

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

1000

Αριθ. εισ.

157 27

ΔΩΡΕΑ

24000004

6245-0000-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Διημερίδα Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ
ΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ
ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

ΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΤΡΟΥ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΞΥΣΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ
1867

ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΚΟΥΚΑ ΚΑΙ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ,

ΕΠΙΘΕΩΡΗΘΕΝ ΥΠΟ
ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΙΣ.

ΕΚΔΟΘΕΝ ΔΑΠΑΝΗ
ΑΓΑΠΗΤΟΥ Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

Θ Σ Τ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.
(ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ.)

1868

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας
Αρ. Εισ. 83

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

Ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου ἐν Ἑλλάδι ἐνεκ-
εν ἑλλείψεως ἀστυκοῦ Κώδικος, εἶναι τόσον δυσχερὴς καὶ πολύπλοκος,
ὥστε πᾶς περὶ τὰ νομικὰ ἀσχολούμενος προσκόπτει εἰς πᾶν βῆμα αὐ-
τοῦ, καὶ πολλὰς δυσχερείας ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ δικαίου· οὐ
μὴν ἀλλὰ, καὶ τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια ἀναγκάζομενα ν' ἀνατρέχουσιν
εἰς ξένους Συγγραφεῖς, καὶ νὰ ἐξηγῶσιν ἢ ἐρμηνεύσιν αὐτοὺς κατὰ τὸ
δοκοῦν αὐτοῖς, ὑποπίπτουσιν ἐς τὸ ὅτε εἰς ἄτοπα, παραβλάπτοντα σπου-
δαίως τοὺς προστρέχοντας εἰς αὐτὰ δυστυχεῖς πολίτας. Ἀνάγκη ὅθεν
ἀπαραίτητος ἦτο, διὰ νὰ ᾗ καταστημένη ἡ δικαστικὴ ἐξουσία κανονι-
κῶς, καὶ νὰ μὴ χωρῇ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ τὸ λόγιον τοῦ Πλάτωνος
«πᾶσα δὲ δῆπου πόλις ἀπολις ἂν γίγνοιτο, ἐν ᾗ δικαστήρια μὴ καθε-
στῶτα εἴη κατὰ τρόπον» νὰ συγκροτηθῶσι καὶ ἐν Ἑλλάδι δικαστήρια
κατὰ βαθμούς, καὶ νὰ τεθῇ ὑπεράνω τούτων ἐν ἐφορευτικῶν οὕτως εἰ-
πεῖν ἀνώτατον δικαστήριον, ὅπως ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν ἀκριβεῆ καὶ ἀλάν-
θαστον ἐφαρμογὴν τῆς Νομοθεσίας κανονίζῃ τὰς ἀρμοδιότητας, μεταξὺ
τῶν συγκροουμένων δικαστικῶν καὶ διωκτικῶν ἀρχῶν, ἐρμηνεύῃ τὰς
ἀσφαεῖς διατάξεις, καὶ ἀναπληρῇ τὰς ἑλλείψεις τῆς ἐν γένει νομοθε-
σίας μας. Τὸ δικαστήριον δὲ τοῦτο, ὅπερ ἐτήρησε τὴν ἀρχαίαν ὀνο-
μασίαν του, καθ' ὅλον τὸ τριακοντατριετὲς περίπου διάστημα ἀπὸ τῆς
συστάσεώς του μέχρι σήμερον διέτληε σχεδὸν ἅπασαν τὴν νομοθεσίαν,
καὶ οὕτω ὀλίγιστα ἔμειναν ἀνεξήγητα ζητήματα τοῦ πολιτικοῦ καὶ
ἐμπορικοῦ δικαίου.

Αἰσθανθεῖς ὅθεν τὴν ἀνάγκην, ὅτι πᾶς τις πολίτης Ἕλλην, εἴτε
νομικὸς, εἴτε μὴ, πρέπει νὰ ᾗ ἐφοδισμένος μὲ τὰς πολυτίμους ταύτας
ἀποφάσεις, ὅπως, ὁ μὲν νομικὸς καθοδηγῆται ἐπιτυχέστερον εἰς τὴν
λύσιν τῶν τυχόν ἀποριῶν του, ὁ δὲ πολίτης ρυθμίζῃ τὰ δικαιώματα καὶ
τὰς σχέσεις του, ἀποφεύγων τοὺς κινδύνους καὶ λοιπὰς περιπετείας εἰς
τὰς ὁποίας δύναται νὰ περιπέσῃ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Νομολογίας, καὶ ὅτι δὲν
εἶναι εὐκόλον νὰ ὀφθαλμοφανῇ τις μὲ τὴν νομολογίαν ταύτην πλήρη, τὸ
μὲν, διότι αἱ ἐκτετυπωμένα μέχρι τοῦ 1863 ἀποφάσεις ἐξηντλήθησαν
(ἄλλως τε καὶ ἂν ὑπάρχουν, ἀπαιτοῦνται μεγάλαι δαπάναι διὰ τὴν
ἀγορὰν ὅλων τῶν ἐτῶν), τὸ δὲ, διότι ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τέλους τοῦ
1867 δὲν ἐξετυπώθησαν, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ὅτι, ἂν παρίστατο δυ-

νατὸν εἰς τινα ν' ἀποκτήσῃ ἅπασαν τὴν Νομολογίαν ταύτην, δὲν ᾔθελεν εἶσθαι αὐτῷ πρόχειρος ὁδηγὸς τῶν ἀποριῶν του, καθόσον πρὸς εὐρεσιν ἐνὸς ζητήματος ἀπαιτεῖται νὰ δαπανηθῇ χρόνος εἰς τὴν ἀναδίηρσιν ὅλων τῶν ἀποφάσεων, τῇ φιλοπνήᾳ συνδρομῇ τοῦ ἀδελφοῦ μου Λεωνίδα Κούκα τελειοφοίτου τῆς Νομικῆς καὶ τῇ συμπράξει τοῦ ἐκδότου Α. Σ. Ἀγαπητοῦ κατηρτίσθη τὸ παρὸν ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1867 κατ' ἀλφαβητικὴν τῶν ζητημάτων τάξιν, ἐκτιθεμένων διὰ τῶν ἰδίων τοῦ δικαστηρίου τούτου σκέψεων, καὶ οὕτω, ὡς παρακτρεῖ, ὁ ἀναγνώστης, καθοδηγούμενος καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ τέλει περιληπτικοῦ πίνατος, εὐρίσκει ἐν διαστήματι λεπτοῦ τῆς ὥρας, ὅπερ ἀναζητεῖ ζήτημα, (ὃν ἢ λευκόμενον καὶ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου), ὡς π. γ. θέλων νὰ μάθῃ τις «ὅτι ἡ προσηκόντως ἐπιδοθεῖσα ἀνακοπὴ ἐπιφέρει τὴν ἀναστολὴν καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἀποφάσεων» ἀνάγκη ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὰ ζητήματα περὶ ἀνακοπῶν, τὰ ὅποια, ἀκολουθοῦντα ὡς εἰρηται τὴν ἀλφαβητικὴν τάξιν, καὶ ὄντα εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος κατακεχωρημένα, μελετῶν, εὐρίσκει τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος· ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶναι τόσον εὐκολον νὰ εὕρῃ ἀπέναντι πολλῶν εἰς ποίας σελίδας εἶναι κατακεχωρημένα τὰ ζητήματα ταῦτα περὶ ἀνακοπῶν, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι δύο Εὐρετήρια κατηρτισμένα, ἐν μέχρῃ τοῦ 1863 καὶ ἄλλο ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τέλους τοῦ 1867 (*), κατηρτίσθη ἐν τῷ τέλει περιληπτικὸς πίναξ τῶν ἐμπεριεχομένων καὶ ἐν τοῖς δυσὶν Εὐρετήριοις ζητημάτων, εἰς τὸν ὅποιον ἀνατρέχων, βλέπει ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα περὶ ἀνακοπῶν εἶναι εἰς σελίδας 21—25 καὶ 401—402, καὶ ἀναγινώσκων ταῦτα εὐρίσκει τὸ ζητούμενον ὅπερ εἶναι τὸ (10).

Πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἀναζητούντος ἃ μὴ παρκαλείψω νὰ σημειώσω ἐν ταῦθα τ' ἀκόλουθα.

Τινὰ ζητήματα δυνάμενα νὰ λάβωσι διαφόρους χαρακτηρισμοὺς καθίστανται δυσεύρετα, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀναζητῶν ἀνα-

(*) Παρατηρεῖται ἐν ταῦθα ὅτι ἐγένοντο δύο Εὐρετήρια, καθόσον, ἀφοῦ αἱ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1864 καὶ ἐνταῦθεν ἀποφάσεις δὲν ἐξετυπώθησαν, ἔσχον τὴν ἰδίαν νὰ τὸ περιορίσω μέχρι τέλους τοῦ 1863, καὶ ἔρχισεν ἡ ἐκτύπωσις τούτου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐκδότης Κ. Α. Σ. Ἀγαπητὸς προέβλεπεν ὅτι τὸ ἔργον ᾔθελεν εἶσθαι κολοδὸν καὶ ἀτελὲς ἂν ἐτῆς Νεωτέρας Νομολογίας καὶ ἀπῆλθε νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς αὐτὸ αἱ ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τέλους τοῦ 1867 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰς ὁποίας καὶ μοὶ ἐχρτήγησε, συμφώνησα εἰς τὰς ἐρῶν παρτηρήσεις του καὶ οὕτω τὸ ἔργον ἐγένετο πλήρες καὶ κατηρτίσθη τὸ βον μέρος τοῦ Εὐρετηρίου διὰ τὴν Νεωτέραν Νομολογίαν χάρις εἰς τὴν ἐπίνοιαν καὶ φροντίδα τοῦ Κ. Α. Σ. Ἀγαπητοῦ.

τρέχων εἰς τὰ ὑπὸ τὸν ἓνα χαρακτηρισμὸν ζήτηματα δὲν πρέπει ν' ἀπελπισθῇ μὴ εὐρίσκων τὸ ζητούμενον, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρατηρήσῃ καὶ τὰ ὑπὸ ἄλλον χαρακτηρισμὸν τοιαῦτα· ἐξηγοῦμαι διὰ παραδειγμάτων.

Θέλων νὰ εὕρῃ τις τὸ ζήτημα «ὅταν ὁ ἕνεκα ἀμύνης φονεύσας ᾖναι ἢ δὲν ᾖναι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν» ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο δύναται νὰ λάβῃ δύο χαρακτηρισμοὺς «Ἀποζημίωσις» ἢ «Ἀμυνα», δίδων τὸν πρῶτον (ὅπερ καὶ ἐγὼ καταλλήλως ἡδυνάμην νὰ δώσω), προστρέχει εἰς τὰ ζήτηματα περὶ ἀποζημιώσεων, παρατηρεῖ ὅλα καὶ δὲν εὐρίσκει τὸ ζητούμενον· τότε εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ καὶ εἰς τὰ ζήτηματα Ἀμύνης, ὅπου καὶ τὸ εὐρίσκει· ἐπιθυμῶν ἐπίσης τις νὰ εὕρῃ τὸ ἀκόλουθον ζήτημα «ὅταν εἰς τὴν ὁκατήμερον προθεσμίαν πρὸς δῆλωσιν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν, ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατασχέσεις, προστίθεται καὶ ἡ προθεσμία λόγῳ ἀποστάσεως τοῦ τόπου τῆς κατασχέσεως, μέχρι τῆς ἑδρας τοῦ Πρωτοδικείου, ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅπου καλεῖται πρὸς δῆλωσιν» ἀνατρέχει εἰς τὰ ζήτηματα περὶ προθεσμιῶν, (ὅπου καὶ ἐδῶ ἡδύνατο νὰ καταχωρηθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο καταλλήλως) καὶ δὲν τὸ εὐρίσκει, ὅτε δὲν πρέπει ν' ἀπελπισθῇ πρὶν ἢ παρατηρήσῃ καὶ τὰ ζήτηματα περὶ ἀποστάσεων. Ἄλλα πάλιν εὐρίσκει ὑπὸ χαρακτηρισμὸν ἄλλον παρ' ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐνδεχόμενον νὰ δώσῃ ὁ ἀναγνώστης ὡς π. γ.

1) Τὰ περὶ ἀποδεικτικῶν μέσων ἢτοι ἐγγράφων, μαρτύρων, πραγματογνωμόνων κλπ. εὐρίσκει εἰς τὰ περὶ ἀποδείξεων ἐν γένει, ὅπου κατεχωρήθησαν ὅλα τὰ ζήτηματα τ' ἀφορῶντα καὶ τὰ ἐπὶ μέσα ἀποδείξεων.

2) Τὰ περὶ παραστάσεως τῶν Δήμων, δασμῶν δημοτικῶν, χρεῶν αὐτῶν κλπ. κατετάχθησαν εἰς τὰ «Δήμος.»

3) Τὰ περὶ συνεταίρων εἰς τὰ «Ἑταιρία καὶ Συνεταίρος.»

4) Τινὰ περὶ ἀντεφέσεων εἰς τὰ «Ἐφεσις καὶ Εφετήριον.»

5) Τὰ περὶ κατασχέσεων πλοίων, ἀσυγκομιστῶν καρπῶν, εἰς χεῖρας τρίτου, ἄρσεων κατασχέσεων, συντηρητικῶν κλπ. εἰς τὰ περὶ κατασχέσεων ἐν γένει.

6) Τὰ περὶ ἀναμισθώσεων εἰς τὰ περὶ μισθώσεων.

7) Τὰ περὶ ἄρσεων συγκρούσεων δικαιοδοσιῶν εἰς τὰ «Σύγκρουσις δικαιοδοσίας.»

8) Τὰ περὶ συντάξεων ἀρχίας, ἀποστρατείας κλπ. τῶν στρατιωτικῶν εἰς τὰ περὶ στρατιωτικῶν ἐν γένει.

9) Τὰ περὶ συντάξεων τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, ἀκυροτήτων αὐτῶν κλπ. εἰς τὰ «Συμβόλαιον.»

10) Τὰ περὶ ὀπισθογραφήσεων, προβλέψεων, κοιμιστῶν, διαμαρτυ-

ρήσεων, αποδεκτών, παραγραφῶν κλπ. τῶν συναλλαγματικῶν, ὡς καὶ ἐκεῖνα τῶν ἐπισυναλλαγματικῶν εἰς τὰ περὶ συναλλαγματικῶν ἐν γένει.

11) Τ' ἀφορῶντα τὴν ἐν γένει διαδικασίαν τοῦ πλειστηριασμοῦ, τοὔτεστι περὶ ἀνακοπῶν κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀκυροτήτων τῶν κατακυρωτικῶν ἐκθέσεων, καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, κοινοποιήσεων τῶν ἀφορῶντων τὸν πλειστηριασμὸν ἐγγράφων, ἀνασταλῶν αὐτῶν κλπ. εἰς τὰ «Πλειστηριασμός», καὶ

12) Τὰ περὶ ἀνατοκισμοῦ εἰς τὰ περὶ «Τόκων».

Ἐπειδὴ δέ, ἐν Ἑλλάδι μάλιστα, δὲν λείπουν αἱ ἀποδοκιμασίαι καὶ ἐπικρίσεις οἰουδήποτε ἔργου, δὲν θεωρῶ ἀπο σκοποῦ νὰ καταδείξω ἐγὼ αὐτὸς τὰς φαινόμενας ἐλλείψεις καὶ νὰ ἐπιφέρω τὰς ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις μου, ὅπως ἀποφύγω πᾶσαν εἰς τὸ μέλλον λογοδοσίαν καὶ διχρωτίσω ἐν γένει τὸν ἀναγνώστην.

Α') Παρέλειψα νὰ καταχωρήσω ἐν τῷ Εὐρετηρίῳ.

1) Τὰς ἀποφάσεις ὅλας τὰς ἐρήμην..

2) Τὰς ἀποφάσεις ἐκεῖνας, αἵτινες ἐρμηνεύουσι σαφεῖς καὶ ῥητὰς διατάξεις τῆς ἡμετέρας Πολιτικῆς Δικονομίας ὡς π. γ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 τοῦ 1847 ἔχουσιν οὕτω: «Κατὰ τὸ ἄρθρον 381 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀποποίησις, μὴ δῆλωσις, ἢ μὴ δόσις τοῦ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβληθέντος ὅρκου ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι θεωρεῖται ὡς ὡμολογούμενον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὸ ἐναντίον ἐπρόκειτο νὰ βεβαιωθῇ δι' ὅρκου.» καθόσον ἐν αὐτῇ εἶναι ἀντιγεγραμμένον αὐτολεξεῖ, ἄνευ τινος ἐρμηνείας, τὸ ἄρθρον 381, τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς Κώδικας.

3) Τὰς ἐρμηνεύσας κατηργημένας διατάξεις, καθὼς τὴν Νεαράν τοῦ Καίσαρος Ῥωμανοῦ τὴν περιεχομένην εἰς τὸ βιβλίον τρίτον τίτλον τρίτον τῆς Ἐξαιβίου τοῦ Ἀρμενοπούλου περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς προτιμήσεως, ἥτις κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ περὶ μεταγραφῆς Νόμου.

4) Τὰς ἀποφάσεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἐκτιμῶν μαρτυρικῆς, ἢ ἄλλας ἀποδείξεις, καὶ πραγματικὰ γεγονότα, καὶ

5) Τὰς συμφωνούσας μετ' ἄλλας καταχωρηθείσας ἐν τῷ Εὐρετηρίῳ.

Β') Ὀλίγιστα ἢ μᾶλλον τ' ἀκόλουθα ζητήματα, κατὰ παραδρομὴν καὶ ἀπροσεξίαν εἴτε ἐμοῦ εἴτε τοῦ διορθωτοῦ κατεχωρήθησαν οὐχὶ ἐν καταλλήλοις μέρεσιν, ὡς δύο περὶ προσωρινῶν μέτρων εἰς τὰ περὶ προσωρινῶν ἐκτελέσεων ζητήμ. (2) καὶ (3), ἓν περὶ χωρισμοῦ κτημάτων εἰς τὰ περὶ κτημάτων ζητήμ. (3), καὶ δύο περὶ ἐνοικιάσεων δημοσίων προσόδων, εἰς τὰ περὶ φόρων ζητήμ. (5) καὶ (6)· καὶ

Γ') Τινὰ ζητήματα φαίνονται ὀλίγιστα διότι συνεχωνεύθησαν εἰς

ἄλλα ὑπὸ ἄλλον χαρακτηρισμὸν ὡς λ. χ. τὰ περὶ χρέους εἰς τὰ περὶ δανείου καὶ ὀρειλέτου, τὰ περὶ ἀντιπροσώπων εἰς τὰ περὶ πληρεξουσίου-
τητος, τὰ περὶ ἀοριστίας εἰς τὰ τῶν ἐνστάσεων, τὰ περὶ ἐκπλειστη-
ρισμάτος εἰς τὰ περὶ πλειστηριασμοῦ, τὰ τῶν ὁπισθογραφήσεων εἰς τὰ
περὶ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων καὶ οὕτω καθεξῆς.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως, ἐπεὶ δὴ ἐνδεχόμενον νὰ γεννηθῇ ἀπορία
πῶς ἀπέναντι τοσούτων ἀποφάσεων ἐξεκαθαρίσθησαν μόνον τὰ ἐν
τοῖς ἐπομένοις Ἑνρετρίοις ζητήματα, δίδων τὸν λόγον, παρατηρῶ ὅτι
ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐκκαθαρισθῶσι τόσα, ἀφοῦ ἀφηρέθησαν τόσαι ὡς εἴ-
ρηται περιτταὶ καὶ μὴ συντελοῦσαι εἰς τὴν Νομολογίαν ἀποφάσεις,
καὶ ἀφοῦ ἐλήφθη τὸ ἄνθος, οὕτως εἰπεῖν, τῆς Νομολογίας, καὶ πέπει-
σμαι ὅτι ἐκ τῶν καθαρῶν ζητημάτων δὲν παρελείφθη τι, καθόσον τρεῖς
τῶν ἀποφάσεων ἐγένετο ἀναθεώρησις, καὶ μετὰ τοῦτο ἤρξατο ἡ τύ-
πωσις.

Αἰτοῦμαι συγγνώμην παρὰ τῶν Κ. Κ. ἀναγνώστων διὰ τὰ τυπο-
γραφικὰ λάθη ἅτινα παρεσέφρυσαν.

Ἐν Πάτραις, τῇ 5 Φεβρουαρίου 1868.

ΓΕΩΡ. Μ. ΚΟΥΚΑΣ.

Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας·

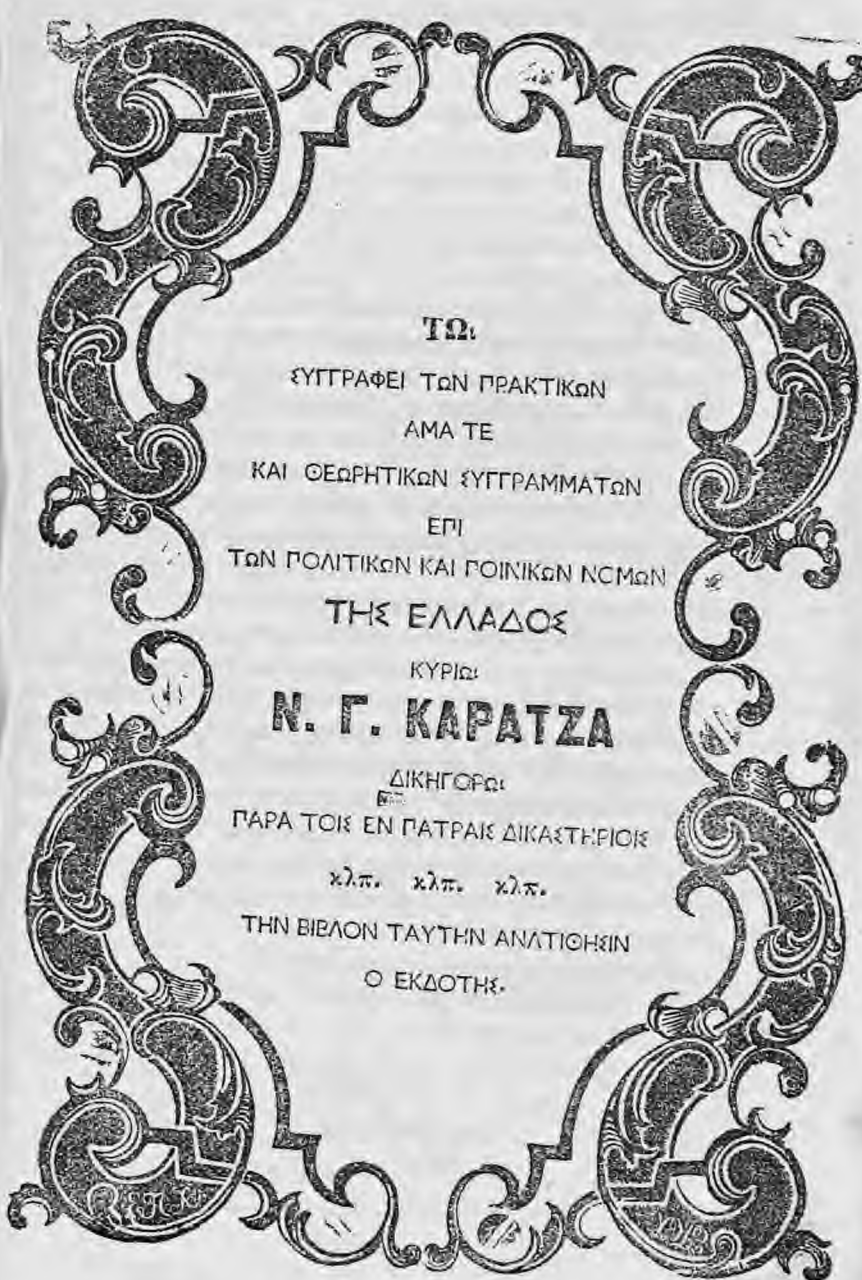
Ἀγγελίαι, περὶ ἐκδόσεως ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΥ τῶν Ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου, πολλάκις παρ' ἄλλων ἐξεδόθησαν, ἀλλ' οὐδεμία ἐξετελέσθη, διότι τὸ ἔργον εἶναι σπουδαῖον καὶ πολυδάπανον ὥς δύναται τις νὰ πεισθῇ ἐκ τοῦ παρόντος ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΥ, διὰ τὸ ὅποιον μεγάλαι προσπάθειαι καὶ δαπάναι κατεβλήθησαν ἵνα καταστῇ εὐμέθοδον, πλήρες καὶ ἐνήμερον εἰς τὴν Νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Παραδίδων τὸ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ τοῦτο εἰς τὸ Κοινὸν συμφάνως μὲ τὴν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1867 ἀγγελίαν μου, εὐτυχῆς λογιζομαι διότι ἐξεπλήρωσα καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὰς ὑποσχέσεις μου ἐν διαστήματι δύο μηνῶν καὶ ἔφερον εἰς φῶς βιβλίον εἰς ὅλους χρήσιμον καὶ ὠφελίμον, ἡ ἄλλειψις τοῦ ὅποιου ἤτο πρὸ χρόνων ἐπαισθητή.

Ἡ ὑποδοχὴ τῆς ἔτυχον καὶ τυγχάνουσι τὰ ἐκ τοῦ τυπογραφείου μου ἐξερχόμενα σπουδαῖα καὶ κοινωφελῆ βιβλία, μ' ἐνθαρρύνει εἰς τὴν ἐκτύπωσιν καὶ ἄλλων Νομικῶν Συγγραμμάτων ἐπίσης ὠφελίμων, ἐκ τῆς διαδόσεως τῶν ὁποίων θέλει σχηματισθῇ ἡ πεποίθησις ὅτι καὶ ἡ πόλις τῶν Πατρῶν, ἡ δευτερεύουσα αὕτη πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὅν ἐῖναι ὑποδειστέρα τῆς Πρωτεύουσας ὡς πρὸς τὰ σπουδαῖα καὶ κοινωφελῆ προϊόντα τῆς τε πείρας καὶ ἐπιστήμης.

Ἐν Πάτραις, τῇ 5 Φεβρουαρίου 1868.

Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

ΤΩ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙ ΤΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ
ΑΜΑ ΤΕ
ΚΑΙ ΘΕΩΡΗΤΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
ΕΠΙ
ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΩ
N. Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΩ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΙΣ
κλπ. κλπ. κλπ.
ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ ΑΝΑΤΙΘΕΙΝ
Ο ΕΚΔΟΤΗΣ.

Φίλε Κύριε 'Αγαπητέ!

Παρατήρησας ἀκριβῶς τὸ ὅποιον πρὸς ἐπιθεώρησιν μοι ἐδώκατε χειρογράφον ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΥ τῶν τε Πολιτικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεώς του μέχρι τέλους τοῦ 1863 εὑρον τοῦτο εὐμέθοδον καὶ γενικῶς ὠφέλιμον, ὅθεν σὰς ἐνθαυρίζω εἰς τὴν τύπωσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν παρατήρησιν ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἀκριβὴς ἐπιθεώρησις ἀπασῶν τῶν Ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ νὰ τεθῶσιν εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος τοῦ Εὐρετηρίου αἱ παραλειφθεῖσαι διὰ νὰ γίνῃ ὅμως ὠφελιμώτατον καὶ περιζήτητον τὸ Εὐρετήριο, πρέπει νὰ προστεθῶσιν εἰς αὐτὸ καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τέλους τοῦ 1867 ἐκδοθεῖσαι Ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον (α) τοῦτου γιγνομένου πάντες οἱ περὶ τὰ Νομικὰ σπουδάζοντες ἢ καταγινόμενοι καὶ γενικῶς οἱ πολῖται ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην ν' ἀποκτήσωσι τὸ πολύτιμον τοῦτο Εὐρετήριο, ὅπως δι' αὐτοῦ γίνωσι κάτοχοι τῆς Νομολογίας καὶ αὐτῆς τῆς Νομοθεσίας διότι τὸ σύνολον σχεδὸν τῆς ὅλης Νομοθεσίας περιέχεται εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσας Ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν υἱοθετήσασαν τὴν περισπούδαστον καὶ ἀγαθὴν τῶν Ῥωμικῶν Νομοθεσίαν, καὶ τὸν Ἐμπορικὸν τῆς Γαλλίας Κώδικα, τὴν ἀποκτήσασαν τὴν ἐντελεστέραν Δικονομίαν, τὴν διαπομένην ὑπὸ πληθύος ἄλλων Νόμων καὶ Διαταγμάτων, ἣ γινώσκει τῆς Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, διότι κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Νομοθεσίας ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἡ σοφὴ καὶ περισσευεμένη κρίσις τοῦ ἀνωτάτου Δικαστηρίου ἔλυσε τὰ δύσκολα καὶ ἀκανθώδη τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ ζητήματα, ἐξήγησε τοὺς χρησμούς τῶν Ῥωμικῶν καὶ ἄλλων νεωτέρων Νόμων καὶ κατέστησε τὴν Νομοθεσίαν ὁμαλὴν καὶ εὐληπτοῦσαν εἰς πάντας, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἠδυνήθησαν, κατὰ τὸ λέγειν των, νὰ κατορθώσωσιν οἱ ἐπ' αὐτῆς τῆς Νομοθεσίας συγγραψάντες μ' ὅλα τὰ ὅποια ἔσχον βοηθήματα καὶ μ' ὅλας τὰς πολυτελεῖς μελέτας καὶ παραδόσεις των.

Ἡ γινώσκουσα τῆς Νομολογίας εἶναι προσέτι ἀναγκαῖα καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι ὅσον ἐντελεστέρα καὶ ἂν γίνῃ Νομοθεσία τις, εἶναι ἀδύνατον νὰ προῖδῃ καὶ διαλάβῃ ὅλας τὰς μελλούσας σχέσεις καὶ περιπλοκάς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ἡ Νομολογία ὀδηγουμένη ἐκ τοῦ Κανόνος « ὅπου ὁ αὐτὸς λόγος τοῦ Νόμου ἐκεῖ ἡ αὐτὴ ἐφαρμογὴ » ὡκανόμησεν ἐξ ἀναλόγου ἐρμηνείας καὶ παρεκτά-

(α) Ἡ ἀνωτέρω παρατήρησις ἐξετελέσθη ἀκριβῶς, διότι εἰς τὸ ἀπὸ τῆς Σελ. 389 καὶ ἐφεξῆς μέρος τοῦ Εὐρετηρίου συμπεριελήφθησαν μετὰ τῆς νέας Νομολογίας καὶ ἅπασαι αἱ παραλειφθεῖσαι ἐκ τῆς παλαιᾶς Νομολογίας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.
Σημ. Ἐκδ.

σεως ἄλλων Νόμων τὰς ἐλλείψει· τοῦ Νομοθέτου καὶ οὕτω πως συμπληρούσα τὰ κενὰ τῆς Νομοθεσίας μέρη καὶ διασκηδάζουσα τὰς φαινομένας ἀντιφάσεις παρέχει πληρεστέραν Νομοθεσίαν.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Αὐτοκρατόρων ὅτε ἡ Νομοθετικὴ καὶ Νομοεκτελεστικὴ ἐξουσία συνεκεντροῦτο εἰς τὰς αὐτὰς χεῖρας, ἡ Νομολογία ἦτο ὑποχρεωτικὴ, ἀλλὰ σήμερον ὅτε αἱ ἐξουσίαι αὐταὶ διεχωρίσθησαν, ἡ Νομολογία τῶν Δικαστηρίων δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἀλλὰ συμβουλευτικὴ διὰ τὸ νὰ ᾖται ὅμως ἀξία σεβασμῶν δὲν πρέπει νὰ μεταβάλληται, διότι αἱ συχναὶ μεταβολαὶ τῆς Νομολογίας τῶν Δικαστηρίων κατέστρεψαν δικαιώματα καὶ περιουσίας· ταῦτα λέγων δὲν ἐνόησεν ὅτι ἀποκλείονται οἱ Δικασταὶ καὶ ἰδίως τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ δικαιώματος τοῦ ὁρῶν κρίνειν καὶ σκέπτεσθαι καὶ διορθοῦν τὰ ἡμαρτημένα, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ ἀντικειμένων ἀμφιβόλων ἢ δύο λύσεων δεκτικῶν, εὖλογον εἶναι ν' ἀκολουθῶσι τὴν ἀπαξ καθιερωθεῖσαν λύσιν ἵνα μὴ ἐξαπατῶνται οἱ πολῖται καὶ βλάπτωνται ἐξ ἀντιθέτου λύσεως.

Ἡ μέθοδος τοῦ Εὐρετηρίου εἶναι καλὴ, διότι ἐκτὸς μικρῶν ἐξαιρέσεων, ἡ κατάταξις τῶν ζητημάτων γίνεται εἰς τὸ οἰκτεῖον μέρος καὶ διὰ παραπομπῆς ὁδηγεῖται ὁ ἀναγινώσκων εἰς τὴν εὔρεσιν τοῦ ὁποίου ἔχει ἀνάγκην ζητήματος.

Εἰς τὴν Νομικὴν ἐπιστήμην πολλαὶ Νομικαὶ λέξεις εἰσὶ ταυτόσημοι, ὅθεν ὁ ἀναγινώσκων δὲν πρέπει ν' ἀπαιτῇ ὥστε ἐρ' ἐκάστης λέξεως νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ταῦτά, ἀλλὰ δύναται ὡς ἐπιμελής μέλισσα μετὰ τὴν πρώτην ἐπὶ τοῦ ὅλου Εὐρετηρίου μελέτην νὰ κατανοήσῃ τὴν μέθοδον αὐτοῦ καὶ νὰ κάμνῃ χρῆσιν τούτου εἰς ἐκάστην παρουσιαζομένην περίπτωσιν.

Σὰς συνιστῶ πολὺ νὰ ἐξακολουθήσητε καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν διὰ παραρτημάτων δημοσιεῖσιν τῆς Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐρ' ἐκαστου λήγοντος ἔτους, καὶ τότε τὸ Εὐρετήριόν σας θὰ καταστήσῃ ὁρμητήριον τῶν πλεόντων εἰς τὸ Πέλαγος τῆς Δικαιοσύνης (α).

Ταῦτα, φίλτατε Ἀγαπῆτὲ, ἐθεώρησα εὖλογον νὰ σὰς γράψω πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐπὶ τοῦ χειρογράφου τοῦ Εὐρετηρίου παρατηρήσεών μου, τὰ δὲ περὶ Νομολογίας ῥηθέντα ἔχουν σχέσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Εὐρετηρίου, διότι ὅταν ἡ Νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ᾖται στερεὰ καὶ ἀκλόνητος ἐπέχει ὅσιν Δικαίου καὶ ἀσπαζέται ὑπὸ τῶν κατωτέρων Δικαστηρίων.

Πάτρια, τῇ 10 Δεκεμβρίου 1867.

*Ἐρῶσθε.

Ὁ φίλος σας

ΚΕΟΚΛΗΣ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ΤΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1864.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ.

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ.

1

Ἐπὶ πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς στάθμισιν, ἀρίθμωσιν καὶ μέτρησιν καὶ πωλουμένων οὐχὶ καθ' ὁμάδα ἀλλ' ἐπὶ ῥητῷ τιμῆματι ἐκάστου σταθμοῦ, μέτρου κτλ. ἡ πώλησις αὐτῶν λογίζεται τελεία μόνον μετὰ τὴν στάθμισιν ἢ μέτρησιν αὐτῶν ὡς ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον γενομένη, καὶ ὁ κίνδυνος ἀφορᾷ ἐν τῷ μεταξὺ τὸν πωλητὴν. Νόμος τῶν Πανδ. 35 § 5, 7 βιβλ. 18 τιτλ. 6. (42—1845) σύμφωνα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 46 τοῦ 1852.

2

Κατὰ τὸν Νόμον 1 §. 5 τοῦ βιβλ. 21 τιτλ. 3 τῶν Πανδ. ὁ ἀγοραστὴς πράγματός τινος καὶ ἂν δὲν τῷ γίνῃ παράδοσις, λαβὼν ὅμως τὴν κατοχὴν τοῦ πωληθέντος ἀνεὺ πλημμελήματος, δύναται ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ διεκδικητικὴν ἀγωγὴν τοῦ πωλητοῦ διὰ τῆς περὶ δόλου ἐνστάσεως. (51—1850).

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 35 βιβλ. 4 τιτλ. 3 τῆς Ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἡ εἰκονικὴ πώλησις ὡς οὐδὲν λογίζεται, ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι πᾶς δανειστὴς δυνάμενος καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου νὰ ἐκποιήσῃ πρὸς πληρωμὴν τοῦ δανειστοῦ του, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ἐνταυτῷ ἂν ἐγένετο πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν, ἐν γνώσει τοῦ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ πράγματος εἰκονικῶς συναλλαξαμένου (69—1850).

4

Κατὰ τὸν Νόμον 78 §. 3 Πανδ. 18. 1 τὸ συνάλλαγμα ἐπὶ καρπῶν ἐταίμων ὄντων πρὸς συλλογὴν θεωρεῖται οὐχὶ ὡς μίσθωσις, ἀλλ' ὡς ἀγοραπωλησία, οἱ κίνδυνοι ἀφορῶσι τὸν ἀγοραστὴν. (484—1852).

5

Ἄν ὁ πρῶτος ἀγοραστὴς εἶναι κακῆς πίστεως δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι τοιοῦτος καὶ ὁ δευτέρως ἀγοραστὴς, καθότι οὗτος ὡς εἰδικὸς διάδοχος δὲν διαδέχεται κατὰ τὸν Νόμον καὶ τὴν κακὴν πίστιν τοῦ προκατόχου του. (538—1852)

6

Κατὰ τὸν Νόμον (Ἀρμ. βιβ. 3. τιτλ. 3. τεμ. 23) ὁ ἐν ἀγνοίᾳ τὸ ἀλ-
λότριον ἀγοράσας κυριεύει αὐτὸ διὰ χρήσεως μετὰ παρέλευσιν τοῦ παρὰ
τοῦ νόμου ὁρισμένου χρόνου τῆς παραγραφῆς. (32—1853).

7

Κατὰ τὸ Ρ. Δ. ὁ ἀγοράσας καὶ μὴ παραλαβὼν πρᾶγμα τι δὲν ἀπο-
κτᾷ δικαίωμα ἄλλο, εἰμὴ τὸ προσωπικὸν κατὰ τοῦ πωλητοῦ τοῦ ν' ἀ-
παιτήσῃ τὴν παράδοσιν τοῦ πράγματος ἢ τὸ διαφέρειν (Ν. 1. Πανδ. 19
1. §. 3. Εἰσ. 3. 13 Νομ. 15 Κωδ. de rei vindicatione §. 3. Εἰσ. 3
13. Νομ. 6. Κωδ. 4. 39), οὐδεὶς δὲ νομικὸς δεσμὸς συνδέει τὸν ἀγο-
ραστὴν μετὰ τοῦ τρίτου προσώπου, εἰς 8 τυχὸν ὁ πωλητὴς ἐξέποιησε τὸ
αὐτὸ πρᾶγμα, ὥστε νὰ ἡμπορῇ δυνάμει τοῦ δεσμοῦ αὐτοῦ νὰ δικασθῇ
μετὰ τούτου περὶ προτεραιότητος. (§. 1. Εἰσ. de action.). (42—1853).

8

Κατὰ τὴν διάτ. 20 τοῦ Κώδ. βιβλ. 2. τιτλ. 3 καὶ §. 1. τῶν Εἰσ.
βιβλ. 4. τιτλ. 6) μὴ γενομένης εἰς τὸν ἀγοραστὴν τῆς παραδόσεως τοῦ
πωληθέντος, ὁ ἀγοραστὴς οὗτος δὲν ἀποκτᾷ δικαίωμα πρὸς ἀγωγὴν κυ-
ριότητος καὶ νομῆς. (205—1853).

9.

Κατὰ τοὺς Νόμους διάτ. 3 καὶ 4 τοῦ βιβλίου 4 τίτλ. 52 τοῦ Κωδ.
καὶ Βασ. βιβ. 19 τίτλ. 3 ἀριθ. 78 καὶ 79 δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ὑπὸ τινος
τῶν κοινωνῶν γινομένη πώλησις ἀδιαρέτου πράγματος, ἀλλὰ χορηγεῖ-
ται εἰς τὸν ἕτερον κοινωνὸν δικαίωμα διεκδικήσεως ὅταν καὶ τὸ μέ-
ρος τούτου ἐπωλήθῃ. (336—1853).

10

Ὅταν ἀγρὸς πωληθῇ κατὰ μέτρον καὶ ἐλλείπῃ ποσὸν ἐκ τῶν πωλη-
θέντων μέτρων, ἔχει ὁ ἀγοραστὴς τὴν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀγωγὴν πρὸς μείω-
σιν τοῦ τιμήματος ἀναλόγως τῶν ἐλλειπόντων μέτρων, ἡ δὲ ἀγωγὴ αὐ-
τῇ δὲν παραγράφεται, εἰμὴ διὰ τῆς τριακονταετίας (Ν. 2, 4, §. 1 καὶ
6 ἐν ἀρχῇ (19. 1) Ν. 69 §. 6 (21. 2) καὶ Ν. 40 (18. 1) τῶν Πανδ.
(127—1854).

11

ΑΓΟΡΑ ΠΑΡΑ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ.

Ὅταν δημόσιος ὑπάλληλος ἐνεργῶν αὐτοπροσώπως εἰς δημοπρασίαν

ἀγοράζει διὰ παρεμβεβλημένου προσώπου κτήματα παρὰ τοῦ δημοσίου ἢ ἀγορὰ εἶναι ἄκυρος, καθὼ ἀπηγορευμένη ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ Νόμων διότι κατὰ τὴν διάταξιν 32 (19. 1) τῶν Βασιλικῶν, ὁ ἐπίτροπος οὐ δύναται ἀγοράζειν τὰ τοῦ ἀνῆβου πράγματα, τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ κουράτορος καὶ τοῦ Διοικητοῦ, καὶ τοῦ παρὰ γνάμην τοῦ δεσπότου ἀλλότρια δικοῦντος. (Παρβλ. καὶ Πανδ. 26 (8. 6). (114—1855).

12

Ὁ ἀγοραστὴς ἀναφανέντος λόγου ἐκνικήσεως δύναται νὰ παρακρατήσῃ τὸ τίμημα μέχρις οὗ ἀρθῇ ὁ λόγος ἐκεῖνος, ἢ τῷ δοθῇ ἕνεκα αὐτοῦ ἀσφάλεια. (Κωδ. (3. 45) 24 Βασ. (19. 19) 22. (152—1855).

13

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. (24. 1) 7. §. 3 Βασ. (30. 1) 7. εἰάν ἐκ τῶν δωριθέντων χρημάτων ἀγοράσῃ ἢ σύζυγος ἀκίνητον ἐκζητεῖ ὁ ἀνὴρ τὸ καταβληθὲν πρὸς ἀγορὰν τίμημα, ἐκτὸς εἰάν τὸ κτῆμα δὲν ἡλάττωσε τὴν ἀξίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατάρξεως τῆς δίκης (ἥτοι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς), ὅτε ἐπιζητεῖται ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀξία. (182—1855).

14

Ἢ μὴ πληρωμὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐκ μέρους τοῦ ὑπερθεματιστοῦ δὲν φέρει τὴν διάλυσιν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἀλλ' ἀναπλειστηριασμός δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὸ 982 ἀρθρ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἐναντίον τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὅστις μέχρι τῆς εἰς τὸν νέον πλειοδότην κατακυρώσεως ἔχει τὸ τῆς ἐξαγοράσεως δικαίωμα, ὥστε μετὰ τὴν δευτέραν κατακύρωσιν ὑποχρεοῦται ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν νομὴν τοῦ ἀγοραθέντος κτήματος οὐχὶ πρότερον (243—1856).

15

Οὐσὲς τῆς ἀγοραπωλησίας ἀκύρου, διότι ὁ πωλητὴς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκποιεῖσθαι τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστήν, εἰάν ἐραδύτερον ἐκλείψῃ τὸ ἐκ τῆς στέρησεως τοῦ δικαιώματος ἐκεῖνου κώλυμα κυροῦται ἡ πώλησις καὶ μετατίθεται ἡ κυριότης χωρὶς ἀνάγκης νέας συμβάσεως καὶ νέας παραδόσεως. (41, 3, 42, Β. 50, 3, 40, 44, 3, 4 § 32). (8—1858).

16.

Κατὰ τὸν Νόμον (17 βιβλ. 19, 10, 16, βιβ. 19, 10, 25. βιβ. 51, 2) ὁ ἀγοραστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν λύσιν τῆς ἀγοραπωλησίας τοῦ πράγματος ἕνεκα τῶν κεκρυμμένων αὐτοῦ ἐλαττωμάτων, τῶν ἀγνώστων εἰς αὐτὸν καὶ ὑπαρχόντων ὅτε ἐγένετο τὸ συνάλλαγμα, λυομένης δὲ τῆς ἀγοραπωλησίας, ὁ πωλητὴς ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ οὐ μόνον τὸ ὅπερ ἔλαβε τίμημα, ἀλλὰ καὶ τὰς διὰ τὴν τροφήν τοῦ ζῴου καὶ τὴν φύλαξιν αὐτοῦ δαπάνας τοῦ ἀγοραστοῦ. (23—1859).

17

Οὐδείς νόμος ἀπαγορεύει νά γίνηται ἀγοραπωλησία μεταξὺ συζύγων. (208—1861).

18

Κατὰ τὸ τεμ. 40 Πανδ. (8. 1) ὁ πωλήσας ὠρισμένον γήπεδον, ὡς περιέχον ὠρισμένον ἀριθμὸν μέτρων, ἔχει μόνον τὸ δικαίωμα νά ζητήσῃ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος τοῦ τυχόν ὑπερβάλλοντος τῶν πωληθέντων καὶ ἐντὸς τῶν ὀρισθέντων ὁρίων περιεχομένων μέτρων, διεκδικήσεως δὲ τοῦ πλεονάσματος τῶν μέτρων, δικαίωμα ἔχει μόνον ὁ ἀπλῶς κατὰ μέτρα πωλήσας. (394—1861).

19

Τὸ συνάλλαγμα τῆς ἀγοραπωλησίας εἶναι μὲν τέλειον καὶ γεννᾶ ἀμοιβαίως μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ ὑποχρεώσεις, ἅμα τὰ συναλλαττόμενα μέρη συμφωνήσωσι περὶ τοῦ τιμήματος, ἀλλ' ἡ κυριότης τοῦ πωληθέντος πράγματος δὲν μεταβαίνει εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἢ μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν παράδοσιν αὐτοῦ, ὁ δὲ μὴ κύριος δὲν ἔχει κατὰ νόμον διεκδικητικὴν ἀγωγὴν. Πανδ. Ν. (19. 53 (18. 1) Ν. 31 §. (19, 1) Βίσ. βιβλ. 2. κεφ. 9, 1 §. 40 καὶ 43. (38—1862).

20

Κατὰ τὸν Νόμον (Πανδ. Ν. 13 §. 19. 20 (19. 1) Κωδ. Ν.5, 13 (4. 49) Βασ. §. 13 (19. 8) ὁ ἀγοραστὴς κτήματός τινος, εἰς ὃν ἀπεδόθη ἐπὶ ὠρισμένη προθεσμία τὸ τίμημα εἶναι ὑπόχρεως μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας νά πληρώσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ τιμήματος. (116—1862).

21.

Κατὰ τὸν Νόμον τὸ τῆς διεκδικήσεως δικαίωμα ἔχει κατὰ παντός μὲν κατόχου, πλὴν τοῦ δεσπότη, ὁ δυνάμει νομίμου τίτλου καὶ καλῇ πίστει ἀγοράσας, καὶ παραλαβὼν παρὰ τοῦ μὴ ὄντος δεσπότη τὸ πραθὲν πρᾶγμα, τοῦτέστιν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀλλοτρίότητος ταύτης, κατὰ δὲ τοῦ κατόχου δεσπότη χωρὶς διεκδικῆσιν ἐὰν πρὸς τούτοις καὶ τὸ τῆς δεσποτείας δικαίωμα διὰ χρονίας νομῆς ἐκτήσατο ὁ ἀγοραστὴς, ὁ δ' ἐν καιρῷ τῆς πράσεως ἢ τῆς παραλαβῆς γινώσκων τὸ ἀλλότριον τοῦ πράγματος, δύναται ἐκπεσῶν αὐτοῦ διεκδικῆσαι κατὰ τοῦ κατόχου, οἷος δῆποτε καὶ ἂν ᾗ οὗτος καὶ ἐπὶ δεκαετίαν ἢ εἰκοσαετίαν (Β. 15. 2, 3 §. 1—7 §. 11, 17 (Β.) 50. 43). (296—1862).

22

Κατὰ τὴν διάταξιν 29 §. 1 Π. (21, 2) ἐὰν ὁ ἀγοραστὴς καταστήσῃ χειροτέραν τὴν θέσιν τοῦ ἀπόλυσι τὸ τῆς ἀποζημιώσεως δικαίωμα κατὰ τοῦ πωλητοῦ. (267—1863).

23.

Κατὰ τὸν Νόμον (81 Βασ. 11. 1) αἱ δεσποτεῖαι τῶν πραγμάτων

διὰ παραδόσεως μεταφέρονται οὐ μὴν διὰ φιλοῦ συμφώνου, κατὰ δὲ τὸν Νόμον (Ν. 1. 2 Κ. 10. 3.—Νόμ. 2. 3. Κ. Τ. 37.—Νόμ. 2. Κ. 4. 52) αἱ παρὰ τοῦ δημοσίου γινόμεναι πωλήσεις μεταβιβάζουσιν ὀριστικῶς κυριότητα εἰς τὸν ἀγοραστήν, μὴ ὑποκείμεναι εἰς ἐκνίκησιν (227—1863.) (*)

ΑΓΧΙΣΤΕΙΑ.

1.

Ἀγχιστεία ὑπάρχει κατὰ Νόμον (Ν. 4 §. 3 Π. 38. 10) μεταξὺ τοῦ ἐνὸς συζύγου καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ ἐτέρου, οὐχὶ καὶ μεταξὺ τῶν συγγενῶν τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους. (325—1857).

ΑΓΩΓΗ.

1.

Κατὰ τὸν Νόμον 48 βιβ. 6 τίτλ. 1 καὶ Νόμ. 14 βιβ. 44 τίτλ. 4 τῶν Πανδ. καὶ Νόμος 8 βιβ. 2 τίτλ. 1 τῆς ἐξαβιβίου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὁ οἰκοδομήσας καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους δὲν ἔχει μὲν ἀγωγὴν πρὸς ἀπαιτήσιν τῆς δαπάνης του, ἔχει ὅμως δικαίωμα νὰ τὴν συμψηφίσῃ ἀπέναντι τῶν καρπῶν, ὅσους εἰσέπραξεν, ἔχων μάλιστα πρὸς ἀνάληψιν τῶν ἐξόδων του δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐπὶ τοῦ κτήματος αὐτοῦ καὶ τῶν παρακολουθημάτων του. (7—1846.)

2.

Ἡ περὶ ἀποδόσεως καρπῶν ἀγωγὴ δύναται νὰ κινηθῇ, καίτοι διαφιλολοικουμένης τῆς κυριότητος, ἥτις δύναται ν' ἀποφασισθῇ παρεμπιπτόντως κατὰ τὸ ἄρθρ. 225 καὶ 227 τῆς Πολ. Δικονομίας, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ἰδιαίτερα ἀγωγὴ, καθότι αἱ παρεμπίπτουσαι ἀγωγαὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 532 ἐδ. 2 τῆς αὐτῆς Δικονομίας δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ. (102—1847).

3.

Τὴν διεκδικητικὴν ἢ τὴν ὁμοίας αὐτῇ φύσεως Πουβλικιανὴν ἀγωγὴν δύναται νὰ κινήσῃ οὐχὶ ὁ δι' ἀπλοῦ τινος συναλλάγματος ἀπακτήσας τι παρὰ τοῦ κυρίου, ἀλλ' ὁ πρὸς τῷ συναλλάγματι καὶ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ἀναμφισβητήτως παραλαβὼν ἤδη σῶμά τι καὶ διανοίᾳ κυρίου, Νόμος Κώδικος de pactis—11 de actione empti—27 de rei vind. καὶ Νόμοι Πανδ. 50 de rei vind—1 de publ. actione καὶ ἄρθρον 67 τῆς Πολ. Δικονομ. (197—1848.)

4.

Ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ἐκκλητον δίκην, ὅθεν καὶ ἂν ὁ ἐναγόμενος σιωπήσῃ ἢ τοῦ ἀπαράδεκτου

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀγωγῶν καὶ ἀποζημιώσεων.

ένστασις εἶναι τῆς δημοσίας τάξεως καὶ δὲν καλύπτεται. (75—1850.)

5.

Ὁ δι' ἐντολοδόχου ἀγοράζων καὶ ἄνευ παραδόσεως τοῦ πράγματος ἔχει ἀγωγῆς δικαίωμα διὰ τὸν λογαριασμόν του ἀγορασθέν. (76—1850).

6.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 69 καὶ 608 τῆς Πολ. Δικονομ. ὁ δι' ἀπολύτου ἀγωγῆς ἐναγόμενος, ἐάν κατέχῃ ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι τὸ ἐπίδικον πρᾶγμα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλέσῃ πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐκείνον, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου κατέχει, καὶ ἂν οὗτος δὲν ἐμφανισθῇ θεωρεῖται ὁ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ κάτοχος ὡς πληρεξούσιος αὐτοῦ κατὰ τὴν περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης δίκην, ἐκ τούτου δὲ συνάγεται ὅτι ὁ ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι κάτοχος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπορρίψιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἀλλὰ δύναται νὰ τεθῇ ἐκτὸς τῆς δίκης, ἐάν ἐμφανισθῇ ὁ παρ' αὐτοῦ προσκληθεὶς καὶ κυρίως νομεὺς, ἄλλως ἐξακολουθεῖ τὴν δίκην ὡς κύριος διάδικος, ἐάν δὲν προσεκάλεσεν αὐτόν, ὅτι δ' ἐναγομένου τοῦ ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι κατέχοντος δὲν ἀπορρίπτεται ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή, ἀλλὰ καλεῖται ὁ κυρίως κατέχων ἵν' ἀναλάβῃ τὴν δίκην, τοῦτο καθιερῶσι καὶ αἱ διατάξεις τῶν βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων Κωδ. (3. 19) 2, τῶν ὁποίων τοὺς ὁρισμοὺς μετερῆνυσεν ἡ Πολ. Δικονομία ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς κλητεύσεως καὶ τῶν αποτελεσμάτων αὐτῆς. (150—1850.)

7.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου καὶ τῆς πολιτ. δικονομίας Πανδ. (43. 17) 3 § 13 Βασ. (58. 47) 3 Πανδ. (43. 16) 1 § 12, 13 καὶ 14 Βασ. (60. 16) 1 καὶ ἄρθρ. 63 Πολιτ. Δικονομ. ἡ περὶ ἀνακτήσεως βιαίως ἀραιρεθείσης νομῆς ἀγωγή, κινεῖται κατὰ τοῦ ἀποθαλόντος τοῦ ἐνάγοντα ἀπὸ τῆς νομῆς, οὐχὶ δὲ κατὰ τρίτου νομῆως. (168—1850).

8.

Κατὰ τὸν Νόμον 1 §. 9 καὶ Νόμον 2 τῶν Πανδ. βιβ. 43 τίτλ. 17 δικαίωμα πρὸς ἀγωγὴν περὶ διαταράξεως νομῆς ἔχει μόνον ὁ νεμόμενος κτῆμα, ἅτοι ὁ διανοεῖς κυρίου καὶ οὐχὶ ὁ ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι διακατέχων αὐτό. (77—1852).

9.

Εἰς τὴν περὶ ἐνώσεως τῶν συζύγων προκαταρκτικὴν αἴτησιν, ἀπαιτεῖται μὲν ὁ λόγος τῆς διαζεύξεως νὰ στηρίζηται εἰς τὸν νόμον διὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ δεκτὴ, ἀλλ' οὕτω ἡ ἐγκρισὶς τῆς αἰτήσεως, οὕτω ὁ νόμος ἀποκλείει τὸν ἐνάγοντα νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ἀγωγὴν του περὶ διαζεύξεως λόγον μὴ ἐμπεριεχόμενον εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἴτησιν. (517—1852).

10.

Ὁ τὴν περὶ κληρονομίας ἀγωγὴν κινῶν ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ πράγματα, ἅπερ διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ζητεῖ, εὐρίσκονται εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ κληρονομουμένου, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ν' ἀποδείξῃ καὶ τὴν κυριότητα αὐτοῦ ἐπὶ τούτων (Νόμ. 19 πρ. Πανδ. 5. 3), τὸ περιστατικὸν τοῦτο ὡς ἀπλοῦν γεγονὸς συγχωρεῖται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων. (17—1853.)

11.

Κατὰ τὴν Νεαρχὴν 120 κερ. 6 §. 3 οἱ δανεισταὶ εὐαγῶν οἰκῶν δὲν ἔχουσι κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν «εἰμὴ διέξουσιν ὡς αἰτίας τῷ εὐαγεῖ οἴκῳ προσηκούσας τὰ χρήματα προεχειρίσεν». (57—1853.)

ΑΓΩΓΗ ΠΑΥΛΙΑΝΗ.

12.

Κατὰ τοὺς Νόμους τῶν Πανδ. 1, 2, 3, 4, 5 καὶ 6 (βιβ. 42 τίτλ. 8) 28 (βιβ. 50 τίτλ. 16) 134 (50. 17) 1 §. 6 (38. 5), ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται μόνον ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὴν ἤδη ἀποκτημένην περιουσίαν του ἢ ἄλλως νὰ τὴν ἐλαττώσῃ διαθέτων αὐτὴν ὁλοῶς πρὸς ἐλάβειν τῶν δανειστῶν του, ὡς ὑποκειμένην εἰς τὰς πρὸς αὐτοὺς ὑποχρεώσεις του, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔχουσιν οὗτοι τὴν ἐξουσίαν νὰ ζητήσωσι διὰ τῆς Παυλιανῆς ἀγωγῆς τὴν ἀκύρωσιν τῆς γενεμένης τυχόν ἐκποιήσεως. (62—1854.)

13

Κατὰ τὸν Ν. 28 βιβ. 21 τίτλ. 1. τῶν Πανδ. ὅταν πρόκηται περίεκρυμμένων ἐλαττωμάτων, ἢ συμπεφωνημένων τοῦ πράγματος ἰδιοτήτων, ἡ ἀγωγή παραγράφεται ἂν κινήθῃ μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς. (127—1854.)

14

Κατὰ τὸ 3. ἐδ. τοῦ 487 ἄρθρου τῆς Π. Α. δύναται τις νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς του μόνον ἐπὶ ἀποδόσει ὅλων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἐὰν ὁ ἀντίδικος δὲν συμφωνήσῃ εἰς τὴν παραίτησιν ταύτην· ἥτοι ὁ παραιτούμενος ὀφείλει ἐὰν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ δὲν συμφωνῇ εἰς τὴν παραίτησιν νὰ πληρώσῃ τὰ ἐξόδα καὶ τότε νὰ κινήσῃ νέαν ἀγωγὴν, πρὶν δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νομιμοποιηθῇ ἡ παραίτησις τῆς πρώτης ἀγωγῆς, δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸ 475 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας ν' ἀρχίσῃ νέα δίκη διὰ νέας ἀγωγῆς εἰσαχθεῖσα. (98 τοῦ 1857.)

ΑΓΩΓΗ ΠΕΡΙ ΑΝΑΚΤΗΣΕΩΣ ΝΟΜΗΣ.

15

Κατὰ τὸν Νόμον Εἰς. (4. 15) §. 6. καὶ ἄρθρ. 630 τῆς Πολ. Δικο-

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

νομίας, ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνακτήσεως τῆς εἰς ἀπώλεσθείσης νομῆς, ὁ ἐναγόμενος, δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὴν τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε προηγουμένως εἰς ἐξωθήσει αὐτὸν τῆς νομῆς τοῦ αὐτοῦ πράγματος, διότι ὤφειλεν ἐπὶ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀποβολῆς νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν δικαστικὴν προστασίαν, αὐθόρως δικαιούμενος μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς νομῆς τοῦ νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν οἰκειάν αὐτοῦ δύναμιν, ἐξωθῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἀντίδικόν του, πράξας δὲ τοῦτο πρὸς ἀνάκτησιν τῆς νομῆς του οὐδὲν ἐξ αὐτῆς πλεονέκτημα δύναται ν' ἀποκτήσῃ μὴ κινήσας ἕνεκα τῆς πρώτης ἀποβολῆς τὴν ἀγωγὴν του, εἴτε διότι παρημέλησε τὴν προθεσμίαν αὐτῆς, εἴτε διότι τὴν οἰκειάν δύναμιν προετίμησε τῆς δικαστικῆς προστασίας, τοῦτο δ' ἐπικυροῦται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι κατὰ τὸν Νόμον 629 Ἀριθ. 4. Πολιτ. Δικονομίας, ὁ ἐπὶ ἀποβολῇ τῆς νομῆς ἐναγόμενος δὲν δικαιούται οὔτε τὴν κυριότητα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πράγματος ν' ἀντιτάξῃ ὡς λόγον ἀπαράδεκτου τῆς περὶ ἀνακτήσεως τῆς νομῆς ἀγωγῆς. (115—1857).

ΑΓΩΓΗ ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΥΣΑ.

16

Κατὰ τὸ 233 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας, παρεμπίπτουσα ἀγωγὴ συγχωρεῖται, ἐὰν αὕτη ἔχῃ συνάψειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, οἷον ἐὰν κατὰ τὸ 228 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας πρόκειται περὶ παρακολουθήματος κλπ. τῆς κυρίας προτάσεως τοῦ ἐνάγοντος ἢ τοῦ ἐναγομένου· ἡ δὲ παρεμπίπτουσα αὕτη αἰτήσεις δύναται, κατὰ τὰ ἐπόμενα 229 καὶ 230 ἄρθρα τῆς ἰδίας Δικονομίας, νὰ γίνῃ ἐνόσω ὑπάρχει ἐκκρεμῆς ἡ κυρία ὑπόθεσις εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν, καὶ ἂν δὲν δύναται νὰ δικασθῇ συνάμα μὲ αὐτὴν παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν κατὰ τὸ μνησθὲν 228 ἄρθρον, ὥστε δὲν κηρύττεται ἀπαράδεκτος ὡς μὴ γενομένη δῆθεν κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ, καθότι τὸ 160 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν λαλεῖ περὶ παρεμπιπτούσης αἰτήσεως, ἥτις δύναται καὶ βραδύτερον νὰ προστεθῇ εἰς τὴν κυρίαν αἰτήσιν, ὅταν γίνῃ δι' ἰδίου δικογράφου ἐπιδεδωμένον εἰς τὸν ἀντίδικον (229—1857).

17

Οὐδεὶς νόμος κωλύει τὸν κύριον τοῦ δικαστικῶς πλειστηριασθέντος πράγματος νὰ κινήσῃ ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγὴν, ἐὰν ἐκ τῶν κατὰ ἡ μετ' αὐτὸν πράξεων του δὲν συνάγεται ὅτι ἀπεδέχθη ὡς καλῶς γεγόμενον τὸν πλειστηριασμόν. (25 — 1858).

18

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 831, 808 § 2 καὶ 25 ἄρθρα τῆς Πολιτ. Δικονομίας, εἰς τὴν ἕνεκεν ἀναρμοδιότητος γενομένην ἀναίρεσιν

ἐγκρίνεται ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀπαράδεκτου ὅπως καὶ ὅταν τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον κηρύττεται ἀναρμόδιον ἐνεκα τῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ὅπερ συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ 259 ἄρθρου τῆς αὐτῆς Δικονομίας. Ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναίρεσιν, ὡς καὶ ὑπὸ παντὸς δικαστηρίου κηρυττομένου ἀναρμόδιου γενομένη παραπομπὴ τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον χρησιμεύει πρὸς ὁδηγίαν ἰδίως τοῦ ἐνάγοντος, ὅστις ὀφείλει τότε νὰ εἰσαγάγῃ ἰδίαν ἀγωγὴν εἰς τὸ σημειωθὲν ὡς ἀρμόδιον δικαστήριον κατὰ τὰ ἄρθρα 563 καὶ 619 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καθότι ἡ ἐνώπιον ἀναρμόδιου δικαστηρίου εἰσαχθεῖσα θεωρεῖται ὡς μὴ οὐσα, ἀφοῦ ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος, καὶ κατὰ τὸ 157 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας παύει ἡ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τιαυτῆς ἀναρμόδιως κινηθείσης ἀγωγῆς ἐπελθοῦσα διακοπὴ τῆς παραγραφῆς. (187.—1858).

19

Ὁ κύριος κατὰ Νόμον ἔχει μὲν κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ ὑφαιρεθέντος πράγματός του ἀγωγὴν διεκδικήσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀποζημιώσεως, ἐκτὸς ἂν ἀποδείξῃ τὴν κακὴν τοῦ ἀγοραστοῦ πίστιν (45—1858).

20

Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειώσεως τῆς ὀνομασίας τοῦ δήμου, ἐν ᾗ κεῖται τὸ διεκδικούμενον κτῆμα δὲν ἐπιφέρει ἀπολύτως τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐγγράφου, ὅταν ἡ ἔλλειψις αὕτη ἀναπληροῦται ἐξ ἄλλων ἀναμφισβητήτων ἐνδείγματων. (261—1858).

21

Κατὰ τὸν νόμον 38 §. 4 Πανδ. (22, 1) Εἰς. Εἰδλ. 4 τίτλ. 6 §. 6, ἡ Παυλιανὴ ἀγωγὴ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δανειστάς πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πρὸς βλάβην αὐτῶν γενομένων παρὰ τῶν ὀφειλετῶν τῶν, καὶ ἀπευθύνεται κατὰ τῶν μετὰ τούτων συναλλαξαμένων, συνεπιφέρει δὲ ἐκτὸς τῆς τῶν συμβολαίων καταργήσεως καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν καρπῶν, ἵνα τὰ πράγματα ἐπανελθῶσιν εἰς τὴν ἥσαν πρότερον κατάστασιν· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 67 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὁ ἐξασκῶν ἄμεσον ἴδιον συμφέρον ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων εἰς τὴν κατὰ τῶν ἀντιδίκων του διαφορὰν, καὶ νὰ προτείνῃ πᾶν πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ δικαίου του νόμιμον. (261—1860).

ΠΟΥΒΛΙΚΙΑΝΗ ΑΓΩΓΗ.

22

Ἡ Πουβλικιανὴ ἀγωγὴ ἀπαιτεῖ ὡς βάσιν κατὰ τὸν νόμον (Νομ. 1 Πρ. Π. 6. 2.) καλὴν πίστιν καὶ νόμιμον τίτλον παρὰ τῷ ἐνάγοντι· δύναται δὲ τὴν ἀγωγὴν ταύτην νὰ κινήσῃ καὶ ὁ κληρονόμος τοῦ ἀρχικοῦ δικαιοῦχου (Νομ. 7 §. 9. 12 αὐτ.), ἀλλ' ἀμφισβητουμένης τῆς

ιδιότητος αὐτοῦ ταύτης, χρεωσται ἀναμφιβόλως ν' ἀποδείξῃ αὐτὴν ὡς ἀναγκαίαν πρὸς νομιμοποιήσιν ἑαυτοῦ ἐν τῇ δίκῃ προϋπόθεσιν (Πολ. Δ. ἄρθρον 67 καὶ 68), ἡ δὲ ἀντίρρησης τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἐκ δικαιώματος τρίτου. (344—1860.)

23

Κατὰ τὸν Νόμον 3. §. 5. Πανδ. (43, 19) ἡ περὶ διαταράξεως τῆς χρήσεως ὁδοῦ ἀγωγή ἀρμόζει κατὰ παντός διαταράττοντος τὴν τῆς δουλείας ταύτης ἐξάσκησιν, μηδὲ τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ δουλεύοντος κτήματος ἐξαιρουμένου. (97—1862).

ΑΓΩΓΗ ΠΑΥΛΙΑΝΗ.

24

Ἡ Παυλιανὴ ἀγωγή δύναται νὰ κινηθῇ κατὰ Νόμον (Νομ. 1. Πρ. Νομ. 7. Πανδ. 42. 8) καὶ κινεῖται κυρίως κατὰ μόνου τοῦ τρίτου, εἰς δὲν περιῆλθε τὸ ἐπὶ παραγραφῇ τῶν δανειστῶν ἀπαλλοτριωθὲν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἐπομένως ἡ ἀγωγή αὕτη ἐπιτρέπεται καὶ ὡς ἐνστασις νὰ προταυθῇ παρὰ τῶν δανειστῶν τοῦ ἀπαλλοτριώσαντος ὀφειλέτου, ὅταν εὑρεθῶσιν ἐν τῇ δίκῃ ἐπέχοντες θέσιν ἐναγομένου, καθότι ὁ ἔχων ἀγωγήν, καὶ ἐνστασιν ἔχει. (Νομ. 156 Βασ. Β'. 3). (146—1862).

25

Ὁ διαταραττόμενος εἰς τὴν νομὴν αὐτοῦ δὲν ὑποχρεοῦται παρὰ τοῦ Νόμου ἀγωγήν νὰ κινήσῃ περὶ παύσεως τῆς περαιτέρω διαταρᾶξως, ἵνα δύναται ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς διαταρᾶξως προσγενομένας ζημίας, ἀλλ' ἔχει δικαίωμα παραλείπων τὴν περὶ παύσεως τῆς διαταρᾶξως αἴτησιν νὰ περιορίσῃ τὴν ἀγωγήν του εἰς ἀποζημιώσιν. (230—1858).

26

Τὸ ἄρθρον 432 Ἑμπ. Νόμου, καθ' ὃ πᾶσα ἀγωγή πηγάζουσα ἐκ ναυτικοῦ ἢ ἐξ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου παραγράφεται μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ συμβολαίου, δὲν διατάσσει ὅτι χρεωστοῦν οἱ νομιζόμενοι ἐρριλέται νὰ βεβαιώσωσιν ἐνὸρκως, ἂν γενῇ περὶ τούτου αἴτησις, ὅτι δὲν ὀφείλουν πλέον τίποτε, ὅπως γίνεται εἰς τὰς ἀφορώσας τὰς συναλλαγματικὰς, ἢ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ἀγωγὰς κατὰ τὸν εἰδικὸν ὁρισμὸν τοῦ ἄρθρου 189 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. (312—1862).

27

Ἡ περὶ διεκδικήσεως ἀκινήτου κτήματος ἀγωγή ἀνήκει εἰς τὸν ἀληθῆ κύριον, ὃ δὲ τὴν κυριότητα αὐτοῦ εἰς τίτλον μεταβιβάσεως στήριζων, τότε καθίσταται κύριος τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, καὶ ἔχει δικαίωμα ἀγωγῆς κατὰ τρίτου κατόχου, ὅταν γίνῃ πρὸς αὐτὸν παράδο-

σις (Ἀρμ.) (γ. γ.) 127Κωδ. (2. 3.) 20 Βασιλ. (ΧΙ, 1) 81 Π. (44, 1.) 31. (133—1863).

28

Ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ὁ ἐναγόμενος ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι καὶ οὗτος καὶ ὁ δικαιοπαρόχος του νομίμως ἀπέκτησαν τὴν κυριότητα τοῦ διεκδικουμένου κτήματος. (153—1863).

29

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1088 καὶ ἐπόμενα Πολ. Δ. τότε μόνον κινεῖται ἡ περὶ διανομῆς συνοπτικὴ ἀγωγή, ὅταν ὁ ἐνάγων θεωρῇ τοὺς ἀντιδίκους κατέχοντας καὶ συγκληρονόμους ἢ συγκυρίους τὰ διανεμητέα πράγματα ἄλλως ἀρμολύει ἢ τῆς κληρονομίας ἢ ἡ διεκδικητικὴ συνήθως ἀγωγή. (174—1863).

ΑΓΩΓΙΑΤΗΣ.

1.

Ἡ παρ' ἀγωγιάτου μετακόμισις ἐμπορευμάτων εἶναι πρᾶξις ἐμπορικὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἐδ. 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμου, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 103 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὁ ἀγωγιάτης ὡς ἐμπορος κηρύττεται ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν μετακομιζομένων πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ὁποίων ἐνάγεται ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου. (162—1847).

ΑΙΓΙΑΛΟΣ.

1.

Ἡ μόλωσις τοῦ αἰγιαλοῦ δὲν παραγάγει κἀνὲν ἐπὶ τοῦ μολωθέντος μέρους δικαίωμα κυριότητος, διότι ὁ αἰγιαλὸς εἶναι κτῆμα τοῦ δημοσίου (§. 3 τῶν Εἰσηγ. βιβλ. 1 τίτλ. 3 καὶ ἄρθρ. 15 περὶ διαιρέσεως κτημάτων Νόμου), ἐπομένως καὶ τὸ μολωθὲν μέρος κατὰ τὸν κανόνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς ὑποκειμένοις (417—1852).

2.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν τεμαχίων 13 καὶ 49 τοῦ βιβλ. 50 τίτλ. 1 τῶν βασιλικῶν μετὰ τῶν §. 1 καὶ 5 τῶν εἰτηγήσεων (2. 1) συνάγεται ὅτι ὁ κτιζὼν ἐπὶ αἰγιαλοῦ δεσπόζει τὸ κτιζόμενον, καὶ ἔχει τὴν διεκδικητικὴν κατὰ τρίτων ἀγωγήν, ὅταν ἀδείῃ ἢ ἐγκρίσει τῆς ἀρχῆς ἔκτισεν. (178—1854).

ΑΙΤΗΣΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ.

1.

Αἴτησις θεραπείας δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ ὅταν τις προκαλῇ εἰς ἀγωγήν τὸ δημοσίον, διότι κατὰ τὰς ρητάς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 2 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τότε ἀπαιτεῖται, ὅταν τις κινήσῃ ἀγωγήν κατὰ τοῦ δημοσίου. (135—1847).

2.

Ἡ περὶ θεραπαίας αἰτήσεις φέρουσα ἐν αὐτῇ ἅπαντα τὰ προσόντα τῆς μὴνύσεως, καθότι δι' αὐτῆς ζητεῖ παρὰ τοῦ δημοσίου τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου του, (Πολ. Δικονομ. 2) καθιστᾷ αὐτὸ ὑπερήμερον καὶ ἔχει ἐπομένως τὰς τοῦ ἄρθρου 156 τῆς αὐτῆς Δικονομίας συνεπείας. (833—1861).

ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ.

1.

Κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, αἵτινες ῥητῶς διατηροῦν σῶα καὶ ἀκέραια τὰ δικαιώματα εἰς τοὺς αἰχμαλωτισθέντας διαρκούσης τῆς αἰχμαλωσίης, (Νομ. 6. βιβλ. 7 τίτλ. 35 Κωδ. καὶ Νομ. 19 καὶ 12 §. 6. βιβλ. 49 τίτλ. 15 Πανδ.) καὶ δὲν συγχωροῦν νὰ τρέχῃ οὐδεμία παραγραφή κατ' αὐτῶν, ὡς μὴ δυναμένων νὰ ἐνεργήσουν. (Νομ. 14. §. τίτλ. 40 καὶ αὐτὸς ὁ Νόμος 6. τίτλ. 35 βιβλ. 7 τοῦ Κώδικος καὶ Ἀρμ. ἄρθρ. 36 βιβλ. Δ'. καὶ 18. βιβλ. Β'. τίτλ. II'). (ἀπόφ. Ἀ. Π. 1—1848).

ΑΚΛΗΡΟΣ.

1.

Τὸ δικαίωμα τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀκλήρων ἀποθανόντων δὲν ὀνομάζεται μὲν ὑπὸ τοῦ Νόμου κληρονομικὸν δικαίωμα, ἀποτελεῖ ὅμως καθολικὴν διαδοχὴν εἰς τὴν ὁμάδα τῆς περιουσίας τοῦ ἀκλήρου, ὥσαντι τὸ δημόσιον ἦτο κληρονόμος, ὅθεν ρυθμίζεται κατὰ τοὺς περὶ τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς ὁρισμοὺς τοῦ Νόμου (5. 3) 20 §. 7 (30) 96 §. 1, 118 §. 2 (34. 1) 2 §. 1 Θεοφ. Εἰς (3. 10) §. 1 ἐν τέλει (306—1855).

2.

Τὸ ἐπὶ τῆς ἀκληρονομήτου περιουσίας δικαίωμα ρυθμίζεται κατὰ τὸν Νόμον τοῦ τόπου, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ κινητὴ ἀκληρονόμητος περιουσία, καὶ ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν περιουσίαν ταύτην ἡ διάταξις τοῦ 16 ἄρθρ. τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων Νόμου περὶ τῆς εἰς τὸ δημόσιον τῆς Ἑλλάδος μεταβιβάσεως τῆς ἀκληρονομήτου περιουσίας. (306—1855).

ΑΚΥΡΟΤΗΣ

1

Ἀκύρωσις συμβολαίου ἐνεκα φόβου.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Ρωμαϊκῶν Νόμων (βιβλ. 2 τίτ. 2 Νόμ. 7, 9 10 καὶ βιβλ. 8. τίτ. 81 Νομ. 9. τοῦ κώδικος καὶ βιβλ. 4 τίτ. 2 Νομ. 3, 4, 5, 7, 22, 23 τῶν Πανδ.) πρὸς ἀκύρωσιν συμβολαίου ἐνεκα φόβου ἀπαιτεῖται φόβος παρών, ὅχι ὁ ἐλπιζόμενος μηδὲ ὁ τυγῶν ἀλλ' ἀπὸ

μεγάλας κακοθειείας καὶ δυνάμενος καταπτοῖσθαι καὶ τὸν σταθερώτερον ἄνδρα, οἷον ἀπειλὰς θανάτου, πληγῶν ἢ δουλείας. (245—1838).

2

Ἡ Ἐλλειψις τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας διαδίκου ἐν τῷ δικογράφῳ δὲν φέρει ἀκυρότητα οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐσιώδης, ὅταν ἡ ἔλλειψις αὕτη ἀναπληροῦται ἐκ προηγουμένης διαδικασίας, ἢ ἐξ ἄλλων δικογράφων. (21—1841 συμφ. καὶ ἡ (34—1847).

3

Δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότητος ἂν ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν εἶναι γεγραμμένα ὁλοκλήρως τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων. (ΑΠ. Α.Π.97, 98, 99,—1847).

4

Ἡ μὴ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς ἐπιτρέπεται ἡ πρόοδος τῆς περὶ διαζεύξεως διαδικασίας δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς ἀγωγῆς, οὔτε διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου (87—1850).

5

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 895, 896, 897, 970 καὶ 973 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ διὰ κηρύξεως τελευταία δηλοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ θεβαιούται δι' ἀποδεικτικῷ τοῦ κλητῆρος, ἡ δὲ μνηστία ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ὅτι ἡ κήρυξις ἐγένετο, δὲν ἀναπληροῖ τὴν παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπόδειξιν. (131—1852).

6

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 593 τῆς Π. Δ. περὶ τῆς παρελεύσεως τῆς μακροτέρας προθεσμίας ἐπὶ πλειονῶν ἐναγομένων, σκοπεῖ τὴν οἰκονομίαν τῶν ἐξόδων καὶ δὲν εἶναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας διατεταγμένη. (52—1853).

7

Ἡ ἐκτέλεσις συμβολαίου δὲν δύναται νὰ καλύψῃ τὴν ἀκυρότητα αὐτοῦ, ὡς Π. γ. ὅταν δυνάμει συμβολαίου ἀκύρου τυπικῶς παρεδόθησαν ἀκίνητα κτήματα εἰς τινὰ καὶ κατέχονται παρ' αὐτοῦ, δὲν καλύπτεται ἡ τυχὸν ὑπάρχουσα ἀτέλεια τοῦ συμβολαίου καὶ δὲν δύναται νὰ παράξῃ εἰς αὐτὸν δικαίωμα ἐφ' ὅσων κτημάτων διαλαμβάνῃ αὐτὸ τὸ συμβόλαιον, καθότι ἡ κυριότης κτηματός τινος δὲν μεταβιβάζεται εἰς ἄλλον, εἰμὴ διὰ νομίμου καὶ ἐπιστήμου τίτλου. (96—1854).

8

Δὲν εἶναι ἄκυρον δικόγραφον ἂν, γενόμενον παρὰ δύο ὁμοδίκων φερόντων τὴν αὐτὴν οἰκογενειακὴν ἐπωνυμίαν, ὑπογραφῇ παρὰ τοῦ ἐνὸς καὶ τεθῶσι παρὰ τούτου καὶ τὰ δύο ὀνόματα καὶ τὸ ἐπώνυμον εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀρκεῖ ὅμως νὰ ᾗ ὁ ὑπογράφας πληρεξούσιος καὶ τοῦ ἄλλου, ἢ ν' ἀνεγνώρισεν ἐγγράφως ἢ προφορικῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν πράξιν

ταύτην τοῦ πληρεξουσίου του· ὡς π. χ. οἱ Παναγιώτης Χαντζόπουλος καὶ Ἀνδρέας Χαντζόπουλος ἀπήλυθον ἀγωγὴν καὶ τὸ δικόγραφον τοῦτο ὑπέγραψαν ὁ Παναγιώτης ὡς ἐξῆς· « Παναγιώτης καὶ Ἀνδρέας Χαντζόπουλοι ». (220—1854).

9

Κατὰ τὸ ἄρθρον 160 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅλαι αἱ ἐνστάσεις ἀναβλητικάι τε καὶ ἀνατρεπτικάι ἐξαίρουμένων τῶν κατὰ πᾶσαν ᾤσιν τῆς δίκης προτεινομένων, πρέπει νὰ γίνωνται κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσιν, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι· εἰς τὰς ἐνστάσεις δὲ ταύτας ἀνάγονται καὶ αἱ περὶ τὴν ἐπίδοσιν δικογράφων στρεφόμεναι ἀκυρότητες, αἵτινες προδήλως ἀφορῶσι τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον καὶ οὐχὶ τὴν δημοσίαν τάξιν. (13—1856).

10

Κατὰ τὸ ἄρθρον 377 τῆς πολ. Δικονομ. ἀπαιτεῖται νὰ προσκαλῇται ὁ διάδικος διὰ νὰ παρευρεθῇ ἂν θέλῃ εἰς τὴν ὀρκοδοσίαν· ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι οὐσιώδης, διότι παρευρισκόμενος ὁ διάδικος, δύναται νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν ὁμόσαντα, ἢ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ δικαστήριον περιστατικὰ, ἐνεκὲν τῶν ὁποίων ν' ἀποτραπῇ ὁ ὁμόσων τῆς ὀρκοδοσίας· ἐπεμένως ἡ μὴ τήρησις τῆς περὶ κλητεύσεως ταύτης διατάξεως εἶναι λόγος ἀκυρότητος (ἄρθ. 201 τῆς πολ. Δικονομίας)· ἡ ἐξέτασις ὅμως ἂν ἐκλητεύθῃ ὁ ἀντίδικος δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ δικαστηρίου. (39—1858)

11

Κατὰ τὸν Νόμον (11, 17, Πρ. Π. π. τ.) τότε μόνον δύναται νὰ προταθῇ ἡ ἀκυρότης τοῦ δανείου (οἷα καλύπτοντος ἀναδοχὴν) ἐὰν ᾔθελε γίνῃ ἐν γνώσει τοῦ δανειστοῦ διὰ νὰ δοθῇ κατόπιν εἰς ἄλλον. (54—1858)

12

Τὸ γεγονός· ὅτι ὁ εἰς τῶν πρῶν πραγματοποιημόνιον, διαφέρουσιν τῶν ἄλλων γνώμην ἔχων, συνέταξεν ἰδιαιτέραν ἐκθεσιν, δὲν καθιστᾷ ἀκύρους τὰς ἐκθέσεις ὡς μὴ ληπτέας ὑπ' ὅσιν καθόσον τοιοῦτος ὁρισμὸς τῆς δικονομικῆς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δὲν ὑπάρχει. (261—1858).

13

Τὸ ἄρθρον 203 Π. Δ. συγχωρεῖ τὴν ἐπανάληψιν ἀκύρου πράξεως ὅταν ἡ ἀκυρότης προέλθῃ ἐξ αἰτίας δικαστικοῦ ὑπαλλήλου. (93—1862) (*).

(*) Ὅσα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἐκποιήσεως καὶ ἀγωγῆς.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΝ

1

Κατὰ τὰς περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀλληλεγγύης διατάξεις τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου Π. 9, 3. 3. Π. 46 1. 52 §. 3. Πανδ. 16, 3. 1. § 43. 44. 17. Πρ. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀλληλεγγύως ὑποχρέων ἐν μέρει καταβολὴ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὑποχρεώσεως, δὲν ἀπλλάττει τὸν ἑτερον τῆς ὑποχρεώσεώς του, ἀλλὰ μειοῖ μόνον αὐτήν. (197—1847).

2

Ἡ παρὰ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν ἐν μέρει ἡ ὀλοσχερῆς καταβολὴ τοῦ χρέους ἀπλλάττει καὶ τοὺς λοιποὺς ἀλληλεγγύους ὀφειλέτας τῆς ὀφειλῆς, καθόσον κατεβλήθη τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, Κωδ. βιβλ. 41. 28. ὁ δὲ ἐναγόμενος δικαιούται νὰ προτείνῃ πρὸς ὑπεράσπισίν του κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ἀγωγῆς καὶ τὰς ἐν μέρει καταργούσας αὐτὴν ἐνστάσεις. (104—1848).

3

Ἡ ὀρκοδοσία τοῦ ἀλληλεγγύως συνυποχρέου οὐδόλως ὠφελεῖ ἄλλον συνυπόχρεον, καθόσον τὸ 369 ἀρθρ. τῆς πολ. Δικονομίας δὲν προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἷς τῶν ἀλληλεγγύως ὑποχρέων δὲν ὤμωσε τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὅρκον. (278—1858).

4

Κατὰ τὸ ἐμπορικὸν ἐπὶ μετοχικῶν ἐταιριῶν ἔθιμον, ὁσάκις οἱ συνεταῖροι μετοχικῆς ἐταιρίας ὁμοῦ συναλλάσσονται ἐνέχονται ἀλληλεγγύως. (271—1858).

5

Τὸ ἀλληλέγγυον τῶν χρηματικῶν χρεῶν πρέπει νὰ ἐκπηγάζῃ ἢ ἐκ συμφωνίας τῶν μερῶν ἢ ἐκ διατάξεως τοῦ Νόμου. (Νεὰρὰ 99 κεφάλαιον 1. (292 τοῦ 1861).

ΑΛΛΟΤΡΙΟΝ

1

Ἐκ τοῦ ἀριθ. 1 τῶν Βασ. βιβλ. 20 τίτλ. 3. καὶ τοῦ νόμου 1. §. 3. τῶν Πανδ. βιβλ. 19 τίτλ. 4. γίνεται δῆλον ὅτι ἐὰν ἀλλότριον δοθῇ οὐ γίνεται ἀνταλλαγὴ, ὁ δὲ παραδοὺς εἴτε διὰ τὸ διαφέρειν ἐνάγει, εἴτε διὰ νὰ λάβῃ ὅπερ παρέδωκε. (62—1846).

2

Κατὰ τὸν Νόμον 19 §. 4. Νομ. 31 §. 4 Πανδ. ὁ διαχειριστὴς ἀλλοτρίας περιουσίας ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων καὶ πρὸ τῆς ἀγωγῆς, ὡς πρὸς τὰ χρηματικὰ ποσὰ τὰ ὅποια ἔλαβεν ἐκ τῆς διαχειρισθείσης περιουσίας. (155—1854) (*).

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ διαχειρίσεως ἀλλοτρίων καὶ τὰ περὶ δαπανῶν.

ΑΜΥΝΑ

1

Ὁ ἔνεκα ἀμύνης φονεύσας δὲν εἶναι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν. (184—1854).

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

1

Οὐδὲν ἄρθρον τῆς πολ. Δικονομίας διατάσσει ἐπὶ ποινῇ τινι ἢ ἀναγγελία τῶν δανειστῶν γὰ γίνηται πρὸ τῆς κατακυρώσεως (86—1848)(*)

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

1

Κατὰ Νόμον ἀφοῦ τις ἀναγνωρίσῃ τὸ κύρος μιᾶς πράξεως, στερεῖται πλέον δυνάμει τῆς συναίνεσεως τοῦ δικαιώματος νὰ τὴν προσβάλῃ ὡς ἄκυρον (Νομ. 16 §. 1 Πανδ. εἰβ. 20 Τίτ. 1. de pignoribus ἄρθρ. 485. καὶ 486 Πολ. Δικον.). (122—1859).

ΑΝΑΓΩΓΗ

1

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. (4. 2) 14 § 15 Βασίλ. (10. 2) ἐδ. 14 Κωδ. (4. 8.) 1 Βασ. (50 10.) ἐδ. 21 ὁ ἔνεκα κολασίμου πράξεως καταδικασθεὶς ἀλληλεγγύως μετ' ἄλλων πρὸς ἀποζημίωσιν δὲν ἔχει δικαίωμα ἀναγωγῆς κατὰ τῶν συναιτίων του (60—1855) σύμφωνα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμόν. (215—1855).

ΑΝΑΔΟΧΗ ΧΡΕΟΥΣ

Κατετάχθησαν τὰ περὶ ταύτης ζητήματα εἰς τὰ περὶ χρέους.

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΙΡΕΤΗΡΙΟΝ

1

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 821 καὶ 517 τῆς πολ. Δικονομίας, νέοι λόγοι ἀναίρεσεως δύνανται ν' ἀναπτυχῶσι καὶ διὰ μεταγενεστέρων ἐγγράφων τοῦ ἀναιρετηρίου, ὁ δὲ νόμος δὲν ὀρίζει μέχρι ποίας ἐποχῆς τῆς διαδικασίας, ἐπομένως δύναται κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τὴν ἐμπεριεχομένην εἰς τὸ ἄρθρον 168 νὰ προταθῶσι καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροαρίου συζήτησιν (1—1845).

2

* Ἄν δύο δικαστήρια ᾗτοι Εἰρηνοδικοὶ καὶ πρωτοδικεῖν κηρυχθῶσιν

(*). Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀνακοπῆς

ἀναρμόδια ἢ ἀντίφασις αὕτη τῶν ἀποφάσεων δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, ἀλλὰ λόγος πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος. (19—1845).

3

Ἡ παράλειψις τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀναίρεσεως δὲν εἶναι οὐσιώδης, καθότι ἡ κατοικία αὐτοῦ εἶναι γνωστὴ εἰς τὸν ἀναιρεσιζήτον ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον καὶ ἐφέσιμον δίκην διαμειφθέντων ἐγγράφων. (38—1846).

4

Ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος καθὼς ἄμεσον ὄργανον τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Ὑπουργείου (ἄρθρ. 1. ἐδ. Β'. τοῦ ἀπὸ 16 Μαΐου 1846 Βασιλ. Διατάγματος περὶ τῶν καθηκόντων καὶ τῆς ἐδρας τῶν Ἐπαρχ. Οἰκονομικ. ἐφόρων) καὶ διοικητὴς ἢ διαχειριστὴς τῆς κατὰ τὴν περιφέρειάν του ἐθνικῆς περιουσίας, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον ἄνευ ἄλλης εἰδικῆς ἐντολῆς, δυνάμει τοῦ εἰρημένου διατάγματος καὶ τοῦ Νόμου 58 τῶν Πανδ. βιβλ. 3 τίτλ. 3. (1—1847).

5

Προδικαστικὴ ἀπόφασις μὴ προσβληθεῖσα δι' ἐφέσεως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν (36—1847).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 813 § 2 τῆς πολ. Δικονομίας συνδ. μετὰ τῶν ἄρθρ. 789, 834 καὶ 737 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἀποκλείεται τις τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως, ὅταν μεταχειρίζεται αὐτὸ ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ λόγου καὶ κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣς ἤδη ἀπαζ. τὸ μετεχειρίσθη. (136—1848) Συμφ. (178—τοῦ αὐτοῦ ἔτους).

7

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 812, 749, 545, 180, καὶ 181 τῆς πολ. Δικονομ. ὡς ὀριστικὰς ἀποφάσεις ἐννοῶν ὁ νομοθέτης μόνον τὰς κατ' οὐσίαν τελειωτικῶς ἐκδικαζούσας τὴν δίκην, κατὰ τούτων μόνον ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται ἀναίρεσις ἐντὸς 30 ἡμερῶν, ἀπ' ἧς ἐπιδιοθῶσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς παρεμπιπτούσας, δι' ὧν προδικάζονται ὀριστικῶς ζητήματα πρὸ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καθ' ὧν ὁ νομοθέτης συγχωρεῖ τὴν ἀναίρεσιν συνάμα μὲ τὴν τῆς ὀριστικῆς (171, 219—1848)

8

Τὸ 813 ἄρθρ. ἐδαφ. 2 τῆς Πολιτικ. Δικον. τὸ ὅποιον συγχωρεῖ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον κατὰ τῆς περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ὅταν ἔγινεν ἐρεσις κατ' αὐτῆς, ἐννοεῖ, ὅταν αὕτη ἐξεκαλέσθη πρὸ τῆς ὀριστικῆς καὶ οὐχὶ συνάμα μὲ αὐτὴν, καθότι ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει δύναται ἐπίσης κατὰ τ' ἄρθρα 816, 817, 752, καὶ 181 τῆς αὐτῆς Δικον. συγχρόνως μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου νὰ προσκληθῇ καὶ ἡ πρὸ αὐτῆς παρεμπιπτού-
(ΕΥΡΕΤ. ΑΠΟΦ. ΑΡ' ΠΑΓΟΥ). 2.

σα τοῦ ἰδίου ἐφετείου ἀποφασίς, ἥτις ἐξεδόθη ἐπὶ τῆς ἐφέσεως καὶ κατὰ τῆς παρεμπιπτούσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως. (73—1849.)

9

Ὑποκειμένης τῆς ἀποφάσεως εἰς ἔφειν δὲν δύναται μετὰ παρέλευσιν τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, παραλειφθέντος τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου, νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως. (72—1850).

10

Κατὰ τ' ἄρθρα 812, 816, 817, καὶ 752—756 τῆς πολ. Δικον. ἀναίρεσις συγχωρεῖται κατὰ μόνον ὀριστικῶν ἀποφάσεων κλπ. καὶ εἶναι παραδεκτὴ πρὶν ἢ παρὰλλωσι 30 ἡμέραι, ἀφ' ἧς κοινοποιηθῇ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἅρα καὶ ἡ φέρουσα μὲν ὀριστικὰς διατάξεις ἀποφασίς, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ δοθῇ ὁ δι' αὐτῆς ἐπιβαλλόμενος ὅρκος θεωρεῖται ὡς παρεμπιπτούσα καὶ τοι ἐπιδοθεῖσα, μέχρις οὗ δοθῇ καὶ τὸ περὶ ὁρκοδοσίας πρακτικόν, ὅτε καθιστάμενος ὀριστικός, ἄρχεται ἡ κατ' αὐτῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία. (194—1851).

11

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως ἀπορρίπτουσας τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν καὶ μὴ ἀποφαινομένης ὀριστικῶς ἐπὶ τῶν λοιπῶν αἰτήσεων τῶν διχδίκων. (2—1853).

12

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 Π. Δ. δὲν συγχωρεῖται αἰτήσις ἀναίρεσεως κατὰ πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἐγένετο ἔφεισις καὶ τὸ ἐφετεῖον τελεσιδίκως ἐπ' αὐτῆς ἀπεφάσισε. (301—1853).

13

Τὸ ἀναιρετήριον δὲν εἶναι ἄκυρον ἂν δὲν ἀναφέρῃ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν καθ' ἧς ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως ἀπόφασιν ὅταν γίνηται μνεῖα αὐτῆς ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀναιρετηρίου. (42—1854).

14

Δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότητος τοῦ ἀναιρετηρίου ἐγγράφου, ἂν ἐν αὐτῷ δὲν σημειοῦται καὶ ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως, ὅταν ἀναφέρηται ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία τις περὶ τῆς ταυτότητος τῆς ἀποφάσεως. (76—1854).

15

Ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ τις λόγον ἀναίρεσεως, μὴ ἀφορώσης ἄλλως τὴν δημοσίαν τάξιν τῆς διατάξεως τοῦ Νόμου. (169—1854).

16

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τριακονθήμερος προθεσμία δὲν ἐπιδέχεται αὐξησιν ὅταν ὁ ἀναιρεσιῶν ἐπιδίδῃ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸν ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας του Εἰσαγγελέα τὴν αἰτήσιν ἀναίρεσεως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐ-

ρισκομένου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὰ δὲ 541 καὶ 754 ἄρθρα τῆς Πολιτ. Δικονομίας εἰς τὰ ὅποια παραπέμπει τὸ 816 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, διότι τὸ μὲν πρῶτον ὀρίζει περὶ τῆς εἰς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα ἐναγόμενον παραχωρητέας πρὸς ἀπάντησιν προθεσμίας, τὸ δὲ δεύτερον περὶ τῆς παραχωρουμένης πρὸς ἔρεσιν προθεσμίας ἐπίσης εἰς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα. (160—1855).

17

Κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέτεν συγχωρεῖται κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐρετῶν μόνον ἐνεκὸν ὑπερβάσεως καθηκόντων κατὰ τὸ ἄρθρον 808 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἢ ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρ. 181 Πολιτ. Δικονομίας ἔγινεν ἔρεσις κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὅπερ ἐστὶν ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον ἐπεκύρωσε τὴν περὶ ἀποδείξεως παρεμπίπτουσαν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν μετερρύθμισεν αὐτὴν καὶ διέταξεν ἀποδείξεις διαφερούσας τῶν διαταχθεῖσων διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διὰ τῶν δύο βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας ἀποφασισθὲν τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ἀλλὰ μόνον τὸ διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως τῶν Ἐρετῶν διαταχθὲν, ἥτις δύναται ν' ἀνακληθῇ ἀκολούθως παρὰ τοῦ ἄλλου δικαστηρίου. (166—1855).

18

Κατὰ τὸ ἄρθρον 371 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ προσδιρίζουσα τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ ὅρκος, καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς δηλώσεως, ἢ καὶ τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀφάσις εἶναι παρεμπίπτουσα ἂν καὶ περιέχῃ τ' ἀποτελέσματα τοῦ ὅρκου, καὶ δὲν ὑπάγεται εἰς ἀναίρεσιν (ἄρθρ. 812 Πολιτ. Δικονομίας), οὐδεμία δὲ διάταξις αὐτῆς περιέχει ἀναδρομικὴν ἰσχὺν εἰς τὴν αἰτησὶν ἀναιρέσεως μετὰ τὴν ὁροδοσίαν, ὥστε νὰ νομιμοποιητῇ ἡ παρὰ τὸν Νόμον γενομένη αἴτησις. (177—1855).

19

Δευτέρᾳ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως καθ' ἣς ἐγένετο ἡδὴ αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 837 ἄρθρ. ἐδ. 1. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἢ διάταξις δ' αὕτη μὴ περιέχουσα διαστολὴν τινὰ ἐφαρμόζεται ἐν γένει εἴτε περὶ ὀριστικῶν εἴτε περὶ προδικαστικῶν ἀποφάσεων πρόκειται. (292—1855).

20

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον ἂν ὁ ὑπογράφας δικηγόρος δὲν ᾖναι διωρισμένος καὶ πρὸς τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ. (138 Δικασ. Ὁργανισμοῦ). (59—1858).

21

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 816 καὶ 762 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀποδεικνύεται ὅτι ὁριστικὴ ἀπόφασις ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιδίδῃται εἰς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀντίκλητόν του διὰ τὴν ἀρχίση ἢ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, ὅθεν καὶ τὸ πρακτικὸν τῆς ὁρκοδοσίας δι' ἧς καθίσταται ὁριστικὴ ἡ ἀπόφασις ἡ διατάξασα αὐτὴν ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιδίδῃται καθὼ συμπληρωτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ παρεύρεσις τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ ἀντικλήτου αὐτοῦ κατὰ τὴν τοιαύτην ὁρκοδοσίαν, ὡς δὲν ἀρκεῖ ἡ παρεύρεσις του κατὰ τὴν δημοσιεύσιν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως δ.ἀ τὴν ἐναρξιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας. (68—1858).

22

Κατὰ τῶν περὶ ἀναρμοδιότητος ἀποφάσεων ὡς προδικαστικῶν, δὲν συγχωρεῖται τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον, εἰμὴ μόνον ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων, τοῦτέστιν ἐὰν τὸ δικαστέον ἀντικείμενον ἔνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος αὐτοῦ δὲν ὑπάγῃται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπιλαβομένου τῆς δίκης δικαστηρίου. (135—1858).

23

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 812 §. 2. Πολιτ. Δικονομίας, τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων, τοῦτέστι κατ' ἐκείνων αἰτινῶν ἀποπερατοῦσι τὴν δίκην, τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἡ ἀπορρίπτουσα ἢ παραδεχομένη ἐνστασίς τινα ὅταν διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ἐνστάσεως δὲν ἀποπερατοῦται ἡ δίκη καὶ δὲν ἀπεκδύεται τὸ δικαστήριον ὁριστικῶς τῆς ἐκδικάσεως τῆς εἰς αὐτὸ καθυποβληθείσης διαφορᾶς. (757—1861).

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ.

1

Ἀνάκλησις προδικαστικῆς καὶ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως, μὴ οὕσα ἐκ τῶν ἐνδίκων μέσων δύναται νὰ γίνῃ καὶ σιωπηλῶς παρὰ τοῦ ἐκδόντος δικαστοῦ μὴ λαμβάνοντος αὐτὰς ὑπ' ὄψιν. (5—1847).

2

Ἡ διατάττουσα ὁρωτικὴν ἀπόδειξιν ἀπόφασις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 374 πολ. Δικονομίας ὡς παρεμπίπτουσα, καὶ καθὼ τοιαύτη ὑπόκειται κατὰ τὸ ἀρθρον 180 τῆς αὐτῆς Δικονομίας εἰς ἀνάκλησιν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, καὶ εἰς περίστασιν ἀκόμη καθ' ἣν ἀποφαίνεται ὑφ' ὅρον καὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας, καθ' ὅσον ἡ ὑφ' ὅρον διάταξις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁριστικὴ ἀπόφασις εἰμὴ ἀφοῦ ὁ ὅρος αὐτὸς ἐκπληρωθῇ (58—1847). σύμφωνος καὶ ὑπ' ἀριθ. (61—1847).

3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 180 τῆς Πολιτικῆς Δικ. ὁ δικαστὴς δύναται μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ν' ἀνακαλῇ πάσας τὰς προδικαστικὰς καὶ τὰς παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις του ῥητῶς ἢ καὶ σιωπηλῶς ἐκδίδων ἐναντίαν αὐτῶν ἀπόφασιν. (125—1851)

4

Αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων αἱ ἀπορρίπτουσαι ἐνστάσεις ἢ ἀποφασίζουσαι προδικαστικὰ καὶ παρεμπίπτοντα ζητήματα καὶ διατάττουσαι τὴν πρόοδον τῆς κυρίας ὑποθέσεως εἶναι παρεμπίπτονται καὶ δύνανται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ν' ἀνακληθῶσι παρὰ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις δεσμεύεται κατὰ τὰ ἄρθρα 513, 515 ἀριθ. 2. καὶ 180 τῆς πολιτικ. Δικονομίας. (51—1854).

ΑΝΑΚΟΠΗ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 871 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, εἰς τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην ὁ νομοθέτης πρὸν ὧν περὶ τῆς ταχείας ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων, ἂν καὶ σιωπηλῶς ἀπηγόρευσε τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐρήμην ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἀπηγόρευσε τὴν ἀνακοπὴν καὶ τῶν ἐφεσίμως ἐρήμην ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, διότι ὡς προδήλως ἐξάγεται ἐκ τοῦ μνησθέντος ἄρθρου, ὁ νομοθέτης συγχωρῶν ἀπολύτως τὴν ἐφεσιν, ἐσυγχώρησε προφανῶς ὁλόκληρον τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον τοῦτέστι καὶ τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐρήμην κατὰ τὴν ἐφεσιν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων (90—1845). σύμφωνας ἢ (156—1848). ἀντιφατικὴ ἢ ὑπ' ἀριθ. 11 τοῦ 1846 ἔχουσα οὕτως.

Ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ 871 ἄρθρ. τῆς πολιτικῆς Δικονομίας κατὰ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων συγχωρεῖται τὸ τῆς ἐφέσεως τακτικὸν ἐνδίκον μέσον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἕνεκα τῆς οἰκονομίας τοῦ χρόνου καὶ τῆς φύσεως τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπλᾶι, καθότι καὶ ὁ νόμος αὐτὸς ἄρθρ. 872 τῆς αὐτῆς Δικονομίας δὲν ἐπιτρέπει νὰ προτείνωνται μὴ ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις, ἐὰν δὲ ἐσυγχωρῆτο καὶ τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐνδίκον μέσον, ὁ νομοθέτης δὲν ἦτον εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀναφέρῃ ὅτι συγχωρεῖται τὸ τῆς ἐφέσεως, ἀλλ' ἤθελεν ὡς πρὸς τοῦτο σιωπῆσαι καὶ ἐπομένως ἤθελεν ἐφαρμοῇ εἶναι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ γενικὴ περὶ τῶν ἐνδίκων μέσων ἀρχή.

2

Κατὰ τὸ 241 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων συγχωρεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ χρεώστης παρευθὺς διὰ τῆς βίας εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν κηρυχθέντων εἰσπραξίμων τελῶν καὶ δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων

κλπ. δὲν ἐπεται ἐκ τούτου ὅτι τὸ ἐκτελεσθὲν αὐτὸ δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον, ἀλλὰ συνέπεια τῆς διατάξεως αὐτῆς εἶναι ὅτι δὲν δίδεται καμία ἀπὸ τὸν Νόμον προθεσμία διὰ τὴν πληρωμὴν, ὅπως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἄλλων δικαιογράφων, καθ' ἣν γίνεται προηγούμενος ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ δίδεται ἀπὸ τὸν νόμον προθεσμία τις εἰς τὴν πληρωμὴν. (41—1846).

3

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 1037 καὶ 908—911 τῆς πολιτ. Δικονομίας προκύπτει ἀδιστακτικῶς ὅτι τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς δὲν περιρρίσκεται ἀποκλειστικῶς εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἀλλ' ἐκτείνεται καὶ εἰς ἐκείνην τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως, καθότι τὸ ἀρθρον 1037 τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ μόνον προφυλακτικὰ μέτρα ὀρίζει ῥητῶς μετὰ τὸ ἄλλων ὅτι ἡ παραιτέρω διαδικασία τῆς κατασχέσεως γίνεται κατὰ τὸ ἀρθρον 908 καὶ ἐπόμενα, τούτέστι κατὰ τ' ἀρθρα τὰ ὁποῖα ἀφορῶσι μόνον τὰς ἀνακοπὰς μετὰ τὸν ὁποῖον συμπεριλαμβάναται καὶ ἡ τῶν τρίτων διεκδικητῶν, οὐδὲ ἡδύνατο ὁ νομοθέτης ἐνῷ ἐτυγχάνησε τὸ τῆς ἀνακοπῆς μέσον εἰς τὸν ὀφειλέτην (1041) εἰς τὸν τρίτον νὰ τὸ ἀρνηθῇ, τοῦ ὁποῖου παρανόμως ἐμποδίζεται ἡ ἐλευθέρᾳ διάθεσις τῶν πραγμάτων του καὶ παραβιάζονται τὰ τῆς ιδιοκτησίας του δικαιώματα διὰ χρέος τρίτου. (51—1846).

4

Τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 596, 598, 507 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαγορεύουσιν ἀνακοπὴν ἐπὶ ἀπορρίψεως ἀνακοπῆς, ἡγουν ἀνακοπὴν ἀποφάσεως ἀπορριπτούσης προηγούμενος ἀνακοπὴν τὴν ὁποίαν ὁ ἀνακόπτιον δευτέραν φορὰν ἀπολιπόμενος δὲν ἐνεφανίσθη νὰ ὑποστηρίξῃ. (38—1847.)

5

Κατὰ τὸ 911 ἀρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ τρίτος διεκδικῶν δι' ἀνακοπῆς ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῇ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ταύτην καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην, διότι οὗτος εἶναι κυρίως διάδικος ἀμφισβητουμένης τῆς ἐαυτοῦ κυριότητος τοῦ διεκδικουμένου πράγματος, ἐκ τούτου δ' ἐπεται ὅτι καὶ ἐνώπιον τῶν ἐρστῶν ἐὰν ἐξακολουθῇ ἡ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς κυριότητος, πρέπει αὐτὸς πρὸ πάντων νὰ προκληθῇ ὡς διάδικος, καθότι ὁ ἐπισπύδιον δανειστῆς ὑπερασπίζων ἴδια δικαιώματα δὲν θεωρεῖται ὡς παριστῶν τὸν ὀφειλέτην εἰς τὴν περὶ διεκδικήσεως δίκην, διότι οὗτε νόμιμος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ εἶναι, οὔτε κοινωνὸς τοῦ πράγματος. (138—1848) σύμφωνος καὶ ἡ (192—1863).

ΑΝΑΚΟΠΗ ΠΙΝΑΚΟΣ ΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ

6

Κατὰ τ' ἀρθρα 946—951 συνδυασμένα μετὰ τὸ ἀρθρον 994 τῆς πολ.

Δικονομίας, οἱ πρὸς κατὰτάξιν ἀναγγείλαντες ἑαυτοὺς δανειστάς, πειθόμενοι ὅτι κατ' αὐτὴν προσεβλήθησαν τὰ δικαιώματά των, δύναται νὰ προσβάλλωσι δι' ἀνακοπῆς τὴν κατὰτάξιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 947 τεταγμένης προθεσμίας, ὁ δὲ νόμος παρέχων τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τοὺς δανειστάς ἐνγένει δὲν ὑποτίθεται ὅτι ἀποστερεῖ αὐτοῦ ἐκείνους ἐκ τῶν δανειστῶν, οἵτινες δὲν ὑπέβαλλον ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 938 τῆς πολ. Δικονομίας ὠρισμένης προθεσμίας, ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου τὰς παρατηρήσεις των κατὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν λοιπῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν, τῶν ὁποίων διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσβάλλουσι τὴν κατὰτάξιν. (140—1849).

7

Εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ἐκ νέου προτάσεις τοῦ μὴ δικασθέντος ἐρήμην διαδίκου, ἀπορρίψαις διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἢ νέας ἤδη προτεινομένας. (198—1850).

8

Συγχωρεῖται ἀνακοπὴ ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἐκ μέρους τρίτου διεκδικήσεως πραγμάτων κατασχεθέντων, οὐχὶ ἕνεκα ἐκτελέσεως, ἀλλὰ συντηρητικῶς, πρὸς ἀπότισιν χρέους, μὴ ἐκτελουμένου δυνάμει ἐκτελεστοῦ τινος τίτλου ἢ ἀποφάσεως. (250—1850).

9

Κατὰ τὰ 910, 911, καὶ 935 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ ὀφειλέτης δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν μόνον ἐὰν προτείνῃ ἀταξίαν τῆς διαδικασίας, ἢ γενομένην ἤδη πληρωμὴν, τὸ περιστατικὸν δὲ ὅτι κατεσχέθησαν καὶ πράγματα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην, δίδει δικαίωμα ἀνακοπῆς τῆς ἐκτελέσεως μόνον εἰς τὸν κύριον τῶν κατασχεθέντων παραγμάτων τρίτου. (239—1851).

10

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 507 τῆς πολ. Δικον. ἡ προσηκόντως ἐπιδοθείσα ἀνακοπὴ ἐπιφέρει μὲν τὴν ἀνκιστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἀποφάσεων ἄρθρ. 733. (75—1852).

11

Καταδικασθέντος τοῦ κληδεμόνος τῆς σχολαζούσης περιουσίας εἰς πληρωμὴν ποσοῦτινος, δικαιοῦνται οἱ κληρονόμοι ταύτης ν' ἀνακόψωσι τὴν ἀπόφασιν πρὸς ἀνατροπὴν τῆς ὑποχρεώσεως. (240—1853).

12

Ὁ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην παρὼν καὶ συζητήσας τὴν ὑπόθεσιν διαδίκος, οὐδὲως δικαιοῦται νὰ ὑποβάλλῃ αἰτήσεις κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς

ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου του, τροποποιούσης πρὸς βλάβην αὐτοῦ τὰ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἀποφασισθέντα, καθότι ἡ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ διαδικασία μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν ἐκ νόου συζήτησιν πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης τοῦ ἀνακόπτοντος κατὰ τ' ἄρθρ. 507, 598 καὶ 774 τῆς Πολιτ. Δικονομίας. (233—1855).

43

Αἱ διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας (ἄρθρ. 89, 235 καὶ ἐπόμενα) δὲν ὀρίζουσι μὲν ἂν πρέπει ν' ἀπευθύνηται ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει διαδίκων ἢ κατὰ μόνου τοῦ νικήσαντος, ἐκ τοῦ πνεύματος ὅμως αὐτῶν τῶν διατάξεων συνάγεται ὅτι ὁ ἀνακύπτων τρίτος ὀφείλει ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἀνακοπὴν του κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ ἀποφάσει διαδίκων, ὡς ὅτι δὲν ἔχει νόμιμόν τι ἀποτέλεσμα ἡ ἀνακοπὴ ἀνευ τῆς προκλήσεως ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν διαδίκων εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην. (238—1859).

44

Εἰς τὰς ἀνακοπὰς κατὰ τῶν δηλώσεων ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ ἀνακοπῶν ἀρχαί, καθ' ὅς ὡς ὅσκις ἡ ἀνακοπὴ γίνεται παρεμπιπτόντως, ἀκολουθοῦνται αἱ περὶ τῶν τοιούτων δικῶν διατάξεις (Πολ. Δικονομίας 236) δυνάμει τῶν ὁποίων παραδεκταὶ εἰσι καὶ αἱ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων γινόμεναι παρεμπίπτουσαι ἀγωγαί. (203—1860).

45

Κατὰ τὸ 604 ἄρθρ. §. 2. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀπολιπομένου τοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέου, ἡ ὑπόθεσις συζητεῖται κατ' ἀντιμωλίαν μεταξὺ τῶν ἐμφανισθέντων ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου, ἡ δὲ περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγὴ παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ὅπερ σημαίνει ὅτι τὸν ἀπολιπόμενον πρὸς ἀποζημιώσιν ὑπόχρεον δὲν περιλαμβάνει ἡ ἀπόφασις ὡς δικαζόμενον ἐρήμην, δι' ὃ καὶ δὲν ἔχει δικαίωμα ν' ἀνακόψῃ τὴν μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἀπόφασιν, καθότι τὸ 610 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας χορηγεῖ τὸ τῆς ἀνακοπῆς δικαίωμα εἰς τοὺς κατὰ τ' ἄρθρα 602—609 ἐρήμην δικασθέντας (134—1861).

46

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 837 καὶ 838 συνδυασμένων μετὰ τοῦ ἄρθρου 333 τῆς Πολιτ. Δικονομίας κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τότε μόνον δὲν ἐπιτρέπεται τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐνδίκον, ὅταν τὸ δικαστήριον τοῦτο δικάσῃ ὡς ἀκυρωτικὸν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἀναιρέσεως, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ὑποδεσπέρων δικαστηρίων τῆς οὐσίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως, καθ' ἣν ἀποφασίζει ὡς δικαστήριον δευτεροβάθμιον τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ἢ εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς, τότε αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις αὐτοῦ ὑπόκεινται εἰς τοὺς γενικοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολιτικῆς

Δικονομίας, καθ' οὗς ἐπιτρέπεται ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων, καθότι οὐδαμῶς ὁ Νόμος ποιεῖ ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεων, περιοριζομένης τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων πρὸς ἐκείνας μόνον, τὰς ὑποίας ἐκδίδει ὁ Ἄρειος Πάγος ὡς δικαστήριον ἀκυρωτικόν. (183—1863).

17

Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον δὲν ἀποκλείεται κατὰ τῶν ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως καὶ ἐγγυοδοσίας ἐκδιδομένων ἐρήμην πρωτοδίκων ἀποφάσεων, διότι ἂν ὁ Νομοθέτης ἐσκόπει ν' ἀπαγορεύσῃ διὰ τοῦ ἄρθρ. 871, εἰς ὃ παραπέμπει τὸ 1041 τὴν ἀναποπὴν ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις ἤθελε πράξει τὸ αὐτὸ κατὰ μείζονα λόγον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἀναφερομένων διαφορῶν, ὅπερ ὅμως δὲν ἔπραξεν ἐπιτρέπων ῥητῶς τὴν ἀνακοπὴν (ἄρθρ. 1019), ὥστε τὰ ἐδάφια 2 τοῦ ἄρθρου 871 τῆς Παλ. Δικονομ. δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν εἰμὴ μόνον περιορισμὸν τῆς πρὸς ἐρεσιν προθεσμίας ἀρχομένης κατὰ τὰ ἐιδικώτερον ἐν τοῖς ἄρθρ. 752, 756, καὶ 757 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὠρισμένα. (288—1863).

ΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 548 §. 2. τῆς Ποιν. Δικονομίας διὰ τῆς Β. χάριτος ἀναιρεῖται ἡ ποινὴ κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἀπαγγελοῖται τοῦτο διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος, ὥστε ἐπὶ Βασιλ. χάριτος ἂν ὁ ταύτης ἀξιώθεις κατάδικος, ἐκτὸς τῆς συγχωρηθείσης ποινῆς ἀνέκτησε καὶ πάντα τὰ λοιπὰ δικαιώματα, ὧν ἐστερημένος ἦτο ἔνεκα τῆς ποινῆς, ἀποκατασταθῇ διὰ τῆς χάριτος ἐντελῶς εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, εἶναι ὅλως ζήτημα ἐρμηνείας τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος, ἐξ οὗ μόνου δύναται νὰ προκύψῃ, ἂν ἀπενεμθῇ τῷ καταδίκῳ τελεία ἀποκατάστασις, ἢ συγχώρησις ἀπλῶς τῆς ποινῆς. Τοῦτο δὲ γίνεται ἔτι καταφανέστερον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου πρὸς τὰ ἄρθρ. 550 καὶ 564 ἐπ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἃ ἡ πλήρωσις τῆς ποινῆς, καὶ ἡ παραγραφὴ αὐτῆς δὲν ἀναιροῦσι πάντα τῆς ποινῆς τ' ἀποτελέσματα, ἀποκαθιστῶσαι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα, καὶ τὰς ἰδιαιτέρας τιμὰς, ὧν πρότερον ἀπῆλυσεν, ἀλλὰ τοῦτο γίνεται ὡς πρὸς τὴν ἀνάκτησιν τῶν πολιτ. δικαιωμάτων κλπ., διὰ τῆς περὶ ἀποκαταστάσεως ἐιδικῆς διαδικασίας, ἐνῶ ἡ διαδικασία αὕτη ὡς ἐκ τοῦ 565 ἄρθρ. ἀνενδοιάστως συνάγεται ὅτι δὲν λαμβάνει χώραν ἐπὶ Βασιλ. χάριτος, καθότι εἰ μὲν αὕτη περιέχει κατάργησιν πάντων τῆς ποινῆς τῶν ἀποτελεσμάτων, περιττὴ ἡ ἀποκατάστασις, εἰδὲ μὴ, πάλιν διὰ Βασιλ. χάριτος δύναται νὰ χορηγηθῇ αὕτη, καθὼς τῆς περὶ

26 ΑΝΑΜΙΣΘΩΣΙΣ. ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΧΡΕΟΥΣ. ΑΝΑΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ.

τὴν ἀποκατάστασιν διαιδικασίας εἰς τὰ δύο μόνον περιοριζομένης θέματα τὴν πληρωσιν τῆς ποινῆς καὶ τὴν παραγραφὴν αὐτῆς. (147—1857).

ΑΝΑΜΙΣΘΩΣΙΣ.

Τὰ περὶ ταύτης ζητήματα κατετάχθησαν εἰς τὰ περὶ μισθώσεως.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΧΡΕΟΥΣ.

Κατετάχθησαν τὰ περὶ ταύτης ζητήματα εἰς τὰ περὶ χρέους.

ΑΝΑΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ.

1

Ὁ ἀναπλειστηριασμός δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, καὶ ἀφοῦ ὁ ὑπερθεματιστὴς λάβῃ περίληψιν τῆς κατακυρώσεως καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ πλειστηριασθὲν πρᾶγμα ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 983 ἐδ. 2. Πολ. Δικονομίας. Ὁ Νόμος δὲ δίδει δικαίωμα εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν, ὅταν ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν πληρῶσῃ τὸ τίμημα ἢ νὰ ἐκδίσσῃ τοῦτον εἰς τὴν πληρωμὴν, ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἀναπλειστηριασμόν τοῦ πρᾶγματος. (378—1855).

2

Μὴ προκαταβάλωντος τοῦ προκαλοῦντος τὸν ἀναπλειστηριασμόν τοῦ κατακυρωθέντος κτήματος, π' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἐξοδα, μὴδὲ τὰς προἀπαιτουμένας διατυπώσεις ἐνεργήσαντος, δὲν εἶναι ὑπόχρεως ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμβολαιογράφος νὰ ἐνεργήσῃ τὸν πλειστηριασμόν. (ἀρθρ. 982 καὶ 203 τῆς Πολ. Δικονομίας. (231—1858). (*)

ΑΝΑΤΟΚΙΣΜΟΣ.

Κατετάχθησαν τὰ περὶ τοῦτου ζητήματα εἰς τὰ περὶ τόκου.

ΑΝΑΤΡΟΠΗ.

1

Κατὰ μὲν τὸ 483 ἀρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἐξαλείφεται ἡ ὅλη δίκη μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς κλπ. κατὰ δὲ τὰ συνδυασμένα 538 καὶ 507 ἀρθρα τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ προσηκόντως ἐπιδοθείσα ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ νέαν δίκην, ἀλλ' ἐπιφέρει νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, ὥστε τῆς ἀνακοπῆς μὴ ἀποτελούσης ἰδίαν δίκην ἀνεξάρτητον τῆς κατ' ἐρήμην γενομένης ἀλλὰ συνεχομένης μετ' αὐτὴν, ἔπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ

(*) Ὅρα τὰ ζητήματα τῆς ἀγοραπωλησίης, ἀποθηκῆς, ἐνοικίας

ζητηθῇ ἀνατροπὴ μόνῃ τῇ ἀνακοπῇ διὰ τὴν γίνῃ ἡ προγεγονυῖα δικασίᾳ ἰσχυρὰ καὶ τελεσιδίκος καὶ ἡ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸ ῥητὸν γράμμα τῶν μνησθεισῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. (53—1845).

2

Πᾶσα δίκη ἀνατρέπεται μετὰ παρέλευσιν τῶν τριῶν ἐτῶν ἂν δὲν ἐνεγράφη ἐν τῷ πινακίῳ. (65 τοῦ 1847, 175 τοῦ 1854).

3

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 479 καὶ 483 τῆς Πολιτ. Δικονομίας διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἀνατρέπεται ἡ ὅλη δίκη καὶ οὐχὶ μόνον τὸ παρεμπύπτον. (65 τοῦ 1852).

4

Κατὰ τὸ 481 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δύναται νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου, ἢ καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτόν, ἄρα καὶ εἰς τὸν πληρεξούσιον, διότι αὐτὸς ἔχει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου· ὁ δὲ πληρεξούσιος ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης, ἥς ἡ ἀνατροπὴ ζητεῖται, εἶναι καὶ πληρεξούσιος ἐπὶ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς διότι αὕτη εἶναι παρεμπύπτουσα τῆς κυρίας ὑποθέσεως, καὶ ταύτην κυρίως ἀφορᾷ. (116—1852).

5

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 479 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶσα δίκη ἐξαλείφεται δι' ἀνατροπῆς, ὅταν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησεν, ἡ δὲ προθεσμία αὕτη λογίζεται ἀδιχοφάρως καθ' ὅλων τῶν διαδίκων· τότε μόνον εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, ὅταν πρὶν ἢ δοθῇ αὕτη, ὁ ἀμειλήτας διάδικος ἐπιχειρήσῃ πράξιν τινα ἐγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης (42—τοῦ 1856).

6

Κατὰ τ' ἄρθρα 479 καὶ 481 τῆς πολ. Δικονομίας εἰς τὰς ἐν τοῖς Εἰρηνοδικείοις δίκαις ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἐστὶν ἐξάμηνος, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς τελευταίας δικαστικῆς πράξεως, ἐὰν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἀμειλήσας ὁ διάδικος δὲν ἐπιχειρήσῃ νόμιμόν τινα πράξιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἐκ δὲ τῶν τελευταίων τούτων ὁρισμῶν τοῦ Νόμου προκύπτει ὅτ' ἡ δίκη καταργεῖται ἐὰν δὲν τὴν ἐξακολουθήσῃ ὁ διάδικος ἐντὸς τῆς ἐξαμηνίας ἐξ ἀμελείας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀδυναμίας, διότι οὕσης καὶ τῆς ἀνατροπῆς εἰδους παραγραφῆς, δὲν δύναται κατὰ τὸ γενικὸν κανόνα νὰ τρέξῃ ἡ προθεσμία κατὰ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἐνεργήσῃ. (152—τοῦ 1861).

7

Ἐνόςφ' ἡ ὑπόθεσις εὐρίσκεται ὑπὸ διάσκεψιν τοῦ δικαστοῦ δὲν ἀνα-

τρέπεται, διότι οὐδείς νόμος ὑποχρεώνει τὸν διὰδικον ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστοῦ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως. (152—τοῦ 1861).

8

Διαταχθεὶς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ὁ ἀπαιτούμενος πρὸς τοῦτο χρόνος μέχρι τῆς παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ καταθέσεως τῶν μαρτυριῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου δὲν καταλογίζεται εἰς ὄρος τοῦ διαδίκου, καὶ ἐπομένως δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀνατροπὴν καθότι οὔτε ἀναγκαῖον ἦτο, οὔτε ἡδύνατο οὗτος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης. (165—1861).

9

Κατὰ τὸ 70 ἄρθρον τῆς πολ. Δικονομίας δύνανται πλείονες ἄνθρωποι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ αὐτοῦ κοινοῦ σκοποῦ νὰ ἐνάξωσιν ἢ ἐναχθῶσιν ὁμῶς, ὅσάκις κοινωνῶσι δικαιώματος ἢ ὑποχρεώσεώς τινος, ἢ ἔχωσιν ἄλλως ἴδιον ἄμεσον συμφέρον εἰς τὰς δίκας τὴν ἐκδοσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας πηγάζον· ἡ διάταξις δὲ αὕτη τοῦ νόμου συνέπειαν φέρει ἀναγκασίαν ὅτι μετὰ τῶν πολλῶν ὁμοδίκων ὁφίσταται μία καὶ ἀδιαίρετος δίκη, ἥς ἡ διαδικασία ἀπαξ καὶ κοινὴ διὰ πάντας τοὺς ὁμοδίκους ἐιργεῖται· ἐνεκα δὲ τούτου ἐπὶ τῆς διαδικασίης ταύτης τῆς παρ' ὅλων καὶ ὑπὲρ ὅλων κοινῶς τῶν ὁμοδίκων ἐκτελούμενης, δὲν ἔχουσιν οὗτοι ἴδια καὶ αὐτοτελεῖ δικαιώματα ἀλλὰ κοινὰ καὶ ἀχώριστα· ἐπομένως ἡ ἀνατροπὴ ἀποτελέσμα οὐσα τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ὅλης δίκης δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ ὁμοδίκων εἰμὴ ὅσάκις καταργεῖ τὴν δίκην ὡς πρὸς πάντας αὐτοὺς. (238—1861).

10

Ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις, ἡ παραδεχομένη τὴν ἀγωγὴν, καὶ καταδικάζουσα τὸν ἐναγόμενον εἶναι ὀριστικὴ (πολ. Δικονομίας 180 καὶ 185 καὶ ἡ τοιαύτη ἀποπερατώνει τὴν δίκην (ἄρθρ. 476). ἐπομένως ἡ κατ' αὐτῆς γενομένη ἀνακοπὴ μὴ ἀνατρέπουσα κατὰ Νόμον αὐτοδικαίως τὴν ἀνακοπεῖσαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς κωλύουσα, ἀνοίγει νέαν δίκην, ἀντικείμενον μὲν ἔχουσιν νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Δικαστηρίου, σκοπὸν δὲ τὴν διατήρησιν ἢ κατάργησιν τῆς ἀνακοπεύσης ἀποφάσεως, (ἄρθρ. 507)· ὅθεν ἡ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ἐγειρομένη δίκη ὡς χωριστὴ καὶ διάφορος τῆς πρώτης ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑπόκειται εἰς ἰδιαιτέραν ἀνατροπὴν οὐδῶς ἐπηρεάζουσιν ἐκείνην τὴν διὰ τῆς ἐρήμης ἀποφάσεως περαιωθεῖσαν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 483 τῆς πολ. Δικονομίας ἐξαλειφομένης διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ὅλης δίκης μετὰ πασῶν τῶν συναπειῶν αὐτῆς μόνον αἱ προσκυδοθεῖσαι προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπύπτουσαι ἀποφάσεις συνεξαλείφονται, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ὀριστικαί, οἷαι

εἰσι κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καὶ αἱ τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως δικάζουσαι κατ' ἐρήμην ἀποφάσεις (127—1863).

ΑΝΕΚΚΛΗΤΟΝ.

1

Ἄν καὶ διὰ μιᾶς ἀγωγῆς ζητεῖται ποσὸν ἀνώτερον τῶν 500 δραχ. αἱ αἰτήσεις ὅμως εἶναι δύο, διαιρετοῦ ὄντος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, καὶ δύο ὄντων τῶν ἐναγόντων, ἐκάστη δὲ τῶν αἰτήσεων αὐτῶν εἶναι κατωτέρα τῶν 500 δραχμῶν, τὸ Πρωτοδικεῖον δικάζει ἀνεκκλήτως (255—1854).

2

Τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διδόμενον εἰς τὸν ἐνάγοντα δικαίωμα τοῦ νὰ κινῇ εἰς ῥητάς τινας περιπτώσεις μίαν συνάμα ἀγωγὴν κατὰ πολλῶν ἐναγομένων καθιερώθη κυρίως καὶ μόνον, διότι αἱ κοινῶς καὶ συγχρόνως εἰσαγόμεναι πολλαὶ διαφοραὶ καὶ ταχύτερον καὶ οἰκονομικότερον ἐκδικάζονται, διὰ τοῦτο αἱ διαφοραὶ αὗται μένουσι καὶ μετὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν εἰσαγωγὴν αὐθύπαρκτοι δυνάμεναι καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ χωρισθῶσιν (ἄρθρ. 537 §. 3 πολ. Δικονομίας), ἢ καὶ νὰ ἔχωσι διάφορον ἐκάστη ἀποτέλεσμα (ἄρθρ. 368 τῆς αὐτῆς πολ. Δικονομίας), ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ κοινὴ αὐτῶν ἐκδίκασις οὐδεμίαν εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας φέρει μεταβολὴν, ἀλλὰ τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς εἰς τοιαύτας δίκας ἐκδιδομένης ἀποφάσεως κρίνεται κατὰ τὸ εἰς ἕκαστον τῶν πολλῶν ἐναγομένων ἀναλογοῦν μέρος τῆς δίκης. (200—1854) (*).

ΑΝΗΛΙΚΕΣ.

1.

Οἱ ἀνήλικες ζημιούμενοι ἐκ τῶν συναλλαγμάτων, τὰ ὅποια τοὺς ἀπορῶσιν ἢ ἐγγυώμενοι ὑπὲρ ἄλλου, ἀποκαθίστανται κατὰ τὸν Νόμον 6 καὶ 7 §. 3 καὶ 4 τοῦ βιβλ. 4 τίτλ. 4 τῶν Πανδ. ἔχουν δὲ τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως ἀγωγὴν καὶ κατὰ τοῦ δημοσίου αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 38 τοῦ βιβλ. 1 τίτλ. 12 τῆς Ἐξαβιβλίου τοῦ Ἀρμενοπούλου, καὶ τὴν διάταξιν 1 τοῦ Κώδικος βιβλ. 2. τίτλ. 37. κατὰ τοὺς νόμους δὲ τούτους καὶ τὸν ἀριθμὸν 1 τοῦ 1 βιβλ. τίτλ. 12 τῆς Ἐξαβιβλίου τοῦ Ἀρμενοπούλου ὅ,τι καὶ ἂν πράξῃ ὁ ἀνήλιξ φέρων ζημίαν εἰς αὐτὸν (οὐχὶ δὲ μηδαμινὴν) δύναται νὰ τὸ ἀνατρέψῃ διὰ τῆς περὶ ἀποκαταστάσεως ἀγωγῆς, διότι θεωρεῖται ὅτι ἐνῆργησεν ἐξ ἀδυναμίας καὶ ἐλαφρότητος νοῦς ἕνεκα τῆς νεαρᾶς τοῦ ηλικίας, ὡς τοῦτο γίνεται ὅλῃον ἐκ τοῦ Νόμου 1 καὶ 24 §. 4 τοῦ βιβλ. 4 τίτλ. 4 τῶν Πανδ. (80—1848).

(*). Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα τῆς ἀνταγωγῆς.

2

Κατὰ τὸν §. 11 τοῦ βιβλ. Α'. τίτλ. 15'. §. 1 τῆς Ἐξαβιβίου τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ τὰς διατάξεις 4, 11 καὶ 118 τοῦ βιβλ. 5 τίτλ. 71 καὶ τῆς διατάξεως 22 τοῦ βιβλ. 5 τίτλ. 37 τοῦ Κώδικος οἱ ἀνήλικες δὲν δύνανται νὰ ἐκποιῶσιν ἀκίνητα κτήματα αὐτῶν ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἂν χωρὶς ταύτης πωλήσωσιν ἀκίνητον αὐτῶν πρᾶγμα, ἢ πώλησις εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ζητήσωσιν οὔτε ἀποκατάστασιν, μάλιστα δὲ ἡ ἀγωγή περὶ ἀποκαταστάσεως δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν νόμον 16 §. 3 τοῦ βιβλ. 4 τίτλ. 4 τῶν Πανδεκτῶν καὶ τὴν διάταξιν 4 τοῦ βιβλ. 2 τίτλ. 4 ὅταν τὸ συναλλάγμα εἶναι ἄκυρον δι' ἄλλον λόγον. (116—1848).

3

Κατὰ τὸν νόμον 13 § 29 Πανδ. 19. 1, προ. Εἰσηγήσ. 1. 21 ὁ μετ' ἀνηλικίου συναλλαττόμενος δὲν ὑποχρεοῖ μὲν τὸν ἀνήλικον, ὑποχρεοῦται ὅμως αὐτός (178—1852).

4

Οἱ μὴ συμπληρώσαντες τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν ἀνήλικες εἶναι ἀνίκαιοι πρὸς ὀρκοδοσίαν* οἱ δὲ ἀντίδικαί των δύνανται ἢ νὰ περιμένωσι τὴν πρὸς ὀρκοδοσίαν ὥριμον ἡλικίαν, ἢ νὰ συγχωρήσωσι τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἀνηλικίων νὰ ὀρκισθῶσιν ἀντ' αὐτῶν. (159—1853).

5

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου Βασ. 36 (38. 9) 2, 10, 11, Cod. 12, 13, 17 καὶ 18 καὶ 5. 72. ὁ ἐπίτροπος δὲν ἔχει ἐξουσίαν ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὸ ἀκίνητον κτῆμα τοῦ ἐπιτροπευομένου ἀνηλικίου, ἄνευ προηγουμένης δικαστικῆς ἀδείας, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος ἢ ἀπαλλοτριώσις, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται νὰ προσφύγῃ ὁ ἀνήλικος εἰς τὸ εὐεργέτημα τῆς εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστάσεως, ὅπερ χορηγεῖται ὑπὲρ αὐτοῦ κατ' ἐκείνων τῶν πράξεων τοῦ ἐπιτρόπου, ἅς ἡδύνατο οὗτος νὰ ἐνεργήσῃ. (217—1857) (*).

ΑΝΤΑΓΩΓΗ.

1

Διὰ τῶν ἀρθρῶν 19 §. 3 καὶ 564 τῆς Πολ. Δικονομ. συγχωρεῖται ἡ εἰσαγωγή τῆς ἀνταγωγῆς εἰς τὰ τῆς ἀγωγῆς δικαστήριον, κηρυττομένου τοιοῦτοτρόπως τοῦτου ἀρμοδίου καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνταγωγὴν, ἀλλὰ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης σκοπεῖται ἀπλῶς ἡ ἐπιτυχία ταχύτερας καὶ διὰ μιᾶς δαπάνης ἐκδικάσεως ἀμφοτέρων τῶν διενέξεων τῆς τε ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τροποποίησις τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας,

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον.

ὥστε διὰ νὰ εὑρεθῇ τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως δὲν συνυπολογίζεται εἰς τὴν ἀγωγὴν ἢ ἀνταγωγή· συγχωρεῖται δὲ ὁ συνυπολογισμὸς οὗτος ὅταν ἀμφότεροι αἱ αἰτήσεις αὗται προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς. (352—1853).

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 1 §. 1 καὶ 3 τοῦ βιβλίου 2. 4 τοῦ Πανδ. ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀπαιτεῖται μὲν ἕκαστος τῶν συναλλαττομένων νὰ ᾔῃ κύριος τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον δίδει, ἀλλὰ ὁ κύριος αὐτοῦ, καθ' ἣν περίπτωσηιν τὸ δοθὲν ἢ ὑποσχεθὲν ἀπωλεσθῇ ἐξ ἀνωτέρας δυνάμεως καὶ χωρὶς νὰ ᾔῃ ὑπερήμερος δὲν ἐνέχεται νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπερ οὗτος ἔλαβεν, ἢ ν' ἀποζημιώσῃ, καθότι μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνταλλαγῆς οἱ κίνδυνοι ἀφορῶσι τὸν λαβόντα ἢ μέλλοντα νὰ λάβῃ τὸ πρᾶγμα (βρα διατ. 2 τοῦ Κώδ. βιβλ. 6. 1. τίτλ. 64, διατ. 10 αὐτόθι τίτλ. 6 καὶ νόμος 5 §. 1 τοῦ βιβλ. 19. τίτλ. 5 τῶν Πανδ. (148—1853).

2

Ἡ ἀντικατάστασις προικίου κτήματος δι' ἄλλον, ἡ γενομένη συνεστῶτος τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πωλήσαντος τὸ προικίον εἶναι ἀνταλλαγή, διότι ὁ ἀνὴρ ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ διέθεσε μεταβιβάζει εἰς τὴν κυριότητα τῆς γυναικὸς ἄλλο ἰδικόν του κτήμα ἀντικαθιστάμενον εἰς τὸ προικίον· τοιαύτη δὲ ἀνταλλαγή ὑσάκις συμφέρει τῇ γυναικὶ ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν Νόμον 26 βιβλ. 23 τίτλ. 3 τοῦ Πανδέκτου. (156—1854) (*).

ΑΝΤΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

1

Ἡ ἀνταπαίτησις ἰσὺς χρηματικῆς ποινῆς πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ προταθῇ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων κατὰ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. (241—1853).

ΑΝΤΕΦΕΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 758 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀντέφεςις εἶναι ἐκείνη, ἥτις περιστρέφεται εἰς τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως προσβληθέντα κεφάλαια, ὡς δὲ τοιαύτη συγχωρεῖται καὶ διὰ τῶν ἐπὶ ἀκροατηρίου προτάσεων ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων δύναμει τοῦ 770 ἁρθρου τῆς αὐτῆς Δικονομίας, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη τις προδικασία διὰ τὴν ἀντέφεςιν. (147—1861).

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀλλοτρίου,

Κατεχωρήθησαν ζητήματα περί ἀντεφέσεων εἰς τὰ περί ἐφέσεων.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ.

1

Κατὰ τὰ ἄρθρα 224 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, οἱ γραμματεῖς ὑποχρεοῦνται νὰ δίδουν εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων, τὰ ὅποια καίτοι προσωρινῶς παρεκατετέθησαν εἰς αὐτοὺς τὰ πρωτότυπα, καθὼς τοῦτο γίνεται φανερόν καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθροῦ 151 συνδυασμένου μὲ τὸ μνησθὲν ἄρθρον 224 καὶ ἐπ. τοῦ Ὁργανισμοῦ, κατὰ τὰ ὅποια καὶ ὁ δικηγόρος ὑποχρεοῦται νὰ δίδῃ τῶν εἰς αὐτὸν κατατεθειμένων ἐγγράφων ἀντίγραφα, καίτοι ἡ πρὸς αὐτὸν κατάθεσις τῶν ἐγγράφων δὲν γίνεται πρὸς διαρκή φύλαξιν αὐτῶν, τὰ δ' ἐκδιδόμενα ταῦτα ἀντίγραφα, ἂν καὶ ἐξ ἀντιγράφων ἐξαχθέντα θεωροῦνται ὡς πρωτότυπα κατὰ τὸ ἄρθρον 426 ἐδ. 4 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὅταν κατὰ τὸ ἄρθρον 427 ἐδ. 2 καὶ 3 τῆς αὐτῆς, ὁ καθ' οὗ διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις καίτοι ὑπόχρεως ὧν ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὸ πρωτότυπον. (18—1847).

2

Ἐξάφρσις τοῦ κανόνος καθ' ὃν δι' ἀντίγραφα, οὐδ' αὐτὰ π' ἀντιπεφωνημένα ἰσχύουσι πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν πρωτοτύπων δὲν λαμβάνει χώραν δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 426 §. 1 Πολιτ. Δικονομίας εἰμὴ ὅταν οἱ διάδικοι ἀπερήναντο κατ' ἀντίγραφα ὡς ἔχοντα ἰσχὺν ἀποδείξεως, ἥτοι ῥητῶς τοῦτο εἰπόντες, ἢ χρησάμενοι αὐτοῖς πρὸς ἀπόδειξιν ὑπὲρ ἑαυτῶν. (135—1862).

ΑΝΤΙΚΛΗΤΟΣ.

1

Ὁ ἐν τῇ ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν διορισμὸς ἀντικλήτου δὲν διχτάσσεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, οὐδ' ἄλλως εἶναι οὐσιώδης, διότι καὶ αἱ κοινοποιήσεις δικογράφων καὶ ἡ προσφορά καὶ καταβολὴ τῶν ὀφειλομένων δύνανται νὰ γίνωσιν εἰς τὸν γραμματέα τῶν πρωτοδικῶν. (Πολιτικ. Δικονομία 150 N. 19. Κωδ. 4 32). (260—1857).

2

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου (ἄρθρ. 200 καὶ 204) καὶ τῆς Πολ. Δικονομ. (863) εἰς τὰς ἀναγκαστικὰς κατασχέσεις ὡσάκις ὁ δανειστής δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ὅπου ἐνεργεῖται ἡ ἐκτέλεσις, ὀφείλει νὰ διορίσῃ ἀντικλήτον καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ τοῦτο εἰς τὸν ἀντίδικόν του, ἡ δὲ ὑποχρέωσις αὕτη ἔχει ἰδίως εἰς τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκηται περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως, σπουδαῖον χαρακτῆρα, καὶ εἶναι οὐσιώδης, καθότι ὁ ὀφει-

λέτης δύναται προκαταβάλλον τὸ χρέος του εἰς τὸν ἀντίκλητον ὡς ἀπὸ πλάγῃ τῶν σπουδαίων συνεπειῶν, εἰς δὲ δύναται νὰ ὑποκύβῃ ἡ ἐμπορικὴ του πίστις καὶ κατάστασις, ὡς ἐκ τῆς διατηρήσεως τῶν ἐνεργηθέντων κατ' αὐτοῦ ἀναγκαστικῶν μέτρων, ὅπερ δὲν δύναται νὰ πράξῃ μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῷ τόπῳ τῆς καταδιώξεως προσώπου εἰς δὲ νὰ καταβάλλῃ τὸ χρέος. (178—1860).

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ.

1

Τὸ Δ' ἐδ. τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1839 (4 Ἰανουαρίου 1840) Β. Διατάγματος περὶ ὀργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν οἰκονομικῶν ἐπιτρόπων, δὲν ἐννοεῖ ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι αὗτοι δύνανται νὰ κινῶσι μόνον ἀγωγὰς ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ καὶ νὰ παραλαμβάνουσι καὶ τὰς κατ' αὐτῶν γενομένας. (3 τοῦ 1851).

ΛΟΡΙΣΤΙΑ.

1

Τὸ δικαστήριον δύναται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθ. 172 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ διατάξῃ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν διόρθωσιν τῆς ἀριστείας τῆς ἀγωγῆς (148—1847).

2

Ἡ τῆς ἀριστείας τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως, ὥστε δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἡ καὶ ἐξεσίμως. (277—1856).

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ.

1

Ἀπαγόρευσις τοῦ νοσοῦντος δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ τοῦ συζύγου αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κηδεστής ἢ ἀγχιστεῖς αὐτοῦ. (28—1850).

2

Ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαιλοτριώσεως τῶν ἐπιδίκων δικαίων.

Ἡ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαιλοτριώσεως τῶν ἐπιδίκων δικαίων δὲν ἰσχύει πλέον τὴν σήμερον, καθότι ἐν τοῖς ἀρθροῖς 156, 545 ἐδ. 3 καὶ 575 Πολ. Δικον. ἀναφέρονται ὀνομαστικὰ καὶ ἀκριβῶς ἅπαντα τ' ἀποτελέσματα τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης τῶν Ῥωμαίων, ἡ δὲ ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαιλοτριώσεως δὲν περιέχεται. ὅθεν ἐπεταὶ ὅτι κατήργησεν αὐτὴν ὁ νομοθέτης, τὸ δὲ 156 ἄρθρ. ἀπαγορεύον τὰς καινοτομίας καὶ μεταβολὰς ἐννοεῖ τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὕλικας ἀλλοιώσεις. (117—1861).

ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τῆς ποιν. Δικον. δικαίωμα ἀπαιτήσεως γεννᾶται ἐκ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ὅχι μόνον ὅταν ὑλικὴ βλάβη ἦγουν ἐλάττωσις τῆς περιουσίας συμβῇ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ προσβολὴ ᾖ ἡθικὴ ἢ ἐπὶ πάλῳ στερήσις οἰουδήποτε ἀγαθοῦ, ταύτην δὲ τὴν ἐννοίαν δηλοῖ ἡ ἐκφρασίς τοῦ ἄρθρου « ἀπαιτήσεις ικανοποιήσεως. » (139—1859).

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΙΣ.

1

Εἰς τὰς ἀναγκαστικὰς ἀπαλλοτριώσεις ὁ πωλητὴς εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐνεκα ἐλαττωμάτων τοῦ πωληθέντος πράγματος ἢ ἐνεκα ἐκνικήσεως, καὶ κατ' αὐτοῦ ἀπευθύνονται αἱ περὶ αὐτῶν ἀγωγαί· πωλητὴς δὲ θεωρεῖται ὁ ὀφειλέτης, καὶ οὐχὶ ὁ δανειστής, καθότι τὸ πρᾶγμα τοῦ ὀφειλέτου πωλεῖται ἐν ἀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ· ὁ δὲ δανειστής ἐπισπεύδει μόνον τὸ πλειστηριασμὸν διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ δάνειόν του ἀπὸ τοῦ ἐκπλειστηρίασμα. P. 68 F. F. de evict. συνδυασμένον μὲ τὸν C. 1, 2 cod. credit evict. pig. non elebere. L. 11. § 16. H F. de act. eugctend καὶ Πολ. Δικονομ. ἄρθρ. 885, 890, 891, 901—907. (62—1853.)

ΑΠΟΓΡΑΦΗ.

Τὰ περὶ ταύτης ζήτηματα κατετάχθησαν εἰς τὰ περὶ κληρονομίας.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Πραγματογνωμοσύνη.

1

Ἀπόφασις πραγματογνωμόνων λύουσα νομικὸν ζήτημα δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον, διότι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 291 καὶ 298 τῆς Πολιτικ. Δικονομίας, ἡ τοιαύτη ἀπόφασις τότε εἶναι ὑποχρεωτικὴ, ὅταν πρόκηται περὶ ζητήματος εἰς τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἰδιόζουσα ἐμπειρία ἢ γνώσις ἰδιαίτερας τέχνης ἢ ἐπιστήμης (182—1838). σύμφωτος καὶ ἡ 69 τοῦ 1854 ἐν ᾗ σκέπτεται οὕτως.

Ἐὰν πρὸς λύσιν τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος δὲν ᾖ ἀναπορεύτως ἀναγκαῖα ἐμπειρία ἢ γνώσις ἰδιαίτερας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, τῶν πραγματογνωμόνων ἀπόφασις δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια, ἀλλὰ χρησιμεύει ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ καταρτίσωσιν ἰδίαν κρίσιν, ὅταν ὁμοῦς ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων ᾖ ἀκυρὸς καὶ μὴ οὕτως καὶ μὴ συνταχθεῖσα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους δὲν χρησιμεύει οὔτε ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις ἢ ἀπόφασις αὕτη.

2

Πατίδηλον.

Κατὰ τὸ 216 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὡς πατίδηλον θεωρεῖται πᾶν ὅ,τι εἶναι οὕτω κοινῶς γνωστὸν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἔλλογος αἰτία διὰ ν' ἀμριδᾶλλη τις περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐὰν ᾖναι τι γνωστὸν μόνον εἰς ἐπαρχίαν ἢ τόπον τινά, ἢ ἐὰν ἀμριδοητῇται τὸ πατίδηλον αὐτοῦ πρέπει ἀνγκυλίως ν' ἀποδειχθῇ. (138 καὶ 163 τοῦ 1839).

3

"Ορκος.

Κατὰ τὸ 363 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομ. τότε μόνον οἱ κληρονόμοι δύνανται νὰ λάβωσι τὸν περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν ὄρκον, ὅταν δὲν δύναντα νὰ ὁμώσουν ὅτι γινώσκουσιν οἱ ἴδιοι τὸ πρᾶγμα. (25—1842).

4

Μάρτυρες.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 338 τῆς Πολιτ. Δικονομ. ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως γίνεται ἐντὸς τῆς διορίας τῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου τακτομένης, ὅθεν ἡ διεξαγωγή τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως δύνανται νομίμως νὰ λάβῃ χώραν εἰς δικφόρους ἐποχὰς ἐντὸς τῆς ρηθείσης διορίας διὰ ν' ἀπαρτίσῃ δύο διακεκριμέναις διαδικασίαις, ἐκ δὲ τούτων προκύπτει ἡ ἀληθὴς ἐννοια τοῦ ἄρθρου 338 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς προτάσεως νέων μαρτύρων μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν προταχθέντων ἀπορᾷ μόνον ἐκείνον τὸν διάδικον, οἱ μάρτυρες τοῦ ὁποίου ἤρξαντο τῆς καταθέσεώς των, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν διάδικον τοῦ ὁποίου οἱ μάρτυρες δὲν ἐξετάσθησαν εἰσέτι. (20—1844). (συμφ. καὶ ἡ 210—1847).

5

"Εγγραφον.

Εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ διπλῶν ἐγγράφων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθ. 410) ὡς ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 109 καὶ 195 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, διότι ὅπου ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις αἱ εἰρημέναι διατάξεις, διέταξε τοῦτο ρητῶς, ὡς εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 39 καὶ 282 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου. (47—1845).

6

Πραγματογνωμοσύνη.

"Αν καὶ τὸ ἄρθρον 285 τῆς Πολ. Δικονομίας διατάττῃ ὅτι ἡ γνωμοδότησις τῶνπραγματογνωμόνων πρέπει νὰ υπογράφηται παρ' ὧν αὐτῶν, ἡ διάταξις ὁμῶς αὕτη ὑποθέττει γνωμοδότησιν γενομένην παρὲςπραγματογνωμόνων γινγνωσκόντων γράφειν, καὶ τότε βεβαίως ἀπαιτεῖ-

ται νὰ ὑπάρχη παρ' ὅλων ὑπογεγραμμένη, καθότι ἡ ἔλλειψις τῶν ὑπογραφῶν ἤξιζε θέτει εἰς ἀμφιβολίαν, ἂν ἡ γνωμοδότησις ᾖ καὶ ἔργον αὐτῶν εἰς περίστασιν ὅμως καθ' ἣν τις τῶν πραγματογνῶμων εἶναι ἀγράμματος καὶ ὑπάρχει νομίμως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ γνωμοδότησις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διακρίσεων τοῦ ἡ ἐκθεσις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος, διότι δὲν ὑπάρχει ὑπογεγραμμένη, εἰμὴ παρὰ τῶν γινωσκόντων γράφειν, καθότι ἀπὸ τοῦ ὁ Νόμος δὲν ἀπηγόρευεν εἰς τὰ Δικαστήρια τοῦ νὰ διορίζωσιν ἀγράμματοι, ἢ εἰς τοὺς ἀγρομάτους νὰ δεχθῶσιν τοιοῦτους διορισμοὺς, ἀπ' οὗ παρεχώρησεν ἀπολύτως εἰς τοὺς δικαίους τὸ δικαίωμα νὰ διορίζουν πραγματογνώμονας χωρὶς νὰ κάμῃ διάκριτιν μεταξὺ γινωσκόντων καὶ μὴ γινωσκόντων γράμματα, δὲν ἠδύναντο ν' ἀπαιτῇ τ' ἀδύνατα, καὶ ἐνῷ παρεχώρητε τὰ μέτα νὰ μὴ παρεδεχθῇ τὸ ἀποτέλεσμα, τούτεστιν ἐνῷ ἐσυγχώρητε τὸν διορισμὸν τοῦ ἀγρομάτου, ν' ἀπαιτῇ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. (72—1846).

7

Ὁρκος.

Ὅταν ὁ πρὸς τὸν ἐπεβλήθη ὅρκος δώτῃ αὐτὸν πρὶν λήξῃ ἡ προθεσμία δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς συνεπείας τοῦ ἀρθρου 381 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθόσον τότε ὁ διάδικος ὁμολογεῖ τὸ ἐναντίον παρ' οὗτι προσκαλεῖται, ὅταν σωπῇσιν, ἀποπειρηθῇ, ἢ δὲν δώσῃ τὸν ὅρκον, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸν δώτῃ πρὸ τῆς προθεσμίας, περίπτωσις καθ' ἣν δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ ἀμέλει εἰς αὐτόν. (45—1847).

8

Μάρτυρες.

Ἐν τῇ ἐρεσίμῃ δίκη δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξέτασις νέων μαρτύρων περὶ τοιούτων πραγμάτων, περὶ ὧν ἐξετάσθησαν πρωτοδίκως μάρτυρες κατὰ τὴν εἰδικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 743 Πολ. Δικονομίας, οὕτως ἐπικρατεστέραν τῆς γενικῆς τοῦ ἀρθρου 172 τῆς αὐτῆς Δικονομίας. (48—1847).

9

Τεκμήριον.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀποδείξει ἐπὶ ἀντικειμένου ὑπὲρ οὗ ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον. 64—1847).

10

Ἐγγράφα.

Ἡ ἀπόδειξις τῆς νομιμότητος τῶν δημοσίων ἐγγράφων πρέπει νὰ πηγάζῃ ἐξ αὐτῶν τούτων καὶ οὐχὶ νὰ εἰκάζεται ἐξ ἄλλων ξένων περιστατικῶν. (73—1847).

11

*Έγγραφα.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 391, 393, 403, 436 καὶ 458 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις, ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν διάδικον τὸν προσβάλλοντα ὡς πλαστὸν ἔγγραφόν τι ἰδιωτικὸν ἢ δημόσιον, ἐπιρροὴν ἔχον εἰς τὴν οὐσίαν τῆς δίκης τοῦ νῦν φανερώσῃ συγχρόνως τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, ἢ νῦν φέρῃ τὴν περὶ νοθεύσεως ἀπόδειξιν, ὀνομαζῶν καὶ τοὺς μάρτυρας καὶ ἐμφανίζων τὰ ἔγγραφα παραχρῆμα καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην ἀμέσως, ἀφορᾷ μόνον τὰ καθυποβεβλημένα ἢ παρακατατεθειμένα ἔγγραφα, καὶ ὄχι ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ὁ διάδικος ζητεῖ, καὶ τὸ δικαστήριον διατάττει ῥητῶς τὴν παρακατάθεσιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαφορῶν διατυπώσεων τῶν ἀφορῶσων τὴν περὶ νοθεύσεως δίκην, καὶ τοῦτο μάλιστα καθόσον αἱ λέξεις παραχρῆμα, καὶ ἀμέσως, ἢ συγχρόνως, μὴ οὐταὶ ἀποκλειστικαὶ πάσης τινὸς προθεσμίας, πρὶ ἰδιαιτέρων περιπτώσεων ἀπαιτουμένης κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, (Νόμος Α. § 8. ἐβλ. 33 τίτλ. 2. 135. § 2 καὶ 3. 137. § 4. ἐβλ. 43. τίτλ. 1. 13 καὶ 103. ἐβλ. 46 τίτλ. 3 τῶν Πανδ.), οὗ δὲ συνοδευόμεναι, ὡς αἱ εἰς τὰ εἰρημένα ἀρθρὰ 160 καὶ 582 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπὸ τὴν πρὶν τῆς ἀποκλείσεως, ἢ τοῦ ἀπαρδέκτου, ἔχουσι μόνον ἀπειλητικὴν καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικὴν δύναμιν. (80—1847).

12

*Ὁρκος.

Ὅπου ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ ἔγγραφον ἀπόδειξιν πράξεώς τινος δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς οὔτε ὁ ὅρκος οὔτε ἄλλη ἀπόδειξις. (Δικτ. 5 ἐβλ. 1 τίτλ. 14 τοῦ Κώδ.) (133—1847).

13

Πραγματογνωμοσύνη.

Ἢ ἐκθεσις πραγματογνωμοσύνης δὲν εἶναι ἀκύρος, ἂν δὲν ἀναφέρῃ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐνηργήθη ἡ πράξις ἢ ἀποτελοῦσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθέσεως, καθότι τὸ ἀρθ. 133 § 3 Πολ. Δικον., χρόνον τῆς πράξεως ἐννοεῖ τὸν χρόνον καθ' ὃν συντάσσεται ἡ ἐκθεσις, ὅθεν μόνον ἡ παράλειψις τούτου ἐπιφέρει ἀκύρωσιν τῆς ἐκθέσεως. (161—1847).

14

Πραγματογνωμοσύνη.

Αἱ ἐκθέσεις πραγματογνωμόνων γινόμεναι τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων καὶ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ δικαστηρίου, φέρουσι χαρακτῆρα δημοσίων ἐγγράφων, ἢ κατὰ τὸν § 4 τοῦ 399 ἀρθροῦ τῆς Πολ. Δικονομίας ὑπομνημάτων τεθειμένων ὑπὸ τὸ κύρος τῆς δημοσίου ἀρχῆς, ὥστε συντε-

ταχμένκι κατὰ τοὺς νομίμους τύπους παρέχουσι πλήρη πίστιν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν αὐταῖς μέχρις ἀποδείξεως τῆς πλαστογραφίας, ὅθεν προσβαλλομένης ὡς πλαστῆς ἐκθέσεως τοιούτης πρέπει συγχρόνως νὰ φανερωθῶσι καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως κατὰ τὰ ἄρθρα 415, 433 καὶ 453 τῆς Πολ. Δικονομίας. (161—1847.)

15

Ὁρκος.

Ἀκυρομένου τοῦ δοθέντος ἐμπροθέσμως ὅρκου ἕνεκα παρατυπίας τινός, διατάσσεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀνευ αἰτήσεως ἡ ἐπανάληψις τοῦ ὅρκου, καθόσον ἡ ἀκυρότης τῆς ὁποίας αἰτιον εἶναι τὸ λαμβάνον δικαστήριον, δὲν δύναται νὰ στραπῇ εἰς βλάβην τοῦ δεξιαντος ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ ὅτι δέχεται τὸν ὅρκον καὶ νὰ τὸν καταστήτῃ ἐκπτώτον. (178—1847.)

16

Ἐγγραφα.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 429 καὶ 430 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν δὲν διακατέχῃ τὰ καθυποβλητέα ἔγγραφα, ἀλλ' ὁ ἀντίδικος, ἡ καὶ τρίτος τις, δύναται, ὅταν ἡ ἐπίδειξις δὲν φέρῃ οὐδεμίαν βλάβην εἰς τὸν τρίτον δικατοχόν, καὶ νὰ ἐκδικασθῇ ἡ ἐπίδειξις τῶν ἐγγράφων, ἐκ τούτου δὲ συνάγεται ὅτι καὶ ἔγγραφα τρίτων, ὅταν ἀπορῶσι καὶ τινα τῶν διαιδίμων καὶ ἐπικαλῶνται πρὸς ἀπόδειξιν, δύνανται νὰ ληρθῶν ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ νὰ ἐκτιμηθοῦν κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν αὐτῶν ἰσχύν. (118—1848) σύμφωνος καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. (21—1846)

17

Ὁμολογία.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τότε μόνον ἡ ὁμολογία θεωρεῖται ἀδισταίρετος, ὅταν ὑπάρχῃ ἄμετος συνάφεια μεταξὺ τῶν ἀναφερομένων διὰ τῆς ὁμολογίας πραγμάτων. (Νομ. 26 §. 2. ἐιβλ. 16 τίτλ. 3. Πανδ.) (158—1848).

18

Ἐγγραφα.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 409 τῆς Πολ. Δικονομίας, διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἰδιωτικόν τι ἔγγραφον, ἱκανοποιεῖται ἡ ὑπογραφὴ ἐκείνου, ὅστις ὑπεχρεώθη δι' αὐτοῦ, ἄρα, μὴ ὑπαρχούσης τῆς ὑπογραφῆς, τὸ ἔγγραφον εἶναι ἄκυρον, καὶ δὲν δύναται διὰ μαρτυριῶν νὰ λάβῃ νόμιμον κύρος, τοῦτέστιν δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ ἐν τῷ ἐγγράφῳ μάρτυρες καὶ νὰ δοθῇ κύρος εἰς τὸ ἔγγραφον, ὅταν ὁ ὑποχρεούμενος διὰ τοῦ ἐγγράφου δὲν ὑπεγράψῃ, ἢ ὑπεγράψῃ ὡς ἀγράμματος δι' ἄλλου. (159—1848).

19

Ἐγγράφα.

Τὸ ἄρθρον 303 τῆς Πολ. Δικονομίας ἔθεσε ῥητῶς κανόνα, ὅτι δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων πρᾶξις τις, ἡ ὁποιαδήποτε, πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ ἐγγράφου, κατὰ τὴν σύνταξιν ἢ μετ' αὐτὴν γενομένη συμφωνία, ἣτις καὶ ἂν δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐγγράφου, ἔχει ὅμως σχέσιν μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν περιέχεται ἐν τῷ ἐγγράφῳ· ἐκ δὲ τοῦ κανόνας τούτου, γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ ὑπογράφας ἔγγραφόν τι, δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὁποιαδήποτε ἄλλην πρᾶξιν, ἡ συμφωνίαν γενομένην πρὸ ἢ ἐπὶ τῆς συντάξεως, ἢ μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγγράφου, σχέσιν ἔχουσαν μὲ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ καὶ μὴ τερειχομένην ἐν αὐτῷ, τοῦτο δὲ καθίσταται ἐτι μᾶλλον φανερόν καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 404 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ τῆς μεταβολῆς ἀπόδειξις δύναται νὰ γίνῃ μόνη δι' ἐγγράφων κατὰ τ' ἄρθρα 300 καὶ 303, αἱ δὲ ἀντεπιστολαί, ἢ ἄλλα ἔγγραφα δὲν ἀποδεικνύουν κατὰ τοῦτο ὡς πρὸς τρίτους, οὔτινες δὲν ἦσαν συναλλαττόμενοι. (54—1848).

20

Μαρτυρικὴ.

Κατὰ τ' ἄρθρα 49 καὶ 109 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου συνδ. μὲ τὸ ἄρθρ. 304 §. 1. Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, τὸ παραδεκτὸν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἄνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν, ἐξαρθᾶται συνήθως ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἐκείνας τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, περὶ τῶν ὁποίων, ἕνεκα τῆς σπουδαιότητος τῶν συνεπειῶν αὐτῶν ὡς πρὸς τρίτους, ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος διατάττει σαφῶς, ὅτι πρέπει νὰ συντάσσῃται δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν ἔγγραπτον, ὅπερ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι τὸ μόνον νόμιμον μέσον ἀποδείξεως αὐτῶν, εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ τῶν πράξεων τούτων ὑπάγεται κατὰ τὸν σαφεῆ ὁρισμὸν τοῦ ἁρθρου 311 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὸ ναυτικὸν δάνειον. (144—1849).

21

Πραγματογνωμοσύνη.

Τὸ ἄρθρον 291 τῆς Πολιτ. Δικονομίας λέγον ὅτι «ἐὰν οἱ διάδικοι δὲν συμφωνήσουν περὶ ἄλλου, ὁ εἰσηγητὴς ὀφείλει νὰ διορίσῃ ἄλλονπραγματογνώμονα ἀντὶ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἢ μὴ δεχθέντος τὸν διορισμὸν του· οὐδόλως ἀπαγορεύει αὐτὸν ἵνα διορίσῃ ὡς τοιοῦτους τοὺς παρὰ τινος τῶν διαδίκων προτεινομένους, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀντιτείνει εἰς τοῦτο ὁ ἀντίδικος, ὅστις ἔχει μόνον τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ οὕτω πῶς διοριζομένου, νομίμου λόγου· ἐξαιρέσεως. (190—1849).

22

*Εγγράφον.

Κατὰ τ' ἄρθρα 454, 455, 457 καὶ 459 ἐδ. 2 Πολιτ. Δικονομίας, ἐν ἐγγράφῳ τι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως, προσβλήθῃ ὡς πλαστὸν, τὸ πολιτ. Δικαστήριον ἀποφασίζει καὶ ἐπὶ τῆς περαισιπποῦτος ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκης τότε, ὅταν δὲν ἐγκαλῇται ὁρισμένως τις ἄνθρωπος ὡς πλαστογράφος, ἢ δὲν ἀναφανῶσι σημεῖα κατὰ ζητῶν ἀνθρώπων, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἁρθρου 456 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, περὶ ὧν δὲν ἐπρόκειτο, ἄλλως ἀναβάλλεται ἡ πολιτικὴ συζήτης μέχρι τέλους τῆς Ποινικῆς Δικασίας. (194—1849).

23

Μαρτυρικὴ ἐν περιπτώσει ἀπώλειας ἐγγράφου.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου 304 ἀριθ. 2. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁρίζοντος, ὅτι κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος διαλαμβανομένου εἰς τ' ἄρθρα 300—303 τῆς ἰδίᾳς Δικονομίας συγχωρεῖται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἐὰν ὁ θανιστὴς ἔχῃ ἀποδεδειγμένους διὰ συμπτώσεως τὰ ἐμφαινόντα τὰ δικαιώματά του ἐγγράφα, τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀποκλεισμένῳ ὁ διάδικος τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἐξαιρέσεως, ὅταν ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐγγράφου ᾖ ἀποτέλεσμα τῆς προθέσεως ἢ τῆς μεγίστης ἀμελείας, ἥτις κατὰ Νόμον ἐξομοιοῦται μὲ δόλον, διότι ἐν ταύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκ συμπτώσεως ἀπώλεια, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν ἐξ ἀπλῆς τοῦ διαδίκου ἀπροσεξίας ἐπῆλθε συμβάν, ἐξ οὗ, ἀπόντος τοῦ διαδίκου, ἀπωλέσθῃ τὸ ἐγγράφον, καθότι ἡ ἀπώλεια δὲν εἶναι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀποτέλεσμα τῆς θελήσεώς του. (206—1849).

24

Πραγματογνωμοσύνη.

*Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων θεωρουμένη ἀπὸ τὸν Νόμον ὡς ἀπόφασις (293 ἄρθρον Πολιτικῆς Δικονομίας), καὶ υποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια, ὅταν ᾖ κατὰ τύπον συντεταγμένη, πρέπει καθὸ ἀπόφασις νὰ κέρῃ τὴν προσήκουσαν αἰτιολογίαν, διότι οὐσιῶδες μέρος πάσης ἀποφάσεως εἶναι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αἱ αἰτιολογίαι (ἄρθρ. 182 τῆς αὐτῆς Δικονομίας). (267—1849).

25

Πραγματογνωμοσύνη.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου 298 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων συντεταγμένη οὕσα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους εἶναι υποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια, καὶ ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὸ προκαταρκτικὸν ζήτημα τελείαν ἀπόδειξιν, ὅταν πρὸς λύσιν τοῦ

ζητήματος τούτου απαιτῆται ἰδιάζουσα ἐμπειρία ἢ γνῶσις ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, ἐάν δὲ τοιαύτη ἐμπειρία ἢ γνῶσις δὲν απαιτῆται, ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι ὑποχρεωτική διὰ τὰ δικαστήρια, καὶ χρησιμεύει ὡς ἀπλῆ γνωμοδότησις, τούτεστι τὰ δικαστήρια δύνανται ν' ἀποφασίσωσιν ἄλλως παρ' ὅτι ἀπεφάσισαν οἱ πραγματογνωμόνες, ἀλλ' ὅταν ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων ᾖ αἰκυρος, καὶ μὴ συνταχθεῖσα κατὰ τὸν Νόμον, δὲν δύναται οὔτε ὡς ἀπλῆ γνωμοδότησις νὰ χρησιμεύσῃ, διότι θεωρεῖται ὡς μὴ οὔσα ἄρθρ. 135 Πολιτ. Δικον. μίας, (97 καὶ 153—1850).

26

Ἐγγραφα.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 412 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἔγγραφον ἰδιωτικόν, ἀναγνωρισθὲν ὡς γνήσιον, ἔχει τὴν αὐτὴν ὡς καὶ τὰ δημόσια ἔγγραφα ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν, πᾶν δὲ δημόσιον ἔγγραφον δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστόν ἢ νοθευμένον κατὰ τὰ ἄρθρα 403, 436 καὶ 453 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅθεν ἡ ἐκφρασις τοῦ τελευταίου παραταθέντος ἄρθρου 453 κατὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ὡς πλαστά καὶ ὅταν διὰ συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλα χειρόγραφα ἀπεδείχθωσιν γνήσια, ἔχει προδήλως τὴν ἐννοιαν ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ὡς πλαστά, ὅταν ἀποδειχθῶσιν γνήσια, οὐ μόνον διὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὑπὸ πραγματογνωμόνων συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλα ἔγγραφα, ἐκὼ συνήθως ἡ γνωμοδότησις αὐτῶν εἶναι ὑποχρεωτική διὰ τὰ δικαστήρια, τὰ ὅποια δὲν δύναται περὶ τοῦ εἰς τοὺς πραγματογνώμονας υποβληθέντος καὶ ὡσαύτως δοθέντος κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ζητήματος νὰ καταρτίσωσιν ἐναντίον τῆς γνωμοδοτήσεως πεποιθήσιν. (125—1851).

27

Μαρτυρικὴ.

Ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος γραμματίου δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν συμβαλλόμενον, ἀλλ' εἰς τρίτον, καθὼς ὁ συμβαλλόμενος ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἑνὶ ἔγγραφον. (209—1851).

28

Μαρτυρικὴ.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι κατὰ κανόνα ἐπὶ ἐχουσίων παρακαταθηκῶν, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 50 δραχμας, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἀλλ' ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ὑπάκειται ἐν μέρει τοῦ Νόμου (ἄρθρ. 304 Πολ. Δικον.) εἰς ἐξαιρέσιν, (132—1852).

29

Πραγματογνωμοσύνη.

Οὐδεὶς Νόμος ἀπαγορεύει τὸν δικαστὴν, ἐάν οἱ πραγματογνώμονες

δὲν ἐξαντλήσωσι διὰ τῆς γνωμοδοτήσεώς των τ' ἀποδεικτικὰ ἀντικείμενα, ν' ἀναθέσῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐκ νέου τὴν συμπλήρωσιν τῆς γνωμοδοτήσεώς των· μάλιστα ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο διὰ νὰ ἐκκαθαρισθῇ ὁλόκληρον τῆς διαφοράς τὸ πραγματικὸν μέρος, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ὁριστικήν. (159—1852).

30

*Ὁρκος.

Καὶ εἰς τὸ δημόσιον δύναται νὰ ἐπαχθῇ, ἢ παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐπιβληθῇ ὁρκος· διότι οὐδεὶς νόμος· ἐξαιρεῖ αὐτὸ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, ὅπως ῥητῶς γίνεται ὡς πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα ἐν τοῖς ἄρθροις 106, 486 καὶ 487 Πολ. Δικον. Ἐὰν δὲ τὸ δημόσιον δὲν ᾔναι ἀπολύτως ἱκανὸν πρὸς τὸ συμβιβάζεσθαι, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου καὶ μόνου ἀναγκαιώς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν δύναται νὰ υποβληθῇ καὶ εἰς ὅρκον, καθότι καὶ εἰς σωματεῖα, ἰδανικὰ ὄντα πρόσωπα, ὡς τὸ δημόσιον, καὶ εἰς ἀνηλίκους δύναται νομίμως (ἄρθρ. 361, 364 Πολ. Δικον.) νὰ ἐπαχθῇ ὁρκος περὶ παντὸς ἀντικειμένου, ἐνῷ ἀμφότερα τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν εἶναι ἀπολύτως ἱκανὰ πρὸς τὸ συμβιβάζεσθαι. Ἐπίσης ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 354, 367 Πολ. Δικον. πραγματοποιμένων περὶ τῆς ὁρκοδοσίας μόνον τῶν σωματείων καὶ παραλειπουσῶν τὸ δημόσιον, δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ὅτι ἐξαιρεῖται τοῦτο δι' αὐτῶν σιωπηρῶς, διότι τῶν ἄρθρων τούτων σκοπὸς κυρίως εἶναι ἡ διευκρίνησις τοῦ ἀμφιβάλλου ζητήματος, πόσοι καὶ τίνες τῶν μελῶν τοῦ σωματείου πρέπει νὰ ὀρκίζωνται, ὅπερ ὡς πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ λοιπὰ ἰδανικὰ πρόσωπα, τὰ ὑπ' ἐνὸς μόνου φυσικοῦ προσώπου ἐκπροσωπευόμενα, δὲν ὑπάρχει. (110—1852).

31

*Ἐγγραφα.

Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ ν' ἀποδεικνύηται διὰ μαρτύρων ἡ ἀπώλεια τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, οὐδ' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκδίδηται περὶ τῆς ἀπωλείας παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις. (244—1853).

32

*Ἐγγραφοι.

Εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ διπλῶν ἐγγράφων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 440) ὡς ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρ. 109 καὶ 193 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, διότι ὅπου ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόζωνται καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις αἱ εἰρημέναι διατάξεις, διέταξε τοῦτο ῥητῶς ὡς εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρ. 39 καὶ 282 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου. (47 τοῦ 1854).

33

Τεκμήριον.

Κατὰ τὸν Νόμον 11. βιβλ. 10. τίτλ. 6. καὶ τὸν Ν. 3. § 1. βιβλ. 1. τίτλ. 15. τῶν Πανδ. ὡς ὅτι τὸ πῦρ διαδίδεται ἔσωθεν οἰκίας τινός, ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον ὅτι προέρχεται ἀπὸ σφάλμα τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων, ἢ δὲ περὶ τῆς ἀμελείας ἀπόδειξις ἐπίκειται εἰς τὸν ἐνάχοντα. (64—1854).

34

Ἐγγραφοί.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 410 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὰ ἔγγραφα τὰ περιέχοντα ἀμφιβαρεῖς συμβάσεις πρέπει νὰ συντάσσωνται εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσοι οἱ ἔχοντες συμφέρον δύνανται ὁμῶς ἀντὶ πολλῶν νὰ συνταχθῇ ἐν κοινόν καὶ νὰ κατατεθῇ εἰς χεῖρας τρίτου κατ' ἀμοιβαίαν τῶν μερῶν συναίνεσιν. (54—1854).

35

Μαρτυρικὴ.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 403, 404, 412, 437 καὶ 438 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποῖου προσάγεται ἔγγραφόν τι παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβεν ὑποχρέωσιν, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνγνωρίζει, ὀφείλει, ἂν τὸ προσβάλλῃ ὡς εἰκονικόν, νὰ προσαγάγῃ περὶ τῆς εἰκονικότητος ἔγγραφοι ἀποδείξιν, ἢ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀδύνατον τῆς εἰς χεῖρας τοῦ ὑπάρξεως, ὅτε κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 304 ἐδ. 1 ἀριθ. 2 ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις καὶ ἐναντίον τοῦ περιεχομένου τοῦ ἔγγράφου, δι' οὗ ὁμολογήσῃ ἢ ὑποχρέωσιν. (85 καὶ 7—1854).

36

Πραγματογνωμοσύνη.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 286 συνδ. μὲ τὸ 182 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπαιτεῖται νὰ συνταχθῇ ἔκθεσις παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ περὶ τῆς εἰς αὐτὸν παραδόσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν πραγματογνωμόνων, ἢ ἔλλειψις ὁμῶς, ἢ τὸ ἀκύρον τῆς ἐκθέσεως ταύτης, δὲν συνεπιφέρει ἀναγκαιῶς καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως, ὅταν ἄλλως αὕτη συνετάχῃ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους καὶ ὑπάρχει καιρὸς διὰ νὰ εἰσαχθῇ νομίμως εἰς τὸ δικάστην δικαστήριον. (90 τοῦ 1854).

37

Ἐγγραφοί.

Δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῇ ἀδύνατος ἢ ἀπόκτησις ἔγγράφου, καὶ ἐπομένως συγχωρηθῇ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις κατὰ τὸ ἄρθρον 364. § 2. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν, ἐνεκεν συστολῆς ἐκ τῆς συγγενικῆς ἢ φιλικῆς σχέσεως, δὲν ἀπαιτήσῃ τις ἔγγραφοι, καθόσον αὐτὲ ἢ συγγενικὴ ἢ φιλική.

κή σχέσις, οὔτε ἡ στοργή μεταξύ πατρὸς καὶ τέκνων, καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν ἀπόντησιν ἐγγράφου, ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου φυσικὴν ἀδυναμίαν. (159 καὶ 160 1854) σύμφωνα, ἢ 189—1856).

38

Μαρτυρική.

Πρὸς συμπλήρωσιν προσαχθείσης ἐγγράφου ἀποδείξεως, δύναται τὸ Δικαστήριον καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ, κατὰ τὸ ἄρθρον 170 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐξετάσεις μαρτύρων. (234—1851).

39

Μαρτυρική.

Περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ περιεχομένου ξένων νόμων ἐπιτρέπεται καὶ ἐμμέλῳ τοῦ ἀποδείξει, διότι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπαιτήσις ἐγγράφου. (206—1854).

40

Πραγματογνωμοσύνη.

Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, νὰ συντάσσεται ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων ἀμέσως καθ' ἡν στιγμήν ἐπιχειροῦσι τὴν πραγματογνωμοσύνην καὶ καταρτίσῃσι τὴν περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῶν, ἀρκεῖ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ πραγματογνωμοσύνη ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, οὔτε δορίζεται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, ἡ ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας παραδοσις τῆς γνωμοδοτήσεως εἰς τὸν εἰσαγγελην. (98—1855).

41

Μάρτυρες.

Μάρτυρες προσαχθέντες ὑπὸ κοινότητος εἰς δίκην μεταξύ αὐτῆς, καὶ ὄντες μέλη αὐτῆς, δὲν εἶναι ἐξαιρετέοι κατὰ τὸ ἄρθρον 324 §. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐξαρτᾶται δὲ τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν παρὰ τοῦ δικαστηρίου. (235—1855).

42

Ὁμολογία.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὴν ἀγὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 264 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ δικαστικὴ ὁμολογία θεωρεῖται ἀδιαφροσ, εἴταν τὰ δι' αὐτῆς ἐπιθεμένα διάφορα περιστατικά, ἔχῃσι τοιαύτην πρὸς ἀλλήλα συνάφειαν, ὥστε ἀποτελοῦσιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον. (240—1855).

43

Ὁμολογία.

Ὅταν ὁμολογῇ τις τὸ συμβολαίον τῆς ἐνοικίας, καὶ τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς, δισχυρίζεται ὅμως ὅτι ἐπλήρωσε τὸ ἐνοίκιον δ' ἰσχυρίζεται, ἡ ὁμολογία τοῦ εἶναι ἀδιαφροσ. (240—1855).

44

Ὁμολογία.

Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐξοφλήσεως δὲν εἶναι ἰσχυρισμὸς ἀνεξαρτήτος, ἀλλὰ πρότασις συνεχομένη μετὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ κατ' αὐτῆς μόνον χρήσιμος, ἅρα ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὁμολογίας ἀδιαίρετον. (250—1856) ἀντιστατικαὶ αἱ 49 καὶ 152 τοῦ 1858 δι' ὧν σκεπτεται οὕτω.

« Ἡ ἐνστάσις ἐξοφλήσεως πρέπει παρὰ τοῦ ἐναγομένου ν' ἀποδειχθῇ (ἄρθρ. 552 Πολ. Δικονομ.), διότι ὁ ἐνάγων τὴν γέννησιν τοῦ δικαίωματος ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, οὐχὶ καὶ τὴν διάδοσιν αὐτῆς. (Νόμ. 35. Βασιλ. 21. 4).

45 — Ἐγγράφον.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 390 καὶ 304 §. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, διὰ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις καὶ διὰ μαρτύρων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 390 διαλαμβανομένων, ἀπαιτεῖται, ὡς ἐν ἡ ἀπόδειξις αὐτὰ ἐπίκειται, νὰ ἔχασεν ἀπορρῶν μένως διὰ συμπτώσεως τῶ ἐμφανῶν τὰ δικαίωματά του ἔγγραφον, ἐντεῦθεν δ' ἐπεται ὅτι πρέπει νὰ ὁρισθῇ ἡ σύμπτωσης τῆς ἀπωλείας. (152—1856).

Ὁμολογία.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 685 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸ ὅποσον παρέμειπε τὸ 686 ἄρθρον τῆς αὐτῆς, εἰς τὴν περὶ διαζεύξεως δίκην, ἡ ὁμολογία ἐνός τῶν δύο συζύγων δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, ἐντεῦθεν δ' ἐπεται ὅτι οὔτε ἀναπληρωτικὸς ὄρκος δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἀποδεικνύοντα σύζυγον, διότι διὰ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀγωγή του. (8—1857).

Μάρτυρες.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα 686 καὶ 685 ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὴν περὶ διαζεύξεως δίκην ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες καὶ συγγενεῖς τῶν διχθιδῶν, καὶ ἀποκτείνεται εἰς τὸ τῆς οὐδαμῶς δικαστήριον νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς μαρτυρίας τῶν. (37—1858).

48

Ὁμολογία καὶ ὄρκος.

Οὐδαμῶς νόμος ὀρίζει ὅτι ὁ εἰς ὁλόκληρον συνέννοχος, καίτοι ὁμολογήσας δικαστικῶς τὴν ὀφειλὴν, ὑποχρεοῦται κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος, ὅταν ὁ μετ' αὐτοῦ συνυποχρεώσῃ ὀφειλῇ καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐκτου ὑποχρεώσεως. (279—1858).

49

Μάρτυρες.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, σαφῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἅπαξ κληθεὶς κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, καὶ ἄνευ νομίμου αἰτίας τοῦ κωλύματος μὴ ἐμφανισθεὶς, ἀροῦ καταδικασθῇ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, κλητεύεται ἐκ νέου πρὸς εξέτασιν. (10—1859).

50

Ὁρκος.

Ὁρκος ἐπαγόμενος εἰς τὸν ἀντίδικον περὶ πράξεως, ἥτις, ἂν ἀλῆθευσεν, ἤθελε τὸν ἐκθέσει εἰς ἐγκληματικὴν καταδίωξιν, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ὁμολογήσῃ τὰς εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενας ἐγκληματικὰς πράξεις. (278—1859).

51

Ἐγγραφοί.

Εἰς τὰς περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἀμφοτεροβαρεῖς συμφωνίας, αἱ ὁποῖαι δύνανται κατὰ τὸν Νόμον ν' ἀποδειχθῶσι καὶ διὰ μαρτύρων, τὸ κύρος αὐτῶν τῶν συμφωνιῶν καίτοι γενομένων ἐγγράφων, ἐξήρτηται ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος, ἂν ἀληθῶς ὑπῆρξαν αὗται, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς διαγίγσεως τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τὰ ἐγγραφα τύπων, ὧν ἡ παράλειψις δύναται νὰ ἐλάβῃ μόνον τὰς εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ἀναγομένας συμφωνίας, καθ' ἃς περιπτώσεις τὰ ἐγγραφα ἀπαιτοῦνται πρὸς ἀπόδειξιν. (288—1859).

52

Τεκμήριον.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 305 τῆς Πολ. Δικονομίας, δύνανται νὰ ληρθῶσιν ὑπ' ὄψιν τεκμήρια καὶ ὅπου ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἀπαγορεύεται, ὅταν τὰ τεκμήρια ταῦτα πηγαζοῦν ἐξ ἐγγράφου. (112—1859).

53

Ὁρκος.

Κατὰ θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀναγνωρισμένην ἐν τοῖς ἄρθροις 129 καὶ 261 αὐτῆς, εἰς πᾶσαν ἐκτὸς τοῦ ἀκρατηρίου ἐνεργουμένην διεξαγωγὴν ἀποδείξεων, ἔχουσιν ἐλευθέραν πρόσδοον πάντες οἱ διάδικοι, καὶ ἐπομένως ἀναγκαῖον εἶναι νὰ καλῶνται πρὸς τοῦτο τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην καθιεροῖ ἰδίως ἐπὶ ὀρκοδοσιῶν καὶ τὸ ἄρθρον 377 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅθεν καὶ ὁ κοινοποιῶν τὴν ἐπιβάλλουσαν ὀρκον ἀπόφασιν, πρέπει νὰ προσκαλῆται, διότι, ἂν καὶ γνωρίζῃ τὴν ἡμέραν τῆς ὀρκοδοσίας, δὲν γνωρίζει ὅμως καὶ ἂν πραγματικῶς μέλλῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ. (150—1860).

54

*Ορκος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, συγχωρεῖται μὲν ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἀλλ' ὅταν εἰς τοῦτο δὲν ἀντίκειται νόμιμος ὁρισμὸς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 273 ἡ τελεσιδικία ἀποτελεῖ νόμιμον τεκμήριον, καθ' οὗ ἀπαράδεκτος κηρύττεται πᾶσα ἀπόδειξις, καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου. (122—1861).

55

*Ἐγγραphon.

Κατὰ τὸ 433 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν ὁ ἐν τῇ δίκῃ μὴ ἔχων συμφέρον τρίτος διακατόχος τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 430 ἀναφερομένων ἐγγράφων, δὲν πειθῆται εἰς τὴν ἐπίδειξιν, καλεῖται εἰς τὸ ἀκροατήριον ἵνα προσαγάγῃ τὰς ἐνστάσεις του κλπ., ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ ἐκ προηγουμένων καὶ ἐπομένων τοῦ ἄρθρου τούτου διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτει, ὅτι ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν τρίτον τὴν ἐπίδειξιν τοῦ παρ' αὐτοῦ διακατεχομένου ἐγγράφου, ἐὰν αὕτη μὴδεμίαν φέρῃ ἐλάβειν εἰς τὸν τρίτον, καὶ τὸ ἐγγραphon ἀφορᾷ τὰ δικαιώματα τοῦ αἰτοῦντος διαδίκου, καὶ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ τρίτου νὰ προσαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, ἵνα τοῦτο ἀποφασίσῃ μετὰ προηγουμένην περὶ τούτου συζήτησιν. (122—1861).

56

Τεκμήριον.

Ἀληθῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 276 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὰ δικαστικά τεκμήρια συγχωροῦνται μόνον καθόσον ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι δεκτὴ, δὲν ἔπεται ὁμως ἐκ τούτου, ἐὰν ὑπάρχωσι τοιαῦτα τεκμήρια ἐκ διαφόρων ἐγγράφων καὶ ὁμολογιῶν ἐγγράφως ἐκτεθειμένων προκύπτοντα, ὅτι δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 305 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ὑπάρχει, ὅταν ἐγγραphon συντεταγμένον κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον καθιστᾷ ἀπλῶς πιθανὸν τὸ προτεινόμενον. 231—1861).

57

*Ἐγγραphon

Τὸ ἐγγραphon τὸ ὑπογραφέν παρὰ τινος, οὐχὶ διὰ τοῦ ἀληθοῦς καὶ κοινῶς γνωστοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ὀνόματος συνθηματικοῦ ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου ἀνθρώπου, ἀναφορικῶς πρὸς τινὰ ὑπόθεσιν, ὁρισθέντος, δύναται νὰ ἔχῃ ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν μεταξὺ τῶν τοιαύτην συμφωνίαν συνολογησάντων, ἀρκεῖ ν' ἀποδεικνύηται ἡ τοιαύτη συμφωνία διὰ τῶν νομίμως ἐπιτρεπομένων ἀποδεικτικῶν μέσων, διότι αὕτη μὲν εἰς οὐδεμίαν ἀπαγορευτικὴν δικάζην τοῦ Νόμου προσκρούει, ἡ δὲ κατὰ

συνθήκην υπογραφή ἐξ ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων συγκεκριμένη, συμφωνοῦν ἀκριβῶς πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ 480 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας. (11—1862). (*)

2
ΑΠΟΔΟΧΗ. τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἀποράσεως.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 749, 750, 485 καὶ 487 τῆς Πολ. Δικονομίας, διὰ νὰ ὑπάρξῃ τελεσιδικία ἐξ ἀποδοχῆς, ἡ παραιτήσεως τῆς ἤδη γενομένης, ἢ τῆς μελλούσης ἐρέσεως, ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἑγγράφον ἢ ῥητὴ ἐκφράσις ἢ καὶ σιωπῆλῃ μὲν, ἀλλὰ διὰ τοιούτων ἀναμειψιθητέων πράξεων, ἐκ τῶν ὧσιν νὰ ἐξέλγεται ἀναγκαιῶς ὁ περὶ ἀποδοχῆς σκοπός. (95—1845).

3
ΑΠΟΔΟΧὴ πράξεως.

Κατὰ τὴν νομικὴν ἀρχὴν ὁ δυνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ πράξιν τινα καὶ μὴ πράττων ταῦτα, λογίζεται ὅτι τὴν ἀποδέχεται. (Νόμος 3. βιβλ. 6^η. τίτλ. 4. 2, § 2. βιβλ. 1^η. 29. τίτλ. 2 καὶ 60. περὶ διαφορῶν κανόνων τῶν Πανδ.) (12—1846).

3
ΑΠΟΔΟΧὴ ἀποράσεως.

Κατὰ τ' ἄρθρα 750, 485 καὶ 486 Πολ. Δικονομίας τότε ὑπάρχει ἀποδοχὴ ἀποράσεως τινος, ὅταν ἡ συναινέσις τῶν διαδίκων ἐξερασθῇ περὶ τούτου καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς, εἴτε ῥητῶς καὶ σιωπῆλως διὰ τοιούτων ἀναμειψιθητέων πράξεων, ἐκ τῶν ὧσιν ἐξέλγεται ὁ περὶ συναινέσεως σκοπός, τοῦτέστιν ἡ θέλησις τοῦ διαδίκου εἰς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποράσεως, οὐδέποτε ὅμως ἡ ἀπλὴ ἐξουσίσις τοῦ χρέους, γενομένη ἐπὶ ἐκτελεστικῆς ἀποράσεως καὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δύναται ν' ἀποτελέσῃ αὐτὴ καθ' αὐτὴν τεκμήριον τῆς ἀποδοχῆς, διότι ἡ τοιαύτη ἐξουσία δὲν φανερώνει τὸν περὶ συναινέσεως σκοπὸν τοῦ πράξαντος, ἀλλὰ φανερώνει ἀπλῶς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προλάβῃ ἢ νὰ περιρίσῃ τὴν περαιτέρω κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν. (53—1846).

4

ΑΠΟΔΟΧὴ λογαριασμοῦ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου ὑποστηριζομένης εἰς τὸν μοναδικὸν Νόμον τίτλ. 5. βιβλ. 2. τοῦ Κώδικ. πᾶσα ἀμοιβαία ὑπογραφή καὶ ἀποδοχὴ λογαριασμοῦ, δὲν ἐμποδίζει τοὺς ὑπογραφόντας

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀλληλεγγύης, ἀνηλίκου, ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον, ὀφίλου καὶ διεξόδου.

καὶ συναποδεχθέντας νὰ ζητήσουν τὴν διόρθωσίν του ἔνεκα σφαλμάτων, παραλείψων κλπ. (47—1847).

5

Δὲν λαμβάνει χώραν συναίνεσις ὅταν ἡ ἀπόφασις ᾖ ἐκτελεστή, καθόσον ὁ δὴθεν συναινῶν ὁποιασδήποτε παραχωρήσεις καὶ ἂν κάμῃ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεχθεὶς τὴν ἀπόφασιν, καθότι ἡδύνατο νὰ κάμῃ τοιαύτας παραχωρήσεις πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν. (3—1847).

6

Μόνη ἡ γνωστοποίησις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως ἐκ μέρους τοῦ γνωστοποιήσαντος, καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ τελεσιδικίαν. (66—1853).

7

Ἡ ἀπλὴ κοινοποίησις ἀποφάσεώς τινος δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ κοινοποιούντος, καθότι ἐνδεχόμενον νὰ ἐγένετο ἡ κοινοποίησις ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀποκλεισθῇ ὁ ἀντίδικος τῆς χρήσεως ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς ἐκπεύσεως τῶν προθεσμιῶν. (289 τοῦ 1855).

Τὰ περὶ ἀποδοχῆς κληρονομιῶν ζητήματα κατατάχθησαν εἰς τὰ «περὶ κληρονομίας».

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον L. un cod. βιβλ. 7. τίτλ. 47. εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ποσότης ἢ ἡ φύσις τοῦ πράγματος εἶναι ὠρισμένη, ὡς εἰς τὰς πωλήσεις, μισθώσεις, καὶ εἰς ὅλα τ' ἄλλα συναλλάγματα, ἡ ἀποζημίωσις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος τοῦ ἀπαρτιζόντος τὸ ἀντικείμενον τοῦ συναλλάγματος, ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς ἄλλας περιπτώσεις ἀδιακρίτως, ὅποια καὶ ἂν ᾖ ἡ αἰτία τῆς ζημίας, τὰ δικαστήρια ἔχουν τὸ δικαίωμα, ἀποῦ ἐξακριβώσωσι τὴν ποσότητα τῆς γενομένης ζημίας, νὰ καταδικάσουν τὸν ζημιώσαντα πρὸς ἐπανόρθωσιν ὅλης αὐτοῦ τῆς ζημίας. (49—1846).

2

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου «ὅτι ὁ παραγγέλλων τὴν ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος, θεωρεῖται ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐκτελεῖ ταύτην» καὶ κατὰ τὰς Πανθ. (βιβλ. 50. τίτλ. 19. § 152. 1.) «ἐκεῖνος, ζημιοῖ, ὅστις διατάσσει τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ζημίας» ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν εἶναι ὁ διατάσσων τοὺς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του, πρὸς πραγματοποιήσιν ζημίας τινός. (2. § 27. βιβλ. 47. τίτλ. 8. τῶν Πανδεκτῶν.) (156—1847).

3

Κατὰ τὸν Νόμον τότε μόνον εἶναι τις ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως τινος ἐκ συμφωνίας προερχομένης, ὅταν ἡ μὴ ἐκπλήρωσις αὕτη ᾖ ἀποτέλεσμα τῆς ἰδίας θελήσεως ἢ τῆς ἀμελείας τοῦ ὑποχρεωθέντος, οὐδέποτε ὅμως ὅταν ἀκαταμάχητος καὶ παράνομος βία, παρεμπόδισε τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεως, ἀδιαφόρως ἂν ἡ βία ἐπηνέχθη παρ' ἐκείνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐσυστήθη ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσις, ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τούτου ἐγένετο παρ' ἄλλων προσώπων. (Ἀρμ. βιβλ. 1. τίτλ. 11. ἀριθ. 3 καὶ 7. βιβλ. 44. τίτλ. 4. Νομ. 4. § 33). (104—1849).

4

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 25 τοῦ ἀπὸ 12/24 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ προσθήκης τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, καὶ τὸ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1837 ἑτερον Β. Διάταγμα, δι' οὗ ἐρμηνεύεται τὸ ρηθὲν 25 ἀρθρον, ὡσάκις ιδιοκτήτην τεμάχιον ἀφαιρεῖται κατὰ τὸ ρηθὲν σχέδιον ἀπὸ τὰς ὁδούς ἢ πλατείας, ὁ δῆμος λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀφαιρεθέντος ιδιοκτήτου τεμαχίου, καὶ ἡ ἀποζημίωσις γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκτιμήσεως αὐτῆς, ἐκ τούτου δὲ γίνεται δῆλον, ὅτι τ' ἀρθρα 23 καὶ 24 τοῦ διακηφθέντος Διατάγματος τῶν 12/24 Νοεμβρίου 1836 διαλαμβάνοντα ὅτι ἡ κοινότης ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ διὰ τὰς ὁδούς καὶ πλατείας, ἐννοῦν διὰ τῆς λέξεως κοινότης τὸν δῆμον αὐτὸν, καθότι οὗτος μὴ ὦν κατὰ τὸν Νόμον ἀντιπρόσωπος ἰδίως ἐκάστης κοινότητος, ἀλλὰ συνάμα τῆς ὁλομελείας τοῦ δήμου, ἔπεται ὅτι ὡς τοιοῦτος προσκαλεῖται καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἐκτίμησιν, καθὼς ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν, διότι αἱ ἐκ τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν παραγόμεναι ὠφελείαι εἰς δημοτικούς σκοποὺς χρησιμεύουν καὶ οὐχὶ τῆς πόλεως. (209—1849).

5

Κατὰ τοὺς Νόμους (1 Πανδ. βιβλ. 19. τίτλ. 1 κλπ. 16. 17. Κωδ. βιβλ. 6. τίτλ. 45), ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ὀφείλει ἀποζημιῶσιν ἔνεκα τοῦ διαφέροντος διὰ τὰς τοῦ ἐκμισθωθέντος πράγματος πλημμελείας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν γνωσταὶ εἰς τὸν μισθωτὴν κατὰ τὴν τέλαιν τοῦ περὶ μισθώσεως συναλλάγματος. (22—1853).

6

Ὁ ἐκμισθωτὴς εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ μισθωτοῦ, ὅταν οὗτος ἐξ αἰτίας ἐκείνου, διαρκούσης τῆς μισθώσεως, δὲν ἀπολαύῃ καθόλου ἢ ἐν μέρει τὴν συμφωνηθεῖσαν χρῆσιν ἢ κάρπωσιν τοῦ πράγματος, ἢ πρὸ τοῦ ὁρισμένου χρόνου διελύθῃ ἡ μισθωσις, ἔνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ μὴ τηρήσεως τῶν συμφωνηθέντων. (151—1853).

7

Ἐάν δὴμός τις καταδικασθῇ εἰς ἀποζημίωσιν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 1. Ἰουλίου 1838 Νόμου, ἕνεκα τῆς ἐντὸς τῆς περιφερείας του πραχθείσης εἰς δεινδροφυτείας βλάβης, ἢ ἐκτέλεσις τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως γίνεται δι' ἐράνου, ἐπιβαλλομένου κατ' ἀναλογίαν εἰς τοὺς δημότας παρὰ τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς, τὴν ἐκτέλεσιν δὲ ταύτην, ἀπειθοῦντος τοῦ δήμου, εἶναι ἀρμοδία νὰ ἐκβιάσῃ ἡ Διοικητικὴ ἀρχὴ καὶ οὐχὶ τὰ τακτικά δικαστήρια, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων Δ—Ζ τοῦ ρηθέντος Νόμου. (138—1854)

Γίνεται δὲ ἡ ἐκτέλεσις ὡς ἑξῆς· ὁ διάδικος πέμπει τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸν Διοικητὴν, οὗτος ἀποστέλλει αὐτὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Δημοτικὴν ἀρχήν, ἥτις πληρῶνει εἰς τὸ Διοικητ. Ταμεῖον, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν διαδίκον τὸ κεφάλαιον τῆς ἀποζημιώσεως, καὶ τέλος, ἂν ἡ πληρωμὴ δὲν γίνῃ ἐντὸς πεντήκοντα ἡμερῶν, στέλλεται κατὰ διαταγὴν τοῦ Διοικητοῦ ἐνοπλος δυνάμις ἀποχρῶσα καὶ ἐπίτροπος διὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν ἐκτέλεσιν.

8

Τὸ Δημόσιον δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς ἐπιζημιόους πράξεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, αἵτινες πράττονται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐπιτετραμμένης αὐτῶν ἐξουσίας. (153—1855).

9

Τὸ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1842 Β. Διάταγμα καὶ ἰδίως τὸ 3 αὐτοῦ ἄρθρον ἀναγνωρίζει δικαίωμα ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς κατόχους τῶν δημοπρατηθέντων φθαρτῶν κτημάτων διὰ τὰς βελτιώσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμαν μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν τῶν λαμβανόντων πωλητήρια δι' αὐτὰ ταῦτα τὰ κτήματα, καὶ ὑποβάλλει εἰς τούτους τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν, δὲν ἀναγνωρίζει δ' ἀπολύτως δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ βελτιώσεις ἐν οἷσδ' ἂν ποτε ἄλλω καιρῷ γενομένης, ἐπομένως καθὼ ἐξαιρετικῶς χορηγοῦν ἀποζημίωσιν, ἥτις κατὰ τὸν κοινὸν Νόμον δὲν ὀφείλεται εἰς τοὺς κατὰ παράκλησιν κατόχους, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἄλλην παρὰ τὴν ἐν αὐτῷ προνοουμένην περίπτωσιν. (47 καὶ 312 τοῦ 1857).

10

Ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ ἁρθρου 22 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1836 Β. Διατάγματος ὁρίζοντος, ὅτι ἡ ἀποζημίωσις τῶν οἰκοπέδων, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἀνοίξεως ἢ πλάτυνσεως ἀγνῆς τιнос, καθ' ὁλοκληρίαν ἢ κατὰ μέρος καταληφθεῖσάν, θέλει γίνεσθαι παρὰ τῶν μενόντων ἰδιοκτητῶν τῶν μενόντων γειτονικῶν γηπέδων, προκύπτει ὅτι ἡ ἐπιβαλλομένη ἀποζημίωσις εἶναι καθαρῶς προσωπικὴ, ἀφορῶσα τὸν μένοντα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοίξεως ἢ

πλατώνσεως ἀγυιάς τινος ἢ πλατείας, ἰδιοκτητῶν, τοῦ ὁποίου τὸ γή-
πεδον ὠφελήθη ἀμέσως ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, καὶ ὅστις καὶ ὀφείλει
τὴν ἀποζημίωσιν. (141—1857).

11

Κατὰ τὸν Νόμον 30. §. 1. τῶν Πανδ. (19. 1.), ὁ ἀγοραστὴς δι-
καιούται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πωλητοῦ τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν, ἂν
καὶ ῥητῶς δὲν προτείνῃ τὴν διάλυσιν τῆς πωλήσεως, ὅταν καὶ πρὸ τῆς
ἐγκυκλήσεως ἀποδείξῃ ὅτι οὗτος ἐν γνώσει ἐπώλησεν αὐτῷ, ἀγνοοῦντι,
ἄλλότριον κτῆμα (150—1860).

12

Κατὰ τοὺς μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τηρουμένους κανόνας ἐπὶ ἀνταδικιῶν
(represailles), ὁ ζημιωθείς ἐντεῦθεν πολίτης, καὶ ὅταν ὑπάρχωσιν οἱ
ἀπαιτούμενοι πρὸς ὑποστήριξιν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ὅροι, μόνον
τῆς θετικῆς ζημίας τὴν ἀνῳρθωσιν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς ἰδίας
πολιτείας, καθ' ἧς ἡ ἀνταδικία ἀπηρθύνετο. Ἀλλὰ ζημία θετικὴ εἶναι
ἡ μειοῦσα τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν τοῦ ζημιουμένου (quantum ei
abest) Πανδ. 13—16. 8.), οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τὴν αὔξησιν αὐτῆς ἐμποδί-
ζουσα. (215—1860).

13

Ὅταν ἡ ζημία συνίσταται εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης, ἣν ὑπέστη τις
ἐξ ὑπαιτιότητος ἄλλου, δύναται ἐκεῖνος νὰ τὰ ζητήσῃ παρὰ τούτου, ὡς
προκύπτει ἐκ τοῦ τομ. 4. 5. §. 1. τῶν Πανδ. (19. 1.) καὶ ἐκ τῶν δια-
τάξεων 9. 17 τοῦ Κώδ. (8. 45), ἡ δὲ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή
δύναται νὰ εἰσαχθῇ καὶ μετέπειτα χωριστά, ὅσάκις τὸ δικάζον τὴν
κυρίαν δίκην δικαστήριον, δὲν ἐδίκασε συγχρόνως καὶ τὴν περὶ ἀποζη-
μιώσεως ἀπαίτησιν. (324—1861).

14

Κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ περὶ προσθήκης εἰς τὸ σχέδιον Ἀθηνῶν
δικατάγματος τῆς 12 Νοεμβρίου 1836, νόμου ἔχοντος ἰσχὺν, ἡ ἀπο-
ζημίωσις ἐκείνων, ὧν τὰ οἰκόπεδα ἐλήφθησαν πρὸς σχηματισμὸν ὁδῶν,
ὅφ' ἵσται ὑπὸ τῶν μενόντων ἰδιοκτητῶν τῶν μενόντων γειτονικῶν οἰ-
κοπέδων, τούτέστι προσωπικὸν εἶναι χρέος τῶν κατὰ τὴν ἀνοίξιν ἢ
πλάτυνσιν τῶν ἀγυιῶν ὄντων ἰδιοκτητῶν τῶν παροδίων γειτονικῶν
οἰκοπέδων· ὡς προσωπικὸν δὲ χρέος αὐτῶν δὲν ἐπιβαρύνει τὰ οἰκόπε-
δα ταῦτα καὶ διὰ τοῦτο δὲν μεταβιβάζεται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς αὐτῶν,
καὶ ἂν τὸ τοιοῦτον χρέος τῶν πωλητῶν ἐγίνωσκε, ἀλλ' ὀφείλεται μένουσι
καὶ μετὰ τὴν ἐκποίησιν τῶν οἰκοπέδων, οἱ κατὰ τὴν ἀνοίξιν τῆς ὁδοῦ
ἰδιοκτῆται αὐτῶν. (311—1862).

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΑΚΕΡΑΙΟΝ.

1

Κατά μὲν τὰς γενικὰς τοῦ Δικαίου ἀρχάς, ὁ ἐνάγων ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τοὺς λόγους τῆς ἀγωγῆς του, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἀπαλλάττεται, καὶ ἐν δὲν δυνήθῃ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον (Πανδ. Ν. 2 καὶ 21. βιβλ. 22. τίτλ. 3. Ἰουστ. § 4. βιβλ. 15. τίτλ. 20. Ἀρμ. βιβλ. 1. τίτλ. 2. § 6. ἀρθρ. 77 καὶ 248. Πολ. Δικονομίας), κατὰ δὲ τὰς εἰδικὰς περὶ ἀνηλικίων διατάξεις τοῦ Νόμου, ἡ ἐνεκὰ ἀνηλικιότητος εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασις χορηγεῖται ἐνεκὰ δόλου, ἀπάτης, ζημίας ἢ ἄλλου νομίμου λόγου τότε μόνον, ὅταν ὁ αἰτῶν αὐτὴν ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, τοῦτέστι τὸν δόλον, τὴν ἀπάτην καὶ τὴν ζημίαν. (Πανδ. Ν. 6 καὶ 11. § 3. βιβλ. 4. τίτλ. 4. Cod. Ν. 5. ργ. βιβλ. 2. τίτλ. 22. Ἀρμ. βιβλ. 1. τίτλ. 12. § 42. Βασ. βιβλ. 10. τίτλ. 4. ἐδ. 6). (248 τοῦ 1850).

2

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. (4, 2) 9. § 3. 21. § 5. Βασ. (10, 2) 9. καὶ 21. ὁ ἐκ τινος συμβολαίου ἐναγόμενος δύναται καὶ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἐνστάσεως νὰ προτείνῃ τὴν εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασιν, ἐὰν ἡ πρότασις γίνηται ἐντὸς τῆς τετραετίας, μόνον δὲ ὅταν δι' ἀγωγῆς ζητηθῇ ἢ κατὰ τῆς εἰς τὴν κληρονομίαν προσελεύσεως ἀποκατάστασις, ἀπαιτεῖ ὁ Ῥωμαϊκὸς Νόμος πάντων τῶν τῆς κληρονομίας δανειστῶν τὴν κλήτευσιν. (308—1855).

3

Κατὰ τὴν διάταξιν 7 τοῦ Κωδ. (2. 53.) καὶ τὴν διάταξιν 7 τῶν Βασ. (10. 34.) ἡ τετραετία τῆς εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστάσεως τρέχει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνηλικιότητος. (186—1863). (*).

ΑΠΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΕΚΝΟΥ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 5 (2, 4) καὶ τὸν Νόμον 6 (1, 6) τὸ συνεστηκότος τοῦ γάμου γεννηθὲν παιδίον, ἔχει πατέρα τὸν ἄνδρα καὶ οὗτος μόνος δύναται κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένας περιπτώσεις νὰ τὸ ἀποκηρύξῃ, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀποκηρύξεως ταύτης ἀπαιτεῖται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν, καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἀμετάκλητος δικαστικὴ ἀπόφασις, διὰ νὰ θεωρῇται ἀποκεκηρυγμένον τὸ ὡς ἀνωτέρω γεννηθὲν παιδίον. (46—1858).

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἐπιτροπίας.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΠΡΟΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΝ.

1

Κατὰ τὰς εἰδικὰς διατυπώσεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἄρθρα 1037, 910, 911, καὶ 871, ἡ διαδικασία ἐπὶ ἀνακοπῇ τρίτου εἶναι συνοπτική, ἐπὶ δὲ συνοπτικῶν ὑποθέσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 532 § 3 τῆς ἰδίας δικονομίας δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ. (51—1846).

2

Ἡ περὶ προικὸς ἀγωγή ὡς δίκη δημοσίου συμφέροντος (Νόμ. 2 Πανδ. de Jure det. Νόμ. 2 Πανδ. sobuto ricatrim) εἶναι ἀπηλλαγμένη τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποπείρας κατὰ τ' ἄρθρα 588 § 1 καὶ 532 τῆς Πολ. Δικονομ. (247—1851).

3

Εἰς τὴν κατὰ πρόκλησιν ἀγωγὴν δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν. (267—1851) συμφ. ἡ 271 τοῦ 1859 ἔχουσα οὕτω

«Ἡ συνεπεία προκλήσεως γενομένη ἀγωγή θεωρεῖται κατεπειγουσα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ κινήται ἐντὸς βραχείας προθεσμίας» (ὅρα τ' ἄρθρα 82 καὶ 87 Πολ. Δικονομ.) ἐπὶ δὲ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν εἶναι ἀναγκαία (ἄρθρ. 532 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας).

4

Ἡ περὶ ἐξαλείψεως ὑποθήκης δίκη εἶναι συνήθης, ὡς ἀφορῶσα πραγματικὸν δικαίωμα, καὶ ἐπομένως ὑπόκειται εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν συνήθων δικῶν, καὶ εἰς τὴν πρὸς συμβιβασμὸν ἀπόπειραν, καθόσον δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 832 καὶ 618 τῆς Πολ. Δικονομίας διαλαμβανομένων ἐξαιρέσεων, οὔτε δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς συντηρητικὸν μέτρον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 1029 τῆς αὐτῆς Δικονομίας εἰς τὰ συντηρητικὰ μέτρα κατατάσσονται μόνον αἱ ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν, αἱ ἐνεργούμεναι παρὰ τοῦ δανειστοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ. (60—1854).

5

Δὲν εἶναι ἀναγκαία ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν ἐπὶ συνοπτικῶν καὶ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 532 § 3 Πολ. Δικονομίας, ἡ δὲ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται εἴτε ἡ ὑπόθεσις ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι κατεπειγουσα, εἴτε καθίσταται τοιαύτη, ἕνεκεν ἐκτάκτων γεγονότων, τῶν ὁποίων τὴν ἐκτίμησιν ἀνέθεσεν ὁ Νόμος, ἄρθρ. 621 Πολ. Δικονομίας, εἰς μόνον τὸν πρόεδρον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. (57—1854).

6

Εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν κατασχέσεως δίκην χαρακτηζομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 871 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς συνοπτικὴν, ἀπόπειρα πρὸς

συμβιβασμὸν δὲν ἀπαιτεῖται (ἄρθρ. 523 ἐδ. 3 τῆς Πολιτ. Δικονομίας) (117—1854).

7

Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 532 ἐδ. 6 καὶ 588 ἐδ. 10 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν εἶναι ἀναγκαῖα, ὡςάκις ἐγγραφὸν τι προσβάλλεται ὡς πλαστὸν διὰ κυρίας ἀγωγῆς ὡς λ. χ. ὅταν τις ζητῇ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς κατακυρώσεως τοῦ ἐκποιουμένου κτήματός του διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ συμβόλαιον δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός καὶ ἡ κατακύρωσις, εἶναι πλαστὸν καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ προσβάλλει. (146—1854).

8

Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν ἀπαιτεῖται, ὅταν πρόκηται περὶ ἀγωγῆς ἀντλήκου διατελοῦντος ὑπὸ κηδεμονίαν κατὰ τὸ ἄρθρον 532 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας. (76—1855).

9

Παραπεμφθεῖσων τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου εἰς τὸ πολιτικόν, δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν, διότι ἤδη δὲν ὑπάρχει νέα ὅλως δίκη, ἀλλ' ἐξακολούθησις τῆς ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀρξαμένης. (256—1857).

10

Ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀγωγῆς δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς περὶ ἀποπαίρας συμβιβασμοῦ πράξεως. (281—1859).

11

Κατὰ τὸ ἄρθρον 532 § 3. Πολιτ. Δικονομίας, ἡ πρὸς συμβιβασμὸν ἀπόπειρα δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἐπὶ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων (ἄρθρ. 618 Πολιτ. Δικονομίας), οἷαι εἰσὶ καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ προέδρου ὡς τοιαῦται χαρακτηριζόμεναι ἡ δὲ πρᾶξις τοῦ προέδρου ἀπρόσβλητος ἐστὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 622 ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς τοιαύτης δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὥστε καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ἐν αὐτῷ ἡ δίκη συνήθης, ἐνῷ εἰσῆχθη ὡς συνοπτικὴ, ὁ Νόμος (ἄρθρ. 624) δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ἐπιδοθῇ ἐκ νέου ἡ ἀγωγή εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ νὰ γίνῃ ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ, ἀλλὰ διατάσσει μόνον νὰ δοθῇ πρὸς ἀπάντησιν ἡ τῶν συνήθων δικῶν προθεσμία, καὶ καταδικάζει τὸν ἐνάγοντα εἰς τὰ ἐξόδα. (2—1861).

12

Ἡ ἔλλειψις τῆς μὴ καταβολῆς τοῦ προστίμου εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τινὸς τῶν διαδίκων εἰς τὴν ἀπόπειραν τοῦ συμβιβασμοῦ, δυνάμενη κατὰ τὸ ἄρθρον 526 Πολιτ. Δικονομίας, νὰ ἐξετασθῇ καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἐπιτρέπεται νὰ προταθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καὶ

εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον κατὰ πρῶτον, καθὼ ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν. (293 καὶ 318—1861).

ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ.

1

Εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως τριακονθήμερον προθεσμίαν προστίθεται ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσιέντος μέχρι τῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅταν κατοικῶσιν εἰς διάφορα μέρη, καὶ οὐχὶ ἐκεῖνης τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσιέντος, μέχρι τῆς ἑδρας τοῦ Δικαστηρίου. (41 καὶ 59—1846)· σύμφωνος καὶ ἡ (73—1847).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 753 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τότε μόνον εἰς τὴν πρὸς ἔρσειν προθεσμίαν προστίθεται ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅταν οὗτος καὶ ὁ ἐκκαλὼν κατοικῶσιν εἰς διαφόρους πόλεις, ἡ δὲ ἑδρα τοῦ δικαστηρίου χρησιμεύει ὡς ἐάσις τοῦ λογιζομένου τῶν προθεσμιῶν τότε μόνον, ὅταν κατὰ τ' ἄρθρ. 139, 172 καὶ 176 τῆς Πολ. Δικονομίας, πρόκειται περὶ διαδίκων, μαρτύρων ἢ πραγματογνωμόνων παρὰ τοῦ δικαστηρίου καλουμένων, ὡς τοῦτο γίνεται ἐν σαφέστερον ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 196 τῆς αὐτῆς Δικονομίας. (17—1848)· σύμφωνος καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. (155—1857), (188—1859) καὶ ἡ (406—1852).

3

Εἰς τὴν ὀκταήμερον προθεσμίαν πρὸς δῆλωσιν ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατὰσχέσις, προστίθεται καὶ ἡ προθεσμία λόγῳ ἀποστάσεως τοῦ τόπου τῆς κατὰσχέσεως μέχρι τῆς ἑδρας τοῦ Πρωτοδικείου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ὅπου καλεῖται πρὸς δῆλωσιν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονομίας. (515—1852).

4

Ἡ κοινοποιήσις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ (ἄρθρ. 312 Πολιτ. Δικονομίας) ἐὰν ὁμοῦ γίνη εἰς τὸν ἀντίκλητον πρέπει νὰ καταλογίζηται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου ἐνθα πρόκειται νὰ γίνη ἡ ἐξέτασις, μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ ἀντιδίκου, καθ' οὗ διεξάγονται αἱ ἀποδείξεις. (312—1853)· σύμφωνος ἡ (342—1861). Ἀντιφατικὴ ἡ (14—1860) ἐχρῶσα οὕτω.

« Ὅταν ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων κοινοποιῇται εἰς τὸν πληρεξούσιον ἀντίκλητον τοῦ διαδίκου καὶ προσκαλῆται αὐτὸς νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τ' ἄρθρ. 310 καὶ 311 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἄλλη προθεσμία νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν, ὅταν κατοικῇ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς ἐξετάσεως τόπον, εἰμὴ ἡ τῶν 24 ὡρῶν. »

5

Όταν προσκληθῇται πρὸς εξέτασιν μαρτύρων ἐνώπιον δικαστηρίου ἢ Εἰσηγητοῦ ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ οὐχὶ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς, προστίθεται καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως, διότι δὲν ἐκλήτευσθη τὸ Δημόσιον νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς ἐπιτοπίου Οἰκονομικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ διὰ τοῦ τακτικοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. (208—1854).

6

Ἄν καὶ οἱ διάδικοι κατοικοῦν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, προστίθενται εἰς τὴν προθεσμίαν αἱ ἡμέραι ἀποστάσεως, ἂν τὸ δικόγραφον κοινοποιηθῇ εἰς πληρεξούσιον κατοικοῦντα εἰς ἄλλο μέρος, διότι τότε μόνον δὲν προστίθεται ἡ ἀπόστασις, ὅταν, καὶ ὁ κοινοποιῶν καὶ ὁ πρὸς ὃν κοινοποεῖται τὸ δικόγραφον, κατοικῶσιν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον. (242—1854). Ἀντιφατικὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 325 τοῦ 1855 ἔχουσα οὕτω.

« Κατὰ τὸ ἄρθρον 196 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅταν ὁ καλούμενος εἰς δικαστήριον διάδικος δὲν κατοικῇ ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα καθεδρεύει τὸ καλὸν δικαστήριον, ἐπεκτείνεται ἡ προθεσμία· ἡ διάταξις δ' αὕτη σκοπὸν ἔχει νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν καλούμενον διάδικον τὸν ἀναγκαῖον χρόνον, ἵνα ὁδοιπορήσῃ ἀπὸ τῆς κατοικίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἑδραν τοῦ δικαστηρίου· ὅθεν ὑπαρχούσης ἀνάγκης ὁδοιπορίας, καὶ ὅταν ὁ διάδικος, καὶ τοι κάτοικος ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, διαμένῃ προσωρινῶς ἄλλοχόθι, πρέπει νὰ συγχωρηθῇ ὡσαύτως ἐπέκτασις κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ μνησθέντος ἁρθρου, ὅπερ ἀναφέρει «κατοικία» καθόσον συνήθως ὅπου τις κατοικεῖ ἐκεῖ καὶ εὐρίσκεται. σύμῳνος ταύτῃ ἡ (326—1854), (342—1861) καὶ ἡ (109—1862). »

7

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 518 ἐδάφ. γ'. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἐφέσεις Εἰρηνοδ. ἀποστάσεων, ἡ διάταξις τοῦ 753 ἁρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ὃ ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων ἐπεκτείνεται ἡ τριακονθήμερος προθεσμία κατὰ τ' ἄρθρ. 195 καὶ 196. (112—1855).

ΑΠΟΦΑΣΙΣ.

1

Ἄπαντα τὰ τακτικὰ μέλη δικαστηρίου τινος εἶναι ἐπίτις φυσικοὶ δικασταὶ τῶν διαδίκων, καὶ ἐπομένως διὰ νὰ δικάσῃ ὁ νεώτερος αὐτῶν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θεσχιοῦται διὰ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἀρχαιότερος ἐκαλίστο. (33—1844).

2

Λί ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων αἱ ἀπορρίπτονται ἐνστάσεις ἢ ἀποφασίζουσαι προδικαστικὰ καὶ παρεμπύπτοντα ζητήματα καὶ διατάτ-

τουςαι τὴν πρόοδον τῆς συζητήσεως τῆς κυρίας υποθέσεως, ἂν καὶ ἀποφασίζον ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως περὶ τῶν προταθεισῶν ἐνστάσεων, εἶναι ὅμως παρεμπόπτουσαι, διότι δι' αὐτῶν δὲν ἀποπειρατοῦται ἡ κυρία δίκη, ἐπομένως προσβάλλονται διὰ τῶν ἐνδίκων μέσων συνόμα μὲ τὴν ὀριστικὴν. (135—1847)· σύμφωνα καὶ αἱ (148—1849). (67—1854) (127—1858) καὶ (297—1855).

3

Οὐδεὶς Νόμος διατάττει ὡς ἀναγκαῖον προσὸν διὰ τὸ κύρος τῆς ἀποφάσεως νὰ σημειοῦται ἐν αὐτῇ τὸ κώλυμα τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ὡσάκεις ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματέως, ἢ ὅτι ἦσαν παρόντες, ἢ μὴ, οἱ διάδικοι κατὰ τὴν δημασίευσιν τῆς ἀποφάσεως. (540—1852).

4

Διὰ νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστὴ ἀπόφασις ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἀφορῶσα ἀλλοδαπὸν καὶ ἡμεδαπὸν, τὰ ἡμεδαπὰ δικαστήρια ὀφείλουσι πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἐξετάσωσι προηγουμένως ἂν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἀντιφάσκη εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα. (16—1853).

5

Οὐδεὶς Νόμος ἀπαιτεῖ νὰ μνημονεύονται εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἀποφάσεως τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων· μόνον δὲ τὰς νομίμους ληθβεῖτας μαρτυρίας ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον, αὐτὰς νὰ ἐκτιμᾷ, καὶ νὰ ἐκθέτῃ τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του, ἂν ἐκ τούτων ἐκτόρωσε. (358—1853).

6

Ὁ δικαστὴς δὲν χρεωστεῖ νὰ ἐκθέτῃ εἰς τὰς σκέψεις του τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἢ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων, ἐξ ὧν τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ ἐσχημάτισεν, ἀλλὰ μόνον τὰ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ ὅποια εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του (ἄρθρ. 183 Πολιτ. Δικονομίας). (169—1854).

7

Ἡ ἐπιβάλλουσα ὅρκον ἀπόφασις καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως αὐτοῦ παραδεχομένη, ἢ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν, γίνεται ὀριστικὴ ἐὰν δοθῇ καὶ ἀφοῦ δοθῇ ὁ ὅρκος· ἐπομένως ἵνα ἀρχίσῃ ἡ προθεσμία πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων, ἀπαιτεῖται οὐ μόνον ἡ ἀπόφασις ἢ ἐπιβάλλουσα τὸν ὅρκον νὰ ἐπιδοθῇ, ἀλλὰ καὶ ὁ ὅρκος νὰ δοθῇ, καὶ τὸ περὶ ὀρκοδοσίας πρακτικὸν νὰ κοινοποιηθῇ. (220—1860).

8

Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ὅρκον καὶ τὰς συνεπείας ὀρίζουσα, καθίσταται ὀριστικὴ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου. (221—1861).

9

Κατὰ τὸν Νόμον Κωδ. 2. 54. γ. (ἄρθρ. 156, 274, 854 Πολιτ. Δικονομίας), διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 189 Ἑμ. Ν.) ἐπέρχεται ἀναγκαίως ἀνανέωσις τῆς ἀρχικῆς ἀπαιτήσεως, καὶ ἔκτοτε δύναται νὰ γίνῃ λόγος μόνον περὶ ἐκτελέσεως τοῦ διεκδικουμένου, καὶ οὐδαμῶς ἐξετάζεται ἡ αἰτία τῆς καταδίκης ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν. (227—1863). (*).

ΑΠΡΟΙΚΟΣ ΧΗΡΑ.

1

Ἡ ΡΣΤ'. Νεαρχὰ τοῦ Ἀέοντος καὶ τοῦ Ἀρμενοπούλου τὸ ἐδ. 82 (5, 8) προβλέπουσι τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, ἡ ἄπορος καὶ ἄπροικος χήρα ἔχουσα παῖδας, ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον, ὀρίζουσι δὲ, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ παῖδες μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς ἐξουσιάζουσι τῆς μερίδος, ἣν αὕτη ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ προαποβιώσαντος ἰδίου αὐτῶν πατρὸς· ὅθεν αἱ διατάξεις αὗται προνοοῦσαι ὑπὲρ τῶν τοῦ πρώτου γάμου παίδων, δὲν παρέχουσιν εἰς αὐτὰ τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τῆς δευτερογάμου μητρὸς τὴν εἰς αὐτὴν περιελθούσαν περιουσίαν τοῦ πρώτου συζύγου, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐξουσιάζωσι μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τὴν περιουσίαν ταύτην. (307—1855).

2

Κατὰ τὸν Νόμον (Νεαρχὰ 53. κεφ. 6, Νεαρχὰ 117 κεφ. 5, Ἀρμ. § 81, 5, 8), ἡ ἄπροικος καὶ ἄπορος γυνὴ ἔχει τὸ δικαίωμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ν' ἀπαιτήσῃ τὴν νόμιμον ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ μερίδα, ἂν δὲ ὁ σύζυγος διὰ διαθήκης ἤθελεν ἀφήσῃ εἰς αὐτὴν κληροδοτήμα τι, ἔλαττον τοῦ τετάρτου τῆς περιουσίας του, δύναται ἡ σύζυγος καὶ τοι λαβοῦσα τὸ κληροδοτήμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν συμπλήρωσιν τῆς νομίμου μερίδος, καθότι τὸ ἐκ τοῦ Νόμου ἐκπηγάζον τοῦτο δικαίωμα ἰσοδυναμεῖ μὲ χρέος τῆς κληρονομίας πρὸς αὐτὴν, τὸ ὁποῖον οὐδ' αὐτὸς ὁ διαθέτης δύναται νὰ περιορίσῃ, ἐπομένως μόνῃ ἡ λήψῃ μέρους τοῦ χρέους δὲν ἀποκλείει τὴν ὡς δανειστὴν θεωρουμένην σύζυγον ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον. (59—1859).

3

Τὴν προτέραν νομοθεσίαν τὴν ἀφορῶσαν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπόρου καὶ ἀπροίκου χήρας ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθνήγοντος συζύγου τῆς, ἐτροποποίησεν ὁ αὐτοκρ. Ἰουστιανὸς διὰ τῆς Νεαρχῆς ριζ'. κεφ. 5 μόνον κατὰ τὰ δύο ταῦτα, ὅτι ἡ χήρα λαμβάνει οὐχὶ πάντοτε τὸ τέταρτον

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀναιρέσεως (7), ἀγκλήσεως (2), καὶ ἀποδείξεως.

τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ ὅτι ἂν ἔχη τέκνα ἐξ αὐτοῦ, τὸ μεριδίον τοῦτο λαμβάνει δικαίωματι ἐπικαρπίας, καὶ οὐχὶ κατὰ δεσποταίαν. Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν Νεαράν αὐτὴν ἰσχύει ἡ προτέρα νομοθεσία, καθ' ἣν τὸ διδόμενον εἰς τὴν χήραν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς τέταρτον, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 100 χρυσοῦ λίτρας, διότι λέγει ἐν τῇ Νεαρά ὁ αὐτοκράτωρ «Νόμον πεποιήκαμεν τὸν διορίζοντα, εἰς τὴν ἀπορὸν γυναῖκα κατὰ διαθέσιν μόνον λάβοι, καὶ μέχρι τελευτῆς σὺν αὐτῇ ζήτας προτελευτήσῃ, λαμβάνειν αὐτὴν τὸ τέταρτον τῆς ἐκείνου περιουσίας, (οὕτω μόντοιγε, ὥστε μὴ ὑπερβαίνειν αὐτὸ τὴν τῶν 100 τοῦ χρυσοῦ λιτρῶν ποσότητα)». τὸν Νόμον δὲ τοῦτον κάλλιον διατυπεῖν, ὡς ἀναφέρει, ἐθέσπισε «τὴν γυναῖκα, εἰ μὲν ἄχρι τριῶν ἔχοι παίδων ὁ ἐκυτῆς ἀνὴρ τὸ τέταρτον μέρος τῆς οὐσίας τοῦ ἀνδρός λαμβάνειν» εἰ δὲ πλείονες εἴησαν οἱ παῖδες τοσοῦτον λαμβάνειν τὴν γυναῖκα, ὅσον ἐπὶ πᾶσι παῖδων ἀμύζει· οὕτω δηλαδὴ, ὥστε χορσιν μόνον ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις πράγμασι τὴν γυναῖκα ἔχει, τὴν δεσποταίαν δ' ἐκείνης τοῖς παισὶ φυλάττεσθαι, οὗς ἐξ αὐτοῦ τοῦ γάμου ἔσχεν». Ἄρα τὸ νέον δίκαιον, ὅπερ ἡ Νεαρά εἰσάγαγεν εἶναι, ὡς ἔρρεθη, ἡ ἐλάττωσις τοῦ μεριδίου τῆς χήρας εἰς ἀνδρομαίριον, καὶ ἡ μεταποίησις αὐτοῦ εἰς ἐπικαρπίαν ἀπὸ κυριότητος· ὅτι δὲ τὸν περιορισμὸν τοῦ τελευταίου τῆς χήρας εἰς 100 χρυσοῦ λίτρας, οὐδόλως ἐσκόπει νὰ καταργήσῃ ὁ Ἰουστινιανός, συνάγεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἀναφέρει αὐτὸν ῥητῶς ἐν τῇ Νεαρά ριζ', ἐνῶ ἡ προηγουμένη νγ', 6 Νεαρά, ἣν ὑπαινίσσεται ῥητὸν τι περὶ αὐτοῦ δὲν παρέχει. (84—1862)· ἡ δὲ 144 τοῦ 1863 ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἔχει ὡς ἐξῆς.

Ἡ ἀπορὸς καὶ ἀπροικὸς χήρα ἔχει δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐπὶ τοῦ τετάρτου τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅτανδήποτε, καὶ ἂν ἡ αὐτή, καὶ οὐχὶ μέχρι 100 λιτρῶν χρυσοῦ, καθότι καθηργήθη διὰ τῆς Νεαράς 175 κερ. ὁ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ὅθεν τῆς πρὸ τῆς Νεαράς ΡΙΖ'. Ῥωμαϊκῆς νομοθεσίας, μετὰ τῆς Νεαράς 117 κερ. ἐ. τοῦ Ἰουστινιανοῦ προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς διὰ τοῦ διατακτικοῦ τοῦ ἐ. κερ. τῆς Νεαράς ταύτης, δὲν ἐσκόπει νὰ μεταρρυθμίσῃ ἐντελῶς τὴν προτέραν νομοθεσίαν, τὴν ἀφορῶσαν τὰ δικαιώματα τῆς ἀπροίκου καὶ ἀπόρου χήρας ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τῆς, ἀλλὰ κάλλιον νὰ διατυπώσῃ αὐτά. Ἐπομένως ὅσα τῆς προτέρας νομοθεσίας δὲν τροποποιοῦνται διὰ τοῦ διατακτικοῦ τούτου, ἰσχύουσι καὶ μετὰ τὴν Νεαράν, οἷος ἐστὶ καὶ ὁ εἰς 100 λίτρας χρυσοῦ περιορισμὸς τοῦ εἰς τὴν χήραν διδομένου τετάρτου ἐκ τῆς συζυγιακῆς περιουσίας, ὅστις ἐνῶ περιφέρεται ἐν τῇ ἱστορικῇ μέρῃ τῆς Νεαράς ὡς ἰσχύων, δὲν καταργεῖται ἐν τῇ διατακτικῇ.

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ.

1

Ὡς προκύπτει ἐξ ἀναλογίας καὶ ἐκ τοῦ 8 ἀριθ. τοῦ 490 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν διαφορὰ, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου, τότε μόνον, ὅταν περιστρέφηται εἰς τὸ ποσὸν τοῦ ἐνοικίου, ἢ τῆς δι' ἐπισκευῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν διαφιλονεικῆται αὐτὴ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἢ τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέωσεως. (266—1839).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐδ. 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου, τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνουν περὶ πάσης μεταξὺ ὁποιασδήποτε διαφορᾶς ἀφορώσης πράξεις ἐμπορικᾶς, κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον ἐδ. τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Νόμου, πράξεις ἐμπορικαὶ θεωροῦνται αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ αἱ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ἀποστολαὶ χρημάτων, ὁποιοῦδήποτε καὶ ἂν ᾖ οἱ συναλλαττόμενοι. (13—1844).

3

Ἡ ἀγωγή τοῦ πληρωτοῦ τῆς συναλλαγματικῆς, ἡ κατὰ τοῦ ἐκδότου κινουμένη, δυνάμει τῆς εἰδοποιητικῆς ἐπιστολῆς (*lettre d'avis*). ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικείων, διότι διὰ τῆς ἐκδόσεως μιᾶς συναλλαγματικῆς, ὁ ἐκδότης ἀναλαμβάνει δύο ἐνοχάς, ἥτοι πρὸς μὲν τὸν κομιστὴν νὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε νὰ λάβῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς καταβληθείσης ἀξίας εἰς ἕνα ἄλλον τόπον, πρὸς δὲ ἐκείνον εἰς ἑᾶρος τοῦ ὁποίου ἐξέδωκε τὴν συναλλαγματικὴν (*ligé*) νὰ κάμῃ ἐγκαίρως τὴν πρόβλεψιν, ἢ εἰς περίστασιν καθ' ἣν δὲν ᾔθελε κάμει τοῦτο, νὰ ικανοποιηθῇ αὐτὸν διὰ τὰς καταβολὰς καὶ τὰ ἐξόδα, τὰ ὅποια τυχὸν ᾔθελε κάμει διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς, διὰ δὲ τῆς πληρωμῆς κατὰ τὴν λήξιν τῆς συναλλαγματικῆς, ὁ ἐκδότης ἐλευθεροῦται ἐκ τῆς ἐνοχῆς πρὸς τὸν κομιστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἐνοχῆς πρὸς τὸν πληρώσαντα αὐτὴν, τοῦ νὰ τὸν ικανοποιήσῃ δηλαδὴ ἐὰν δὲν ἐκάμει, ὡς ὤφειλε, προηγουμένως τὴν πρόβλεψιν. Ὅθεν ἡ ἀγωγή (*mantati contraria*) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν πληρώσαντα τὴν συναλλαγματικὴν, διὰ νὰ ικανοποιηθῇ ἀπὸ τὸν ἐκδότην διὰ τὰς καταβολὰς καὶ τὰ ἐξόδα, πρέπει νὰ κινῆται ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου, ὡς πηγάζουσα ἐκ τῆς συναλλαγματικῆς, ἢ δὲ ἐπιστολῇ τὴν ὁποίαν συνήθως οἱ ἔμποροι ἀποστέλλουν τὴν αὐτὴν ἡμέραν πρὸς γνωστοποίησιν ἐκείνου, εἰς ἑᾶρος τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ συναλλαγματικὴ (*lettre d'avis*), δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν, εἰμὴ νὰ γνωστοποιήσῃ ἐκείνον, εἰς ἑᾶρος τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ συναλλαγματικὴ, ὅτι τοιαύτη συναλλαγματικὴ ἐξεδόθη, καὶ πῶς μέλλει νὰ γίνῃ ἡ πρόβλεψις, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἀντικαθιστᾷ τὴν ἐνοχὴν τὴν ὁποίαν, ὡς εἴρηται, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς συναλλαγματικῆς ἀναλαμβάνει ὁ ἐκ-

δότης νὰ ικανοποιήσῃ τὸν πληρώσαντα αὐτὴν, διότι καὶ ἄνευ τῆς γνωστοποιητικῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὑποχρέωσις τῆς ικανοποιήσεως ὑπάρχει, ἐὰν ἐπληρώθῃ ἡ συναλλαγματικὴ, ἄνευ προηγουμένης προβλέψεω; (à decou-
verie). (13—1844).

4

Τὸ εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐπὶ ἀγωγῆς κατ' ἐμπο-
ρου περὶ πληρωμῆς ὑπηρετικῶν μισθῶν, ὅταν τὸ ποσὸν ὑπερβαίῃ τὰς
300 δραχμὰς (19—1845). Ἀντιφατικὴ δὲ ἡ ὑπ' ἀριθ. 28 τοῦ 1847
ἔχουσα οὕτω.

α Τὸ Εἰρηνοδικεῖον δικάζει κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 Πολιτ. Δικονομίας,
καὶ τὰς μεταξὺ κυρίων καὶ ὑπηρετῶν διαφορὰς τὰς προσερχομένας ἐκ τοῦ
περὶ ὑπηρεσίας συμβολαίου ἄνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας αὐτῶν. Συμβό-
λαιαν δὲν ἐννοεῖ ὁ Νόμος μόνον τὸ ἐνώπιον δημοσίας τινὸς ἀρχῆς γινώ-
μενον, ἀλλὰ πᾶσαν συμφωνίαν ἐγγράφον ἢ προφορικὴν. — Σύμφωνει καὶ
αὶ (57—1848), καὶ (68—1849).

5

Τὸ 4. ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 3 Μαΐου 1835 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμπο-
ροδικεῶν Νόμου, τὸ ὁποῖον ὑποβάλλει εἰς τὴν Ἐμπορικὴν δικαιοδοσίαν
τὰς ἐναντίον τῶν Ἐμπορικῶν ἐπιστατῶν, ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν ἀγω-
γὰς τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐπιστατῶν αὐτῶν κατὰ τοῦ ἐμπορίου, ὑπὸ τὸν
ὁποῖον διατελοῦσι, ἄλλως ὁ Νόμος ἤθελεν εἶσθαι ἀσυνεπής, ἐὰν ἡ ἀμει-
βασιότης αὕτη δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἀντίκειται μάλιστα εἰς τὴν διάταξιν τοῦ
1. ἄρθρου ἐδῶρ. 2. τοῦ αὐτοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶσα διαφορὰ
ἀφορῶσα πρᾶξιν ἐμπορικὴν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐμπορο-
δικείου, ἐνῷ ὁ ἐμπόρος προσλαμβάνει ἐπιστάτην ἢ ἄλλον ὑπάλληλον
χάριν τῆς ἐνεργείας πῶν ἐμπορικῶν του πράξεων. (19—1845). Σύμφω-
νοι καὶ αὶ (83—1846) καὶ (101—1847).

6

Ἐπὶ διεκδικήσεως συντηρητικῶς κατασχθέντων πραγμάτων ἡ ὑπόθε-
σις εἰσάγεται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον ἂν ἡ κυρία ᾖ καὶ φύσει ἐμπορικὴ
(ἄρθρ. 1042 Πολιτ. Δικονομίας). (33—1847).

7

Κατὰ μὲν γενικὸν κανόνα πᾶσα πρᾶξις ἐμπορίου λογίζεται ἐμπορικὴ
ἐνός, δὲν ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ περὶ ἀρ-
μοδιότητος τῶν ἐμποροδικεῶν Νόμου, πᾶσα διαφορὰ πηγάζουσα ἐξ ἐ-
μπορικῶν πράξεων ὑπάγεται εἰς τοὺς ἐμποροδίκας, ἀδιακρίτως ἂν ἐκεῖ-
νος ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου συνωμολογήθῃ ἡ ὑποχρέωσις εἶναι ἐμπόρος ἢ μὴ.
(276—1849).

8

Προκειμένου περὶ κύρους κατασχέσεως τὸ Ἐμποροδικεῖον, παρ' ὃ εἶναι

ἐκκρεμῆς ἢ κυρία δίκη, εἶναι ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς, ἐὰν δι' αὐτὴν δὲν ἀναφανῶσιν ἐνστάσεις ὡς πρὸς τοὺς τύπους τοὺς διαφεύγοντας τὴν ἀρμοδιότητά του. (208—1850).

9

Τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ εἶναι ἐκκρεμῆς ἢ κυρία δίκη, δύναται νὰ δικάσῃ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κυρίας δίκης συντηρητικῆς κατασχέσεως, καθὼς ζητήματος συναφοῦς καὶ παρεμπέπτοντος (ἄρθρα 21. καὶ 1042 Πολ. Δικονομίας). (23—1851).

10

Ἡ ἀγορὰ καὶ μεταπώλησις προϊόντων γῆς ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐμποροδικῶν ἄρθρ. 2 τοῦ περὶ ἀρμοδ. Ἐπορ. Νόμου. (23 καὶ 37 τοῦ 1853).

11

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 14 καὶ 17 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2771 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, αἱ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἐπιτροπῶν, ἀναφύονται περὶ ἰδιοκτησίας διαφοραί, κρίνονται ἀπὸ τὰ τακτικὰ δικαστήρια. (85—1853).

12

Ὅταν εἰσάγῃται ὑπόθεσις εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον περὶ πληρωμῆς δύο ἀσχέτων ἀλλήλοις ποσῶν, ὑπερβαίνοντων ὁμοῦ τὰς 300 δραχμὰς, προερχομένων ἐκ δύο χωριστῶν γραμματίων καὶ ἑκατέρου τῶν ποσῶν τούτων μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς 300 δραχμὰς, εἶναι ἀρμόδιον τὸ εἰρηνοδικεῖον. (4—1854).

13

Οἱ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1842 διατάγματος διοριζόμενοι εἰδικοί εἰσπράκτορες, ὑπόκεινται, κατὰ τὸ 31 ἄρθρον τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διατάγματος τούτου ἐκδοθεισῶν ὁδηγιῶν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Οἰκονομίας ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1848, εἰς τὴν ἄμεσον ἐλέγξιν τοῦ ταμίου, ὑφ' ᾧ διατελοῦσι, καὶ οὐχὶ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου ἐπομένως ἀμφισβητουμένης τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, τῆς ὑπὸ τοῦ ταμίου γενομένης, ἀρμόδια πρὸς δεστικὴν ἐξακριβωσιν αὐτῆς εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. (237—1854).

14

Κατὰ τὸ ἄρθρον 490. § 9. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὰ Εἰρηνοδικεῖα εἰσὶν ἀρμόδια νὰ δικάζωσι τὰς διαφορὰς μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν, προερχομένας ἐκ τοῦ περὶ μισθώσεως συναλλάγματος καὶ ἀναγομένας εἰς ἐπισκευὰς ἐπὶ τοῦ ἐνοικιασθέντος πράγματος, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐνοίκιον ὅταν ὁμοῦς ἡ ἀπαίτησις δὲν στηρίζεται εἰς συνάλλαγμα, ἀφορᾷ ἀποζημιώσεις, καὶ κατὰ συνέπειαν δικρεῖται τὴν ἀρμοδιότητα

τῶν εἰρηνοδικῶν ἂν υπερβαίνει τὰς 300 δραχμὰς. (243—1854). Ὡς π. χ. ὁ Α. ἐνοικίασεν εἰς τὸν Β. τὴν οἰκίαν τοῦ δι' ἓν ἔτος, δι' ὅπερ ἔλαβε καὶ τὸ ἐνοίκιον, πρὶν τῆς λήξεως τοῦ τῆς ἐνοικιάσεως ἔτους ὁ Α. εἰδοποίησε τὸν Β. νὰ ἐκκενώσῃ τὴν οἰκίαν, ἄλλως τε τὸν θεωρεῖ ὑπόλογον πρὸς πληρωμὴν ἐνοικίου δραχμὰς πέντε δι' ἐκάστην ἡμέραν, ὁ Β. δὲν ἐξεκένωσε τὴν οἰκίαν καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ καιρὸν νὰ μένῃ, ἢ ἀπαίτησις ὅθεν αὕτη διὰ τὸ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου ἐνοίκιον, ἂν υπερβαίνει τὰς 300 δραχμὰς, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν, διότι ἀφορᾷ ἀποζημίωσιν.—Σύμφωνος καὶ ἡ 32 τοῦ 1855 ἐν ᾗ σκέπτεται οὕτω.

α Κατὰ τὸ ἐδ. 9. τοῦ ἀρθροῦ 490 Πολιτ. Δικονομίας, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικοῦ ὑπάγονται αἱ μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν διαφοραὶ, αἱ προερχόμεναι ἐκ τοῦ περὶ μισθώσεως συναλλαγματος, καὶ ἀναγόμεναι εἰς τὸ ἐνοίκιον, χωρὶς νὰ γίνηται ποτὶς διάκρισις ἐγγράφου περὶ μισθώσεως συμφωνίας».

15

Τὰ Εἰρηνοδικεῖα εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάζωσι τὰς περὶ νομῆς τοῦ ὕδατος διαφορὰς, δύνανται δὲ νὰ δικάσωσιν ἐπὶ αἰτήσεως περὶ καταδράφεισεως ἀνεγερθέντος ὑδρομύλου διακωλύοντος τὸ ὕδωρ, τὴν χρῆσιν τοῦ ὁποίου ἔχει ἄλλος, διότι ἡ αἴτησις εἶναι παρεπομένη καὶ συνέπεια τῆς κυρίας αἰτήσεως. (83—1855).

16

Κατὰ τὸ ΣΤ'. ψήφισμα τῆς ἐν Ἀθῆναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἀρμόδια ὄντα εἰς τὰς μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν ὀφειλετῶν αὐτοῦ διαφορὰς, τὰς μὴ ἐξαίρουμένας, ὡς καθαρῶς δικαιοηθικάς, εἶναι ἀρμόδια κατ' ἀναγκάσαν συνέπειαν νὰ κρίνωσι, καὶ ἂν, ἡ κατὰ τῶν τοιούτων ὀφειλετῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου γενομένη καταδίωξις, δυνάμει τῶν περὶ καθυστερούντων Β. Διαταγμάτων, ἐνληγθῇ κατὰ τὰς διατάξεις αὐτῶν, ἀφοῦ οὔτε ἐκ τοῦ ψηφίσματος αὐτοῦ, οὔτε ἐξ ἄλλου τινὸς νόμου ἀφῆρθέσαν τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων αἱ περὶ τὴν καταδίωξιν περὶ αἰτίας διαφοραὶ, τὸ δὲ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διατάγματος ὁρίζον, ὅτι ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἐκκλῆσιν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια διὰ τὰ εἰσπρακτικὰ μέτρα, τὰ ὅποια λαμβάνονται κατ' αὐτοῦ διὰ καθαρὰ δικαιώματα, ἐννοεῖ ὅτι τ' ἀναγκαστικὰ αὐτὰ μέτρα ἐκτελοῦνται καὶ δὲν ἀναστέλλονται, καὶ ἂν ἡ ὑπόθεσις ὑπάγεται εἰς τὰ δικαστήρια. (210—1855).

17

Κατὰ τ' ἄρθρα 1017, 1018, 621 καὶ ἐπόμενα καὶ 588 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ ἀντιδικίαι μεταξὺ τοῦ φυλακισμένου καὶ τοῦ δανειστοῦ περὶ ἀκυρότητος τῆς φυλακίσεως, ἢ περὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἐν γένει

υπάγονται ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1008 διαλαμβανομένων περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ προέδρου, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, ἐνθα κρατεῖται ὁ φυλακισμένος, γενομένης τῆς συζητήσεως ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, καὶ ἀγορεύοντος πάντοτε τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸς τῆς ἀποφάσεως, οἱ δὲ εἰδικοί περὶ τοῦ προκειμένου ἀναγκαστικοῦ μέσου ὁρίσμοι, οἱ μὴ διακρίνοντες, ἐὰν ἡ φυλάκισις διατάχῃ πρὸς ἀπότισιν ποσοῦ ἐλάσσονος ἢ μείζονος τῶν τριακοσίων δραχμῶν, ἀλλ' ἀποβλέποντες κυρίως εἰς τὸ διὰ τοῦ ἀναγκαστικοῦ τούτου μέσου προσβαλλόμενον ἀδιαιρέτητον ἀγαθὸν Βασ. (23) 176 § 1, τὴν ἐλευθερίαν, κατισχύουσι τῶν γενικῶν περὶ ἐκτελέσεως δικτάσεων τοῦ ἄρθρ. 873 τῆς Πολ. Δικονομίας. (379—1855).

18

Κατὰ τὰ συνδυασμένα 5, 2, 9 § 3 καὶ 24 ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδικείου ὑπαγομένων, τὸ πρωτοδικεῖον καθίσταται ἀρμόδιον διὰ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας του. (62—1856).

19

Κατὰ τὸ 58 ἄρθρον τοῦ περὶ δημοτικ. ἀστυνομίας διατάγματος τῆς 3 Δεκεμβρίου 1836 καὶ τὸ ἄρθρον 13 § 35 τοῦ περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν Νόμου τῆς 5 Δεκεμβρίου 1845, τῆς Διοικητικῆς ἐξουσίας ἔργον εἶναι νὰ φροντίξῃ ἀρμόδιως εἰς τὸ νὰ καταδαρίζωνται σύμφωνα μὲ τὰ διατεταγμένα, σσαθρωμένα καὶ ἐτοιμόρροπα κτήρια. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν νομοθετημάτων τούτων, ὤρισεν ἐιδικώτερον τὴν περὶ τούτου ἐνέργειαν τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς τὸ ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1852 διάταγμα, ἀναθέσκει ἰδίως (ἄρθρ. 2) εἰς τὸν μηχανικὸν τῆς πόλεως τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἐτοιμόρρουπου τῶν κτηρίων, καὶ δικαίωμα ἐκκλήσεως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν κατὰ τῆς πράξεως τοῦ μηχανικοῦ δόσαν τῷ ἰδιοκτῆτῃ (ἄρθρ. 5) ὅθεν ἀναρμόδια τὰ πολιτικά δικαστήρια. (103—1856)

20

Ἡ νομὴ τοῦ ὕδατος συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἐπομένως τὰ εἰρηνοδικεῖα ἀρμόδια ὄντα, κατὰ τὸ ἄρθρον 490 § 1. τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ δικάζωσι τὰς διαφορὰς περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ρέοντος ὕδατος, εἰς δι' αὐτὸ τοῦτο ἀρμόδια καὶ περὶ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος ν' ἀποφαίνονται, εἴτε περὶ διαταράξεως εἴτε περὶ ἀποβολῆς πρόκειται· δὲν εἶναι δὲ ὁρὸν ὅτι μόνον προσωρινὰ μέτρα συγχωρεῖται νὰ διατάττωσιν, ὡς ἐναργῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου § τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, οὔτε ποιεῖ διακρίσιν τινα ὁ Νόμος μεταξὺ ὕδατων ὑπὸ τὴν γῆν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ρέοντων. (148—1856).

ΕΥΡΕΤ. ΑΠΟΦ. ΔΡ. ΠΑΓΟΥ

—7.

21

Αἱ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διαφοραὶ εἰσάγονται πάντοτε (ὅσον-
δήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ χρέος, δι' ὃ ἡ κράτης γίνεται) εἰς τὸ Πρωτοδι-
κεῖον, ἐνεκα τοῦ ἀπροσδιορίστου τῆς ἀξίας αὐτῶν, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ
τοῦτον λόγον ὑπέκειται εἰς τοὺς δύο βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας, ὡς ἀπο-
τελεῶντας κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 Πολ. Δικονομ. τὸν κανόνα. (169—1856).

22

Προκειμένου περὶ τῆς κωλύσεως τοῦ ποτιστικοῦ ὕδατος ἢ τῆς τηρή-
σεως τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἀδιαφόρως ἂν ᾖ ἰδιω-
τικὸν ἢ μὴ, τὰ εἰρηνοδικεῖα εἰσὶν ἀρμόδια ν' ἀποφαίνωνται. (100—
1857).

23

Κατὰ τὰς περὶ ἐκτελέσεως τῶν σχεδίων τῶν πόλεων καὶ ἰδίως τοῦ
τῶν Ἀθηνῶν Νόμου (ἄρθρον 13 τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1835, ἄρθρ.
1—4 τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1836 Β. Διατάγματος, καὶ τὸ ἀπὸ 5 Ἰου-
νίου 1842 Β. Διάταγμα), τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ
ἐκτιμήσωσιν. ἐὰν δικαίως ἢ ἀδίκως, ἢ ἐπιτετραμμένη τὴν ἐκτέλεσιν τῶν
σχεδίων ἀρχῇ, ἀποποιῇται τὴν πρὸς τὸ οἰκοδομῆσαι ἄδειαν, ἐπομένως
καὶ ν' ἀποφασίσωσιν ἐὰν ἢ ἐκ τῆς ἀποποιήσεως ἐπενεχθεῖσα τῷ ἰδιώτῃ
ζημία ᾖ ἀδικος καὶ διὰ τοῦτο ἀνόρθωτέα. (167—1858).

24

Κατὰ τὸν ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1838 Νόμον τὸν τροπολογοῦντα τὸ
490 ἄρθρον ἐδ. 1. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζει ἐκκλη-
τῶς ἐπὶ προσωπικῶν κλπ. ἀγωγῶν, ὧν τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει
τὰς 300 δραχμάς· ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης καθίσταται πρόδηλον,
ὅτι ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδίκου κανονίζεται ἐκ τοῦ ποσού, τὸ ὅποιον
διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται, ἀδιαφόρως ἐὰν τὸ ζητούμενον πηγάζῃ ἐξ ἐνο-
χῆς, ἢς τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμάς. (15—1859).

25

Ἐκ τοῦ 14 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 31 Δεβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ
προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κλπ. συνδυασμένου μετὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ
ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1838 ἐτέρου Β. Διατάγματος περὶ τῶν γενομένων εἰς
τὰ δένδρα καὶ ἄλλας φυτείας φθορῶν, ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ Εἰρηνο-
δίκαι ἀποφασίζουν ἀνεκλήτως περὶ τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ὑπὸ ζῶων
προξενομένην εἰς ἀμπελωνας ζημίαν, ἀδιακρίτως ἂν εἰς τὰ κλίματα ἢ
τοὺς καρποὺς αὐτῶν ἐπροξενήθη αὕτη. (249—1859).

26

Τὰ περὶ τῶν οἰκοδομῶν καὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν
διατάγματα ὡς καὶ τ' ἄρθρα 58 καὶ 59 τοῦ περὶ ἀστυνομίας διατάγμα-
τος, ἀναθέττουσιν εἰς τὸν μηχανικὸν τῆς πόλεως καὶ τὸν ἀτυνόμενον τὰ

περί εὐθυγραμμίας τῶν οἰκοδομῶν καθὼς καὶ τὴν ἐπιτήρησιν, ἵνα μὴ ἐκ τῆς κακῆς καὶ παρὰ τὸν Νόμον κατασκευῆς τῶν φούρνων συμβαίνουσι πυρκαϊαί, εἰς οὐδεμίαν ὁλως διοικητικὴν ἀρχὴν ἀναθέτουσι τὴν λύσιν τῶν διαφορῶν μεταξύ γειτόνων ἐνεκα ἐλάβδης προξενουμένης ἐκ τῆς παρὰ τὰ κανονισμένα ἀνεγέρσεως φούρνου, καὶ περὶ ταιαύτης ἐλάβδης ἀρμόδια εἰσὶ τὰ τακτικὰ δικαστήρια. (325—1860).

27

Προκειμένου περὶ γηπέδου προσληφθέντος ὑπὸ τοῦ γείτονος, τότε μόνον προσδιορίζεται τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ὑπὸ δικαιοτῶν ἢ πραγματοποιησάντων κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τῶν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου (ἄρθρων. 5) καὶ 12 Ἰερίου 1836 (ἄρθρ. 26) Β. διαταγμάτων, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ περιορίζεται ἡ ἀμφισβήτησις εἰς μόνον τὸ ποσὸν αὐτῆς, διότι αὕτη μόνον ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαιοτῶν, κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐξαιρετικαί δὲν ἐπιδέχονται ἐπέκτασιν, ἡ δ' ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ δικαιώματος, ἀνήκει κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων. (244—1861).

28

Κατὰ τὸ 718^ο ἄρθρον τῆς Πολ. Διονομίας, ὅλαι αἱ διαφοραὶ αἱ μὴ ῥητῶς εἰς τὰ ἐμποροδ κεῖα παραπεμφθεῖσαι, ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ πολ. Δικαστήρια, τὰ περὶ καταστάσεως δὲ τοῦ προσώπου ζητήματα, οἷα καὶ ἡ ἐκ τῆς παραφροσύνης ἀνικανότης αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν νομικὰς πράξεις, εἰσὶ πολιτικῆς φύσεως, καὶ οὐδὲν ὅλως ὑπάγονται κατὰ τὸν περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν Νόμου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐμποροδικῶν. (167—1862).

29

Κατὰ τὸ ΣΤ'. ψήφισμα τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς συνελεύσεως τῆς 3 Ἰερίου, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων αἱ διαφοραὶ περὶ ἐμμέσων δημοσίων φόρων, ὅποιοι εἶναι ἀναντιρρήτως καὶ οἱ τελωνιακοί, ἀλλ' ἀποφασίζουν αὐτὰς αἱ διοικητικαὶ ἀρχαί, οὐδεμίαν δὲ διαστολὴν ποιεῖ ὁ Νόμος μεταξύ φόρου βεβαιουμένου καὶ μὴ τοιούτου, ἐπομένως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Διοικητικῶν ἀρχῶν ὑπάγεται πᾶσα ἐξ ἐμμέσου φόρου πηγάζουσα διαφορά. (225—1862).

30

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 66 τοῦ συντάγματος μόνῃ ἡ βουλὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζῃ ἐὰν ᾖ νόμιμος, ἢ μὴ, ἡ ἐκλογὴ τῶν βουλευτῶν, καὶ ν' ἀποφαίνεται αὐτὴν ἔγκυρον, ἢ μὴ, ἡ δὲ περὶ τούτων ἔρευνα καὶ ἐξέλεξις διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα πάσης ἄλλης ἀρχῆς, ὡς καὶ τῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Βίσηνδορφης Πύργου, ἐνῶ ὤφειλε πρὸς λύσιν τῆς ὑπαρ-

χούσης μεταξύ τῶν διαδίκων διαφορᾶς νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν, ἐὰν ὁ Ἀνδρέας Αὐγερινὸς καὶ λοιποὶ βουλευταὶ Ἡλείας Ἐλαδὸν ἀληθεῖς καὶ πραγματικὰς ψήφους, πλείοντάς τῶν ἀντιπάλων τῶν, ἡ λαβούσης χώραν καλπονοθεύσεως ὑπερέβησαν αὐτοὺς διὰ ψευδῶν καὶ πλαστῶν ψήφων καὶ περὶ τῶν γεγονότων αὐτῶν ὡς ἀμφισβήτηθέντων ἀσχέτως μὲ τὴν νομιμότητα τῆς παραδοχῆς τῶν, καὶ νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν, εἰ ἐναντίας σκεφθεὶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαφορᾶς ἐξαρτάται ἐκ τῆς νομιμότητος ταύτης ἐπέτρεψεν ἀποδείξιν, ἂν οἱ παραδεχθέντες ὡς πλειονοψηφίσαντες βουλευταὶ ἀνεδείχθησαν διὰ καλπονοθεύσεων, ἐν ἄλλοις διέταξεν ἀποδείξιν, ἂν ἡ παραδοχὴ τῶν ὑπαρχόντων βουλευτῶν στηρίξηται εἰς καλπονοθευσιν, καὶ ὑπέβαλεν εἰς δικαστικὴν ἐξέλεγχιν τὴν περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν κρίσιν τῆς βουλῆς, ὡς καὶ τὸ κύρος αὐτῆς, οὕτω δὲ ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας του καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετικὰ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 815, 807, ἀριθ. 3. καὶ 808. ἀριθ. 2. τῆς Πολ. Δικονομίας. (108—1852).

31

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὰς διατάξεις τοῦ 24 ἀρθρου 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμου καὶ τῶν ἀρθρῶν 91 καὶ 92 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, πρᾶξις ἐμπορικὴ θεωρεῖται ἡ ἐκ μέρους τινὸς ἀναδεχθεῖσα παραγγελία πρὸς ἐκτέλεσιν ἐμπορικῆς πράξεως ἐνεργηθεῖσα παρὰ τοῦ παραγγελιοδόχου, διὰ λογαριασμὸν τοῦ παραγγελέως, ἡ πρᾶξις αὕτη μεταξύ ἐντολέως καὶ ἐντολοδόχου διέπεται οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἀλλὰ τοῦ πολιτικοῦ, καθότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ παραγγελία δὲν εἶναι ἡ ἀπλὴ παλιτικὴ ἐντολὴ, καὶ πρὸ πάντων ὅσῳκις ὁ ἀναδεχθεὶς αὐτὴν δὲν εἶναι ἔμπορος, παραγγελιοδόχος κατ' ἐπαγγελίαν ἢ ἐμπορικὸς μεσίτης. (45—1862).

32

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου εἰσάγεται εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 19 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀρμόδιον δικαστήριον (Πολ. 933) ὅσῳκις δὲ ἡ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ δίκῃ οὐδόλως ἐφάπτεται τῆς κατασχέσεως, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὀφειλῆς τοῦ τρίτου, ἡ ἀρμοδιότης ἡ ἐκ τῆς κατοικίας αὐτοῦ ὀριζομένη, κρίνεται κατὰ τὰς γενικὰς τῆς ἀρμοδιότητος ἀρχὰς, ἐφαρμοζομένου τοῦ § 3 τοῦ μνησθέντος 19 ἀρθρου ὅταν ἡ ὀφειλὴ τοῦ τρίτου φέρῃ ἐμπορικὸν χαρακτῆρα ἂν δὲ τὸ ἀρθρον 932 ὀρίξῃ ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τῆς δηλώσεως δικάζεται συνοπτικῶς, ἐννοεῖται εἰς τὰ πρωτοδικεῖα εἰσαγόμενα ἀνακοπὰς ὡς τὰς συνηθεστέραις καὶ πλείοντάς. (109—1863) (*).

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα τοῦ δέμου καὶ ἐθίμου.

ΑΡΡΑΒΩΝ.

1

Κατὰ τὴν 13 Νεαράν τοῦ Λέοντος ἐμπεριεχομένην καὶ εἰς τὴν Ἑξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου ἥτις κατήργησε τὸν Νόμον 134 τῶν Πανδ. de verb. obligat. καὶ διέταξεν εἰδικῶς τὰς συνετείας τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας, ἐὰν ὁ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα ἀποποιῇται, ἄνευ εὐλόγου αἰτίας, νὰ ἐκτελέσῃ τὸν γάμον μετ' ἐκείνου μεθ' οὗ συνέστησε μνηστείαν, χάσει τὰ δοθέν παρ' αὐτοῦ εἰς ἀρραβῶνα, καὶ ὑπόκειται προσέτι καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὑποσχεθέντος γαμικοῦ προστίμου. (79—1846).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθρ. 6. τοῦ περὶ Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ΡΚΣΤ'. Νόμου ἄρθρ. 32 καὶ 33 τοῦ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ ἀγορῶν καὶ ἀστυνομ. διὰ τὰ τρόφιμα Νόμου, ἄρθρα 27, 53, 60 καὶ 93 τοῦ περὶ Δημοτικῆς ἀστυνομίας Νόμου) ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ ὑποχρεοῦται νὰ φροντίξῃ περὶ τῆς εὐταξίας καὶ τῆς καθαριότητος τῶν ἀγορῶν κλπ., πᾶν δὲ παράπονον τῶν ιδιωτῶν κατὰ τοιαύτης πράξεως τοῦ ἀστυνόμου ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἀνωτέρω Διοικητικὴν ἀρχήν, ἡ δὲ ἐπέμβασις τῶν τακτικῶν δικαστηρίων εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τῶν τοιούτων πράξεων τῆς ἀστυνομίας ἀποτελεῖ ἐπέμβασιν εἰς Διοικητικὰ καθήκοντα, ὑποτάσσουσα τὴν Διοικητικὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν δικαστικὴν, ὑπὲρ ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τῆς Πολ. Δικονομίας. (105—1855).

ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ.

1

Ἀφαίρεσις ἰδιοκτησίας διὰ δημοσίαν ἀνάγκην.

Ἡ κατάληψις ἀκινήτου κτήματος λόγῳ δημοσίου ἀνάγκης φέρει χαρακτηριστὰ ἀναγκαστικῆς πωλήσεως, καὶ διέπεται ἀπὸ τὰς περὶ ἀγοραπωλησίας γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, καθ' ὅς ὁ ἀγοραστὴς ὀφείλει τόκον ἐπὶ τοῦ τιμήματος ἀπὸ τῆς κατάληψεως τοῦ κτήματος § 13. § 20 (19. 1) Ἀρμ. 49. (3. 3.), ὀφείλει δὲ νὰ πληρώσῃ αὐτὸν μέχρι οὗ ἀποτίσῃ τὸ τίμημα ὡς ἀπολαύων τοὺς καρποὺς τοῦ κτήματος, καθότι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἔχῃ συγχρόνως τὴν ὠφέλειαν καὶ τοῦ κτήματος, θεωρουμένου τοῦ τόκου τούτου ὡς ἀποζημίωσις πρὸς τὸν πωλητὴν ἀντὶ τῶν καρπῶν, οὓς στερεῖται τοῦ κτήματός του. (346, 347 καὶ 393 τοῦ 1861).

2

Μὴ δημοσιευθέντος εἰσέτι εἰδικοῦ Νόμου διατάσσοντος τὰς περιπτώσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς διὰ δημοσίον ἀνάγκην ἀφαίρεσεως τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας, δὲν ἐπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὁσάκις ἡ ἀφαίρεσις γίνεται πραγ-

ματικῶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον καὶ αὕτη εἶναι ἀποδεδειγμένη, ὁ στερούμενος τῆς ιδιοκτησίας του ιδιώτης δὲν ἔχει μόλα ταῦτα δικαίωμα εἰς ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως, διότι τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὴν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ιδιοκτησίας καθιερωθεῖσαν διὰ τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ Συντάγματος διάταξιν καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου. (192—1862).

ΑΦΟΡΙΑ.

1

Ἡ λέξις ἀφορία (steribitas) ἥς γίνεται χρῆσις ἐν τοῖς Νόμοις 8 Κωδ. (4, 65) 15. §. 4. Πανδ. (19. 2), δὲν σημαίνει μόνον τὴν ἐκ φυσικῶν αἰτιῶν προερχομένην ἀκαρπίαν, ἀλλὰ πᾶσαν παρεμπόδισιν τῆς συνήθους καὶ τακτικῆς εἰσκομιδῆς, ὡς ἀποδεικνύει σαφῶς ὁ Νόμος 18 Κωδ. αὐτόθι, ἐνῶ καλεῖται ἀφορία ἡ ἀπὸ τῶν ἀκρίδων ζημία. (175—1852).

ΑΧΡΕΩΣΤΗΤΟΝ.

1

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δικαίου (Ἀρμ. βιβλ. Γ'. τίτλ. 2. Νόμος 11, 12, Νόμος 26 καὶ 29 Πανδ. βιβλ. 12 τίτλ. 6. Νόμος 18 Κωδ. de usuris Πανδ. βιβλ. 22 τίτλ. Α. Νόμος 29 § 75 Βασ. (23. 3) ὅ,τι ἀχρεωσθήτωι τις κατέβαλε δύναται νὰ τὸ ἀπαιτήτῃ, μόνον δὲ οἱ νόμιμοι πληρωθέντες τόκοι δὲν ἐπιστρέφονται, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ παράνομοι καὶ οἱ τόκοι ἐπὶ τόκων, ἂν καὶ ἤθελε συνομολογηθῇ ὅτι οἱ τόκοι θέλουν συγκεφαλαιωθῆναι, ἢ ὅτι ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὸν αὐτῶν ὡς νέον κεφάλαιον. (94—1848).

2

Ἡ προκαταβολὴ ἀχρεωστικῆτος παράγει ἐξ οἷονεὶ ἀδικήματος ἐνοχὴν, μόνον ὅταν ἡ ἐντολὴ ἐγένετο ἐκ συγγνωστῆς περὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς ὀφειλῆς πλάνην Πανδ. (12. 6) 24, 26 § 8, 50, 54 καὶ 61 Κωδ' (4. 5) 9 Πρ. καὶ ζητεῖται τοῦ καταβληθέντος ἢ ἀπόδοσις. (69—1851).

3

Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ἀχρεωστικῆτος ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις τῶν ἀφορώντων τὴν πλάνην γεγονότων. (66—1853).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΧΑΡΙΣ.

Ὅρα ἀνάκτησις πολιτικῶν δικαιωμάτων.

ΒΙΑ.

1

Οἱ Νόμοι 9 § 8 καὶ 14 § 3 καὶ 5 τῶν Πανδ βιβλ. 4 τίτλ. 2 βοηθοῦσιν ἐν γένει τῷ βιασθέντι πρὸς τὸ δοῦναι ἢ πράξαι τι ἀδιαφόρως

εἴτε κατὰ τοῦ αὐτουργοῦ τῆς βίας, εἴτε κατ' ἄλλου εἰς ὃν ἐν γνώσει ἢ ἀγνοίᾳ περιῆλθε τὸ προῖον τῆς βίας. (10ἔ—1852).

GRAMMATION.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 313 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, πᾶν ναυτικὸν συμβόλαιον δύναται νὰπραγματευθῇ δι' ὀπισθογραφήσεως, ἐὰν ᾖναι εἰς διαταγὴν, εἰς ταύτην δὲ τὴν περίπτωσιν ἡ διαπραγματεύσεως τοῦ ἐγγράφου τούτου ἔχει τ' αὐτὰ αποτελέσματα, ὡς καὶ ὅλαι αἱ περὶ τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων διαπραγματεύσεις, κατὰ δὲ τὰς περὶ ἐμπορικῶν γραμματίων διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὅταν ὁ κομιστὴς τοιοῦτου γραμματίου ζητῇ τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, μὴ ἔχων ἄλλον τινὰ τίτλον εἰμὴ ἄτακτον ὀπισθογράφειν, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἔχει ἀπλῶς ἰσχὺν ἐπιτροπικοῦ, οἱ ὑπογράψαντες ἢ παραδεχθέντες τὸ τοιοῦτον γραμματίον δὲν ἔχουν συμφέρον, καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται ν' ἀμειψθῇσιν τὴν ιδιότητα τοῦ κομιστοῦ τούτου, δι' ὑπυφιστάμενοι ὅτι, καθὼ ἐπιτροπος, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, εἰμὴ ὅταν ἔχοντες ν' ἀντιτάξωσι κατὰ τοῦ δι' ἀτάκτου ὀπισθογραφήσεως μεταβιβάσαντος τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γραμματίον ἐνστάσιν προσωπικὴν, περὶ συμφηψισμού ἢ περὶ ἀπαλλαγῆς, εὐρίσκουσι συμφέρον νὰ ἔχωσιν ἀντίδικον ἀπ' εὐθείας τὸν ἀτάκτως ὀπισθογραφῆσαντα μᾶλλον, ἢ τὸν κομιστὴν τοῦ γραμματίου. (18—1845).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 138 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ἡ ἄτακτος ὀπισθογράφεις ἰσχύει ὡς ἐντολὴ ἐν γένει κατὰ τῶν διὰ τοῦ γραμματίου ὑποχρεωθέντων πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ, ἀπόκειται ὁμως εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ὀρίσῃ ἐκ τῶν εἰς τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ ἐπιβαλλομένων γεγονότων ἀκριβέστερον τὸν ὡς πρὸς τὴν μεταξύ τοῦ ἐντολέως καὶ τοῦ ἐντολοδόχου σχέσιν σκοπὸν αὐτῆς, καὶ ἰδίως ἐὰν ἡ ἐντολὴ τείνῃ εἰς τὸ νὰ συναῖξῃ ὁ ἐντολοδόχος πρὸς ἴδιον ἢ πρὸς ὄφελος τοῦ ἐντολέως του τοῦ Γραμματίου τὸ ποσόν. (124—1849).

3

Δὲν ὑπάρχει νόμος μεταβάλλον τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἐμπορικῶν Γραμματίων εἰς πολιτικά, ἂν δὲν ἐπληρώθησαν ταῦτα εἰς τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, ἢ ἂν παρήλθε πενταετία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, δύναται δὲ μόνον νὰ μεταβληθῇ ὁ Ἐμπορικὸς αὐτῶν χαρακτῆρ, ἂν λάβῃ χώραν ἀνανέωσις ἔχονσα πολιτικὸν χαρακτῆρα, δύναται δὲ δι' αὐτὰ Ἐμπορικὰ ταῦτα Γραμμάτια νὰ δοθῇ ἀσφάλεια εἴτε δι' ἐγγυήσεως, εἴτε δι' ὑποθήκης, καθότι δὲν ἀπαγορεύει τοῦτο κανεὶς νόμος, ἀλλὰ τὰ πρό-

σθετα ταῦτα σύμψωνα δὲν μεταβάλλουσι ἀφ' ἐαυτῶν τὸν χαρακτῆρα τοῦ κυρίου συναλλάγματος. (179—1850).

4

Ὅσάκις ἡ πληρωμὴ πρόκειται νὰ γενῇ ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἐκδόσεως τόπῳ, τὸ ἔγγραφο εἶναι γραμμάτων καὶ οὐχὶ συναλλαγματικῆ, ὅθεν αἱ κατ' αὐτοῦ προτεινόμεναι ἐνστάσεις δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι καὶ οὐχὶ παραχρημα, καθόσον αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 729 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἶναι ἐξαιρετικαὶ καὶ καθὼ τοιαῦται δὲν ἐπιδέχονται ἐπέκτασιν. (139—1854).

5

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 189 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, ἡ ἀφορώσα γραμμάτια εἰς διαταγὴν ἀγωγή, δὲν παραγράφεται μετὰ πέντε ἔτη, ἂν τὸ χρέος ἀνεγνωρίσθῃ δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου, καθότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ προτέρα ἐποχὴ ἐξελίσσεται μεθ' ὅλων τῶν παρεπομένων δικαιωμάτων, καὶ γεννᾶται ἄλλη ἀντ' αὐτῆς, ἥτις δὲν ὑπόκειται πλεόν εἰς τὴν τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου πενταετῇ παραγραφῇ, ἀλλ' εἰς τὴν συνήθη τοῦ Πολιτικοῦ δικαίου, ἐκτὸς ἐὰν τὰ συμβαλλόμενα μέρη διὰ τῆς νέας ἀναγνωρίσεως ἠθέλησαν νὰ διατηρήσωσιν ἀμετάβλητον τὴν πρώτην ἐνοχλὴν καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς. (330—1855).

6

Ἐπὶ Γραμματίων εἰς διαταγὴν μὴ γενομένης διαμαρτυρίας, οἱ τόκοι ἀρχοῦνται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἕκτοτε μόνον ὁ ὀφειλέτης καλίσταται ὑπερήμερος (287—1856).

7

Καὶ τοι μὴ συνταχθέντος διαμαρτυρικοῦ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, καὶ παρελθούσης πενταετίας ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου, οὐχ' ἤττον ὁ δανειστὴς δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξόφλησιν αὐτοῦ, ὅταν δὲν ἀρρῶξ ᾖ πράξιν ἐμπορικὴν οὐδ' ὑπογεγραμμένην ἀπὸ ἐμπορῶν. (287—1856).

8

Καὶ ἐπὶ χρεῶν ἐκ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὡς καὶ ἐκ συναλλαγματικῶν δὲν συγχωρεῖται κατάσχεσις, εἰμὴ μόνον ὅταν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 149 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου συγχωρῇται ἀντίστασις εἰς τὴν πληρωμὴν, τοῦτέστιν ὅταν τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον ἀπωλεσθῇ, ἢ ὅταν ὁ κομιστὴς πτωχεύσῃ, διότι ὅσα ἐκραμοῦνται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν συναλλαγματικῶν, ἀφορῶσι καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 187 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. (244—1860).

9

Μὴ ἐχόντων τῶν φλαγγιτικῶν γραμματίων ἀπόλυτον κυκλοφορίαν ὡς πᾶν συνάλλαγμα, οὐδὲ δυναμένων νὰ ἐκχωρισθῶσιν ἐλευθέρως καὶ

κατὰ πᾶσαν ὁποιαδήποτε περίπτωσιν, ὁ Ἀναστασιανὸς Νόμος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως αὐτῶν, καθὼ ἐφαρμοζόμενος μόνον εἰς παραχωρήσεις χρηματικῶν ἀπαιτήσεων. (270—1861).

10

Τὸ ἄρθρον 448 Ἐμπορ. Νόμου «ἐμπορικὰ γραμμάτια» ἐννοεῖ οὐ μόνον τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, ἀλλὰ καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, αἵτινες εἰσὶ καὶ αὐτὰ γραμμάτια τοῦ ἐμπορίου. (42—1863).

ΓΥΝΗ.

1

Κατὰ τὰς ῥητὰς διατάξεις τῆς ρλδ'. Νσαρᾶς Κεφ. Α'. καὶ τῆς αὐθεντικῆς signa Mubiar (βιβλ. Α'. τίτλ. 29. Κώδ.) ἡ ἀναδεχομένη ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς γυνὴ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐντεῦθεν πηγάζουσαν ἔνστασιν καὶ τότε μόνον ἐκπίπτει τῆς ἀπὸ ταύτης βοήθειας, ὅταν προφανῶς ᾔθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀναδοχῆς τῆς ἐστράφη πρὸς ἴδιον ἑαυτῆς ὄφελος. (278—1849).

2

Κατὰ τὸν Νόμον Βασιλικῶν (30. 1) 48 «ἐὰν ἔχῃ τινὰ ἡ γυνὴ καὶ οὐ δύναται δεῖξαι πόθεν ἔσχεν αὐτὰ ταῦτα καὶ χωρὶς ἐτέρας τινὸς ἀποδείξεως ἐκ τοῦ ἀνδρὸς δοκεῖ ἔχειν καὶ τοῦ ἀνδρὸς λογίζονται πρίγματα» τὰ ὅποια ὡς δωρεὰν δοθέντα τῇ γυναικί, δύναται ν' ἀπαιτήσῃ ὁ ἀνὴρ. Βασιλ. Αὐτόθ. 45 (182—1855) (*).

ΔΑΝΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ.

1

Ναυτοδάνειον.

Οἱ Ναυτοδανείσαντες εἰς πλοίαρχον ξένον, προπορμισθέντα εἰς ξένον τόπον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον αἱ φορτωταὶ ἦσαν Ἕλληνες, τὸ δὲ φορτίον ἐμελλε νὰ ἐκφορτωθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρεωστοῦσι νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος τοῦ πλοίαρχου, καὶ οὐχὶ μὲ τοὺς νόμους τοῦ τόπου ἐνθα ἐγένετο τὸ ναυτοδάνειον. (24—1845).

2

Ὅταν γυνὴ ἐγγυηθῇ εἰς δάνειον ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τῆς, βοηθουμένη ἀπὸ τὸ Βελιάνειον δόγμα, δὲν εἶναι ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν, ὅταν δὲ συνδανείζεται μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τότε εἶναι ὑπόχρεως κατὰ τὴν διάταξιν 14. βιβλ. Α'. τίτλ. 13. τοῦ Ἀρμεναπούλου εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα τοῦ δανείου. (2 καὶ 3).

ἀν ἀποδειχθῇ ὅτι τὰ χρήματα ἐλήρθησαν δι' ἰδίας τῆς γυναικὸς χρείας καὶ οὐχὶ οἰκογενειακὰς. (70—1847).

3

Ἀπὸ τὸν Νόμον 17. § 2. τοῦ βιβλ. ΙΔ'. τίτλ. 1. τῶν Πανδεκτῶν, ἐξ οὗ εἶναι ἐρανισμένη καὶ ἡ σύντομος διάταξις δεκάτου τοῦ βιβλ. 3. κεφ. 5. τῆς Ἑξαβ. τοῦ Ἀρμενοπούλου, γίνεται πρόδηλον ὅτι, ἐάν γυνή τις δανεισθῇ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἀλληλεγγύως, καθίσταται αὕτη πρωτό-τυπος ὀφειλέτρια μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ δανείου, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ θεωρεῖται ἀπλῶς ἐγγυήτρια καὶ ἐπομένως βοηθεῖται ἀπὸ τὸ Βελιάνειον δόγμα, καθότι κατὰ τὴν ἰδίαν ἔκφρασιν τοῦ εἰρημένου Νόμου, ἀν καὶ ἡ γυνὴ ὑπεχρεώθῃ καὶ διὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ, δὲν δύναται ἑμὲς νὰ εἴπῃ τις ἀπολύτως ὅτι ὑπεχρεώθη καὶ διὰ τὸν ἄλλον ἀλληλέγγυον ὀφειλέτην, ἀλλ' ὑποτίθεται ὅτι ὑπεχρεώθη ἐν μέρει δι' ἐαυτὴν ἥτοι δι' ἰδίας τῆς ἀνάγκας, καὶ ἐν μέρει διὰ τὸν ἄλλον, διὰ τὸ μέρος τοῦ ὁποίου μόνον δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἐνστάσιν τοῦ Βελιανείου δόγματος. (C3—1845).

4

Ναυτοδάνειον.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 49 καὶ 109 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου συνδυασμένα μὲ τὰ ἄρθρ. 304. § 1. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων τὸ παραδεκτὸν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἄνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν, ἐξαρτᾶται συνήθως ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δανειστοῦ, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἐκείνας τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, περὶ τῶν ὁποίων ἔνεκα τῆς σπουδαιότητος τῶν συνεπειῶν αὐτῶν ὡς πρὸς τρίτους, ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος διατάττει σαφῶς ὅτι: πρέπει νὰ συντάσσῃται δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν ἐγγραφοῦν, ὅπερ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι τὸ μόνον νόμιμον μέσον ἀποδείξεως αὐτῶν, εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ τῶν πράξεων τούτων ὑπάγεται κατὰ τὸν σαφεῆ ὁρισμὸν τοῦ ἄρθρου 311 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὸ ναυτικὸν δάνειον. (144—1849).

5

Κατὰ Νόμον (Πανδ. βιβλ. 42. τίτλ. 8. Νομ. 17. § 1. Ν. 6. § 41) πᾶς δανειστὴς δύναται νὰ προσβάλλῃ ὡς ἀκυρον πᾶσαν συμφωνίαν γενομένην μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ καὶ τρίτου τινος, πρὸς καταδολίευσιν τῶν συμφερόντων αὐτοῦ τοῦ δανειστοῦ, καὶ ν' ἀποτρίνῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀπ' εὐθείας κατὰ τοῦ τρίτου πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ πωληθέντος ἢ δωρηθέντος πράγματός, ὁ δὲ τρίτος δύναται μὲν συμπράνως μὲ τὸ ἄρθρ. 70 καὶ 72 τῆς Πολιτ. Δικονομίας νὰ προσεπικαλέσῃ εἰς τὴν δίκην τὸν ὀφειλέτην παρ' οὗ ἔλαβε τὸ πᾶν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ εἰς τοῦτο τὸν δανειστήν. (95—1850).

6

Ναυτοδάνειον.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 323 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὁρίζοντος ὅτι τὰ διὰ τὸν τελευταῖον πλοῦν γενόμενα δάνεια προτιμῶνται εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἀπὸ τὰ διὰ προλαβόντα πλοῦν γενόμενα, ὁ Νομοθέτης ἠθέλησεν ν' ἀσφάλισεν διὰ προνομίου, ἀπέναντι τῶν προγενεστέρων δανείων, ἐκείνο μόνον τὸ δάνειον τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν εἰς διατήρησιν τοῦ κοινοῦ ἐνεχύρου, τοῦτέστι τὸ τελευταῖον δάνειον, ἀδιαφόρως ἂν τοῦτο ἐδόθη διὰ τὸν τελευταῖον πλοῦν ἢ οὐ· ἡδὲ ἐννοία τοῦ νόμου τούτου πηγαζει ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἄρθρου, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ προνόμιον λαμβάνει χώραν καὶ ἂν τὸ τελευταῖον δάνειον διαμένῃ ἢ ἀνανεοῦται, τοῦτέστι μένει καὶ διὰ δεύτερον πλοῦν, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ τελευταίου δανείου δι' ὁποιοῦνδήποτε πλοῦν καὶ ἂν ἐδόθη, ὑπάρχει πρόληψις ὅτι διεφυλάχθησαν τὰ δικαιώματα τῶν προγενεστέρων δανειστῶν, ἄνευ τοῦ ὁποῖου ἤθελον ἀπωλεσθῇ. (245—1850).

7

Ὅταν μὲν ὁ ἔμπορος δανείζηται, ὑποτίθεται ὅτι ἐδανείσθη διὰ τὸ ἐμπορίον τοῦ ἐνός, δὲν ὑπάρχει τὸ ἐναντίον ἀποδεδειγμένον, ἐπομένως ἡ πράξις τοῦ δανείου εἶναι δι' αὐτὸν ἐμπορικὴ, ἀλλ' ὅταν αὐτὸς (ἂν ἄλλως δὲν εἶναι τραπεζίτης) ἐνεργήσῃ ἀπλοῦν ἢ κοινὸν δάνειον ἐξάγων ἐκ τῆς κυκλοφορίας τοῦ ἐμπορίου τοῦ τὸ δανειζόμενον κεφάλαιον, δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ προϋπόθεσις τοῦ Νόμου, καθότι τὸ τοιοῦτον ἀπλοῦν δάνειον, εἶναι φύσει πολιτικὴ πράξις, καὶ ἂν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων δὲν κατασταθῇ ἐμπορικὴ διέπεται ἀπὸ τὸ κοινὸν δίκαιον. (45—1852).

8

Τὸ ἄρθρ. 213 τοῦ Ἐπορ. Νόμου διατάσσει μὲν ὅτι οἱ δανείσται μὴ προσαγαγόντες τὰ δικαιογράφα τῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς κληθῶσι πρὸς τοῦτο, δὲν συμμετέχουσιν εἰς τὴν διανομὴν, ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐννοίαν της, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν δανειστῶν, δὲν ἀποκλείει τοὺς ἑραδύτερον μὲν, ἀλλὰ πρὶν ἢ περαιωθῇ ἡ διανομὴ προσάγοντας τὰς ἀποδείξεις τῶν δανειστῶν. (190—1852).

9

Θαλάσσιον.

Κατὰ γενικὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ἀρχὴν ὁ πλοίαρχος δὲν δύναται ἄνευ ἐντολῆς τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου νὰ λάβῃ θαλασσοδάνεια ἐπ' αὐτῷ, καὶ μόνον κατ' ἐξαιρέσιν δύναται νὰ τὸ πράξῃ εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἄρθρ. 234 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένας περιπτώσεις, ἥτοι ἐὰν διαρκοῖντος τοῦ πλοῦ γίνῃ χρεὶα ἐπισκευῆς ἢ τροφίμων, καὶ τοῦτο ἀφοῦ ἐκπληρωθῶσιν αἱ παρὰ τοῦ ἰδίου ἄρθρ. διατεταγμέναι διατυπώσεις,

εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν τὰ παρὰ τοῦ πλοιάρχου ἄνευ ἐντολῆς τοῦ ιδιοκτῆτου ληφθέντα ἐπὶ τοῦ πλοίου θαλασσοδάνεια δὲν ὑποχρεοῦσι τὸν τελευταῖον, ἐκτὸς ἂν ὁ δανειστής ἀποδείξῃ ὅτι τὸ δάνειόν του ἐγένετο διὰ πραγματικὰς τοῦ πλοίου ἀνάγκας καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ ιδιοκτῆτου. (168—1854).

10

Ναυτοδάνειον.

Τὸ ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶναι πρᾶξις συναπαγομένη, ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς, τὴν ἐκποιήσιν τοῦ πλοίου· διὰ τοῦτο δὲ ὁ νόμος ὁρίζει, ὅτι εἰμὲν ὁ πλοίαρχος εὐρίσκεται εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ ιδιοκτῆτου, δὲν δύναται νὰ συνάψῃ ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἄνευ φητὴς ἀδείας αὐτοῦ, ἢ, ἐὰν οὗτος, μετὰ τὴν ναύλωσιν τοῦ πλοίου, ἀποποιῇται τὴν συναίνεσίν του, ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστοῦ, εἰδὲ προκύβῃ ἀνάγκη ἐπισκευῆς ἢ τροφίμων, εὐρισκόμενου τοῦ πλοιάρχου εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὸν τῆς διαμονῆς τοῦ ιδιοκτῆτου, τοῦτο δ' ἐννοεῖ τὸ ἄρθρ. 234 διὰ τῆς ἐκφράσεως « διαρκούντος τοῦ πλοῦς » κατ' ἀντίθεσιν τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 232, ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 234 διατυπώσεων. ἵνα δυνηθῇ ὁ πλοίαρχος νὰ δανεισθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἐκ δὲ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ἐξάγεται προδήλως, ὅτι ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων ἐκείνων ὁ πλοίαρχος δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἥτοι διατελεῖ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω κανόνα· ὅθεν ἡ κατὰ παράβασιν τῶν διατυπώσεων τούτων συναπτομένη παρ' αὐτοῦ σύμβασις ναυτικοῦ δανείου, ὑποχρεοῖ μὲν αὐτὸν προσωπικῶς, δὲν ἰσχύει ὅμως ὡς ναυτικὸν δάνειον, συναπαγομένον τὸ ὑπέγγυον τοῦ πλοίου.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο οὐδόλως ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 236 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου· διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ πλοίαρχος ἐδανείσθῃ ναυτικῶς ἐπὶ τοῦ πλοίου μακρὰν τῆς διαμονῆς τοῦ ιδιοκτῆτου, χωρὶς νὰ τηρήσῃ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 234, ἀλλὰ προνοεῖ περὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ πλοίαρχος ἤθελε δανεισθῇ, χωρὶς ἀνάγκης, ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ δύναται νὰ συμβῇ, καίτοι τηρουμένων τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 234, ἐὰν ἀποδείχθῃ ψευδὴς ἡ δι' ἐκθέσεως τῶν ἐπισηματέρων τοῦ πληρώματος βεβαίωσις τῆς ἀνάγκης τοῦ δανείου, ὅτε ὁ πλοίαρχος εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος πρὸς τὸν ιδιοκτῆτην, ὅστις ἐνάχεται πρὸς τὸν τρίτον τὸν ἐπὶ τῇ βάρει τῆς ἐκθέσεως δανείσαντα τὸν πλοίαρχον.

Ἡ διάταξις δὲ τοῦ ἄρθρου 234, τῆς ὁποίας ὁ σωτήριος σκοπὸς εἶναι νὰ περιορίσῃ τὰς καταχρήσεις τὰς παραγομένας ἐκ τῶν ἄνευ ἀνάγκης, εἰς ξένους λιμένας, γενομένων δανείων, πρὸς ζημίαν καὶ καταστροφὴν τῶν ιδιοκτητῶν τῶν πλοίων, δὲν εἶναι ἐπαχθεστέρα πρὸς τοὺς ἀλλοδα-

ποὺς παρὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ ἡμεδαποῦ δικαίου περὶ τῆς ἐν γένει ἱκανότητος τῶν προσώπων τοῦ συνάπτειν ἐγκύριως συμβόλαια, καὶ ὁμοίᾳ κατὰ τὴν κοινὴν ἀπάντων τῶν σύνομουμένων ἐθῶν συναίνεσιν, ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μετ' ἡμεδαποῦ συναλλαττόμενός· ἀλλοδαπός, ὀφείλει νὰ ἐρευνηθῇ, τὴν κατὰ τὸν ἡμέτερον Νόμον προσωπικὴν ἱκανότητα τοῦ ἡμεδαποῦ, εἰς τὸ νὰ συνάψῃ ἐγκύριως τὸ συμβόλαιον.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 312 τοῦ Ἐμπορικῷ Νόμου οὐδόλως ἀνατρέπεται ἡ ἐκτελεστὰ ἐννοία τοῦ 234 ἄρθ. τοῦ Ἐμπορικῷ Νόμου, διότι ἡ μὲν εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐμποροδικῶν καταχώρησις, σκοπὸν ἔχει νὰ λάβῃ τὸ ναυτοδάνειον θεσμίαν ὑπαρξίν πρὸς τρίτους, ἐνῷ αἱ διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 234 σκοπὸν ἔχουσι νὰ περιποιηθῶσιν εἰς τὸν πλοίαρχόν, τὴν ὁποίαν ἄλλως δὲν ἔχει ἐξουσίαν τοῦ δανείζεσθαι ναυτικῶς ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ γενομένων τοιούτων δανείων καταχωρήσεις εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐμποροδικῶν εἶναι ἀνέφικτος, μεταξὺ δὲ τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 234 εἶναι καὶ ἡ ἀδία τοῦ προξένου ἢ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς, ὁ νόμος ἀνέφερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 312 τὰς διατυπώσεις ταύτας ὡς πληρούσας, ἐκτὸς τοῦ κυρίου αὐτῶν σκοποῦ (τοῦ παρῆλθαι πρὸς πλοίαρχον τὴν ἱκανότητα τοῦ δανείζεσθαι ναυτικῶς ἐπὶ τοῦ πλοίου) καὶ τὸ ἕτερον τοῦ νὰ θεσβαιώσῃ νομίμως καὶ πρὸς τοὺς τρίτους τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ ναυτικοῦ δανείου. (284—1855).

11

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1025 ἐδ. 2 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκῇ ἐν ἐνόματι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ καθόσον συντελοῦν πρὸς ἐξασφάλειαν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, ἐκ τούτου δ' ἐπεται ὅτι δικαίωμα ὑπερ ὁ ὀφειλέτης δὲν ἔχει οὐδ' ὁ δανειστής αὐτοῦ δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ὥστε ὅπως ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ προσβάλλῃ τὸ καθ' αὐτοῦ δεδικασμένον, οὕτω καὶ ὁ δανειστής αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ μὴ τὸ ἀναγνωρίσῃ, ἐκτὸς ἂν προτείνῃ ὅτι εἰς τὴν ἀπόφασιν ἔλαβε χώραν δόλος κατ' αὐτοῦ. (175—1856).

12

Ὁ δανειστής ὁ ἐπιληρωθεὶς κτήματός τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου ἵνα πληρωθῇ τὴν ἀπαιτήσιν του δύναται πάντοτε ν' ἀποκρούσῃ ὡς εἰκονικὸν τὸν τίτλον παντὸς τρίτου διεκδικούντος τὸ αὐτὸ κτῆμα ὡς ἰδίον καὶ ἐπιχειροῦντος οὕτω ν' ἀφαιρέτῃ αὐτὸ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ δανειστοῦ προσβολὴ ὑπερασπίζοντος ἄμεσον ἰδιωτικὸν αὐτοῦ συμφέρον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσῃται εἰς δόλον τοῦ ὀφειλέτου πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν, ἄρα οὕτε εἰς τὸ γεγονός, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο τὸ ὡς εἰκονικὸν προσβαλλόμενον συμβόλαιον ὑπῆρχεν ἤδη δανειστής ὁ ἐπὶ εἰκονικότητι προσβάλλον αὐτό, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 304 τῆς Πολιτ.

Δικονομίας, ὁ ὡς εἰκονικὸν προσβάλλον συμβόλαιόν τι τρίτος (τοιούτος δὲ προδήλως εἶναι ὁ τὴν κατάσχασιν ἐπιχειρῶν δανειστής, ὅστις οὐδόλως ὑποχρεοῦται νὰ παρασταθῇ ἐν τούτῳ θέματι ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου) δύνανται νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων οὗσης αὐτῇ ἀποδεδειγμένως ἀδυνάτου τῆς δι' ἐγγράφων ἀποδείξεως τῆς εἰκονικότητος. (275—1857).

43

Ὁ ἐφθός ἐγκύρως δύναται νὰ συνομολογήτῃ δάνειον (Νόμος 43. Πανδ. 44. 7). 54—1858).

14

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 434 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δὲν χωρεῖ ἡ ὑπὸ τοῦ Νόμου τασσομένη πενταετής, ἀλλὰ τοῦ κοινου δικαίου παραγραφή, ἐὰν συνταχθῇ περὶ τοῦ Ναυτικοῦ δανείου ἐγγραφὸν χρεωστικόν, λογαριασμός, ἢ κλήσις δυναστική, πᾶσα δὲ ἄλλη πράξις ἀναγνώρισεως τοῦ ἐκ ναυτικοῦ δανείου χρέους, διακόπτει μὲν τὴν πενταετῇ παραγραφὴν, δίδον χώραν εἰς νέαν ἐναρξιν αὐτῆς Κ. (7. 39) 8. § 4. Β. (50—14) 9. Β. (22—1) 78., οὐδόλως ὅμως μετατρέπει τὸ χρέος εἰς πολιτικὸν ὑποβάλλουσα αὐτόν εἰς τὴν τοῦ κοινου δικαίου παραγραφὴν. (285—1858).

15

Κατὰ τὸν Νόμον 51 τῶν Πανδ. (24. 1), τὴν διάταξιν 6 τοῦ Κώδικος (5. 16) καὶ τὸ τεμάχιον 48 τῶν Βασ. (30. 1) ὅσα πράγματα ἔσχεν ἡ γυνὴ συνεστῶτος τοῦ γάμου, ἐὰν μὴ ἐνδείκνυται πόθεν ἔσχεν αὐτὰ πάντα, προλήπει τοῦ ἀνδρὸς εἰσὶν· ἐὰν δὲ ὁ ἀνὴρ ὁμολογήσῃ ὅτι ὀφείλει τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ ὀφειλὴ ἀμφισβητουμένη ὑπὸ τῶν δανειστῶν τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἀποδειχθῇ, εἰκάζεται ὅτι οὗτος ἐδωρήσατο· ἄρα ἡ ὀφειλὴ πρέπει ν' ἀποδειχθῇ, καὶ τὴν ἀποδείξιν ταύτην ἡ γυνὴ χρεωστεῖ νὰ προσαγάγῃ δι' ἄλλων νομίμων μέσων, ὡς μὴ ἐχούσης ὑποχρεωτικὴν ἰσχύιν τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀνδρὸς ἀπέναντι τῶν δανειστῶν αὐτοῦ. (235—1857).

16

Ὁ δανειστής τοῦ συζύγου δὲν δύναται νὰ κατάσχῃ προικίαν οἰκίαν διὰ τὰς ἐπ' αὐτῆς δαπάνας τοῦ συζύγου, ἀφοῦ ἡ οἰκία περιήλθεν εἰς τὰ τέκνα, ἀπαίτησιν ὅμως ἀποζημιώσεως δύναται νὰ ἔχῃ (Βασ. βιβλ. 28. τίτλ. 10. ἀριθ. 5). (148—1860).

ΔΑΠΑΝΑΙ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 48 καὶ 65 βιβλ. 6. τίτλ. 6. καὶ Νομ. 14 βιβλ. 44 τίτλ. 4. τῶν Πανδ. καὶ Νόμος 8. βιβλ. 2. τίτλ. 1. τῆς Ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὁ οἰκοδομήσας καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους, δὲν ἔχει μὲν ἀγωγὴν πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δαπάνης του, ἔχει ὅμως

δικαίωμα νὰ τὴν συμφήρησιν ἀπέναντι τῶν καρπῶν, ὅσους εἰσέπραξεν, ἔχων μάλιστα πρὸς ἀνάληψιν τῶν ἐξόδων τοῦ δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐπὶ τοῦ κτήματος αὐτοῦ καὶ τῶν παρακολουθημάτων του (7—1846). σύμφωνος καὶ ἡ (139—1861).

2

Κατὰ τὸν Νόμον 14. § 1. καὶ τὸν Νόμον 4. § 3. τοῦ Εἰσλίου 3. τῶν Πανδ. κατὰ τὴν διανομὴν κληρονομικοῦ ἢ κοινοῦ τινος πράγματος ὁ κάτοχος αὐτοῦ δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὰς δαπάνας τὰς ὁποίας κατέβαλεν εἰς τὸ κοινὸν πρᾶγμα. (28—1848).

3

Αἱ ὠφέλιμοι δαπάναι, ἧτοι αἱ καταστήσασαι τιμιώτερον τὸ πρᾶγμα ἀποδίδονται εἰς τὸν καλῆς πίστεως νομέα καὶ οὐχὶ καὶ εἰς τὸν κακῆς πίστεως. (85—1853).

4

Κατὰ τὸν Νόμον 5. τοῦ Κώδ. (3. 32) καὶ Πανδ. Νόμος 1. (25—4) καὶ Νομ. 79 (50. 16) ἀναγκαῖαι δαπάναι εἶναι αἱ κατ' ἀνάγκην γενομέναι, ἵνα μὴ καταστραφῇ καὶ χειροτερεύσῃ τὸ πρᾶγμα. (426—1853).

5

Κατὰ τὸν Νόμον τῶν Πανδ. 79 (50. 16) καὶ 36 § 5 (5. 3) αἱ ἀναγκαῖαι δαπάναι καὶ αἱ πρὸς συγκομιδὴν τῶν καρπῶν, εἰσὶν ἀποδοτέαι καὶ εἰς τὸν κακῆς πίστεως νομέα. 219—1853).

6

Ἡ διὰ τὰς δαπάνας ἀντιταττομένη ἐνστάσις θεωρουμένη ὡς ἐνστάσις συμφηρισμοῦ, καθότι χρηματικὴ οὕσα ἀπαίτησις εἰς χρηματικὴν ἀντιτάσσεται ποσότητα, δύναται καὶ κατὰ πρῶτον ἐφεσίμωσιν ὑπὸ τὸν τύπον ἀνταγωγῆς νὰ προταθῇ. (35—1854).

7

Τὰς γενομένας δαπάνας κατὰ τὴν διαχείρισιν κοινοῦ ἐκ κληρονομίας κτήματος δικαιοῦται ὁ καλῇ τῇ πίστει καταβαλὼν νὰ ζητήσῃ ὡς ἐκ τῆς ἐνοχῆς τὰς ἐκ τοῦ οἰονεὶ συναλλάγματος τῆς τυχαίας κοινωνίας πηγαζούσας δυνάμει τῶν Νόμων 18 § 1 τοῦ Κώδ. (3. 36) καὶ § 4 τῶν Εἰσηγήσεων (3. 28) καὶ τοῦ άρθρου 304 § 2 τῆς Πολιτικ. Δικονομίας. (128—1854).

8

Ἡ διάταξις τοῦ Νόμου 14 § 1 τοῦ Εἰσλ. 10 τίτλ. 3 τῶν Πανδ., καθ' ἣν δὲν συγχωρεῖται δι' ἀγωγῆς ν' ἀπαιτήσῃ τις τὰς δαπάνας, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐπὶ ἀλλοτρίου κτήματος, ἀλλὰ δι' ἐνστάσεως μόνον, συνέχεται μὲ τὴν περὶ τοὺς διαδικαστικούς τύπους ἀκριβολογίαν τῆς Ῥωμ. αἰκῆς Νομοθεσίας, ἀνεφάρμοστον παρ' ἡμῖν οὕσαν· διότι κατὰ τὴν ση-

μερινὴν διαδικασίαν καὶ ἰδίως κατὰ τὸ 67 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, φθάσει νὰ προτείνη τις δικαίωμα κεκτημένον, ὅποσον εἶναι τὸ διὰ τοῦ εἰρημένου Νόμου ἀναγνωρίζομενον εἰς τὸν δαπανήσαντα ἐπὶ ἀλλοτρίου κτήματος διὰ νὰ δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν καὶ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων. (238—1856).

ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ.

1

Πᾶσα μείωσις τῆς πρότερον ἤδη δικασθείσης ποσότητος δὲν καθιστᾷ μὴ δεδικασμένην τὴν ἀπαιτήσιν αὐτήν, καθόσον τὸ μέρος ἐμπεριέχεται εἰς τὸ ὅλον κατὰ τὸν Νόμον. (13. βιβλ. 50. τίτλ. 17. καὶ βιβλ. 14. τίτλ. 2. τῶν Πανδεκτῶν). (113—1847).

2

Κατὰ τὸν 207 κανόνα τοῦ δικαίου, τὸν Νόμον (65. 2) Πανδ. (36. 1) τὸν Νομ. Κώδ. (7. 64) καὶ τὸ ἄρθρον 374 Πολ. Δικονομίας τὸ ὅπως δῆποτε δεδικασμένον θεωρεῖται ὡς ἀλήθεια, καὶ πᾶσα κατ' αὐτοῦ περαιτέρω ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος. (452—1852).

3

Κατὰ τὸν Νόμον 9. § 2. Πανδ. (44. 2) ἡ τοῦ δεδικασμένου ἐνστασις, οὔτε ὠφελεῖ οὔτε βλάπτει τὸν τρίτον, ὅστις πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης ἀπαιτήσῃ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ δικαζομένου πράγματος. (218—1855).

4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 274 Πολ. Δικονομίας, διὰ νὰ ὑπάρξῃ τὸ δεδικασμένον ἀπαιτεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ ἀπόφασις ἐξ ἧς τοῦτο παράγεται νὰ ᾖ τελειοδικός, τούτεστι νὰ μὴν ὑπόκειται εἰς τακτικὸν τι ἐνδίκον μέτον. (206—1855).

5

Αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων ἀποτελοῦσι μὲν δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὰ δικαστικὰ ζήτήματα τὰ παρ' αὐτῶν ἐξετασθέντα, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν Νόμων 16 καὶ 18 Π. (41. 1) συνάγεται, τοῦτο λαμβάνει χώραν βεβαίως ὅσῳκις ἡ ὀριστικὴ τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸ λυθὲν πρότερον προδικαστικὸν ζήτημα οὐδεμίαν ἔσχατον ἐπιρροὴν εἰς τὴν προδικαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς, διότι τότε ὁ ἀποτυχὼν ὡς πρὸς αὐτὸ διάδικος, κερδίσας ὅμως τὴν οὐσίαν τῆς διαφορᾶς, οὔτε συμμέρον ἔχει, οὔτε δύναται νὰ ὑποβάλλῃ τὸ προδικαστικὸν ζήτημα εἰς τὴν ἐξέτασιν ὅλον τῆς διαδικασίας τῶν βαθμῶν, ἐνῷ τελειοδικία ἐπήρχετο (Πολ. Δικονομ. 274, 750) ὅσῳκις ἡ διαφορὰ διέλθῃ ἢ ἡδύνατο νὰ διέλθῃ πᾶντας τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας. (115—1859).

6

Ἐκ τῶν προδικαστικῶν καὶ παρεμπιπτουσῶν ἀποράσεων δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ δεδικασμένον, διότι αἱ τοιαῦται ἀποράσεις εἰσὶ μετακλήται, καὶ ὁ δικαστὴς ἔχει δικαίωμα κατὰ τὸ ἀρθρ. 180 Πολ. Δικονομίας νὰ τὰς ἀνακαλέσῃ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς τῆς περικούσης τὴν δίκην. (248—1859).

7

Ἀπόφαισις πλημμελειοδικῶν μὴ θεωρήσασα ὡς πτωχεύσαντα κατηγορούμεγόν τινα καὶ ἀπαλλάξασα αὐτὸν τῆς ἐπὶ χρεωκοπία κατηγορίας, δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐνώπιον τοῦ πολ. δικαστοῦ. (28—1859).

ΔΗΛΩΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἀρθρον 932 τῆς πολ. Δικονομίας, εἰς διαφιλονεικηθῇ ἡ δῆλωσις τοῦ τρίτου, ἡ διαφιλονεικῆσις γίνεται ἐν εἴδει ἀνακοπῆς καὶ διεξάγεται περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὡς περὶ συνοπτικῆς δίκης, συζητήσις καὶ ἀποφάσις ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 19 ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης καθίσταται πρόδηλον ὅτι, εἰς τὰς κατασχόντων δανειστῆς θελήσῃ ν' ἀμφοισθητῇ τὴν δῆλωσιν τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ εὐρίσκονται τὰ κατασχεθέντα, ὀφείλει ν' ἀνακόψῃ ταύτην δι' ἐγγράφου ἀνακοπῆς συντακτέας κατὰ τὰς περὶ ἀνακοπῶν διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καὶ νὰ εἰσάξῃ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου διὰ νὰ συζητηθῇ καὶ ἀποφασισθῇ τὸ περὶ δηλώσεως συνοπτικῶς· δὲν δύναται δὲ νὰ προσβάλῃ τὴν δῆλωσιν ἀνευ ἐγγράφου προδικαστικοῦ, καὶ μόνον δι' ἐνστάσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εἰς τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἢ τῆς κυρίας ἀπαυθνήσεως συζητήσιν. (86—1848).

2

Κατὰ τὸ ἀρθρον 928 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ τρίτος παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις εἰς τὴν δῆλωσιν τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν τούτων, θεωρεῖται ὀφειλέτης τῆς ὅλης ποσότητος, δι' ἣν ἐγένετο παρ' αὐτῷ κατάσχεσις, ἀλλ' ὅσας ἡ κατάσχεσις εἶναι ἐπὶ μελλόντων ἐνοικίων κτήματός τινος τοῦ κυρίως ὀφειλέτου πρὸς τὸν κατασχόντα, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, εξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ἐν ὅσῳ ἔχῃ τὸ κτῆμα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου, ἄλλως εἰς οὗτος πωλήσῃ τὸ κτῆμα εἰς ἄλλον, εἰς τοῦτον, ἢ τοὺς ἀγαραστὴν τοῦ κτήματος δυνάμενον καὶ νὰ τὸν ἀπεβάλῃ ἐξ αὐτοῦ, θυνάμει τοῦ Νόμου ὀφείλει τὰ ἐνοίκια, εἰς μισθώσῃ ἀπ' αὐτὸν τὸ κτῆμα, οὐχὶ δὲ εἰς τὸν πρῶτον κύριον, ἢ καὶ ἂν δὲν κάμῃ δῆλωσιν κατὰ τὰ μνησθέντα

ΕΓΓΡΕΤ. ΑΠΟΦ. ΑΡ. ΠΑΓΟΥ.

9.

ἄρθρ. Πολ. Δικονομίας, καθότι ἡ ἔλλειψις τῆς δηλώσεως δὲν καθιστᾷ τὸν τρίτον ὑπόχρεων, διὰ τὰ κατεσχεμένα μέλλοντα ἐνοίκια, ὅσας παύη νὰ ᾖναι ἰδιοκτῆτης τοῦ παραγωγικοῦ τῶν ἐνοικίων κτήματος ὁ κυρίως ὀφειλέτης, ἀλλ' ὑποχρεοῦται, καθόσον ὑφίσταται ἡ ὑπάρχουσα κατάστασις, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατασχέσεως. (98—1850).

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 931 Πολ. Δικονομίας, ὁ μὴ ποιήσας κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἄρθροις 926—930 ὠρισμένον χρόνον καὶ τόπον τὴν δῆλωσιν αὐτοῦ, θεωρεῖται ὡς ὀφειλέτης τῆς εἰς χεῖράς του κατασχεθείσης ποσότητος. Διὰ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης τοῦ Νόμου δὲν καθιεροῦνται νόμιμόν τι τεκμήριον, τροποποιοῦν ἀπλῶς τὰς περὶ τοῦ θάρους τῆς ἀποδείξεως ἀρχάς, ἀλλὰ κηρύττεται κατ' εὐθείαν ὑπόχρεως ὁ τρίτος εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς εἰς χεῖράς του κατασχεθείσης ποσότητος, εἴτε χρεωστεῖ εἴτε μὴ αὐτὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος, ὅπερ ἐστὶν ἡ διαληφθεῖσα διάταξις ἔχει τὴν δύναμιν τῶν καλουμένων τεκμηρίων *juris et de jure* τοῦ ἄρθρου 273 ἀποκλείουσα πᾶσαν τοῦ ἐναντιοῦ ἀπόδειξιν, ὅπως καθιερώθη καὶ ἐν τοῖς ἄρθροις 608 καὶ 605 Πολ. Δικονομίας, διότι ἂν ἐπετρέπετο καὶ ἐκπρόθεσμος δῆλωσις, ὑποχρεομένου ἀπλῶς τοῦ δηλοῦντος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντιοῦ, ἦτοι ὅτι δὲν ὀφείλει, κατεστρέφετο οὕτω πᾶν σπουδαῖον ἀποτέλεσμα τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 928—930 Πολ. Δικονομίας. (54—1853).

4

Ὁ τρίτος, ὁ μὴ ἐμπροθέσμως καὶ νομίμως δηλώσας, θεωρεῖται ὡς ὀφειλέτης τοῦ κατασχόντος· δύναται ὅμως νὰ προτείνῃ κατ' αὐτοῦ τὴν ἔνστασιν ὅτι ὁ ὀφειλέτης αὐτοῦ τὸν ἐπλήρωσε μετὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ ὅτι συνεβιβάσθη μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ χρέους. (114—1853).

5

Ἡ πρὸς δῆλωσιν ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου καὶ αἱ ἐκ τῆς παραμειλήσεως αὐτῆς ἐπιβλαβεῖς δι' αὐτὸν συνέπειαι τοῦ 931 ἄρθρου τῆς πολ. Δικονομίας, προϋποθέτουν φυσικῶς τῷ λόγῳ ἔγκυρον κατάσχεσιν, διότι ἡ ἀκύρος πράξις οὐδὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα. (191—1858).

6

Τὸ ἄρθρον 932. τῆς πολ. Δικονομίας, δὲν προσδιορίζει προθεσμίαν πρὸς ἀμφισβήτησιν τῆς παρὰ τοῦ τρίτου γενομένης δηλώσεως, οὐδ' ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διαγράφει εἰδικὴν διαδικασίαν πρὸς συζήτησιν τῶν κατὰ τῆς δηλώσεως ἀντιρρήσεων, ἀλλ' ὀρίζει ὅτι ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως διαφιλονεικίσις γίνεται ἐν εἰδὲι ἀνακοπῆς. (181—1860).

ΔΗΜΟΣ.

1

Εἰς τὸ 4 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ

παραστάσεως τῶν δῆμων διατάγματος, γίνεται μὲν λόγος περὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζονται ῥητῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ ζητηται, κατὰ δὲ τὸ 119 ἄρθρον ἀριθμὸς 11 τοῦ περὶ δῆμων Νόμου, ἡ ἐγκρισις ἀπαιτεῖται μόνον ὅταν πρόκειται περὶ εἰσαγωγῆς δίκης ἐκ μέρους τοῦ δήμου, ὅταν δηλαδὴ ὁ δῆμος ᾖ ἐνάγων· τὸ δὲ 2 καὶ 3 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὰ ὑποὶα παραπέμπει τὸ 2 ἄρθρον τοῦ εἰρημένου ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 διατάγματος ἀφορῶσι προφανῶς μόνον τὸ δημόσιον, μὴδὲ δύναται ἐκ τοῦ ἁρθρου τούτου νὰ ἐξαχθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου τοῦ νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ ἐπὶ τῶν δῆμων τὰ εἰς τὴν Πολ. Δικονομίαν περὶ τοῦ δημοσίου διαταχθέντα. (290—1839). Σύμφωνας καὶ ἡ (6—1841). Ἀντιφατικὴ δὲ ἡ (8—1845), δι' ἧς σκέπτεται ὡς ἐξῆς.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 διατάγματος, ὅταν πρόκειται ν' ἀναδεχθῶσιν οἱ δῆμοι δίκην τινα, εἴτε ὡς ἐνάγοντες εἴτε ὡς ἐναγόμενοι, πρέπει νὰ γνωστοποιῶσι τοῦτο εἰς τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ νὰ ζητῶσι τὴν πρὸς ἐπιχείρισιν τῆς δίκης ἀναγκαίαν ἐγκρίσιν, ὥστε ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ εἰς ἀμφοτέρους τὰς περιπτώσεις, εἰς τὸ ἐνάγειν καὶ τὸ ἐνάγεσθαι, τὴν διοικητικὴν ἀδειαν, καὶ τοῦτο πάντῃ συμφῶνως μὲ τὴν ἐν τῷ ἁρθρῳ 117 τοῦ περὶ δῆμων Νόμου περιεχομένην ἀρχήν, ὅτι αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπιτηρητικὴν ἐξουσίαν τῶν Διοικητῶν· ἂν δὲ τὸ ἄρθρον 119 τοῦ περὶ δῆμων Νόμου λέγῃ ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν δημοτικῶν συμβουλίων χρήζουσι τῆς ῥητῆς ἐγκρίσεως τοῦ Νομάρχου, ὅταν πρόκειται λόγος περὶ εἰσαγωγῆς δίκης, ἡ ἐκφρασις αὕτη δὲν ἐννοεῖ μόνον τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν πρόκειται ὁ δῆμος νὰ ἐναγάγῃ, ἀλλὰ πᾶσαν ἐν γένει, καθ' ἣν πρόκειται νὰ γίνῃ ἐναγὴς δίκης.

2

Κατὰ τ' ἄρθρα 1 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 10 Νομβρίου 1836 περὶ εὐθύνης τῶν Δήμων Νόμου, ὁ Δῆμος, ἐκτὸς τῆς περιφέρειας τοῦ ὑπολοίτου ἤθελεπραχθῇ ληστεία, εἶναι ὑπεύθυνος ἐν γένει ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς ἀποδόσεις καὶ ἀποζημιώσεις, ἰδίως δὲ ὀφείλει ἐν περιπτώσει φόνου ν' ἀποζημιώσῃ τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανὰ τοῦ φονευθέντος, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου· ὡς δὲ προκύπτει ἐκ διαφόρων χωρίων τῶν Πανδεκτῶν, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἐξῆς: L. 13 ad legem l. 3. D si quadrupes pauperiem, δύναται νὰ γενῇ χρῆσις τῆς ἐπωφελοῦς ἀγωγῆς τῆς πηγαζούσης ἀπὸ τὸν Ἀκουίλιον Νόμον, ἐνεκα πληγῶν γενομένων εἰς ἄνθρωπον ἐλεύθερον, καὶ ἐπομένως συνάγεται ἐντεῦθεν, ὅτι ἂν πληγὴ ἐπιφέρῃ τὸν φόνον, δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀποζημιώσιν ἡ χήρα καὶ τὰ τέκνα τοῦ φονευθέντος. (12—1844).

3

Ὁ δῆμος δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὰ τοῦ συγχωνευθέντος αὐτοῦ δήμου ἢ χωρίου χρέη, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ δήμων Νόμου, ἐνωθέντων πλειοτέρων χωρίων εἰς ἓνα δῆμον, ἐπιφυλάσσεται εἰς ἕκαστον αὐτὸν ἡ ιδιοκτησία του, ἡ ἀπόλαυσις τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἔχει τυχὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως, καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὐτῆς διαχειρίσις. (185—1847). Σύμφωνας καὶ ἡ (163 τοῦ 1848) ἔχουσα οὕτω.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ δήμων Νόμου, καὶ ἂν ἐνωθῶσι πλειότερα χωρία εἰς ἓνα δῆμον, ἐπιφυλάττεται ὅμως εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἡ ιδιοκτησία του, ἡ ἀπόλαυσις τῆς περιουσίας τὴν ὁποίαν εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ διαχείρισις ἐπιφυλλαττομένων λοιπὸν εἰς ἕκαστον χωρίον αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων, ἔπεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ἐπιφυλάττονται εἰς ἕκαστον αὐτῶν καὶ αἱ ἰδιαιτέρας ὑποχρεώσεις του καὶ ἐνοχαί, τὰς ὁποίας εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως, καθόσον δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀναδεχθῇ τὸ ἐν χωρίον τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἄλλου, μεθ' οὗ συγχωνεύεται πολιτικῶς καὶ νὰ μὴ συγκοινωνῇ συγχρόνως καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ· τότε δὲ μόνον δύναται νὰ γίνῃ ὁμοῦ μετὰ τὴν πολιτ. ἔνωσιν τῶν χωρίων καὶ ἡ συγχώνευσις τῶν ἀμοιβαίων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων των, ὅταν πρὸς τοῦτο συγκατατεθῶσιν ὁμοφώνως ὅλα τὰ ἐνωθέντα χωρία.

4

Ὁ νόμος ζ΄ τῆς 22 Νοεμβρίου 1816 ἐπιτρέπων διὰ τῶν ἁρθρῶν 1—6 εἰς τοὺς ἐν αὐταῖς ἀναφερομένους δήμους τὴν ἐπιβολὴν δασμοῦ εἰς τὰ καταναλώσεις ἀντικείμενα, προσδιοριζομένου τοῦ τέλους ἐνὸς ἐκάστου εἶδους διὰ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐγκρίσει τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, διὰ τοῦ ἁρθρου 8 ὁρίζει ρητῶς ὅτι, ἂν, δι' ὁποιαδήποτε αἰτίαν, ὁ προϋπολογισμὸς ἐνὸς δήμου δὲν καταρτισθῇ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἔτους, αἱ δημοτικαὶ εἰσπράξεις καὶ δαπάναι θέλουσι ἐξακολουθεῖ νὰ γίνωνται μέχρι τῆς ἐπικυρώσεως αὐτοῦ, συμφώνως μετὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους· ἄρα κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, 1) ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου θεωρεῖται ὡς ψήφισμα τούτου διὰ τὰ ἐν αὐτῷ κεφάλαια· καὶ 2) ἐπιτρέπει τὴν εἰσπράξιν φόρων κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς νομιμοποιήσεως αὐτῆς διὰ τῆς ἐπερχομένης ἐπικυρώσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους. (17—1850).

5

Ὁ Δῆμος μὴ ἐπισπεύδων τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ιδιωτῶν διὰ τὰ ὁποῖα διὰ δημοτικὴν ἀνάγκην καταλαβάνει οἰκονομικά των, ὀφείλει τὸν αὐτὸν τῆς χορηγομένης ἀποζημιώσεως (29—1850).

6

Ὁ περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων Νόμος τῆς 25 Ἰανουαρίου 1852 λέγει ῥητῶς, ὅτι οἱ ἔχοντες κατὰ τινος δήμου ἀπαιτήσεις στηριζομένας εἰς ἐντάλματα νομίμως ἐκδοθέντα, εἰς δικαστικὰς τελεσιδικίας ἀποφάσεις ἢ ἄλλα ἐκτελεστὰ ἐγγράφα, ὀφείλουσι πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ νὰ κάμωσι πρὸς τὸν ἀρμόδιον Δήμαρχον τὴν περὶ πληρωμῆς αἰτησὶν τῶν δι' ἀνὰφορᾶς κλπ. ὁ δὲ Δήμαρχος ὀφείλει νὰ σημειώσῃ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους τ' ἀπαιτούμενα ποσὰ κλπ. ἄλλως οἱ πιστωταὶ τοῦ δήμου ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ κάμωσι κατὰσχέσιν ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου, καὶ τῶν ἐπομένων, ἐπομένως ὁ Νόμος οὗτος προνοῶν ῥητῶς ἀφ' ἐνός περὶ τῶν πόρων τῶν δήμων πρὸς συντήρησίν των, καὶ ἀφ' ἐτέρου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τοῦ δήμου, καὶ ὀρίσας πρὸς τοῦτο καὶ τὸ μέτρον καὶ τὸν τρόπον, καὶ τὴν περιουσίαν ἀφ' ἧς δύναται νὰ πληρωθῶσι τὰ χρεῖ, ἀπέκλεισεν ἀναγκασίως πᾶσαν πρὸς τοῦτο ἄλλης περιουσίας τῶν δήμων ἐκποίησιν, ἐκβιάζουμένην ἀπ' εὐθείας παρὰ τῶν πιστωτῶν αὐτῶν, καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὑποθήκευσιν τῶν ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων. (495—1852).

7

Ἄν καὶ τὰ ὅρια τῶν δήμων διοικητικῶς κανονίζονται καὶ οἱ κανονισμοὶ οὗτοί ᾖναι ὑποχρεωτικοὶ διὰ τὰ δικαστήρια, δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι ὁσάκις δὲν ἐγένοντο, ἀπαγορεύεται εἰς τὰ δικαστήρια νὰ ἐπιβάλλωσιν ἄλλας ἀποδείξεις, ἢ ἡ δεῖνα θέσις ἀποτελῇ μέρος τοῦ δεινός δήμου. (143—1856).

8

Κατὰ τὸ ἀρθρον 2. τῆς Πολιτ. Διοικουμίας, συνδυασμένον μὲ τ' ἀρθρα 2 καὶ 4 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 διατάγματος περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ δημοσίου κλπ. ἀγωγή κατὰ Δήμου τινός, τότε μόνον εἶναι δεκτὴ, ὅταν ὁ ἐνάγων ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν ἀρχὴν τοῦ Δήμου, ἐξαιτούμενος τὴν ἀπόδοσιν τῶν δικαίων του, καὶ ἡ λάβη ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, ἢ ἐντὸς ἐξ ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῆς ἀναφορᾶς του δὲν λάβῃ ἀπάντησιν τινα, ἢ παραβίασις δὲ τῆς διατάξεως ταύτης δύναται, ὡς ἀφορῶσα εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀρχὴν ἀνατεθειμένην ἐπιτήρησιν ἐπὶ τῶν Δήμων, ἐπομένως τῆς δημοσίας οὐσα τάξεως, νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν (202—1862). (*).

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα τῆς ἀποζημιώσεως ὁδῶν καὶ βερβαντῶν

ΔΙΑΖΕΥΕΙΣ.

1

Κατὰ τὴν 4. παράγραφον τοῦ 9. κεφ. τῆς 117. Νεκρᾶς ἡ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν διάζευξιν ἀπὸ τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἂν οὗτος ἐγγραφῇ κατ' αὐτῆς ἕνεκα μοιχείας καὶ δὲν ἀποδείξῃ τὴν κατηγορίαν του (320—1839).

2

Τὸ 685 ἄρθρον τῆς πολ. Δικονομίας ἐπιτρέπον εἰς τὰς περὶ διαζεύξεως δίκας τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπηρετῶν, δὲν ἀφορᾷ τοὺς ὑπηρετάς ἐκείνους, ὅσοι διετέλεσαν ἄλλοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν διαδίκων, καθότι μὴ ὑπαρχούσης πλέον μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων οὐδεμιᾶς σχέσεως ὑπηρεσίας ἐξαρτήσεως, οἱ ὑπηρεταὶ οὗτοι δύνανται πάντοτε νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες, ἀλλ' ἔννοεῖ καὶ τοὺς διατελοῦντας εἰσέτι ὑπηρετάς παρὰ τοῖς διαδίκους ἐν καιρῷ τῆς ἐξετάσεως κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἁρθροῦ 324. § 9. τῆς πολ. Δικονομίας, τὸ ὅποσον δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπηρετῶν τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν δικτελούντων, καὶ τοῦτο διότι ὁ νομοθέτης ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπηρετῶν, ὡς ὄντων ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ δυναμένων εὐκολώτερα τῶν ἐξώθεν νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν περιστατικῶν, τὰ ὅποια θέλουν χρησιμεύσει εἰ, βεβῶσι τῶν λόγων, ἐφ' ὧν στερίζεται ἡ περὶ διαζεύξεως αἵτησις. (22—1842).

3

Ἡ μοιχεία ἀναφερθεμένη ἀπλῶς ὡς λόγος διαζεύξεως, δικάζεται ἀναγκαιῶς ἀπὸ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, καθὼς πᾶν ἄλλο περιστατικὸν πρὸς τὸν σκοπὸν προταθέν, ὅτι δὲ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου δύναται νὰ ζητήσῃ τις διὰ πολιτ. ἀγωγῆς χωρὶς νὰ προηγήται ἐγκληματικὴ καταδίωξις, γίνεται δὴλον ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως οὐδεμιᾶς περὶ τούτου ἐναντίας διατάξεως, προσέτι δ' ἐκ τῶν ἁρθρῶν 682 καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὰ ὅποια διδούσιν εἰς τοὺς συζύγους τὸ δικαίωμα, ἀνευ τινὸς δικστολῆς ἢ περιορισμοῦ, τοῦ νὰ συζητήσωσι πολιτικῶς τὴν διάζευξιν, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ τὸ 286 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου ὁρίζον ὅτι, ἡ παράβασις τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως τιμωρεῖται κατ' αἵτησιν καὶ εἰσαγγελίαν τοῦ ὕβρισθέντος, ὥστε μόνος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι ὁ ὕβρισθεις, δύναται νὰ προκαλέσῃ, ἂν ἐγκρίνῃ, τὴν ποινικὴν καταδίωξιν τῆς συζύγου του, ἡ παραλείπων αὐτὴν νὰ ζητήσῃ τὴν διάζευξιν ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἀποδεικνύων παρεμπιπτόντως τὴν μοιχείαν. (22 1842).

4

Ἐπιβουλὴν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς, τὴν ὅποιαν ὁ Νόμος παραδέχεται ὡς λόγον διαζεύξεως, δὲν ἔννοεῖ οἰανδήποτε πράξιν ἢ

κακώσιν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ τὴν ἐκ δολίας προθέσεως καὶ ἐκ προμελέτης πράξιν τοῦ ἀνδρὸς, τείνουσαν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς, ὅθεν οἰαιδῆποτε κακώσεις τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς γυναικὸς γενόμεναι ἄνευ πρίμελέτης καὶ ἐπιβουλῆς, δὲν εἶναι λόγοι διαζεύξεως. (Ἀρμ. βιβ. 4. τίτλ. 12. ἀριθ. 14). Ἡ ἔννοια δὲ αὕτη ὄχι μόνον προκύπτει ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως ἐπιβουλῆ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου μέρους τοῦ 2. ἐδ. τοῦ μνησθέντος ἀριθμοῦ, ἔχοντος οὕτω «ἢ ἄλλων τοῦτο βουλομένων εἰδὼς μὴ φανέρωσῃ τῇ γυναικὶ καὶ σπουδᾷ κατὰ τοὺς νόμους ἐκδικῆσαι τὴν κατὰ τοὺς νόμους αὐτοῦ ἐπιβουλὴν» γίνεταί δ' ἔτι φανερόν, διότι κατὰ τὴν διάταξιν αὐτὴν πρέπει τρίτος τις νὰ ἐμελέτησῃ ἢ νὰ ἐπροπαρασκευάσῃ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ πράξιν τινα κατὰ τῆς γυναικὸς καὶ ὁ ἀνὴρ μαθὼν τοῦτο δὲν τὸ φανερῶνῃ. (24—1847).

5

Τὸ ἄρθρον 686 τῆς πολ. Δικονομίας τὸ ὁποῖον ῥητῶς συγχωρεῖ τὴν πολ. ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως ἕνεκα μοιχείας, ἢ ἄλλων αἰτιῶν, κατήργησε ἀπὸ τ' ἄρθρ. 13. ἐδ. 2. βιβλ. Δ'. τίτλ. 1B'. καὶ ἄρθρ. 23. βιβλ. ΣΘ'. τίτλ. Β'. τοῦ Ἀρμενοπούλου μόνον τὸν διαδικαστικὸν τύπον τὸν ἀπαιτοῦντα ἐγκληματικὴν κατηγορίαν, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς μοιχαλίδος γυναικὸς τοῦ τὰ εἰρημένα ἄρθρα μένουσιν ἐφαρμοστέα (103—1847).

6

Κατὰ τὸν Νόμον 2. § 3. τοῦ βιβλ. 48. τίτλ. τῶν Πανδεκτῶν, καὶ τὴν 11 διάταξιν τοῦ Κωδικοῦ βιβλ. 9. τίτλ. 9. ὁ ἀνὴρ δὲν δύναται νὰ κατηγορήσῃ ὡς μοιχαλὶδα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἐπομένως οὔτε νὰ ζητήσῃ ἕνεκα τοιοῦτου λόγου τὴν διάζευξίν του, ὅταν μετὰ τὴν μοιχείαν σιωπήσῃ δεχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς σύζυγόν του τὴν γυναῖκα αὐτήν. (42—1850).

7

Κατὰ τὸ ἄρθρον 14. ἐδ. 9 καὶ τὸ 18. ἐδάφ. 4. τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1833 διατάγματος περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας, οἱ Νόμοι οἱ ἀφορῶντες τοὺς γάμους, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὴν πολιτικὴν συμφωνίαν, ἥτοι τὸν δεσμόν τοῦ γάμου καὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ, θεωροῦνται ὡς πολιτικὰ ἀντικείμενα, καὶ δικάζονται κατὰ τοὺς πολιτικούς Νόμους, ἄρα καὶ ἡ περὶ διαλύσεως γάμου διαφορά, οὔσα ἀντικείμενον πολιτικόν, διέπεται ἀπὸ τὸν ἐν ἰσχύϊ πολ. Νόμον, ἥτοι τὴν ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου 117 Κ. II. Νεαράν καὶ ἐφ' ἐξῆς, καθότι οὔτε ὁ Νόμος αὐτός, οὔτε ἄλλος τις κάμνει διάκρισιν τινα διὰ τοὺς καθολικοὺς συζύγους. (185—1851).

8

Ἐν τῇ περὶ διαζεύξεως δίκῃ δύνανται νὰ προταθῶσι διὰ τῆς ἀγωγῆς

καὶ νέα περιστατικά, καὶ τοὶ διάφορα ἐκείνων, δι' ἃπερ εἶχε ζητηθῇ πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς περὶ διαζεύξεως ἀγωγῆς ἄδεια, ἀποτελοῦντα ὅμως τὸν αὐτὸν νόμιμον λόγον. (311—1853).

9

Τὴν ἐπὶ τρία ἔτη διαρκέσασαν ἀνικανότητα τοῦ ἀνδρὸς θεωρεῖ ὁ Νόμος (Νεαρά 22 κεφ. ΣΤ'. § 2. Ἀρμ. Α'. 1Ε'.) ὡς ἀποχρῶντα λόγον πρὸς διαζεύξιν, χωρὶς νὰ κάμῃ διάκρισιν ἂν ἡ ἀνικανότης αὕτη ᾖναι πρόσκαιρος ἢ διαρκής, διότι τὴν τοσοῦτου χρόνου ἀνικανότητα τεκμαίρεται ὡς διαρκὴ καὶ ἀπόλυτον. (182—1856).

10

Κατὰ τὴν Νεαράν 117 κεφ. 8. §. 2. λυομένου τοῦ γάμου ἔνεκα μοιχείας τῆς γυναικὸς, ὁ ἀνὴρ πρὸς τῇ τοῦ γάμου δωρεᾷ καὶ τὴν προίκα, ἣν ἔχει, λαμβάνει πρὸς ποινὴν τῆς μοιχαλίδος γυναικὸς ἐκ τῆς περιουσίας αὐτῆς ὅσον εἶναι τὸ τρίτον μέρος τῆς προικὸς, καὶ ἂν ὑπάρχωσι τέκνα ἐκ τοῦ γάμου τούτου, ἢ τε προῖξ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς ποινὴν λαμβανόμενον μέρος τῆς περιουσίας τῆς, φυλάττεται διὰ τὰ τέκνα αὐτὰ καὶ ὁ ἀνὴρ ἔχει τὴν ἐπικαρπλίαν ἅρα ὡς ποινὴ τῆς μοιχαλίδος γυναικὸς εἶναι μόνον τὸ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς ἀφαιρούμενον μέρος καὶ λαμβανόμενον ἀπὸ τὸν ἀνδρα, ἢ δὲ προῖξ μένει εἰς αὐτὸν ὡς κύριον, ὅπως ἦτον συνεστῶτος τοῦ γάμου, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἀμαρτήσασαν γυναῖκα νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, διαλυομένου τοῦ γάμου ἐξ αἰτίας αὐτῆς, περιποιούσαν εἰς ἑαυτὴν ὠφέλειαν ἐξ οἰκείου ἀμαρτήματος· ἡ δὲ Νεαρά 134 κεφ. 10 ἡ διατάττουσα νὰ ἐμβάλληται ἡ μοιχαλὶς γυνὴ εἰς μοναστήριον, δὲν ὀρίζει ὅτι λυομένου τοῦ γάμου ἔνεκα μοιχείας τῆς γυναικὸς, ὁ ἀνὴρ λαμβάνει τὴν προίκα ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς ποινῆς τῆς καθείρξεως τῆς γυναικὸς ἐν τῷ μοναστηρίῳ, οὔτε ἄλλα τι ὀρίζει ἐναντίον περὶ τῆς κυριότητος τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς προικὸς. (7. καὶ 4ῃ—1858).

11

Κατὰ τ' ἄρθρα 682, 683 686. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ αἰτῶν τὴν διαζεύξιν ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ ἀκριβῶς τοὺς λόγους τοῦ διαζυγίου, καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐὰν εὕρῃ αὐτοὺς βασίμους, διατάττει τὰς ἐν τῷ 683 ἄρθρῳ ὁρισμένα· ἐντεῦθεν λοιπὸν δηλοῦται, ὅτι λόγοι διαζυγίου ἀπαιτεῖται ν' ἀναφέρονται ἐν τῇ αἰτήσει καὶ οὐχὶ λόγοι ἀκυρότητος τοῦ γάμου, καθόσον δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ διαδικασία. (16—1860).

12

Μία ἐκ τῶν αἰτιῶν, δι' ὧν εὐλόγως δύναται ἡ γυνὴ νὰ χωρισθῇ τοῦ ἀνδρὸς, εἶναι καὶ ἐὰν ὁ ἀνὴρ περὶ μοιχείας τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐγγρά-

φηται καὶ τὴν μοιχεύειν μὴ ἀποδείξει (N. 44. βιβλ. 4. τίτλ. 12 τοῦ Ἀρμ.) (205—1862). Σύμφωνας καὶ ἡ 276 τοῦ αὐτοῦ βίου. (*)

ΔΙΑΘΗΚΗ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 περὶ διαθηκῶν Νόμου καὶ κατὰ τὰς γενικὰς περὶ διαθηκῶν ἀρχάς, ἡ ἀκυρότης τῆς διαθήκης παραβλάπτει εἰς τὴν διαθήκην ὁλόκληρον, οὐδ' ὑπάρχει ὡς πρὸς τοῦτο ἐξαίρεσις τις παρέχουσα εἰς τὴν τοιαύτην ἄκυρον διαθήκην δύναμιν καὶ ἰσχὺν ἄλλου εἶδους· πᾶσα δὲ διαθήκη κηρυχθεῖσα ἄκυρος, ὅχι μόνον δὲν ἰσχύει ὡς δημόσιον ἔγγραφον, ἀλλ' οὕσα κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ τὸν προσδιορισμὸν διάφορος τῶν ἄλλων δημοσίων ἐγγράφων, δὲν δύναται οὐδὲ ὡς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον νὰ φέρῃ ἐντελὴ ἀπόδειξιν (14—1842).

2

Ὅσακις ἄκυρος διαθήκη φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου, ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως περὶ τῆς ἐν αὐτῇ περιεχομένης ὁμολογίας χρέους, καθότι μὴ ἀνακληθείσης τῆς ὑπογραφῆς· ζῶντος τοῦ διαθέτου, θεωρεῖται ὡς ἔγγραφον προελθὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ καμισταῖ πιθανὴν τὴν ὁμολογίαν, ἡ δὲ ἀτελής αὐτῇ ἀπόδειξις, δύναται νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῶν λοιπῶν νομίμων ἀποδείξεως μέτων. (14—1842).

3

Κατὰ τὴν ΠΕ. Νεαράν τοῦ Ἰουστιανοῦ καὶ τοὺς Νόμους 35, καὶ 36 βιβλ. Γ'. Τίτλ. 28 τοῦ κώδικος καὶ τὸν §. 3. βιβλ. Β'. Τίτλ. 18 τῶν Βιστηγέσεων, οἱ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι μόνον ὅταν ἐγκατασταθῶσιν ἐν τῇ διαθήκῃ, δύναται νὰ ζητήσωσι τὴν συμπλήρωσιν τῆς νομίμου μερίδος, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης, ἐπομένως ἐκλειπούσης τῆς ἐγκαταστάσεως κατ' ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου συμπέρασμα, δικαιούνται νὰ προτείνωσι τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης. (107 καὶ 134 τοῦ 1847).

4

Οἰκίαν ἐννοεῖ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, καθ' ὃ δεόν νὰ γίνηται μνεία ἐν τῇ διαθήκῃ τῆς οἰκίας καὶ ἐννοίας τοῦ τε διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, οὐχὶ τὸ οἰκίημα, ἀλλὰ τὴν κατοικίαν (151 καὶ 176 τοῦ 1847).

5

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἀν ἐν αὐτῇ δὲν γίνηται μνεία ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῆς συντάξεως δὲν ἦσαν ἄλλοι ἐκτός αὐτοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρ-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀγωγῆς (10).

τύρων, ἐκτός ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι πραγματικῶς ὑπῆρχον, καθόσον τὸ ἄρθρον 18 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται τοιαύτη μνεῖα, ἀλλὰ κελεύει ὅτι πρέπει νὰ παρευρίσκωνται μόνον ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες. (204—1847).

6

Κατὰ τὸ 7 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 περὶ διαθηκῶν Νόμου, οἱ μάρτυρες πρὶν ὑπογράψωσι τὴν διαθήκην εἶναι ὑπόχρεοι νὰ τὴν παρατηρήσωσι καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσωσιν, ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι δὲν ἀρκεῖται ὁ νόμος εἰς μόνην τὴν παρατήρησιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἀναγνώσιν, καθότι διὰ τῆς παρὰ τοῦ μάρτυρος ἀναγνώσεως δύναται οὗτος νὰ λάβῃ ἀκριβῆ γνῶσιν, ἂν ἐν τῇ διαθήκῃ ἐγράφησαν ὅλαι καὶ ἀκριβῶς αἱ διατάξεις τοῦ διαθέτου, ἐνῶ παρατηρῶν μόνον τὴν διαθήκην, δύναται νὰ ἴδῃ ἀπλῶς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς χωρὶς νὰ λάβῃ ἀκριβῶς γνῶσιν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, ὡς ὁ νόμος θέλει, καὶ τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ λάβῃ διὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὥστε δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι μόνη ἡ παρατήρησις, ἀναπληροῖ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν. (8—1848).

7

Ἐκ τοῦ Νόμου 5 τῶν Πανδ. βιβλ. 34 τίτλ. 9 συνδ. καὶ μὲ τοὺς Νόμους τῆς αὐτῆς ὕλης, ἦτοι τὸν Νόμον 3 τῶν Πανδ. βιβλ. 48 τίτλ. 10 καὶ Νόμους τοῦ Κώδικος 3 καὶ 7 βιβλ. 9 τίτλ. 22 Νόμος 2 καὶ 23 βιβλ. 6 τίτλ. 42 καὶ Νόμος 16 βιβλ. 6 τίτλ. 23 προκύπτει ἀριθῶς, ὅτι, οὐχὶ ὁ ἀποδεχθεὶς κληρονομίαν ἢ κληροδότημα, ἢ ἀποδοῦς τοιοῦτον, ἐν γνῶσει ὣν ὁπωσδήποτε τῶν παρατυπιῶν ἢ τῆς πλαστογραφίας τῆς διαθήκης, δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ ὡς τοιαύτην, ἀλλ' ὁ ἐν ἀγνοίᾳ ὣν τῶν τοιούτων ἐλαττωμάτων τῆς διαθήκης, δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτήν, καὶ ἂν ἀπεδέχθῃ ἢ ἀπέδωκε τὴν κληρονομίαν ἢ τὸ κληροδότημα, κατὰ τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ μόνος ὁ παραιτηθεὶς τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς προσβολῆς συμβολαίου ὡς ἀκύρου, δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτό, καὶ ὅτι ἡ ἀγνοία τῆς ἀκυρότητος ἀποκλείει τὴν εἰρημένην παραίτησιν. (167—1848).

8

Οἱ ἐξ ἀδιαθέτου καὶ οἱ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι δύνανται νὰ προσβάλωσι τὴν, ἐνεκα παραβιάσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, ἢ ἐνεκα παραλείψεως τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων, ἀκύρον τελευταίαν βούλησιν τοῦ κληρονομουμένου καὶ ν' ἀνατρέψωσιν αὐτήν, δύνανται ὅμως καὶ νὰ παραιτηθῶσι τοῦ δικαιώματος τούτου ἀναγνωρίζοντες τὴν τελευταίαν βούλησιν, ἐν γνῶσει τῆς ἀκυρότητος αὐτῆς, ὡς ἐγκυρον, Κώδικος βιβλ. 6 τίτλ. 23 διατ. 16 § 1, τοιαύτην δὲ ἀναγνώρισιν ἐμφαίνει καὶ ἡ ἐν γνῶσει τῆς ἀκυρότητος τῆς τελευταίας βουλήσεως ἐκτέλεσις αὐτῆς, εἴτε διὰ τῆς πληρωμῆς τῶν εἰς αὐτοὺς ἐπιβληθέντων, εἴτε δι' ἀποχῆς τῶν

εἰς αὐτοὺς καταλειφθέντων κληροδοτημάτων. Βασ. βιβλ. 44 τίτλ. 1 ἄρθρ. 32 Κώδικος, βιβλ. 6 τίτλ. 42 διατ. 23, καὶ βιβλ. 9 τίτλ. 22 διατ. 3 Βασ. βιβλ. 60 τίτλ. 41 ἄρθρ. 39 καὶ Πανδ. βιβλ. 48 τίτλ. 10 Τσμ. 3, μόνη δὲ ἡ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀκυρότητος τῆς τελευταίας βουλήσεως ἀποδοχὴ τοῦ δι' αὐτῆς καταλειφθέντος κληροδοτήματος, μὴ δυναμένη νὰ ἐμπαίνη παραίτησιν τοῦ ἀγνώστου δικαιώματος τῆς ἐπὶ ἀκυρότητι προσβολῆς, δὲν ἀποστεροῖ τὸν ἔχοντα συμφέρον τοῦ δικαιώματος τούτου Πανδ. βιβλ. 34 τίτλ. 9 Τσμ. 5 κλπ. (192—1848).

9

Ὁ Νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς διαθήκης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅτι οἱ μάρτυρες εἶναι πολῖται Ἕλληνες (ἄρθρ. 179—181 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων.) (176—1849).

10

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 63 περὶ διαθηκῶν ψήφισμα συμπληροῦται ἀναγκαίως ὡς πρὸς τὰς ἐπὶ διαθηκῶν διατυπώσεις, ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 67 ψηφίσματος, ὀρίζοντος, (ἄρθρ. 11 καὶ ἐπομ.) τὰς ἐπὶ πάσης μνημονικῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ μνήμονος τηρητέας διατυπώσεις, πρὸς βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος τῆς πράξεως, τὸ δὲ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα προσθέτει εἰς τὰς γενικὰς ἐκείνας διατυπώσεις, τὰς ἀντικατασταθείσας ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ περὶ συμβολαιογράφων νόμου, καὶ ἄλλας τινὰς πρὸς ἀσφαλεστέραν βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος τῶν διαθηκῶν, ὅθεν δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἀντὶ τῆς ἐπὶ πάσης μνημονικῆς πράξεως ἀπαιτουμένης μνείας τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς ἐκάστου μάρτυρος (ἄρθρ. 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 67 ψηφίσματος) ἤτοι τῆς πόλεως, ἢ τῆς κώμης, ἢ τοῦ χωρίου, ὅπου εἶναι ἐγκαταστημένος ὁ μάρτυς, διὰ τῆς ὁποίας μνείας μετὰ τῆς τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ιδιωτήτων καθίσταται εὐχερεστέρα ἡ βεβαίωσις τῆς ταυτότητός των, ὁ νομοθέτης ἠθέλησε κατὰ τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα (ἄρθρ. 4), νὰ ἀναφέρηται ἐν τῇ διαθήκῃ τὸ οἶκημα, ὅπου ἐνοικοῦσι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεώς της οἱ μάρτυρες, ἐνῶ διὰ τοῦ τυχαίου καὶ ἐμμεταβλήτου τούτου γνωρίσματος, καθίσταται πολλῶ δυσχερεστέρα καὶ ἐπισηφεστέρα ἡ βεβαίωσις τῆς ταυτότητός των, ὁ δὲ νομοθέτης ἐσκόπει ἀπ' ἐναντίας τὴν ἀσφαλεστέραν, εἰ δυνατόν, βεβαίωσιν αὐτῆς, προσθέτων ἐν τῷ 4. ἄρθρ. τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τὴν διάταξιν τοῦ ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ διαθήκῃ καὶ ἡ ἐνωρία τῶν μαρτύρων. Ὡς πρὸς τὴν μνείαν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων (ἄρθρ. 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 67 ψηφίσματος) προσθήκη καὶ τῆς μνείας τοῦ οἴκηματος, ὅπου ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των καὶ ἐπὶ βραχύτατον τυχόν χρόνον εὐρίσκονται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης οἱ μάρτυρες, ἀποβαίνει μετὰ τὸν ἀκριβέστατον προσδιορισμὸν τῆς ταυτότητός των (κατὰ τὸ ἄρθρον 16) καὶ τῆς μνείας τῆς ἐνωρίας των

(κατὰ τὸ ἄρθρ. 14) πάντα ἄσκοπος καὶ πρὸς μόνην τὴν δυσχέρειαν τῆς συντάξεως τῶν δημοσίων διαθηκῶν τείνων ὅρισμός, ὡς τοιοῦτον δὲ δὲν εἶναι δυνατόν γὰ καθιέρωσεν αὐτὸν τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου διὰ τῶν λέξεων ἐν' ἀναφέρει πᾶν οἰκίαν καὶ τὴν ἐνωρίαν τῶν μαρτύρων, κατὰ παροῦσαν μᾶλλον, καθόσον ἐὰν ἐθεόρει τὴν μνείαν ταύτην τοῦ οἰκήματος, ὅπου τυχαίως εὑρίσκονται οἱ μάρτυρες, συντελοῦσαν εἰς ἀσφαλτέραν βεβαίωσιν τῆς παύτητός των, ἤθελε διατάξει αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῶν μυστικῶν διαθηκῶν (ἄρθρ. 21 καὶ ἐπομ.), αἵτινες λαμβάνουσι νόμιμον ὑπαρξιν διὰ μόνης τῆς περὶ τῆς ἐγγχειρίσεως των ὑπὸ τοῦ διαθέτου εἰς τὸν μνήμονα, συντασσομένης παρ' αὐτοῦ πράξεως, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται ὁ αὐτός τῶν μαρτύρων ἀριθμός, ὁ καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων διαθηκῶν ἀπαιτούμενος, αἵτινες ὁμῶς περιβάλλονται δικαίως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου πρὸς βεβαίωσιν τῆς ταυτότητός των μὲ πολυειδεῖς διατυπώσεις, (ἄρθρ. 20—30), καὶ ἔχουσι τόσῳ μᾶλλον παρὰ τῆς δημοσίας διαθήκης ἀνάγκην αὐτῶν, ὅση ἡ τοῦ μνήμονος πράξις, ἡ δίδουσα εἰς αὐτάς νόμιμον ὑπαρξιν, εἶναι πολλῶ βραχυτέρα τῆς ἐπὶ τῶν δημοσίων διαθηκῶν, καὶ ἐπομένως δυσχερεστέρα ἢ ἀνεύρεσις τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως ἢ τῆς ταυτότητός των, ὅθεν ἡ ἐννοια τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 63 περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἔχοντος οὕτως α. Ὁ Μνήμων χρεωστῆς ν' ἀναφέρει εἰς αὐτὴν (τὴν διαθήκην), τὴν οἰκίαν, καὶ ἐνωρίαν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, εἶναι ὅτι ὁ μνήμων πρέπει ν' ἀναφέρει ἐν τῇ διαθήκῃ τὸν τόπον, τὴν πόλιν, ἢ κώμην, ἢ χωρίον καὶ τὴν ἐνωρίαν αὐτοῦ, ὅπου κατοικῶσι μόνιμοι ὅ τε διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες, ἡ δὲ ἀνάγκη τῆς μνείας τοῦ οἰκήματος, ὅπου εὑρίσκεται ὁ διαθέτης κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης, δὲν ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου, ὥστε γὰ προκύψῃ τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ ἐμφανίσῃ ἡ αὐτὴ λέξις, ἐν τῇ αὐτῇ ἄρθρῳ τοῦ νόμου, ὡς πρὸς μὲν τὸν διαθέτην τὸ οἰκήμα, ὡς πρὸς δὲ τοὺς μάρτυρας, τὸν τόπον ἐν γένει τῆς κατοικίας των, ἀλλ' ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 16 καὶ ἐπόμενα τοῦ περὶ μνημόνων ψηφίσματος, ἀντικατασταθέντων διὰ τοῦ ἄρθρ. 81 καὶ ἐπομ. τοῦ περὶ συμβολαιογραφῶν νόμου, καθ' ὃ πρὸς ταῖς ἄλλοις πᾶν μνημονικὸν ἔγγραφον πρέπει ν' ἀναφέρει τὸν τόπον, τὸ οἰκήμα, δηλονότι ὅπου συντάσσεται, ὅπερ ἐπὶ τῶν διαθηκῶν εἶναι τὸ οἰκήμα, ὅπου εὑρίσκεται ὁ διαθέτης κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης, τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ἐν τῷ παρατεθέντι ἄρθρῳ 4 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος λέξις οἰκία σημαίνει ὅχι τὸ κτήριον ὅπου τυχαίως εὑρίσκονται ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες, ἀλλὰ τὴν κατοικίαν αὐτῶν. (177—1849).

Ὁ ἐκτελὼν διαθήκην ἀχυρὸν δὲν δύναται ἀκολουθῆσαι νὰ ζητήσῃ τὸ ἀχυρὸν αὐτῆς, διατείνουμένης τὴν ἀγνοίαν τῆς ἀκυρότητος, διότι ὁ γι-

νόσκιων νομικὴν τινὰ πράξιν, ὑποτίθεται ὅτι ἐὰν αὕτη ᾖναι ἄκυρος κατὰ διατάξιν τοῦ Νόμου, γινώσκει καὶ τὸ ἄκυρον αὐτῆς, τεκμηριωμένης καὶ τῆς γνώσεως τοῦ Νόμου Βασ. (2. 4) 2. 21 Ἀρμ. (1. 1) 39. (6—1851).

12

Τὸ ἄρθρον 31—33 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 Νόμου περὶ διαθηκῶν τὰ κανονίζοντα τὸν τύπον τῆς ἰδιογράφου διαθήκης, δὲν ὀρίζουν προθεσμίαν τινὰ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη, εὑρεθεῖσα μετὰ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου, πρέπει νὰ ἐμφανίζηται εἰς δικαστήρια διὰ ν' ἀνοιχθῇ, ἥτοι νὰ γνωστοποιηθῇ καὶ κηρυχθῇ κυρία, ἢ μὴ, ἀφοῦ ἀκουσθῶσι μάρτυρες περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ διαθέτου. (65—1851).

13

Οὐ μόνον τῶν ἀνιόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν κατιόντων ἡ διαθήκη, ἵνα ᾖναι ἰσχυρά, ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν ΠΙΒ'. Νεαράν νὰ περιέχῃ τακτικὴν ἐγκατάστασιν ἢ ἀποκλήρωσιν, ὁποῖοι εἰσὶν ὡς πρὸς τοὺς κατιόντας ἢ ἀνιόντας, καὶ δὲν ἀρκεῖ, τὸ νὰ τοῖς ἀφεθῇ τι ἐν τῇ διαθήκῃ, ἵνα μένη αὕτη ἀπρόσβλητος, διότι κατὰ τὸ Β'. Κεφ. τῆς αὐτῆς Νεαρᾶς, ἡ διαθήκη, εἴτε τῶν ἀνιόντων εἴτε τῶν κατιόντων εἶναι, τότε μόνον δὲν ἀνατρέπεται διὰ τὸν λόγον ὅτι λαμβάνει τι ἐν αὐτῇ ὁ κληρονόμος, ὅταν τοῦτο ὑπὲρ λαμβάνει, ἀρνήηται αὐτῷ δι' ἐγκαταστάσεως. (17—1853).

14

Τὸ 19 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 περὶ δικηκῶν ψήρισματος τοῦ Κυβερνήτου ὀρίζον· « ἂν ὁ διαθέτης κωφὸς ᾖν δὲν ἤξεύρῃ νὰ ὑπογράψῃ, τότε ἡ διαθήκη ὑπογράφεται ἀπὸ διπλοῦν ἀριθμὸν μαρτύρων» ἐννοεῖ διπλάσιον τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν μαρτύρων, οὔτινες ἀπαιτοῦνται καὶ διὰ τὸν κωφόν, τὸν ἤξεύροντα ν' ἀναγινώσκει, καὶ οὕχι τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν τεσσάρων μαρτύρων διὰ τὸν μὴ ἤξεύροντα νὰ γράψῃ διαθήκην. (26—1853).

15

Ἡ ἀκύρωσις τῆς διαθήκης δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔνακα θανάτου δωρεάν· ὅταν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης ἀποδεικνύηται δωρεὰ δι' αἰτετὴν θανάτου Ν. 4. βιβλ. 8. τίτλ. 57. τοῦ Κώδ. (135—1853).

16

Τὸ 61 ἄρθρον τοῦ περὶ δικηκῶν Νόμου ὀρίζον ὅτι ὁ Ἕλλην εἰς ξένον κράτος εὑρεθείς δύναται νὰ διαθέσῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης· ἡ ἐπὶ μνήμονος κατὰ τοὺς περὶ μνημονεύσεως ἐν χρήσει τύπους τοῦ τόπου, ὅπου ἡ πράξις ἐγένετο, ἐννοεῖ διὰ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ μέρους ὅτι ἡ ἐπὶ μνήμονος διαθήκη γίνεται μόνον κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους τοῦ ξένου κράτους, χάριν ἐντολῆς τοῦ Ἕλληνος διαθέτου μὴ δυναμένου ἐν τῇ ἁλ-

λοδαπῇ νὰ ἔχη μνήμονα ἢ Συμβολαιογράφον, ἐνεργοῦντα κατὰ τοὺς τύπους τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, δὲν ἐννοεῖ δὲ ν' ἀπαγορεύσῃ τὸ νὰ γίνηται καὶ κατὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἰσχύοντας τύπους ἢ αὐτόθι συντασσομένη ἰδιόγραφος διαθήκη, ἐξ ἐναντίας ἐκ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν εἰς ξένον κράτος εὐρισκόμενον Ἕλληνα νὰ διαθέτῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ νομοθέτης μας παρεδέχθη τὸν διὰ τὰς τοιοῦτου εἶδους διαθήκας εἰς ξένον κράτος γενομένης γενικὸν κανόνα, καὶ ὅν ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν χρόνον καὶ τόπον ἐγένετο τὸ ἐγγράφον, διότι, ἂν ἄλλως ἐσκόπει ὁ νομοθέτης, ἤθελε ρητῶς ἐκφράσαι τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ἀλλὰ τοιαύτην ἐξαίρεσιν οὔτε εἰς τὸ 61 ἀρθρον οὔτε εἰς ἄλλο τοῦ περὶ διαθήκης νόμου καθιεροῖ. (129—1854).

17

Τὸ νὰ εὐρεθῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου ἢ ἰδιόγραφος αὐτοῦ διαθήκη μεταξὺ τῶν χαρτίων του καὶ οὐχὶ εἰς χεῖρας ἄλλου, εἶναι μὲν εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ 31 ἀρθρου τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου ἀπαιτουμένων ἐξωτερικῶν τύπων διὰ τὸ κύρος τῆς τοιαύτης διαθήκης, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Νόμος οὗτος ἐπιτρέπει ἢ εἰς ξένον κράτος ἰδιόγραφος διαθήκη τοῦ Ἕλληνος νὰ γίνηται καὶ κατὰ τοὺς αὐτόθι ἰσχύοντας τύπους, οὗτοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 31 ὁριζομένου, προσδιορίζουσιν ἄλλον τύπον, ἥτοι ἢ ἰδιόγραφος διαθήκη νὰ παραδίδηται εἰς χεῖρας τρίτου, καὶ οὐχὶ νὰ εὐρίσκηται μετὰ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐπεταὶ ὅτι ὁ τύπος οὗτος πρέπει νὰ τηρηθῇ ἀφοῦ ἡ διαθήκη γίνεται κατὰ τοὺς αὐτόθι ἰσχύοντας Νόμους καὶ οὐχὶ ὁ τοῦ 31 ἀρθρου ὁ δὲ τυχὸν θάνατος ἐν Ἑλλάδι τοῦ εἰς ξένον Κράτος διαθέτου Ἕλληνος, ποσῶς δὲν μεταβάλλει τὴν κατάστασιν τῶν ἤδη ἐγκύρως γενομένων, καθότι ἦταν ὁ Νόμος τοῦ ξένου Κράτους ἀπαιτῇ ἢ ἐπιτρέπῃ ἢ ἰδιόγραφος διαθήκη νὰ παραδίδηται εἰς χεῖρας τρίτου καὶ οὐχὶ νὰ εὐρίσκηται μετὰ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου ἀποθανόντος Ἕλληνος, καὶ πραγματικῶς ἐτηρήθη ὁ ὑπὸ τοῦ ξένου Νόμου διατασσόμενος αὐτὸς τύπος, θεωρεῖται τότε ὡς ἐκπληρωθεὶς ὁ τύπος τοῦ 3 ἀρθρου τοῦ περὶ διαθηκῶν Νόμου, διότι οὗτος ἐπιτρέπει ἄνευ ἐξαίρεσως ἢ περιορισμοῦ, ἢ ἰδιόγραφος διαθήκη νὰ γίνηται κατὰ τοὺς ἰσχύοντας εἰς τὸ ξένον Κράτος Νόμους ὅπου ἡ διαθήκη ἐγένετο. (129—1854).

18

Τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα ὁρίζον τὸν ἀριθμὸν περὶ τῶν ἐπὶ τῆς συντάξεως τῆς δημοσίας διαθήκης προσληπτέων μαρτύρων, δὲν ἀπαγγέλλει ἀκρίβητος αὐτῆς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε προσληφθῇ ἀνώτερος αὐτῶν ἀριθμὸς πρὶν τὸν εἰς τὸ ἀρθρον 3 ὁριζόμενον. (187—1855).

19

Ἐκ τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος προκύπτει, ὅτι ὠρίσθησαν ἀκριβῶς οἱ τῶν διαθηκῶν τύποι, ὧν ἡ παραβίασις ἐπιφέρει ῥητῶς καὶ ἀπολύτως τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης (ἄρθρ. 8, 15, 18, 29, 49, 56, 58, 63) καὶ ὅτι διὰ τοῦ παραρτήματος τοῦ ἰδίου ψηφίσματος ἐτροποποιήθησαν αἱ περὶ μαρτύρων τῶν διαθηκῶν διατάξεις τοῦ πολ. Νόμου (Κωδ. Ν. 22 (6. 23) Ἀρμ. § 25 (5. 1), καὶ ἀπηγορεύθη νὰ προσλαμβάνωνται ἐν ταῖς διαθήκαις ὡς μάρτυρες τὰ ἐν τῷ παραρτήματι ἀναφερόμενα πρόσωπα, χωρὶς ὅμως νὰ ὀριθῇ ὡς ἐν τοῖς προπαρατεθείσιν ἄρθροις ὅτι ἡ παράβασις καὶ τῆς ἐν τῷ παραρτήματι ἀπαγορεύσεως συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης, ἅρα ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη διάταξις πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ συμφώνως μὲ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου, τοῦτέστι νὰ μὴν ἐπεκτανθῇ πέραν τοῦ ὅρου τοῦ σκοποῦμένου τῆς ἀπαγορεύσεως, καὶ ἐπομένως νὰ μὴ θεωρηθῇ ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἂν ἐν αὐτῇ ἔλαβε μέρος ὡς μάρτυς πρόσωπον μὴ ἐπιτρεπόμενον ἀπὸ τὸν Νόμον, εἰμὴ μόνον καθόσον οὐδεὶς μάρτυς δύναται νὰ ᾖ ἐν ἰδίῳ πράγματι μάρτυς. (80—1859).

20

Ὁ κληρονόμος τότε μόνον θεωρεῖται κατὰ τὸν Νόμον 31 § 4 Π. (5. 2) ὡς παραιτηθεὶς τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλλῃ ὡς ἄκυρον τὴν διαθήκην ἐκ τῆς ἀκυρώσεως τῆς ὁποίας προσδοκᾷ ὠφέλειαν, ὅταν γνωρίζῃ τὰς διατάξεις αὐτῆς τῆς διαθήκης, ὥστε νὰ ὑποτίθεται ὅτι παρητήθη τοῦ εἰρημένου δικαιώματος ἐν γνώσει τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν αὐτῇ ἀκυροτήτων. (295—1859).

21

Κατὰ τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα, ὁ συμβολαιογράφος δέχεται τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ διαθέτου παρόντων τριῶν μαρτύρων ἢ τεσσάρων, ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν ἤξερῃ νὰ γράψῃ (ἄρθρ. 3), χρεωστῇ δὲ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου, γράφων τοὺς ἰδίους λόγους τοῦ χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἐννοίας του (ἄρθρ. 13)· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἐκ τοῦ 18 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, καθ' ὃ δὲν συγχωρεῖται νὰ παρεμβῇ ἐν ᾧ τόπῳ συντάσσεται ἡ διαθήκη ἄλλος, εἰμὴ ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες, συνάγεται ἀναμφίβολον ὅτι ὁ τε συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες ἀναγκαῖοι εἶναι νὰ ἐννοῶσι τὸν διαθέτην καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως ν' ἀντιλαμβάνωνται τὴν δὴλῶσιν τῆς τελευταίας βουλήσεώς του, διότι εἰς τὴν ἀμεσον τῶν διττῶν αὐτῶν προσώπων σύμπραξιν, ὑπάρχουσιν αἱ ἐγγυήσεις τοῦ νόμου θέλοντος νὰ κατατίθεται εἰς ἀμφοτέρους ἀπ' εὐθείας ἡ τελευταία θέλησις· αἱ ἐγγυήσεις δ' αὗται καταστρέφονται διὰ τῆς προσλήψεως διερμηνέως, καὶ κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον ἀπαιτεῖται οἱ μάρτυρες νὰ ἐννοῶσι τὸν διαθέτην. (79—1860).

22

Οὐδεμία διάταξις τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1880 περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, οὔτε ἀπλῶς ὁρίζει, τοῦ νὰ ἐκλέγῃ ὁ διαθέτης τοὺς τῆς διαθήκης του μάρτυρας, τὸ νὰ ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ ὅτι οἱ προσληφθέντες μάρτυρες δὲν ὑπάρχονταί εἰς ἐξαίρεσιν μετὰ τῶν κληροδοτουμένων καὶ τὸ νὰ γίνηται ἐν τῇ διαθήκῃ μνεία, ὅτι οἱ προσληφθέντες μάρτυρες εἶναι πολῖται Ἕλληνες. (112—1861).

23

Κατὰ τὸν Νόμ. 8 § 5 τῶν Πανδ. (β, 2) καὶ τὸ Τριτ. 8 ἐδ. 6 τῶν Β. (39. 1), ἡ μήτηρ τοῦ ἀνῆβου, ἡ τοῦ κυοφορουμένου, ὅταν ὁ πατὴρ αὐτὸ μὲν ἐκατέστησε κληρονόμον, ὑπεκατέστησε δὲ ἄλλο πρόσωπον, δὲν δύναται νὰ προσεάλῃ τὴν διαθήκην ταύτην, λόγῳ ὅτι δὲν ἐγκατέστη αὐτῇ κληρονόμος τοῦ ἀνῆβου, ἡ τοῦ κυοφορουμένου, καθότι ὁ πατὴρ ἐστὶν ὁ οὕτω διαθέσας, μὴ ὢν ὑπόχρεως νὰ ἐγκαταστήσῃ καὶ τοὺς ἀναγκαίους κληρονόμους τοῦ τέκνου του. (104—1861).

24

Τὸ 6 ἄρθρον τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ὁρίζει μὲν ὅτι, ὁ μνημόνων ἦτοι ὁ συμβολαιογράφος, προσκαλεῖ τοὺς μάρτυρας ν' ἀκούσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖ ἡ πρόσκλησις αὕτη τῶν μαρτύρων νὰ γίνηται διὰ πανηγυρικῶν λέξεων, ἥτοι ὀρισμένων, ἐπομένων ἀρκεῖ ὅπωςδήποτε νὰ γενῇ αὕτη. (112—1861).

25

Τὸ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1880 περὶ διαθηκῶν ψήφισμα δὲν θέλει ὠριτισμένον τύπον ὅρκου, καθ' ὃν πρέπει νὰ ὁμνύωσιν οἱ ἐν ταῖς διαθήκαις περιλαμβανόμενοι μάρτυρες, ἀλλ' ὁρίζει μόνον ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ὀρκώνει τοὺς μάρτυρας νὰ φυλάξωσι μυστικὸν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, ὅτι ἀκούσωσιν (ἄρθρον 5 τοῦ ἰδίου ψηφίσματος) τὸ δὲ ἄρθρον 231 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διατάττει, ὅτι ὁ εἰρημένος περὶ διαθηκῶν Νόμος φυλάττει καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ κῆρὸς του, καὶ οὐδὲ ἀκυροῖ, οὐδὲ τροποιεῖ τὸ εἰρημενον 5 ἄρθρον τοῦ ψηφίσματος, ἅρα ὁ Νόμος ἀνέθεσε πρὸ συμβολαιογράφῳ τὴν ὀρκισιν τῶν μαρτύρων κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἐπιβάλλει ὀρισμένον πρὸς τοῦτο τύπον, ὅθεν δὲν εἶναι ἀκυρὸς ἡ διαθήκη ἂν ἐγένετο ἡ ὀρκισις ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνης. (168—1861).

26

Ὁ σύζυγος τῆς δευτέρας ἐξαδέλφης τοῦ διαθέτου, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς τῆς διαθήκης, διότι οὗτος εἶναι ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς τοῦ διαθέτου εἰς ἕκτον βαθμὸν, ὡς ὄντος τοῦ διαθέτου δισεξαδέλφου τῆς τοῦ ζύγου τοῦ μάρτυρος, καὶ μάλιστα ἡ σχέση αὕτη τῆς ἀγχ.

στάς μεταξύ τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ διαιθέτου δὲν εἶναι εἰς βαθμὸν κωλύοντα τὸν γάμον, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ παράρτημα τοῦ περὶ διαθηκῶν Νόμου πρὸς ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων. (112—1861).

ΔΙΑΤΗΣΙΑ.

1

Ἡ συνεπεία ἀνακοπῆς κατ' ἐντάλματος περὶ ἐκτελέσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐκδιδόμενη ἀπόφασις τῶν πρωτοδικῶν, τότε προσβάλλεται διὰ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου, ὅταν τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαῖν τὰς 500 δραχ., καθόσον τὸ ἄρθρον 123 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν καθιεροῖ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνας. (97, 98 καὶ 99 τοῦ 1847).

2

Ἐπιδιαιτησία.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 110 καὶ 115 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ ἐπιδιαιτητὴς λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συζήτησιν μόνον, ὅταν ὑπάρξῃ ἰσοψηφία μεταξύ τῶν διαιτητῶν. Ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης, συμφώνου καθόλα οὐσης κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τῆς μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 170 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καὶ μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς τινος ρητῆς διατάξεως ἐν τῷ περὶ διαιτητῶν αὐτῆς κεφαλαίῳ συγχωρούσης εἰς τὸν ἐπιδιαιτητὴν, ὅπως οὗτος, γενομένης ἐκ νέου συζήτησεως μετὰ τούτου καὶ τῶν διαιτητῶν, συνεννοῖται ἀπλῶς μετ' αὐτῶν, ἐὰν ἐπιμένουν οὗτοι εἰς τὴν ἐξέθεσαν ἕκαστος ἰδίαν ἀπόφασιν, καὶ οὕτω νὰ προβαῖν ἔπειτα εἰς τὴν σύνταξιν ἰδίας τοῦ ἀποφάσεως μόνος του, παραδεχόμενος δι' αὐτῆς ὁλοσχερῶς τὴν γνώμην ἐνός τῶν διαιτητῶν, ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἰσοψηφίας τῶν διαιτητῶν καὶ τῆς συμπαραλήψεως τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ, νὰ ἐφαρμοζόνται αἱ ἀρχαὶ περὶ τῆς ἐκ νέου συζήτησεως καὶ συνδιασκέψεως, καὶ σχηματίσεως κατὰ πλειονοψηφίαν τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων, καθ' ἃν ἕκαστον κεφάλαιον τῆς δίκης κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 170 συνδυασμένον καὶ μὲ τὸ ἄρθρ. 179 Πολιτ. Δικονομίας. (90 1850).

3

Ἄν καὶ ἐπὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, συμπεσούσης διχοψηφίας, ἰσχὺν οὐδὲν ἦτον, ἐν ἡλείψει ἰδίας περὶ διαιτητῶν διαδικασίας, ἢ ἐν τῷ ἄρθρῳ 179 τῆς Πολ. Δικονομίας διαγραφομένη τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διαδικασία, καθ' ἣν ὁ ἐπιδιαιτητὴς ἀφείλει, συναρχόμενος ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τῶν ἄλλων δύο διαιτητῶν νὰ δικάζῃ ἐκ νέου τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὅμως τὰ διαφερόμενα μέρη ἔχοντα τὸ δίκαιωμα, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ 115 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ν' ἀναθέσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ εἰς ἓνα μόνον διαιτητὴν, χωρὶς ἐντεῦθεν

νά παραβιασθῇ ἡ δημοσία τάξις, δύνανται ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν διαφωνίαν τῶν πρώτων ἐπιδικαιτητῶν νά ὑποβληθῶσιν εἰς ἐνὸς δικαιτητοῦ τὴν κρίσιν, καὶ νά χορηγήσωσιν αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν ἢ νά ἐκδώσῃ μόνος αὐτοτελεῖ ἀπόφασιν, ἢ καὶ νά παραδεχθῇ, χωρὶς προηγουμένης συνδιασκέψεως, μίαν ἐκ τῶν δύο ἐγγράφων γνώμων τῶν διαφωνησάντων δικαιτητῶν. (147—1850).

4

Οἱ δαιτηταὶ ἐάν οἱ διάδικοι ἐν τῷ συνυποσχετικῷ δὲν ἀπεφάσισαν ἄλλως, περιβάλλονται δυνάμει τοῦ ἄρθρου 114 τῆς Πολ. Δικονομίας δικαστικὴν ἐξουσίαν, περιωρισμένην μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ διαγεγραμμένας εἰδικὰς περιπτώσεις, ἐν αἷς δὲν διαλαμβάνεται ἡ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἀπαγγελία, ἐπομένως ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν ν' ἀπαγγέλλωσιν αὐτὴν, ὡς αἱς ὁ Νόμος τὸ ἐπιτρέπει εἰς τοὺς τακτικούς δικαστάς. (93—1851).

5

Τὸ ἄρθρον 108 τῆς Πολ. Δικονομίας χορηγοῦν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ δικαίωμα νά ἐκβιάσῃ τὴν σύστασιν δαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, εἰς ταύτας περιλαμβάνει καὶ τὰς ἐξ ἐμπορικῆς ἐταιρίας πηγαζούσας, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς φράσεως ταύτης τοῦ Νόμου «ἐμπορικὰς ὑποθέσεις» ἥτις εἶναι γενικὴ, καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου, τὸ ὅποιον εἶναι πάντῃ διάφορον τοῦ 51 ἄρθρου τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου (265—1851). Σύμφωνας καὶ ἡ (222—1852).

6

Κατὰ τὸ 108 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, δίκαι ἀφορῶσαι τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς τότε μόνον παραπέμπονται εἰς δαιτητάς, ὅταν ῥητῶς ζητήσῃ τοῦτο ὁ ἐνάγων· τὰ δὲ δικαστήρια αὐτεπαγγέλτως ἄνευ τοιαύτης αἰτήσεως δὲν δύνανται νά παραπέμψωσι τὴν ὑπόθεσιν εἰς δαιτητάς, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου θεωρεῖται κατηργημένη, οὕτως τῆς ῥηθείσης διατάξεως τῆς Πολ. Δικονομίας, μεταγενεστέρως καὶ εἰδικωτέρας. (117—1853).

7

Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῶν πρὸς τοὺς προξένους ὁδηγίων δὲν ἀπαγορεύει νά ᾖναι μετὰ τῶν δαιτητῶν καὶ ἀλλοεθνῆς δαιτητής, ὅταν ἡ διαφορά ᾖναι μετὰ τῶν ὁμοεθνῶν καὶ ἀλλοεθνῶν· καὶ δὲν ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δαιτητῶν τὴν ἐκδίκασιν πολ. διαφορὰς ἐχρύστης ἀξιώποινον αἰτίαν, μάλιστα δὲ τὸ μνησθὲν ἐδάφιον ὀρίζει ὅτι οἱ προξένοι εἰς τὰς διαφορὰς ὁμοεθνῶν καὶ ἀλλοεθνῶν ἀδιακρίτως, ἂν ᾖναι ἐμπορικαὶ ἢ πολιτικαὶ καὶ ἀπὸ ποίας αἰτίας πηγάζουσι, συμμορφοῦνται μὲ τὰ παρὰ τῶν λοιπῶν προξενίων εἰς τὴν ἐδραν τῶν παραδεδεγμένα. (130—1856).

8

Κατὰ τὸ ἄρθρον 22 ἐδάφ. τελευταῖον τῶν πρὸς τοὺς προξένους ὁδηγίων ἰσχύει Νόμος ἐχουσῶν, ὑπαρχούσης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαφορᾷ μεταξὺ ὁμοεθνῶς καὶ ἀλλοεθνῶς, οἱ πρόξενοι διορίζουσι τοὺς διαιτητὰς πρὸς ἀπόφασιν τῆς διαφορᾷ ταύτης καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται συνυποσχετικὸν τῶν διαφερομένων, ὅθεν αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις, θεωροῦνται καὶ χωρὶς νὰ προηγηθῇ συνυποσχετικὸν ἐστελεσται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἀφοῦ περιληφθῇ εἰς αὐτάς ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως ἄρθρ. 118 Πολ. Δικονομίας. (130—1856).

9

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ 114 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν οἱ διαιτηταὶ ἀκολουθοῦσι τὴν περὶ τῶν Εἰρηνοδικῶν διαγεγραμμένην διαδικασίαν, ἔπεται μὲν ὡς φυσικὴ συνέπεια, ὅτι τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν πρέπει νὰ ὑπογράφωσι πάντες οἱ διαιτηταὶ ὡς ἀντιτιθεμένης εἰς πάντας ὁμοῦ τῆς διαιτητικῆς ἐξουσίας· ἀλλὰ μεταξὺ πολλῶν διαιτητῶν ἀποφασίζει κατὰ τὸ 115 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων, ὥστε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔργον ἐστὶ κυρίως τῶν πλειοψηφούντων διαιτητῶν ἢ ἀποφάσεις, διὰ τοῦτο ἰσχυρὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ, καὶ ὅταν ὑπὸ μόνον τῶν πλειονοψηφούντων ὑπογραφῇ, φθάνει μόνον ν' ἀποδεικνύηται πρᾶστικόν ὅτι συνέπραξαν καὶ συνδιδεσκέθησαν καὶ οἱ μειοψηφούντες. (309—1857).

40

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ ἀπὸ 41 Σεπτεμβρίου Β. διατάγματος τότε μόνον αἱ διαφοραὶ μεταξὺ μηχανικοῦ καὶ ἐργολάβου, ἢ ἐργολάβου καὶ ἐργοδότης πρέπει νὰ διαλύωνται διαιτητικῶς, ὅταν αὗται περιστρέφονται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ ὕλικου, τὴν ἐντεχνον ἢ μὴ χρῆσιν καὶ κατεργασίαν αὐτοῦ, τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐν γένει ἐκτελοῦνται αἱ ἐργασίαι, τὴν πρόοδον τῶν καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα τῆς ἐργαλαβίας, τοῦτέστιν, ὑσάκεις ἢ διένεξεις ἀποκλειστικῶς ἀφορᾷ τὴν ἀρχὴν, τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀναδεχθέντος παρὰ τοῦ ἐργολάβου ἔργου. (296—1861).

ΔΙΑΚΑΤΟΧΗ.

1

Κατὰ τὰς περὶ δικατοχῆς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου (Νομ. 12. § 1. Νομ. 35. βέλ. 41. τίτλ. 2. τῶν Πανθ.) καθιερωθείσας καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 629 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ἣς δὲν ὑπάρχει κοινὸν τὸ μεταξὺ τῆς κυριότητος καὶ τῆς κατοχῆς, δὲν δύνανται νὰ δικασθῶσιν συνάμα ἡ περὶ κυριότητος καὶ ἡ περὶ κατοχῆς ἀγωγῇ, ἀλλ' ἢ πρῶτη, ἢτοι ἡ περὶ κυριότητος, μετὰ τὴν καταδικασιν τῆς περὶ κατοχῆς. (126—1849).

2

Κατὰ τὸν Νόμον (πολ. Δικονομία, 629. § 3. Ν. 3. Κωδ. 8. 1) εἰς τὰς περὶ διακατοχῆς δίκας δὲν δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰ προτείνῃ πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς κυριότητος ζητήματα, ἰσχυριζόμενος εἴτε ὅτι εἶναι κύριος αὐτὸς τοῦ ἐπιδίκου πράγματος, εἴτε ὅτι εἰσὶν ἄκυρος οἱ περὶ κυριότητος τίτλος τοῦ ἐνάγοντος καὶ νὰ ἐνίσῃ οὕτω τὴν περὶ νομῆς δίκην μετὰ τῆς περὶ κυριότητος. (333—1855).

3

Δίκαι περὶ διακατοχῆς εἰσὶ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 629 καὶ 630. τῆς πολ. Δικονομίας. αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι τὴν διατάραξιν τῆς διακατοχῆς, ἢ ἀποβολὴν αὐτῆς, ἢ τὴν κατὰ παράκλησιν (νομὴν) τοῦ ἐναγομένου, καὶ σκοπὸν ἔχουσα τὸ ν' ἀπαγορεύσῃ τὸ δικαστήριον πᾶσαν περαιτέρω διατάραξιν τῆς νομῆς, ἢ νὰ διατάξῃ τὴν εἰς αὐτὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνάγοντος, ἢ τὴν παράλειψιν ἀσκουμένης διακατοχῆς, ὥστε τὸ ἄρθρον 187 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, λέγον ὅτι, αἱ περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν διακατοχὴν ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται παραχρῆμα καὶ ἂν δὲν κηρυχθῶσι προσωρινῶς ἐκτελεσταί, ἐννοεῖ τὸ διατακτικὸν ἐκεῖνο τῆς ἀποφάσεως τὸ εἰς τὴν διακατοχὴν ἀναφερόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως, ὅπερ δὲν εἶναι πάντοτε μέρος ἀναπόφευκτον τῶν περὶ διακατοχῆς δικῶν, παρουσιάζει τι κατεπείγον καθ' ἑαυτό. (86—1839).

ΔΙΑΚΟΠΗ.

1

Δίκης.

Κατὰ τ' ἄρθρα 463 καὶ 470—474 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ βίαιας διακοπῆς δίκης ἐνεκα θανάτου τινος τῶν διαδίκων, ἡ δίκη ἐπαναλαμβάνεται καὶ αὐθόρμητως ἀπὸ τὸν τοῦ ἀποθανόντος κληρονόμον, διορίζοντα ἀντίκλητον, εἰδοποιοῦντα τὸν ἀντίδικον καὶ ἐξακολουθοῦντα τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης. (136—1849).

2

Δικαστικῇ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Νόμου τῶν διακοπῶν ἀναστέλλονται κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν αἱ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων τεταγμέναι προθεσμίαι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ πρὸς χρῆσιν ἐνδίκων μέσων, διότι μόνον εἰς τὰς πρώτας εἶναι ἀναγκαῖα ἢ σύμπραξις τοῦ δικαστηρίου, ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκαθισταμένου δικαστοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν χρῆσιν ἐνδίκου τινος μέσου. (22—1857).

ΔΙΑΝΟΜΗ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 1 τοῦ βιβλίου Γ'. τίτλ. 38 τοῦ Κωδ. ἡ διανο-

μὴ ἀκινήτων κτημάτων ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπαλλοτρίωσιν. (210—1850).

2

Κηρυχθέντος τινὸς τελεσιδικίως συγκυρίου τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν διανομὴν αὐτῶν καὶ κατὰ παντὸς τρίτου συγκατόχου, διὰ νὰ λάβῃ τὸ μερίδιόν του, ἀδιαφόρως ἂν ᾔχεν ἢ μὴ τὴν πραγματικὴν κατοχὴν. (24—1849).

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

1

Ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως τοῦ 8 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 3 (15) Ἀπριλίου 1833 διατάγματος περὶ σχηματισμοῦ τῶν Γραμματειῶν, ἥτις ἀπαιτεῖ εἰς πᾶν διάταγμα τὴν προσυπογραφὴν τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως (Υπουργοῦ) εἶναι διὰ ν' ἀναθίσῃ εἰς αὐτόν τὴν εὐθύνην τῶν κυβερνητικῶν πράξεων, ὡς τοῦτο γίνεται ἔτι φανερόν ἐκ τοῦ ἐπομένου 9 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, ἀλλ' ὅταν αὐτὸς ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς προκαλῇ διάταγμα ἀφορῶν μερικὴν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτὸς οὗτος τὸ ἐκτελεῖ, καὶ ἂν δὲν προσυπέγραψεν τὸ διάταγμα τοῦτο, δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι ἄκυρον. (3—1850).

2

Διάταγμα μὴ ἀφορῶν πρᾶξιν τῆς νομοτελεστικῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ἐκδοθὲν πρὸς ἐξάσκησιν καθαρῶς νομοθετικοῦ δικαιώματος δύναται νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἢ ἀνακληθῇ, ἄνευ τινὸς εὐθύνης τοῦ δημοσίου ἀπέναντι τοῦ μετ' αὐτοῦ συμβαλλομένου. (267—1858).

ΔΙΑΤΡΟΦΗ.

1

Διαρκούντος τοῦ γάμου ὁ σύζυγος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, εἰμὴ ἐνόσω ἐκείνη συζῇ μετ' αὐτοῦ καὶ ταῦτα διατελῶσι ὑπὸ τὴν προστασίαν του· τότε μόνον κατὰ τοὺς §. 2. καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 683 τῆς Πολ. Δικονομίας, δύνανται νὰ προσδιορισθῶσι τὰ περὶ τῆς προσωρινῆς διατροφῆς αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς, ὅταν, ὑπαρχούσης ἀδυνατίου τῆς μετὰ τῆς συζύγου συνοικήσεως, ζητήσῃ ἢ σύζυγος προηγουμένως τὸν ἀπὸ τραπεζῆς καὶ κοίτης χωρισμόν. (20—1847).

2

Κατὰ τοὺς ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἰσχύοντας Νόμους τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων Πανδ. 25, 3. Τεμ. 5. §. 4. καὶ 6. καὶ Τεμ. 7, Νεαρά 18, Κ. 5, Νεαρά 89. κεφ. 12 καὶ 13, Ἀρμ. 5, 8, 69 ὁ πατὴρ ὑποχρεοῦται νὰ διατρέφῃ μόνον τὰ ἐκ νομίμου γάμου καὶ ἐκ παλλακίας τέκνα αὐτοῦ, ὁ δὲ Νόμος ὁρίζει τί ἐστὶ παλλακία, τὴν ὁποίαν διαστέλλει

ἀκριβῶς τῆς πορνείας θεωρῶν δὲ αὐτὴν θεμπτὴν σχέσιν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἀπονέμει εἰς τὰ ἐξ αὐτῆς τέκνα δικαίωμα διατροφῆς κατὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς Νεαρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος, καταργηθείσης τῆς παλλακίας ὡς νομίμου σχέσεως καὶ χαρακτηριζομένης ῥητῶς ὡς σχέσεως ἀθεμίτου κατ' οὐδὲν διαφερούσης τῆς πορνείας, καταργήθησαν καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Νόμων ρυθμισθεῖσαι συνέπειαι αὐτῆς, ὡς νομίμου σχέσεως ὑπὲρ τῆς παλλακίδος καὶ τῶν τέκνων, ἐν αἷς καὶ τὸ τῆς διατροφῆς δικαίωμα αὐτῶν, ἀρῶν μάλιστα κατὰ τὸν αὐτὸν Νόμον τὰ πορνογενῆ τέκνα οὐδὲν δικαίωμα πρὸς διατροφήν ἔχουσιν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς, ἐὰν τυχὸν ἦ οὗτος γινώσκτος (Βασ. 46, 1, 18 συνδ. μετ' αὐτοῦ ἀνω Νόμους. (77—1849).

3

Κατὰ τ' ἄρθρα 1010 καὶ 1011 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ δημόσιον εἶναι μὲν ὑπόχρεον νὰ διατρέφῃ τοὺς παρ' αὐτοῦ φυλακισμένους διὰ δημόσια χρέη, δὲν εἶναι ὅμως ὑπόχρεον καὶ νὰ προκαταβάλλῃ διὰ τῆς διατροφῆς ἔξοδα, καθότι δὲν ὑποτίθεται ὅτι τὸ δημόσιον θέλει καταχραστῇ τὸ ἀναγκαστικὸν τοῦτο μέτρον. (147—1852). Σύμφωναι καὶ αἱ 37—1854). καὶ (243—1855).

4

Κατὰ τὸν Νόμον 5. βιβλ. 25. τίτλ. 3. Πανδ. τὰ τέκνα εἴτε ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῆς μητρὸς αὐτῶν διατελοῦσι, εἴτε μὴ, ὀφείλουσι νὰ διατρέψωσι τὴν μητέρα αὐτῶν, ἂν ᾖναι ἄπορος, ἢ ἂν ἐκ τῆς ιδίας περιουσίας δὲν δύναται νὰ πορίζηται τὴν διατροφήν της, νὰ τῇ χορηγῶσι τὰ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς ἀναγκαῖα ἔξοδα ἀναλόγως τῆς περιουσίας των, δὲν ὑποχρεοῦνται ὅμως εἰς τὴν διατροφήν ταύτην ὅταν ἡ μήτηρ ἔχῃ περιουσίαν ἀρκούσαν, ἐξ ἧς δύναται νὰ διατρέφηται ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς τάξεως. (91—1853).

5

Οὗτε ὁ ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ (α. Β. 6. δ. τίτ. 9) Νόμος, καθ' ὃν ἡ γυνὴ ὀφείλει πενθεῖν ἐπὶ ἐνιαυτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ἀλλ' οὐτε καμία ἄλλη νομικὴ διάταξις ὑποχρεοῖ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀποδιδώσαντος ἀτέκνου συζύγου εἰς τὸ διατρέφειν τὴν ἐπιζήσασαν σύζυγον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πενθίμου ἔτους. (37—1859).

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ.

1

Κατὰ τοὺς νόμους 1, 2, 11 καὶ 41 τοῦ βιβλ. 3. τίτλ. 5 τῶν Πανδ. δεικνύει διαχειριστὴς ξένης περιουσίας εἶναι ὅστις διοικεῖ ἄνευ ἐπιτροπῆς

καὶ τὰς εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου ἀνηκούσας ὑποθέσεις, ἀπόντος ἢ ἀγνοούντος. (131—1847).

2

Κατὰ τὸν πολ. Νόμον (βιβλ. 3. τίτλ. 27. § 1. τῶν εἰτηγ. καὶ βιβλ. 19. τίτλ. 1. ἐδ. 2 τῶν Βασ.) ὁ διαχειριστὴς ἀλλοτρίων πραγμάτων ὑποχρεοῦται ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν κύριον αὐτῶν ὅτι ἐκ τῆς περισσίας τοῦ ἔχει, ἔνεκα τῆς γενομένης διαχειρίσεως εἰς χεῖράς του, καὶ ν' ἀνορθώσῃ αὐτῷ ἐντελῶς πᾶσαν ἐξ οἷαςδήποτε καὶ αὐτῆς τῆς ἐλαχίστης βαθυμίας του προεληθοῦσαν ζημίαν, ἡ δὲ ὑποχρέωσις αὕτη δὲν μεταβάλλεται ποσῶς ἐάν ὁ διαχειριστὴς δὲν ἐνήργησῃ τὴν διαχείρησιν αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ δι' ἰδίου ἐκυτοῦ ἐντολοδόχου, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ βιβλ. 17. τίτλ. 1. ἐδ. 28. τῶν Βασ. καθ' ἣ ὁ διαχειριστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνάξῃ τὸν κατ' ἐντολήν του διαχειρισάμενον τὰς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου, διὰ νὰ τῷ ἀποδώσῃ ὅτι οὗτος ὁ διαχειριστὴς εἶναι ὑπόχρεως νὰ καταβάλλῃ τῷ κυρίῳ ἐκ τῆς διαχειρίσεως, ἔχει δὲ τὸ δικαίωμα καὶ πρὶν ἢ ἐναχθῇ ὑπὸ τοῦ κυρίου τῶν πραγμάτων ἐπὶ ἀποδόσει τῶν ἐκ τῆς διαχείσεως ὀφειλομένων, ὅπερ δὲν ἤθελε δύνασθαι νὰ πράξῃ ὁ διαχειριστὴς, ἐάν ἐκ τῆς δι' ἐντολοδόχου αὐτοῦ διαχείσεως τῶν πραγμάτων τοῦ κυρίου, ἡ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσα ὑποχρέωσις του μεταβάλλετο ἀπὸ κυρίας εἰς παρεπομένην, ἔχοντας αὐτοῦ τὸ δικαίωμα νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν κύριον τὰς κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου του ἐκ τῆς ἐντολῆς ἀγωγὰς του, καὶ τότε μόνον δυναμένου νὰ ἐναχθῇ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ κυρίου, ἐάν οὗτος δὲν ἱκανοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἐντολοδόχου, καθότι ἐάν τοιαύτη μεταβολὴ ἐπῆρχετο εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ δι' ἐντολοδόχου διαχειρισμένου ἀλλοτρίας ὑποθέσεις, ὁ περπαχθεὶς νόμος ἤθελεν ὀρίζει, ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ διαχειριστοῦ ἐναγόμενος ἐντολοδόχος του δύναται ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ἀγωγῆς του τὴν ἐνστάσιν ὅτι δὲν ἔχει συμφέρον, ὁ ἀνάγων, νὰ λάβῃ εἰς χεῖράς του παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου του, τοῦ ἐναγομένου, τὸ ἐκ τῆς διαχείσεως εἰς τὸν κύριον ἀνήκον, μὴ ὡν ὑπόχρεως νὰ τῷ ἀποδώσῃ εἰς αὐτόν, ἀλλὰ μόνον νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὰς κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου του ἀγωγὰς του, καὶ δυνάμενος ἐπομένως τὸ πολὺ νὰ ζητήσῃ ἐξασφαλιστικὰ μέτρα κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου του, περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐξασκήσεως τῶν εἰς τὸν κύριον τῶν ὑποθέσεων παραχωρηθησομένων ἀγωγῶν του. Ἐκτὸς τούτων ἡ κατὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν περίπτωσιν μεταβολὴ τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως τοῦ διαχειριστοῦ εἰς παρεπομένην, ἤθελεν ἀποβῇ εἰς παντελὴ ὄλεθρον τοῦ αἰθέου κυρίου τῶν ὑποθέσεων, ἐάν τυχὸν ἡ διαχείρισις αὐτῶν ἐνεργηθῇ διὰ πλειόνων ἀλλήλων· ἐντεταμένων αὐτὴν, παραπεμπομένου τοῦ κυρίου ἀπὸ τοῦ διαχειριστοῦ εἰς τὸν ἐντολοδόχον του καὶ ὑπὸ τούτου πάλιν εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἐντολοδόχον καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐνῶ ἡ ἐξ οἷονοι συμβάσεως τῆς

διαχειρίζεως ἄλλοτρίων πραγμάτων ὑποχρέωσις τοῦ διαχειριστοῦ κατὰ τὴν ρητὴν διαταξίν τοῦ νόμου, ἐπενοήθη πρὸς ὄφελος τοῦ κυρίου αὐτῶν (βιβλ. 3 τίτλ. 27 § 1 τῶν Πανδεκτῶν). ὅθεν ἐὰν ὁ κύριος τῶν ὑποθέσεων μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τὴν παραχώρησιν τῶν ἀγωγῶν, ἀπαιτῇ ἀμέσως παρὰ τοῦ διαχειριστοῦ τὴν ἀποζημίωσιν, οὗτος δὲν δύναται ν' ἀπορύγῃ αὐτὴν διὰ τῆς εἰρημένης παραχώρησεως. (182—1848).

ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

1

Ὁ καθ' οὗ ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή, τότε δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστασιν τοῦ πωληθέντος καὶ παραδοθέντος πράγματος, ἐὰν ἀληθῶς τῷ ἐγένετο πώλησις τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, καὶ ἐὰν ἀπέκτησεν αὐτὸ διὰ συμβολαίου ἰσχυροῦ. (15—1849).

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ.

1

Κατὰ γενικὸν κανόνα τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ γενικὴ ἢ προσωρινὴ δικαιοδοσία παντός ἡμεδαποῦ ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς μονίμου κατοικίας του, εἰς δὲ τὸν κανόνα ὑπάγονται λόγῳ γενικῆς δικαιοδοσίας καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι, αἱ ὁποῖαι καθὼ ἠθικὰ πρόσωπα ὑπάγονται εἰς τὸ Δικαστήριον εἰς τοῦ ὑποίου τὴν περιφέρειαν εἶναι αὗται καθοδρυμένοι καὶ ἔχουσι τὴν ἐταιρικὴν κατοικίαν των. (29—1346).

2

Ἐξαιρέσεις τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου ὑπάρχει κατὰ τὸ 4. ἐδ. τοῦ ἄρθρ. 19 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν κατὰ τὴν κατάσχεσιν πράγματός τινος, ἐγείρηται διαφορά, ἥγουν, ὁ καθ' οὗ αὕτη γίνεται τὴν προσβάλλει ὡς παρατύπως ἐνεργηθεῖσαν κλπ. ὅταν ὁμοῦς διὰ τὸ κύρος τῆς παρὰ τρίτῳ ἐνεργηθείσης κατασχέσεως αὐτὸς ὁ κατασχὼν πρόκηται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κύρους αὐτῆς ἀγωγὴν ὀφείλει κατὰ τὸ 5. ἐδ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 19 νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου δικαστήριον, εἴτε εἶναι, εἴτε δὲν εἶναι τελεσιδικίως δεδικασμένη ἢ κυρία ἀπαίτησις. (40—1860).

ΔΙΚΑΣΤΗΣ.

1

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 183 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, ἥτις εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου 16. βιβλ. Α'. τίτλ. Γ'. τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν κατάλληλον Νόμον, καὶ ἂν ὁ δικδικὸς δὲν ἐπεκαλέσθῃ αὐτάν. (68—1846).

2

Ὁ Δικαστὴς τῆς οὐσίας εἶναι καὶ ὁ τῆς ἐνστάσεως καὶ ὁ Νόμος· ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἀποκλείει τοὺς διαδίκους νὰ προτείνωσιν ἐνστάσεις εἴτε συνοπτικῇ, εἴτε συνήθης εἶναι ἡ δίκη καὶ μόνον κατ' ἐξαιρέσιν εἰς τ' ἄρθρ. 729 καὶ 782 Πολ. Δικονομίας ἀπαιτεῖ ὡς πρὸς μόνον τὴν ἀποδείξιν αἱ ἐνστάσεις ν' ἀποδειχθῶσι παραχρῆμα. (104—1850).

3

Πᾶς εἴτε ὡς τακτικὸς εἴτε ὡς ἀναπληρωτικὸς δικαστὴς συνεδριάζων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὑποτίθεται δούς τὸν τῆς ὑπηρεσίας ὄρκον πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως. (204—1858).

4

Ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ 180 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ ἐν τῷ δικαστικῷ συμβουλίῳ καταρτισθεῖσα ἀπόφασις καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὀριστική πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς της δύναται ν' ἀνακληθῇ, ἀφοῦ δὲ δημοσιευθῇ ὑποτίθεται ὅτι οἱ ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἀποφασίσαντες δικασταὶ ἐνέμεινον εἰς τὴν ἀπόφασιν των μέχρι τῆς δημοσιεύσεώς της, ἐνόσω οἱ συναποφασίσαντες δικασταὶ εἶναι ἐν τοῖς ζῶσι καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ· τούναντιον ἐκλείπει τὸ τεκμήριον τοῦτο, ἂν τις τῶν δικαστῶν λείψῃ, διότι καὶ αὐτὸς ἠδύνατο, ἐνόσω ἡ ἀπόφασις δὲν ἐδημοσιεύθῃ νὰ μεταβάλλῃ γνώμην, καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐν τῷ συμβουλίῳ εἰς διάσκεψιν, ὅτε καὶ οἱ λοιποὶ δικασταὶ ἠδύναντο ἐπίσης νὰ μεταβάλλωσι γνώμην καὶ νὰ σχηματισθῇ ἄλλη ἀπὸ τὴν πρότερον καταρτισθεῖσαν ἀπόφασιν. (145—1860).

5

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 172, 244, 248 καὶ 250 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ δικαστὴς δὲν ἔχει μόνον τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εἰσβάλῃ ὅλα τὰ παρὰ τῶν διαδίκων καθυποβαλλόμενα περιστατικά πρὸς ὑποστήριξιν τῶν αἰτήσεών των, νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ ἐκείνων, ἅτινα κατὰ τὴν κρίσιν του ἔχουσιν ἐπιρρῶν εἰς τὴν ἐκέσιν τῆς δίκης, καὶ περὶ ὧν δὲν εἶναι δικαστικῶς πεπεισμένος, καὶ ν' ἀποκρούσῃ ὅσα θεωρεῖ ἀλυσίτελῃ εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του. (342—1862).

6

Ἀληθὲς μὲν εἶναι, ὅτι τὸν Νόμον ὀρεῖται νὰ γνωρίζῃ ὁ δικαστὴς καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ αὐτόν, καὶ ὅταν εἰδικῶς δὲν ἐπικαλεῖται αὐτὸν ἡ διάδικος· ἀλλ' ὅταν ὁ Νόμος κανονίζῃ διάφορα πρᾶγματα καὶ ὁ διάδικος δὲν ἐκθέτῃ πραγματικά περιστατικά, ἐφ' ὧν κατὰ τὴν κρίσιν του ἐπικαλεῖται τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, ἡ ἰσχυρίζεται τὴν παραβίασιν αὐτοῦ,

δύναται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ν' ἀπορρίψῃ τοιαύτην πρότασιν ὡς ἀόριστον χωρὶς νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν ἀνω μνημονευθέντα κανόνα. (118—1362). (*)

ΔΙΚΗ.

1

Ἡ δίκη, ἣν ὁ ὀφειλέτης προκαλεῖ, μὴ θέλων νὰ παραιτήσῃ, ὡς ὑποχρεοῦται διὰ τοῦ 980 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, τὴν διακατοχὴν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως, εἶναι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκῃ, διότι οὐ μόνον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ περιλαμβάνεται εἰς τὸ τμήμα τῆς ἀναγκαστικῆς διαδικασίας, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ σκοπὸς τῆς δίκῃς εἶναι ἡ διὰ καταναγκασμοῦ παραίτησις τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος, ἵνα ὁ πλειστηριασμὸς ὁ καταναγκαστικῶς ἐνεργούμενος, λάβῃ τὸ ἀποτέλεσμα του, ὅθεν ἡ ἐπὶ τοιαύτης δίκῃς ἐκδιδόμενη ἀπόφασις δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐφέσεως ἐντὸς 10 ἡμερῶν κατὰ τὸ 871 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας. (269—1855).

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

1

Κάνεις νόμος δὲν ἀπαγορεύει τὸν δικηγόρον, ἐὰν οὗτος ᾖναι δικαίου τινὸς πληρεξούσιος, νὰ συντάξῃ καὶ νὰ ὑπογράψῃ ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ εἶναι διωρισμένος, δικόγραφόν τι ἀναγόμενον εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον· ἀπ' ἐναντίας δ' ἀφοῦ οἱ δικηγόροι πληρεξούσιοι εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην ἔχουν κατὰ τ' ἄρθρ. 92 καὶ 95 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τὸ δικαίωμα νὰ κάμουν ἔφεσιν ἢ νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν ἂν λάβουν τὴν πρὸς τοῦτα εἰδικὴν πληρεξουσιότητα ἂν καὶ συντάττοντες τὴν πράξιν των εἰς ἄλλαν ἑδραν παρὰ τὴν τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων, κατὰ μείζονα λόγον ἔχουσι τὸ τοιοῦτον δικαίωμα καὶ οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι παρὰ τοῖς ἀνωτέροις δικαστηρίοις, ὅπου ἀνάγεται ἡ ἔφεσις ἢ ἡ αἵτησις ἀναίρεσως, εἶναι ἀδιάφορον ἂν οὗτοι συντάξωσιν ἢ ὑπογράψωσι τὸ δικόγραφον ἐκτὸς τοῦ τόπου, ὅπου ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ δύναται νὰ ἐνεργήσῃσι τὰ καθήκοντά των, καθότι δὲν προσγίνεται εἰς τοὺς διαδίκους οὐδεμίαν ἐλάβῃ. (34—1847).

2

Δύναται νὰ συνταχθῇ ἔφεσις καὶ παρὰ δικηγόρου μὴ παρ' ἐφέταις ὡς καὶ παρ' ἄλλου, ἐκτὸς ἐκείνου τοῦ διεξαγαγόντος τὴν πρωτόδικον δίκην, ἀνήκοντος ὅμως εἰς τὸ αὐτὸ ἔνθ' ἡ ὑπόθεσις ἐδιδάσθη δικαστήριον. (54—1847).

(*) Ὅρα καὶ τὸ ζήτημα «ἀπόσεις» (6).

3

Δικηγόροι ὄντες διωριζόμενοι πληρεξούσιοι δύνανται νὰ ἐνεργῶσι πράξεις καὶ δι' ἄλλο δικαστήριον ὥς καὶ νὰ υπογράφωσιν ἀναιρέσεις. (57—1847).

4

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 56 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅστις ἔνεκεν ὁποιασδήποτε δολιότητος ἢ ἀπάτης, ἔνεκεν ἀσυγγνώστου ἀμελείας ἢ παραδρομῆς, φρονεῖ ἑαυτὸν ἡδικημένον παρὰ τινος δικηγόρου καὶ λοιπῶν εκπληρούντων χρέη ὑπηρεσίας, ἔχει τὸ δικαίωμα, ἐὰν ἄνευ τούτου δὲν ᾔθελεν ὑποφέρει τὴν ζημίαν ἢ τὴν στέρησιν, νὰ κάμῃ κατὰ τοῦ εἰρημένου πολιτικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ, ἀρμόδιον δὲ δικαστήριον εἰς τὰς κατὰ τῶν δικηγόρων ἀγωγὰς, ὁποιοῦνδήποτε καὶ ὅσον ὀλίγον ἂν ᾔθελεν εἶσθαι τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ὥρισε τὸ ἄρθρον 58 τῆς ἰδίας δικονομίας τὸ Πρωτοδικεῖον, τοῦ οὐοίου ἢ ἀπόφασις ἐκκαλεῖται ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν. (172—1847).

ΔΙΟΡΙΑ.

1

Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 307 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅτι πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων προσδιορίζει ἡμέραν καὶ ὥραν ἢ διατάττουσα τὴν ἐμμέαυτον ἀπόδειξιν ἀπόφασις, ἔπεται ὅτι ὁ Νόμος θέλει ν' ἀρχίζῃ μόνον κατὰ τὴν τεταγμένην ὥραν ἢ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, ἢ διάρκεια δὲ αὐτῆς κρέμαται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσαχθέντων μαρτύρων ἔνεκα τῶν ὁποίων ἢ ἐξέτασις ἐνδέχεται νὰ παραταθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπομένους ἡμέρας· τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο πρέπει νὰ ἰσχύῃ καὶ ὅταν τὰ δικαστήρια παρεκλίνοντα τοῦ Νόμου, ἀναθεττοῦσιν εἰς τὸν εἰσηγητὴν τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας, ὀρίζοντα αὐτὰ μόνον διορίαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, διότι καὶ τότε ἂν ὁ καιρὸς δὲν ἐπαρκέσῃ, ἐξετάζονται ἐγκύρως οἱ μείναντες μάρτυρες καὶ ἐκτὸς τῆς ταχθείσης διορίας. (274—1856).

ΔΟΥΛΕΙΑ.

2

Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ πρὸ πολλῶν χρόνων κατερειπωθέντος νερομύλου δὲν ἐπιφέρει καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνημμένων δικαιωμάτων δουλείας τὴν ἀποκατάστασιν. (72—1847).

2

Τὰ περὶ ὑγεινῆς οἰκοδομῆς πόλεων καὶ κομῶν καὶ περὶ τοῦ σχεδίου αὐτῶν Βασ. διατάγματα, δὲν κατήργησεν τὰ μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἐκ πραγματικῶν δουλειῶν κεκτημένα δικαιώματα, οὔτε τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐπικρατοῦντα ἔθιμα, ὅταν ταῦτα δὲν ἀντίκηνται εἰς τὸ περὶ εὐθυγραμμίας

τῶν πόντων σχέδιον, καὶ εἰς τοὺς γενικοὺς κανονισμοὺς τοὺς ἀφορῶντας τὴν κοινὴν ὑγείαν. (39—1848).

3

Κατὰ τὸν Νόμον 1 εἰβλ. 3 τίτλ. 34 τοῦ Κωδ. διὰ τῆς μακροχρονίου χρήσεως ἀποκτᾷ τις δικαίωμα δουλείας, ἐὰν δὲν κατέχη εἰς, λάθρα καὶ κατὰ παράκλησιν, μακροχρόνιος δὲ χρήσις εἶναι ἡ τριακονταετία. (39—1848).

4

Αἱ πραγματικαὶ δουλείαι δὲν ἀποκτῶνται μόνον διὰ συμφωνίας, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων τρόπων, ὡς διὰ τῆς δεκαετοῦς ἢ εἰκοσαετοῦς παραγραφῆς, καὶ διὰ τῆς τριακονταετίας, ἐὰν ὁ παραγράφων δὲν ἀποδείξῃ τὸν νόμιμον τίτλον, κατέχει ὅμως ἐν καλῇ πίστει. (39—1848).

5

Ὁ ἀπολαύων δουλείαν χρήσεως ἐπὶ οἰκίας τινος, δύναται μὲν νὰ κατοικήῃ ἐν αὐτῇ, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ τὴν ἐνοικιάζῃ, ἢ νὰ ἐκποιήτῃ τὸ τῆς χρήσεως δικαίωμα, Νόμος (Inst). Σ'. τίτλ. 5 § 2 Πανδ. εἰβλ. 7 τίτλ. 8 τεμ. 8, Βασ. 16 τίτλ. 8 ἐδ. 8). (9—1854).

6

Ἐπὶ τῶν δουλειῶν τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων μόνη ἡ ἐπὶ τὸν ὠρισμένον τῆς παραγραφῆς χρόνον ἀχρησία τῆς δουλείας, καταργεῖ αὐτὴν χωρὶς ν' ἀπαιτῆται χρησικτησία ἐκ μέρους τοῦ κυρίου τοῦ δουλεύοντος κτήματος (N. 6. Π. 8. 2). (293—1858).

7

Κατὰ τὸν Νόμον 10 ἐν ἀρχῇ (8. 5) Πανδ. καὶ τὸν Νόμον 1 § 23 (39. 3) αὐτόθι, διὰ τῆς χρονίας, ἥτοι τῆς δεκαετοῦς χρήσεως τοῦ τῆς δουλείας δικαίωματος, ἀποκτᾶται δουλεία χωρὶς ν' ἀπαιτῆται περὶ αὐτῆς τίτλος, ἀρκεῖ ἡ χρήσις τοῦ δικαίωματος νὰ μὴ ἐγένετο εἰς, λάθρα, ἢ κατὰ παράκλησιν, τὸ δὲ τεμάχιον 12 τῶν Βασ. (50. 11) ἀναφέρει περὶ τοῦ ἀπαιτουμένου χρονίου διαστήματος τῆς δεκαετίας, καθ' ὃ ἀποκτᾶται ἡ δουλεία διὰ τῆς παραγραφῆς, καὶ ἰδίως, πότε λογίζεται παρὼν ἢ ἀπὼν ἐκεῖνος ὃν ἐπιβαρύνει ἡ δὲν εἰσάγει ἡ χρήσις. (128—1861).

8

Κατὰ τὸν Νόμον Εἰσηγ. § 3 (2. 3) μόνος ὁ κύριος καὶ κάτοχος ἀκινήτου κτήματος δύναται νὰ ζητήσῃ δικαίωμα δουλείας, παρ' ἄλλος, γειτονικοῦ κτήματος. (221—1862).

ΔΩΡΕΑ.

1

Τὸ κύριον δωρεὰς ἐνεργουμένης παρ' ἄλλοδαπῶν εἰς ἡμεδαπὴν, ἀντι-

κειμενον έχουσιν ακίνητα κτήματα ἐν τῇ Ἑλλάδι δικάζεται κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς Νόμους, διότι κανὼν ἀδιαφιλονίκητος πηγάζων ἐκ τῆς κυριαρχίας ἐκάστου ἔθνους εἶναι, ὅτι ξένα νομοθεσία δὲν ἰσχύουν ἐντὸς τῶν ὁρίων του, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ῥηταὶ διατάξεις τῆς ἰδίας αὐτοῦ νομοθεσίας, ἢ ἐν τῇ σιωπῇ αὐτῆς γενικὴ συναίνεσις τῶν πολιτισμένων ἔθνων, πρὸς χάριν τῆς μεταξὺ αὐτῶν σχέσεως καὶ συγκοινωνίας, παρεδέχθησαν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ξένων Νόμων.

Τὸ πολιτικὸν δὲ τῆς Ἑλλάδος δίκαιον δὲν περιέχει καμίαν διάταξιν χορηγοῦσαν κύρος καὶ ἰσχὺν εἰς τὴν θέλησιν ξένου νομοθέτου ἐντὸς τοῦ κράτους ἐπὶ συμβολαίων γενομένων μὲ ἡμεδαπὸν, καὶ ἐπὶ κτημάτων ὑπαρχόντων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα ἐκ τῶν ἀρχῶν τῶν ἐκφραζομένων διὰ τοῦ τελευταίου Νόμου τῶν Πανδεκτῶν, *de jurisdictione extra territorium jus dicenti inipune non paretur*, καὶ δι' ἄλλων χωρίων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, δύναται νὰ ἐξαχθῇ τὸ ἐναντίον συμπέρασμα.

Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 245 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέποντος τὴν ἀπόδειξιν ξένου Νόμου, συνάγεται μόνον ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις, καθ' ἃς τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ γινώσκειν τὰς διατάξεις ξένων νομοθεσιῶν, διὰ νὰ κανονίσουν κατ' αὐτάς δικαιώματα γεννηθέντα ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν, οὐχὶ δὲ ὅτι αἱ διατάξεις αὗται δύνανται νὰ κανονίσουν δικαιώματα γεννηθέντα ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ Ἑλλήνων πολιτῶν, καὶ ἐπὶ κτημάτων κειμένων ἐντὸς τῆς Ἐπικρατείας. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο συνάγεται ἀπὸ τὴν διάταξιν τῶν ἀρθρῶν 859 καὶ 860 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια χρεωστοῦν νὰ παρέξουν ἐκτελεστάς τὰς παρὰ ξένων δικαστηρίων, καθ' ἡμεδαπῶν ἐκδιδόμενας ἀποφάσεις, ὅταν αὗται δὲν ἀντιβαίνουν εἰς ἡμεδαποὺς ἀπαγορευτικούς Νόμους, διότι αὕτη ὑποθέτει διενέξεις ἀφορώσας πράξεις γενομένας, ἢ κτήματα κείμενα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων κατέστησαν ἀρμόδια ξένα δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῶν, ἐπομένως καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς νομοθεσίας μας, καὶ κατὰ τὰς περὶ τῶν ὁρῶν τῆς ἰσχύος τῶν ξένων προσωπικῶν νόμων ἀρχὰς τοῦ δικαιουτῶν ἔθνων, τὸ κύρος τῆς δωρεᾶς τῆς γενομένης ἐν Ἑλλάδι πρὸς Ἑλληνας πολίτας πρὸς ἀλλοδαποῦ καὶ ἀφορώσης ακίνητα κτήματα κείμενα ὡσαύτως ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, πρέπει νὰ κανονισθῇ κατὰ τοὺς ἐγχωρίους Νόμους. (23—1845).

2

Κατὰ τὸν Νόμον 18. § 3. τῶν Πανδ. Εἰβλ. 39 τίτλ. 5. καὶ τὴν διάταξιν 2. τοῦ Κώδικος Εἰβλ. 8. τίτλ. 45. ὁ δωροδόχος τότε δύναται νὰ ἔχῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δωροδότου, ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τοῦ δωρηθέντος, ὅταν ὁ δωροδότης ἐδόλεισθῃ τὸν δωροδόχον, ἢ ὅταν

τῶς συνεφωνήθη μεταξύ των, ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως, νὰ ὑποχρεοῦται ὁ δωροδότης εἰς ἀποζημίωσιν ἐκ τούτων δὲ γίνεται δῆλον ὅτι, μὴ ὑπαρχουσὼν τοιούτων περιπτώσεων, ὁ δωροδόχος δὲν δύναται νὰ ἔχη ἀγωγὴν τινα κατὰ τοῦ δωροδότου, ἢ καὶ κατὰ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος τούτου, ἐὰν τὸ δωρηθὲν ἐκνικηθῇ ὅλον ἢ ἐν μέρει. (188—1849).

3

Ἡ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς διαρεᾶς καὶ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς γενομένη ἀνάκλησις δὲν καθιστᾷ αὐτὴν ματαίαν. (10—1850).

4

Ἡ δωρεὰ εἶναι τελεία καὶ ὅταν ὁ δωρητὴς δωρῇ τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τινος ἀκινήτου, κρατεῖ δὲ δι' ἐκτὸν τὴν ἐπικαρτίαν μέχρι τοῦ θανάτου του, ἐπομένως ὑποχρεοῦται εἰς τὴν παραχώρησιν τοῦ ἀκινήτου τούτου. (10—1850).

5

Κατὰ τὸν Νόμον (Πανδ. αὐτόθι Ν. 1. καὶ 6. §. 11 καὶ 13), πᾶσα ἐκποίησης γενομένη παρὰ τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἐλάβην τῶν δανειστῶν του, δύναται νὰ προσβληθῇ παρ' αὐτῶν, ἀδιαφόρως ἂν ᾖναι δωρεὰ γενομένη παρὰ συζύγου λόγῳ θανάτου, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ δωρεῶν νὰ ὑπάρχῃ ὁλὸς ἐκ μέρους τοῦ λήπτορος (95—1850) Σύμφωνα καὶ ἡ 279 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἔχουσα οὕτω.

Ἡ ἀποδειχθέντος ὅτι ἡ δωρεὰ συζύγου πρὸς τὴν σύζυγόν του ἐγένετο πρὸς καταδολίευσιν τῶν δανειστῶν, αὕτη δὲν ἰσχύει καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ συζύγου ὡς δωρεὰ ἐνεκα θανάτου.

6

Λόγον ἀχαριστίας χαρακτηρίζει ὁ Νόμος καὶ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν συμφωνιῶν τῆς δωρεᾶς ἐκ μέρους τοῦ δωρολήπτορος (Νομ. 10 Κώδ. (de revocand. don.) Ἐπομένως καὶ τὸ πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν δικαίωμα εἶναι καθαρῶς προσωπικὸν τοῦ δωρητοῦ, μὴ μεταβαίνον εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ. (267—1852).

7

Κατὰ τοὺς συνδυασμένους μδ'. καὶ Ν'. Νόμους Βασ. (47. 1.) αἱ τοῖς ὑπεξουσίοις παρὰ τοῦ πατρὸς γενομέναι δωρεαὶ ἰσχύουσιν, ἐὰν χειραφετημένοι, δὲν ἀφαιρεθῇ τὸ δωρηθὲν. (299—1853).

8

Ἡ δωρεὰ δι' αἰτίαν θανάτου εἶδος τῆς δωρεᾶς ἐν γένει Ἄρμ. (3. 1) 2 κατὰ δὲ τὴν 50 Νεαρὰν τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος, ἡ δωρεὰ ἐν γένει καὶ ἂν ὑπερβαίνει τὰ 500 Νομίσματα (8000 περίπου δραχμας) ἔγγραφος οὔσα, ἀναθέτῃς (ἰσχυρὰ) διαμένει, ὅτε, ἡ περὶ κινήτων δι' αἰτίαν θανάτου δωρεὰ ἰσχύει τὴν σήμερον, καὶ ἂν γενῇ δι' ἰδιωτικῶν

ἐγγράφων, ὥστε ἡ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου γενομένη δι' αἰτίαν θανάτου δωρεά, εἶναι ἰσχυρά κατὰ τὸν τύπον τῆς συστάσεώς της, μηδὲν ὀρίζοντων τῶν τοῦ Ἰουστιανοῦ Νόμων ὅτι ἐπὶ τῆς δωρεᾶς ταύτης ἀπαιτεῖται ἐπὶ πονῇ ἀκυρότης· ὁ τύπος τῶν κωδικέλλων (ἡ ἐνώπιον 5 μαρτύρων κατάρτησις), ἀλλ' ἀπλῶς παρεχόντων εἰς τὸν δι' αἰτίαν θανάτου δωρεῖσθαι βουλόμενον τὴν ἐξουσίαν νὰ τηρήσῃ ἢ τὸν τύπον τῶν δωρεῶν ἐν γένει, ἢ τὸν τύπον τῶν Κωδικέλλων. Π. (7. 57) Νεαρά 87, Β. (47. 3) 48. 49. (384—1855).

9

Κατὰ τὸν Νόμον Βασ. (30. 1) 48 «ἐάν ἔχῃ τινὰ ἡ γυνὴ καὶ οὐ δύναται δεῖξαι πόθεν ἔσχεν αὐτὰ, ταῦτα καὶ χωρὶς ἐτέρας τινας ἀποδείξεως· ἐκ τοῦ ἀνδρὸς δοκεῖ ἔχειν καὶ τοῦ ἀνδρὸς λογίζονται πράγματα» τὰ ὅποια, ὡς δωρεὰν δοθέντα τῇ γυναικί, δύναται ν' ἀπαιτήσῃ ὁ ἀνὴρ. Βασ. αὐτόθι 45. (182—1855).

10

Ἡ δι' αἰτίαν θανάτου δωρεά δὲν ἀποβάλλει τὸν ἰδιάζοντα αὐτῆς χαρακτῆρα, καὶ ἂν ὁ δωρητὴς παραιτηθῇ τοῦ δικαίωματος τοῦ ἀνακαλέσαι αὐτὴν ἐκ μεταμελείας, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἀμετάκλητον τῆς τοιαύτης δωρεᾶς κύρος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ δωροδόχου. Νεαρά 87 Κεφ. ιβ'. (47. 3) 48. 49. (384—1855).

11

Ἡ δι' αἰτίαν θανάτου δωρεά οὐδὲν ὑποθέττει ἀναγκαιῶς κίνδυνον ἢ ἄλλην δεινὴν περίστασιν τοῦ δωρητοῦ, διότι δωρεῖται τις δι' αἰτίαν θανάτου καὶ «μηδενὸς ἐπηρεττημένου φόβου» διὰ μόνην ἐλπίδα φυσικοῦ θανάτου Ἀρμ. (3. 1) 5. (385—1855).

12

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς διατάξεως 4 τοῦ Κ. (8. 57) ἡ ἐνεκα θανάτου δωρεά οὐ μόνον ἐνώπιον πέντε μαρτύρων, ἤτοι διὰ κωδικέλλου δύναται νὰ γενῇ, ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐτοῦ κατὰ τὸν τύπον τοῦ μεταξὺ ζώντων δωρεῶν. (77—1857).

13

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ δωρητοῦ, μὴ ἔχοντες δικαίωμα νομίμου μερίδος ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, δὲν δύνανται ἐνεκα τούτου νὰ ζητήσωσι τὴν ἀκύρωσιν τῆς δωρεᾶς. (77—1857).

14

Ἡ μεταξὺ ζώντων δωρεά δὲν δύναται ν' ἀκυρωθῇ δι' ἀπλῆς τοῦ δωρητοῦ μεταμελείας, ἀλλὰ ἀνακαλεῖται μόνον ἐπὶ ῥητοῖς λόγοις ἀχαριστίας πρὸς τὸν δωρητὴν. (41—1858).

15

Δωρεά μεταξὺ συζύγων μὴ ἀνακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου πρὸ τοῦ

θανάτου του, αποβαίνει ισχυρά και αμετάκλητος (Βασ. 30. 1. 30 § 6'. και γ')· ἐκτός ἂν ἀποδεικνύηται ἡ ὑπὸ τοῦ συζύγου ἐπὶ σκοπῷ καταδολιεύσεως τῶν ἰδίων δανειστῶν γενομένη δωρεά. (Βασ. (9. 8) 17. 30). (92—1859).

16

Ἡ δωρεά ἡ γενομένη ἐνεκεν εὐγνωμοσύνης τοῦ δωρητοῦ πρὸς τὸν δωρολήπτην ὑπάγεται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τοὺς κοινούς τῶν δωρεῶν ὅρους καὶ περιορισμούς, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ἀνάκλησις τῆς δωρεᾶς δι' αἰτίαν ἀχαριστίας, ἡ παρὰ τοῦ νόμου Ν'. 10, Κ. (8. 56) ἐπὶ πασῶν τῶν δωρεῶν καθιερωμένη. Ἡ διάταξις δὲ καθ' ἣν μένει ἀδιάσειστος καὶ δὲν ἀνακαλεῖται ἡ δωρεά ἡ παρὰ τινος πρὸς τὸν ἀπὸ ληστῶν ἢ πολεμίων βυσάμενον αὐτὸν γενομένη (Ν. 34 § 1 Π. 39. 5), δύναται νὰ ἐκταθῇ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ἐτέρων θεμάτων ἀνταποδοτικῶν δωρεῶν, ἐν οἷς τὸ αὐτὸ μέγεθος εὐγνωμοσύνης ἀπὸ μέρους τοῦ δωρητοῦ ὑπάρχει. (125—1859).

17

Δηλωθείσης κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἀρθρου 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου ἐνώπιον συμβολαιογράφου τῆς θελήσεως τοῦ δωρεοδότου περὶ τῆς γενομένης παρ' αὐτοῦ ἐνεκα θανάτου δωρεᾶς, ἀρκεῖ πρὸς τελειοποίησιν τῆς δωρεᾶς, καὶ ἂν ἐλλείπῃ ἡ ῥητὴ ἀποδοχὴ αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ δωρεοδόχου, ἡ παρὰ τοῦ δωρητοῦ πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του παράδοσις ἢ ἡ παραχώρησις τοῦ ἀντικειμένου τῆς δωρεᾶς εἰς τὸν δωρεοδόχον, ὡς ἐμφαίνουσα τὴν σιωπηρὰν τούτου ἀποδοχὴν καὶ συναίνεσιν, ἥτις κατὰ Νόμον ταυτίζεται ἐντελῶς μὲ τὴν ῥητὴν ἀποδοχὴν καὶ συναίνεσιν, ἡ δὲ παράδοσις μὲ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, δι' ὧν αὕτη ἐκτελεῖται, δύνανται κατὰ τὰς περιστάσεις ν' ἀποδειχθῶσι διὰ μαρτύρων ἂν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας δὲν ᾖναι δυνατὴ ἡ δι' ἐγγράφων ἀπόδειξις. (39—1862).

18

Ὁ δωρεοδόχος δύναται μὲν νὰ παραιτηθῇ τῆς δωρεᾶς, οὐχὶ ὅμως ν' ἀνακαλέσῃ τὴν εἰς αὐτὸν παρ' ἄλλου γενομένην δωρεάν. (227—1862).

19

Κατὰ κανόνα, ἡ μεταξὺ συζύγων δωρεά διαρκούντος τοῦ γάμου ἀπαγορεύεται Ν. 1, 2, 3 Πανδ. (24. 1), εἰς ἐξαιρετικὰς ὁμως παρὰ τοῦ Νόμου προβλεπομένας περιπτώσεις ἐπιτρέπεται. (227—1862).

20

Κατὰ μὲν τὸ ἀρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τὰ ἐγγράφα ἐν γένει περὶ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων νὰ γίνωνται ἄλλως πῶς ἢ ἐπιστήμως ἐπὶ συμβολαιογράφου, ἐπομένως ἡ εὐστασις ταιούτων συναλλαγμάτων γενομένη δι' ἄλλου τρόπου οὕτε νό-

μιμον ὑπαρξιν ἔχει, οὔτε δύναται ἐπομένως ν' ἀποδειχθῇ ἄλλως ἢ διὰ τοῦ παρὰ τοῦ Νόμου ὠρισμένου τούτου μέσου, κατὰ δὲ τοὺς Νόμους 10 καὶ 19 § 2 Πανδ. (39. 5) 69 καὶ 156 (50. 17) ἐπὶ δωρεῶν ἢ ἀποδοχῇ τοῦ δωρεοδόχου εἶναι στοιχείον ἀναγκαῖον πρὸς ὑπαρξιν αὐτῆς. (387—1862).

21

Τὸ συνάλλαγμα τῆς δωρεᾶς τελειοποιεῖται διὰ τῆς συναινέσεως ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἥτοι διὰ τῆς τοῦ δωρητοῦ παραχωρήσεως τοῦ δωρηθέντος πράγματος, καὶ τῆς τοῦ δωρολήπτου παραδοχῆς τῆς δωρεᾶς. (130 τοῦ 1868). Συμφ. ἡ 306 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἔχουσα ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὸν Νόμον § 40. εἰσηγ. (11) καὶ Πρ. Π. (41. 7) ἵνα διὰ δωρεᾶς μεταβιβασθῶσι πραγματικά δικαιώματα, καθίσταται ἀπαραίτητως ἀναγκαῖα ἡ πρὸς τὸν δωροδόχον παραδωσις τοῦ δωρηθέντος κτήματος, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται οὗτος νὰ ἐξασκήσῃ ὡς κύριος τὰ κατὰ τρίτων ἐπικαρπωτῶν ἢ κατόχων δικαιώματα τοῦ δωρητοῦ.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΥΗΤΗΣ.

1

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐγγυητοῦ παράλειψις τοῦ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρωτοφειλέτην πρὶν ἢ πληρώσῃ τὸ χρέος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἀνέλαβε τὴν ἐγγύησιν, δὲν ἐπιφέρει κατὰ Νόμον ἄλλην συνέπειαν, παρ' ὅτι ἂν ὁ ἐγγυητὴς πληρώσῃ χρέος μὴ ὑπάρχον πλέον, στερεῖται τότε τοῦ δικαιώματος τῆς πρὸς τὸν πρωτοφειλέτην ἀναγωγῆς. (288—1839).

2

Ἡ 4 τοῦ Ἰουστιανοῦ Νεαρά καὶ ὁ Νόμος 1. βιβλ. 3. τίτλ. 6. τῆς ἐξαβ. τοῦ Ἀρμενοπούλου παραχωροῦσι, παρόντος τοῦ πρωτοφειλέτου, εἰς τὸν ἐγγυητὴν τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ τὴν τῆς διζήσεως ἀναβλήτικὴν ἔνστασιν, καὶ ν' ἀπαιτήσῃ νὰ μὴ καταδιωχθῇ οὗτος πρὶν ἢ καταδιωχθῇ ὁ πρωτοφειλέτης καὶ ἀποδειχθῇ ἀφερέγγυος. (240—1850).

3

Κατὰ τοὺς Νόμους 53. B. (20. 1) 58. B. (26. 1) 58. § 1. 56. § 1. de fidesuss. Ἐὰν ἡ δοθεῖσα διὰ τὴν κυρίαν υποχρέωσιν ἐγγύησις δὲν ᾖ περιωρισμένη, ἐκτείνεται αὕτη καὶ εἰς ὅλα τὰ παρακολουθήματα τοῦ χρέους, ὥστε ὁ ἐγγυητὴς ὀφείλει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν δανειστὴν ὅτι ἐχρεώσται νὰ πληρώσῃ καὶ ὁ πρωτοφειλέτης δηλ. καὶ τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐξόδα. (258—1855).

4

Ὁ ἐγγυώμενος συγκαταθέσει τοῦ ὀφειλέτου ἐπέχει τὴν θέσιν τοῦ ἐντολοδόχου, ὡς δηλον γίνεται ἐκ τῆς τοῦ Νόμου 38. §. 1. (17. 1) καὶ

В. κεφ. 38 (14. 1), και ως τοιοῦτος εκπροσωπεῖ τὸν ὀφειλέτην καὶ ἔχει ἐκτὸς τῶν ἐνστάσεων αὐτοῦ, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ὑπαρξιν ἢ τροποποιήσιν τῆς κυρίας ἐποχῆς, καὶ δικαίωμα ἀναγωγῆς κατ' αὐτοῦ, δι' ὅσας ἐκ τῆς ἐγγυήσεως ὑπέστη ζημίας. (267—1858).

5

Κατὰ τὸν Νόμον (Πανδ. Ν. 4. (16. 2) Ν. 5. ἐν ἀρχῇ (34. 3) Ν. 37 (46. 1) ἡ τοῦ ἐγγυητοῦ ἐνοχὴ ὑφίσταται μόνον ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ τοῦ δανείου τὸ συνάλλαγμα καὶ ἀποσβέννυται συγχρόνως μετὰ τὴν ἐξόφλησιν αὐτοῦ, ἐπεὶ ὅτι παυσάσης τῆς ὑποχρέωσης, παύουσι καὶ αἱ ὀφείλειαι, ἐκτὸς ἂν ἄλλως συμφωνηθῇ, ἢ ἂν ὡς ἐκ τῆς ἀγνοίας τοῦ ἐγγυητοῦ περὶ τῆς ἐξόφλησεως τοῦ χρέους προκύψῃ ἀποδεδειγμένως ζημία εἰς αὐτόν. (98—1858).

6

Κατὰ τὴν ἐννοιαν καὶ τὸ γράμμα τῶν ἀρθρῶν 1041, 844 καὶ 845 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως ἡ ἐγγύησις δίδεται οὐχὶ σχετικῆς μόνον ὡς πρὸς τὸ τυπικὸν μέρος τῆς κατασχέσεως, ἀλλὰ κυρίως πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαιτήσεως, καὶ τότε μόνον αἶρεται, ὅταν παύσῃ ἡ αἰτία δι' ἣν αὕτη ἐδόθη (102—1860).

7

Κατὰ τὸ ἀρθρον 9. τοῦ ἀπὸ 25 'Ιουλίου 1864 ὑπὸ στοιχείῳ ΧΚΝ. Νόμου, οἱ ἐγγυηταὶ ὑποκείμενοι εἰς τὰς αὐτὰς μεταξὺ τῶν πρωτοφειλετῶν πρὸς τὸ Δημόσιον ὑποχρεώσεις, καὶ ἀπολαμβάνοντες τῶν αὐτῶν τοῦ αὐτοῦ Νόμου εὐεργετημάτων, ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἐγγράφουν ὑποθήκην ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν πρωτοφειλετῶν· ἐκ τούτου δ' ἐπε-
ταί, ὅτι οἱ ἐγγυηταὶ δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸ Δημόσιον, ἢ ὅ,τι ληξηπρόθεσμον χρέος ὤφειλον εἰς αὐτὸ ὡς πρωτοφειλέται καὶ οὐδὲν πλέον, καθόσον καθίσταται χεῖρων ἡ θέσις αὐτῶν, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὰς περὶ ἐγγυήσεως ἢ ἀλληλεγγύης ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ εἰς τὸν προμνημονευθέντα Νόμον. (294—τοῦ 1863). (*)

ΕΘΙΜΑ.

1

Τὰ ἐθίμα καὶ αἱ πολυχρόνιοι συνήθειαι ὑπερισχύουν ἀπὸ τοὺς Νόμους ὅπου ἐπεκράτησαν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐν ἰσχύϊ αὐτοκρατορικῶν Νόμων ('Αρμ. βιβλ. α. τίτλ. α. ἀριθ. 28), ὁ δὲ νομοθέτης ὁ τοὺς νόμους τούτους εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγαγὼν, καὶ προσκυρώσας, δὲν κατήργησε τὰς διατάξεις ταύτας, οὐδ' ἡδύνατο νὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ καταργήσῃ τὰ ἐπι-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ δανείου (2) καὶ (3) καὶ ἐκχωρήσεως (2).

κρατοῦντα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔθιμα, διότι οἱ γραπτοὶ νόμοι πεσόντες διὰ τὰς πολιτικὰς τοῦ ἔθνους περιστάσεις εἰς ἀχρηστίαν, ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ ἐνεργηθῶσιν, ἀνεπληροῦντο ἀπὸ τὰς τοπικὰς συνηθείας, ὃ δὲ τοῦ νομοθέτου σκοπὸς τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὰς συνηθείας, γίνεται μάλιστα φανερώτερος ἀπὸ τὸ διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835, δι' οὗ ἐπεκυρώθη ἡ ἰσχὺς τῶν ἐθίμων. (165—1838).

2

Κατὰ τὸ 1 κερ. τῆς 134 Νεαρχῆς φέρον ὅτι, μήτε δὲ συνηθείας ὀνομάζειν ἢ ζητεῖν, ἅπερ τυχόν τινες τῶν προηγησαμένων εἰς οἰκεῖον κέρδος καὶ ἀδίκως ἐπενόησαν· τὰ γὰρ κακῶς ἐπινοούμενα, οὐδὲ μακροῦ συνηθεῖα θεσβαιοῦσθαι βουλόμεθα» ἀπαγορεύονται μόνον ἐκεῖνα τὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα ἀντιβαίνουν εἰς τὴν χρηστοθήειαν ἢ τὸν ὀρθὸν λόγον· καὶ τὸ ἔθιμον ὅτι οἱ ἐπίτροποι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πωλοῦν ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρμοδίου ἀρχῆς, καὶ ὅτι οἱ ἀνήλικες πωλοῦν ἰσχυρῶς ἀκίνητα κτήματα χωρὶς τὴν ἀδειαν τῶν κηδεμόνων των» δὲν ἀντιβαίνει οὔτε εἰς τὴν χρηστοθήειαν, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παράλογον. (230—1838).

3

Εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης δύναται τις νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἰσχύν ἐθίμου ἰσοδυναμοῦντος μὲ νόμον, ὡς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τοὺς Νόμους αὐτοῦ. (163—1847).

4

Κατὰ τὸ βιβλ. 1. τίτλ. 3. τεμ. 32 τῶν Πανδ. καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Νόμου τὰ ἔθιμα ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια καθιέρωσεν, ἔχουσιν ἰσχύν Νόμου, καὶ ἐπομένως ὑπερσχύουσι τῶν προγενεστέρων Νόμων, οὐδεμίαν δὲ ἐξαιρέσιν τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑπάρχει ὡς πρὸς τοὺς νόμους τοὺς καθιερούντας τὰ τῆς προικὸς προνόμια. (16—1848).

5

Ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐμφαινόντων τὰ ἔθιμα γεγονότων διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου. (112, 129—1852).

6

Τὸ ἔθιμον τότε μόνον ὀρεῖται νὰ παραδέχεται ὁ δικαστὴς εἰς τὰς δίκας, ὅταν ἐκ τῆς συγχῆς αὐτοῦ ἐπαναλήψεως πεισθῇ ὅτι ἀπορρέει ἐκ κοινῆς τοῦ λαοῦ πεποιθήσεως (N. 1. Κωδ. 8. 53), ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι αἱ ὑποβαλλόμεναι ἀποδείξεις ἰδίως οἱ μάρτυρες, πρέπει νὰ παρέχωσι τῷ δικαστῇ γεγονότα ἀπλῶς καὶ παραδείγματα, τὴν καθ' ὅμοιον τρόπον τήρησιν τῆς συνηθείας ἐμφαίνοντα, αὐτὸς δὲ νὰ συμπεράνῃ ἐξ αὐτῶν ἂν ὑπάρχῃ ἢ μὴ συνήθεια. (81—1855).

7

Τὰ ἔθιμα παρίστανται ἐξωτερικῶς διὰ σειρᾶς πράξεων ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπαναλαμβανομένων· εἰς τὸν δικαστὴν δὲ ἀπόκειται νὰ κρίνῃ ἂν αἱ διάφοροι αὐταὶ πράξεις, αἱ διὰ τῆς συνηθείας ἐπιφαινόμεναι πηγάζουσιν ἐκ τῆς κοινῆς καὶ ὁμοφώνου τοῦ λαοῦ συνηθείας, ὥστε διὰ τοῦτο κατέστησαν ἔθιμα. (28—1857).

8

*Ἐθιμον εἶναι ὁ ἀπὸ τῶν κατ' ἰδίαν πράξεων τῶν πολιτῶν συναγόμενος καὶ διὰ τῶν αὐτῶν πράξεων ἐκδηλούμενος κανὼν, ὅσκις αἱ πράξεις ἐκείναι ἐμφαίνουσι τὴν κοινὴν τοῦ ἔθνους συναῖδησιν, ὅτι ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει ὡς κανὼν τοῦ δικαίου· ἐπομένως μόνον αἱ πράξεις ἐκεῖναι ἀνάγκη νὰ βεβαιῶνται ὑπὸ τῶν μαρτύρων, ὁ δὲ δικαστὴς σταθμίζων αὐτὰς ὀφείλει νὰ καταρτίσῃ τὸ ἐξ αὐτῶν συμπέρασμα, ἐὰν κανὼν τις ἰσχύῃ ἐν τινι τόπῳ καὶ χρόνῳ ὡς κανὼν τοῦ δικαίου· ἄλλως, ἐὰν ἀνατεθῇ ἡ κρίσις αὕτη εἰς τοὺς μάρτυρας βεβαιοῦντας οὐχὶ τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν δύναται νὰ συναχθῇ τὸ ἔθιμον, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ συμπέρασμα, ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἔθιμου ἤθελεν ἐξαρτᾶσθαι οὐχὶ ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ἣν φωτίζουν οἱ περὶ τῶν προσόντων τοῦ ἔθιμου ὅρισμοι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀποσπῆστον κρίσιν τῶν μαρτύρων, ἐνῷ οὗτοι δὲν καλοῦνται νὰ κρίνωσι κατὰ νομικοὺς κανόνας περὶ τῶν γεγονότων, ἀλλὰ μόνον νὰ βεβαιώσωσιν αὐτά. (95—1857).

9

Τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διάταγμα ὁρίζον ἐτι τὰ ἔθιμα ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνηθεῖα, ἡ ἀποράσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ὑπερισχύουσιν ἥπου ἐπεκράτησαν, ἐννοεῖ ὡς ἔθιμον τὸ ἐξαγόμενον ἐκ συγκεκριμένων πράξεων ἢ γεγονότων ἐκάστοτε ἐπαναλαμβανομένων καὶ ἀποτελούντων δίκαιον, κανονίζον εἶδος σχέσεων μεταξὺ τῶν κατοίκων τόπου τινός, ὅθεν ἀπατεῖται νὰ ὑποβᾶλλωνται συγκεκριμένα γεγονότα, καὶ νὰ κρίνῃ ὁ δικαστὴς, ἐὰν ἐκ τούτων συνάγῃ τὸ προτεινόμενον ἔθιμον, τὰ δὲ γεγονότα ταῦτα δύνανται δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ δι' ὅρκου ν' ἀποδειχθῶσιν, ὅχι ὅμως ἀπλῶς ὅτι ὑπάρχει ἔθιμον κανονίζον τὴν δεῖνα σχέσηιν, διότι αὐτό εἶναι τὸ συμπέρασμα τοῦ δικαστοῦ ὃπερ θέλει ἐκφράσῃ οὗτος ἐὰν πεισθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεώς του ἐξ αὐτῶν τῶν γεγονότων. (281—1859).

10

Προκειμένου περὶ ἔθιμου τὸ Δικαστήριον ὀφείλει νὰ σχηματίσῃ τὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ πεποιθήσιν του ἐκ τῶν παραδειγμάτων καὶ ἄλλων γεγονότων τὰ ὅποια προσήχθησαν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μακροχρονίου, ἀδιάκοπου καὶ ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς τοῦ ἔθιμου. (204—1861).

11

Διὰ τὴν ὑπάρξιν ἐθιμον πρέπει τοῦτο νὰ καθιερωθῇ διὰ σειρᾶς πράξεων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ μικρὸν χρόνον ἐπαναλαμβανομένων καὶ κοινῶς παρὰδεγμένων, ὅπου ἐπικρατεῖ, ἢ δὲ ὑπαρξίς, ἢ μὴ, ἐθιμου εἶναι συμπέρασμα νομικόν, τὸ ὁποῖον ὁ δικαστὴς συνάγει ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ παρὰδειγμάτων τὸ ἐθιμον ἀπορώντων, ἐπομένως διὰ τὴν ἐπιτρέψιν τὴν ἀπόδειξιν ἐθιμου, ἀναγκαιῶς ὁ διάδικος πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ ἀκριβῶς καὶ ὠρισμένως, οὐχὶ ἀπλῶς, ὅτι ὑπάρχει ἐθιμον ἐπιτρέπον ἢ ἀπαγορεύόν τι, ἀλλὰ διὰ τίνων παρὰδειγμάτων μέλλει τὸ ἐθιμον τοῦτο ν' ἀποδειχθῇ, καθότι ἄλλως, οὔτε ὁ δικαστὴς δύναται, καθὰ διατάττει τὸ ἀρθρ. 243 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὸ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐθιμου θέμα, καὶ ἐκεῖνο τῶν παρὰδειγμάτων περὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, οὔτε ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις διάδικος ν' ἔ' ἀντικρούσῃ διὰ τῆς ἀνταποδείξεως (τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀρθρ. 251). (181—1862).

ΕΙΚΟΝΙΚΟΤΗΣ.

1

Κατὰ τ' ἀρθρα 303, 304, 2 ἐν τέλει καὶ 404 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος συμβάσεως περὶ ἧς ὑπάρχει ἔγγραφον, ἐπιτρέπεται εἰς μόνους τοὺς τρίτους, οἵτινες προσβάλλοντες τὴν σύμβασιν ὡς εἰκονικὴν, δὲν δύνανται νὰ προσάξωσιν ἔγγραφον αὐτῆς ἀπόδειξιν, μὴ ἔχοντες εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν τὰ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων συνταχθέντα τυχόν περὶ τῆς εἰκονικότητος ταύτης ἔγγραφα, καὶ οὔτε γνωρίζοντες καὶ, ἐὰν οὗτοι ἔκριναν εὐλογον νὰ συντάξωσι περὶ αὐτῆς ἔγγραφα, ἐνῷ οἱ συμβαλλόμενοι δύνανται πάντοτε νὰ ἔχωσιν ἔγγραφον τῆς εἰκονικότητος ἀπόδειξιν, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχοντες εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 304, 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. (65—1850).

2

Κατὰ τὰς γενικὰς περὶ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ἀρχάς, ἡ εἰκονικὴ ἐκποίησης ὅταν αὕτη περιβάλλεται μὲ τοὺς τύπους τῆς ἀληθοῦς ἐκποιήσεως καὶ δὲν ὑποκρύπτῃ παραδίασιν τοῦ Νόμου, οὐδ' ἐγένετο κατὰ δολίαν μετὰ τοῦ τρίτου συνεννόησιν, δὲν δύναται νὰ βλάβῃ αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς εἰκονικότητος καὶ ἐν καλῇ πίστῃ συναλλαττόμενον μετὰ τοῦ εἰκονικοῦ ἀγοραστοῦ ἢ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου του. (18—1852) (*).

(*) Ὅρα καὶ τὰ περὶ ἀποδείξεων (27), (35), δανείου (12), καὶ πωλήσεως ζητήματα.

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ.

1

Ὁ εισηγητὴς δὲν δύναται ν' ἀναβάλλῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων εἰς ἄλλην παρὰ τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν (ἄρθρον 197 Πολ. Δικονομ.), αἱ δὲ οὕτω λαμβανόμεναι ἐκπρόθεσμως ἐξετάσεις ἄκυροί εἰσιν. (188—1847).

2

Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 294 τῆς Πολ. Δικονομίας φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν ἀμὴ ἐμφάνισις τῶνπραγματογνωμόνων» προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ εισηγητὴς ὡς ἀναπληρῶν πρὸς ταῦτο τὸ διορίσαν αὐτὸν δικαστήριον, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀντικαθιστᾷ ὅλους τοὺς μὴ ἐμφανιζομένους τυχόν ἢ παραιτούμενουςπραγματογνωμόνας· ἄλλως ἢ πρὸς τοῦτο ἐπάνοδος καὶ ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἤθελε καθιστᾷ δυσκόλους καὶ πολυδαπάνους τὰς δοκιμασίας, ἐναντίον τοῦ καλῶς ἐννοουμένου σκοποῦ τοῦ νομοθέτου. (93—1849).

3

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 293, 297, 288, 334—336, 261 καὶ 262 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ εισηγητὴς διριζόμενος δι' ἀποφάσεώς τινος, ἵνα ἐνεργήσῃ πρᾶξιν τινα ἐκτὸς τοῦ ἁκροατηρίου, ὀφείλει νὰ τὴν ἐκτελέσῃ καίτοι μὴ ἐμφανισθέντων τῶν διαδίκων κατ' αὐτὴν, ἀλλὰ κλητευθέντων προσηκόντως, συμμορφούμενος μὲ τὴν ἀπόφασιν πρὸς ἑκδόσιν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἅπαξ ἡ ἀπὸ τὸν νόμον ἀπαιτούμενη ἐμφάνισις καὶ αἰτήσεις τῶν διαδίκων, ἡ δ' ἐνέργεια τοῦ εισηγητοῦ, δὲν εἶναι εἰμὴ συνέπεια τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῆς πρὸς τοῦτο γενομένης προηγουμένης κλήσεως τῶν διαδίκων καὶ λοιπῶν ἀναγκαίων προσώπων (ἄρθ. 261, 262, 234 καὶ 236 τῆς αὐτῆς Δικονομίας). (93—1848).

4

Κατὰ τὸ 294 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ εισηγητὴς τότε διορίζει ἄλλον ἐμπειροτέχνην ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισθέντος, ὅταν οὗτος κλητευθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὸν προσδιορισμένον χρόνον καὶ τόπον, ἡ δὲν θέλῃ νὰ δεχθῇ τὸν διορισμόν του καὶ οἱ διάδικοι δὲν συμφωνήσωσι περὶ ἄλλου, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν περίστασιν καθ' ἣν δὲν εὑρεθῇ πρὸς κλήτευσιν ὁ ἐμπειροτέχνης ὁ διορισθεὶς παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἡ δὲν ὑπάρχῃ τοιοῦτος. (5—1852).

ΕΚΘΕΣΙΣ.

1

Πλειστηριασμοῦ.

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἑκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἂν ἐν αὐτῇ δὲν γίνε-
ται μνεία ὧν τῶν κοινοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι δὲν δια-

τάττει τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ ἄρθρον 973 Πολ. Δικονομίας. (292)—1854).

2

Ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ παράλειψις τῆς μνείας τῶν διαφορῶν κοινοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ δύναται νὰ φέρῃ ἀκύρωσιν αὐτοῦ, ὅταν οὐδ' ἄλλως ἀποδεικνύηται ἡ ὑπαρξίς τῶν κοινοποιήσεων, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκθέσεως διὰ μόνην τὴν ἔλλειψιν ταύτην. (207—1857).

3

Πλειστηριασμοῦ.

Κατὰ μὲν τὸ 973 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, πρέπει νὰ γίνηται ρητὴ μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ περὶ τῶν γενομένων κοινοποιήσεων, ἀλλὰ τοιαύτην μνείαν ἐν αὐτῇ δὲν διατάσσουν τὰ 974, 902 καὶ 899 ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο πρὸς τὸν πλειονα προσενεχόντα μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν δοθέντος σημείου διὰ σκηπανίου ἢ κώδωνος, οὔτε λόγος ἀκυρότητος, καὶ ἡ τήρησις τοῦ τοιούτου περὶ τῆς κατακύρωσεως τύπου ὑποτίθεται ὑπάρχουσα μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως, ἥτις συγχωρεῖται καὶ δι' ἄλλων ἐκ τῶν νομίμων μέσων, ἀφοῦ τὸ ἐναντίον δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ. (72—1860). (*)

ΕΚΚΡΕΜΟΔΙΚΙΑ.

1

Κατὰ τοὺς ἰσχύοντας ἐν Ἑλλάδι Νόμους ὑποχρεωτικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν ἔχουν μόνον τὰ Ἑλληνικά δικάσθῃα, καὶ κατὰ τὸ 553 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐκκρεμοδικίαν παραδέχεται ὁ Νόμος μόνον ὅταν ἡ αὐτὴ ἢ τοῦλάχιστον ἡ κυρία δίκη ᾖναι εἰσηγμένη εἰς ἄλλο δικάσθῃον τοῦ κράτους, ἀλλ' ὅχι καὶ ὅταν τυχόν ἢ αὐτὴ ὑπόθεσις εἰσῆχθῃ ἐνώπιον ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου καὶ ὅτι ἂν κατὰ τὸ ἄρθρον 558 Πολ. Δικονομίας, αἱ ἀλλοδαπαὶ ἐκδοθεῖσαι ἐναντίον Ἑλλήνων, δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰμὴ μετὰ τὴν ἔρευναν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν παρ' ὀλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ συγχωρηθῇ εἰς τὸν Ἕλληνα ἢ εἰσαγωγὴ τῆς αὐτῆς ἢ συναφούς ὑπόθεσεως ἐνώπιον Ἑλληνικοῦ δικαστηρίου, ὅταν ἡ ὑπόθεσις ᾖναι μόνον εἰσηγμένη ἐνώπιον ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου. (395—1840).

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀποδείξεων. (13), (14), (36) καὶ (38).

ΕΚΚΛΗΤΟΝ.

1

Προκειμένου ν' ἀναιρεθῇ τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ἀκινήτου κτήματος, πρὸς λύσιν τοῦ περὶ ἐκκλητοῦ τῆς δίκης, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ἐνοικιαστήρια. (191—1853).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 530 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας, πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ εἰς τὸ δικαστήριον ὑποβληθεῖσα αἴτησις, ὅθεν καὶ ἂν τυχόν ὁ ἐνάγων ἔχων ἄλλοις ἀπαίτησιν μαχαλειτέρου ποσοῦ ἐξοφληθεῖσαν ἐν μέρει, ὑποβάλλῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὸ εἰσέτι ἀνεξόφλητον αὐτῆς μέρος, ὅπερ δὲν ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς, ἡ περὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀπόφασις ἐκδίδεται οὐδὲν ἥτιον κατὰ πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν δικαιοδοσίας. (111—1853). (*)

ΕΚΝΙΚΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 43. 1. f. Πανδ. de actione empti venditi (19. 1) Νόμον 8. 15. § 1. 51. § 3. 90. Πανδ. de evictione (19. 1) l. 1. 9. Κωδ. de evictione (8. 45) ὁ πωλητὴς ἐνέχεται διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς τιμῆς τοῦ πωληθέντος καὶ ἐκνικηθέντος πράγματος, δι' ὅλον τὸ συμφέρον καὶ πᾶσαν τὴν ἐκ τῆς ἐκνικήσεως εἰς τὸν ἀγοραστὴν προσγενομένην ζημίαν. (368—1840).

2

Ἡ ἐκνίκησις τοῦ πωληθέντος πράγματος δὲν εἶναι ἀναβλητική ἀῖρεσις τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοροπωλησίας, καθότι ἡ ἐναρξίς καὶ ἡ περαιώσις τοῦ συναλλάγματος τούτου δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκνικήσεως, αὐδὲ δι' αὐτῆς θεωρεῖται ἄκυρος ἡ συμβίβασις, ἀλλὰ μόνον γεννᾷ προσωπικὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἀγωγὴν μετὰ τὴν πραγματικὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος. (534—1852).

3

Ἐπὶ ἐκνικήσεων ἀποδίδεται κατὰ Νόμον (Νομ. 43. Π. 19. 1. Νομ. 8. 70. Π. 21. 2) πᾶν τὸ διαφέρον. (87—1860).

4

Ἐκνίκησις δὲν ὑπάρχει ὅταν ὁ ἀγοραστὴς ἀπολέσῃ δικαστικῶς τὴν νομὴν ἀπλῶς τοῦ πωληθέντος αὐτῷ πράγματος (Ν. 35. Π. 19. 1. Νομ. 11. § 13. αὐτ. Νομ. 29. § 1. Π. 21. 2) ἐπομένως ἡ ἐνεκα τῆς ἀ-

(*) *Ορα καὶ τὰ περὶ ἀνεκλήτου ζητήματα.

πωλείας τῆς νομῆς κινουμένη ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως δὲν κρίνεται κατὰ τὰς περὶ ἐκνικήσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἰδίως δὲ δὲν εἶναι ἀναγκαία αὐτῆς προϋπόθεσις ἡ ἀνακοίνωσις τῆς δίκης εἰς τὸν πωλητὴν, ὡς ἀπαιτεῖται ἐκ τῶν καθ' ἑαυτὸ ἐκνικήσεων. (299—1860).

5

Ἐπὶ τῆς ἐκνικήσεως ὁ λόγος τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέωσιν τοῦ πωλητοῦ δὲν παρέχει ἐννομὸν τι συμφέρον, ὅπως οὗτος ἀνακόψῃ ὡς τρίτος τὴν κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, καθότι ἡ ἀνακοπή αὕτη, ἣτις προϋποτίθεται μὴ ἀνακοινωθείσαν πρὸς τὸν πωλητὴν τῆς ἐκνικήσεως δίκην, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἀποτελεσματικῶς, εἰμὴ καθόσον ὁ ἀγοραστὴς δὲν ὑπερασπίσθῃ δεόντως, ἢ ἀδίκως κατεδικάσθῃ· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ τὸν Νόμον (51. Πρ 53. § 1) Παν. (21. 2) καὶ 8. Κωδ. (8. 45) ὁ πωλητὴς ἀπαλλασσόμενος τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέωσιν, καὶ διὰ μόνην τὴν προεκτεθεῖσαν ἔλλειψιν τῆς ἀνακοίνωσεως, δὲν ἐλάττεται πῶς ἐκ τῆς ἐναντίας τοῦ ἀγοραστοῦ ἐκδοθείσης ἀποράσει. (10—1862).

ΕΚΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΑ.

1

Κατὰ τ' ἄρθρα 905 καὶ 936 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ διακομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, περιορίζεται εἰς μόνους τοὺς ἀναγγειλαντας ἑαυτοὺς δανειστάς, ὥστε προκειμένης κατατάξεως, κατὰ τὸ προσεχὲς 987 ἄρθρον, οἱ ἀναγγειλαντες ἤδη ἐκ τούτων δανεισταὶ εἶναι ἱκανῶς ἐξασφαλισμένοι, ἔχοντες τὴν ἐκ τοῦ νήμου αὐτοῦ βεβαιώτητα, ὅτι θέλουσι ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, καὶ οὕτως ἡ δευτέρα πρόσκλησις καθίσταται πάντῃ περιττή. (84—1846).

2

Ἄν οἱ δανεισταὶ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσωσι κατάσχεσιν, καὶ νὰ ἐκθέσωσιν εἰς πλειστηριασμὸν τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου των, δὲν ἀποκτοῦν ὅμως ἐκ τούτου τὴν κυριότητα τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, εἰμὴ ἅμα διανεμηθῇ τοῦτο μεταξὺ αὐτῶν καὶ πληρωθῇ ἕκαστος τὸ πᾶν διὰ τὸ ὅποιον κατετάχθη εἰς τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης διατελεῖ κύριος τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ὁ ὀφειλέτης, ὡς ὑπῆρχε καὶ ἐπὶ τοῦ κτήματος πρὸ τῆς ἀπαλλοτριώσεώς του, ὑπὸ τὴν περιορισμένην μόνον κυριότητα τοῦ νὰ μὴ δύναται δηλ. νὰ διχθεσθῇ ἄλλως αὐτὸ ὡς ὃν προσδιορισμένον πρὸς ἀπότισιν τῶν εἰς δανειστάς του χρῶν, ὃ δὲ γενόμενος πλειστηριασμὸς δὲν μεταβάλλει τὴν πρὸς τὸ πρᾶγμα προτέρην σχέσιν τοῦ ὀφειλέτου, καθότι αὐτὸ πλειστηριάζεται παρὰ τῶν δανειστῶν, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀρχῆς, ὡς ἀντιπρο-

σώπου τοῦ ὀφειλέτου, καὶ τὸ πλειστηριασθὲν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ τιμήματος ἀνευ ἄλλης μεταβολῆς, τοῦτο δὲ συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 981 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ, ἀφοῦ ἀποπληρωθῶν οἱ δανεισταὶ, τὸ περίσσευμα τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀποδίδεται εἰς τὸν ὀφειλέτην, ὥστε ἀφ' ἧς ἡμέρας πληρωθῇ καὶ παραδῶθῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἐκπλειστηρίασμα γίνονται κύριοι αὐτοῦ, οὐδεὶς δὲ Νόμος διατάττει τὸ ἐναντίον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καὶ ἐπομένως ὁ ὀφειλέτης, ὡν κύριος τοῦ ἐκπλειστηριάσματος μέχρι τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς δανειστάς, ὑπάρχει κύριος καὶ τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης παρακολουθημάτων ἢ καρπῶν αὐτοῦ. (485—1852).

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ.

1

* Ἄν καὶ ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ 1 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπέτρεψε γὰρ ἐνέγῃται καὶ τὸ δημόσιον ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, σκοπὸν ὅμως εἶχε νὰ διανέμηται ἐπίσης ἡ αὐτὴ δικαιοσύνη καὶ εἰς τὰς μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν ιδιωτῶν διαφορὰς, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν συνάγεται καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ νὰ ἐξομοιῶσθαι τὸ δημόσιον μὲ τοὺς ιδιώτας καὶ ὡς πρὸς τὰ κατὰ τούτων διαταττόμενα ἀναγκαστικά μέσα, καθότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ δημόσιον δὲν δύναται ἐξ αὐτῶν τῶν συμφερόντων τοῦ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρὰ τελεσιδικίων ἐκτελεστῶν ἀποφάσεων διαταττομένων, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἡδύνατο νὰ φέρῃ εἰς σύγκρουσιν τὰς δικαστικὰς καὶ τὰς διοικητικὰς ἀρχάς, καὶ νὰ παρεμβάλῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτων ἀνυπερέβλητα προσκόμματα, τὸ ὅποιον ἀπαγορεύεται ρητῶς ἀπὸ τὸν Νόμον. (362—1840).

2

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 854 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἐκτέλεσις ἐγγράφου τινος δύναται νὰ ἐκβιασθῇ ὅταν τὸ ἐγγράφον ᾖ καὶ ἐκτελεστὸν καὶ ἡ ἐκτελεστέα ἀπόδοσις εἶναι βεβαία ὁπλ. μὴ ἐξαρτωμένη πλέον ἐξ οὐδεμιᾶς αἰρέσεως, καὶ προσδιορισμένη κατὰ τε τὸ ποσὸν καὶ ποιὸν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 872 τῆς ἰδίας Δικονομίας, τότε μόνον δύναται οὐσιαστικῶς ν' ἀνασταλῇ ἡ ἐκτέλεσις τοιοῦτου ἐγγράφου, ὅταν ἀποδεικνύωνται κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ ἀκροατηρίῳ παραγρῆμα τοιαῦτα περιστατικά, διὰ τῶν ὁποίων δύναται ὁ δικαστὴς νὰ πεισθῇ, ἡ ὅτι ἡ υποχρέωσις ἀπεσβέσθη, ἡ ὅτι δὲν ὑπῆρξε πώποτε. (43—1852):

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 872 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὰς περὶ ἐκτελέσεως δίκης παραδεχταὶ εἶναι μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐναστάσεις καὶ προτάσεις, ἰδίως δὲ αἱ ἐκ τῆς ἀταξίας τῆς διαδικασίας παραγόμεναι· ὅθεν καὶ ἡ περὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου πρότασις δὲν θεωρεῖται ἐκκαθαρισμένη ἂν δὲν ᾖ ναι παρὼν ὁ πρὸς ὃν ἐπάγεται. (104—1855).

4

Διοικητική.

Τὸ ἄρθρον 871 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας, προβλέπουσι καὶ κανονίζουσι τὴν διαδικασίαν τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστῶν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἁρθρῶν 854—856 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀναφωμένων ἐρίδων, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀνεγειρομένας ἐρίδας κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ἥτις, καθὼς δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἄνευ ἐκτελεστοῦ τίτλου, ἐπὶ ἀπλῇ ἐγγράφῳ ἐμφαίνονται ἐκκαθαρισμένας τοῦ δημοσίου τὰς ἀξιώσεις, δὲν ὑπόκειται εἰς τὰς περιοριστικὰς διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 872. (323—1857).

5

Αἱ κατὰ τὸ 872 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐν τῷ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκῃ, συγχωρούμεναι ἐνστάσεις πρέπει ν' ἀποδεικνύωνται, ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου, παραχρῆμα, ἀλλὰ τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο πρέπει νὰ προτεινῇται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ αἱ ἐνστάσεις διαδίκου, καὶ δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὸ αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον (ἄρθρον 170 Πολ. Δικονομίας), διότι δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῶν δικαζομένων, οἵτινες πρὸς ἀποφυγὴν νέας δίκης δύνανται νὰ προτιμήσωσι τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ἐνστάσεων κατ' αὐτὴν τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. (348—1857).

6

Αἱ διοικητικαὶ καταδιώξεις ἐνεργοῦνται δυνάμει τοῦ εἰδικοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου Νόμου, καὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἐκτελεστῶν δικαιογράφων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ διατάσσοντος δὲ τοῦ εἰδικοῦ τούτου Νόμου ἄλλως πως περὶ τῶν ἀνακοπῶν, ἢ τῶν ἐφέσεων τῶν ἐκ τῆς διοικητικῆς καταδιώξεως προκύπτουσιν δικῶν, τὰ περὶ τούτου κανονίζονται κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς Πολ. Δικονομίας. (353—1861).

ΕΚΧΩΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΧΕΥΣ.

1

Κατὰ τὸν Ἀναστασιανὸν Νόμον ὁ ἀγοράζων ἀπαιτήσιν τινα εἰς τιμὴν εὐτελεστέραν τῆς πραγματικῆς ἀξίας της, δὲν δύναται ν' ἀπαιτῇ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου περισσότερον ἀφ' ὅσον οὗτος ὁ ἀγοραστής, κατέβαλλεν ὁμοῦ μὲ τοὺς νομίμους τόκους. (78—1847).

2

Κατὰ τὸν Νόμον 4 τοῦ βιβλ. 18 τίτλ. 4. τῶν Πανδεκτῶν ὁ παραχωρητὴς δὲν ἐγγυᾶται μὲν περὶ τοῦ ἀξιοχρέου τοῦ ὀφειλέτου, ἐγγυᾶται ὅμως ὅτι εἶναι ὀφειλέτης τῆς παραχωρουμένης ἀπαιτήσεως. (109—1849).

3

Κατὰ τὸ ἐν ἰγγλ. Ῥωμ. Δίκαιον διατ. 1. τοῦ βιβλ. 4. τίτλ. 10 καὶ διατ. 7. τίτλ. 39 τοῦ Κώδικος καὶ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, περὶ νομιμοποιήσεως εἰς τὴν δίκην, ὁ ἐκδοχέυς ἔχων τὴν ὠφέλιμον ἀγωγὴν κατὰ τοῦ παραχωρηθέντος ὀφειλέτου δὲν ἐνεργεῖ ὡς πληρεξούσιος ἐν τῷ ἰδίῳ πράγματι κατὰ τὸ ἀρχαῖον δίκαιον, ἀλλ' ἐνεργεῖ δι' ἰδίον αὐτοῦ συμφέρον καὶ ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι τὴν παραχωρηθεῖσαν ἀπαίτησιν. (109—1850).

4

Εἰς τὰς ἐκχωρήσεις τῶν ἀπαιτήσεων δὲν ἀπαγορεύει ὁ Νόμος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν τεμαχίων 10, 13, Πανδ. (18. 4), τὴν συμφωνίαν τοῦ νὰ μὴν ἐνέχῃται ὁ ἐκχωρητὴς μήτε διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐκχωρουμένης ἀπαιτήσεως. (187—1852).

5

Ἡ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀρξομένη παραγγελία τοῦ ἐκδοχέως (denuntiatio) Βασ. (26. 4) 37 Κώδ. (8. 17) 4. πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην, δι' ἧς ἐξασφαλίζει τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἀπαίτησιν κατὰ πάσης περαιτέρω ἐπενεργείας τοῦ ἐκχωρητοῦ, δὲν εἶναι μὲν δικόγραφον ὑπὸ διαδίκου εἰς διάδικον παραδιδόμενον κατὰ τὴν ἐναρξίν ἢ ἐξακολουθήσιν δίκης, ὥστε ν' ἀπαιτῇται ἀναγκαιῶς νὰ κοινοποιῇται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διὰ κλητῆρος, συντάσσοντος τακτικὸν περὶ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης ἀποδεικτικόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 140 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας, αὕτη δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῇ εἰμὴ δι' ἐγγράφων, δι' ὅρκου ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας. (1—1853). Σύμφωνος καὶ ὁ (83—1862).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 867 §. 2. τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀπαιτήσεις ἐκχωρεῖται, καὶ τοι εἰς ἐγγράφον ἐκτελεστὸν στηριζόμεναι, δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀναγκαστικῶς παρὰ τοῦ ἐκδοχέως, ἐάν πρότερον δὲν κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ὀφειλέτην τὸ περὶ ἐκχωρήσεως ἐγγράφον, ἐκ τῆς σαφοῦς δὲ ταύτης διατάξεως τοῦ Νόμου προκύπτει ὅτι δὲν ἀρκεῖ ὅποιαδήποτε γνῶσις ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου τῆς γενομένης ἐκχωρήσεως ἵνα δώσῃ δικαίωμα εἰς τὸν ἐκδοχέα τῆς ἀπαιτήσεως νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτοῦ ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ περιέλθῃ εἰς αὐτὸν ἡ γνῶσις αὕτη διὰ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου. (154—1853).

7

Κατὰ τοῦς διέποντας τοῦς περὶ περὶ ἐκχωρήσεων ἀπαιτήσεως Νόμους (Κώδ. 3. βιβλ. 8. τίτλ. 17. Βασ. τεμ. 23 βιβλ. 25. τίτλ. 5) ὁ παραχωρητὴς ἀπαιτήσεως τινος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀπ' εὐθείας κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τῇ ἀπαίτησίν του, ἐνῷ ὁ ἐκδοχέυς δὲν ἀναγγεῖλη πρὸς τὸν ὀφειλέτην τῇ γενομένῃ περὶ ἐκχωρήσεως τῆς ἀπαιτήσεως, ἀπὸ δὲ τῆς

στιγμῆς ταύτης ὁ ὀφειλέτης καθίσταται ὑπεύθυνος μόνον πρὸς τὸν ἐκδοχέα, ἐπομένως διὰ μόνου συμβολαίου τῆς παρχωρήσεως δὲν ἀπακτᾷ ὁ ἐκδοχεὺς τὴν κυριότητα τοῦ ἀντικειμένου, καὶ κατὰ συνέπειαν ἂν ἡ αὐτὴ ἀπαίτησις παρεχωρήθῃ εἰς πολλοὺς προτιμᾶται ἐκείνος, ὅστις πρῶτος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ὀφειλέτην, καθότι μόνον δι' αὐτῆς τῆς κοινοποιήσεως συνδέεται ἀματάκλητος σχέσις μεταξὺ ἐκδοχέως καὶ ὀφειλέτου. (170—1853). Σύμφωναι καὶ αἱ 96 καὶ 178 τοῦ 1847.

8

Κατὰ τὸν Νόμον 9. Κώδ. (4. 39) καὶ τόμον 32. Β.π. (17. 4) ἐκχωρῶνται καὶ αἱ πραγματικαὶ ἀγωγαὶ τὰς ὁποίας δύναται νὰ κινήσῃ χρησίμως ὁ ἐκδοχεὺς, καὶ ἂν δὲν παραλάβῃ τὸ πρᾶγμα εἰς 8 ἡ ἀγωγή ἀναφέρεται. (156—1854).

9

Εἰς τὰς πρὸς πληρωμὴν χρέους γενομένας πρὸς τοὺς δικαστὰς ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν παρχωρήσεις ἀπαιτήσεων αὐτῶν κατὰ τρίτων δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ Ἀναστασιανὸς Νόμος. Κώδ. 22. (4—35.) 295—1855).

10

Ἡ γνωστοποίησις τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην μόνον τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα κατὰ Νόμον ἔχει ὅτι δὲν δύναται πλέον ὁ ὀφειλέτης νὰ καταβάλῃ ἐγκύρως τὸ χρέος εἰς τὸν ἐκχωρητὴν. (253—1855). Σύμφωναι καὶ ἡ (389—1855) ἔχουσα οὕτω.

« Κατὰ τὸν Νόμον Β.π. (25. 5) 23 καὶ (26. 4) 37, καὶ μετὰ τῆς ἀπαιτήσεως τὴν ἐκχώρησιν ὁ ἐκχωρητὴς δικαιούται νὰ ἐπιδιώξῃ κατὰ τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου τὴν ἀπαίτησιν, ἐνόσω δὲν εἰδοποιηθῇ προσηκόντως ὁ ὀφειλέτης περὶ τῆς ἐκχωρήσεως.»

11

Κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ δίκαιον Κώδ. (4. 10) 2. Β. (24. 3) 6. Κ. (4. 15) 5 καὶ ἀρθρον 69 καὶ 1025. § 2. Πολ. Δικονομίας, ὁ δικαιούμενος ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκχώρησιν ἀπαιτήσεως, δύναται νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ ὑποχρέου τὴν ἐκχωρητέαν ἀπαίτησιν, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιχειρίσῃ προηγουμένως ἰδίαν δίκην περὶ ἐκχωρήσεως, κατὰ τοῦ εἰς ἐκχώρησιν ὑποχρέου, ἀρκεῖ δὲ μόνον γὰρ προσεπικαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὴν περὶ τῆς ἐκχωρητέας ἀγωγῆς δίκην, ἵνα ναυμιμοποιήσῃ ἐαυτὸν κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης. (22—1859).

12

Ὁ ἐκδοχεὺς ἀποκτᾷ ἐπὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως δικαίωμα κυριότητος ἀπὸ τῆς ἐκχωρήσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῶν ἐκχωρηθέντων ἢ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην κοινοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως, μετὰ δὲ πολλῶν ἐκδοχέων ἐκοντίων ἢ κατ' ἀνάγκην,

προτιμᾶται ὁ πληρωθεὶς ἢ ὁ ἔχων προγενεστέραν ἐκχώρησιν. (301—1860).

13

Ὁ ἐκδοχεὺς ἀπαιτήσεώς τινος, ἐκχωρηθείσης, ἀποκτᾷ ἅμα τῇ ἐκχωρήσει, καὶ πρὶν ἢ ἔτι γνωστοποίησιν αὐτὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην, τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδιώξῃ δικαστικῶς τὴν εἰσπραξίν αὐτῆς· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δύναται καὶ ὁ ἐκχωρητὴς αὐτὸς ν' ἀπαιτήσῃ τὴν καταβολὴν τοῦ χρέους παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἡ δὲ γνωστοποίησις τῆς ἐκχώρησεως τοῦτο μόνον πρὸ ἀποτέλεσμα φέρει, ὅτι ἐμποδίζει τὸν ὀφειλέτην τοῦ νὰ πληρώσῃ πλεον τὸ χρέος εἰς τὸν ἐκχωρητὴν. Ὅθεν ἡ μετὰ τὴν ἐκχώρησιν, καὶ πρὸ τῆς γνωστοποίησεως ἐξουσία τοῦ πρωτοδανειστοῦ ἐπὶ τῆς ἀπαιτήσεως, ἡ ἐπηρεαστικὴ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐκδοχέως, συνίσταται εἰς τοῦτο μόνον, ὅτι δύναται νὰ δεχθῇ τὸ χρέος καταβαλλόμενον, ἢ νὰ συνομολογήσῃ ἀπαλλακτικὴν τινὰ σύμβασιν μετὰ τοῦ ὀφειλέτου· μάλιστα δὲ προτιμᾶται ὁ ἐκδοχεὺς εἰς τὴν εἰσαγωγὴν δίκης περὶ αὐτοῦ (Νόμος 55. Πανδ. 3. 3). Ἐπομένως ἐὰν μετὰ τὴν πρώτην ἐκχώρησιν μεταβιβασθῇ πάλιν δι' ἀναγκαστικῆς ἢ ἐκουσίας ἐκχώρησεως ἡ ἀπαιτήσις εἰς ἄλλον, ὁ δεύτερος οὗτος ἐκδοχεὺς ἀποκτᾷ μόνον ὅσα δικαιώματα εἶχεν ὁ τὴν δευτέραν ἐκχώρησιν ἐνεργήσας πρωτοδανειστής, τοῦτέστι τὸ νὰ δεχθῇ τὸ χρέος καταβαλλόμενον ἢ νὰ συνομολογήσῃ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἀπαλλακτικὴν τινὰ σύμβασιν, ἀπέναντι ὅμως τοῦ πρώτου ἐκδοχέως· ἔχει ἀσθενέστερα δικαιώματα, ὡς καὶ ὁ πρωτοδανειστής αὐτός. (160—1860).

14

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. Ν. 34. § 1. (18. 1) Ν. 7, 11, 17. (18. 4) Κωδ. 3. (8. 54) ἐπιτρέπεται ἡ ἐκούσια ἐκχώρησις ἐνεστώσης, ἡ μελλούσης, ἡ ὑποκειμένης εἰς αἵρεσιν ἀπαιτήσεως, ἡ ἀορίστου κατὰ τὸ μέγεθος, ἡ ὀρισμένου μὲν δικαιώματος, μὴ εἰσέτι ἀπαιτητοῦ, ἡ δὲ ἐκχώρησις αὕτη ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐκχώρησιν βεβαίως ἀπαιτήσεως, καὶ δι' αὐτῆς ὁ ἐκδοχεὺς καθίσταται κύριος τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως ὑπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν αἵρεσιν καθότι ἀντικαθίσταται εἰς τὰ τοῦ παραχωρητοῦ δικαιώματα· τὰ δὲ ἀποτελέσματα ταῦτα τῆς ἐκουσίας ἐκχώρησεως λαμβάνουσιν ἐπίσης χώραν ἐπὶ ἀναγκαστικῆς, στηριζομένης εἰς δικαστικὴν τελεσιδικίαν ἀπόφασιν ἐπικυρώσασαν τὴν παρὰ τρίτῳ τινὶ γενομένην κατάσχεσιν καὶ διατάττουσαν τοῦτο· ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν κατασχόντα δανειστήν ὡς κύριον τοῦ ὑπὸ αἵρεσιν ἢ μὴ εἰσέτι ἀπαιτητοῦ δικαιώματος. (312—1861).

15

Κατὰ τὴν διατάξιν 22. Κωδ. (4. 35) 84 (14. 1) ὁ ἀποκτῶν ἀπαιτήσεως εἰς κατωτέραν τῆς ἀξίας τῶν τιμῶν, μέχρις αὐτῆς μόνης τῆς

τῶν καταβληθέντων χρημάτων ποσότητος, καὶ τῶν τόκων αὐτῆς τὰς ἀγωγὰς ἐγκομιάζειν δύναται, ἐὰν ἐν τῷ συμβολαίῳ τῆς ἐκχωρήσεως τὸ τῆς κρίσεως ὄνομα ἐντέτακται. (106—1862). (*).

ΕΜΠΟΡΟΔΙΚΕΙΟΝ ἢ ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7. τοῦ ἀπὸ 2 Μαΐου 1835 περὶ ἀρμοδιότητος τοῦ Ἐμποροδικείου νόμου, ἐὰν αἱ κατὰ τὸ 6 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου ὡς ἀπλᾶ ὑποσχετικά λογιζόμεναι συναλλαγματικαὶ φέρουν ἐνταυτῷ ὑπογραφὰς ἐμπόρων, κρίνει περὶ αὐτῶν τὸ Ἐμποροδικεῖον· τὸ δὲ 7 τοῦτο ἄρθρον ὑποβάλλον τὰς τοιαύτας συναλλαγματικὰς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἐμποροδικείων, δὲν κάμνει οὐδεμίαν διάκρισιν, ἂν οἱ μὴ ἔμποροι συνενάγωνται μετ' ἐμπόρων ἢ ὄχι, ἔρα συνενάγωνται. (353—1838).

2

Τὰ ἀπλᾶ δάνεια τὰ γινόμενα ἀπὸ μὴ ἐμπόρου, πρὸς ἐμπόρου, οὐχὶ διὰ λόγον ἐμπορίου δὲν θεωροῦνται πράξεις ἐμπορικαί. (285—1839).

3

Ἡ κατὰ τοῦ συναιτέρου πηγάζουσα ἀγωγή ἀπὸ ἐνοίκια ἰχθυοτροφείων ὑπάγεται εἰς τὰ ἐμποροδικεῖα ἄρθρ. 1. § 6. καὶ ἄρθρ. 2. τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν Νόμου. 11—1847).

4

Ἡ ἀγορὰ καρπῶν ἀσυγκομίστων γενομένη πρὸς σκοπὸν μεταπωλήσεως εἶναι πρᾶξις ἐμπορικὴ κατὰ τὸ 12 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου. (136—1847).

5

Κατὰ τὸν Νόμον 1 Φεβρουαρίου 1838 τροπολογήσαντα τὸ ἄρθρον 490 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 300 δραχ. ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικῶν· ὅθεν τὰς διαφορὰς ταύτας δικάζουσι τὰ εἰρηνοδικεῖα ὡς ἐμποροδικεῖα, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ἢ πρὸς αὐτὰ κλῆσαι· νὰ τὰ χαρακτηρίῃ ὡς ἐμποροδικεῖα. (63—1854).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 94, α. τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου, τὰ Ἐμποροδικεῖα κρίνου ἀνεκκλήτως περὶ ὅλων τῶν ἀπαιτήσεων, ὅσαι κατὰ τὸ κεφάλαιον δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν 800 δραχμῶν, εἰς τὸ ποσὸν ὅμως τοῦτο δὲν συνυπολογίζονται καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ μέχρι τῆς ἀγωγῆς παραχθέντες τόκοι, καθότι θεω-

(*) Ὅρα καὶ τὸ ζήτημα περὶ ἐνστάσεων. (5).

ρουμένου τοῦ διαμχρτυτικοῦ ὡς ἀρχῆς τινος τῆς ἐκ τοῦ εἰς διαταγὴν γρημμάτιου αἰτήσεως καὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς, αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι τόκoi ὡς καὶ τὰ περὶ τούτου ἐξοδα δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν οὐδεμίαν ἐπιβρότην εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας λόγῳ τοῦ ποσοῦ τῆς αἰτήσεως. (29—1854) (*).

7

Κατὰ τὸ 9 ἄρθρον τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἑμποροδικείων Νόμου, τὰ δικαστήρια ταῦτα δικάζουσιν ἀνεκκλήτως, «περὶ ὅλων τῶν αἰτήσεων ὅσαι κατὰ τὸ κεφάλαιον δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν 800 δραχμῶν» περιλαμβάνει δὲ ὁ Νόμος εἰς τὴν ἔκφρασιν ταύτην πάσας τὰς εἰς τὰ ἐμποροδικεῖα εἰσαγομένας ἀγωγὰς, ὧν τὸ κύριον τῆς ἀγωγῆς ἀντικείμενον, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτητῶν παρακολουθημάτων δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμάς· ὅτι δὲ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἔχει ἐνταῦθα ἡ λέξις «Κεφάλαιον» σημαίνουσα πᾶσαν ἀπαίτησιν, ὅχι μόνον τὰς χρηματικὰς, ἐξαγεται ἀναντιρρότως ἐκ τῶν λοιπῶν ἁρθρῶν τοῦ αὐτοῦ Νόμου, καθ' ἃ καὶ ἄλλου εἶδους ἀπαιτήσεις ἐκτὸς τῶν χρηματικῶν, ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἑμποροδικείων. (185—1856). σύμφωνα καὶ αἱ (354—1857). καὶ (207—1859).

8

Διὰ νὰ δικασθῇ ὑπόθεσις τις ὡς ἐμπορικὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ᾖναι αἱ διάδικοι ἔμποροι, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ μὴ ἔχη ἡ ὑπόθεσις καθαρῶς πολιτικὸν χαρακτῆρα, καθόσον ὁ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμος ἄρθρον 1 § 4. τεκμαίρεται μὲν ὡς ἐκ τῆς ἐμπορικῆς ιδιότητος τοῦ υποκειμένου, καὶ τὴν ἐμπορικὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφοράς, τὸ τεκμήριον ὅμως τοῦ Νόμου ὑποχωρεῖ ὅταν τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι ἐμπορικόν, ἀλλὰ φύσεως καθαρῶς τοῦ Πολ. Δικαίου, ὑπαγόμενον εἰς τὰ πολ. δικαστήρια. (319—1861).

ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ.

1

Κατὰ τὰ Βασ. (19 6) 5 «εἰ καυθῇ ὁ πρᾶσις οἶκος καὶ ἐπιμελεῖται τῶν τοῦ πρᾶτου δούλων οὐκ ἀνέχεται ὁ πρᾶτης» δὲν ἐπιβαρύνεται ὁ κύριος ἀνδρὶ ἀμέλειαν τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ καυθῇ οἶκός τις· τότε μόνον ἐνέχεται ὁ κύριος ἐκ τῶν πράξεων τῶν ὑπηρετῶν του, ὅτε δύνανται ν' ἀποδοθῇ αὐτῷ ἀμέλεια κατὰ τὴν παραλαβὴν τῶν ὑπηρετῶν του Lex 274. 4. (9. 2) καὶ Lex 11. 4. (19. 2) (64—1854).

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀρμοδιότητος (2, 3, 5 καὶ 30).

2

Ἐνέχεται τις εἰς ἀποζημίωσιν πυρποληθείσης οἰκίας, ἂν καὶ ἡ πυρπόλησις προῆλθεν ἐξ ἁμαρτήματος τῶν ἀνθρώπων, εὖτε ἐπέτρεψε καὶ κατοικήσωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καθότι ἀπροσέκτους καὶ ἀκηδεῖς ἀνθρώπους εἰσαγαγόν, ἀμέλειαν ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν ἤμαρτεν. (Νόμ. 30, §. 2. Πανδ. 19. 2) (99—1856). (*)

ΕΜΦΥΤΕΥΤΗΣ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον (Βασ. χ. χ. 2. 2. [old 2] 4. 66) ὁ ἐμφυτευτὴς ἀποβάλλεται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐμφυτεύσεως διαβήκηνυσμένου τοῦ τῆς ἐμφυτεύσεως συναλλάγματος, εἰς ἐπὶ τρία ἔτη κατὰ συνέχειαν καθυστερῇ τὸν ἐμφυτευτικὸν κανόνα. (5—1861).

ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ.

1

Εἶναι γενικὴ ἀρχὴ τῆς διαδικασίας, ὅτι ἐπὶ ἀδιαιρέτων ἀντικειμένων τὸ ἐνδίκον μέσον τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ ὁ εἰς τῶν ἐναγόντων, ἢ τῶν ἐναγομένων, ὀφείλει καὶ τὸν ἄλλον, ὅστις ἔχει κοινὸν καὶ ἀδιαιρέτον συμφέρον μετ' αὐτοῦ. (186—1838).

2

Συγχωροῦνται ἅπαντα τὰ ἐνδίκῃ μέσα κατ' ἀποράσεως ἐκδουλείας ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου, ἀδιαιρέτως εἴτε ἡ ὑπόθεσις εἰσέλθῃ ὑπὸ τῶν διαδίκων, εἴτε παρεπέμφθῃ ὑπὸ τοῦ προέδρου διατάζοντος ἢ ἀποφασίσαι. (261—1853).

ΕΝΕΧΥΡΟΝ.

1

Κατὰ τὸν ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐνεχύρων Νόμον αἱ διατάξεις αὐτοῦ τοῦ Νόμου δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ ἐμπορικὰ συναλλάγματα, ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι εἰς τὰ ἐμπορικὰ περὶ ἐνεχύρων συναλλάγματα πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οἱ Νόμοι τοῦ Ἐμπορικοῦ Κώδικος καὶ οὐχὶ οἱ πολιτικοί (63—1845).

2

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ὅλα τὰ πράγματα τὰ τε ἐνσώματα καὶ ἀσώματα, τῶν ὁποίων ἡ ἐκποίηση εἶναι ἐπιτετραμμένη δύνανται νὰ ἐνεχυριασθῶσιν, εἰς αὐτὸν δὲ τὸν κανόνα ὑπάγουνται καὶ τὰ πλοῖα καθότι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐξαιρέσις περὶ αὐτῶν, ἐπομένως δύναται τις νὰ δώσῃ ναυτοδάνειον κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 320 τοῦ Ἐμπορικοῦ

(*) Ὅρα καὶ τὸ περὶ ἀποδείξεων ζήτημα. (33).

Νόμου, δύνανται δὲ νὰ δανείσῃ καὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ τοῦ πλοίου, καθόσον καὶ νεὶς Νόμος δὲν ὑπάρχει ἀπαγορεύων τὸ ἐπὶ ἐνεχύρῳ τοῦ πλοίου δάνειον. (63—1845).

3

Δὲν ἀπαιτεῖται δικαστικὴ διαταγὴ πρὸς ἐκποίησην ἐνεχύρου ὅταν τοῦτο ὑπάρχῃ εἰς χεῖρας τοῦ δανειστοῦ δυνάμει συμβολαιογραφικοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου. (26—1847). Σύμφωνας καὶ ἡ (86—1850), ἐκποιεῖται δὲ κατὰ τοὺς περὶ ἀναγκαστικῶν ἐκτελέσεων διαγραφομένου τύπου.

4

Κατὰ Νόμον ὁ δανειστὴς δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ἐνεχύρου πρὶν ἢ ὁ ὀφειλέτης ἐξοφλήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ ὀφειλόμενον (Πανδ. 8. ἐν ἀρχῇ βιβλ. 13 τίτλ. 7 καὶ Κώδ. μον. βιβλ. 8. τίτλ. 27). (103—1852).

5

Κατὰ τὴν διάταξιν 63 τῶν Πανδεκτῶν (25. 7) καὶ τὴν διάταξιν 2 τοῦ Κώδ. (18. 46) ὁ δανειστὴς πωλὼν τὸ ἐνέχυρον δικαίῳ δανειστικῷ οὐχ ὑπόκειται ἐκνικήσει εἰ μὴ τοῦτο συμπεφώνηται ἔχουν δόλῳ πέπραται. (Διάταξις 10 Βασ. 25. 7). (102—1863).

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ.

1

Ἡ ἐνοικίασις τῶν δημοσίων προσόδων δὲν εἶναι ἐμπορικὴ πράξις, διότι ἡ ἐνοικίασις ἀπὸ τὸ δημόσιον δὲν χορηγεῖ εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν ἄλλο δικαίωμα, εἰμὴ νὰ εἰσπράξῃ ποσὸν τι ὠρισμένον ἀπὸ τὸν Νόμον, διὰ δὲ τῆς ἐνοικιάσεως, ὁ ἐνοικιαστὴς αὐτὸς ἀντικαθίσταται προσωρινῶς εἰς τὸν τόπον τῆς Κυβερνήσεως, ὡς πρὸς τὴν εἰσπράξιν, ἐπαρμένως ὡς ἡ Κυβέρνησις διὰ τῆς εἰσπράξεως τῶν δεκάτων δὲν ἐνεργεῖ πράξιν ἐμπορικὴν, οὕτω καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς ὁ ἐνεργῶν τὸ δικαίωμα τῆς Κυβερνήσεως. (21—1845), ἀντιφατικὴ ἡ (4—1845), διὰ τῆς ὁποίας ἀπέπτεται οὕτω.

« Ἡ ἐνοικίασις δημοσίων προσόδων εἶναι πράξις ἐμπορικὴ, διότι εἶναι ἀγορὰ προϊόντων γῆς πρὸς μεταπώλησιν. »

2

Ἡ ἐνοικίασις δημοσίων προσόδων ἔχει μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα ἀγοραπωλησίας, καὶ οὐχὶ τῆς μισθώσεως, διότι ὁ ἐνοικιαστὴς ἢ μᾶλλον ὁ ἀγοραστὴς τοιούτων προσόδων, ἀπολαμβάνει αὐτὸς ὡς κύριος πληρῶνα εἰς τὸ δημόσιον τὸ συμφωνηθὲν τίμημα καὶ δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ὠρισμένον τινὰ χρόνον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δημόσιον πρᾶγμα τι, ὡς ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῆς μισθώσεως ἢ ἐπιστροφῇ τοῦ ἐκμισθωθέντος ἀντικειμέ-

νου. (4—1852). Σύμφωνας καὶ ἡ 118 τοῦ ἔτους 1852 ἔχουσα οὕτω.

Ἡ τῶν ἐθνικῶν προσόδων καταχρηστικῶς λεγομένη ἐνοικίασις, καθ' ἣν δὲν συντρέχουν τὰ συστατικὰ τῆς μισθώσεως, εἶναι κυρίως ἀγοραπωλησία τῶν φόρων τῶν προσόδων, ἐξ ὧν τὸ δημόσιον ἔχει τὸ δικαίωμα, δυνάμει τῶν ὑπαρχόντων Νόμων, νὰ λαμβάνῃ κατ' ἔτος ὠρισμένον ποσόν, ἡ δὲ τοιαύτη ἀγοραπωλησία προσόδων, ἐνεργουμένη παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ὡς μέσαν πρὸς πραγματοποίησιν ἐμπορικῆς πράξεως, δηλονότι τῆς μεταπωλῆσεως τῶν δυνάμει τοῦ διαληθθέντος δικαιώματος συλλεχθησομένων καρπῶν, εἶναι δι' αὐτὸν ὡς ἐκ τῆς προθέσεώς του πράξις ἐμπορικὴ (ἄρθρον 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἑμποροδικείων Νόμου), μολοντούτο διὰ τὸ δημόσιον δὲν εἶναι τοιαύτη, διότι τοῦτο, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κοινωνίας, δὲν ἐνεργεῖ μὲ πρόθεσιν ἐμπορίου.

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1855 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ βεβαιώσεως κλπ. τῶν ἐγγείων φόρων Νόμου, ὁ τελευταῖος πλειοδότης τότε μόνον δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς τὸ δημόσιον υποχρεώσεως διὰ τὴν προσφορὰν του, ὅταν ἡ ἀναβολὴ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐγκρίσεως προέλθῃ ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἑδρὰν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς· ἐὰν ὅμως δὲν ὑπάρξῃ τὸ τοιοῦτον καὶ ὁ Δήμαρχος δὲν κοινοποιήσῃ ὡς διατάττει τὸ εἰρημένον ἄρθρον ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ τὴν ἐγκρίσιν εἰς τὸν πλειοδότην ἐντὸς 2½ ὥρων, ἀφ' ἧς ἐλαβὼν αὐτὴν, ἀπαλλάσσεται ὁ πλειοδότης τῆς πρὸς τὸ δημόσιον υποχρεώσεώς του, ὡς συνάγεται ἀνενδοιάστως καὶ ἐκ τοῦ 12 ἁρθρου τοῦ αὐτοῦ διατάγματος. (109—1861).

4

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 10, 12, 13, 14 καὶ 16 τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1855 διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐγγείων φόρων καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας Νόμου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς τῶν προσόδων ὁ γενόμενος παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ δημοσίου, ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν διὰ τὸ δημόσιον αὐτό, μόνον ἐὰν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς καθυπεβλήθησαν εἰς τὸν Ἱπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὰ τῆς δημοπρασίας πρακτικὰ, ἐγκριθῇ, ἄλλως καθίσταται ἀνίσχυρος καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐκ τούτου δ' ἐπεταί, ὅτι, ἂν καὶ ὁ τελευταῖος πλειοδότης, ἅμα ὑπογράψῃ τὰ τῆς δημοπρασίας πρακτικὰ, καθίσταται τὸ κατ' αὐτὸν ἑκτοτε ὑπόχρεως δυνάμει ῥητῆς τοῦ μνησθέντος διατάγματος διατάξεως (ἄρθρον 12) καὶ δὲν δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προσφορὰν του, τοῦτο ὅμως γίνεται ὑπὸ τὴν μνησθεῖσαν ἀρεσιν τῆς μελλούσης ἐγκρίσεως τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἱπουργοῦ· κατὰ δὲ τὰς ὑπὸ ἀναβλητικὴν κίεσιν ἀγοραπωλησίας, ἐὰν πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως

τῆς αἰρέσεως ἐπέλθῃ τυχρὰ, ἐντελῆς καταστροφή τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγοραπωλητίας, ἢ ζημία αὕτη ἀρροᾷ τὸν πωλητὴν, ἐάν δ' ἐπέλθῃ μόνον μερικὴ ἐξαρσείωσις ἢ βλάβη τοῦ πωληθέντος ἀντικειμένου, αὕτη ἀρροᾷ τὸν ἀγοραστὴν, τῆς αἰρέσεως ἀκπληρωθείτης, Νομ. 8. (13. 6) Βελ. § 2. (19. 6), ἄλλως τε καὶ ὑπὸ ἄλλῃν ὄψιν θεωρουμένης τῆς προκειμένης σχέσεως, ἀρὸς μόνον ἢ ἐγκριτικὸς τοῦ ὕπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καθιστᾷ τὸ συμβαλλόμενον δημόσιον ὑπόχρεων εἰς τὴν ἀγοραπωλησίαν, ἔπεται ὅτι ἡ ἐγκριτικὴ αὕτη ἀπετέλει τὴν ὀριστικὴν εἰς τὴν ἀγοραπωλησίαν συνάθεσιν τοῦ δημοσίου, τοῦτέστι τὴν ἐντελῆ καταρτίσιν τῆς ἀγοραπωλητίας ταύτης κατὰ τοὺς Νόμους L. 2. Κωδ. (4. 38) καὶ L. 9. Πανδ. (18. 1), ὅταν δὲ καθ' ἣν στιγμὴν καταρτίζεται τὸ συναλλαγμα τῆς ἀγοραπωλητίας δὲν ὑπάρχῃ, ἢ κατεστράφη ἐντελῶς τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, δὲν ὑπάρχει ἀγοραπωλησία κατὰ τοὺς Νόμους 8, 15, 57 καὶ 58. Πανδ. (13. 1). (334—1861).

ENOXH.

Κατὰ τοὺς Νόμους 1, 5. § 5, 11 καὶ 13. § 2 τῶν Πανδ. βιβλ. 14. τίτλ. 3 ὁ προστήτας εἰς τινα ἐπιχείρησιν καὶ ἐνέχεται καὶ ἐνάγεται ἀλλήλεγγύως δι' αἱ ἐνοχὰς συνῆψε περί τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην παρ' αὐτοῦ προσταθείς. (10—1852).

ΕΝΤΟΛΗ. ΕΝΤΟΛΕΥΣ. ΕΝΤΟΛΟΔΟΧΟΣ.

1

Κατὰ τοὺς Νόμους 13 καὶ 37. § 6 τῶν Πανδ. βιβλ. 40. τίτλ. 1. § 19 καὶ 20 τῶν Πανδ. βιβλ. 41. τίτλ. 2, 13 τῶν Πανδ. βιβλ. 30. τίτλ. 5 τότε μόνον ἀποκτᾷ ὁ ἐντολέυς τὴν κατοχὴν ἀκινήτου κτήματος, ὅταν παραλάβῃ αὐτὴν ὁ ἐντολοδόχος, ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολέως του. (13—1842).

2

Ὁ ἐντολοδόχος κατὰ τοὺς Νόμους 3, 5, 8. § 10 Lib. 17. τίτλ. 1 τῶν Πανδ. *mandati vel contra* 11, 13, 16. Lib. 4. τίτλ. 35 τοῦ Κωδ. *mandati vel contra* Νόμος 23. βιβλ. 50. τίτλ. 17 τῶν Πανδ. *de regulis juris*, inst. Νομ. βιβλ. 3. τίτλ. 27 εἶναι ὑπόχρεως διὰ πᾶσαν ζημίαν, ἥτις ἤθελε προξενηθῇ εἰς τὸν ἐντολέα του ἐνεκα τῆς κακῆς πίστεως, τοῦ θόλου, τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν υπερβάσεων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς. (43—1847).

3

Κατὰ τὰς περὶ ἐντολῆς ἀρχὰς τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, αἵτινες διέπουν καὶ τὰς παρεγγεγμένας κατὰ τὴν ἐν τῷ Εὐρωπαϊκῷ Νόμῳ ὁρισμέναις, ὁ οὐ-

σιώδης χαρακτηρ τῆς ἐντολῆς εἶναι νὰ ἐνεργῇ τις καὶ νὰ πράττῃ κατὰ παραγγελίαν ἄλλου, ἡ δ' ἐντολὴ δύναται νὰ ἔχῃ ἀντικείμενον πᾶσαν ἐν γένει πρᾶξιν μὴ οὕταν ἐναντίον τῶν χρηστῶν ἡθῶν, ἐπομένως καὶ τὴν ἀγορὰν παντός πράγματος καὶ πλοίων εἰσέτι, καθότι οὐδεμία ἐξαιρέσις, ὡς πρὸς τὴν ἀγορὰν πλοίων ὑπάρχει εἰς τὰς περὶ ἐντολῆς καὶ παραγγελίας διχτάξεις τοῦ τε πολιτικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ Νόμου. (90—1848).

4

Ἡ χρῆσις δικαίων καὶ μὴ νομίμων μέσων πρὸς ἐκτέλεσιν ἐντολῆς, εἰς τὴν ταῦτα δὲν ἐμπεριέχονται, δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι τὴν ἀπ' ἀρχῆς θεμιτὴν συμφωνίαν ἀθέμιτον, καὶ μὴ ὑποχρεωτικὴν μεταξὺ τῶν μερῶν, ἀφοῦ ταῦτα δὲν εἶναι οὔτε ἡ βία οὔτε ἡ αἰτία τῆς ὑποχρεώσεως. (128—1850).

5

Κατὰ τὸν Νόμον Βασ. (14. 1) 73, 75, 83, ὁ ἐντολοδόχος ἐνέχεται εἰς ἀνόρθωσιν καὶ τῆς ζημίας τῆς ἐπελθούσης εἰς τὸν ἐντολέα, ἐξ ἐλάσσονος, ἢτοι ἐκ πάσης ῥαθυμίας, καὶ μόνον τὰ τυχερὰ δὲν ἔρωσιν αὐτόν. (292—1850).

6

Κατὰ τὸν περὶ ἐντολῆς Νόμον 10. § 3. Πενδ. ὁ ἐντολοδόχος δι' ὅσα χρήματα τοῦ ἐντολέως ἔχει εἰς χεῖράς του, ἀρτίζει αὐτῷ τόκους ἢ ἐξ ὑπερημερίας ἢ ἐὰν διέθεσεν αὐτὰ πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν (362—1852),

7

Κατὰ τοὺς Νόμους 9, 11 καὶ 16 Κωδ. βιβλ. 4. τίτλ. 35, ὁ ἐντολέως ἔχει τὴν ἐξ ἐντολῆς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου ὅταν αὗτος ἢ δὲν ἐνέργησεν τὴν ἀναδεχθεῖσαν ἐντολὴν ἢ παρέδωκε αὐτήν (535—1852).

8

Ἄν καὶ κατὰ γενικὴν ἀρχὴν ἡ ἐντολὴ ᾖναι ἄμισθος, κατ' ἐξαιρέσιν ὅμως ἐπιτρέπεται ἀντιμισθία εἰς τὸν ἐντολοδόχον μεταξὺ ἄλλων καὶ ὅποταν, ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ καταστάσεως καὶ τοῦ εἶδους τῆς ἐντολῆς ἢ ὁπωσὲν ἐκτέλεσις αὐτῆς, ᾗθελεν ἐπιφέρει περιορισμὸν τῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐντολοδόχου ἀπολύτως ἀναγκαίων. (202—1853).

9

Κατὰ τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ μεταξὺ τρίτων γινόμενα οὔτε ἐλάπτουν, οὔτε ὠρελοῦν τοῦ, τρίτου, αὕτη ὅμως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰς μεταξὺ τοῦ ἐντολοδόχου καὶ τρίτου συναλλαγὰς, διότι ὁ ἐντολοδόχος ἀποτελεῖ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου. (254—1855).

40

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 102 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου Πανδ. (17. 1) πανδ. vel contr. παύει μὲν ἡ ἐντολὴ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολοδότου, ἀλλ' οὐχ ἤττον καὶ μετὰ τοῦτον, ἐὰν τρίτοι, ἀγνοοῦντες τὴν παῦσιν τῆς ἐντολῆς, ἐνῆργησαν καλῇ τῇ πίστει μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου, αἱ πράξεις αὐτῶν δὲν εἶναι ἄκυροι, καὶ οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποθανόντος ἐντολοδότου πρέπει νὰ τὰς παραδεχθῶσιν. (163—1855).

41

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 102 τῆς πολ. Δικονομίας, καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου Πανδ. (17. 1) πανδ. vel. contr. παύει μὲν ἡ ἐντολὴ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολοδότου ἀλλ' οὐχ ἤττον καὶ μετὰ ταῦτον ἂν τρίτοι ἀγνοοῦντες τὴν παῦσιν τῆς ἐντολῆς ἐνῆργησαν καλῇ τῇ πίστει κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου, αἱ πράξεις αὐτῶν δὲν εἶναι ἄκυροι καὶ οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποθανόντος ἐντολοδότου πρέπει νὰ τὰς παραδεχθῶσι. (164—1855).

42

Ἡ ἐντολὴ παύει μὲν καὶ δι' ἀνακλήσεως, οὐχ' ἤττον ὅμως ἂν ὁ ἐντολοδόχος ἀγνοῇ τὴν ἀνάκλησιν, ὅ,τι νομίμως οὗτος ἐπραξεν ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ταύτῃ ἔχει κύρος, καὶ ἐπίσης ἔχουσι κύρος αἱ μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου πράξεις τοῦ ἐν καλῇ πίστει ἐνεργήσαντος τρίτου. Πανδ (17. 1). (1—1856).

43

Τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας νὰ γίνωνται ἄλλως πῶς εἰμὴ ἐπιστήμως ἐνώπιον συμβολαιογράφου μόνον αἱ μεταξύ ζώντων δωρεαί, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ συμβόλαια τὰ μεταβιβάζοντα κυριότητα ἀκινήτων, δὲν διατάττει δὲ πῶς καὶ ὅτι ἡ ἐξουσία ἢ ἡ ἐντολὴ ἣν παρέχει τις εἰς τρίτον διὰ νὰ πωλῇσῃ ἢ δωρήσῃ, ἐν ὀνόματί του τὸ κτήμᾶ του νὰ διδῇται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἥτοι ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἐπομένως ἡ διδομένη ἐξουσία ἢ ἐντολὴ πρὸς τρίτον διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πράξιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως δύναται νὰ δοθῇ καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἀφοῦ ὁ μνησθεὶς Νόμος δὲν τὸ ἀπαγορεύει διότι ἡ θέλεις, ἣν δηλοῖ ὁ ἐντολεὺς πρὸς τὸν ἐντολοδόχον ἢ ἡ ἐξουσία ἣν παρέχει πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τοιαύτην πράξιν, εἶναι ὅλως ἀδιάφορος ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσαν σχέσιν μεταξύ τοῦ ἐντολέως καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ μεταβιβασθησομένου κτήματος πραγματικοῦ δικαιώματος αὐτοῦ. (11—1859).

44

Κατὰ τὸν Νόμον ὁ ἐντολοδόχος δικαιούται μὲν ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐντολέως του πᾶν ὅ,τι ἐνεκεν ἐκπληρώσεως τῆς ἐντολῆς ὑπεχρεώθη

ἢ υποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης πρὸς αὐτὸν ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν τῆς ἐντολῆς ὑπερβάσιν ἐνεκα τῆς ὑποίας ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἐντολέα του ζημία. Πανδ. Ν. 12. § 17. Ν. 3, 5. § 5. Ν. 41. (17. 1). (273—1839).

15

Κατὰ τὸν § 2. τοῦ ἀρθρου 2. τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμου καὶ τοῦ ἀρθρου 91 καὶ 92 Ἐμπορικοῦ Νόμου πρᾶξις ἐμπορικὴ θεωρεῖται ἡ ἐκ μέρους τινὸς ἀναδεχθεῖσα παραγγελία πρὸς ἐκτέλεσιν ἐμπορικῆς πράξεως, ἐνεργηθεῖσα παρὰ τοῦ παραγγελιοδόχου διὰ λογαριασμὸν μὲν τοῦ παραγγελέως, ἐν ἰδίῳ ὅμως αὐτοῦ ὀνόματι, ἀν' δ' ἐνεργηθῇ ἡ παραγγελία αὕτη ἐν ὀνόματι τοῦ παραγγελέως ἡ πρᾶξις αὕτη διέπεται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ πολιτικοῦ δικαίου καθότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ παραγγελία εἶναι ἀπλὴ ἐντολὴ, ὡσάντις ὁ ἀναδεχθεὶς αὐτὴν δὲν εἶναι ἐμπόρος, παραγγελιοδόχος κατ' ἐπάγγελμα, ἢ ἐμπορικὸς μεσίτης. (387—1863).

ΕΝΣΤΑΣΙΣ.

1

Ἡ περὶ νομιμοποιήσεως τῆς δίκης ἐνστάσις δύναται μὲν νὰ προταθῇ εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἀλλ' ἐνόςω ἡ ἀπόφασις δύναται εἰσέτι νὰ προσβληθῇ διὰ τινος ἐνδίκου μέσου τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου. (335—1839.)

2

Κατὰ τὰ τ' ἀρθρα 345 καὶ 202 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ ἀκυρότητες τῆς περὶ τὴν ἀποδείξιν διαδικασίας, πρέπει μὲν ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προταθοῦν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως, ἀλλὰ τοῦ κανόνος τούτου ἐξαίρουνται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἰδίων ἀρθρῶν, ἐκεῖναι αἱ ἀκυρότητες, αἵτινες κατὰ ῥητὴν τοῦ Νόμου διάταξιν δύνανται νὰ προβληθοῦν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἢ κατὰ τῶν ὁποίων ἤμπορεῖ νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, καὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 5 τῆς ἰδίας Δικονομίας λόγος ἀναίρεσεως ὑπάρχει, ὡσάντις παραβιάζεται διαδικαστικὸς τύπος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένος, τὰ δὲ ἀρθρα 310 ἐδ. 2 καὶ 312 τῆς ἰδίας Δικονομίας ὀρίζουσιν, ὅτι εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πρὸ τῆς πρὸς ἐμφάνισιν τῶν μαρτύρων προσδιορισμένης ἡμέρας, ὁ διάδικος πρέπει νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, τὰ ὀνόματα κλπ. τῶν κλητευθέντων μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ὥστε τῆς παραβιάσεως τῶν ὁρισμῶν τούτων ἐπιφερούσης κατὰ τ' ἄνω ἐκτεθέντα ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐπεταὶ ὅτι ἡ ἐνστάσις τῆς ἀκυρότητος δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου (56—1846).

3

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 106, 202, 391 καὶ ἐνόμ. καὶ 582

τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶσα ἔνστασις περὶ ἀνυκρότητος ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου ἐγγράφου, πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως, νὰ προτείνηται κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, τὰ μέσα δὲ τῆς ἀπαδείξεως προσβαλὼν ἐγγράφον τι τότε μόνον ὑποχρεοῦται νὰ φανερώσῃ συγχρόνως, ὅταν ἀφορᾷ ἐγγράφον καθυποβλημένον, οὐχὶ καὶ ἐκεῖνα, ἀπερὶ ζῆτεϊ ὁ διάδικος νὰ παρακατατεθῶσι, καθὰ ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 391, 396, 405, 436, 442 καὶ 458 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ δὲ λέξεις, παραχρῆμα, συγχρόνως, ἀμέσως, ἔχουσιν ἀπειλητικὴν καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικὴν δύναμιν. (80—1847).

4

Κατὰ τὸ ἀρθρον 872 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ συγχωροῦνται μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις, τοῦτέστι τοιαῦται αἰτήσεις δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι παραχρῆμα, ἐκτὸς ἐὰν πρόκηται περὶ ἐνστάσεων, αἰτήσεις δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ ἡ περὶ εἰσφορῆς νικότητος δημοσίων ἐγγράφων, ἥτις προτεινομένη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν πρέπει ν' ἀποδειχθῇ παραχρῆμα. (103—1847).

5

Κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅσας προτείνονται ἐνστάσεις ἀναρμοδιότητος, ἥτις ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ὑπὸ δίκην ἀντικειμένου, τὴν δημοσίαν ἀφορῶντος τάξιν, ἀποκλείει πᾶσαν παρέκτασιν δικαιοδοσίας, τὸ δικαστήριον ὀφείλει κατὰ τὸν § 2 τοῦ 24 ἀρθρου ν' ἀποφανθῇ περὶ αὐτῆς, μὴ λαμβάνων ποσὺς ὑπ' ὅψιν τὴν τυχὸν ὑπάρχουσαν συναίνεσιν τῶν διαδίκων τοῦ τὰ δικασθῶσι παρ' αὐτοῦ. (10—1849).

6

Κατὰ τὴν διάταξιν 4 τοῦ Κωδ. βιβλ. 4. τίτλ. 39 ὅσα ἐνστάσεις ἢ δύνατο ὀφειλέτης τις ν' ἀντιτείνῃ κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ καθόσον ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαιτήσεως, δύναται ν' ἀντιτείνῃ καὶ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως, ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι καὶ ἂν ὁ ἐκδοχεὺς ἐκποινοίη τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην παραχώρησιν εἰς τὸν ὀφειλέτην, οὗτος δὲν ἀποκλείεται νὰ προτείνῃ καὶ ἐνεργήσῃ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως ὅσα εἶχε κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ δικαιώματα. (5—1850).

7

Κατὰ τὸ ἀρθρον 872 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ, συγχωροῦνται μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις ἐκ τῆς ἀταξίας τῆς διαδικασίας παρηγμένηαι ἢ στηριγμέναι εἰς τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἐνήργηθη ἡδὴ ἡ ἀπόφασις ἢ ὑποιοιδήποτε ἄλλο ἐκτελεστὸν δικόγραφον ἀπορρίπτομένης πάσης ἄλλης ἐνστάσεως· ἐκκαθαρισμέναι δ' ἐνστάσεις εἰσὶν αἱ δυνάμεναι ν' ἀποδειχθῶσι παραχρῆμα καὶ μὴ προκαλοῦσαι

κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μακρὰν καὶ πολυδαπανὸν περὶ ἀποδείξεως διαδικασίαν. (175—1851). Σύμφωναι καὶ αἱ (104—1855) καὶ (295—1858).

8

Ἡ λόγῳ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσις καὶ ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν, δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον καὶ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 25 καὶ 808 Πολ. Δικονομίας. (362—1852).

9

Κατὰ τὸ ἀρθρον 553 ἡ τῆς ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσις, ἀναβλητικὴ οὕσα προτείνεται κατὰ τ' ἀρθρα 543, 583 καὶ 460 Πολ. Δικονομίας, εἴτε διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου ἐγγράφου, εἴτε εἰς τὴν πρῶτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσιν καὶ πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, οὐχὶ δὲ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐρετειοῦ. (56—1853).

10

Οὐδεὶς Νόμος ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ προτείνῃ τὰς περὶ ἀκυρώσεως ἐνστάσεις τοῦ μόνον κατὰ τὴν ἐκδικασίν των περὶ κύσεως τῶν κατασχέσεων ἀγωγῶν, ἐξ ἐναντίας τὸ ἀρθρον 227 Πολ. Δικονομίας τοῦ παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ τὰς προτείνῃ ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης διαδικασίας. (217—1853).

11

Εἰς τὰς περὶ συναλλαγματικῶν δίκας συγχωρεῖται κατὰ τὸ ἀρθρον 729 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ προτείνωνται ἐνστάσεις δυνάμενοι παραγρῆμα καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ν' ἀποδειχθῶσι χωρὶς νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως. (132—1854).

12

Ὁ κανὼν ὅτι ἐνστάσεις ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου εἶναι ἀπαράδεκτοι, περιέχει ρητῶς καὶ σαφῶς ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τῶν ἐγγυητῶν, διαλαμβάνουσιν ὅτι δύναται αὐτοὶ νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς ἐνστάσεις τοῦ κυρίως ὀφειλέτου. (259—1855).

13

Ἐξ οὗ λόγου ἐπήγαγεν ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 553 § 2. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ χορηγοῦσα τὴν ἐνστάσιν τῆς ἐκκρεμοδικίας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπήγαγε καὶ ἡ ἑτέρα τοῦ ἀρθροῦ 475, ἥτοι τοῦ νὰ μὴ ἐισαγῇ τις εἰς δικαστήριον δις περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος· ἐπομένως σκοποῦσιν ἀμφότερα οὐχὶ δημοσίων ἀλλ' ἰδιωτικὸν συμφέρον, ἥτοι τὴν ἀπορύγῃ διπλῆς δαπάνης καὶ διπλῆς ὑπερασπίσεως, ἀρα εἰσὶν ἀμφότεροι ἀπαράδεκτοι μὴ προταθῆσαι καθ' ὃν χρόνον καὶ τρόπον ὁρίζουσι τ' ἀρθρα 160 καὶ 382 τῆς Πολ. Δικονομίας. (95—1856).

14

Ἡ ἐνστάσις ὅτι ὑπόθεσις τις, ἐμπορικὴ οὖσα, δὲν ἀνήκει εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια, δύναται ὡς ἐξεταζομένη καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρον 24, 25, 160 Πολιτ. Δικονομίας,) νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἑφετών. (126—1356).

15

Κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ 155 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ πράττῃ εἰς πολ. ὑποθέσεις, οὐχὶ αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων, ἐκτὸς μόνον ὅπου ῥητὸς νόμος εἰς τοῦτο τὸν ἐπιτρέπει· ἡ δὲ τῆς τελεσιδικίας ἐνστάσις ἀναπληροῦται ἐξ ἐπαγγέλματος μόνον ὡςάκις ἡ τελεσιδικία προέκυψεν ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἑρεσιν προθεσμίας, (ἄρθρον 750, 751 καὶ 755 Πολιτ. Δικονομίας) (31—1857).

16

Ἡ τῆς παραγραφῆς ἐνστάσις δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης (46—1857).

17

Ἡ ἐνστάσις τοῦ δεδικασμένου δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ προβλεφθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος, οὔτε νὰ προταθῇ κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης. (65—1858).

18

Ἡ τοῦ μὴ ἐμπροθέσμου τῆς ἀπαιτήσεως ἀναβλητικὴ ἐνστάσις ἀπαλλάττει κατὰ τὸ ἄρθρον 581 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τὸν ἐναγόμενον τῆς πρὸς ἀπαίτησιν ὑποχρεώσεως, δύναται δὲ ν' ἀναβληθῇ ἡ πρότασις αὐτῆς μέχρι τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσεως (Πολ. Δικονομίας 544), καθ' ἣν ὀφείλει ἀναγκαιῶς ὁ ἐναγόμενος καὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀγωγὴν, (Πολ. Δικονομίας 585). Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς ἐνστάσεως ταύτης, ὡς ὀρίζει καὶ ὁ Νόμος 16 Π. (5. 3), κρίνεται οὐχὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καθ' ὃν ὁ δικαστὴς πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ· εἰς ταῦτα δὲν ἀντίκειται οὔτε τὸ ἄρθρον 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, διότι γενικῶς μόνον ὀρίζει ὅτι αἱ δίκαι γίνονται περὶ ἀποκτηθέντων ἤδη δικαίων, δὲ προσδιορίζει καὶ τίνα χρόνον τῆς ἀποκτήσεως χρεωστὴ νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὁ δικαστὴς, οὔτε τὸ ἄρθρον 1026 τῆς αὐτῆς, ὅπερ ἐπὶ μὴ ληξιπροθέσμων ἀπαιτήσεων, ἀπαγορεύει συντηρητικὰ μόνον μέτρα νὰ μὴ ἐνεργῶνται, δυνάμενα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς εἰσήγησις ἀγωγῆς. (300—1861).

19

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 583 καὶ 560 τῆς Πολ. Δικονομίας

μίας, ἡ τῆς νομίμου ὠφελείας τῆς ἀπογραφῆς ἑνστάσις, δι' ἧς ὁ κληρονόμος δύναται ν' ἀπαίτησιν τετράμηνον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας προθεσμίαν, διὰ νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν καὶ νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας δὲν ἀναπληροῦνται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ. (17—1863).

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ κατὰ δικαστῶν ἐξαίρεσεις προτείνονται πρὶν ἐπιχειρήσῃ ὁ προτείνων διάδικος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐνδίκον πρᾶξιν, ἐξαίρεσις δὲ τοῦ κανόνος γίνεται κατὰ τὸ 40 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως προηλθον μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς διαδικασίας, ἡ ἐγένοντο μετὰ ταῦτα γνωστοὶ εἰς τὸν διάδικον. (14—1844).

2

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 43 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζοντος, α ὅτι ἡ αἵτησις τῆς ἐξαίρεσεως φέρεται ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐξαιρουντος εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ γίνεται περὶ τούτου ἀπόφασις, ἀκουσθέντων τῶν διαδίκων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως » προκύπτει μὲν ὅτι ἡ αἵτησις τῆς ἐξαίρεσεως πρέπει νὰ κοινοποιῇται παρὰ τοῦ ἐξαιρουντος εἰς τὸν ἀντίδικον, καὶ νὰ προσκαλῇται οὗτος πρὸς συζήτησιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀλλ' ὅμως ἡ μὴ κοινοποίησις κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως, μετριοῦ ἡ αἵτησις κοινοποιῇται προσχηκόντως, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἵτήσεως ὀριστικῶς. (32—1844).

3

Ὁ δικαστὴς εἶναι ἐξαίρετός ὅταν ἐδίκασεν ὡς μέλος ἄλλου δικαστηρίου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν ἐπανειλημμένως δικάσῃ ὡς μέλος τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. (13—1845).

4

Ἡ προτεινομένη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προφορικῶς ἐξαίρεσις τοῦ δικάζοντος εἰρηνοδίκου, θεωρεῖται κατὰ Νόμον ὡς μὴ οὐσα, διότι πρέπει νὰ ἐνεργῇται κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀρισμένον χρόνον καὶ τύπον. (244—1855).

5

Ἡ περὶ ἐξαίρεσεως μαρτύρων ἑνστάσις, ἀρροᾷ τὸ συμφέρον τῶν διαδίκων καὶ οὐχὶ τὴν δημοσίαν τάξιν (ἄρθρα 325 καὶ 327 Πολ. Δικονομίας), ὥστε μόνον ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τὴν ἐξέτασιν των. (36—1858).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 325 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ δικηγόρος πλὴρ-

ξούσιος διαδίκου τινός τότε μόνον εξαιρείται νά μαρτυρήτη, όταν τὰ πράγματα περί ὧν θα καταθέτη ἀνάγονται εἰς τὴν δίκην καὶ ἦν ὑπηρέτησεν ὡς τοιοῦτος, καὶ οὐχὶ ὅταν τ' ἀντελάβετο ἄλλοθεν καὶ μάλιστα πρὶν ἢ ἀνυλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ διαδίκου (113—1860).

7

Κατὰ τὸ ἄρθρον 324 τῆς Πολ. Δικονομίας, λόγος ἐξαίρεσεως κατὰ μάρτυρός τινος ὑπάρχει, οὐχὶ ὅταν ἦναι ἀπλῶς οἰκείος τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ὅταν ἦναι προσηλωμένος εἰς αὐτόν, ἢ ὡς ἔχων ἰδιάζουσιν πρὸς αὐτόν σχέσιν ὑπηρεσίας, ἢ ὡς ἐξηρτημένος ἰδιάζοντως παρ' αὐτοῦ, ἀμφότερα ὁμῶς ταῦτα ὑποθέτουσιν ὑπαρξίν περιστατικῶν, ἐξ ὧν προκύπτει ἡ ὑπηρετικὴ σχέσις ἢ ἡ ἐξάρτησις. (105—1863).

ΕΞΩΠΡΟΙΚΟΝ.

1

Κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι πολιτικὸν δίκαιον τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων Ἐξάβιβλ. Ἀρμεν. βιβλ. Δ'. τίτλ. θ'. § 24, 1, 8, t. ult. cod. de pact. conventis, ἡ γυνὴ ἔχει ἀποκλειστικὴν καὶ ἀπεριόριστον κυριότητα ἐπὶ τῶν ἐξωπρoικίων τῆς τῶν τε κινητῶν καὶ ἀκινήτων καὶ δύναται καὶ συναλλάσσειν, καὶ χαρίζειν, καὶ δωρεῖσθαι ἀνευ ἀδείας ἢ συγκαταθέσεως τοῦ συζύγου τῆς. (37—1845). Σύμφωνας καὶ ἡ (210—1848) ἔχουσα οὕτω.

Κατὰ τὸν Νόμον ὁ σύζυγος μόνον τῶν προικίων κτημάτων καὶ καρποῦται ὡς μέλος καὶ ἐνεργεῖ τὰς περὶ διεκδικήσεως καὶ διακατοχῆς περὶ αὐτῶν ἀγωγὰς, τῶν δὲ ἐξωπρoικίων κυρία ἐστὶν ἡ γυνὴ, καὶ ὡς τοιαύτη καὶ καρποῦται αὐτῶν καὶ συναλλάττει καὶ τὰς περὶ αὐτῶν ἀγωγὰς καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ συζύγου τῆς. (Ἀρμεν. βιβλ. Δ'. τίτλ. θ'. ἄρθρα 25 καὶ 27 καὶ τίτλ. θ'. ἄρθρα 9, 23 ἕως 26 αὐτόθι).

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

1

Τὸ δικαστήριον εἰς ὃ εἰσάγεται ἡ αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας δύναται καὶ ὀρεῖται ὅταν δὲν ὑπάρχῃ νόμιμος περίπτωσις πρὸς ἐπανάληψιν, νά κηρύξῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν. (87—1852).

2

Ὅταν τὸ δικαστήριον παραλείπῃ ν' ἀπορρίψῃ περὶ ἀνακρινώσεως δίκης, τοῦτο δίδει χώραν κατὰ τὸ ἄρθρον 785. § 1. Πολ. Δικονομίας, εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας καὶ οὐχὶ ἀναίρεσεως. (63—1854).

3

Ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας, οὕτω ἐνδίκον μέσον δι' οὗ ἐπαναλαμ-

βάνει καὶ εἰς νέαν ὑποβάλλεται ἐξέτασιν διαφορὰ τελεσιδικίως ἐξετασθεῖσα, ἀποτελεῖ συνέγειαν τρόπον τινὰ καὶ ἐξακολουθήσιν τῆς κλεισθείσης διαδικασίας· διὰ τοῦτο εἰσάγεται κατὰ νόμον εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν (Πολ. Δικον. 786), μάλιστα δὲ καὶ ὅταν παρεμπιπτόντως εἰσάγεται ἐν ἄλλῃ δίκῃ (Πολ. Δικονομία 777). Ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι οὐδέποτε εἰσάγεται εἰς ἄλλο δικαστήριον ἢ τῆς ἐπαναλήψεως αἰτήσις. Ἐπομένως καὶ ὅταν αἰτῇται ἀναψηλάφησις ἐπὶ δίκῃς, ἣν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως ὅρκου τινὸς ἀπεφασίσεν ὀριστικῶς τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον, πρέπει ἡ περὶ τούτου αἴτησις νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὡς μόνον ἀρμόδιον· διότι ἐπικυρώσαν τοῦτο τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, παρεδόχθῃ αὐτὴν ὡς ἰδίαν καὶ εἰς τούτου τὴν ἀπόφασιν ὑπάρχει ἡ τὴν ἀναψηλάφησιν δικαιολογοῦσα ἔλλειψις· ἄλλως ἦθελεν ἐπέρχεται τὸ ἀτόπημα νὰ δύναται ὑποδεέστερον δικαστήριον νὰ καταργῇ κατὰ τὸ άρθρον 800 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀπόφασιν ἀνωτέρου· τὸ δὲ άρθρον 781 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἀναθέτον εἰς τοὺς πρωτοδικὰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου ἐπικυρωθείσης ἀπεφάσεώς των, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ περὶ ἀρμοδιότητος ζήτημα. (301—1861).

ΕΠΙΔΙΚΟΝ.

1

Κατὰ τοὺς Νόμους 2 καὶ 3 τοῦ Κωδ. Εἰβλ. Α'. τίτλ. 37 ἀπαγορεύεται ἡ ἐκποίησης τῶν ἐπιδίκων πραγμάτων, ἡ τοιαύτη ὅμως ἐκποίησις δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ παρ' οἰουδήποτε, ἀλλὰ παρ' ἐκείνου μόνον τοῦ διαδίκου πρὸς τὸν ὁποῖον σχετικῶς τὸ κτῆμα λογίζεται ἐπιδίκον, καὶ ἡ ἀκυρότης λαμβάνει τὴν ὑπαρξίν της προτεινομένη παρ' αὐτοῦ μόνον. (177—1847).

2

Ἀρξαιμένης τῆς δίκῃς συνίσταται μεταξὺ τῶν δικαζομένων ἡ ἐνοχὴ τοῦ νὰ ὑποκύψῃσιν εἰς τὰς συνεπείας τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως (Νομ. 3. § 11. Π. de peculio) ἡ δὲ ἐνοχὴ αὕτη μεταβαίνει ἀναγκαιῶς καὶ εἰς τοὺς διαρκούσης τῆς δίκῃς διαδεξαμένους· τινὰ τῶν διαδίκων ὡς πρὸς τὸ ἐπιδίκον πρᾶγμα, διότι ὑπὸ τοιοῦτον βᾶρος ἔλαβον καὶ αὐτοὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο· ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης τῆς ἀπὸ τῆς φύσεως τῶν δικῶν ἀπορρέουσας καὶ ὑπὸ τῶν Νόμων (11. § 10. Π. 44. 2. Βασ. Τεμ. 10. ἐδ. τελευτ. [51. 2] διότι τὸ δικάζεσθαι ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ κρισολογεῖσθαι) ἀρκούντως ὑποστηριζομένης, ἔπεται ὅτι ὁ διαρκούσης τῆς δίκῃς παρὰ τοῦ ἐναγομένου τὸ ἐπιδίκον πρᾶγμα κτησάμενος, ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς συνεπείας τῆς κατὰ τούτου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως,

ἀρχὴ ἀντιτάσσεται καὶ κατ' αὐτοῦ τῆς τελεσιδικίας ἡ ἐνστάσις. (537—1852).

3

Τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὥρισεν ἀκριβῶς τὰ κατ' οὐσίαν ἀποτελέσματα τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης, καὶ δὲν ἀπαγόρευσε τὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου, ἢ τὴν ἐκχώρησιν τῆς ἐκκρεμοῦς ἀπαιτήσεως, αἱ δὲ διατάξεις τοῦ Κώδικος (βιβλ. 8. τίτλ. 37), καθὼς ἀντιβαίνουνται εἰς τὴν δευτέραν ταύτην διάταξιν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 11 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἠκυρώθησαν. (250—1858).

ΕΠΙΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΤΗΡΙΟΝ.

1

Αἱ περὶ ἐπιδόσεως διατάξεις αἱ ἐνδιαλαμβανόμεναι εἰς τὸ 146 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, εἶναι οὐσιώδης καὶ ἡ μὴ τήρησις των συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα. (267—1839).

2

Κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἐπιδόσεων ἰδίως δὲ τῶν ἀρθρῶν 140, 143 καὶ 146 τῆς Πολ. Δικονομίας συνδυασμένων, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ μνεῖα τῶν ὀνομάτων τῶν παρόντων γειτόνων, ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ ἐπιδότηρίου, ἀλλὰ μόνον ἡ προσηγορικὴ αὐτῶν. (21—1842). Σύμφωνας καὶ ἡ (123—1848).

3

Ὅταν ἐπιδότηριον κλητῆρος προσβληθῇ ὡς πλαστὸν ἐνώπιον τοῦ πολ. Δικαστηρίου, καὶ τοῦτο ἀναβάλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτ. δίκης μέχρις ἀποπερατώσεως τῆς ποινικῆς, δὲν ἀποκλείει τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀκυρότητος, ἀν τὸ ποιν. δικαστήριον δὲν ἐθεώρησεν ὡς πλαστὸν τὸ ἐπιδότηριον, ὅτε δύναται ν' ἀποδειχθῇ τὸ ψευδὲς τοῦ ἐπιδότηρίου καὶ ἐνώπιον τοῦ πολ. Δικαστηρίου, δυνάμενός νὰ διατάξῃ καὶ ἐμμαρτύρους ἀποδείξει. (Εἰσ. βιβ. Γ. τίτλ. 16. § 1. καὶ Νόμ. 10. βιβ. 8. τίτλ. 38 τοῦ Κώδικος). (17—1847).

4

Ὅταν δικόγραφόν τι ἐπιβιβῇ εἰς σύνοικον τοῦ πρὸς οὗ ἡ κοινοποίησις ἢ τοιχοκολλᾶται ἐν περιπτώσει ἀγραμματοσύνης τοῦ συνοίκου, ἢ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος ἀν ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ τοῦ κλητῆρος δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ συνοίκου, (ἄρθρ. 140 Πολ. Δικονομίας), (29—1847). ἀντιφατικὴ ἡ 92 τοῦ 1858 ἔχουσα ὡς ἐξῆς.

«Καὶ ἀν δὲν ἀναφέρῃ ὁ κλητῆρ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνοοῦντος γράφειν συνοίκου, ὃν εὑρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δικδίκου πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἢ ῥητὴ μνεῖα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ δὲν εἶναι οὐσιώδης τοῦ ἐπιδότηρίου προσόν, διότι τὸ μὲν ἔγγραφον καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει τοιχοκολλᾶται, εἰς

δὲ τὸν παρόντα ἀγράμματον σύνοικον οὐδεμίαν ἐπιβάλλει ὁ Νόμος ἐνέργειαν, ἵνα ἡ ἀνάγκη τῆς ῥητῆς μνείας τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· ὅθεν τὸ ἐπιδοτήριον δὲν εἶναι ἄκυρον.»

5

Ἐπίδοσις γενομένη εἰς τὸν σύνοικον τοῦ διαδίκου, ἀπόντος αὐτοῦ, ὅταν ᾖναι παρὼν συγγενῆς, ἢ μὴ ὑπάρχοντος τοιούτου ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ὑπρέτης τοῦ διαδίκου, εἶναι ἄκυρος, ὡς καὶ ὅταν, ἀπόντων ἢ μὴ ὑπάρχοντων τῶν εἰρημένων προσώπων δὲν γίνεται μνεία ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τῆς ἀπουσίας ἢ μὴ ὑπάρξεώς των. (62 καὶ 163—1847).

6

Ὅταν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ προσλαμβάνονται μάρτυρες καὶ δὲν γίνεται μνεία ἂν ὑπάρχουσι γείτονες, ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 143 Πολ. Δικονομίας. (73—1847).

7

Ὅταν δὲν γίνηται μνεία ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τοῦ μέρους, τοῦτέστι τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἢ τοῦ οἴκου, ἐνθα ἐτοιγοκολλήθη δικόγραφόν τι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 140 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις. (133—1847).

8

Ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος ὅταν, ἐν περιπτώσει τοιχοκολλήσεως, ὁ κλητὴρ προσλαμβάνῃ ἀγράμματος γείτονας, καὶ δὲν γίνεται μνεία ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἢ ἦτον ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ εὑρεθῶσιν ἄλλοι γείτονες ἐγγράμματοι, καθόσον ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 143 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἶναι ἐπιτακτικὴ. (143—1847).

9

Ἄν καὶ τὸ ἀρθρον 141 τῆς Πολ. Δικονομίας διατάττῃ νὰ χρονολογῇται προσηκόντως, ἡ περὶ ἐπιδόσεως παραγγελία, ἡ διάταξις αὕτη ὁμῶς οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατάσσεται, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐσιώδης, ὅταν μάλιστα ἡ ὑπαρξὶς τῆς παραγγελίας ταύτης βεβαιουῖται ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου. (35—1848), ἀντιφατικὴ ἢ (40 τοῦ 1858) δι' ἧς σκέπτεται οὕτω.

Ἡ ἄνευ παραγγελίας ἐπίδοσις δὲν συνεπάγεται τ' ἀποτελέσματα τῆς νομίμου ἐπιδόσεως, καὶ ἰδίως τὴν ἐναρξιν τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου τεταγμένης προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τινος ἀποφάσεως.

10

Ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ μάρτυς δὲν εἶναι γείτων καὶ ζητῶν περὶ τούτου ἀπόδειξιν μὴ προτείνων δόλον τοῦ ἐπιδόσαντος κλητῆρος, ἥτοι ὅτι ἐν γνώσει βεβαιοῖ τὸ γεγονός τοῦτο, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ προσβάλλῃ τὸ ἐπιδοτήριον ὡς πλαστόν. (216—1850).

11

Τὸ ἄρθρον 145 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, διατάττον νὰ υπογράφηται παρὰ τῶν προσκεκλημένων γειτόνων τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπίδοσεως δικογράφου τινος, ἐννοεῖ ὅτι πρέπει νὰ γίνηται τοῦτο ὡσάκις εἶναι δυνατόν, δηλαδὴ ἢ παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενοι ὡς μάρτυρες γνωρίζουσι νὰ γράψωσιν, εἰς περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν οἱ τοιοῦτοι δὲν γνωρίζουσι γράμματα, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκπληρωθῇ ὅ,τι ἡ εἰρημένη διάταξις διατάττει, τότε ἀρκεῖ νὰ γίνηται μνεῖα τούτου εἰς τὸ ἀποδεικτικὸν παρὰ τοῦ κλητῆρος ὡς γίνεται καὶ εἰς ἄλλας δικαστικὰς ἐκθέσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 133 τῆς αὐτῆς Δικονομίας. (72—1851), ἀντιγραφικὴ ἢ (145—1854) ἐν ᾗ σκέπτεται ὡς ἐξῆς.

Ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος ἂν δικόγραφον τοιχοκολληθῇ καὶ δὲν υπογραφῇ παρὰ τῶν προσλαμβανομένων γειτόνων καὶ μὴ εἰδόντων γράφειν, καθότι ὁ κλητὴρ ὀφείλει νὰ προσλάβῃ μάρτυρας καὶ μὴ ὄντας γείτονας διὰ νὰ υπογράψωσι τὸ τῆς ἐπίδοσεως ἀποδεικτικόν. Σύμφωνας τῇ πρώτῃ καὶ ἡ (63 τοῦ 1855).

12

Κατὰ τὸ ἄρθρον 145 ἐδ. 6 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν ὁ ἡμεδαπὸς διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν παρ' ἐκείνῳ τῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέα, εἰς ὃ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ ὑπόθεσις, ἀδιαφόρως ἂν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβων ἔχῃ κατοικίαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ἂν μέχρι τινὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἦτον εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του, διότι ὁ Νόμος διακρίσιν δὲν κάμνει. (212—1852).

13

Κατὰ τὰς ὀντάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 140—148 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων γίνεται ἐγκύρως, ὅχι μόνον ἐνθα κατοικεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅπου διατρίβει ὁ εἰς ὃν πρόκειται νὰ γείνη αὐτή. 262—1853).

14

Κατὰ τὸ ἄρθρον 143 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου, τότε γίνεται εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅταν εὐρίσκηται ἐντὸς τοῦ κράτους, ἀποδημούντος δ' ἐκτὸς αὐτοῦ ἐνεργεῖται διὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀγνοουμένου δὲ καὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς του, δημοσιεύεται διὰ τῆς ἐφημερίδος. (315—1853).

15

Ὅταν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου τὸ δικόγραφον ἐπιδίδηται εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ δὲν γίνηται μνεῖα ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ τοῦ ὀνόματος τῆς συζύγου, καὶ προσέτι ἂν ἡ σύνοικος, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις, διότι διὰ τῆς ὀριστικῆς φράσεως « εὐρὼν τὴν σύζυγόν του » δηλοῦται ἀποχρόντως τὸ πρόσωπον καὶ ἐννοεῖται προσέτι κατὰ Νόμον μέχρις ἀπο-

δείξας τοῦ ἐναντίου, ὅτι καθὼ σύζυγος εἶναι ἐξ ἀνάγκης καὶ σύνοικος. (447—1855).

16 Ὁ Νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γράφῃ ἰδίᾳ χειρὶ ὁ κλητὴρ ὁλόκληρον τὸ περὶ ἐπιδόσεως ἀποδεικτικόν, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ καὶ τῶν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν συμπραξάντων προσώπων. (333—1855). Σύμφωνος καὶ ἡ (271—1856).

17 Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 143 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ἐν φυλακῇ δύνανται νὰ γίνωσιν ἐπιδόσεις· διότι διὰ τοὺς ἐκεῖ κρατούμενους οὐκ ἔστιν εἶναι ἡ φυλακὴ. (358—1855).

18 Τὸ ἄρθρον 145. § 6. τῆς Πολ. Δικονομίας ὁρίζον τὸν τρόπον τῆς ἐπιδόσεως τῶν δικογράφων εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας ἡμεδαποὺς, οὐδ' ὁλῶς ἀπαιτεῖ μόνιμον καὶ διαρκῆ αὐτοῦ διατρίβειν· ὁ Νόμος δὲ δὲν ἀπαιτεῖ ἵνα ἐφαρμοσθῇ ὁ τοῦ 148 § 6 ἄρθρον ὁριζήσας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιδόσεως τῶν εἰς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα ἡμεδαπὸν δικογράφων ν' ἀποδειχθῇ ἡ αὐτοῦ διατριβὴ αὐτοῦ, προαγομένου τοῦ διὰ τὴν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀναχώρησίν του, ἐκδοθέντος ἀδείας ταξιδίου, ἢ τοῦ διαμονήτηριου ἐγγράφου τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς. (280—1857).

19 Ἀποδεικτικόν τοῦ κλητῆρος καὶ τοῖς εἰς ἀπλοῦν χάρτην γραφὴν δὲν εἶναι ἄκυρον· διότι εἰς οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ 33 ἄρθρου ἐδ. 2. τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου ὑπάγεται. (266—1859).

20 Ἡ ἔλλειψις μνησθῆ τῆς ὥρας ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ τοῦ κλητῆρος δὲν εἶναι οὐσιώδης, καθότι δὲν λογίζεται ἡ προθεσμία τῆς ἐπιδόσεως ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. (259—1859).

21 Κατὰ τ' ἄρθρα 143 καὶ 146. § 1. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ τοιχοκολλήσις τῶν δικογράφων πρέπει νὰ γίνῃται εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς δὲν ἡ κοινοποίησις διαδίκου, λέγων δὲ «τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας» ὁ Νόμος ἀναμφισβητῶς τὸ δωμάτιον ἢ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ διάδικος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τοιχοκολλήσεως. (183—1860).

22

Οἰκία τινὸς κατὰ τὴν κοινῶς παραδεδεγμένην σημασίαν τῆς λέξεως, λέγεται τὸ οἶκον τὸ χρησιμεῖον πρὸς ἡμερινὴν καὶ πρὸ πάντων νυκτὸς.

ΕΥΡΕΤ. ΑΠΟΦ. ΑΡ. ΠΑΓΟΥ.

17.

κτερινήν αὐτοῦ ἐνδιατριβὴν καὶ ἐνοίκησιν, ἐνθα ἐπομένως οὐ μόνον τὰ πρὸς οἰκιακὴν ἐνδιαίτησιν ἀναγκαῖα ἔχει σκευή καὶ πράγματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἀποτελοῦντας οἰκογένειαν συγγενεῖς· τὴν σημασίαν δὲ ταύτην ἀποδίδει καὶ ἡ νομοθεσία εἰς τὴν οἰκίαν, διότι κατὰ μὲν τὸν Νόμον 465 (39. 2) *domum accipere de hominibus in qua degit*, ἤγουν τὸν οἰκιακὸν τις διάγει εἶον, κατὰ δὲ τὸ 143 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου, ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντας συγγενεῖς, ὑπηρέτας ἢ συνοίκους· ἀλλὰ τὰς μετ' αὐτοῦ οἰκοῦντας συγγενεῖς ἔχει τις συνήθως, ὡς τοὺς οἰκιακὴν θεραπείας παρέχοντας αὐτῷ ὑπηρέτας, οὐχὶ ὅπου ἐπὶ τινα χρόνον τῆς ἡμέρας διαμένει τὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐκτελῶν ἔργα, ἀλλ' ὅπου ἐνδιαίτῃται καὶ οἰκεῖ, καὶ συνοίκους αὐτόθι μόνον λέγεται ἔχων. Κατὰ τὰ ἐκτεθέντα σύνοικός τις εἶναι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου ὁ τὴν αὐτὴν μετ' αὐτοῦ οἰκίαν οἰκῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ τὴν ἡμέραν μόνον πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματός του αὐτόθι διατρίβων, ὡς οἱ ξενοδόχοι κλπ. (231—1860).

23

Ὅταν ἡ ἐπίδοσις δικογράφου γίνεται εἰς τὸν εἰσαγγελέα διὰ τὸν ἀπόντα διάδικον τὸ περὶ τῆς ἐπιδόσεως ἀποδεικτικὸν ὑπογράφεται παρὰ τοῦ κοινοποιοῦντος δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ὅστις λαμβάνει τὸ δικόγραφον κατὰ τὰ συνδυασμένα 140, 145, § 6 καὶ 160 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ δ' ἔλλειψις τῆς ὑπογραφῆς αὐτῶν ὡς οὐσιώδης καθιστᾷ ἄκυρον τὸ περὶ τῆς ἐπιδόσεως ἀποδεικτικόν, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον δὲν ἔχουσι κύρος καὶ αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ αὐτῷ γενομένη οὐσιώδεις προσθήκαι, ἂν δὲν ἔχωσι τὴν ὑπογραφὴν τῶν αὐτῶν προσώπων, διότι καὶ αἱ προσθήκαι ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ ἀποδεικτικοῦ, ἀφοῦ δὲ κατὰ τὰ εἰρημένα ἄρθρα ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ περιλαβόντος τὸ δικόγραφον προσώπου, μόνῃ ἡ μονογραφὴ αὐτῶν δὲν ἀρκεῖ διὰ τὸ κύρος τοῦ περιεχομένου, ἢ τῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ ἀποδεικτικοῦ γενομένων προσθηκῶν. (26—1861).

24

Ἐκ τοῦ 143 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας δηλοῦται ὅτι τὸ ἐπιδόσιον δικόγραφον τοιχοκολλᾶται νομίμως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαδίκου, ἀδιαφόρως ἂν ἡ οἰκία ᾖ τῆς σταθερᾶς αὐτοῦ κατοικίας, ἢ ᾖ ἐντὸς τοῦ τόπου ἐνθα ὁ διάδικος διαμένει καθ' ὃν χρόνον γίνεται ἡ τοιχοκόλλησις. (173—1861).

25

Ὅταν ὁ πρὸς ὃν ἡ κοινοποίησις ἀρνήται νὰ παραλάβῃ τὸ δικόγραφον, καὶ ὁ κλητὴρ μετὰ ἐρευνᾶν δὲν εὕρισκῃ τὴν οἰκίαν τοῦ πρὸς τοιχοκόλλησιν, ἐπιδίδεται συμφώνως μετὰ τὸν Νόμον (Πολ. 45. § 7) εἰς τὸν ἀρ-

μέδιον εισαγγελέα, καθότι άγνώστου διαμονής είναι και ό διάδικος εκείνος, ούτινος άγνοείται ή έν ή διαμένει οίκία. (230—1861).

26

Όταν δικόγραφον έπιδοθ ή εκπροθέσμως, και ή μη έμπρόθεσμος κοινοποίησις αύτου προήλθεν εκ πράξεων του προς όν ή κοινοποίησις και των έν τω οίκω του, δέν θεωρείται ότι παρημέλησε την προθεσμίαν, διότι κατά τον Νόμον Βασ. (2. 3) 116. Βασ. XLIV. 19) 23. Βασ. (XLIII. 1) 82. Βασ. XXIV. 1) 3, όταν ή εκπλήρωσις πράξεώς τινος έμποδισθ ή παρ' εκείνου, οστις ώφείλεται εκ της ματαιώσεώς της υποτίθεται ότι ή πράξις εξετελέσθη. (180—1862).

27

Κατά τό άρθρον 145. § 8 τής Πολ. Δικονομίας, επί στρατιωτικών απόντων έν άδεία, ή έπίδοσις δικογράφων πρέπει νά γίνηται εις αύτόν προσωπικώς κατά τό άρθρον 143 τής αύτής Δικονομίας, και τότε μόνον έπιδίδεται τό δικόγραφον εις τον στρατιωτικόν διοικητήν του τάπου τής έφεδρείας, όταν οι στρατιωτικοί ούτοι ήναι έν ενεργεία, ήτοι υπηρετοῦσι παρὰ τω σώματι εις ό άνήκουσιν άπαρτίζοντες μέρος αύτου· επομένως όταν ό στρατιωτικός λάβη άδειαν άπουσίας, και ποιησάμενος χρήσιν αύτής δέν υπηρετ ή πλέον παρὰ τω σώματι, εις ό άνήκει, αι έπίδοσεις πρέπει νά γίνωνται εις αύτόν προσωπικώς, και ούχι εις τον στρατιωτικόν διοικητήν του σώματός του, είναι δε άδιάφορον αν ό λαβών άδειαν άπουσίας εύρίσκεται ή μη εις τον τόπον ένθα τό στρατιωτικόν σώμα του έφεδρεύει, διότι ή έκφρασις του Νόμου «επί στρατιωτικών απόντων έν άδεία» έννοεί τους απόντας από του σώματος στρατιωτικούς, και δύναμει τής άδείας ήν έλαβον, μη υπηρετούντας παρ' αύτ ή πλέον. (103—1863).

ΕΠΙΚΑΡΠΙΑ.

4

Οιονεί επικαρπία είναι και ή τής άπαιτήσεως επικαρπία (Νόμος 3. Πανδ. 7. 5). επί τής οιονεί δ' επικαρπίας κύριος των εις επικαρπίαν δοθέντων πραγμάτων γίνεται ό επικαρπωτής, οφείλων μόνον ν' αποδώσ η κατά την λήξιν τής επικαρπίας ίσσην τ ή των ληφθέντων πραγμάτων αξίαν (Νόμος 7. Πανδ. 7. 5. Νόμος 1. Πρ. § 7. Π. 7. 9) επομένως καθό τοιούτος δύναται και τās εκ τής οιονεί επικαρπίας πηγαζούσας άγωγάς νά κινήσ η έν ιδίω ονόματι κατά των οφειλετών τής εις επικαρπίαν δοθείσης άπαιτήσεως (Νόμος 18. Κωδ. de blat). (239—1851).

3

Η ασφάλεια την οποίαν οφείλει νά δώσ η ό οιονεί επικαρπωτής δέν είναι προσόν άναγκάσιον εις άπόκτησιν του τής επικαρπίας δικαίου, άνευ

τοῦ ὁποίου νὰ μὴ θεωρῇται ἀποκτηθὲν τὸ δικαίωμα τοῦτο παρὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς μέσον ἐξασφαλιστικὸν τῶν δικαιωμάτων τοῦ προσώπου, εἰς δὲ μέλλει νὰ μεταβιβασθῇ μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς ἢ ἐπικαρπία, ὅπερ σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ Νόμου 5. § 1. Πανδ. (7. 5) καὶ Νομ. 7. Πρ. Πανδ. (7. 9) καθ' οὓς αἰονεὶ ἐπικαρπία ὑπάρχει καὶ ἄνευ δόσεως ἀσφαλείας, εἰς τοὺς Νόμους δὲ τούτους δὲν ἀντίκειται ἡ διάταξις 1. Kōd. de unefr (3. 33) ἥτις ἄλλο τι δὲν ὀρίζει εἰμὴ ὅτι, καὶ ἂν δώσῃ ἀσφάλειαν, οὐχ ἥττον ὀφείλει τὴν ἀσφάλειαν ταύτην, ἐν- τεῦθεν δ' ἐπεταὶ ὅτι ὁ ὀφειλέτης τῆς εἰς ἐπικαρπίαν δολείας ἀπαιτή- σεως, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐνστάσιν ὅτι ἐδόθη ἡ ἀσφάλεια (239—1851).

ΕΠΙΤΑΓΗ.

Όταν ἐν τῇ ἐπιταγῇ σημειωθῇ ἐκπιπτομένων ὧσων μοι ἐδώσας δραχμῶν εἶναι ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, καὶ δύναται ὁ ἐπιταττόμε- νος ἂν δι' οὐριότητος ὅτι ἐδώσε περισσότερα νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ τῆς ἀπο- δείξεως τῶν μαρτύρων (193—1847).

2

Ἡ ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν εἶναι προκαταρκτικὴ τῆς ἐκτελέσεως πρᾶ- ξις συνεπαγομένη συνήθως τὴν κατάσχεσιν ἢ ἄλλας ἀναγκαστικὰς ἐκτε- λέσεως πράξεις, καθὼς δὲ τοιαύτη δύναται νὰ φέρῃ κίνδυνον εἰς τὰ νό- μιμα συμφέροντα τοῦ ὀφειλέτου, ὅστις ἐπομένως κατὰ τὰ ἄρθρα 235 καὶ 871 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας δύναται ν' ἀνακόψῃ αὐτήν, ἵνα προλάβῃ τὴν ἐκ τῆς ἀπειλουμένης ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἐπικειμέ- νην αὐτῷ κατὰ τὰς περιστάσεις δυσεπανόρθωτον ζημίαν, οὐδὲ περιορί- ζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς μόνους τὰς πράξεις, εἰς ἃς καίτοι δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν ὁ ἀνακόπτων νὰ συνεργήσῃ, ἢ νὰ προσκληθῇ, ἢ νὰ προσληφθῇ δὲν συνήργησε οὔτε προσεκλήθη, οὔτε προσελήθη, ἀρκεῖ νὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτῶν βλάβη ἢ κίνδυνος εἰς τὰ νόμιμα συμφέροντά του, καθότι αἱ ἐν ταῖς ἁρθροῖς 123, 681, 932, 949 ἐφαρμογαὶ τῆς γενικῆς ἐκείνης τοῦ ἄρθρου 235 ἀρχῆς ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἀνακοπὴ εἶναι δεκτὴ καὶ κατὰ πράξεων, εἰς ἃς ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των δὲν προσκαλεῖται οὔτε συνεργεῖ οὔτε προσλαμβάνε- ται ὁ ἀνακόπτων. (376—1852).

3

Ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν εἶναι προκαταρκτικὴ τῆς ἐκτελέσεως πρᾶ- ξις συνεπαγομένη συνήθως τὴν κατάσχεσιν ἢ ἄλλας ἀναγκαστικὰς ἐκ- τελέσεως πράξεις· καθὼς δὲ τοιαύτη δύναται νὰ φέρῃ κίνδυνον εἰς τὰ νό- μιμα συμφέροντα τοῦ ὀφειλέτου, ὅστις ἐπομένως ἔχει δικαίωμα κατὰ τ' ἄρθρα 236 καὶ 871 καὶ ἐπὶ τῆς Πολ. Δικονομίας ν' ἀνέκοψῃ αὐ-

τὴν ἵνα προλάβῃ τὴν ἐκ τῆς ἀπειλουμένης ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἐπικειμένην αὐτῷ κατὰ τὰς περιστάσεις δυσεπανόρθωτον ζημίαν. (53—1856).

ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ

1

Ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς μοναδικῆς διατάξεως τοῦ Κώδ. βιβλ. 5 τίτλ. 48, ὅταν κατὰ τὴν διάρκειαν δίκης τινὸς τῶν ἐπιτροπευομένων καταστῶσιν οὗτοι ἐρηθοί, ὁ ἐπίτροπος ἐξακολουθεῖ τὴν ὑπάρχουσαν ἐκκρεμῇ δίκην, μάλιστα δ' ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ἐνόσω οὗτος δὲν ἔδωκε λόγον τῆς διαχειρίσεώς του εἰς κηδεμόνα καὶ διατηρεῖ εἰσέτι τὴν διοίκησιν. (124—1848).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ βιβλ. 38. τίτλ. 9 τῶν Βασ. οἱ ἐπίτροποι οἱ μὴδὲ μὲ λόγους τῆς ἐπιτροπείας δεδοκότες, μῆτε μετενεγκόντες τὴν διοίκησιν ἐπὶ τοὺς κουράτορας ὀφείλουσι παρῆναι τῷ ἀνήθῳ δικαζομένῳ καὶ τὴν δίκην ἐκπληροῦν ὡς ἔχοντας τὰ τῆς δίκης δικαιώματα. (38—1850).

3

Ὁ ἐπιτροποκηδεμὼν συναίνεσας εἰς τινὰ πράξιν τοῦ ἐπιτροπευομένου δὲν δύναται νὰ προσβάλλῃ τὴν πράξιν ταύτην ὡς ἄκυρον, μόνος δὲ ὁ ὑπὸ ἐπιτροπείαν, ἐνῆλιξ γενόμενος, δύναται νὰ ζητήσῃ ἀποκατάσσειν εἰς ἀκέραιον. (82—1850).

4

Κατὰ τοὺς Νόμους 12. § 1 καὶ 17. Πανδ. βιβλ. 26. τίτλ. 7, ὁ ἐπίτροπος εἰς ὅσα ἐνεργεῖ προσαῶν περὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν πραγμάτων τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐπιτροπευομένου θεωρεῖται ὡς κύριος, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο αἱ καλῇ τῇ πίστει γινόμεναι πράξεις αὐτοῦ ἔχουσιν ὅλον τὸ κύρος, κατὰ δὲ τὸν Νόμον 3. τοῦ Κώδ. βιβλ. 5. τίτλ. 39, ὁ ἐπίτροπος δύναται καὶ νὰ δανείζηται ἀνευ δικαστικῆς ἀδείας καὶ νὰ υποχρεώσῃ διὰ τὰ δάνεια ταῦτα τὸν ἀνήλικον, ἐν ταῦτα ἐχρησίμευσαν ὑπὲρ αὐτῶν. (259—1851). (Αἱ τελευταῖαι διατάξεις περὶ δανείου ἠκυρώθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ περὶ ἀνηλίκων, κλπ. Νόμου τοῦ 1861 καθ' ὃ ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ δανεισθῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου, ἀνευ δικαστικῆς ἀδείας).

5

Κατὰ τοὺς Νόμους Cod. 7. βιβλ. τίτλ. 5, 22, 5, 37. Ν. 4, 11, 12, 18. βιβλ. 5. τίτλ. 7, 4. Βασ. 3 καὶ 53. βιβλ. 38. τίτλ. 9 καὶ Ἀρμεν. βιβλ. 1. τίτλ. 12. § 11 καὶ 12 ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ κηδεμὼν δὲν δύνανται ἐν γένει νὰ ἐκποιήσωσιν ἢ νὰ ὑποθηκεύσωσι τ' ἀκίνητα ἢ τὰ μὴ εἰς φθορὰν ὑποκειμένα κινητὰ πράγματα τοῦ ἀνηλίκου, ἐκτὸς μόνον ἐν

καταταγῇ τοῦτο ἀπαραίτητως ἀνγκάζειν διὰ νὰ πληρωθῶσι κατεπείγοντα χρῆν, ἡ δὲ ἀρχὴ μετὰ προηγουμένην ἐρευνᾷ τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς ἀνάγκης· δώτῃ τὴν εἰς τοῦτο συγκατάθεσίν της, ἐν ἐναντία περιπτώσει θεωρεῖται καὶ εἶναι ἄκυρος ἡ ἀπαλλοτριώσις καὶ ὑποθήκευσις, τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἂν οἱ εἰρημένοι ἐνεργήσωσι συμβιβασμὸν περὶ τοιούτων ἀντικειμένων κηρύσον καὶ ὁ συμβιβασμὸς εἶναι πράξις ἀπαλλοτριώσεως. (432 καὶ 477—1852). (Μὲ τοὺς ἀνωτέρω Νόμους σύμφωνος εἶναι καὶ ὁ ἀστυκὸς Νεαρὸς Νόμος περὶ ἀνηλίκων κλπ.).

6

Ὁ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐπιτροπευομένου συναλλάξας δὲν ἐνέχεται αὐτός καὶ ἡ περιουσία του, ἀλλ' ὁ ἐπιτροπευόμενος καὶ ἡ τούτου περιουσία, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν Νόμων 4. § 1. Πανδ. (21. 2) Νόμος 1. § 3, 2. Πανδ. (26. 7). (43—1855).

7

Κατὰ τὸν Νόμον Βασ. (37. 7) 5. (38. 9) 14. (9. 1) 54 συνδυαζ. μετὰ τοῦ Πανδ. (26. 7) 5. § 6. καὶ τοῦ Κώδ. (5. 48) διατάξεις μόνας, ὁ ἐπίτροπος πρὶν ἢ παραδώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεως μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιτροπείας δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐκπροσωπῇ τὸν ὄρφανόν, καίτοι καταστάντα ἐρῆβον, ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ὑπερασπίζων τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἐπὶ δικῶν, ὅσαι ἤδη εἶχον ἀρχίσει πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐπιτροπείας, οὐδεὶς ὅμως Νόμος συγχωρεῖ εἰς τὸν πρῶτον ἐπίτροπον οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιτροπεύουσαν μητέρα, ἥτις δὲν εἶναι καὶ νόμιμος κηδεμὼν τῶν ἐρῆβων τέκνων της (Νεαρ. 118 Κεφ. Ε') νὰ ἐπιχειρῇ ἐξ ὑπαρχῆς νέαν δίκην ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῶν μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐπιτροπείας, εἴτε ἔδωκεν ἤδη λόγον τῆς διαχειρίσεως εἴτε οὐ. (62 1854).

8

Καταδικασθεῖσης τῆς μητρὸς τῶν ὀρφανῶν τελεσιδικῶς εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν, καὶ ἐπομένως ἐκλιπούσης τῆς νομίμου ἐπιτρόπου, δυνάμει τῆς ῥητῆς καὶ σαφοῦς τοῦ Νόμου X. § 2. τῶν Πανδεκτῶν (cs restam tutela) διατάξεως « idem di cimus et si fuet remotus tutor, manet pte infecirio abit, ut alim detur » δὲν δύναται πλέον νὰ μεταβῇ αὐτοδικαίως ἡ ἐπιτροπεία εἰς τὸν πρὸς πατρός πάππον, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἡ ἀνάγκη διορισμοῦ δικαστικοῦ ἐπιτρόπου, ἥτοι ἡ περίπτωσις τῆς δοτῆς ἐπιτροπείας. (138—1856).

9

Κατὰ τὸν Νόμον (Νεαρὰ 72 κεφ. κ') ὁσάκις τῶν ὑπὸ ἐπιτροπὴν, ἢ κηδεμονίαν διατελούντων, ἡ χρηματικὴ περιουσία εἶναι τοσαύτη μόνον, ὥστε ὁ τόκος αὐτῆς μόλις ἀρκεῖ πρὸς διατροφὴν καὶ τὴν ἄλλην τοῦ βίου αὐτοῦ δαπάνην, δύνανται οἱ ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες, εἰς Θεόν

ἀφορῶντες, νὰ διοικῶσι τὴν περιουσίαν τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διτελούντων ὡς τὴν ἰδίαν αὐτῶν. (24—1859).

40

Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμῶν κτημάτων τῶν ἀνηλίκων, τοῦτο δὲ δύναται νὰ προταθῇ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον (Πολιτ. Δικονομία 746), καθὼ ἐπιχείρημα καθαρῶς νομικόν, καὶ οὐδὲν νέον πραγματικὸν περιστατικὸν περιέχον, εἶναι καὶ βάσιμον διότι αἱ ἀπαιτήσεις ἀκινήτων, αἱ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας γινόμεναι, εἰσὶν αὐτοδικαίως ἄκυροι (N. 1. § 2. Πάνδ. [27. 9] N. 2. Κώδ. [5. 71] καὶ οὐδόλως χρήζει ὁ ἀνήλικος ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον. (24—1860).

ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ.

1

Ναὶ μὲν κατὰ τὸν Νόμον 48 βιβλ. 6. τίτλ. 1. καὶ Βασ. βιβλ. 15. τίτλ. 1. ἀριθ. 47 ὁ καλῇ πίστει κάτοχος ἔχει δικαίωμα ἐπισχέσεως τοῦ κτήματος δι' ὅσα ἐδαπάνησε πρὸς βελτίωσιν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἀγωγῆς (δικαίωμα), ἀλλ' ὁ Νόμος οὗτος ἐννοεῖ ὅτι δὲν ἔχει ἀγωγὴν διὰ τὰς δαπάνας ἀποῦ παραδῶσῃ τὸ κτῆμα, καὶ οὐχὶ ὅτι, ἐναγόμενος πρὸς ἀπόδοσιν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀνταγωνικῶς τὰς δαπάνας ταύτας. καὶ συνάμα νὰ τῷ συγχωρηθῇ ἡ ἐπίσχεσις μέχρις οὗ πληρωθῇ αὐτάς, ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐννοία τοῦ Νόμου προκύπτει ἐκ τοῦ γράμματος αὐτοῦ ὀρίζοντος ὅτι οἱ μὲν πρὸ τῆς προκατάρξεως καρποὶ συμψηφίζονται μὲ τὰς δαπάνας καὶ τὸ περιπλέον τῶν δαπανῶν ἀναγκάζεται ὁ κύριος ν' ἀποδώσῃ, ἄλλως ἂν δὲν ἐσυγχωρεῖτο ὁ καλῇ πίστει κάτοχος νὰ ζητήσῃ ἀνταγωνικῶς τὰς δαπάνας δὲν ἦτο δυνατόν, οὔτε ὁ κύριος ν' ἀποκτήτῃ τὸ κτῆμα ἐνὸς δὲν ἐκκαθαρίζονται αἱ δαπάναι, καὶ οὗτος ἔχει δικαίωμα ἐπισχέσεως. (54—1847).

2

Ὁ μὴ ζητήσας δι' ἀνταγωγῆς τὰ ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων κτημάτων καταβληθέντα ἐξοδά του, δὲν ἔχει τὸ τῆς ἐπισχέσεως τῶν κτημάτων τούτων δικαίωμα. (91—1850).

3

Ὁ Νόμος (Ἀρμ. βιβλ. 2. τίτλ. 1. § 8. Κώδ. βιβλ. 6. τίτλ. 1. Νομ. 48. Βασ. βιβλ. 15. τίτλ. 1. ἀριθ. 47) παραχωρεῖ εἰς τὸν καλῇ πίστει κάτοχον δικαίωμα ἐπισχέσεως τοῦ κτήματος, δι' ὅσας οὗτος ἔκαμε δαπάνας πρὸς βελτίωσιν αὐτοῦ, ἐπεὶ ἀναγκαστικῶς ὅτι οὗτος δύναται ν' ἀντιτείνῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ κινήθεισαν ἀγωγὴν πρὸς παράδοσιν τοῦ κτήματος. (124—1850).

4

Τὸ τῆς ἐπισχέσεως δικαίωμα εἶναι τρόπος ἐξασφαλίσεως τοῦ ἐπὶ

ἀποδώσει τινός πράγματός ἐναγομένου ἔνεκεν ὀρισμένου ἀνταπαιτήσεως αὐτοῦ, συγχωρούμενος ὑπὸ τοῦ Νόμου συνήθως, ὅταν αἱ ἀνταπαιτήσεις αὐτοῦ ἔχωσι συνάφειαν μετὰ τοῦ ἀποδοτέου πράγματος, ὅθεν διὰ τὴν συγχωρήσῃ τὸ μέσον τοῦτο ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ ὑποβληθῇ εἰς αὐτὸν ὀρισμένη περὶ τοιούτων ἀνταπαιτήσεων πρότασις. (22—1851).

ΕΡΓΟΛΑΒΙΑ.

1

Ὁ ἐργολαβικῶς ἀναδεχόμενον τὴν οἰκοδομὴν οἰκίας τινός, θεωρεῖται ὡς ἐνεργῶν πρᾶξιν ἐμπορικὴν καὶ συνεπῶς ὑπάγεται εἰς τὴν ἐμπορικὴν δικαιοδοσίαν. (16—1847). Σύμφωνος καὶ ἡ (377—1862).

2

Δίκης.

Κατὰ τὸν Νόμον, καλῶς τις χορηγεῖ τῷ δικαζομένῳ δαπάνας, ἐφ' ᾧ μετὰ νομίμου τόκου λαβεῖν αὐτάς· οὐ μὲν τὰ ἡμισυ τῶν ἀπὸ τῆς δίκης ἀναυμένων καὶ κατὰ τὸν Νόμον ὁ μὲν ἐργολάβος τὴν ἀλλοτρίαν δίκην κακῶς ἀπαιτᾷ πληρωθῆναι τὰ ὑποσχεθέντα ἐπὶ ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ, οὐ γὰρ τὴν περὶ ἐντολῆς ἀγωγὴν καὶ τὰ λοιπὰ (B. [44. 4] 52. B. [44. 4] 82)· ὅθεν ὅταν τις ἀναδέχεται νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά τινος κατὰ τρίτου ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ λάβῃ μέρος τι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς δίκης, ἥτις ἀπαγορεύεται ῥητῶς ἀπὸ τοῦς προεκτεθέντας Νόμους, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰ χρηστά ἦθη, καὶ δὲν παρέχει δικαιώματα πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς. (76 καὶ 155—1855).

3

Ἡ ἀμέλεια τοῦ ἐργολάβου περὶ τὴν κατασκευὴν οἰκοδομῆς τινος, καὶ ἡ ἐντεῦθεν προξενηθεῖσα ζημία εἰς τρίτους, τότε δύναται νὰ βαρύνῃ τὸν ἐργοδότην, ὅταν ἀποδίδηται καὶ εἰς αὐτὸν ἀμέλεια τις περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐργολάβου. (271—1858).

4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 41 Σεπτεμβρίου 1850 B. Διατάγματος ἀπαγορεύεται ῥητῶς εἰς τοὺς ἐργολάβους νὰ ἐπιφέρωσιν ἀφ' ἐαυτῶν τὴν ἐλαχίστην ἀλλοίωσιν εἰς τὸ σχέδιον καὶ εἰς τὸν προϋπολογισμόν τῆς ἔργολαβίας, ἐπιτρέπεται δὲ μόνον αὐτοῖς νὰ συμμορφῶνται ἀκριβῶς, ἐπ' ἀναλόγῃ ἀποζημιώσει γενομένη κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, μὲ τὰς ἐγγράφους πρὸς αὐτοὺς κοινοποιουμένας προποποιήσεις, τὰς ὁποίας ὁ μηχανικὸς ὑπ' εὐθύνην του θέλει φέρει εἰς τούτους κατὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας. (39—1860).

5

Κατὰ τὸν νόμον B. (1. 52) ὁ ἀναλαμβάνων ἐργολαβίαν δίκης δὲν δικάζεται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ ὑποσχεθέντος αὐτῷ, οὐδ' ἔχει

περί τούτου ἀγωγὴν, πᾶσα δὲ συμφωνία ποινικῆς ῥήτρας πληρωτέας ἔνεκα ἀθετήσεως ταχυτῆς ἀπαγορευομένης ἐργολαβίας οὐδεμίαν ἔχει νόμιμον ἰσχύν. (377—1862).

ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ.

1

Ἡ μὴ παρὰ τινος τῶν συνεταίρων καταβολὴ τοῦ ἐπιβάλλοντος αὐτῇ ἐκ τῶν κεφαλαίων, ἢ τῶν ἐξόδων τῆς ἐταιρίας δὲν εἶναι λόγος διαλύσεως αὐτῆς, ἀλλὰ παρέχει ἀπλῶς δικαίωμα ἀγωγῆς εἰς τοὺς λοιποὺς συνεταίρους. (L. 2 Cod. pro socis). (194—1838).

2

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, ὁ ὁμόρρυθμος συνεταῖρος δὲν δύναται δι' ἴδιον λογαριασμόν του γὰ ἐνεργήσῃ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ ὑπάρχει νομικὴ πρόληψις, μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως, ὅτι πᾶσα ἐμπορικὴ πράξις ἐνεργηθεῖσα παρ' ἐνὸς τῶν συνεταίρων ἐνεργεῖται διὰ λογαριασμόν τῆς ἐταιρίας (ἄρθρ. 20 Ἐμπ. Νόμου). (35—1846).

3

Κατὰ Νόμον πᾶσα ἐταιρία διαλύεται διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν συνεταίρων, καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὸν ἐπιζῶντα συνεταῖρον (Ἀρμ. εἰδλ. Γ'. τίτλ. 1 § 4 καὶ τίτλ. ΙΑ'. καὶ § 1 Νόμος 59 καὶ 65 Πανδ.). (35—1846).

4

Κατὰ τὸν Νόμον τοῦ Κώδ. εἰδλ. 3 τίτλ. 38 διάταξις 4 καὶ εἰδλ. 4 τίτλ. 50 διατ. 8 ἐπὶ τῶν μὴ καθολικῶν ἐταιριῶν, ὁ δι' ἐταιρικῶν κεφαλαίων ἀγοράζων κτήματα δι' ἴδιόν του λογαριασμόν συνεταῖρος, δὲν καθίστησιν αὐτὰ κοινὴν κατὰ κυριότητα τῶν συνεταίρων περιουσίαν. (54—1848).

5

Ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὴν σύστασιν ὁμόρρυθμων ἐταιριῶν διατεταγμένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου διατυπώσεων ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐταιρίας, δυναμένην γὰ προταθῆ καὶ παρὰ τοῦ συνεταίρου κατὰ τοῦ συνεταίρου του, καίτοι ἐπιχειρίσαντος ἤδη τοῦ προτείναντος αὐτὴν ἐταιρικὰς πράξεις, μὴ ἀναγνωρίσαντος ὅμως κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῶν διὰ δημοσίων ἐγγράφων, ὅτι εἶναι ὁμόρρυθμος συνεταῖρος. (142—1849).

6

Ὁ συγκαινωνὸς κοινῷ τινος πράγματος, ἢ ὁ συνεταῖρος, δὲν δύναται ἄνευ τῆς τῶν λοιπῶν συγκαινωνῶν ἢ συνεταίρων συνηθείσεως, οὐδ' ὁ λόκληρον τὸ κοινὸν πρᾶγμα οὐδ' ὠρισμένον αὐτοῦ μέρος γὰ διαθέσθαι,

ἀλλ' ἔχει μόνον δικαίωμα νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἰδανικὸν αὐτοῦ μέρος, ὕπερ ἐξουσιάζει· 1. 28. ἐιβλ. 10. τίτλ. 3 τῶν Πανδ. 1, 68. ἐιβλ. 17. τίτλ. 2. αὐτῇ καὶ Νόμος 3. ἐιβλ. 4. τίτλ. 52 τοῦ Κώδ. ἐκ δὲ τῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων ὡς ἐκ τοῦ Νόμου 1. ἐιβ. 4. τίτ. 52. τοῦ Κώδικος συνάγεται, ὅτι ἡ ἀπαλλοτριώσις τοῦ κοινοῦ ἢ ἐταιρικοῦ πράγματος, ἡ γινομένη παρὰ τινος σογκαινωνοῦ ἢ συνεταίρου, δὲν δύναται νὰ ἐλάβῃ τὸν συνεταῖρον παρὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ ὁποῦ ἀπαλλοτριώθῃ τὸ ἐταιρικὸν πρᾶγμα, ἀλλ' αὐτός δύναται νὰ καταδιώξῃ ἢ μόνον τὸν ἀπαλλοτριώσαντα συνεταῖρον διὰ πᾶσαν ζημίαν, προεβούσας ἐκ τῆς πωλήσεως ταύτης καὶ ἐκ τῆς παρακαίρου διαλύσεως τῆς ἐταιρίας, ἀλλὰ διὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, καὶ τὸν τρίτον πρὸς ὃν παρεχωρήθῃ τὸ ἐταιρικὸν πρᾶγμα καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν διανομὴν τοῦ πράγματος τούτου διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἀνήκον αὐτῷ μέρος. (232—1849).

7

Κατὰ τοὺς Νόμους 65. § 6, 14 καὶ 16 πρὸ socio καὶ αἱ ἐπὶ ὀρίσμενον χρόνον συστήθῃσαι ἐταιρίαι δύνανται νὰ διαλυθῶσι πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ τοῦ χρόνου, καὶ μόνον εἰς ἀποζημιώσεις· ὑπόκειται ὁ ἄνευ εὐλόγου αἰτίας παραιτούμενος συνεταῖρος. (37—1850). Συμφωνος καὶ ἡ (192 τοῦ 1858) δι' ἧς ἀσέπτεται οὕτω πως.

Ἡ ἐταιρία λύεται διὰ τε τῆς θελήσεως πάντων τῶν συνεταίρων καὶ διὰ τῆς θελήσεως ἑνὸς τούτων καὶ πρὸ τοῦ συμπεφωνημένου διὰ τὴν λύσιν χρόνου, ἀλλ' ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ὁ ἀκαίρως προκαλέσας τὴν λύσιν τῆς ἐταιρίας στερεῖται τοῦ ἐπιγενομένου κέρδους καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν ζημίαν. (Βασ. τόμ. 62. 1) Δ'. Νόμος 15. § 3, 6. (17. 2).

8

Ἡ ἐταιρία διαλύεται ὅταν ἰδιαζόντως ἕκαστος τῶν συγκοινωνῶν ἄρξῃται πραγματευόμενος καὶ ὅταν ἀποδημήσῃ ἐπὶ πολὺ οὐδεμίαν φροντίδα ποιούμενος περὶ τῆς κοινωνίας. (37—1850).

9

Ὁ Νόμος δὲν ἀπαγορεύει εἰς τοὺς συνεταίρους ἐμπορικῆς τινος ὑπὸ διάλυσιν εὐρισκομένης ἐταιρίας νὰ ἐνεργήσωσι δικαστικῶς πᾶν ὅ,τι θεωροῦσιν ἀναγκαῖον πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἰδίων συμφερόντων των καὶ νὰ ἐνάξωσιν οἱ ἴδιοι τοὺς ὀφειλέτας τῆς ἐταιρίας, ὡς αἱ οἱ ἐκκαθαρισταὶ αὐτῆς τὸ παραμελήσωσι, μένει δὲ εἰς τούτους τὸ δικαίωμα νὰ παρέμβωσιν εἰς τὴν δίκην ἢ τοὺς ἐναγομένους ὀφειλέτας νὰ τοὺς παρεμβάλωσι. (443—1852).

10

Οὐδεὶς Νόμος ὑποχρεῖ τὸν μετὰ τὴν διάλυσιν ἐταιρίας τινος συνεταῖρον εἰς τὴν ἀπόδοσιν τόκου τοῦ ὀφειλομένου τυχόν κεφαλαίου, χωρὶς ὁ ὀφειλέτης νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ὀφειλομένου ἢ νὰ κατασταθῇ ὑπερήμε-

ρος, ὁ δὲ Νόμος 60 τοῦ βιβ. 17. τίτλ. 2 καὶ ὁ Νόμος 1. § 1. τοῦ βιβ. 22 τίτλ. 1 Πανδ. προβλέπουν περιπτώσεις, καὶ ὅς ἡ ἐταιρία ὑρίσταιται, καὶ κατὰ τὴν διάρκειάν της ὁ συνεταῖρος λαμβάνει ἐκ τῶν ἐταιρικῶν κεφαλαίων ἢ τῶν κερδῶν αὐτῆς. (491—1852).

11

Ὁ ἀκαίρως προκαλέσας τὴν λύσιν τῆς ἐταιρίας, στερεῖται τοῦ ἐπιγενομένου κέρδους καὶ ὑπόκειται εἰς ζημίαν (Βασ. τομ. 62 [12. 1] Α. νόμος 65. § 3, 6. [17. 2]) (192—1858).

12

Κατὰ τὰς περὶ ἐταιριῶν ἀρχὰς τοῦ δικαίου Πανδ. Β. 17. τίτλ. Β'. ἡ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας διανομὴ τῶν κοινῶν πραγμάτων λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀμοιβαίων τῶν συνεταίρων ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων, καὶ πᾶς ἐξ αὐτῶν δικαιούται ν' ἀποκτήσῃ ὅσα νομίμως ἐδαπάνησε διὰ τὸ κοινὸν πρᾶγμα, καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τὰς δαπάνας ταύτας ἐξ αὐτοῦ, πρὶν ἢ διανεμηθῇ τὸ κοινὸν τῆς διαλυθείσης ἐταιρίας κεφάλαιον. (199—1858).

13

Διὰ τῆς ἀπογώρησεως τινὸς συνεταίρου διαλύεται κατὰ νόμον ἡ ἐταιρία (Νομ. 63. § 10. π. 17. 2). (122—1860).

14

Ὁ πρὸς εἰσπραξίν διορισθεὶς παρὰ τινος τῶν συνεταίρων θεωρεῖται ἐντολοδόχος τῶν συνεταίρων, καὶ πᾶσα ἀμέλεια ἢ δόλος αὐτοῦ τὸν ἐπιβαρύνει, καθότι ὡσάκις οἱ συνεταῖροι θεωρήσωσιν ἀναγκαῖον ἢ παραδεχθῶσιν, ὅτι ἀντικείμενόν τι τῆς ἐταιρίας πρέπει νὰ διεξαχθῇ παρὰ τρίτου, ὁρεῖλουσι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὰς συνεπείας τῆς πράξεως τοῦ ἐντολοδόχου, καὶ ὁ εἰς δὲν ἀποκτᾷ ἀπέναντι τοῦ ἄλλου δικαιώματα, εἰμῇ, ἂν ἀποδειχθῇ ἀμέλεια εἰς τὸν συνεταῖρον τὸν ἐκλέξαντα τὸν ἐντολοδόχον. (134—1860).

15

Ἡ ἐκφρασίς τοῦ 39 ἄρθρου τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ὀρίζοντος ὅτι αἱ ὁμόρρυθμοι καὶ ἐτερόρρυθμοι ἐταιρίαι πρέπει ν' ἀποδεικνύωνται δι' ἐγγράφων δημοσίων ἢ ιδιωτικῶν, δηλοῖ ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐτέθη πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον, διότι δὲν εἶναι ἀπαγορευτικὴ, ὡς εἶναι ἡ παρακατιοῦσα τοῦ 40 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Νόμου περὶ τῶν ἀνωγύμων ἐταιριῶν ὅθεν πρόδηλον ἐστίν, ὅτι ἡ τοῦ 39 ἄρθρου διάταξις ἐτέθη πρὸς τὸ συμφέρον μόνον τῶν συμβαλλομένων, ἐπομένως δὲν συγχωρεῖται μὲν μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων συνεταίρων ν' ἀποδειχθῇ ἡ ὑπαρξίς ὁμόρρυθμου ἢ ἐτερορρυθμοῦ ἐταιρίας ἀπλῶς διὰ μαρτύρων, διότι ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ ἐγγράφον, συγχωρεῖται ὅμως ν' ἀποδειχθῇ διὰ τοῦ μέσου τούτου,

όσακις υπάρχει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, πρὸς δὲ δι' ὅρκου ἢ δι' ὁμολογίας (168—1860).

16

Ἐπὶ τῆς μετοχικῆς ἐταιρίας ὁ ἐνεργῶν συνεταῖρος μὴ ὢν ἀπέναντι τρίτων, μεθ' ὧν συναλλάσσεται ἀναγκαιῶς ὡς ἐπὶ τῆς ὁμορρύθμου ἐταιρίας ἐντολοδόχος τοῦ μὴ ἐνεργοῦντος, ἀλλὰ διεξάγων τὴν ἐπιχείρησιν καὶ διαθέτων ἐλευθέρως περὶ τῶν ἐταιρικῶν ὑποθέσεων, ὡς ἂν ἦτο ἀπόλυτος αὐτῶν κύριος, ἐνεργεῖ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ὥστε οἱ λοιποὶ συνεταῖροι μηδέλως παρ' αὐτοῦ εἰς τὰς μετὰ τῶν τρίτων σχέσεις τοῦ ἀντιπροσωπεύμενοι, δὲν ἔχουσι τὴν ἐκ τῆς ἐταιρίας ἀγωγὴν κατὰ τῶν τελευταίων, ἐξασκοῦντες δὲ, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 1025 Π. Δ., τὸ δικαίωμα τοῦ ὀφειλέτου τῶν διαχειριστοῦ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τῆς ἐταιρίας, ὑπόκεινται ἀναντιρρήτως εἰς τὰς ἐνστάσεις ὧσα; ἡδύναντο οὗτοι ν' ἀντιτάττωσι κατ' αὐτῶν. (28—1862).

17

Ἐπὶ τῆς συστάσεως καθολικῆς ἐταιρίας καθίστανται μὲν κοινὰ ἀμέσως ἄνευ παραδόσεως κατὰ τὸν Νόμον Π. Ν. 1. § 1. Ν. 2. 3. § 1. (17. 2) Β 211 § 1, 2 ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τότε ἐκάστου συνεταίρου κτήματα, ὡς γενομένης τῆς παραδόσεως ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἕτερον συγκοινωνὸν σιωπηρῶς, ὅταν ὁμοῦ συνεταῖρός τις μετὰ τὴν σύστασιν τοιαύτης ἐταιρίας ἀποκτήσῃ ἐν ὀνόματί του κτῆμα τι δὲν γίνεται τοῦτο κοινὸν ἀμέσως, ἀλλ' ἴδιον αὐτοῦ κατὰ τὸν Νόμον 74 Π. (17. 3), ὑποχρεοῦται δὲ ὁ ἀποκτήσας αὐτὸ συνεταῖρος, διὰ περὶ τῆς ἐταιρίας ἀγωγῆς, νὰ καταστήσῃ αὐτὴ κοινὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συνεταίρων του, τοῦτέστιν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νόμιμος πράξις τοῦ ἀποκτήσαντος αὐτὸ τὸ κτῆμα συνεταίρου, δηλοῦσα τὴν θέλησιν τῆς μεταδόσεως συγκυριότητος εἰς τοὺς συνεταίρους του· ὁ δὲ εἰρημένος Νόμος ἐστὶ γενικὸς δι' ὅλα τῶν ἐταιριῶν ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ τῆς καθολικῆς, διότι ἂν ὁ νόμος οὗτος ἀφώρα μόνον τὰς μερικὰς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν καθολικὴν ἤθελεν ἐξαιρέσει ρητῶς αὐτήν, ἀλλ' οὐδένα περὶ αὐτῆς ποιεῖται λόγον. (299—1862).

ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ ΕΥΠΟΡΙΑΣ.

4

Κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου 173 καὶ τὸν Νόμον 20 τῶν Πανδ. περὶ δεδικασμένου, οἱ σύζυγοι ἀπολαμβάνοντες ἀπολύτως ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ προσώπου τῶν τὸ εὐεργέτημα τοῦ νὰ μὴ καταδικάζωνται εἰμὴ εἰς ὅσον εὐποροῦσι, δύνανται νὰ προτείνωσιν αὐτὸ, ὅχι μόνον ἐναγόμενοι μεταξὺ τῶν ἀλλὰ καὶ ὅταν δικάζωνται μετὰ τοῦ ἐκδοχείου τοῦ δανειστοῦ συζύγου, πρὸς ὃν οὗτος ἤθελε παρχωρῆσαι τὴν κατὰ τοῦ

φειλέται συγγένει ἀπαίτησίν του, κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου 54, καὶ ἐξ ἀναλογίας τοῦ Νόμου 5. τοῦ Κωδ. (4. 39), καθ' οὓς ὁ ἐκδοχὺς ἐξαιτεῖ τοῦ ἐκχωρητοῦ τὴν ἀπαίτησιν ἂν καὶ πρὸς ἴδιον συμφέρον, ἄλλως ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ὑπὲρ τῶν ἱερωτέρων θάσεων τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν δεσμῶν τῆς συγγενείας ἤθελε ματαιοῦνται διὰ τῶν μεταβιβάσεων τῶν ἀπαιτήσεων. (436—1852).

ΕΥΘΥΝΗ.

1

Αἱ πράξεις τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως διατελούντων ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευμένης ἐξουσίας ἐνεργηθεῖσαι, ἀλλ' ἔνεκα καταχρήσεως ἢ καταλογιστέας ῥαθυμίας ἐπιφέρουσαι βλάβην εἰς τὸν πολίτην, εὐθύνονται τὸ δημόσιον· καθότι ἡ σχέσις τοῦ δημοσίου μετὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας δὲν εἶναι ἀπέναντι τοῦ πολίτου, ἢ τοῦ ἐντολέως καὶ ἐντολοδόχου, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εὐθύνεται ὁ ἐντολεὺς ἀπέναντι τοῦ τρίτου διὰ τὰς πράξεις τοῦ ἐντολοδόχου, εἰμὲν καθόσον αὐταὶ συνάδουν μὲ τὴν διὰ τῆς ἐντολῆς δηλωθεῖσαν βούλησιν τοῦ ἐντολέως, οὐδὲ ὁ ἰδιώτης ὑποχρεοῦται ἄκων νὰ συνάψῃ μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου σχέσιν καὶ νὰ ὑποστῇ ζημίαν, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ἐνεργηθείσης ἐξουσίας παρὰ τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως διατελούντων, ὁ πολίτης, ἀποβλέπων μόνον εἰς αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν δημοσίαν πίστιν, δι' ἧς διὰ τοῦ διορισμοῦ περιέβαλε τοὺς ὑπαλλήλους τῆς, πρέπει ἐκ νομίμου ἀνάγκης νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς πράξεις τῆς ἐξουσίας ἂν καὶ ἐπιφέρωσιν εἰς αὐτὸν βλάβην· ἐπαμένως αὕτη πρέπει νὰ θεωρηθῇ, ὡς παρὰ τῆς πολιτικῆς ἐπενεχθεῖσα καὶ ν' ἀνορθωθῇ παρ' αὐτῆς. (52—1858). Σύμφωνας ἡ 9. τοῦ 1853 δι' ἧς σκέπτεται οὕτω.

Τὸ δημόσιον εἶναι πολιτικῶς υπεύθυνον διὰ τὰς παραλείψεις τῶν παρ' αὐτοῦ ἐκλεγομένων ὑπαλλήλων, ὅσας αὐταὶ ἀφορῶσιν ἀντικείμενα τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, διότι ἔχον αὐτὸ τὴν τῶν ὑπαλλήλων ἐκλογὴν δύναται νὰ ἐπιστήσῃ εἰς τὴν δημοσίον ὑπηρεσίαν τοὺς μᾶλλον προσεκτικοὺς καὶ ἐπιμελεῖς, οἱ δὲ ὑπάλληλοι δὲν εἶναι πολιτικῶς υπεύθυνοι διὰ τὰς παρ' αὐτῶν γινόμενας παραλείψεις, ὅσας αὐταὶ ἀφορῶσι ἀντικείμενα τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς ὑπηρεσίας. Σύμφωνας καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 140 τοῦ 1859 ἔχουσα οὕτω.

Ἀφοῦ ἔνεκα τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ δημοσίου χαρακτῆρος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις περιβάλλει τὸν ὑπάλληλον, ὁ πολίτης ὀφείλει κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ κατ' ἀρχὴν τοῦ δημοσίου δικαίου σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐνεργουμένην, ἀναγκαίως ἔπεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐκπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου τῆς, ἐνέχεται διὰ τὴν προσενηθείσαν

εἰς τὸν πολίτην θλάβην ἐκ τῆς δόλῃ ἢ ἀσυγγνώστῃ ἀμελείᾳ ἐνεργηθεί-
σας ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου ἐντὸς τῶν καθηκόντων του πράξεως, ὡς ἀπ'
εὐθείας παρ' αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως ἐπενεγθεῖσας καὶ ἀνευ τῆς εὐθύνης
αὐτῆς ἢ κατὰ κοινὴν συνθήκην υποχρεώσεως τοῦ πολίτου, νὰ σέβηται
καὶ ὑπακούῃ εἰς τὴν πράξιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἐντὸς τῶν καθηκόντων
αὐτοῦ ἐνεργουμένην, δὲν ἤξελε στηρίζεσθαι εἰς τὸ δίκαιον, ἐκτὸς ὅμως
τούτου ἡ ἀρχὴ τῆς εὐθύνης ταύτης τῆς Κυβερνήσεως στηρίζεται καὶ
εἰς τοὺς περὶ ἐντολῆς κανόνας τοῦ δικαίου, ἰδίως δὲ εἰς τὸν Νόμον
στ'. § 6. (44. 7).

2

Ἡ σχέσηις τῶν ιδιωτῶν πρὸς τὰ ὄργανα τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς τῆς
πολιτείας, ἴται τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους τοὺς ἐνεργοῦντας ἐντὸς τοῦ
κόλου τῆς ἐπιτετραμμένης αὐτοῖς ἐξουσίας, ἀλλὰ χωρμένους αὐτῇ δε-
λίως πρὸ θλάβην τῶν ιδιωτῶν, δὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὴν
μετὰ τοῦ ἐντολέως σχέσηιν τοῦ τρίτου τοῦ πάσχοντος θλάβην ὑπὸ τοῦ ἐν-
τολοδόχου, ἐξ ἧς σχέσεως δὲν εὐθύνεται ὁ ἐντολεὺς, ἐὰν ἡ ἐπιβλαβὴς
τοῦ ἐντολοδόχου πράξις δὲν περιείχετο ἐν τῇ ἐντολῇ, διότι ἐπὶ μὲν τῆς
κοινῆς ἐντολῆς ὁ τρίτος συνάπτει ἐκουσίως τὴν πρὸς τὸν ἐντολοδόχον
σχέσιν, ὅθεν ἀνάγκη νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰ ἐννομα αὐτῆς ἀποτελέσματα,
καθόσον ἡ ὑπὸ τοῦ ἐντολοδόχου ἐπιχειρησθεῖσα πράξις περιέχεται ἢ οὐ
ἐν τῇ διὰ τῆς ἐντολῆς δηλωθείσῃ βουλῇ τοῦ ἐντολέως, ἐπὶ δὲ τῆς
διὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐνεργουμένης ἐξουσίας τῆς πολιτείας, αὐ-
τῇ ἀναγκάζει τὸν ιδιώτην νὰ συνάψῃ μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου τὴν ἐννο-
μον σχέσηιν, ὅθεν αὗτος δὲν ἔχει τὴν ἐξουσίαν, πειθόμενος ὅτι ὁ ὑπάλ-
ληλος θέλει καταγραφῆ τῆς ἀνατιθεμένης αὐτῷ δυνάμεως, ν' ἀποποιη-
θῇ νὰ συνάψῃ μετ' αὐτοῦ τὴν σχέσηιν, ἐξ ἧς δύναται νὰ προκύβῃ αὐτῷ
ζημία (να παραδώσῃ αὐτῷ τὰ ναυτιλιακὰ ἐγγραφα, ἢ νὰ καταθέσῃ παρ'
αὐτῷ μέρος τῆς περιουσίας του, ὅτε ὁ Νόμος ἐπιτάττῃ τῷ ιδιώτῃ νὰ
πράξῃ τούτου), ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ πολιτεία δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀν-
τοπροσώπως τὰς πράξεις, ἐξ ὧν παράγονται ὡς πρὸς τοὺς ιδιώτας ἐν-
νομοὶ αὐτῆς σχέσεις, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τοῦ κοινῷ ἐντολέως τοῦ ἀνατι-
θεμένου κατὰ τὸ δοκοῦν μέρος τῆς ἐνεργείας του εἰς τὸν ἐντολοδόχον,
ἀλλ' ἐκπροσωπῆται ἐντελῶς καὶ κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τῶν ὀργάνων αὐτῆς,
τούτέστι δι' αὐτῶν μόνων ἀποβαίνει ἐνεργὸς ἢ προσωπικότης αὐτῆς*
ὅθεν πᾶσα σχέσις, ἣν ὁ ιδιώτης διὰ νομίμου ἀνάγκης συνάπτει μετὰ
τῶν ἀντιπροσώπων τῆς πολιτείας, αἵτινες διὰ τοῦ διορισμοῦ των ἀ-
ποβαίνουναι δημοσία πρόσωπα ἀπολαύοντα δημοσίας πίστεως (fides pu-
blica), λογίζεται συναφθεῖσα μετ' αὐτῆς τῆς πολιτείας, ὥστε ἐὰν κατ'
αὐτὴν ὁ δημοσίος ὑπάλληλος ἐπιφέρῃ εἰς τὸν ιδιώτην ἐκ προθέσεως, ἢ
ἐκ καταλογιστικῆς βλάβην, αὕτη λογίζεται ἐπενεγθεῖσα ὑπὸ

τῆς πολιτείας καὶ ἀνάγκη νὰ ἀνορθωθῇ παρ' αὐτῆς, μόνη δὲ ἡ ἐκ τῆς εἰδικῆς ταύτης σχέσεως τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πρὸς τὴν πολιτείαν καὶ πρὸς τοὺς ἰδιώτας, συναγομένη εὐθύνη τοῦ δημοσίου, τὸ μὲν προάγει καὶ συντηρεῖ τὴν ἀπαραμειώτον πίστιν καὶ ὑπακοὴν τῶν ἰδιωτῶν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ὀργάνων τῆς πολιτείας, τὸ δὲ ἐπιτείνει ὅσον οἶόν τε τὴν περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐπιτήρησιν αὐτῶν ἀγρυπνον προσοχὴν τῶν ἀνωτέρων ὀρχῶν, ἅπερ εἰσὶν ὅροι πάσης εὐρύθμως ὀργανωμένης πολιτείας.

Οἱ περὶ κακοδικίας ὅρισμοι τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντὶ ν' ἀποκρούσωσιν, ἐπικυροῦσι μάλιστα τὸν ἀνωτέρω περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ δημοσίου κανόνα, διότι εἰσὶν ἐξαιρετικαὶ διατάξεις, ὁρῶσαι μόνον τὴν σχέσιν τοῦ ἀδίκως ἐλαφθέντος διαδίκου ἐκ τῶν πράξεων τῶν δικαστικῶν ὀργάνων, αἵτινες εἰσὶν ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας τῆς πολιτείας, μηδὲνως δικαιοσύνης νὰ ἐξελέγξῃ τὴν δικαστικὴν αὐτῶν ἐνέργειαν, ἐνῷ πάντῃ ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τῶν λοιπῶν τῶν διοικητικῶν λεγομένων ὀργάνων τῆς αὐτῆς ἐξουσίας. (11—1858).

3

Ἐκ τῶν ἀρθρ. 1, 8, 11, 31, 32, 33 καὶ 34 τοῦ περὶ ναυαγίων καὶ ναυγκιαιρεσιῶν νόμου προκύπτει ἀριθμητικῶς, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὁφείλουσα ἐν περιπτώσει ναυαγίου ἐπὶ Ἑλληνικοῦ παραλίου εἴτε ἐγγχωρίου εἴτε ξένου πλοίου, νὰ προνοήτῃ ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων καὶ τῆς διαφυλάξεως τῶν τοῦ ναυαγίου ἀντικειμένων, ὅπως μὴ ἐλαφθῶσι τὰ τῶν ἀπόντων δικαιοῦχον δικαιώματα, ἐκινῶνισε δι' ὅλων τῶν δυνατῶν διατυπώσεων καὶ ἀσφαλειῶν τὸν τρόπον δι' οὗ ἠδύναντο σκοπίμως ν' ἀσφαλισθῶσι τὰ συμφέροντα τῶν εἰρημένων δικαιοῦχων, καὶ ἔνεκα τούτου διώρισεν ὑπευθύνους διοικητὰς ὡς οἰοῖται κηδεμόνας τῆς τοιαύτης περιουσίας, εἰς οὗς ἀνέθεσε ἐν ἐλλείψει τοῦ πλοιάρχου, τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν τὴν φροντίδα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διασώσεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν τοῦ ναυαγίου ἀντικειμένων, μέχρι τῆς ἐμφανίσεως προσώπου, ἔχοντος δικαίωμα ἐπ' αὐτῶν, ὅτι μὴ θεωρήσασα ἀρ' ἐνὸς δίκαιον νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν πολιτείαν εὐθύνην ἔνεκα τῆς διαχειρίσεως τῶν κηδεμόνων, καὶ θέλουσα ἀρ' ἐτέρου νὰ γνωστοποιηθῇ τοῦτο ἐπισήμως πρὸς ἀποφυγὴν πάσης κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαιτήσεως, ῥητῶς ἐκήρυξε διὰ τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὅτι διὰ πᾶσαν ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως παράβασιν τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιτροπῆς, εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνα πρὸς τοὺς δικαιοῦχους τὰ μέλη αὐτῆς, ὅτι δὲ ἡ εὐθύνη αὕτη μόνον τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐπιβαρύνει καὶ οὐχὶ τὴν πολιτείαν ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐξῆς. α) ὅτι, ἐνῷ ἡ ἐπιτροπὴ οὐγκείται ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, τὰ μέλη αὐτῆς εὐθύνονται προσωπικῶς, καθὼς διαχειριζόμενα ξένην περιουσίαν ἐπομένως ἀποῦ δὲν εὐθύ-

νονται ὑπὸ τὴν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ιδιότητα, ἀλλὰ προσωπικῶς, οὔτε τὸ δημόσιον εὐθύνεται δι' αὐτούς. β) ὅτι, ἀφοῦ δυνάμει τοῦ Πολ. Νόμου πᾶς κηδεμὼν διαχειριστὴς ξένης περιουσίας, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του, πάντῃ ἄσκοπος ἤθελεν εἶναι ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐν τῷ ἀνωτέρῳ νόμῳ, ἣν οὗτος δὲν ἐσκόπει νὰ ὀρίσῃ, ὅτι οὐδὲ μίαν ἀναδέχεται τὸ Δημόσιον εὐθύνῃν διὰ τὰς τῆς ἐπιτροπῆς πράξεις. τέλος γ) διὰ τοῦ Νόμου τούτου προφανῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ νομικὴ σχέσις, ἥτις δι' αὐτοῦ συνέστη, περιωρίσθη ἀποκλειστικῶς μεταξὺ τῆς ἐπιτροπῆς μελῶν καὶ τῶν δικαιούχων. (298—1858).

ΕΦΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΦΕΤΗΡΙΟΝ.

1

Τὸ ἄρθρον 181 Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέπον νὰ ἐκκαλῶνται αἱ παρεμπιπτούσαι περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις συγχρόνως μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν ἢ πρότερον καὶ μόνον, δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἡ κατ' αὐτῶν ἔφεσις πρέπει νὰ γίνῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ ἐκκαλεῖται ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, καὶ ὅτι ἡ ἔφεσις αὕτη γενομένη διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου εἶναι ἀπαράδεκτος, ἀλλ' ὅτι ἡ ἔφεσις αὕτη κατὰ τῶν παρεμπιπτούσων παρεμπιπτοῦσα ἀποδείξεως ἀποφάσεων, πρέπει νὰ γείνῃ ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας τῆς ὑπαρχούσης πρὸς ἐκκλήσιν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως. (35—1845).

2

Μεταξὺ τῶν προπαρασκευαστικῶν πράξεων εἰς τὰς ὑποαῖς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 92 Πολ. Δικονομίας, προϋποτίθεται ὅτι οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 ἔχουν τὴν πληρεξουσιότητα μέχρι τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγγραφῆς, συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἔφεσις, ὡς πράξις προηγουμένη τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγγραφῆς, ὅθεν καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκυρος ἔφεσις πογραφείσα παρὰ δικηγόρου μὴ διωρισμένου τακτικῶς πληρεξουσίου. ἂν ὁ ἐντολοδότης ἀναγνωρίσῃ κατὰ τὸ ἀκροατήριον ἐγγράφως ἢ προφορικῶς τὰς πράξεις τοῦ πληρεξουσίου του. (25 καὶ 54—1847).

3

Αἱ ἐπὶ αἰτήσεων περὶ συντηρητικῶν ἀποδείξεων ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν. (36—1847).

4

Ἀντέφεσις.

*Ἄν καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 758. ἀριθ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας δοίῃ, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος δύναται καὶ μετὰ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν νὰ ἀντεκκαλέσῃ, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἡ ἀντέφεσις του περιορίζεται εἰς τὴν ἀντιπρόσκλησιν τοῦ ἐφεσίου καὶ προσβληθέντα δι' ἐφέσεως κεφάλαια, τὰ δὲ λοιπὰ πᾶ ὅσα ὁ ἐκκαλὼν δὲν ἐξεκάλεσε, θεωροῦνται κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου τούτου ὡς ἄλλαι τόσαι τελεσίδικαι ἀποφάσεις, ἡ διάταξις ὅμως

αὕτη δὲν ὑποθέτει τὰς ἐπὶ ἐνὸς καὶ ἀδιαίρετου ἀντικειμένου συναφείας ὑποδικιρέσεις τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὰ κεφάλαια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μὴ ἐξαρτώμενα ἀπ' ἀλλήλων διατάττουν ὀριστικῶς καὶ διακεκριμένος περὶ αὐθυπάρκτων ἀντικειμένων καὶ δὲν προσεβλήθησαν δι' ἐρέσεως. (174—1847).

5

Ἀντέφεσις.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 758 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀντέφεσις πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἐκκλησούντος προσβληθέντα διὰ τῆς ἐρέσεως κεφάλαια, ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι γενικὴ καὶ δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξὺ ἀντεφέσεως ἐπὶ κοινοποιηθείσης ἢ μὴ κοινοποιηθείσης εἰς τὸν ἐρεσίβλητον ἀποφάσεως, καὶ ἐπομένως τὰ δικαστήρια ὀφείλουν νὰ τὴν ἐφαρμόζουν γενικῶς καὶ ἄνευ διακρίσεως, κατὰ τὴν νομικὴν ἀρχὴν, ὅτι, ὅταν αἱ ἐκφράσεις τοῦ νόμου ᾖναι γενικαί, πρέπει νὰ ἐκληφθῶν καὶ ὅλην αὐτῶν τὴν ἑκτασίαν. (21—1848).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 181 τῆς Πολ. Δικονομίας, συνήθως δύναται νὰ γίνῃ ἔφεσις κατὰ μόνον τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων· κατ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου δύναται νὰ ἐκκληθῶσι καὶ αἱ παρεμπιπτούσαι καὶ προπαρασκευαστικαὶ ἀποφάσεις. ἐκτὸς τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν κτλ. ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται ὅτι ὁ νομοθέτης ὥρισεν ὡς ὀριστικὰς ἀποφάσεις, μόνον ἐκεῖνας, αἱ ὅποια ἀποπερατώνουσι τὴν δίκην, πᾶσαν δὲ ἄλλην ἀπόφασιν ἀπορρίπτουσαν ἐνστάσεις ἢ ἀποφασίζουσιν ἄλλα προδικαστικὰ ζητήματα, χωρὶς ν' ἀποπερατώνωσι τὴν δίκην, ἥτοι τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως ὀριστικῶς, ἐθεώρησεν ὡς παρεμπιπτούσας καὶ προπαρασκευαστικὰς, καὶ δὲν ἐπέτρεψε κατ' αὐτῶν τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐρέσεως, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐκδασιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῆς ἀποπερατούσης τὴν δίκην, ἀπ' οὗτοῦ ἀρχεται καὶ κατ' αὐτῶν ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ἐκτὸς μόνον τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν, δυναμένων νὰ ἐκκληθῶσι καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἢ συγχρόνως μὲ αὐτὴν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν διαδίκων, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Νόμος ρητῶς κάμνει ἐξαιρέσιν· ἡ διάνοια δὲ τοῦ νομοθέτου γίνεται ἐτι φανερά καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 582, 583 καὶ 515 § 2 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καὶ ὅτι κανονίζεται ἡ τάξις τῆς συζητήσεως ἐκάστης ἐνστάσεως, καὶ ἐπὶ τέλους ἐὰν τὸ δικαστήριον δὲν εὕρῃ βάσιμον τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τὰς λοιπὰς ἐνστάσεις, συζητοῦνται ὅλαι ὁμοῦ, καὶ ἀποφίνεται τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ ὅλου, τοῦτέστι καὶ περὶ τῆς οὐσίας ἐτι τῆς ὑποθέσεως, διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἐὰν ᾔθελε διατάξῃ ἀποδείξεις καὶ ἀναβάλλῃ τόσον τὴν ἐπὶ τῶν ἐνστά-

σεων, ὅσον καὶ τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀπόφασίν του· ὥστε ἂν ὁ νομοθέτης κατέαπτεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀριστικῶν καὶ τὰς ἀποφάσεις αἱ ὁποῖαι ἀπορρίπτουσιν ὀριστικὰ ζητήματα, ἦγουν τὴν τῆς παραγραφῆς ἢ συμβιβασμοῦ καὶ ἄλλας τοιαύτας, δὲν ἤθελε κανονίσει τὴν διαδικασίαν κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, ἀλλ' ἤθελε διατάττει νὰ ἐκδίδηται ἐπὶ ἐκάστης ἐνστάσεως, μὴ θασίμου, χωριστὴ ἀπόφασις διὰ νὰ ἐκκαληται αὕτη· ἀλλ' ἐπραξε τὸ ἐναντίον μὴ θεωρῶν ὀριστικὰς αὐτὰς τὰς ἀποφάσεις. Ἡ διάνοια δ' αὕτη προσέτι συνάδει καὶ μὲ τὴν ἀρχὴν τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ ἡμέτερος νομοθέτης καθιέρωσεν εἰς τὴν Δικονομίαν περὶ τῆς ταχειας διεκπεραιώσεως τῶν δικῶν καὶ τῆς οἰκονομίας τῶν ἐξόδων, καθόσον μὴ συγχωρομένης τῆς ἐφέσεως κατὰ τῶν παρεμπιπτουσῶν καὶ παρασκευαστικῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, δὲν διαιωνίζονται αἱ δίκαι, καὶ ἀποφεύγουν ἐνταυτῷ οἱ διάδικοι τὰς πολλὰς καὶ ματαίας δαπάνας, ἄλλως ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θέλουν εἶσθαι ἀτελεύτητοι αἱ δίκαι καὶ οἱ διάδοκοι ἤθελον δαπανῶσι πλέον τοῦ δικασίου. (219—1848).

7

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 774, 598 καὶ 207 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ προσκχόντως ἐπιδοθεῖσα ἀνακοπὴ ἐπιφέρει νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, τοῦτέστιν ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἦναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, τοῦτο δικάζει αὐτὴν καθόσον μεταβιβάσθῃ εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ἐφέσεως, καθὼς καὶ τοὺς νέους τυχόν προταθέντας διὰ τῆς ἀνακοπῆς λόγους, οἵτινες θεωροῦνται ὡς νέοι λόγοι τῆς ἐφέσεως, ἀλλ' ὅταν τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔγγραφον δὲν ἐμπεριέχῃ νέους λόγους, ἡ ἐμπεριέχει ἐκείνους τῆς ἐφέσεως, εἶναι ἀδιάφορον, ἐὰν τὸ ἐφετεῖον εἰς τὸ αἰτιολογικὸν ἢ καὶ εἰς τὸ δικτακτικὸν ἐνταυτῷ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δὲν ἀναφέρῃ τι περὶ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀνακοπῆς, ἀρκεῖ νὰ μὴν παραλείψῃ λόγον τινὰ αὐτοῦ ἀφορῶντα τὴν ὑπόθεσιν. (10—1849).

8

Κατὰ τ' ἄρθρα 516 καὶ 767 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως πρέπει μὲν νὰ περιέχῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν σημείωσιν τῆς ἀποφάσεως καθ' ἧς ἡ ἐφεσις, ἀλλὰ τ' ἄρθρα ταῦτα δὲν διατάττουν ὅτι τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀπολύτως ἄκυρον ἂν δὲν ἀναφέρηται ἐν αὐτῷ ἡ χρονολογία τῆς ἐκκαλεσθεῖσης ἀποφάσεως, ἀρκεῖ ἐκ τοῦ ἰδίου τῆς ἐφέσεως ἐγγράφου νὰ προκύψῃ ποῖα ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις, χωρὶς νὰ δύναται περὶ τούτου νὰ ὑπάρχῃ ἀμφισβόλια (25, 26 καὶ 27—1849). ἀντιπρακτικὴ ἡ 113 τοῦ 1861 ἐν ᾗ σκέπτεται ὡς ἑξῆς:

«Κατὰ τὸ ἄρθρον 516 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως πρέπει νὰ περιέχῃ μετὰ τῶν ἄλλων οὐσιωδῶν προσόντων, τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἄλλως εἶναι ἄκυρον καθόσον ὡς

γνωριστικά σημεῖα τῆς ἀποφάσεως εἶναι κυρίως ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία.

9

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 767 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικονομίας, διαγραφόντων τοῦ μὲν πρώτου τί περιέχει τὸ ἐφετῆριον, τοῦ δὲ δευτέρου τίνες αἱ ἐκκλητέαι ἀποφάσεις, οὐδόλως προκύπτει, ὅτι τὸ ἐφετῆριον, περιέχον ἔρρεσιν κατὰ δύο ἀποφάσεων εἰς διαφόρους δίκας ἐκδοθεισῶν, εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἄκριν· ἀπεναντίας κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 535 τῆς αὐτῆς δικονομίας πολλαὶ ἀγωγαὶ δύνανται νὰ ἐνωθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔγγραφον, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ ἀρθρῷ αὐτῷ ὅρους, τὸ δὲ ἀρθρ. 537, καὶ τοι ὁρίζον πότε δὲν συγχωρεῖται τοιαύτη ἐνωσις, δὲν διατάσσει ὁμῶς, ὅτι ἡ παραβίασις του ἐπιφέρει ἀκυρότητα τοῦ πολλὰς ἀγωγὰς περιέχοντος ἐγγράφου, ἀλλ' ἀπλῶς διχώρῃσιν τῶν ἀγωγῶν, αἱ δὲ τοιαῦται διατάξεις δύνανται ἐξ ἀναλογίας νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ τῆς ἐρέσεως. (76—1850).

10

Τὸ ἀρθρον 515. § 2. τῆς Πολ. Δικονομίας, ῥητῶς παραπέμπει εἰς τ' ἀρθρα 180 καὶ 181 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι συγχωρεῖ τὴν ἔρρεσιν κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων τοῦ εἰρηνοδικοῦ καὶ πρὶν τῆς ὁριστικῆς. (166—1851).

11

Ἐναγομένων πολλῶν διὰ νὰ καταδικασθοῦν κατ' ἀναλογίαν ἕκαστος καὶ οὐχὶ ἀλληλεγγύως τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως κρίνεται ἐκ τοῦ μέρους, ὅπερ εἰς ἕκαστον τῶν συνεναγομένων ἀναλογεῖ (29. N. 10. § 1. Πανδ. 49 καὶ Νόμος 10. § 2. Πανδ. 2. 1). (52—1853).

12

Ὁ παρὰ πρωτοδικαῖς πληρεξούσιος δικηγόρος δύναται νὰ κάμῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐντολέως τιν ἔρρεσιν ἀρκεῖ ὁ ἐντολεύς του οὔτε νὰ τὴν ἀποδεχθῇ (119—1853).

13

Κατὰ τὸ ἀρθρον 779 Πολ. Δικονομίας, τὸ ἐφετεῖον τότε δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἐπιβλαβεστέραν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπόφασιν, ὅταν καὶ ὁ ἀντίδικος ἀντεκαλέσῃ τὴν αὐτὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν (ἀρθρ. 758 Πολιτ. Δικονομίας). (356—1853).

14

Ὁ Νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, ὥστε ὁ θέλων νὰ προσβάλλῃ ἀπόφασιν τινα δι' ἐρέσεως νὰ κοινοποιήσῃ αὐτὴν πρότερον εἰς τὸν ἀντίδικόν του, ἀπ' ἐναντίας καὶ ἀκοινοποιήτοι ἀποφάσεις δύνανται κατὰ τὸ 757 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐκκληθῶσι. (219—1854).

15

Ἡ κατὰ τῆς διαταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἀνακοπῇ, ἂν δὲν ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπιταγὴν κατὰσχεσις δὲν εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, (ἄρθρ. 86½ τῆς Πολ. Δικονομίας), καὶ ἐπομένως ἡ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκκληθῇ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς της καὶ οὐχὶ ἐντὸς 10 ἡμερῶν ὡς διατάττει τὸ ἄρθρον 871. § 2. νὰ γίνηται ἐπὶ τῶν ἀποράσεων τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ ὑποθέσεων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. 267—1854).

16

Ἀπόφασις Εἰρηνοδικείου ἀνέκκλητος, ἐπιβάλλουσα πλεόν τῶν 40 δραχμῶν ἔξοδα, δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, καὶ τοι τοῦ παραπόνου ἀπειθουνομένου κατὰ τοῦ πόσου τῶν ἐξόδων, διότι μὴ ὑπαγομένου τοῦ κυρίου ἀντεκειμένου τῆς διαφορᾶς εἰς ἔφεσιν, ἡ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων διάταξις, καθὸ παρακολούθημα τοῦ κυρίου ἀντεκειμένου τῆς διαφορᾶς, δὲν δύναται ν' ἀποβῇ ἐκκλητὴ καὶ ν' ἀποτελῇ ἴδιον ἀντικείμενον τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, ἀνεξάρτητον τῆς κυρίας περὶ τοῦ ἀρχικοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης διαφορᾶς. (251—1855).

17

Κατὰ τὸ ἄρθρον 755 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀφείλει ὁ δικαστὴς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν διαδίκων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀπαγγεῖλῃ τὸ ἔνεκεν ἐμπροθέσμου ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως. (244—1856).

18

Τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως κανονίζεται κατὰ τὸν Νόμον ἀπὸ τὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος. (260—1856) ὡς π. χ. ὁ Α. ζητεῖ δι' ἀγωγῆς του 50 δραχμὰς καὶ τὸ εἰρηνοδικεῖον τῷ ἐπιδικάζει 30, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἐκκλητὴ.

19

Ἡ ἀνασταλτικὴ τῆς ἐφέσεως δύναμις ἐμποδίζει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (ἄρθρ. 760 Πολ. Δικον.) ἐπομένως ἡ διάταξις τοῦ 761 ἄρθρου, καθ' ἣν ἡ ἀνασταλτικὴ αὕτη δύναμις ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως, ἐνεργεῖ ἀνατρέχουσα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, σκοπὸν ἔχει ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐν τῷ μέσῳ τούτῳ χρόνῳ ἐκτέλεσιν αὐτῆς πρὸς ἀποφυγὴν ματαίας ἐκτελέσεως, ἐὰν τυχὸν ἤθελε μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις, ὥστε εἰς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις ἐφαρμόζονται μόνον, ὡσάκις, γενομένης κατ' αὐτῶν ἐφέσεως μετὰ τὰς διεξαχθεῖσας ἀποδείξεις, ἡ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς αὐτὸν ταχθείσης προθεσμίας, ἐπέβη μεταρρυθμιστικὴ τοῦ Ἐφετερίου ἀπόφασις, καθιστῶσα ματαίας τὰς ἀποδείξεις καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος τὰς διατρεχάσας προθεσμίας· ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἀναδρομικὴ αὕτη δύναμις ἐάν

τὸ Ἐφετεῖον ἐπικυρώσῃ τὴν περὶ ἀποδείξεως πρωτόδικον ἀπόφασιν, διότι τότε αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 185 τῆς Πολ. Δικονομίας νομίμως διεξαχθεῖσαι πρὸ τῆς ἐφέσεως ἀποδείξεις καὶ αἱ ἀπράκτως τρέχασαι πρὸς τοῦτο προθεσμίαι, ἀποκαθίστανται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδικου ἀποφάσεως, ὁριστικῶς ἰσχυραὶ, οὐδόλως ὑπὸ τοῦ ἀνασταλτικοῦ αποτελέσματος τῆς ἐφέσεως ἐπηρεαζόμεναι· ἄλλως ἤθελε συμβαίνειν τὸ ἄτοπον ὅτι ἀκυρῶνται πάντοτε αἱ πρὸ τῆς ἐφέσεως διεξαγόμεναι ἀποδείξεις καὶ νὰ καταντᾷ ἄσκοπος ἡ διάταξις τοῦ Νόμου ἡ συγχωροῦσα τὴν ἐκκλήσιν τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων ὁμοῦ μὲ τὴν ὁριστικὴν. (1—1860). Σύμφωνας καὶ ἡ 259 τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

20

Κατὰ μὲν τὸ 763 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τὸ πρωτοδικεῖον μεταβιβάζεται εἰς τὸ ἐφετεῖον δι' ἐφέσεως, κατὰ δὲ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 774 καὶ 530 τῆς αὐτῆς, καὶ αἱ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου γινόμεναι προτάσεις, ἀπαιτεῖται νὰ ἐπισηρῶνται εἰς τὴν ἐγγραφὸν προδικασίαν. Ἐκ τούτων δὲ γίνεται φανερόν ὅτι, ὥς ἀνευ ἀγωγῆς δὲν δύναται διὰ μόνων τῶν ἐπ' ἀκροατηρίῳ γινομένων προτάσεων νὰ εἰσαχθῇ κυρία δίκη, οὕτως ἀνευ ἐφέσεως δὲν δύναται νὰ μεταβιβασθῇ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἐφετεῖον, καὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς αὐτὸ διὰ μόνων τῶν προτάσεων, ὡς αἱ δὲ ὑπάρχει ἡ περίπτωσις τῆς ἀντεφέσεως, αἱ διὰ τὴν προδικασίαν ἀπορῶσαι διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ κανονίζουσαι τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ δικαστήρια καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ταῦτα ἐπιλαμβάνονται αὐτῶν, εἶναι τῆς δημοσίας τάξεως καὶ τὸ δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως δύναται ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν. (8 καὶ 9—1861).

21

Τὸ ἄρθρον 735 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει ὅτι, ἐπὶ ἐμπορικῶν ἀποφάσεων ἡ ἔφεσις δὲν εἶναι ποτὲ ἀναβλητικὴ, ἀπορᾷ τὰς ὁριστικὰς, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως· ταῦτα δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 733 εἰς τὸ ὅποῖον τὸ εἰρημένον 735 παραπέμπει, διὰ νὰ σαφηνίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἔννοιαν τῆς εἰρημένης διατάξεώς του, καὶ τὸ ὅποῖον προδήλως μόνον περὶ ἀποφάσεων διαταττουσῶν πληρωμὴν, ἤγουν ὁριστικῶν, ὀρίζει, ὅτι εἰσὶν ἐκτελεσταί, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς τυχόν γενησομένης ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως. (370—1861).

22

Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἀποφασίζει εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν περὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν, ὧν τὸ ἀντικείμενον δὲν υπερβαίνει τὰς 500 δραχμάς, ἐπὶ τῆς προσωπικῆς ὁμῶς κρατήσεως συγχωρεῖται ἔφεσις καὶ ὅταν τὸ τῆς δίκης ἀντικείμενον δὲν υπερβαίνει τὴν ἀνέκκλητον τοῦ πρωτοδικείου ἀρμοδιότητα. (13—1862).

ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

1

Τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ Πολιτ. Συντάγματος, καθὼς πᾶτα ἄλλη γνωστὴ θρησκεία εἶναι ἀνεκτὴ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐπομένους αὐτοῦ φράσεως, καὶ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων, ἀναγνωρίζει τὴν καθιερωμένην ἀρχὴν τοῦ ἀπαρδιαστού τῆς συνειδήσεως ἐκάστου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν χρεῶν τῶν εἰς τὴν λατρείαν ἀναγομένων, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ποσῶς νὰ καταστήσῃ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὰ τὰ μικτὰ πολιτικὰ ἀντικείμενα, ἐπομένως ταῦτα πρέπει νὰ κανονίζονται κατὰ τοὺς καίμενους Νόμους· κατὰ δὲ τὸ 14 ἄρθρον ἐδάφ. 9 καὶ τὸ 18 ἄρθρον ἐδ. 4 τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1833 Β. διατάγματος περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, οἱ Νόμοι οἱ ἀφορῶντες τοὺς γάμους καθ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὴν πολιτικὴν συμφωνίαν ἥτοι τὸν δεσμὸν τοῦ γάμου καὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ θεωροῦνται ὡς πολιτικὰ ἀντικείμενα, καὶ δικάζονται κατὰ τοὺς πολιτικούς Νόμους, ἄρα καὶ ἡ περὶ διαλύσεως γάμου διαφορά συζύγων εἴτε τῆς Ἀνατολικῆς εἴτε τῆς Δυτικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, οὕτα ἀντικείμενον πολιτικὸν διέπεται ἀπὸ τὸν ἐν ἰσχύϊ πολιτικὸν Νόμον, ἥτοι τὴν ἐν τῇ Β' ἐκδόσει τοῦ Ἀρμενοπούλου, τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ Νεαράν 117 Κεφ. ἡ. καὶ ἐφεξῆς, καθότι οὔτε ὁ Νόμος αὐτός, οὔτε ἄλλες τις κάμνει διάκρισιν τινα διὰ τοὺς Καθολικοὺς συζύγους· αἱ δὲ περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ διαλαμβάνονται οὔτε περὶ τῶν λόγων, ἐνεκα τῶν ὁποίων δύναται νὰ ζητηθῇ ὁ χωρισμὸς οὗτος, οὔτε περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ, εἶναι, ὡς ἐξ αὐτῶν γίνεται δῆλον, ἀπλῶς διαδικαστικαὶ ἐφαρμοζόμεναι εἰς τοὺς συζύγους ἀδιακρίτως τῆς τε Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας· ἐπομένως καὶ ἂν ἡ θρησκεία τῶν Καθολικῶν θεωρῇ τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ἀπολύτως ἀδιάλυτον, ἀλλ' οὔτε τὸ Πολιτικὸν Σύνταγμα, οὔτε οἱ λοιποὶ Νόμοι τοῦ Κράτους ὥρισαν τι ἰδίως διὰ τὸν γάμον τῶν Καθολικῶν, καὶ ἐξ ἐναντίας ὥρισαν ὅτι ἡ ἀφορῶσα τὸν δεσμὸν τοῦ γάμου συμφωνία καὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς, εἶναι ἀντικείμενα πολιτικά. (185—1851).

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ 302 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας εἰς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἐγγράφου τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ διατεταγμένα, καὶ πᾶσαν ἀπαίτησιν μὴ γενομένην κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ ποινικὸν δικαστήριον. Ἐκτὸς τούτου ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ 85 ἄρθρου τῆς Ποιν. Δικονο-

μίας, αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις ἀποφασίζονται συνάμα διὰ τῆς ποινικῆς ἥτοι τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως· ἄρα ὅταν δὲν ᾔῃαι δυνατὸν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ν' ἀποφασισθῇ καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἀπαιτήσις παραπέμπεται αὕτη εἰς τὸ ἀρμοδίον πολιτικὸν δικαστήριον. (126—1859).

ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ.

1

Τὸ ἄρθρον 10. ἐδ. γ'. τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου ὀρίζει ὅτι ὁ ἀνευ ἀδείας Βασιλικῆς ἀναδεχθεὶς δημοσίαν θέσιν ἢ ὑπηρεσίαν ξένης Κυβερνήσεως ἀποβάλλει τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, δὲν ἐννοεῖ ἡλικίαν θέσιν ἢ ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ τοιαύτην, ἥτις ἤθελεν εἰλθεῖν ἀσυμβιβαστος μὲ τὴν ὁρκὸν καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ πολίτου Ἑλλήνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα. (185—1851).

ΙΚΑΝΟΤΗΣ.

1

Ἡ ἱκανότης τοῦ προσώπου διέπεται ἀπὸ τὸν νόμον τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει αὐτό, καὶ δὲν δύναται ὁ ξένος νόμος ὁ τροποποιῶν, ἢ μὴ ἀναγνωρίζων τὴν ἱκανότητα ταύτην τοῦ προσώπου, νὰ ᾔῃαι ὑποχρεωτικός διὰ τὰ δικαστήρια ἄλλου κράτους. (258—1850).

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ.

1

Οὐδεὶς νόμος ὀρίζει ὅτι ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ δέχῃται ἀνεξετάστως τὴν αἵτησιν περὶ πύσεως καινοτομίας, ὡς προσωρινοῦ μέτρου ἀναφερομένου εἰς τὴν νομὴν, πρὶν ἢ πεισθῇ ὅτι διὰ τῆς καινοτομίας προσβάλλεται ἡ νομὴ ἢ οἶανει νομὴ τοῦ αἰτοῦντος, καθότι τὸ ἐιβλ. 2. τίτλ. 4. ἀριθ. 2 τῆς ἐξαέβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου δὲν ἀναφέρεται εἰς δίκην περὶ διαταράξεως νομῆς καὶ ἢν ζητοῦνται προσωρινὰ μέτρα, ἀλλ' εἰς τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως καινοτομίας ἐν γένει, καὶ ἢν ἐρευνᾶται τὸ τῆς δουλείας δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐπὶ ἀλλοτρίῳ κτηρίου ἐπιχειρουμένης καινοτομίας, καὶ μόνον ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον δικαίωμα προσβαλλόμενον διὰ τῆς καινοτομίας, ἐπικυροῦται ἢ διατάσσεται παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἢ ἀπαγόρευσις αὐτῆς. Πανδεκτῶν 39. 1) τεμάχ. 1. πρ. τεμάχ. 5. § 8, 9 καὶ 10 (11, 8) τεμάχ. 3. πρ. 18. ἐ.) τεμάχ. 13 (8. 5) τεμάχ. 6. § 7. Βασ. (58. 5) ἐδ. 6. Πανδ. (43. 25) τεμάχ. μόνον § 3. (51—1849).

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ.

1

Δὲν εἶναι λόγος πρὸς κανονισμόν ἀρμοδιότητος, ὅταν ἡ μὲν πρόκλησις

πρὸς ἀγωγὴν εἶναι ἐκκρεμῆς εἰς ἓν δικαστήριον, ἢ δὲ κυρίᾳ ἀγωγῇ εἰς ἕτερον. (15—1845).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐὰν διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἡ ἀρμοδιότης διαφόρων μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ᾖ ἀμφισβητούμενη ἢ ἀμφισβητημένη, ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει αὐτὴν, ἐκ τούτου δὲ γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος λαμβάνει χώραν ἐν ὅσῳ ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀρμοδιότητος ἀμφισβητήσεως. (47—1845).

3

Καίτοι κηρυχθέντος ἐνὸς δικαστηρίου ἀρμοδίου, δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ κανονίσῃ τὴν ἀμφισβητούμενην ἀρμοδιότητα, ὑπαρχουσῶν δύο ἀγωγῶν ἐκκρεμῶν εἰς δύο διάφορα δικαστήρια. (64—1845).

4

Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ αἰτήσεις ἀναιρέσεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἀναμφιβόλως τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον (Πολ. Δικον. 837), ἀλλ' ὅσάκις τὸ δικαστήριον τοῦτο δικάζει κατ' οὐσίαν περὶ τινος διαφορᾶς, καὶ ἰδίως ἐπὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ἐπιτρέπονται κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀκριβεστέραν ἐξέτασιν τῆς οὐσίας τῆς δίκης συγχωρούμενα παρὰ τοῦ νόμου ἐνδίκᾳ μέσα, οἷον ἐστὶν ἡ ἀνακοπὴ (Πολ. Δικονομία ἄρθρ. 35. Dalloz Reglement de j. ἀριθ. 119) καὶ ἡ ἀναψηλάφησις, διότι ἡ περιοριστικὴ διάταξις τοῦ ἀνω μνησθέντος 837 ἁρθροῦ ἀφορᾷ μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ Ἄρειος Πάγος δικάζει ὡς ἀκυρωτικὸν δικαστήριον. (228—1860).

ΚΑΡΠΟΙ.

1

Κατὰ τὸ 983 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ συνδυασμένα τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἄρθρα, τὸ κατὰ τὰ ἀναπλειστηρίσματα προσενεχθὲν ὀλιγώτερον ποσὸν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ὁ πρῶτος ὑπερβηματιστής, ἂν δὲ ἔχῃ εἰς χεῖράς του τὸ κτῆμα, δὲν ἀπολαμβάνει οὗτος τοὺς παραχθέντας καρπούς, ἀλλὰ φυλάττει αὐτοὺς ὡς μεσεγγυούχος, διὰ λογαριασμὸν τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος πρὸς ὄφελος τῶν δανειστών, ἂν τοιοῦτοι ὑπάρχουν, ἢ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος. (117—1853).

2

Κατὰ τοὺς Νόμους 34 καὶ 37 τοῦ βιβλ. 22. τίτλ. 1. καὶ τὸν νόμον 15. τοῦ βιβλ. 33. τίτλ. 1. τῶν Πανδεκτῶν, τὰ ἐνοίκια καρποὶ εἰσὶ, καὶ τόκος δὲ ἐπὶ τῶν καρπῶν οὐ δίδεται, διότι οἱ τόκοι τάξιν ἐπέχουσι καρπῶν. (117—1853).

3

Ἡ ἀπόδοσις τῶν καρπῶν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, καὶ ἂν ἡ ἀξία αὐτῶν ὑπερβῇ τὴν ἀξίαν τοῦ κυρίου κτήματος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τῆς γενικῆς ἀπαγορεύσεως τῶν καθυστερούντων τόκων τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων, ἀλλὰ διπλασιάζωσι τὸ κεφάλαιον. (252—1854).

4

Ἡ περὶ ἀποδόσεως καρπῶν αἰτήσεις δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, διότι ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. (ἄρθρ. 13. § 2. Πολ. Δικονομίας.) (199—1855).

5

Ἄν καὶ ἡ κακὴ τοῦ κληρονομούμενου πίστις ἐλάβηται ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς παραγραφῆς τὸν ἐν καλῇ πίστει κληρονόμον, δὲν ἔχει ὅμως οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, καθότι ὁ Νόμος τὸν κληρονόμον τοῦ κακῆς πίστεως κατόχου δὲν θεωρεῖ διὰ τοῦτο καὶ μόνον κακῆς πίστεως κάτοχον, καὶ δὲν τὸν ὑποχρεοῖ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς καρπῶν, εἰμὴ, καθόσον κατέστη πλουσιώτερος. Βασιλ. (42. 1) Κερ. 25 καὶ 39 Τερμ. 48 Πανδ. de rei vindic. (119—1860).

6

Ὁ καλῆς πίστεως κάτοχος ἀποδίδει μόνον τοὺς σωζομένους καρπούς, οὐδεμίαν δὲ ἐξαιρετικὴν διάταξιν τῆς γενικῆς ταύτης τοῦ Νόμου ἀρχὴς ὑπάρχει ὡς πρὸς τοὺς καλῆς πίστεως νομεῖς τοὺς κληρονομούντας νομέα κακῆς πίστεως, ἥτις νὰ ἐπιβάλλῃ διάκρονον ὑποχρέωσιν ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, ἀπ' ἐκείνης, τὴν ὁποίαν γενικῶς ὁ Νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν καλῆς πίστεως κάτοχον. (12—1860). (*)

ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ.

1

Διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 περὶ κατατάξεως τῶν καθυστερούντων Νόμου, ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλισθῶσιν ὅσον ἐνδέχεται ἀνελεειπῇ τὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους προσδιοριζόμενα εἰσοδήματα καὶ νὰ ἀντικρουσθῶσιν ἐντόνως αἱ ἐλαβεραὶ τῶν χρεῶν καθυστερήσεις, ὡς τοῦτο διαλαμβάνεται ῥητῶς εἰς τὸ προοίμιον τοῦ αὐτοῦ Νόμου. Ἐκ τούτου δὲ συνάγεται ὅτι ἡ εἰσπραχὴς παντὸς πρὸς τὸ δημόσιον χρέος, καθὼ ἀναγομένου εἰς τὰ εἰσοδήματα τοῦ κράτους, κανο-

(*) Ὅρα καὶ τὸ περὶ ἀγωγῆς (21) ζήτημα.

νίζεται ἐν γένει ἀπὸ τὸν εἰρημένον νόμον, ὅστις χορηγῶν εἰς τοὺς διοικητικοὺς καὶ τοὺς οἰκονομικοὺς ὑπαλλήλους τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῶσι κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενα εἰσὶν αἰμα μέτρα, δὲν ἐπιτρέπει τὸν παρέμβασιν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, εἰμὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐκποίησην τῆς ἐκινήτου τῶν ὀφειλετῶν περιουσίας. (8—1841).

2

Κατὰ τὸν τελευταῖον § τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμου, ἔχοντα οὕτω «ἡ μεσεγγύησις τῶν ὅσων ὁ ὀφειλέτης ἔχει νὰ λαμβάνῃ ἀπ' ἄλλους, γνωστοποιεῖται εἰς τούτους παρὰ τοῦ εἰσπράκτορος, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσι νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως,» προκύπτει ὅτι ἡ μεσεγγύησις εἰς τρίτων χεῖρας τῶν παρ' αὐτοῖς ὀφειλομένων εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ δημοσίου, γίνεται διὰ κοινοποιήσεως τῆς μεσεγγυήσεως εἰς τοὺς τρίτους κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν εἰσπράκτορα, αὐτοὶ δὲ ὀφείλουσι ἀμέσως νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ διὰ νὰ ᾖναι ἔγκυρος ἡ μεσεγγύησις, ὡς ἐπὶ τῆς κατασχέσεως τῶν παρ' αὐτῷ τῷ ὀφειλέτῃ κινητῶν πραγμάτων, νὰ διατάττεται αὕτη παρὰ τοῦ ἐπάρχου κατὰ πρόσκλησιν τοῦ εἰσπράκτορος, καὶ νὰ ἐνεργῇται δι' ἐνὸς ὑπαλλήλου τοῦ ἐπάρχου συνοδευομένου μετὰ τινος δημοτικοῦ ὑπαλλήλου. Προσέτι ὁ εἰδικὸς οὗτος νόμος δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε τὴν κοινοποίησιν τὴν μεσεγγυήσεως πρὸς τὸν πρωτοφειλέτην, οὔτε τὴν κλήτευσιν αὐτοῦ ἐνώπιον ὁποιοῦδήποτε δικαστηρίου, διὰ νὰ κηρυχθῇ κύρος ἔχουσα ἡ κυρία ἀπαίτησις, ὡς τοῦτο διατάττεται διὰ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως ἀπὸ τ' ἄρθρα 925 καὶ 926 τῆς Παλ. Δικονομίας, καὶ τοῦτο διὰ νὰ εἰσέρχωνται ταχέως τὰ εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλόμενα, καὶ διότι τὰ καθαρὰ δικαιώματα τοῦ δημοσίου θεωροῦνται ὡς ἐκτελετὰ, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ὁποιαδήποτε ἐπικύρωσις αὐτῶν ἀπὸ τὰς δικαστικὰς ἀρχάς. Γενομένης δὲ ἐγκλίρωσις μεσεγγυήσεως παρὰ τρίτῳ τινί, ὁ τρίτος θεωρεῖται ὡς ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου, καὶ ὁ πρωτοφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ διελθῇ τὰ μεσεγγυηθέντα πράγματα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς παραχωρήσεως, ἄρθρον 5 τοῦ περὶ καθυστερούντων Νόμου, καὶ ἄρθρα 926, 963 καὶ 964 τῆς Παλ. Δικονομίας. (21—1844).

3

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Νόμου, τῆς 7 Φεβρουαρίου 1835, τῆς 14 Ἰουνίου 1837, καὶ τῆς 23 Ἰουνίου 1838, ἰδίως δὲ ἐκ τοῦ προοιμίου καὶ τῶν ἄρθρων 13 καὶ 14 τοῦ πρώτου καὶ τοῦ προοιμίου, καὶ τῶν ἄρθρων 11 καὶ 12 τοῦ δευτέρου ἐξάγεται ὅτι καὶ οἱ μισθωταὶ δημοσίων κτημάτων ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκονται καὶ οἱ λοιποὶ πρὸς τὸ

δημόσιον ὀφειλέται ἐξ ἐνοικιάσεως δημοσίων προσόδων καὶ τῶν φόρων εἴτε ἀμέσων, εἴτε ἐμμέσων καὶ καταδιώκονται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων Νόμων. (22—1848).

4

Τὰ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων διατάγματα προσδιορίζοντα τ' ἀναγκαστικὰ μέτρα πρὸς εἰσπραξίν τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων, καθ' ἃς περιπτώσεις ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, παραπέμπουν ῥητῶς εἰς αὐτάς· ἐκ τούτου δὲ γίνεται ὄλον, ὅτι αἱ περὶ ἀναγκαστικῶν μέτρων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἐφαρμόζονται ἐν γένει ἐπὶ τῆς διοικητικῆς καταδιώξεως καθυστερούντα πρὸς τὸ δημόσιον χρέη, ἄρα οὔτε αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1010, καὶ 1011 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, κατὰ τὰ ὅποια ἀπαιτεῖται προκαταβολὴ διὰ τὴν διατροφὴν τῶν φυλακισμένων, καθότι ναὶ μὲν τὸ δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον νὰ χορηγῇ διατροφὴν εἰς τοὺς κρατούμενους διὰ καθυστερούντα, διότι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ὑπαγορεύεται ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ χορηγηθῶσι τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως εἰς ἄνθρωπον ὅστις προσωποκρατούμενος δὲν δύναται νὰ τὰ προσπορισθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται εἰς προκαταβολὴν κατὰ τὰ μνησθέντα ἀρθρα 1010 καὶ 1011 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τοιαύτην προκαταβολὴν καὶ διὰ τοὺς ἐν γένει κατὰ τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην φυλακισμένους, τοὺς ὁποίους ὁμῶς διατρέφει. (133—1830).

5

Κατὰ τοὺς περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Νόμους τῆς 7 Φεβρουαρίου 1835, 14 Ἰουλίου 1837, καὶ 23 Ἰουνίου 1838, οἱ Ταμίαι δύνανται νὰ ἐκδιάσωσι καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως τὴν πληρωμὴν πάσης ἐκ δημοσίων προσόδων ὀφειλῆς βεβαιουμένης ὑπ' αὐτῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθυκόντων των, καίτοι μὴ ὑπάρχοντος περὶ αὐτῆς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολ. Δικονομίας δημόσιου καὶ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, τὰ δὲ δικαστήρια, εἰς ἃ τυχόν προσφεύγουσιν οἱ οὕτω προσωπικῶς κρατούμενοι, δὲν δύνανται νὰ ἐξετάσωσιν ἐὰν ἡ οἰκονομικὴ ἀρχή, ἡ προσάγουσα τὴν βεβαίωσιν τῆς ὀφειλῆς, ἔχῃ κατὰ τοῦ καταδιωκομένου ἐκκαθαρισμένην καὶ ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογουμένην ἢ ἀμειψιπορευμένην ἀπαίτησιν δημοσίας προσόδου, καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει νὰ κυρώσῃ τὰ καταδιωκτικὰ μέτρα, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ν' ἀνατρέπωσιν αὐτὰ ἵνα ἐνῶσῃ τὸ δημόσιον τοὺς τοιοῦτους ὀφειλέτας διὰ τακτικῆς ἀγωγῆς ἐπὶ δικαστικῇ ἀναγνώρισει τῆς ὀφειλῆς, διότι οὕτως ἀπασαὶ αἱ καταδιώξεις ἡθελον ματαιωθῇ διὰ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ ὀφειλέτου καὶ μετατραπῇ εἰς τακτικὰς περὶ ἀποδόσεως ὀφειλῶν δίκας, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τε τὸ γράμμα καὶ τὸν νοῦν τῶν παρατεθέντων Νόμων, ἀλλ' ἔργον τῶν δικαστηρίων εἶναι ἐπὶ τῇ προαφυγῇ τοιούτων ὀφειλετῶν νὰ ἐρευνῶσιν ἐὰν

κατ' ούσίαν ὑπάρχει ἢ οὐ ἢ ὀφείλῃ, ἔνεκα τῆς ὁποίας καταδιώκονται, καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ν' ἀπορρίπτωσι τὰς κατὰ τῶν ἀναγκαστικῶν μέτρων ἀνακοπὰς, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ν' ἀνατρέψωσιν αὐτά. (192—1852). Σύμφωνος καὶ ἡ (150 τοῦ 1853).

6

Τὰ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835, καὶ 14 Ἰουνίου 1837 περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων διατάγματα διαγράφοντα πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς καταναγκαστικὸν μέσον καὶ τὴν μεσεγγύησιν τῶν ὅσα οἱ τοῦ δημοσίου ὀφείλονται ἔχουν νὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ ἄλλους, ἀπῆλθον μόνον νὰ γνωστοποιῇται εἰς τούτους ἡ μεσεγγύησις, οἱ ὅποιοι ὀφείλουν νὰ τὴν ἐκτελέσωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως· ἡ δὲ διάταξις αὕτη ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τῶν ἐξαιρετικῶν τούτων διαταγμάτων τοῦ νὰ εἰσπράττωνται ταχέως τὰ πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ Κράτους προσδιορισμένα εἰσοδήματα, μὴ διαλαβοῦσα ὅτι ἡ μεσεγγύησις διὰ νὰ ἔχη κύρος πρέπει νὰ γνωστοποιῇται καὶ εἰς τὸν δημόσιον ὀφειλέτην, ἐννοεῖ ἀναγκαίως ὅτι οὗτος διὰ μόνῃς τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην του γνωστοποιήσεως αὐτῆς, ἀπεκδύεται παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῶν ἤδη μεσεγγυηθέντων, καὶ ὅτι θεωρεῖται ἐπομένως ἀνύπαρκτος πᾶσα μετ' αὐτὴν γενομένη ἐκχώρησις. (407—1852).

7

Καταδιωκόμενός τις ὑπὸ τοῦ δημοσίου διὰ τὴν πληρωμὴν ἑλλείματος καρπῶν ἐξ ἐνοικιάσεως προερχομένου, δύναται οὐχὶ μόνον δι' ἀνακοπῆς, ἀλλὰ καὶ δι' ἀγωγῆς νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστασιν ὅτι προηγουμένως δὲν ἐζητήθη νὰ πληρώσῃ τὸ ἑλλειμα ἀπὸ ὁμοειδεῖς καὶ τῆς αὐτῆς ποιότητος καρποῦς. (410—1852).

8

Κατὰ τὸ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων διάταγμα, τὸ δημόσιον δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν ὅλων τῶν βιαίων μέτρων (ἄρθρον 11) κατὰ τῶν ὀφειλετῶν του πρὸς ἑκτίσιν τῆς τῆς καθυστερούσης ὀφείλης των, χωρὶς νὰ ᾔναι εἰς τούτους συγχωρημένον νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὰ δικαστήρια διὰ τὰ μέτρα ταῦτα, ἀλλ' ὅμως καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν τούτων διατυπώσεις, ὀφείλει νὰ συμμορφώνηται μετὰ τὰς ρητάς περὶ τούτου διατάξεις τοῦ Νόμου, καὶ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἀνήκει νὰ κρίνωσιν ἂν ἐτηρήθησαν ἢ μὴ αἱ εἰρημένα διατυπώσεις. (93—1853).

9

Τὸ δημόσιον δύναται καὶ πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνηδρίου νὰ καταδιώδῃ διοικητικῶς τοὺς δημοσίους εἰσπράκτορας ἐπὶ τῇ

ἀπλή ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου προσωρινῶς γενομένη ἐκκαθαρίσει τῆς ὀφειλῆς των καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν φυλάκισίν των. (109—1863).

10

Διὰ τῶν περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμων καὶ διαταγμάτων ἐκανονίσθησαν εἰδικῶς καὶ ἐξαιρετικῶς τ' ἀναγκαστικὰ μέτρα, ὅσα ὁ νομοθέτης ἐθέρηρσεν ἀναγκαῖα πρὸς εἰσπραξίν των πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων· ὅσας δὲ συμπληροῦνται αἱ περὶ τῶν μέτρων τούτων διατάξεις ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, δὲν ἐφαρμόζονται ἐν γένει ἐπὶ τῆς διοικητικῆς καταδιώξεως διὰ τὰ πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλόμενα· ἐπομένως οὕτε τ' ἄρθρα 1010 καὶ 1011 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἃ προκαταβάλλεται ἡ τῶν φιλακισμένων διατροφή, διότι δὲν παραπέμπουσιν εἰς αὐτὸ οἱ εἰρημένοι νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, διότι εἶναι μὲν ὑπόχρεων τὸ δημόσιον κατὰ γενικὴν ἀρχὴν νὰ διατρέφῃ τοὺς παρ' αὐτοῦ προσωπικῶς διὰ καθυστερούντα χρέη, καθὼ ἀφαιροῦν ἀπ' αὐτῶν διὰ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως τὰ μέσα τῆς ἀφ' αὐτῶν συντηρήσεώς των, δὲν ὀφείλει ὅμως καὶ νὰ προκαταβάλλῃ τὴν διατροφήν ταύτην, καθότι εἶναι ἀξιοχρέων καὶ δὲν ὑποτίθεται ὅτι θέλει ἀρνήσῃ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως τοῦ φυλακισθέντος. (300—1857).

11

Τὸ ἄρθρον 8. τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διατάγματος περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων, ὀρίζει ὅτι τὰ εἰαία κατὰ τοῦ ὀφειλέτου μέτρα, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ποινήτορος, δὲν ἐνεργοῦνται ὅταν ὁ ὀφειλέτης ᾖ διόλου ἀκτῆμων, καὶ ἡ παντελὴς ἀκτημοσύνη του διαβεβαιωθῇ κτλ. ἐννοεῖ ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῶν τῶν λέξεων τοῦ ἁρθρου «διόλου ἀκτῆμων καὶ παντελὴς ἀκτημοσύνη», αὐτὸν τὸν ὀφειλέτην τὸν μὴ ἔχοντα οὐδενὸς εἶδους περιουσίαν, προσέτι δὲ ἡ ἐννοια αὕτη καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ προηγουμένου 7 ἁρθρου, καθ' ὃ, καὶ ἂν ὁ ὀφειλέτης δὲν ἔχει περιουσίαν ἐπιδεκτικὴν κατασχέσεως ἢ μεσεγγυήσεως, ἐνεργεῖται κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις, ἡ δὲ λέξις περιουσία περιλαμβάνει προφανῶς πᾶσαν κινητὴν ἢ ἀκίνητον κτῆσιν, ὡς καὶ ἡ λέξις ἀκτημοσύνη. (67—1860).

12

Κατὰ τὰ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 καὶ 14 Ἰουνίου 1837 διατάγματα ἀφίεται εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκλογὴν τοῦ δημοσίου νὰ κάμῃ κατὰ τοῦ χρεώστου αὐτοῦ ἕνεκα καθυστερουμένου χρέους του (ἄρθρ. 9. τοῦ 2 διατάγματος) χρῆσιν ἐκ τῶν νομίμων ἀναγκαστικῶν μέσων οἰονδήποτε θεωρεῖ καταλληλότερον, καὶ ἐπίσης εἰς τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ (τοῦ δημοσίου) ἀφίεται ν' ἀναβάλλῃ ἢ μὴ κατὰ τοῦ ἀκτῆμονος ὀφειλέτου του τὴν περαιτέρω καταδίωξιν (ἄρθρ. 8. τοῦ 1. διατάγματος) ἅρα τὰ δι-

καστήρια δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τὸ δημόσιον ὑποχρέωσιν μὴ ἐπιβαλλομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Νόμου. (351—1860). (*)

ΚΑΤΑΛΥΜΑΤΑ.

1

Τὸ 37 ἄρθρον τοῦ περὶ δόμων Νόμου, τὸ ὁποῖον καταριθμεῖ εἰς τὰς δημοτικὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὴν χορήγησιν καταλυμάτων εἰς τοὺς διερχομένους ἢ σταθμευομένους στρατιώτας, ἐννοεῖ τοὺς διερχομένους ἢ σταθμευομένους διὰ τὴν δημοτικὴν ἀσφάλειαν, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν φρουρὰν τῶν ὁρίων τοῦ κράτους, ἢ ἄλλην στρατιωτικὴν δύναμιν τοποθετουμένην εἰς ἄλλο μέρος πρὸς ὑπηρεσίαν πάλιν τοῦ κράτους, ὅτε τὸ δημόσιον ὀφείλει νὰ χορηγῇ τ' ἀναγκαῖα διὰ τὸν στρατὸν καταλύματα, ἢ στρατώνας. (21—1858).

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΔΙΚΗΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 487 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ δίκη καταργεῖται καὶ δι' ἀποχῆς ἀγωγῆς τινος ἐνστάσεως κλπ., ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ῥητῶς νὰ γίνῃ ἐγγραφον ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου του, καὶ νὰ ἐπιδιοθῇ εἰς τὸν ἀντιδίκον, ἄρα κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο σιωπηλῶς ἀποχὴ δὲν χωρεῖ. (164—1852).

ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕΣΧΕΜΕΝΑ.

1

Ὡς πρὸς τὴν κατάσχεσιν καὶ πλειστηριασμὸν πλοίων ἰσχύουσιν αἱ ἐν τῷ ἐμπορικῷ νόμῳ διατάξεις, καθὼς εἰδικαὶ καὶ ἐπικρατέστεραι τῶν τῆς Πολ. Δικονομίας κατὰ τὸν κανόνα «οἱ εἰδικοὶ τῶν γενικῶν ἐπικρατέστεροι.» (Ἀρμ. § 21. Α. Α.) (7—1847).

2

Κατὰ τ' ἄρθρα 1025, 1037, 925, 928, 19. § 5 καὶ 27 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς δανειστὴς ἔχει δικαίωμα κατὰ πάντα χρόνον, πρὸ τινος δίκης ἢ διαρκούσης αὐτῆς, νὰ λάβῃ ἀπ' εὐθείας κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του ὅλα τὰ συντηρητικὰ μέτρα, οἷον ἐγγυήσεις, κατασχέσεις καὶ λοιπὰ, πρὸς ἐξασφάλισιν ἢ διατήρησιν ἀπαιτήσεώς τινος, ὡς καὶ τῶν ἐξ ὅρου τινὸς ἐξηρητημένων, καὶ μὴκέτι ἀπειλημμένων, ἀλλὰ μελλόντων δικαιωμάτων του· ἀρμόδια δὲ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀπαιτήσεως, εἶναι τὰ δικαστήρια, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἐξετελέσθῃ ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν ταύτης ἐπιχειρισθεῖσα κατάσχεσις ὅποιου δήποτε πράγματος· ἀλλοδαποῦ τὸ ὁποῖον κατεσχέθῃ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ,

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζήτήματα περὶ ἐκτελέσεως (4) καὶ (6).

ὥσπερ ῥητῶς διατάττουσι τὰ εἰρημένα ἄρθρα 27 καὶ 19. § 5, καθότι ἐνεκα τῆς γενομένης κατασχέσεως, ἐπὶ πραγμάτων ἀλλοδαποῦ εὐρισκομένων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ παρὰ τρίτῳ ἡμεδαπῷ, ὁ νομοθέτης κατέστησεν ἀρμόδια τὰ Ἑλληνικά δικαστήρια καὶ διὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς, καμμίαν δ' ἐξαίρεσιν δὲν κάμνουν αἱ εἰρημένα διατάξεις, ἂν δηλαδὴ τὸ κατασχετόν πράγμα, πρέπη νὰ ᾖναι ἐκκαθαρισμένον, ἐπομένως ἡ κατάσχεσις δύναται νὰ γίνη καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ ἐκκαθαρισμένων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ ἐκκαθαρισθῶσι μετὰ τὴν κατάσχεσιν, μεταξὺ τοῦ κατασχεθέντος καὶ τοῦ παρ' ᾧ κατεσχέθησαν τρίτου, καθὼς ἤθελεν ἐκκαθαρισθῇ μετὰ τὸν τούτου, καὶ τοῦ καθ' οὗ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις ὀφειλέτου, καὶ ὁ κατασχὼν δανειστής νὰ λάβῃ τὸ ἐκκαθαρισθησόμενον· δύναται δ' ἐπίσης νὰ γίνη κατάσχεσις καὶ παρὰ παντός ἔχοντος ἀξιώσεις ἐπὶ τινος κληρονομίας, καθότι τὸ εἰρημένον ἄρθρ 1025 λέγον, πᾶς δανειστής ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ ὅλα τὰ πρόσφορα καὶ συγχωρητέα μέτρα ἕκαστος τοῦ ὀφειλέτου του, δὲν ἐννοεῖ μόνον τοὺς δανειστάς, ὅσοι παράγουν τὰ δικαιώματά των ἐκ δανείου ἢ ἄλλων συναλλαγμάτων, ἀλλὰ καὶ τοὺς κληρονόμους καὶ ἄλλους παράγοντας τὰ δικαιώματά των ἐξ ἄλλων νομίμων λόγων ἢ δυνάμεων ν' ἀποδείξωσιν· ἡ καὶ μόνον νὰ θεσπιάσῃσι νόμιμον συμφέρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαίτουνται τὴν κατάσχεσιν πράγματος, ὥσπερ καὶ τὸ ἄρθρ 1030 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἐπιβεβαιῶν ἐτι μᾶλλον τὴν τοιοῦτην ἐννοίαν τοῦ Νόμου. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ὁ καθ' οὗ γίνεται ἡ κατάσχεσις δὲν ἀναγνωρίζῃ ἢ προσβάλλῃ τὸν τίτλον ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ κατασχόντος· δύναται τοῦ ὁποίου ἐπαράγῃ εἰς αὐτὸν τὸ συντηρητικὸν μέτρον παρὰ τοῦ προέδρου κατὰ τὸ ἄρθρ. 1028 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθότι ἡ προσβολὴ τοῦ τίτλου ἢ τοῦ δικαιώματος εἶναι ἀντικείμενον τῆς κυρίας δίκης καθ' ἣν θέλει δικασθῇ ἡ ἰσχύς αὐτοῦ, καὶ ἂν ὁ τίτλος ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ κατασχόντος ἐξελεγχθῇ ἀνίσχυρον, τότε ἡ γενομένη κατάσχεσις αἰρεται, καὶ ὁ ζητήσας ταύτην καταδικάζεται εἰς ὅλας τὰς ἀποζημιώσεις, ἂν δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου κηρυχθῇ ἰσχυρὸς, τότε ἡ ἐλάβῃ τοῦ κατασχόντος, ἂν προκαταρκτικῶς, λόγῳ τῷ ὅτι εἶναι ἀνίσχυρος· ἡ ὅτι προσβάλλεται ὁ τίτλος, δὲν ἤθελε συγχωρηθῇ τὸ συντηρητικὸν μέτρον, εἶναι ἀνεπανόρθωτος, καθόσον ὁ ὀφειλέτης αὐτοῦ ἤθελε διαθέσῃ ἄλλως πῶς ἐν τῷ μεταξὺ τὴν περιουσίαν του ἢ τὸ κατασχετόν πράγμα. (109—1847).

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 939 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην γενομένης κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως ἀκινήτου κτήματος αὐτοῦ, οὗτος στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεως τοῦ κατασχεθέντος, ὥστε εἶναι αὐτοδικαίως ἀνύψος πᾶσα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης παρ' αὐτοῦ παρχωρηθεῖσα ὑπόθεσις, ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι

δυνάμει τοῦ Νόμου ἡ δικαστικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι καὶ μετὰ τὴν εἰρημένην κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως ὑποθῇκαι μέχρι τῆς κατατάξεων, καθότι αὗται δὲν ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου. (140—1849).

4

Εἰς χεῖρας τρίτου.

Ὁ τρίτος ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς εἰς χεῖράς του κατασχέσεως ὀφείλει νὰ φυλάττῃ τὸ κατασχεθὲν ὑπ' εὐθύνην του, καὶ δὲν δύναται νὰ τὸ παραδῶσῃ, ἢ νὰ τὸ συμψηφίσῃ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ κατάσχων ἐντὸς τῆς ὁκταμήρου ἀπὸ τῆς κατασχέσεως προθεσμίας δὲν τῷ κοινοποιήσῃ τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγὴν του. (234—1850).

5

Ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶναι κύριος πράγματος τὸ ὁποῖον νέμεται, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ κινήσῃ περὶ αὐτοῦ τὴν περὶ τῆς διεκδικήσεως τῆς κυριότητος ἀγωγὴν, καὶ ν' ἀναλάβῃ οὕτω τὸν τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀμνησθητομένης τυχόν κυριότητος ἀγῶνα (Εἰσηγ. 4. β. § 2), οὐδὲν ἤτον ὁμως, κατασχεθέντος ὑπὸ τρίτου τοιοῦτου πράγματος, ὡς ἀνέκοντος εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ, ὄντα ἄλλον παρὰ τὸν νομέα, δύναται οὗτος ν' ἀνακόψῃ τὴν κατάσχεσιν, καθὼ πρᾶξιν προσβάλλουσιν τὰ νόμιμα συμφέροντα, καὶ ἐπιδεικνύων τὴν νομὴν αὐτοῦ, ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἀποδείξεως τῆς κυριότητος, καὶ ἐπιτύχῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως κατὰ τ' ἄρθρα 885, 954, 235 καὶ ἐπόμενα καὶ 871 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐὰν δὲν φέρῃ τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν ὁ ἀντίδικος. (249—1856). Σύμφωνος καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 252 τοῦ αὐτοῦ ἐτους.

6

Ἡ ὡς εἰς τρίτον γενομένη κατάσχεσις κινητῶν παρὰ τινι τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταμείου ἐπιφορτισμένῳ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεργεῖται ὡς εἰς ταμίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἄτομον αὐτὸ τοῦ ταμείου, διότι ὅταν κατάσχονται χρήματα παρὰ τινι ταμία ὡς τρίτῳ, ταῦτα θεωροῦνται ὡς ὀφειλόμενα παρὰ τοῦ δημοσίου εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατάσχοντος καὶ οὐχὶ ἀτομικῶς ἀπὸ τὸν ταμίαν αὐτόν, ὅτι δὲ ἡ τοιαύτη κατάσχεσις γίνεται ὡς εἰς δημοσίον ὑπάλληλον, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ 92^{οῦ} ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἐτέθη διὰ νὰ ὀρίσῃ κυρίως ὅτι τὰ ὀφειλόμενα ὑπὸ τοῦ δημοσίου καὶ δυνάμενα νὰ κατασχεθῶσι, κατάσχοντος εἰς χεῖρας τῶν ταμιῶν ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ δημοσίου, ἐπομένως ὁ ταμία παρ' ᾧ ἐνεργήθῃ κατάσχεσις τινος εἰς τρίτον εἶναι ἐντολοδόχος τοῦ δημοσίου, καὶ αἱ πράξεις τοῦ ἐντολοδόχου τούτου σχετικῶς μὲ τὴν κατάσχεσιν αὐτὴν εἶναι πράξεις τοῦ ἐντολοδόχου, καὶ εὐθύνουσι αὐτόν, ἥτοι τὸ δημοσίον. (50—1851).

Πλοίου.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, τὸ κατὰ τὸν διάπλουν εὐ-
ρισκόμενον πλοῖον δὲν δύναται νὰ κατασχεθῇ, εἰμὴ διὰ χρῆν τοῦ τε-
λευταίου τούτου πλοῦ, ἢ γινόμενα εἰς τὸν τόπον ὅπου τυχαίως πρᾶσσω-
ρίσθη τὸ πλοῖον, ἢ δὲ ἀπόδειξις τοῦ ἀπόπλου καὶ κατάπλου πρέπει νὰ
προκύψῃ ἐκ τῶν πρὸς διάπλουν ἀναγκαίων ἐγγράφων. (84—1851).

8

Ἐνυποθήκων κτημάτων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 954. § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπαιτεῖται μὲν ἐπι-
τακτικῶς, ὥστε ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής νὰ ἐπιλαμβάνηται πρῶτον τῶν
ἐνυποθήκων κτημάτων, ἀλλ' ἡ σαφὴς ἔννοια τοῦ νομοθέτου εἶναι περὶ
τῶν δοθέντων εἰς ὑπόθηκην καὶ ἀνηκόντων εἰς τὸν ὀφειλέτην κτημάτων,
ὡς τοῦτο γίνεται πρόδηλον ἐκ τοῦ ἄρθρου 963 καὶ 964 τῆς αὐτῆς Δι-
κονομίας, καθ' ἃ, ἀφ' ἧς εἰδοποιεῖται ὁ ὀφειλέτης περὶ τῆς κατασχέσεως,
πᾶσα παρ' αὐτοῦ ἀπαλλοτριώσει εἶναι ἄκυρος, καὶ πᾶσα θλάβη φέρει ἀ-
ποζημιώσιν, οὐδέποτε ὅμως διὰ τοῦ μνησθέντος ἄρθρου ἐβλήθη ὁ νο-
μοθέτης νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν δανειστήν, εἰς ὃν ἐδόθηται εἰς ὑπόθηκην κτή-
ματα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην, νὰ κατέσχη ταῦτα. (192—
1851).

9

Κατὰ τὸ 864 ἄρθρ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ κατάσχεσις ἀποτελεῖ
τὴν ἀρχὴν νέας δίκης, τοῦτέστι τὸ ἐγγράφον ἢ ἡ ἐκθεσις τῆς κατασχέ-
σεως εἶναι τὸ πρῶτον ἐγγράφον τῆς περὶ ταύτης δίκης, ἀρὰ καθὼς δὲν
συγχωρεῖται ἡ ἔννοια πολλῶν ἀγωγῶν, εἰς ἓν ἐγγράφον ἀγωγῆς, ὅταν
αὗται ἀφορῶσι διαφόρους διαδίκους μὴ ἔχοντας τὸν τῆς ὁμοδικίας δε-
σμὸν (ἄρθρ. 70 καὶ 535, ἐδ. 1. τῆς αὐτῆς Δικονομίας), οὕτω δὲν συγ-
χωρεῖται διάφοροι διάδικοι μὴ ἔχοντες δεσμὸν ὁμοδικίας νὰ ἐνεργήσωσι
κατάσχεσιν διὰ μιᾶς ἐκθέσεως, καὶ χωρὶς νὰ διακρίνηται ποῖα πράγματα
κατεσχέθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς καὶ ποῖα ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. (275—1851).

10

Ἀσυγκομίστων καρπῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 915 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, οἱ ἀσυγκομίστοι
καρποὶ ἀκινήτου, τῶν ὁποίων κατ' ἰδίαν καὶ οὐχὶ συνάμα μετὰ τοῦ
ἀκινήτου ἐνεργεῖται ἡ κατάσχεσις, θεωροῦνται κινητὰ, διότι ὡς κινη-
τὰ παραδίδονται μετὰ τὴν κατακύρωσιν εἰς τὸν τελευταῖον ὑποθημα-
τιστὴν, καὶ ἐπομένως τὸ ἐκπλειστηρίασμα αὐτῶν, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ
ἐκπλειστηρίασμα κινητῶν, ἐπὶ δὲ κινητῶν δὲν ἐπὶ ἰσχυρίῳ ἐν γένει ἄλ-
ΛΕΞΕΤ. ΑΠΟΦ. ΑΡ. ΠΑΥΟΥ. 21.

λα προνόμια παρὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 941 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας ὡριζόμενα. (141—1852).

11

Ἡ κατάσχεσις κινητῶν εἰς χεῖρας τρίτου δύναται νὰ γίνη κατὰ τὸ 921 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐ μόνον δυνάμει δημοσίου, ἀλλὰ καὶ δυνάμει ιδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐπὶ ἀπλῇ βεβαιώσει· ἡ δὲ περαιτέρω ἐνέργεια τῆς κατασχέσεως δὲν υποβάλλεται κατὰ τὸ 923 τῆς αὐτῆς Δικονομίας εἰς ἄλλας διατυπώσεις, εἰμὴ τὴν διὰ κλητῆρος κοινοποίησιν τοῦ κατασχετηρίου εἰς τὸν τρίτον· ὥστε ἀφοῦ ὁ ἐπὶ τῇ βάσει ιδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἡ καὶ ἀπλῆς ἀδείας τοῦ προέδρου ἐνεργῶν τοιαύτην κατάσχεσιν, δὲν χραιστέει οὔτε δύναται νὰ κοινοποιηθῇ πρότερον ἐγγράφον τι πρὸς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ, ἥθελεν εἰσθαι ἄτοπον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Νόμος ὑπέβαλλεν εἰς περισσοτέρας διατυπώσεις τὸν ἔχοντα δημόσιον καὶ ἐκτελεστικὸν ἐγγράφον δανειστὴν, ἀπαίτων παρ' αὐτοῦ τὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησιν τοῦ ἐγγράφου, διότι καὶ τούτου ἡ κατάσχεσις τὰς αὐτὰς ἔχει συνεπείας καὶ εἰς δικαστικὴν ἐπίσης ὑπόκειται κύρωσιν, ὡς καὶ ἡ δυνάμει ιδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐνεργουμένη, ἐπομένως δὲν εἶναι ποσῶς ἀναγκαστική. (401—1852).

12

Ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπαλλοτριώσεως κατατεγμένου ἀκινήτου, περὶ ἧς ὀρίζει τὸ 963 ἀρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, διατάσσεται πρὸς τὸ συμφέρον τῶν δανειστῶν, τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, οἷτινες, πρόκειται νὰ πληρωθῶσιν ἐκ τοῦ ὑπεγγύου αὐτοῦ πράγματος, ἐπομένως ὅταν οὗτοι συναينوῦν εἰς τὴν ἐκουσίαν ἀπαλλοτριώσιν τούτου, ἐκλείπει καὶ ὁ λόγος τῆς ἀκυρότητας. (251—1853).

13

Τὸ νόμιμον τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐξήρτηται ἐκ τοῦ νομίμου τῆς κυρίας ἀπαίτησεως, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐνεργεῖται, διότι μόνος ὁ ἔχων πραγματικῶς ἀπαίτησιν, δικαιούται νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτὴν διὰ συντηρητικῆς κατασχέσεως (ἀρθρ. 1025 Πολιτικῆς Δικονομίας)· ἐὰν δὲ ἀπορρίψῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ κυρία ἀπαίτησις δι' ὑποινδνήποτε λόγον, ἔπεται ὅτι δὲν ἦτο νόμιμος καὶ ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις· ἐπομένως ἐὰν ἐκ ταύτης ἐπῆλθε ζημία τις εἰς τὸν διάδικον, τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία κατεσχέθη, ἡ ζημία αὕτη πρέπει ν' ἀνορθωθῇ ὑπὸ τὴν κατάσχεσιν ἐνεργήσαντος, καθὼς ὡς παράνομον πράξαν, τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἔχοντα· ὅθεν ἀπορρίπτεται τῆς κυρίας αἰτήσεως, ἀκυροῦται καὶ ἡ κατάσχεσις. (283—1853).

14

Ὁ ἐνεργῶν τὴν κατάσχεσιν κλητῆρ, δὲν ὑποχρεοῦται κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν κατασχέζοντων κινητῶν πραγμάτων, ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐκτί-

μυσιν τοῦ πράγματος, γενομένην τυχόν πρότερον ὑπὸ τῶν δικδίκων. (ἄρθρ. 887 Πολ. Δικονομίας). (359—1853).

15

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 628, 1027 ἐδ. 2. καὶ 1041 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ δι' ἐγγυήσεως ἄρσις τῆς κατασχέσεως αἰτησις πρέπει νὰ ζητῇται δι' ἀνκπορᾶς, ὡς καὶ ἡ περὶ κατασχέσεως αἰτησις. (50—1854).

16

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ κατάσχεσις ἀκινήτου ἂν ἐνεργηθῇ ἡ προσήκουσα ἐγγραφή τῆς κατασχέσεως εἰς τὰ βιβλία τῶν υποθηκῶν, διότι ὁ Νόμος (ἄρθρ. 960 πολιτικῆς Δικονομίας), δὲν ἐπιτάσσει τὴν ἐγγραφὴν ταύτην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὴν περὶ ἀποζημιώσεως εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς ὑπαλλήλους. (241—1854).

17

Εἰς χεῖρας τρίτου.

Ὅταν γίνηται κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου δὲν ἀπαιτεῖται ἡ κοινοποίησις τοῦ δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐγένετο αὕτη ἐγγράφου. (247—1854).

18

Εἰς χεῖρας τρίτου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 924 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ κατάσχεσις κινητῶν εἰς χεῖρας τρίτου δύναται νὰ γείνη οὐ μόνον δυνάμει δημοσίου, ἀλλὰ καὶ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου καὶ ἐπὶ ἀπλῇ βεβηλώσει, ἡ δὲ περαιτέρω τῆς κατασχέσεως ἐνέργεια δὲν ὑποβάλλεται κατὰ τὸ ἄρθρον 923 εἰς ἄλλας διατυπώσεις, εἰμὴ τὴν διὰ κλητῆρος κοινοποίησιν τοῦ κατασχετηρίου εἰς τὸν τρίτον, ἄρα, ἀρῶν ὁ ἐνεργῶν τοιούτην κατάσχεσιν δὲν χρεωστεῖ νὰ κοινοποιήσῃ πρῶτερον ἐγγραφὸν τι πρὸς τὸν ὀφειλέτην του, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νόμος ὑπέβαλεν καὶ πλείοτάκι διατυπώσεις τὸν ἔχοντα δημοσίον καὶ ἐκτελεστὸν ἐγγραφὸν δανειστήν, ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ τὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησιν τοῦ ἐγγράφου, διότι καὶ ἡ κατάσχεσις αὕτη τὰς αὐτὰς ἔχει συνεπείας, καὶ εἰς δικαστικὴν ὑπόκειται κύρωσιν, ὡς καὶ ἡ δυνάμει ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐνεργουμένη. (247—1854).

19

Ἡ γνωστοποίησις τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην, μόνον τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα κατὰ νόμον ἔχει, ὅτι δὲν δύναται πλέον ὁ ὀφειλέτης νὰ καταβάλῃ ἐγκύριον τὸ χρέος εἰς τὸν ἐκχωρητὴν ἐπαμένως, καὶ ἂν θεωρηθῇ ἡ ἐν χερεὶ τρίτου κατάσχεσις ὡς ἔχοντα δύναμιν ἰσχυρῆς ἐκχωρήσεως, ἀμὰ γενομένη, πάλιν δὲν δύναται αὕτη νὰ προ-

τιμηθῇ ἄλλων ἐκχώρησεων τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως, ἐάν δὲν ᾖναι προγενεστέρα αὐτῶν. (253—1854).

20

Ὅταν ὁμολογουμένως ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἀνήκει εἰς ἄλλον πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ὑπόθηκη ὀφειλέτην, ὁ δανειστής δύναται συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 954 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ κατὰσχη καὶ ἐκποιήσῃ ἄλλο κτῆμα ἐκίνητον ἀνήκον ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ὀφειλέτην. (104—1855).

21

Κατάσχεσις σταφιδοκαρποῦ εἰς χεῖρας τρίτου.

Κατὰ τὰ συνδυαζόμενα ἄρθρα 919, 889 καὶ 927 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς δανειστής δύναται νὰ κατὰσχη τὴν τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ κίνητην περιουσίαν εἰς χεῖρας τρίτου, οὗτος δὲ εἶναι ὑπόχρεος νὰ φυλάττῃ τὸ κατὰσχεθὲν ἀντικείμενον μεχριστοῦ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἀποφασίσῃ, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προσηκόντως γενομένης πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως, δὲν δύναται πλέον, ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως, νὰ δώσῃ ἢ νὰ συμφηρίσῃ τὸ κατὰσχεθὲν. Ὅθεν ἐνεργηθείσης κατὰσχεσεως σταφιδοκαρποῦ, τὸν ὁποῖον τις, δούς χρήματα ἔλαβεν εἰς τὰς ἀποθήκας αὐτοῦ, ὅπως ἀποστείλῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἰδίους ἀναλώμασι πρὸς πώλησιν, καὶ ἐκ τοῦ ἐκκαθαρισθησομένου ἀντιτίμου αὐτοῦ ἀφαιρέσῃ τὰ προκαταβληθέντα χρήματα καὶ ἐξοδὰ του, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀποδώσῃ εἰς τὸν κύριον τοῦ σταφιδοκαρποῦ, δὲν δύναται ὁ εἰς χεῖρας τοῦ οὐοίου ἐγένετο ἡ κατὰσχεσις ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ τοῦ σταφιδοκαρποῦ παραγγελειοδόχος οὗτος· ν' ἀποστείλῃ ἢ νὰ διαθέσῃ αὐτὸν κατὰ τὸ δοκοῦν. (201—1855).

22

Οἱ δανεισταὶ τοῦ κληρονομουμένου, τοῦ κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ δωρησμένου τρίτῳ τινι μέρος τῆς ἐκτουτοῦ περιουσίας, δὲν δύνανται, ἐνεργούντες πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἀπαιτήσεών των κατὰσχεσιν ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, νὰ κατὰσχῶσι καὶ τὸ δωρηθὲν μέρος αὐτῆς. (242—1855).

23

Ἡ ἐπὶ ἐνυποθήκου κτήματος, πωληθέντος ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου κυρίου αὐτοῦ, ἐνεργουμένη ὑπὸ τοῦ ὑποθηκικοῦ δανειστοῦ κατὰσχεσις, πρέπει ἀφρεύτως νὰ κοινοποιῇται καὶ εἰς τὸν ἀγοραστήν, προσκαλούμενον ἢ νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνυπόθηκον δάνειον, ἢ νὰ πραραχωρήσῃ τὸ κτῆμα. (302—1855).

24

Κατὰ τὸ ἄρθρον 923 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ παρὰ τρίτῳ κατὰσχεσις πρέπει νὰ ἐνεργῇται διὰ δικαγράφου ὑπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος τὴν κατὰσχεσιν συντασσομένου καὶ διὰ κλητῆρος εἰς τὸν τρίτον κοινοποιου-

μένου· ἀφοῦ δὲ ὁ Νόμος τοῦτον τὸν δικονομικὸν τύπον καθιεροῖ ὡς πρὸς τὰς κατασχέσεις· τοῦ εἶδους τούτου, ὁ διάδικος δὲν δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ ἕτερον, διότι τότε οἱ τύποι τῆς διαδικασίας ἤθελον ματαιοῦσθαι ἐναντίον τῆς δικονομικῆς ἀρχῆς, ὅτι οἱ δικαζόμενοι δὲν δύνανται τὰ τροποποιήσασιν δικονομικοὺς τύπους, εἰμὴ ὅπου ῥητῶς ὁ Νόμος συγχωρεῖ τοῦτο. (323—1855).

25

Κατὰ τὸ ἄρθρον 935 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν ἡ κυρία ἀπαίτησις καὶ ἡ κατάσχεσις κηρυχθῶσιν ὡς κύριος· ἔχουσαι διατάσσεται ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ὁ τρίτος πρέπει ν' ἀποδώσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα εἰς τὸν πρωτοδανειστήν, καὶ ἐὰν πλείονες δανεισταὶ ἐλήθησαν τὴν κατάσχεσιν, νὰ διανεμηθῶσι μεταξὺ ὧν· ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει ἀριθμητικῶς, ὅτι μόνον ὁ ἐνεργήσας ἢ οἱ ἐνεργήσαντες τὴν κατάσχεσιν δανεισταὶ δύνανται νὰ λάβωσι τὰ κατασχεθέντα χρήματα, πᾶς δ' ἄλλος, ὅστις ἐνήργησε τοιαύτην, ἀφοῦ κατέστη τελεσιδίκος ἢ μεταξὺ τοῦ τρίτου, τοῦ ὀφειλέτου, καὶ τοῦ κατασχόντος· ἐκδοθεῖσα καὶ ἐπικυρώσασα τὴν κατάσχεσιν ἀπόφασιν, δὲν ἔχει τὸ τοιοῦτον δικαίωμα, καθότι διὰ τῆς τελεσιδικίου ταύτης ἀποφάσεως ἡ πρὸς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος ὀφειλὴ τοῦ τρίτου μετετέθη εἰς τὸν κατασχόντα, ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη ἡ τελεσιδικία ἀπόφασιν, ὥστε ὁ ἐνεργήσας ἄλλην κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρημάτων μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἀποφάσεως ἕτερος δανειστής, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, ὡς μὴ ὀφειλομένων πλέον εἰς τὸν ὀφειλέτην του, τὸν καὶ ἀρχικὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος, ἀλλ' εἰς τὸν κατασχόντα. (346—1855).

26

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατάσχεσις χρηματικῆς ἀπαιτήσεως, γίνεται μὲν θεματοφύλαξ τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, (ἄρθρ. 889 καὶ 929 τῆς Πολ. Δικονομίας) δὲν ἀπαλλάσσεται ὁμως διὰ τοῦτο τῆς υποχρέσεως τοῦ πληρῶναι τόκους, ἐὰν ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις ἦτον ἔντοκος, διότι καὶ αἱ λεγόμεναι ἀνώμαλοι παρακαταθῆκαι, ἧται αἱ ἀντικαταστάτων πραγμάτων, δύνανται νὰ συναριθμῶνται τοκοφόροι (νομ. 26. § 1. Πανδ. 16, 3), ὅτε ἡ κατάσχεσις μεταβάλλει ἀπλῶς τὴν ἀπαίτησιν εἰς ἔντοκον παρακαταθήκην. (2—1858).

27

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 933 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἐκποίησης κατασχεθέντος πράγματος εἶναι μὲν ἀκυρὸς, ἀλλὰ τὴν ἀκυρότητα ταύτην δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι μόνοι ἐκεῖνοι, ὧν τὰ δικαιώματα διὰ τῆς παρανόμου ἐκποιήσεως παραβιάζονται, οἱ οἱ ἐνοπλόηκοι δανεισταὶ, ὁ καταδυνάμων

δανειστής ἢ ὁ ὑπερθεματιστής, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ πωλητὴς κατὰ τοῦ ἀγνοοῦντος τῆς κατασχέσεως τὴν ὑπαρξίν ἀγοραστοῦ. (72—1858).

28

Ὁ ἐνεργῶν εἰς χεῖρας τρίτου κατὰσχεν, δύναται ἐν τῇ περὶ κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως ἀγωγῇ νὰ ὑποβάλλῃ αἰτήσεις καὶ κατὰ τοῦ τρίτου τούτου (Πολ. Δικονομίας ἀρθρ. 933, 969). (81—1858).

29

Ἡ κατὰσχεν εἰς χεῖρας τρίτου καὶ ἡ ἐπικύρωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δὲν καταργεῖ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατὰσχεν δανειστοῦ οὐδὲ ἀνανέωσιν ἐπάγεται, ἀλλὰ προσπορίζει ἀπλῶς τῷ δανειστῇ νέον ἀντικείμενον ἐκτελέσεως κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 878 καὶ 933. § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας. (246—1859).

30

Ἡ κατὰσχεν εἰς χεῖρας τρίτου δὲ μεταβάλλει τὴν ιδιότητα καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἐμποδίζει τὴν εἰς τὸν δανειστὴν καταβολὴν αὐτῆς μέχρις τῆς ἀποπερατώσεως τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως δίκης (Πολ. Δικονομία 919), ἐνῶκα δὲ τούτου αἱ πρὸ τῆς κατασχέσεως τοκοφόροι ἀπαιτήσεις μένουσι καὶ μετὰ τὴν κατὰσχεν τοιαῦται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφειλέτης θέλῃ ν' ἀπαλλαχθῇ τῶν τόκων δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο καταθέτων ἐπὶ δικαστηρίου τὸ χρέος, διότι ἡ κατὰσχεν δὲν ἀπαγορεύει αὐτῷ πᾶσαν καταβολὴν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸν δανειστὴν καὶ' οὗ ἡ κατὰσχεν, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἀρθρ. 1039 τῆς Πολ. Δικονομίας. (246—1859).

31

Κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα Ἀρμ. § 15. Πανδ. Β. 50. τίτλ. 17 Ν. 80, οἱ εἰδικοί νόμοι εἰσὶν ἐπικρατέστεροι τῶν γενικῶν, ἐπομένως οἱ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως πλοίων ὅρισμοι (ἀρθρ. 107 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας), ὡς εἰδικοί ὑπερισχύουν τῶν γενικῶν, ἐνὸς τοῦ νόμου, τὸς μεταγενέστερος δὲν καταταργήσῃ αὐτοὺς ῥητῶς ἢ καὶ αἱ διατάξεις εἰσὶν ἀντιφάσcentes, πρὸς τὰς τοῦ εἰδικοῦ Νόμου ἢ δὲ Πολιτικῆς Δικονομίας ἥτις διὰ τοῦ τελευταίου ἀρθροῦ τῆς καταργεῖ ὅλους τοῦς πρὶν ὑπάρχοντας ἀντιθέτους νόμους, καὶ τὰς μεταγενέστερας τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, μὴ ποιοῦσας ὅμως ῥητὴν μνείαν περὶ καταργήσεως τῶν εἰρημένων περὶ πλοίων εἰδικῶν ὁρισμῶν, ἐννοεῖ τὴν κατάργησιν τῶν ἀρχαιοτέρων γενικῶν νόμων τῶν ἀντιφαινόντων εἰς αὐτὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν εἰδικῶν. Ἡ ἐννοία δ' αὕτη τοῦ νομοθέτου ὑποστηρίζεται ἐτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος περιέχει πλῆρες σύστημα διαδικασίας περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην πλοίων, τὸ ὅπριον δὲν δύναται νὰ ὑπερτεθῇ εὐλόγως ὅτι ἠθέλησαν ὁ τῆς

Πολιτ. Δικονομίας νομοθέτης νὰ καταργήσῃ ἐν μέρει, ἥτοι μόνον τὸ 198 ἄρθρον αὐτοῦ. (267—1859).

32

Τὸ 954 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ὀρίζον ὅτι ὁ δανειστὴς δύναται νὰ κατάσχῃ τ' ἀκίνητα τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὰ τοῦτοις ἰσότητια ἐννοεῖ πραγματικά δικαιώματα, ὁ μισθωτὴς ὅμως οὐδὲν πραγματικὸν δικαίωμα ἔχει ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος πράγματος ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ. (18—1860).

33

Ἐξαιρέσεις τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου ὑπάρχει κατὰ τὸ 4 ἐδ. τοῦ ἁρθρου 19 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὅταν κατὰ τὴν κατάσχεσιν πράγματός τινος ἐγείρεται διαφορὰ, ἥγουν ὁ καθ' οὗ αὕτη γίνεται τὴν προσβάλλει, ὡς παρατύπως ἐνεργηθεῖσαν κτλ. Ὅταν ὅμως διὰ τὸ κύρος τῆς παρὰ τρίτῳ ἐνεργηθείσης κατασχέσεως αὐτὸς ὁ κατασχὼν πρόκειται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κύρους τῆς αὐτῆς ἀγωγὴν, ὀφείλει κατὰ τὸ 5 ἐδ. τοῦ αὐτοῦ ἁρθρου 19 νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου δικαστήριον, εἴτε εἶναι εἴτε δὲν εἶναι ἤδη τελειοδικῶς δεδικασμένη ἢ κυρία ἀπαίτησις. (40—1860).

34

Κατὰ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν ἐπικυροῦσαν αὐτὴν ἀπόφασιν, δὲν ἀπαιτεῖται νέα ἀναγκαστικὴ ἐπὶ τῶν ἀσπὼν ἀκινήτων κτημάτων, διότι εἰς τὴν συντηρητικὴν ἐνεργουμένην κατὰ τὰ 1037, 957 καὶ ἐπ. ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας τηροῦνται ὡς καὶ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν εἰ αὐτοὶ τύποι, μετὰ δὲ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συντηρητικῆς τὸ 1043 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται μόνη ἡ διαδικασία, περὶ ἧς διαλαμβάνουν τ' ἄρθρα 965 καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς Δικονομίας. (81—1860).

35

Οὐδεμίᾳ διάταξις τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀπαγορεύει τὴν σύγχρονον συζήτησιν δύο ὑποθέσεων, ἔχουσιν συνάσειαν καὶ ὑπαρχομένην εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς διαδικασίας, ὡς λ. γ. ἡ ἀνακοπὴ τοῦ κατασχόντος κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου, καὶ ἡ τοῦτου ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὑποχρεούτης αὐτὸν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχεθέντων, δύνανται νὰ συζητηθῶσι συγχρόνως. (112—1860).

36

Ἡ κατασχεθεῖσα συντηρητικῆς ἀπαίτησις ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ἐκχωρηθῇ περὶ τῆς κατασχέσεως εἰς ἄλλον, ἐρῶται, καὶ ὁ ἐκδοχὺς προτιμᾶται τοῦ κατασχόντος. (160—1860).

37

Ἐπὶ γρεῶν ἐκ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὡς καὶ ἐκ συναλλαγματικῶν δὲν συγχωρεῖται κατάσχεσις, εἰμὴ μόνον, ὅταν δυνάμει τοῦ ἁρθρ.

149. τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου συγχωρῆται ἀντίστασις εἰς τὴν πληρωμὴν, τοῦτέστιν ὅταν τὸ εἰς διαταγὴν γραμματίον ἀπολεσθῇ, ἢ ὅταν ὁ κομιστὴς πτωχεύσῃ, διότι ὅσα ἐφαρμόζονται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν συναλλαγματικῶν, ἀφορῶσι καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων κατὰ τὴν ρητὴν Διάταξιν τοῦ 187 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Νόμου. (244—1860).

38

Κατὰ τὸ 290 ἄρθρον ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας τὰ τρία τέταρτα τῆς μισθοδοσίας τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων δὲν δύνανται νὰ κατασχεθῶσιν, ἐπομένως οὐδὲ νὰ συμψηφισθῶσι, διότι διὰ τοῦ συμψηφισμοῦ ἔπρεπε στερεῖσθαι ὁ ὑπάλληλος, ὅτι ὁ Νόμος τῇ ἐπεφύλαξε πρὸς συντήρησιν τοῦ τὸ ἐν τέταρτον ὅμως τῆς μισθοδοσίας δυνάμενον νὰ κατασχεθῇ δύναται καὶ νὰ συμψηφισθῇ, διότι οὐδεὶς νόμος κωλύει τὸν συμψηφισμὸν αὐτοῦ. (315—3860).

39

Συντηρητική.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 925, 919, 920, 927, 1031. § 4, 1035 καὶ 1042 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς ὅστις ἔχει ἀπαιτήσιν τινα ἔχει καὶ δικαίωμα, προηγηθείσης ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικῶς παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ καὶ τρίτῳ τινὶ κατὰσχέσειν κινήτων ἀντικειμένων, μὴ ρητῶς ἐξηρημένων ἐξ αὐτῆς, πρὸς ἐξασφάλισιν ἢ διατήρησιν ὅλων τῶν ἢ καὶ ἐκ συμφωνίας ἐξηρημένων καὶ μηκέτι ἀπειλημένων ἀλλὰ μελλόντων δικαιωμάτων αὐτοῦ πρὸ τῆς δίκης καὶ διαρκούσης αὐτῆς, ὅταν ὁ ὀφειλέτης ᾖναι ἀλλοδαπὸς καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 1034. τοῦτο δὲ οὐχὶ μόνον ὅταν ὁ ἔχων τὸ τῆς κατασχέσεως δικαίωμα ᾖναι ἡμεδαπὸς Ἕλλην, ἀλλὰ καὶ ὅταν ᾖναι ἀλλοδαπὸς, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων αὐτῶν καὶ τῶν 27 καὶ 19 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἣ ἐπιτρέπεται τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς νὰ κινήσωσι μεταξὺ τῶν δίκῃν ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, προηγηθείσης προσωπικῆς κρατήσεως ἢ κατασχέσεως, διότι ἐντεῦθεν δηλοῦται, ὅτι καὶ ὁ ἀλλοδαπὸς ἐν Ἑλλάδι ἔχει κατὰ τοῦ ἀλλοδαποῦ ὀφειλέτου, ὡς καὶ ὁ ἡμεδαπὸς θανατιστῆς, νὰ λάβῃ διὰ τῶν αὐτῶν νομίμων μέσων τὸ συντηρητικὸν τῆς κατασχέσεως μέτρον πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαιτήσεών του, καὶ τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ καθ' ἣς περιπτώσεις συγχωρεῖται ὑπὲρ καὶ κατὰ τῶν ἡμεδαπῶν Ἑλλήνων, ἄλλως οὐδέποτε θέλει λάβῃ (ἢ περ οὔτε καὶ ὑποτίθεται), ἐφαρμογὴν ἢ ὑπὲρ τῶν ἀλλοδαπῶν καθιερωθεῖσα ἐξαίρεσις τοῦ ἐδ. 5. τοῦ 19. ἄρθρου, καθ' ἣ γενομένης κατασχέσεως ἢ προσωπικῆς κρατήσεως, οἱ ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσι παρ' ἀλλοδα-

πῶν ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, οὐδ' αἱ περιπτώσεις τῶν ἄλλων ἐδαφίων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ τῶν ἄρθρων 20 καὶ 22 ἀριθμ. 3—7, καθ' ἃς ἐφαρμόζεται ἡ αὐτὴ ἐξαίρεσις, ἀποκλείουν τὴν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 5 τοῦ ἄρθρου 19 ὀρισμένην περίπτωσιν, οὐδ' ἄλλως ταυτίζονται μὲ αὐτήν, ἀλλὰ διαφέρουν οὐσκωδῶς, ὡς καὶ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς συνθήκαι τοῦ Κράτους περιέχουν ἐξαίρεσιν τινα ἢ ὁ ἐναγόμενος ὑπέβαλεν ἐαυτὸν ῥητῶς, ἢ σιωπηλῶς, εἰς τὰ Ἑλληνικά δικαστήρια συμφῶνως μὲ τὴν διατάξιν τοῦ 27 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀποῦ δὲ κατὰ τὰ προεκτεθέντα κατ' ἄλλοδαποῦ δύναται ὁ ἄλλοδαπὸς νὰ λάβῃ τὸ συντηρητικὸν τῆς κατασχέσεως μέτρον, ὅπως καὶ ὁ ἡμεδαπός, ἀναγκαιῶς ἔπεται ὅτι αὐτοῦ ἐνεργηθέντος, τὸ δικαστήριον εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις του, εἶναι ἀρμόδιον ν' ἀποφασίσῃ καὶ περὶ τῆς ἀπαιτήσεως, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ ἐπιχειρηθεῖσα κατάσχεσις, διότι τὰ Ἑλληνικά δικαστήρια καθίστανται ἀρμόδια ἐπὶ δίκης μεταξὺ ἄλλοδαπῶν, καὶ διὰ τῆς κατασχέσεως κατὰ τὴν ῥητὴν περὶ τούτου διατάξιν τοῦ ἄρθρου 27 καὶ τοῦ ἄρθρου 19. § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ δ' ἐν αὐτῇ περιεχομένη ῥῆσις «τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα κατεσχέθησαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ἡδύναντο νὰ κατασχεθῶσιν» οὐδεμίαν ἄλλην ἔννοιαν ἔχει, εἰμὴ ὅσῃκις ἐπιτρέπεται ἐπ' αὐτῶν ἡ κατάσχεσις καὶ ἐπὶ ἡμεδαπῶν. (10—1861).

40

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 1033 καὶ ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ἑτέρα ἄρθρα τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ Νόμος ἔλαβε πρόνοιαν νὰ διατάξῃ εἰδικῶς τὰς συνεπείας τῆς παραβιάσεως τῆς κατασχέσεως, ὅταν αὕτη ἢ παραβίασις γίνηται παρὰ τοῦ ὀρειλέτου αὐτοῦ διὰ διαθέσεως τῶν κατασχεθέντων κινητῶν καὶ ἀκινήτων, ἢ ὅταν γίνηται παρὰ τρίτου τινὸς διὰ διαθέσεως τῶν ἐν χερσὶν αὐτοῦ κατασχεθέντων χρημάτων τοῦ ὀρειλέτου, καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει κηρύττει τὴν διάθεσιν τοῦ ὀρειλέτου ἄκυρον καὶ μὴ οὕταν κατὰ τὰ ἄρθρα 890, 926, 963 καὶ 964, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει κηρύττει μόνον ὑπεύθυνον πρὸς ἀποζημίωσιν τὸν τρίτον, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ τῶν χρημάτων κατάσχεσις (κατὰ τὰ ἄρθρα 889, 927, 961 καὶ 962 τῆς Πολιτ. Δικονομίας). Ἀποῦ λοιπὸν ληφθείτης εἰδικῶς ὑπ' ὅψιν τῆς παραβιάσεως τοῦ τρίτου, καὶ διαταχθεισῶν εἰδικῶς τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, περιωρίσθη ὑπὸ τοῦ Νόμου τὸ διαταχθὲν ἀποτέλεσμα εἰς μόνην τὴν παρὰ τοῦ τρίτου ἀπόδοσιν τῆς ζημίας πρὸς ἐκείνον, εἰς ἣν ἐπρόξενήθη αὕτη, χωρὶς νὰ διαταχθῇ τὸ ἄκυρον καὶ μὴ ὅν τῆς παρὰ τοῦ τρίτου διαθέσεως τῶν χρημάτων, ἔπεται ὅτι ἡ πληρωμὴ, ἣν οὗτος ἔκαμε τῶν κατασχεθέντων παρ' αὐτῷ χρημάτων εἰς ἄλλον δανειστὴν τοῦ ὀρειλέτου παρὰ τὸν

κατασχόντα, μὴ οὖσα ἄκυρος, δὲν χρηγεί εἰς τὸν κατασχόντα δανειστήν τὸ δικαίωμα νὰ διεκδικήτῃ κατὰ τοῦ πληρωθέντος δανειστοῦ τὰ εἰς τοῦτον δοθέντα χρήματα ὑπὸ τοῦ φύλακος, ἀλλὰ μόνον δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ παραβάτου φύλακος, ἥγουν τοῦ τρίτου μεσεγγυήτου, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁ πληρωθεὶς ἕτερος δανειστής μετεχειρίσθῃ δόλον, ὅπότε ὁ ζημιωθείς κατασχετὴς δύναται ν' ἀποτείνῃ κατὰ τοῦτου τὴν τοῦ δόλου ἀγωγὴν. (326—1861).

41

Κατὰ τὸ ἄρθρον 964 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιζήμιοι μόνον διαθέσεις τοῦ κατασχεθέντος πράγματος ἀπαγορεύονται τῷ ὀφειλέτῃ, καὶ διὰ τοῦτο οὐχὶ πᾶσα ἀδιακρίτως, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνας τῶν μετὰ τὴν κατάσχεσιν γενομένων μεταξύ ὀφειλέτου καὶ τρίτων συμφωνειῶν περὶ καλλιεργείας καὶ συντηρήσεως τοῦ κτήματος τοῦ κατασχεθέντος καὶ τῶν καρπῶν αὐτοῦ, δύναται ὁ κατασχὼν δανειστής νὰ προσβάλλῃ ὡς ἄκυρος, αἵτινες ἐπιζήμιοι εἰσίν. (232—1862).

42

Πλοίου.

Αἱ περὶ κατάσχεσεως καὶ πωλήσεως τῶν πλοίων διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 197 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐφαρμόζονται μὲν καὶ εἰς τὸν κατὰ συνέθειαν τοῦ ἁρθρου 220 τοῦ αὐτοῦ Νόμου γεγόμενον πλειστηριασμὸν πλοίου μεταξύ συνιδιοκτητῶν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὸν τοιοῦτον πλειστηριασμὸν εἰμὴ τὸ ἄρθρον 202 καὶ ἐπόμενα οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἄρθρον 201, διότι τὴν παρ' αὐτοῦ διατασσόμενην κλήτευσιν τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὸ Δικαστήριον ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν πώλησιν, ἀναπληροῖ ἐπὶ τοιούτων πλειστηριασμῶν ἡ κλήτευσις τοῦ μὴ στέργοντος εἰς τὸν πλειστηριασμὸν συνιδιοκτήτου εἰς τὸ δικαστήριον, ἣν ὑποθέτει τὸ ἄρθρον 220 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. (323—1862).

43

Κατὰ τὸ πρῶτον εἰσάφισμα τοῦ ἁρθρου 954 τῆς Πολιτικ. Δικονομίας, τ' ἀκίνητα τῶν ἀνηλίκων δὲν δύναται νὰ κατασχεθῶσιν εἰμὴ μόνον ἐὰν δὲν εὐρεθῶσι κινητὰ δυνάμενα νὰ κατασχεθῶσι, καὶ ἀναγκαῖον ἐστὶ τῆς κατάσχεσεως τοῦ ἀκινήτου νὰ προηγηθῇ ἀναζήτησις κινητῶν, συντελεστικὸν δὲ δι' ἐκθέσεως, ἰδίᾳ πρὸς τοῦτο συντασσομένης, νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ἂν μετὰ τὴν κατάσχεσιν τῶν ἀκινήτων ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχουσι κινητὰ, ἡ κατάσχεσις αὕτη δὲν ἄκυροῦται. (165—1863).

44

Τὸ ἄρθρον 1037 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ συντηρητικῆς κατάσχεσεως ἀκινήτων, παραπέμπει ῥητῶς εἰς τὸ ἄρθρ. 984, κατὰ δὲ τοῦτο εἰς τὴν κατάσχεσιν κατασχεθέντων ἤδη ἀκινήτων, ἐφαρμόζεται ἡ τοῦ

ἄρθρου 908 διάταξις τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν κατά-
σχισιν μετεγγνημένων ἤδη πραγμάτων, ἅρα ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἰσχύει
οὐχὶ μόνον ἐπὶ ἀναγκαστικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως.
(315—1863).

ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ.

1

Αἱ εἰς τὰ 940 καὶ 941 ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας περιλαμβανόμε-
ναι διατάξεις περὶ κατατάξεως δὲν εἶναι ἀπλῶς διαδικαστικαί, ἀλλὰ
τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου, ὡς παρέχουσαι καὶ ἀφαιροῦσαι δικαιώματα,
ἐπομένως καθὼ τοιαῦται δὲν ἔχουσιν ἀναδρομικὴν ἰσχὴν οὔτε δύνανται
διὰ τοῦτο ν' ἀφαιρέσωσι δικαιώματα ἀποκτημένα πρὸ τῆς δημοσιεύ-
σεως αὐτοῦ. (402—1840).

2

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας 936, 946, 947
καὶ 995, ἐν ταῖς περὶ κατατάξεως δίκαις ἐξετάζονται καὶ ἀπορρίπ-
τονται πολλῶν ὁμοῦ δικαιώματα, ἥτοι τῶν διαφόρων δανειστῶν τῶν
ἀναγγεληθέντων ἵνα λάβωσι μέρος εἰς τὸ ἐκπληστηρίασμα· ἐν δὲ αἱ δα-
νείσται οὗτοι προσκληθέντες παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν νὰ λά-
βωσι γνῶσιν τοῦ ἐκτελεστοῦ κηρυχθέντος πίνακος κατατάξεως δὲν ἀνα-
κόψωσιν αὐτόν, καθίσταται οὗτος τελεσιδίκος, ἡ δὲ βραδύτερον ἢ κατ'
ἄλλον παρὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 949 διαγεγραμμένον τύπον γενομένη ἀ-
νακοπὴ ἀπεκρίβετός ἐστιν· ὅθεν ἐνεκα τῆς ἐπερχομένης τελεσιδικίας
κατὰ τῶν ἀναγγεληθέντων καὶ μὴ ἀνακοφάντων δανειστῶν, δὲν δύναν-
ται οὗτοι ν' ἀπαιτήσωσιν εἰμὴ τὸ ποσόν, εἰς ὃ ὀριστικῶς κατετάχθησαν,
οὐδέποτε ὅμως καὶ τὸ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἄλλου δανειστοῦ ἀφαιρεθὲν
ἀπ' ἄλλον· ταῦτα δ' ἐνῷ δὲν ἀντικρούωνται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 950 τῆς
αὐτῆς Δικονομίας, ὅπερ συγχωρεῖ πρέμειναι εἰς τοὺς μὴ ἀνακόφοντας
δανειστάς μονὴν βεβηκώς πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν, ἵνα
μὴ διὰ τῆς τῶν ἄλλων δανειστῶν ἀνακοπῆς χειροτερεύῃ ἡ θέσις των,
ὑποστηρίζονται καὶ ὑπὸ τοῦ 952 ἄρθρου, καθ' ὃ, ἀμὰ ἀποφασισθῇ τε-
λεσιδικίως παρεμπόπτουσά τις ὑπόθεσις πληρώνονται ἀνυπερθέτως οἱ δι'
αὐτῆς κατατάχθέντες δανεισταί. (209—1858).

ΚΑΤΟΧΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗ.

1

Ὁ Νόμος εἰς τὸ 81 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἐννοεῖ ἄλλην
διακατοχὴν εἰμὴ τὴν νομικὴν, ἥτις μόνη δίδει δικαιώματα εἰς χρησι-
μοποιεῖν καὶ εἰς παραγγέλλειν, τοῦτέστιν ἐκείνην τὴν ὅποian ἐνερ-
γεῖ τις ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ μὴ τὴν δι' ἄλλου τοῦ νὰ κατέχῃ τὸ πρᾶγμα
ὡς ἰδιοκτησίαν του. (7—1844).

2

Κατὰ τὸν 139 § τοῦ τίτλ. τοῦ 2. βιβλ. τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἡ κακὴ πίστις ἀρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ κατέχων γνωρίζει ὅτι τὸ κτῆμα εἶναι ἀλλότριον. (43—1842).

3

Ἡ παρὰ τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου του διατηρουμένη κατοχή ἐν ὀνόματι τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐπέχει μὲν κατὰ Νόμον τόπον φυσικῆς καὶ πολιτικῆς παραδόσεως, καὶ γενομένης δηλώσεως παρὰ τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου του περὶ τῆς διατηρήσεως ταύτης ὑφ' ὅρον τινα, ἔχει καὶ κατὰ τῶν τρίτων ἀναδρομικὴν δύναμιν ἅμα ἐκπληρωθῇ ὁ ὅρος (Νόμος 18, βιβλ. 41, τίτλ. 2. καὶ Νόμος 26. βιβλ. 45. τίτλ. 3. τῶν Πανδ.). (67—1847).

4

Κατὰ τὴν διάταξιν 5. τοῦ Κώδ. βιβλ. 3. τίτλ. 32. καὶ τὸν ἀριθμ. 6. βιβλ. Β'. τίτλ. Α'. τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος διακαίεται νὰ λάβῃ τ' ἀναγκαῖα ἐξοδα τοῦ παρ' αὐτοῦ κατεχομένου κτήματος, ὑποχρεοῦται δὲ κατὰ τὸν ἀριθμὸν 13. βιβλ. Β'. τίτλ. Α'. τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ τὴν ἀπάδοσιν τῶν ὧσων συνέλεξεν ἢ ἡδύνατο νὰ συνάξῃ καρπῶν. (180—1847).

5

Ὁ ἀπὸ 29 Φεβρουαρίου 1848 Π. Νόμος χωρηγῶν εἰς τοὺς γεωργοὺς ὠρισμένην τινα ποσότητα γῆς, δὲν ἐννοεῖ βεβαίως ὅτι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ καταλάβῃ κατ' ἀρέσκειαν καὶ αὐτογνωμόνως ὅποιονδήποτε μέρος ἐθνικῆς γῆς, ἀλλ' ὅτι ἡ παραχώρησις πρέπει νὰ γίνῃ πάντοτε διὰ τῆς ἀρμυδίας ἀρχῆς μετὰ προηγουμένην αἴτησιν. (86—1851).

6

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου (C. 5. C. 3, 32) 84, 13 (15, 1) ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος δύναται νὰ λάβῃ ἀποζημιώσεις μόνον διὰ τ' ἀναγκαῖα ἐξοδα. (80—1851).

7

Ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος ἔχει δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ τὰ ἀναγκαῖα τῆς οἰκοδομῆς ἐξοδα. (Ἀρμ. βιβλ. Β'. τίτλ. α. § 6 καὶ νόμος 5 de rei vindicat.) (161—1854).

8

Ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος δὲν ἀποδίδει μόνον τὸ πρᾶγμα καὶ ὅσους ἐσύναιε καρποὺς, ἀλλὰ καὶ ὅσους ἡδύνατο νὰ συνάξῃ (Ἀρμ. βιβλ. Β'. τίτλ. α. 13. νόμος 22. Κώδικος de rei vindicat.) (161—1854).

9

Κατὰ τὸν νόμον 15. βιβλ. 22. τίτλ. 1 τῶν Πανδεκτῶν de usuris, καὶ αὐτὸς ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ τόκους.

τῶν εἴτε πρὸ τῆς ἀγωγῆς, εἴτε μετ' αὐτὴν συναχθέντων ἐνοικίων, ὡς τοῦτο προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸν § 4 τοῦ ἀρθρ. 156 τῆς Πολιτικῆς Δικαστομίας. (161—1854).

10

Ὁ ἐνεκα εἰκονικοῦ τίτλου κατέχων ἀκίνητον κτῆμα, οὐχὶ ὡς ἴδιον, ἀλλ' ὡς κτῆμα τρίτου, ἀρεῖλει τόσον αὐτός, ὅσον καὶ οἱ εἰς τὴν θέσιν του ταύτην ὑπαισυχόμενοι κληρονόμοι τοῦ ν' ἀποδώσωσι καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῶν, εἴτε ἐν καλῇ, εἴτε ἐν κακῇ πίστει διετέλουν, διότι αἱ ἐνοχικαὶ σχέσεις μεταβαίουσιν εἰς τοὺς κληρονόμους, οἳ αὐτῶν καὶ παρὰ τῷ ἀποθανόντι κληρονομουμένῳ. (228—1854).

11

Κατὰ τὸν § 3 τῆς μοναδικῆς διατάξεως τοῦ Κώδικος ἐκβλ. 7. τίτ. 31 ἡ ἐν ἀρχῇ καλῇ πίστις δὲν μεταβάλλεται εἰς κακὴν διὰ τῆς ἐπιγενομένης γνώσεως, ὅτι τὸ ἀποκτηθὲν ἀνήκει εἰς ἄλλον. (131—1856).

12

Ἡ διάταξις τοῦ 11 ἀρθρου τοῦ ΡΛ' τῆς 5 Μαρτίου 1849, καθ' ἣν τὸ δημόσιον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ παραιτήσεως μόνον ἀποβάλλει τὴν νομικὴν κατοχὴν τῶν γαιῶν καὶ κτημάτων, ἐρ' ὧν εἰλάβανε δικαίωμα ἐπικαρπίας μέχρι τέλους 1843, ὡς διάταξις ὅθεν ἐξαιρετικὴ πρέπει στενωπὸς νὰ ἐφαρμόζεται εἰς ἂ ῥητῶς προβλέπει θέματα. (237—1857).

13

Ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος ἔχει τὴν νομικὴν νομὴν, ἐπομένως καὶ τὰ περὶ αὐτῆς παραγγέλματα Ν. 4. § 1. (43. 26) καὶ δύναται νὰ ἐνάξῃ τοὺς διαταράξαντας τὴν νομὴν αὐτοῦ, ἢ ἀποβαλόντας αὐτὸν ἐξ αὐτῆς. (103—1858).

14

Κατὰ Νόμον ὁ καλῆς πίστεως κάτοχος δὲν ὑποχρεοῦται ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ν' ἀποδώσῃ πρὸς τὸν κύριον τοῦ πράγματος εἰμὴ τοὺς σωζομένους καρποὺς εἰς χεῖράς του, ἀνευ διακρίσεως τῆς ιδιότητός του ὑπὸ τὴν ὁποίαν κατέχει τὸ ἐνικηθὲν κτῆμα. (Εἰς. § 25. 12. 1) § 2 (4. 17) Ν. 22 Κωδ. (3. 32) Βασ. § 101 (15. 1) (256—1859). (*)

ΚΗΛΕΜΩΝ.

1

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Πολιτικοῦ Δικαίου (1. 45 § alt. D. de administr. et periculo tutorum L. 34. D. de iuvneveju) οἱ κηδεμόνες διαρκούσης τῆς δίκης δύνανται νὰ κῆρωσι συμβιβασμὸν εἴτε διὰ δικα-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα ἐνστάσεων διακατοχῆς (1), καρπῶν (5) καὶ (6) καὶ νομῆς (8).

490 ΚΙΝΗΤΑ. ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ, ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ, ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ.

στιτῆς ἐκθέσεως εἴτε διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 477 § 2 Πολιτικ. Δικαίου. (106—1853).

2

Ὅσάκις ὑφίσταται ἡ ἀνάγκη τοῦ διορισμοῦ κηδεμόνος περιουσίας εἰς ἀγνώστου κυρίου, εἴτε ἀπόντος, οὗ τινος ἀγνοεῖται ἡ ὑπαρξίς, ὁ ἐπὶ τῇ ἀρμοδίας ἀρχῇ διορισμένος κηδεμὼν ἔχει μόνον τὴν ἐξουσίαν τῆς παραφυλακῆς (ad custodiam) τῆς τοιαύτης περιουσίας, ὅθεν δικαιούται ἐπιχειρήσει πᾶσαν πρᾶξιν ἀναγκαίαν εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῆς, νὰ ἐκποιήσῃ δὲ τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα πράγματα δικαιούται τότε μόνον ὅταν ταῦτα ἄλλως ἤθελον φθαρῇ, μὴ οὕσης ἐφικτῆς τῆς συντηρήσεως αὐτῶν αὐτοουσίῳ. Πανδ. (26. 7) 48 Βατ. (37. 7) 47. Πανδ. (50. 1. § 4. ἤτοι ὁ τοιοῦτος κηδεμὼν δὲν ἔχει ἀτελείαν τὴν διοίκησιν τῆς τοιαύτης περιουσίας. (254—1856).

3

Κατὰ τὸν Νόμον Π. Ν. 54. 6. (26. 7) Κ. 1 (5. 48) ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς κηδεμόνας νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν δίκην, ἥτις ἤρξατο ἐν ὀνόματι τοῦ κηδεμονευομένου μέχρι τῆς τελείας καὶ δι' ὅλων τῶν βαθμῶν ἀποπερατώσεως αὐτῆς. (336—1861).

4

Κατὰ τὸν Ν. 15 Π. (26. 7) καὶ τὴν διάταξιν δ'. (37. 7) τῆς Βασιλ. ὁ κηδεμὼν δύναται ἀνευ τῆς συνδρομῆς τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς νὰ εἰσπράττῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐκείνου ὅταν ᾖναι φόβος ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλετῶν. (186—1863). (*)

ΚΙΝΗΤΑ.

1

Κατὰ νομικὴν πρόληψιν ὅσάκις ἡ σύζυγος συνοικῇ μετὰ τοῦ συζύγου τὰ τῆς συζυγικῆς οἰκίας των κινητὰ πράγματα θεωροῦνται μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως ὡς ἰδιοκτησία τοῦ συζύγου (33—1841) Σύμφωνος καὶ ἡ (107—1852) ὡς καὶ ἡ (91—1863).

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ, ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ, ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ.

1

Κατὰ τὸν Ν. 8. Κώδικος de jure liberandi συνδυασμένον μετὰ τὸν Νόμον 7. Κώδ. de petit haered. ὁ κληρονόμος δύναται μὲν νὰ ὠφεληθῇ τοῦ δικαιώματος τῆς διασκέψεως καὶ μέχρι τριακονταετίας, ἀλλ' τότε μόνον ὅταν ἀγνοῇ τὴν εἰς αὐτὸν ἐπαγωγὴν τῆς κληρονομίας δὲν ὑπάρχουσι κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις ἐκ μέρους τῶν δανειστῶν αὐ-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἐπιτροπείας.

ὁσάκις ὁμοῦς ὑπάρχουσι τοιαῦται, τότε πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις τῶν Νόμων 19 τοῦ Κώδικος Εἰβλ. 6. τίτλ. 30. Ν. 22. § 13. αὐτόθι καὶ Ν. 69. Πανδ. 29, 2, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ κληρονόμος χρεώσται ἐντὸς ῥητῆς προθεσμίας νὰ διαλύσῃ τὴν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας θέλησίν του, ἄλλως θεωρεῖται ὡς ἀποδεχθεὶς τὴν κληρονομίαν. (2—1844).

2

Κατὰ τοὺς Νόμους 19 τοῦ Κώδικος Εἰβλ. 6. τίτλ. 3. Νόμος 22 § 13. αὐτόθι, καὶ Νόμους 69. Πανδεκτῶν 29, 2, ὁσάκις ὁ κληρονόμος δὲν δηλώσῃ ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας, τὴν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας θέλησίν του, θεωρεῖται ὡς ἀποδεχθεὶς τὴν κληρονομίαν. (92—1845).

3

Ἡ αὐτοκρατορικὴ διάταξις ἡ περιερχομένη εἰς τὸν ἀριθ. 22 τοῦ Κώδικος *de jure deliberandi* (6. 30) κατήργησεν ὡς περιττὴν τὴν διὰ τῆς διατάξεως 19 τοῦ αὐτοῦ τίτλου προσηφισμένην, ὡς αὐτοδικαίως ἀνήκουσαν εἰς πάντα κληρονόμον, ἐνιαυσίον διάσκεψιν (ἐν ἀρχῇ § 11 καὶ 13) ὥστε ἡ διάταξις 19 δὲν ἰσχύει εἰμὴ μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ κληρονόμου παραπομπὴν τοῦ τῆς διασκέψεως δικαίωματος, τοσούτω μᾶλλον ὅσον τὰ Βασιλικά (ρζ' 6. 35. 14) ἰδίως εἰς τὰ πρόσωπα μόνον τῶν διαδόχων τὴν περιόρισαν, ἀφαιρῶντα ἐξ αὐτῆς τοὺς ὅρους, οἵτινες ἀνεφύοντο εἰς τὸ πρόσωπον αὐτὸ τοῦ κληρονόμου ὡς πρὸς τὴν στέρησιν τῆς κληρονομίας *eis cum successiones sua. . . nec heredibus ejus* ἐπέτρεψε δὲ ἡ εἰρημένη διάταξις 22 συγκαταβατικῶς εἰς τοὺς μὴ θέλοντας νὰ κάμωσι χρῆσιν τοῦ δι' αὐτῆς ψηφισθέντος εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς, προκρίνοντας δὲ μᾶλλον νὰ διασκεφθῶσιν, ἄδειαν διασκέψεως τότε μόνον, ὅταν οὗτοι ῥητῶς τὴν ζητήσωσι, καὶ ἐνιαυσίου μὲν δοτέας παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, ἐνεαμήνου δὲ παρὰ τῶν δικαστῶν, μὲ τὸ ῥητὸν ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ λογίζωνται οἱ τὴν διάσκεψιν ταύτην αἰτησάμενοι ὡς ἐπεύθυνοι κληρονόμοι, ἐὰν ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς διασκέψεως οὔτε ῥητῶς ἀπεδέχθησαν οὔτε ῥητῶς ἀπέβαλον τὴν κληρονομίαν (§ 14 τοῦ Νόμου), ἐνῶ ἐπὶ τῆς καταργηθείσης νομίμου ἐνιαυσίου διασκέψεως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σιωπῆς ἢ ἀπραξίας τοῦ εἰς τὴν κληρονομίαν καλουμένου ἦτο ὅπως ἐναντίον ἤγουν ἦτο ὁ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν ἀποκλεισμός αὐτοῦ· παρὰ τὴν διαληφθεῖσαν περίπτωσιν τῆς κατ' αἰτίαν χρησιμοποιήσεως διασκέψεως ἡ διάταξις 22 δὲν ψηφίζει ἄλλαν διάσκεψιν, ὡς αὐτοδικαίως ὑπάρχουσαν, διότι ἡ ἔκφρασις τοῦ § 11 τοῦ αὐτοῦ Νόμου *ased sit hoc spatium (trum mensuram) ipso jure pro deliberatione heredibus concessum* ἢ ἀναγομένη εἰς τὴν μὴ παρενόχλησιν τοῦ

κατ' ἀπογραφὴν κληρονόμου παρὰ τῶν δανειστῶν ἐντὸς τῶν τριῶν πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς μηνῶν, δὲν ἐννοεῖ ὅτι τὸ τρίμηνον διάστημα περὶ ἡρώεται πρὸς διάσκεψιν, ἀλλ' ὡς τὰ βασιλικά διασαφηνίζουσιν ἀντὶ διασκέψεως (ρί. 2) ἐδ. 10. 6. 35, 14) οὕτε προσδιορίζει ἡ αὐτὴ διάταξις τὴν τρίμηνον αὐτὴν ἢ ἄλλην τινὰ προθεσμίαν, ἵνα ἐντὸς αὐτῆς ὁ μὴ αἰτησάμενος τὴν διάσκεψιν, καὶ μὴ θέλων νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς, δηλώσῃ ῥητῶς ὅτι ἀποδέχεται τὴν κληρονομίαν, ὥστε ἐὰν παρέλθῃ ὁ χρόνος ἐν σιωπῇ νὰ ἐκλαμβάνηται ἀναγκαστικῶς ὡς μὴ ἀποδεχθεὶς, ἀλλὰ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας, ἀλλὰ καθόσον περὶ προθεσμίας λαλεῖ, καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν παραιτήσιν, μίαν μόνον διάταξιν ἔχει (§ 1) ἥτις λέγει ἐπιτακτικῶς (κατὰ τὴν ἀναμφίβολον ἑκφρασιν τῶν παρ' ἡμῖν ὑπερσχυόντων τοῦ Ἰουστινιανοῦ Κώδικος βασιλικῶν [ρί. 1] καὶ 2) B. 35, 14 «εἰ μὴ σκαζούτῃ διανοίᾳ, ὑποπτηστέαν ἦτοι παραιτητέαν αὐτῷ τὴν κληρονομίαν εἶναι πιστεύειν φανερώς ὅση τριῶν μηνῶν διαστήματος, ἐξ οὗ αὐτῷ γνωσθῇ, γεγραμμένον αὐτὸν εἶναι, ἢ κληθέντα κληρονόμον, ἀπαγορευέτω, οὐδεμιᾷ ἀπογραφῇ γινομένης, οὐδὲ ἄλλης περιόδου σκοπούμενης καὶ εἴη ἄλλοτριος τῆς τοιαύτης κληρονομίας εἴτε ἐπιβαρῆς ἐστὶν εἴτε ἐπικερδῆς» ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται, ὅτι ὁ μὴ ἔχων ἀμριταλαντευομένην τὴν διάνοιν, καὶ διὰ τοῦτο μὴ αἰτούμενος τὴν πρὸς διάσκεψιν προθεσμίαν, ἀλλὰ νομίζων παραιτητέαν τὴν κληρονομίαν, ὑποχρεοῦται ἐντὸς τριῶν μηνῶν νὰ υποβάλλῃ αὐτήν, ἀπαγορευέτω φανερώς καὶ τότε ἀπαλλοτριούται αὐτῆς, ἄλλως, ἐὰν τοῦτο δὲν πράξῃ ἐντὸς τῆς τριμηνίας, ἐπειδὴ δὲν ἐξεπλήρωσεν ἐμπροθέσμους, ὅτι παρὰ τοῦ Νόμου διατάσσεται πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀποξενώσεώς του, εἰκάζεται ἐκ τῆς σιωπῆς του ὅτι δὲν ἐννοεῖ αὐτὴν παραιτητέαν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτε καθίσταται ἄλλοτριος αὐτῆς, ἐπὶ στιγμιαίᾳ δὲ ὑποθέσει ὅτι οἱ ὅροι οὗτοι τοῦ μηνυθέντος νόμου, ὅπως τὰ βασιλικά τοὺς περιέχουσι, δὲν παρῆσαν προφανῶς τὸ ἀνωτέρω λογικὸν συμπέρασμα, ἀλλ' ἠνύδουν ὅτι ἐντὸς τῶν τριῶν ἀπὸ τῆς γνώσεως μηνῶν ὁ κληρονόμος ὑποχρεοῦται ῥητῶς, ἢ ν' ἀποβάλλῃ ῥητῶς τὴν κληρονομίαν, πάλιν ἢ παντελῶς σιωπῇ του καὶ ἀπραξίᾳ κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα δὲν ἐπιτρέπεται εὐλόγως νὰ ἐρμηνευθῇ, δυνάμει τῶν ἀρχαιότερων Νόμων, ὡς ἐπιφέρουσα παραιτήσιν τῆς κληρονομίας, ἀλλὰ πρέπει μᾶλλον νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἐπιφέρουσα ἀποδοχὴν αὐτῆς δυνάμει τοῦ ἰδίου αὐτοῦ Νόμου 22 § 14 διότι ὅταν εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν Νόμον ἀπαντᾷται ἡ ῥητὴ ἐρμηνεία τῆς σιωπῆς ἢ ἀπραξίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χορηγηθείσης, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κληρονόμου διασκέψεως, καὶ εἶναι ἐπομένως, ἐν ταυτότητι περιπτώσεως, γνωστὴ ἡ περὶ τούτου νεωτέρα θέλησις τοῦ νομοδότη, ἄτοπον καθίσταται ν' ἀνατρέξῃ τις εἰς ἀρχαιο-

τέρους· καὶ εἰς καταργηθέντας ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο Νόμους, διὰ ν' ἀναγκάσῃ ἄλλην διάφορον ἐρμηνείαν. Τοῦτο δὲ τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ νομοθέτης ἐξεφράσθη διὰ τοῦ ρηθέντος 22 (ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει) ὅτι ἠθέλησεν ἐξ ὅλων τῶν προηγουμένων αὐτοκρατορικῶν διατάξεων νὰ σχηματίσῃ ἓνα μοναδικὸν Νόμον, τοῦτον δὲ τὸν 22, καὶ ὅτι ἐν τούτῳ περιέλαθεν ἀπ᾽ αὐτῆς τὰς περιπτώσεις (§ 11), ὥστε ἐκάστη περίπτωση ἀπαιτεῖται κατὰ τοῦτον μόνον τὸν Νόμον νὰ ἐρμηνεύηται καὶ ν' ἀποφασίζηται. (77—1846).

4

Ὁ κληρονόμος δὲν δύναται νὰ κυριεύῃ διὰ τῆς πολυχρονίου χρήσεως τὸ κληρονομούμενον πρᾶγμα, ὅταν ἡ νομὴ τοῦ κληρονομουμένου ᾖ τὸν ἐλαττωματικὴν, διότι ὑπολαμβάνεται ὅτι νέμεται κατὰ κακὴν πίστιν, καθόσον τὰ ἐλαττώματα τῆς νομῆς τοῦ ἀποθανόντος μεταβαίνουν καὶ εἰς τὸν κληρονόμον αὐτοῦ, ἀριθ. 34 καὶ 39 ἐιβλ. 2. τίτλ. 1 ἐξαβ. τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ τὴν διάταξιν 4 τοῦ Κώδικος ἐιβλ. 7. τίτλ. 33 καὶ διάταξιν 3 καὶ τὸν 1 § αὐτῆς αὐτόθι τίτλ. 30.)53—1847).

5

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 560 § 3, 553 § 5 καὶ 756 § 3, τῆς Πολ. Δικονομίας, προκύπτει ἀριδῆλως, ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἀρθρου 560 ὁρισμένη τετραμήνης προθεσμία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας, δὲν διατρέχει αὐτοδικαίως κατὰ τοῦ ἀνενοχλήτου κληρονόμου, ἀλλ' ἀφορᾷ μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἴτε ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς μεταξὺ δανειστῶν τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ἢ προσκαλοῦνται οἱ τελευταῖοι ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονομουμένου παρὰ τῶν δανειστῶν, ἢ παρ' ἄλλων, τῶν ὁποίων τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῶν ἐπιδόξων κληρονόμων, νὰ ἐκφρασθῶσιν περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, καθότι τὸ ἀρθρον 553 κατατάττει τὴν περὶ συντάξεως ἀπογραφῆς αἰτησὶν τοῦ κληρονόμου μεταξὺ τῶν ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων, καὶ ἐπομένως ὑποθέτει δίκην ἐκκρεμῆν· τὸ 560 ὁρίζει, ὅτι μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ἀπογραφῆς ἄρχεται ἐκεῖνη τῆς ἀπαντήσεως, διὰ νὰ ὑπάρχῃ δὲ περίπτωσις ἀπαιτήσεως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀγωγή εἰσηγμένη. Τὸ 756, ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἐρέσεως δὲν ἄρχεται κατὰ τῶν κληρονόμων εἰμὴ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως, καὶ μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀπογραφὴν προθεσμίας, τούτῳστι ὑποθέτει δίκην πρωτοδικῶς δικασθείσαν, ἐξ ὅλων δὲ τούτων ἀποδεικνύεται ὅτι κατὰ τὸν Νόμον ἡ δήλωσις περὶ τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς ἐντὸς τετραμήνου προθεσμίας εἶναι δικαίωμα μὲν εἰς τὸν ἀνενοχλήτον κληρονόμον, ὑποχρέωσις δὲ εἰς αὐτὸν ὅταν προσκαλούμενος

θέλει νά ἐπικαλεσθῇ τὸ εὐεργέτημα τοῦτο, ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ Νόμου, προκύπτει ἔτι σαφέστερον ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 1074 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζουσιν, ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς περὶ διασκέψεως δηλώσεως κρίνονται κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον κατὰ δὲ τὸ δίκαιον τοῦτο ὁ κληρονόμος δύναται νά ὤφελθῃ τοῦ δικαιώματος καὶ τῆς διασκέψεως καὶ μέχρι τριακονταετίας, (ὡς ἐπὶ παντός πραγματικοῦ δικαιώματος), ὅταν ἀγνοῇ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπαγωγὴν τῆς κληρονομίας, δὲν ὑπάρχουν κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις καὶ δὲν ἀνεμίσχθη εἰς αὐτὴν ὡς κληρονόμος (N. 8 καὶ 22. § 2. Κώδικος de jure deliberandi N. 7. Κώδ. de pet. haered.), καὶ τότε μόνον ὑποχρεοῦται νά δηλώσῃ ἐντὸς ῥητῆς προθεσμίας τὴν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας θέλησίν του, ὅταν ὑπάρχουν κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις (N. 22. εἰβλ. 6. τίτλ. 30. τοῦ Κώδ. N. 69 εἰβλ. 29 τίτλ. 2. τῶν Πανδ.) τέλος, καὶ αὐτὸς ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος δύναται ν' ἀποβάλλῃ τὴν κληρονομίαν, καὶ ἂν τὴν ἐδέχθη ὑπὸ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀπογραφῆς (N. 22. § 13. εἰβλ. 6. τίτλ. 30 τοῦ Κώδικος Instit. εἰβλ. 2. τίτλ. 19. § 6). ἐπομένως μὴ ὄντος τοῦ εὐεργετήματος τοῦτου εἰμὴ ἀπλῆς τροπολογίας ἐκείνου τῆς διασκέψεως, εἰσαχθέντων ἀμφοτέρων πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὴν ὀφέλειαν τοῦ κληρονόμου, ἔπεται ὅτι ἀφοῦ δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἀνενόχλητος κληρονόμος νά ἐκφρασθῇ ἐντὸς ὀρισμένης προθεσμίας περὶ παραδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, εἰμὴ ἀφοῦ ῥητῶς προσκληθῇ, κατὰ μείζονα λόγον δὲν ὑποχρεοῦται νά ἐκφρασθῇ ὡς πρὸς τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀπογραφῆς, πρὶν ἢ προσκληθῇ. (88—1847).

6

Ἐπὶ τῆς κληροδοσίας ὀρισμένου καὶ εἰς τὸν διαθέτην ἀνήκοντος πράγματος, ὁ κληροδόχος καθίσταται αὐτοδικαίως κύριος αὐτοῦ ἅμα γίνει ἀποδοχὴ τῆς κληρονομίας (Νόμος 81 εἰβλ. 31 καὶ Νόμος 44 § 1. εἰβλ. 30. τῶν Παδεκτῶν de legatis). ὅθεν ἔπεται ὅτι ἀποκτᾷ ἐπίσης αὐτοδικαίως καὶ τὸ κληροδοτηθὲν πραγματικὸν δικαίωμα, καὶ δύναται νά διεκδικήσῃ αὐτὸ κατὰ παντός κατόχου, ἀδιαφόρως ἂν ὁ διαθέτης κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου του δὲν ἦτο κάτοχος τοῦ κληροδοτηθέντος πράγματος (Νομ. 10. εἰβλ. 33. τίτλ. 2. τῶν Πανδεκτῶν) (278—1852).

7

Κατὰ τὸν Νόμον (§ 2. Εἰσγ. 2. 19) οἱ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι εἰσι καὶ ἄνευ ἀναμίσξεως κληρονόμοι ἐνεχόμενοι εἰς τὰ χρέη τοῦ τελευτήσαντος, ἐκτός ἂν ἀποστώσι τῆς κληρονομίας. (52—1853).

8

Κατὰ τὸν Νόμον Institut. de haered. gual et defferator οἱ μὴ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι δὲν ἀποκτοῦν αὐτοδικαίως τὴν εἰς αὐτοὺς εἰσαχθεῖ-

σαν κληρονομίαν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποδοχῆς, ἥτις δύναται νὰ λάβῃ χώραν εἴτε ῥητῶς εἴτε σιωπηλῶς. (113—1853).

9

Κατὰ τὸν Νόμ. 95. § 2. Βασ. 46. τίτλ. 3. τοῦ Πανδέκτου, ὅταν ὁ δανειστὴς κληρονομήτῃ τὸν ἀρκελῆτην, τὰ χρεὴ τοῦ τελευταίου πρὸς τὸν κληρονόμον δανειστὴν συγχέονται, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ πρὸς τρίτους. (78—1854).

10

Κατὰ τὸν Νόμον 31 τῶν Πανδ. (35. 1) συνδ. μετὰ τὸν Α'. Νόμον Βασ. (44. 19) ὁσάκις καταλείπεται εἰς δύο (ἄνδρα καὶ γυναῖκα) κληροδοτήμα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ συναρθῶσιν εἰς γάμον, καὶ ὁ μὲν αὐτῶν παραιτεῖται συναρθῆναι, ὁ δ' ἄλλος, ἐτοιμὸς ἐστὶ, μόνου τοῦ παραιτουμένου τὸ μέρος ἀσθενεῖ. (170—1854).

11

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. (41. 2) 23. πρ. Βασ. (50. 2) 22' ὁ κληρονόμος, ἅμα προσελθὼν εἰς τὴν κληρονομίαν ἀποκτᾷ τὰ τῆς περιουσίας δικαιώματα τοῦ κληρονομουμένου, ἐκτὸς τῆς νομῆς τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων, πρὸς κτῆσιν τῆς ὁποίας ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσῃ ἰδίαν κατάληψιν, δικαιοῖα κυρίου. (205—1854).

12

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1075 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ἀντιπροσωπεύει τὴν κληρονομίαν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἀπογραφῆς χορηγούμενον αὐτῷ ὄφελμα δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ὅτι δὲν ἐνέχεται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν κληρονομικῶν δανειστῶν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας. (77—1855).

13

Ἐκ τῆς πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς ὑποχρεώσεως δὲν ἀπαλλάσσεται ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος εἰς τὴν περίπτωσιν ὅτε αὐτὸς δὲν κατέχει τὴν ἀπογραφτέαν περιουσίαν· διότι δύναται καὶ τότε, περιλαμβάων τὸν ἀρμόδιον πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς ὑπάλληλον, νὰ ἐνεργήσῃ αὐτήν. (77—1855).

14

Κατὰ Νόμον μόνον τὰ ὑπεξούσια τέκνα τοῦ ἀποθανόντος ἀποκτῶσιν αὐτοδικαίως τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, οὐχὶ δὲ καὶ πᾶν τέκνον. (122—1855).

15

Ὁ κληρονόμος διὰ τὴν κακὴν πίστιν τοῦ κληρονομουμένου δὲν ἐνέχεται οὕτως ὡς κακῆς πίστεως· εἰς τὴν ἀπόδοσιν καρπῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐκν, ἀγοῶν ὅτι τὸ ἐπιδικὸν κτῆμα ἀνήκεν εἰς τὸν κληρονομουμένον, ὑπεισῆλθεν εἰς τὴν κληρονομίαν τούτου· ἐνέχεται δὲ μόνον καθόσον κα-

τέσση πλουσιώτερος. (Βασ. [42. 1] κεφ. 25 καὶ 39). (205—1855),
—46

Κατὰ τοὺς Νόμους 15 καὶ 30 Κώδ. (2. 3) καὶ Νόμ. 4. Κωδ. (8. 39), αἱ περὶ τῆς μελλούσης κληρονομίας ζῶντος τινὸς γενομένην συμφωνίαι, εἰσὶν ἀνίσχυροι, ὡς ἀντιβαίνουσαι εἰς τὰ χρηστά ἔθνη. (255—1855).

17

Κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου, βιβλ. 4. τίτλ. 7. κεφ. 17. περιεχομένην Νεαράν 22. κεφ. 46. § 2, ἰσχὺν Νόμου ἔχουσιν, ἢ ἐκ δευτέρου ὑπανδρευθεῖσα μήτηρ καλεῖται εἰς τὴν κληρονομίαν ἐκείνης τῆς περιουσίας τοῦ ἀδιαθέτου ἀποθανόντος παιδὸς αὐτῆς ἐκ τοῦ πρώτου γάμου, τὴν ὁποίαν ἄλλοθεν ἀπέκτησεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὴν περιελθοῦσαν αὐτῇ ἐκ πατρὸς. (88—1856).

18

Ἡ ἐφηβότης πρέπει νὰ ἐξετάζηται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναμίξεως τῶν ἐφήθων εἰς τὴν κληρονομίαν, καὶ οὐχὶ τῆς κινήσεως τῆς ἀγωγῆς, (171—1857).

19

Εἰς τὴν μητέρα τὴν μετὰ τῶν ἰδίων τέκνων κληρονομοῦσαν τὸν σύζυγον, ὡς ἄπορον καὶ ἄπροικον οὗσαν, μόνη ἡ ἐπικαρπία τῆς κληρονομικῆς αὐτῆς μερίδος ἀνήκει. (187—1857).

20

Τὰ τέκνα δὲν εἰσὶν ἀναγκαῖοι καὶ οἰκεῖοι κληρονόμοι τῆς μητρὸς, διότι ἡ ἰδιότης αὕτη ἀπαιτεῖ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τὸν κατιόντα κληρονόμον, ἢν κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον δίκκιον δὲν ἔχει ἡ μήτηρ. (487—1857).

21

Κατὰ τὸν Νόμον Π. (4. 4) 7. § 5. Κωδ. (2. 39) 1. Κωδ. Γρηγ. (2. 4) 1. Βασ. (10. 23) 1. καὶ 3· ὁ ἀνήλικος οἰκεῖος κληρονόμος ἐὰν ἀναμίξηται τὴν πατρικὴν κληρονομίαν δὲν ἀπαλλάσσεται τῶν κληρονομικῶν ὑποχρεώσεων δηλῶν ἀπλῶς ὅτι ἀπέχει τῆς κληρονομίας, ἀλλὰ χρειὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον κατὰ τῆς κτήσεως τῆς κληρονομίας, ἵνα δ' ἐπιτύχῃ αὐτοῦ ἀνάγκη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐκ τῆς τοιαύτης κτήσεως προσγενομένην αὐτῷ βλάβην, εἰς δὲ τοὺς ὁρισμοὺς τούτους δὲν ἀντίκεινται αἱ διχτάξεις τοῦ Πανδέκτου (29. 2) 57. πρ. καὶ § 1. (42. 1) 44 καὶ (26. 8) 21, διότι ἡ μὲν πρώτη προβλέπει τὸ θέμα, καθ' ὃ ὁ ἀνήλικος ἐπιχειρεῖ μόνος, χωρὶς τῆς τοῦ ἐπιτρόπου συμπράξεως, τὴν τῇ πατρικῇ κληρονομίᾳ ἀνάμιξιν, ἥτις δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἰσχυρά, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τοῦ ἐκτάκτου βοηθήματος τῆς ἀποκαταστάσεως πρὸς ἀντροπὴν αὐτῆς, ἡ δὲ δευτέρα δὲν

ὀρίζει κατὰ τίνε τρόπον ἀπέσχεν ὁ ἀνήθως τῆς πατρικῆς κληρονομίας, διότι καὶ ἡ δι' ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς τοῦ κληρονόμου ὑποχρεώσεως ὀνομάζεται πολλαχοῦ τοῦ Νόμου ἀποχὴ (§ 4. 4) § 5. καὶ 10. Βασ. (10. 4) 7, ἡ δὲ τρίτη ὁρᾷ θέμα, καθὼ μόνος ὁ ἐπι-τροπος ἐπεχείρησε τὴν τῆς ἀναμίζεως πρᾶξιν, ὅπερ δὲν ἐπετρέπετο καὶ δὲν ἀπετέλει ἔγκυρον εἰς τὴν κληρονομίαν προσέλευσιν ἵνα ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐκτάκτου βοηθήματος τῆς ἀποκαταστάσεως πρὸς ἀνατροπὴν αὐτῆς. (29—1858).

22

Ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου προσκαλούμενος εἰς τὴν κληρονομίαν ἐξ ἀδιαθέτου, δύναται νὰ κινήσῃ τὴν ἐκ κληρονομίας ἀγωγὴν κατὰ παντός κατέχοντος ὡς κληρονόμου τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν, καίτοι δυνάμει διαθήκης ἀγνώστου εἰς τὸν ἐνάγοντα. (107—1858).

23

Κατὰ τὸν νόμον 114. § 3. (30) τῶν Πανδεκτῶν ἡ κληροδοσία, δι' ἧς ὀρίζεται ἵνα τὸ κληροδοτηθὲν ἀντικείμενον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληροδόχου μεταβιβάσθῃ εἰς ὀρισμένον πρόσωπον, ἰσχύει, ἀρκεῖ νὰ μὴν ὑποχρεωθῇ ὁ κληροδόχος εἰς περισσότερον παρ' ὅ, τι ἐλάττω. (265—1858).

24

Τὰ τέκνα προαποβιώσαντος κατιόντος καλοῦνται εἰς τὴν ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴν τοῦ πάππου οὐχὶ δικαίωματι τοῦ προαποβιώσαντος αὐτῶν γονέως ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἀλλ' ἰδίῳ δικαίωματι, διότι ἂν προέκειτο νὰ κληρονομήσωσι τὸν πάππον, ὡς ἐνασχοῦντες τὸ δικαίωμα τοῦ προαποβιώσαντος αὐτῶν γονέως, οὐδεμίαν ἤθελον ἔχει ἔννομον ἀξίωσιν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πάππου διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἴδιος αὐτῶν γονεὺς προαποβιώσας τοῦ πάππου, οὐδέποτε εἶχεν ἀποκτήσει κληρονομίας δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι εἶχε τοιοῦτον δικαίωμα, τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς τῆς κληρονομίας παραγόμενον ἐπὶ τῷ κτήσασθαι αὐτὴν, συνήθως δὲν μεταβιβάζεται εἰς τοὺς ἰδίους κληρονόμους καὶ ἐὰν τέλος ἡδύνατό τις νὰ παραδεχθῇ τὸ κληρονομητὸν τοῦ ἀνυπάρχοντος τούτου δικαίωματος τοῦ γονέως, ὅστις προαπεβίωσε τοῦ πάππου, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ περιορισθῇ τὸ κληρονομητὸν αὐτοῦ εἰς μόνους τοὺς κατιόντας τοῦ προαποβιώσαντος γονέως, νὰ μὴν ἐκτανθῇ δὲ καὶ εἰς πάντας τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ἀδιστακτως, ὅτι ἡ τῆς 118 Ἰουστινιανείου Νεαρᾶς ἑκφρασις, καθ' ἣν οἱ ἔγγονοι εἰς τὸν τύπον τοῦ ἰδίου προαποβιώσαντος γονέως ὑπεσέρχονται τοσοῦτοι ἐκ τῆς κληρονομίας λαμβάνοντες, ὅσοιδήποτε ἂν ᾖσιν, ὅσαν ὁ αὐτὸς γονεὺς, ἐκ περισσοῦ, ἐκομίζετο, ἐννοεῖ μόνον ὅτι οἱ ἔγγονοι καὶ ἄλλοι ἀπώτεροι κατιόντες λαμβάνουσιν ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ πάππου ἢ προπάππου τοσοῦτον ποσόν, ὅσον ἤθελε λάβει ὁ προαπο-

βιώσας αὐτῶν γονεὺς, ἂν ἔζη καὶ ἐκλειπτο εἰς τὴν κληρονομίαν, ἡ δ' ἐννομος αὐτῶν πρὸς τὸν ἀποδιώσκοντα αὐτῶν γονέα σχέσις, εἶναι οὐχὶ ἡ τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτὸν καὶ ἐνασχοῦντος τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ τοῦ νομίμου ὑποκαταστάτου, εἰς ὃν ἐπάγεται ἐν ἐλλείψει τοῦ ἐγκαταστάτου, ἡ κληρονομία, καὶ ὅστις ἀποκτᾷ αὐτὴν δυνάμει νέας ἐπαγωγῆς ἐνασκῶν οὐχὶ τὸ τοῦ ἐγκαταστάτου δικαίωμα, ἀλλ' ἴδιον. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἂν ὁ προαποδιώσας γονεὺς τοῦ ἐγγόνου, δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν ᾔθελεν ἔχει δικαίωμα νὰ κληρονομήσῃ τὸν ἴδιον πατέρα, διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὁ εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ ἰδίῳ δικαίωματι ὡς νομιμος ὑποκατάστατος ὑπείσερχόμενος ἐγγονος, οὐδόλως ἀποκλείεται τῆς τοῦ πατρικοῦ κληρονομίας. (40—1859).

25

Ὁ νομιζων ἑαυτὸν ἐκ πλάνης κληρονόμον δὲν δύναται διὰ τῆς χρονίας νομῆς νὰ φέρῃ βλάβην εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀληθοῦς κληρονόμου. (240—1859).

26

Ἐπὶ κληροδοτημάτων οἱ καρποὶ ἀποδίδονται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐκτός ἐὰν καὶ πρὸ ταύτης ἐγένετο ὑπέρθεσις (lex 4. C.) (6. 47. K. 89, B. 44. 2 καὶ l. 3 pr. (22. 1) K. 3. B. (22. 3) (220—1859).

27

Ἡ καλὴ πίστις τοῦ κληρονόμου δὲν ἀραιρεῖ οὐδὲ μεταβάλλει τὴν κακὴν τοῦ κληρονομουμένου πίστιν, καθότι ὁ κληρονόμος δὲν ἀποκτᾷ διὰ τῆς καλῆς του ἐπὶ τοῦ πράγματος πίστεως περισσότερα περὶ παραγραφῆς δικαιώματα, παρ' ὅσα ἀπ' ἀρχῆς ταύτης εἶχεν ὁ κληρονομούμενος (Πανδ. βιβλ. 41, τίτλ. 3, νομ. 13, 14 καὶ 20 καὶ βιβλ. 50. τίτλ. 17, νομ. 59). 119—1860).

28

Ἄν καὶ ἡ κακὴ τοῦ κληρονομουμένου πίστις βλάβη ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς παραγραφῆς τὴν ἐν καλῇ πίστει κληρονόμον, δὲν ἔχει ὅμως οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, καθότι ὁ Νόμος τὸν κληρονόμον τοῦ κακῆς πίστεως κατόχου δὲν θεωρεῖ διὰ τοῦτο καὶ μόνον κακῆς πίστεως κάτοχον, καὶ δὲν τὸν ὑποχρεοῖ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς καρπῶν, εἰμὴ, καθόσον κατέστη πλουσιώτερος. Βασιλ. (42. 1) Κεφ. 25 καὶ 39 τεμ. 48 Πανδ. de rei vindic.) (119—1860).

29

Τὴν περὶ διανομῆς κληρονομίας ἀγωγὴν ὁ Νόμος δὲν τὴν θεωρεῖ οὔτε πραγματικὴν οὔτε προσωπικὴν, ἀλλὰ τὴν ὀρίζει μικτήν. (238—1860).

30

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. 11, 12, 57 (29. 2) οἱ αὐτοκληρονόμοι (sui et necessarij heredes) ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀποχῆς, ἐνόσω δὲν

ἀναμιχθῶσιν εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν γονέων των, καθότι οὐδείς Νόμος τοὺς ὑποχρεοῖ νὰ δηλώσωσι τὴν ἀποχὴν των ἐντὸς τῆς ὠρισμένης προθεσμίας, οἱ δὲ Νόμοι τοῦ κώδ. 19, 22. § 1. (3. 30) ἀφορῶσι τὸ τῆς διασκέψεως δικαίωμα, τοῦτέστιν ὅταν αἰτούμενος ὁ κληρονόμος ὡς τοιοῦτος ζητῇ προθεσμίαν ἵνα σκεφθῇ περὶ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῆς κληρονομίας, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἐν τῷ 560 ἄρθρῳ τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὁριζομένη τετραμήνος προθεσμία ἀναφέρεται εἰς τὴν περίπτωσιν, ὅτε ὁ κληρονόμος ἐνάγεται εἰς δικαστήριον, ὥστε ὁ αὐτοκληρονόμος οὐδόλως περιορίζεται ὑπὸ τῶν εἰρημένων Νόμων ν' ἀποβάλλῃ τὴν κληρονομίαν καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τετραμήνου προθεσμίας, ἐὰν δὲν ἀνεμίχθῃ εἰς αὐτὴν. (251—1860). (*)

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ.

1

Κοινοποιήσιν ἐννοεῖ ὁ Νόμος ὅχι μόνον τὴν παρὰ τοῦ διαδίκου πρὸς διαδίκον ἐπίδοσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημοσιεύσιν τῆς ἀποφάσεως ὅσας, οἱ διάδικοι ἢ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν ἦσαν παρόντες κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὴν διάταξιν τοῦ 138 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας, διαλαμβάνοντος ὅτι, κλήσεις καὶ δικόγραφα ἐπιδίδονται πάντοτε εἰς τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς ἀντικλήτους αὐτῶν, δικαστικαὶ δὲ ἀποφάσεις καὶ ἐπιτάγαι τότε μόνον, ὅταν οἱ εἰρημένοι δὲν ἦσαν παρόντες εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίῳ, καθ' ἣν αὐταὶ ἐξεδόθησαν. (198—1838). Σύμφωνος καὶ 203 τοῦ αὐτοῦ ἔτους δι' ἧς σκέπτεται οὕτως.

Ἡ διάταξις τοῦ 138 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας διαλαμβάνουσα περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀποφάσεων, ἐννοεῖ προφανῶς ὅτι τότε μόνον αὐταὶ δὲν χρῆζουσιν ἐπιδόσεως, ὅταν ἦσαν παρόντες οἱ διάδικοι κατὰ τὴν δημοσιεύσιν των, οὐχὶ δ' ἀπλῆς κατὰ τὴν συνεδρίῳ, εἰς ἣν ἀπαγγέλλθησαν, ὥστε ἐκ τῆς κατὰ τὴν συζήτησιν παρουσίας τῶν διαδίκων δὲν ἐξάγεται ἀναγκαιῶς, ὅτι ἦσαν παρόντες καὶ κατὰ τὴν δημοσίευσιν, καὶ ἂν αὕτη ἄγεινεν εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίῳ. Ὅτι δὲ τοῦτο ἐννοεῖ ὁ νομοθέτης, γίνεται φανερώτερον καὶ ἀπὸ τ' ἄρθρα 139 καὶ 513 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ παρουσία τῶν διαδίκων ἀπαιτεῖται ῥητῶς κατ' αὐτὴν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων.

2

Τὸ ἄρθρον 138 διατάττον, ὅτι δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ἐπιτάγαι ἐπιδίδονται τότε μόνον, ὅταν οἱ διάδικοι ἢ οἱ ἀντικλήτοι αὐτῶν δὲν

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα ἀγωγῆς (10. 22) ἀπρόικου χήρας, ἀκλήρου, διαθήκης (3, 7, 8 καὶ 23), ἐνστάσεως (19) κατοχῆς (10) κατασχέσεως (22) νομῆς (2) καὶ ὀφειλέτου (2).

ἦσαν παρόντες εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳσιν καθ' ἣν αὐταὶ ἐξεδόθησαν, καθιεροὶ ὡς γενικὴν ἀρχὴν καὶ χωρὶς νὰ κάμῃ διάκρισιν μεταξὺ ὀριστικῶν καὶ προδικαστικῶν ἀποφάσεων, ὅτι ἡ δημοσίευσίς ὁποιασδήποτε ἀποφάσεως γενομένη παρόντων τῶν διαδίκων ἢ τῶν ἀντικλήτων αὐτῶν ἐπέχει τόπον ἐπιδόσεως, ἥτις ἄλλως πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τοὺς εἰς τὸ ἄρθρον 140 καὶ ἐπ. διαγραφομένους τύπους. Τὸ ἄρθρον 513 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀπαγορεύει μὲν εἰδικῶς τὴν διεκπεραίωσιν καὶ ἔγγραφον κοινοποιήσιν τῆς προπαρασκευαστικῆς καὶ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅταν αὕτη ἐδημοσιεύθῃ παρόντων τῶν διαδίκων, ἀλλὰ δὲν τροπολογεῖ παντελῶς τὴν διάταξιν τοῦ 138 ἁρθρου ὡς πρὸς τὰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις, μάλιστα ὁ νομοθέτης ἤθελεν εἶσθαι ἀνακλόουθος καὶ ἀσύμφωνος πρὸς αὐτὸν, ἂν ἔθετεν εἰς τὸ ἄρθρον 138 ὡς γενικὴν ἀρχὴν, διάταξιν, τῆς ὁποίας τὴν ἐφαρμογὴν ἀποκλείει μετέπειτα διὰ τὸ κυριώτερον εἶδος τῶν ἀποφάσεων. (229—1838).

3

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 515 § 4, 752 § 2, 756 § 2, καὶ 757 προκύπτει ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ 138 ἁρθρου διαλαμβάνοντος, ὅτι δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ἐπιταγαὶ ἐπιδίδονται μόνον ὅταν οἱ διάδικοι δὲν ἦσαν παρόντες εἰς τὴν συνεδρίαν, καθ' ἣν ἐξεδόθησαν, ἐννοεῖ προφανῶς μόνον τὰς προπαρασκευαστικὰς καὶ παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰς ὀριστικὰς αἱ ὁποῖαι κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων ἁρθρῶν πρέπει πάντοτε νὰ ἐπιδίδωνται, τοῦτο δὲ γίνεται ἐτι φανερώτερον καὶ ἐκ τῶν ἁρθρῶν 261, 312 καὶ 513 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ νομοθέτης διακρίνει ρητῶς τὰς προπαρασκευαστικὰς καὶ παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, οὐδὲ δύναται ἐκ τῆς ἐν τοῖς προειρημένοις ἁρθροῖς γενομένης παραπομπῆς καὶ τὸ 138 καὶ ἐπόμε. ἄρθρα νὰ θεωρηθῇ ὡς γενικὴ ἢ διάταξις τοῦ ἁρθρου τούτου, ἐναντίον τῶν ρητῶν περιορισμῶν αὐτοῦ εἰς τὰ προμνημονευθέντα ἄρθρα, διαλαμβάνοντα εἰδικῆς περιπτώσεως. (244—1838).

4

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 138, 139, 143—146 Πολιτικῆς Δικονομίας, κύριος σκοπὸς δι' οὗ διατάσσεται ἡ κοινοποίησις τῶν δικηγράφων καὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων εἶναι νὰ γίνῃ γνωστὸν τὸ ἔγγραφον εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, καθ' οὗ ἀποτείνεται, ἂν δὲ ὁ ἴδιος διάδικος ὁ κοινοποιῶν τὸ ἔγγραφον καθιστᾷ διὰ πράξεών του ἀδύνατον τὴν γνώσιν ταύτην, οὗτος δὲν δύναται βεβαίως ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου του νὰ παράξῃ ὠφέλειαν πρὸς ἐαυτὸν καὶ βλάβην εἰς τὸν ἀντίδικόν του (Νομ. 74, 134 καὶ 155 Πανθ. de regulis juris), οὐδὲ νὰ ἀποκλείσῃ τοῦτον τοῦ δικαίωματος τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὴν γενομένην γνωστοποίησιν, ὡς μὴ γέ-

νομένην, ἄρα ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὁ γνωστοποιῶν τὸ δικόγραφον διάδικος κατέστρεψε τὰ μέσα, δι' οὗ ὁ ἀντίδικός του ἠδύνατο νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ ἐγγράφου, ἔχει οὐσιώδη ἐπιρρῆν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης, ὅσῳκις ἐκ τῆς ἀποδείξεως ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ παραδοχὴ ἢ μὴ τῶν μέσων τῆς ὑπερχοπίσεως τοῦ προσκαλουμένου διαδίκου. (120—1848).

5

Ἄν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ κλήσεις καὶ τὰ δικόγραφα ἐπιδίδονται εἰς τοὺς διαδίκους ἢ ἀντικλήτους αὐτῶν ἀδιαφόρως, ὡς ταυτιζομένου τοῦ ἀντικλήτου μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ διορίσαντος αὐτὸν διαδίκου, προκειμένου ὁμῶς περὶ κοινοποιήσεως τῶν νόμῶν τῶν μαρτύρων, ἡ κοινοποίησις αὐτὴ κατ' ἐξαιρέσειν τοῦ εἰρημένου γενικοῦ κανόνος πρέπει νὰ γίνηται, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 312 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸν ἴδιον διάδικον, διότι αὐτὸς δύναται νὰ γνωρίζῃ, ἂν ᾖναι ἐξαιρέσιμοι, ἢ μὴ, οἱ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του προταθέντες μάρτυρες, καὶ οὐχὶ ὁ ἀντίκλητος αὐτοῦ, ὅστις γινομένης εἰς αὐτὸν τῆς ποταύτης κοινοποιήσεως, ἂν οὗτος κατοικῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ὁ δὲ πελάτης του ἀλλαγῷ, δὲν θέλει ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ πληροφορίας παρὰ τοῦ πελάτου του περὶ τῶν προταθέντων μαρτύρων, ὥστε θέλει γίνῃ ἡ διεξαγωγὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, χωρὶς νὰ δυνήθῃ αὐτὸς νὰ κάμῃ χρῆσιν ὅλων τῶν μέσων, τὰ ὅποια τῷ χορηγεῖ ὁ Νόμος πρὸς ὑπεράσπισίν του. (312—1853).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 217 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ διάδικος ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων, τοῦλάχιστον διαρκεύσεως τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, εἰς τὸν ἀντίδικον κατὰλογον τῶν ἐξόδων, ἄλλως μὴ κοινοποιηθέντος τοιοῦτου καταλόγου τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἐκκαρίσῃ αὐτά. (60—1854) (*).

ΚΟΙΝΩΝΟΣ.

1

Ἐπὶ τῆς κοινῆς νομῆς καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς ιδιοκτησίας ἐκαστος

(*) Ὅρα καὶ τὰ περὶ ἀγκιρέσεως (9), ἀποδείξεως (53), ὁμορίας (3), ἐγκωρήσεως (12), ἐξαιρέσεως (2), ἐπιδόσεως (21) καὶ (26), καὶ ἐφέσεως (14) ζητήματα, ὡς καὶ τὸ περὶ μεταβολῆς (1) καὶ κατασχέσεων (11), (17) καὶ (23).

κοινωνός νέμεται καὶ ἐξουσιάζει τὸ πρᾶγμα καθ' ὡρισμένα ἰδανικὰ μέρη καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐπέχουσιν ἐνὸς τόπου σχετικῶς πρὸς τὸ κτῆμα, ὡς γίνεταί δῆλον ἐκ τοῦ Νόμου 487 ἐισλ. 10. τίτλ. 1. τῶν Πενδεκτῶν, ἐκ δὲ τούτων ἐπεται ὅτι ἕκαστος τῶν κοινῶν ἔχει συμφέρον εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ὅλου, καθότι τὸ ἰδανικὸν αὐτοῦ μέρος ἐπὶ τοῦ ὅλου κτήματος ἐκτείνεται. (111—1847)

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 72 τῆς Πολ. Δικονομίας συνδυασμένον μετὰ τὸ προηγούμενον αὐτοῦ ἄρθρου 71, ἐὰν ὁ ἐνάγων ἐνήγαγε μόνον ἓνα ἢ τινὰς ἀλλ' ὄχι ὅλους τοὺς κοινωνοὺς τῆς αὐτῆς υποχρεώσεως, οἱ ἐναχθέντες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλέσων εἰς τὴν δίκην τοὺς ἐναποληφθέντας κοινωνοὺς τῶν ἐκ τούτων δὲ γίνεται φανερόν ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐνάξῃ ὅλους τοὺς κοινωνοὺς τῆς αὐτῆς υποχρεώσεως ἀν καὶ ἔχη πρὸς ταῦτα δικαίωμα. (4—1848).

3

Ὁ ἐξ ἀδιαρέτου νεμόμενος μέρος τινὸς πράγματος ἔχων τὴν φυσικὴν ἐξουσίαν ἐπ' ἑκάστου μορίου ἐκ τῶν συγκροτούντων τὸ πρᾶγμα τοῦτο κατὰ τὸ ἰδανικὸν μέρος καθ' ὃ νέμεται αὐτό, ἀποκτᾷ τὴν τοῦ ὅλου νομὴν, ἀλλὰ ὁ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον ἰδανικὸν μέρος νεμόμενος κοινῶς τὸ πρᾶγμα, δηλώσῃ ὅτι τοῦ λοιποῦ παραιτεῖται τῆς ἐπὶ τοῦ πράγματος νομῆς, καὶ μεταβιβάζει αὐτὴν εἰς τὸν ἴδιον κοινωνόν, καθότι ἐπὶ τῆς κοινῆς καθ' ὡρισμένον ἰδανικὸν μέρος νομῆς, ἡ νομὴ ἑκάστου τῶν ἐνεχομένων περιορίζεται ὑπὸ τῆς διανοίας ἑατέρου αὐτοῦ εἰς τὸ ἰδανικῶς ὡρισμένον μέρος, ἀλλὰ δὲ συλλάβῃ εἰς ἐξ αὐτῶν, συναίνεσει τῶν λοιπῶν, τὴν διάνοιαν τῆς νομῆς τοῦ ὅλου πράγματος, ὑπάρχουσι παρ' αὐτῷ τὰ στοιχεῖα τῆς νομῆς τοῦ ὅλου. Πανδ. (41. 1) § 5. Πανδ. (21. 2) § 2. πρ. Βστ. (19. 1) § 58. (246—1854).

4

Κατὰ τὴν 28 τῶν Πενδεκτῶν (10. 3) ὁ κοινωνός ἀνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ συνδιοκτῆτου τούτου ἐπὶ κοινῷ καὶ ἀδιαρέτῳ κατεχομένου κτήματος, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ καινοτομίαν τινα, ἢ ἄλλην πρᾶξιν περιορίζουσαν τὴν κοινὴν χρῆσιν, ἀλλὰ δύναται συμφώνως μετὰ τὸν Νόμον 68. τῶν Πανδ. (17. 20) νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἰδανικὸν ἐπὶ τοῦ κτήματος αὐτοῦ μερίδιόν τοι, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὴν ἀπλὴν χρῆσιν αὐτοῦ δυνάμει μισθώσεως (N. 35. § Πανδ. (19. 2) μετ' ἣν ὁ συγκοινωνός τοῦ ἐκμισθωτοῦ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιορίσῃ τὴν χρῆσιν ταύτην, οὐδὲ ν' ἀποβάλλῃ τὸν μισθωτὴν ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ κοινῷ κτήματος, δι' ὃν λόγον δὲν δύναται ν' ἀποβάλλῃ τὸν μισθώσαντα συνδιοκτῆτην, διότι κατὰ τούτου

μόνον τὸ περὶ διανομῆς δικαίωμα ἔχει κατὰ τὸν προσημειωθέντα 28 Νόμον. (281—1860) (*).

ΚΤΗΜΑ.

1

Ὁ ἔχων ἀκίνητον κτῆμα εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ, προσλαβὼν δὲ εἰς τὴν νομὴν του καὶ ἕτερον ἀκίνητον ἀνῆκον εἰς ἄλλου κυριότητα καὶ συνορεύον μετὰ τοῦ πρώτου, οὐδόλως καθιστᾷ τὸν κύριον τοῦ ἑτέρου τούτου ἀκινήτου συγκύριον ἐξ ἀδιαρέτου τοῦ τε εἰς τὴν κυριότητά του ἀνήκοντος, καὶ τοῦ εἰς τὴν νομὴν του προσληφθέντος, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶναι κύριος τοῦ δευτέρου ἐκείνου κτήματος νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἐξ ἀδιαρέτου συγκυριότητα ποσοστοῦ μέρους τοῦ ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο κτημάτων παραχθέντος μεγαλειτέρου κατὰ τὴν ἔκτασιν κτήματος. (23—1851).

2

Κατὰ τὸν Νόμον Π. (1. 8) 6. § 1. Βασιλ. (46. 3) 5 τὰ τῆς ομάδος κτήματα ὡς καὶ τὰ τῶν Ἐπαρχιῶν κατ' οὐδὲν μέρος ἀνήκουσιν εἰς τὰ κατ' ἰδίαν φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα, (τὰς μικροτέρας ομάδας) ὧν τὸ σύνολον ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ομάδα. (302—1853).

3

Τὸ 680 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας διατάσσει πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι ἡ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ διὰ τινος δημοσίου φύλλου, δὲν ἐννοεῖ ὅτι δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ τελεσιδικος κατὰ τοὺς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων γενικοὺς ὁρισμοὺς πῆς αὐτῆς Δικονομίας (ἄρθρα 185, 600 καὶ 869) διότι ἂν ὁ νομοθέτης ἐσκόπει τοῦτο ἤθελε τὸ διατάξῃ ἢ ῥητῶς ἢ δι' ἄλλων ὅρων ἀντικειμένων εἰς τοὺς γενικοὺς ὁρισμοὺς, ὅπερ δὲν ἐπραξεν' οἱ δὲ ὅροι τοῦ 680 ἁρθρου, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν ἐκτελεῖται, εἰμὴ μετὰ τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ λοιπὰ, οὐ μόνον δὲν ἀντίκειται, ἀλλ' ἀπεναντίας συμβιβάζεται ἐντελῶς μὲ τοὺς γενικοὺς ὁρισμοὺς, ὥστε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχωσιν ἀμφοτέρω, ἤτοι καὶ ἡ τελεσιδικία καὶ ἡ εἰρημένη τοιχοκόλλησις καὶ δημοσίευσις. Ἐκ τούτων δ' ἐπεταὶ ὅτι διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν ἀπαιτεῖται μόνον νὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἐν τῷ ἁρθρῷ 680 διατύπωσις, ἀλλὰ καὶ νὰ κατασταθῇ τελεσιδικος ἡ ἀπόφασις. (9—1860). (**)

ΚΥΡΙΟΤΗΣ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 14 § 2. ἐντέλει βιβλ. 44. τίτλ. 2. τῶν Πανδ.

(*) Ὅρα καὶ τὸ περὶ ἐνστάσεων (9) ζήτημα.

(**) Ὅρα καὶ τὰ περὶ νομῆς (9), (16), (20) καὶ (22) ζήτηματα.

ὅταν τις διεκδικῶν τὴν κυριότητα πράγματός τινος χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸν νόμιμον λόγον, ἐφ' οὗ ζητῇ τὴν κυριότητά του, ἀποτύχῃ, δὲν δύναται μετ' ἐπειτα νὰ διεκδικήσῃ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα στηριζόμενος εἰς εἰδικόν τινα τίτλον ἢ εἰς ὠρισμένον νόμιμον λόγον. (56—1850).

2

Ἡ κυριότης τῆς ἑνεκα γάμου δωρεᾶς ἀνήκει εἰς τὴν ἐπιζῶσαν ἄτεκνον σύζυγον κατὰ τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρὸς διάλυσιν τοῦ γάμου. (Νεαρά 64 κεφάλ. 1. Βασ. (29. 7) (50—1852).

3

Πᾶς τίτλος προσπορίζον κυριότητα ἐθνικῶν κτημάτων, μὴ ὢν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Β'. ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀργεὶ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως δὲν εἶναι ἰσχυρὸς. (69—1853).

4

Κατὰ τὸν Νόμον 23 ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου 6. τίτλου 1. τοῦ Πανδέκτου καὶ τὸ 248 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ διεκδικῶν ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ τὴν κυριότητά του ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, ἀπλῶς δὲ ἢ νομῇ, ἢν τυχὸν ὁ διεκδικῶν ἢ καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ εἶχεν, δὲν παρέχει δικαίωμα διεκδικήσεως, ἂν καὶ ἡ νομὴ ἀφῆρθη διὰ τῆς βίας, ὅταν ἡ κυριότης τοῦ κτήματος δὲν ἀπεκτιθῇ ὑπὸ τοῦ διεκδικουμένου διὰ νομίμου τίτλου ἢ διὰ τῆς καλῆς τῇ πίστει ἀρξαμένης τριακονταετοῦς παραγραφῆς. (83—1854).

5

Πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος δὲν ἀρκεῖ κατὰ τὸν νόμον (Ν. 20. Κ. 2. 3) ἀπλῇ ἢ πρὸς τοῦτο γενομένη σύμβασις, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ παράδοσις ἢ μεταβίβασις τῆς νομῆς εἰς τὸν κτώμενον ὥστε διὰ νὰ γίνῃ οὗτος κύριος ἀναγκαῖον ν' ἀποκτήσῃ τὴν νομὴν τοῦ πράγματος διὰ τῆς παραδόσεως, ὅπερ τότε μόνον συμβαίνει, ὅταν ὁ παραδίδων ἔχῃ τὴν νομὴν τοῦ παραδιδομένου πράγματος (43—1858). (*).

ΛΙΜΗΝ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 διακρίσεως κτημάτων νόμου συνδυασμένον μετὰ τοῦ § 2. Εἰσηγ. (2. 1) οἱ λιμένες θεωροῦνται μὲν ὡς δημόσια κτήματα, δὲν ὑπάρχοντες ὅμως εἰς τὴν κατὰ τὸ ἀστυκὸν δίκαιον ἐνοουμένην κυριότητα, οὔτε τοῦ δημοσίου ὡς νομικοῦ προσώπου καὶ ὑποκειμένου περιουσίας, οὔτε τῶν ιδιωτῶν ἀλλ' ἡ μὲν χρῆσις αὐτῶν εἶναι ἐλευθέρᾳ τοῖς πᾶσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἡ δὲ ἀφορέα ἢ ἡ συντήρησις καὶ ἐν γένει ἡ

(*) Ὅρα καὶ τὰ περὶ Λιγυλλοῦ (1) καὶ διακατοχῆς (1) ζητήματα, ὡς καὶ περὶ νομῆς (13).

προστατευτική ἐπ' αὐτῶν ἐξουσία καὶ ἡ κατοχὴ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καθὼ ἀντιπρόσωπον τῆς ἐθνικῆς ὀλομελείας, τὰ ἐν τῷ πυθμένι ὁμῶς κείμενα λείψανα (Εἰσηγ. [2. 1] § 2) δὲν εἶναι οὔτε παρακολουθήματα, οὔτε παραρτήματα τοῦ λιμένος (ἄρθρ. 7 καὶ 8 περὶ διακρίσεως κτημάτων), ἀλλ' ἔχουσιν ἀπλῶς τὴν ιδιότητα τῶν ἐγκαταλελειμμένων κινήτων (ἄρθρ. 16 περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου). (493—1852).

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 714 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναθεώρησις τοῦ ὅλου δοθέντος ἅπαξ λογαριασμοῦ ὑπάρχει ὅταν, μετὰ τὴν γενομένην λογοδοσίαν, ζητῆται ἡ ἐπανάληψις ὅλων τῶν πράξεων, αἵτινες ἀπετέλεσαν ὑπὸ τοῦ ἔχοντος συμφέρον τὴν ἤδη περαιωθεῖσαν λογοδοσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐκτίθενται ὠρισμένα κονδυλία, ὡς κατὰ λάθος ἐγγραφέντα ἢ παραληφθέντα καὶ ζητεῖται αὐτῶν ἡ διαγραφή ἢ ἡ ἐγγραφή, καθότι ἡ τελευταία αὕτη πρότασις εἶναι προδήλως κατὰ τὸ παρατεθὲν ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, αἵτησις διορθώσεως, ὠρισμένων λαθῶν καὶ παραλείψεων περὶ τὸν λογαριασμόν (ὃν καὶ πρὸς βεβαίωσιν αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀπαιτεῖσθαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καὶ ἄλλων κονδυλίων ἢ ἐξέτασις) καὶ τοῦτο διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Νόμος ἀπαγορεύει τὴν αἵτησιν περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ ὅλου λογαριασμοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ὡς μέσον ἀποδείξεως ὠρισμένης παραλείψεως αὐτοῦ τυχὸν ἀναγκαίαν καθισταμένην ἐξέτασιν τῶν ἄλλων κονδυλίων. (37—1848).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 171 τοῦ περὶ δήμων Νόμου, ὁ δημοτικὸς λογαριασμός καὶ ὁ παρὰ τοῦ δημάρχου ὑπερὸν καταστρωμένος λογαριασμός τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως ἐκτίθεται εἰς τὸ δημαρχεῖον κτλ., ἔπειτα ἐξετάζεται παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἀποστέλλεται πρὸς τὸν ἑπαρχόν, ὅστις τὸν καθυποβάλλει μετὰ τῶν παρατηρήσεών του εἰς τὸν Νομάρχην πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ἔγκρισιν, κατὰ δὲ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἀρχῆς ταύτης γίνεται ἡ ἐκκλήσις εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, ἐντεῦθεν δὲ γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ ἐξέλεγχξις τοῦ λογαριασμοῦ τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως, δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἀλλ' εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς καὶ κατ' ἔφεσιν εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον. (104—1858).

ΜΕΣΕΓΓΥΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τοὺς ἰσχύοντας Νόμους τῶν Αὐτοκρατόρων ἡ μεσεγγύησις λαμβάνει χώραν, ὅταν εἴτε κατὰ συναίνεσιν τῶν διαφερομένων, ἢ κατ' ἐπιταγῆς τοῦ δικαστοῦ, ἀνατίθεται ἡ φύλαξις τοῦ πράγματος εἰς τινά

υποχρεούμενον ἅμα πύστη ἡ αἰτία τῆς μεσεγγυήσεως νὰ παραδώσῃ αὐτὸ εἰς ὃν τινα ἀνήκει. (216—1838).

2

Τὸ μεσέγγυον εἶναι εἶδος παρακαταθήκης ὅταν συνυπάρχουσι τὰ ἐπὶ ταύτης ἀπαιτούμενα προσόντα. (216—1838).

3

Κατὰ τὸν τελευταῖον § τοῦ ἀρθρου 5 τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Νόμου, ἔχοντα οὕτω: αἱ μεσεγγυήσις τῶν ὧν ὁ ὀφειλὴς ἔχει νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ ἄλλους, γνωστοποιεῖται εἰς τούτους παρὰ τοῦ εἰσπράκτορος, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσι νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως, ἢ προκύπτει ὅτι ἡ μεσεγγυήσις εἰς τρίτων χεῖρας τῶν παρ' αὐτοῖς ὀφειλομένων εἰς τὴν ὀφειλὴν τοῦ δημοσίου, γίνεται διὰ κοινοποιήσεως τῆς μεσεγγυήσεως εἰς τοὺς τρίτους κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν εἰσπράκτορα, αὐτοὶ δὲ ὀφείλουσι ἀμέσως νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ ᾖ ἔγκυρος ἡ μεσεγγυήσις, ὡς ἐπὶ τῆς κατασχέσεως τῶν παρ' αὐτῷ τῷ ὀφειλῇ κινήτων πραγμάτων, νὰ διατάττεται αὕτη παρὰ τοῦ Ἐπαρχοῦ κατὰ πρόσκλησιν τοῦ εἰσπράκτορος, καὶ νὰ ἐνεργῇται δι' ἐνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ἐπαρχοῦ συνοδευομένου μετὰ τινος δημοτικοῦ ὑπαλλήλου.

Προσέτι ὁ εἰδικὸς οὗτος Νόμος δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε τὴν κοινοποίησιν τῆς μεσεγγυήσεως πρὸς τὸν πρωτοφειλέτην, οὔτε τὴν κλήτευσιν αὐτοῦ ἐνώπιον ὁποιοῦδήποτε δικαστηρίου, διὰ νὰ κληρυθῇ κύρος ἔχοντα ἡ κυρία ἀπαίτησις, ὡς τοῦτο διατάττεται διὰ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως, ἀπὸ τ' ἀρθρα 925 καὶ 996 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τοῦτο διὰ νὰ εἰσέρχωνται ταχέως τὰ εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλόμενα, καὶ διότι τὰ καθαρὰ δικαίωματα τοῦ δημοσίου θεωροῦνται ὡς ἐκτελεστὰ, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ὁποιαδήποτε ἐπικύρωσις αὐτῶν ἀπὸ τὰς δικαστικὰς ἀρχάς. (21—1844).

4

Γενομένης ἐγκαίρως μεσεγγυήσεως παρὰ τρίτῳ τινι, ὁ τρίτος θεωρεῖται ὡς ὀφειλὴς τοῦ δημοσίου, καὶ ὁ πρωτοφειλὴς στερεῖται τοῦ δικαίωματος νὰ διαθέτῃ τὰ μεσεγγυηθέντα πράγματα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς περικοπῆς. ἀρθρον 5 τοῦ περὶ καθυστερούντων Νόμου, καὶ ἀρθρα 926, 963 καὶ 964 τῆς Πολ. Δικονομίας. (21—1844).

5

Κατὰ τὸν Νόμον 32 τῶν Πανδ. de-pos καὶ 1 τοῦ Κώδικος αὐτόθι, ὁ θεματοφύλαξ ὀρεῖται νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν φύλαξιν τῶν παρ' αὐτῷ κατεβημένων τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ καὶ διὰ τὰ ἰδικὰ του πράγματα. (74—1852). Σύμφωνα: καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 78 τοῦ 1832 ἐν ἣ σιέπτεται οὕτω.

Κατὰ Νόμον Είσγ. § 3. (3. 14) Ν. 1. § 4. 8. 47 de-ros (16. 3), ὁ θεματοφύλαξ εἶναι ὑπόχρεως νὰ φυλάξῃ τὸ παρακατατεθὲν ἀντικείμενον μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν. ἢν καταβάλλει εἰς τὴν φύλαξιν καὶ τῶν ιδίων πραγμάτων, ἀν δὲ συμβῇ βλάβη ἢ ἀφαιρέσεις, εὐθύνεται μόνον ἕνεκα δόλου αὐτοῦ ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελείας του, ἀδιαφόρως ἂν τὰ παρακατατεθέντα χρήματα ἦναι ἐσφραγισμένα ἢ ἀσφράγιστα (*).

ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΝ.

1

Κατὰ τ' ἄρθρα 57 καὶ 58 τοῦ Εἰσλ. Β'. τίτλ. Δ'. τῆς Ἐξ.β. τοῦ Ἀρμενοπούλου, κἀνείς, θέλων νὰ ὑψώσῃ, δὲν ἐμποδίζεται, ἐκτὸς ἐὰν ὑποκῆται εἰς δουλείαν, ὁ δὲ κοινωνὸς οἰκήματος δὲν δύναται παρὰ γνώμην τοῦ ἄλλου κοινῶν νὰ ἐπιβάλλῃ δουλείαν εἰς τὸ κοινὸν κτῆμα, ἐκ τούτων δὲ γίνεται δῆλον ὅτι δύναται τις καὶ τὸν μετ' ἄλλου κοινὸν μεσότοιχον τῆς οἰκίας του νὰ ὑψώσῃ ἐὰν δουλεία τις δὲν τὸν ἀποτρέπῃ. (214—1848)

2

Κατὰ τὸν § 75 (2, 4) τοῦ Ἀρμενοπούλου, λέγοντα «οὔτε φούρνον, οὔτ' ἐστίαν δύναται τις ἐν τῷ ἐπικοινωνοῦν τοίχῳ ποιεῖν, ἐνῶ τὸν ἐπικοινωνοῦν τοῖχον τὸ πῦρ καταβλάπτει», ἀπαγορεύεται ῥητῶς καὶ ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ ἡ κατασκευὴ ἐστίας εἰς τοὺς μετοίχους· οἱ δὲ τελευταῖοι ὅροι τοῦ εἰρημένου Νόμου «ἐνῶ τὸν ἐπικοινωνοῦν τοῖχον κλπ.» ἐμφαίνουσι τὸν λόγον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἀπαγόρευσις, καὶ δὲν περιορίζουσι αὐτὴν, εἰς μέτρον τι καθ' ὃ τὸ πῦρ τῆς ἐστίας προξενεῖ βλάβην εἰς τὸν γείτονα· ἐπίσης δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Β. Διατάγματος δὲν ἐπιτρέπει τὴν κατασκευὴν ἐστίας εἰς τὸν κοινὸν τοῖχον· καθότι λέγον τὸ διαληφθὲν ἄρθρον ὅτι δὲν θέλει ἔχει ὁ μετόιχος θύρην, ἢ ἄλλο τι ἀνοιγμα, δὲν ἐννοεῖ μόνον θύρην ἢ ἄλλην τινὰ ὅπην ἀνοιχθῆσομένην ὑπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ μετοίχου, ἀλλὰ πᾶσαν ὅποιανδήποτε ὅπην ἢ ἀνοιγμα, ἢ κοινῶς λεγόμενον κούρωμα, διότι ἂν ἀμφοτέρω οἱ γείτονες ἀνοίξωσι θύρας, ἐστίας, ἢ ἄλλα κούρωματα εἰς ἑκατέρω τὰς πλευρὰς τοῦ κοινῶν τοίχου, τότε τὸ μεσότοιχον τοῦτο καθίσταται μὴ στερεόν· ἢ δ' ἀπαγόρευσις αὕτη προκύπτει καθαρῶς καὶ ἀπὸ τὸ 18 ἄρθρον τοῦ προμνημονευθέντος Διατάγματος, καθ' ὃ οἱ φούρνοι οἰκοδομοῦνται στερεῶς καὶ ἕνα πῆχυν μακρὰν ἀπὸ τὸ μεσότοιχον. (277—1855). Σύμφωνας καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 335 ἰδίου ἔτους ἔχουσα οὕτω:

(*) Ὅρα τὸ περὶ καταδικώσεως τῶν καθυστερούντων (2) ζήτημα.

Κατὰ τὸ 8 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἰσχύοντος, ὡς πρὸς τοὺς καθολικωτέρους αὐτοῦ ὅρους, καὶ δι' ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κράτους, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχη «ὁ κοινὸς μεσότοιχος θύραν ἢ ἄλλο τι ἀνοίγμα» διὰ δὲ τοῦ ὅρου ἀνοίγματος, ὁρθῶς ἐρμηνευομένου, δὲν ἐννοεῖται μόνον ἡ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν ὀριζοντίως ἀνοιγομένη ὁπή· σύμφωνος δὲ καὶ ἡ 366 τοῦ ἰδίου ἔτους ἐν ἣ σκέπτεται οὕτω:

Κατὰ τὸ 8 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1836 Β. Διατάγματος δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀνοίγῃ τις θύραν ἢ ἄλλο τι ἀνοίγμα εἰς τὸν κοινὸν μεσότοιχον· εἰς δὲ τὸ ἀνοίγμα ἐμπεριλαμβάνεται τόσῳ μᾶλλον ἡ ἐστία καὶ ἡ καπνοδόχος, ὥστε ταῦτα δύνανται νὰ φέρωσι ἐλάττω καὶ κίνδυνον εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν· ἐπομένως ἔχων τις ἐστίαν καὶ καπνοδόχον εἰς τὸν κοινὸν μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τρίτου μεσότοιχον, εἶναι ὑπόχρεως νὰ κλείσῃ ταῦτα· ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν παραλείψῃ οὗτος νὰ τὰ κλείσῃ, ἔχει δικαίωμα ὁ τρίτος, κατὰ τὸ ἄρθρον 882. § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐπιχειρήσῃ δι' ἐξόδων τούτου τὸ κλείσιμον αὐτῶν, τὰ δ' ἐξόδα νὰ εἰσπραχθῶσιν ἀμέσως κατὰ τὸ ἄρθρον 878 τῆς αὐτῆς Δικονομίας· σύμφωνος καὶ ἡ 325 τοῦ ἔτους 1860 ἔχουσα οὕτω:

Τὸ 18 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ προσθήκης εἰς τὸ περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διάταγμα ὀρίζει ὅτι οἱ φούρνοι οἰκοδομοῦνται στερεῶς μετ' λίθους καὶ ἓνα πῆγυν μακρὰν ἀπὸ τὸ μεσότοιχον, ἐννοεῖ προφανῶς ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ μεσοτόχου ὀριζόμενον διάστημα τοῦ φούρνου πρέπει νὰ ᾖ κενόν, διότι κενοῦ ὄντος τοῦ διαστήματος ἡ θερμότης τοῦ φούρνου διασκορπίζεται, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐὰν τὸ κενὸν τοῦτο δὲν ὑπάρχῃ, εὐκόλως δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ μεσότοιχον, καθότι αὐτὸ διαχωρίζει τὰς οἰκίας ἢ ἄλλας οἰκοδομὰς, ὅταν ὅμως ὁ εἰς τῶν ἰδιοκτητῶν γειτόνων ἐπὶ τοῦ πρὸ τὸ ἰδικὸν του γήπεδον μέρους τοῦ μεσοτόχου προσαυξάνων τὸ πάχος αὐτοῦ, προσκολλῇ εἰς τὸν τοῖχον αὐτοῦ φούρνον, τότε δὲν ὑπάρχει μεσότοιχον διαχωριζόμενον ἀπὸ τὸν φούρνον, καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ μεσοτόχου θεωρεῖται προσκεκαλλημένος.

ΜΕΤΑΒΟΛΗ.

1

Καταστάσεως τῶν διαδίκων.

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 74 καὶ 463 ἐδάφ. 3. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ μεταβολὴ τῆς καταστάσεως τῶν διαδίκων πρέπει νὰ κοινοποιῇται καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον, ἐπομένως καὶ ἡ ἐνηλικιότης, ὅθεν ἂν ὁ ἀντίδικος τοῦ ἀνήλικου ἐξακολουθῇ καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα νὰ κοινοποιῇ πρὸς τὸν κηδεμόνα ἢ ἐπίτροπον τοῦ ἀνήλικου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀνίσχυροι αἱ κοινοποιήσεις ἀφοῦ δὲν τῷ ἐγένετο γνωστὴ

ἡ ἐνγλικιότης· κατὰ συνέπειαν ὅταν ὁ διάδικος μεταβάλῃ κατοικίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης δὲν δύναται ν' ἀπαιτῇ τὴν κοινοποίησιν τῶν δικηγράφων εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του, ἀφοῦ αὕτη δὲν ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸν ἀντίδικόν του. (117—1847). Σύμφωνας καὶ ἡ (155—1853) ἐν ἣ σκέπτεται οὕτω.

Ὁ γνωστοποιήσας τὴν κατοικίαν του διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ἢ ἄλλου δικηγράφου, δὲν δύναται μεταβαλὼν αὐτὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ν' ἀπαιτῇ νὰ γίνωνται αἱ ἐπιδόσεις εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του, χωρὶς νὰ γνωστοποιήσῃ πρότερον εἰς τὸν ἀντίδικον τὴν μεταβολὴν ταύτην.

2

Κατοικίας.

Ἡ ἀρχὴ περὶ τῆς εἰς τὸν διάδικον κοινοποιήσεως τῆς μεταβολῆς τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου ἐν καιρῷ τῆς δίκης δὲν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς οἰκίας αὐτοῦ. (213—1847).

3

Τὸ 156 τῆς Πολ. Διανομίας ὥρισε τὰς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς συνεπείας αὐτῆς κατ' οὐσίαν, ὅρα αἱ ρυθμίζονται αὐτὰς ἐν μέρει διατάξεις 2 καὶ 4 τοῦ κώδικος ἐκβλ. 8. τίτλ. 37. καθ' ὅς ἡ μετὰ τὴν προκατάρξιν τῆς δίκης ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου ἀπαλλοτριώσις τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφοράς εἶναι ἄκυρος, καὶ τὸ ἀπαλλοτριωθὲν πρᾶγμα μεταβαίνει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου ἡκυρώθησαν δυνάμει τοῦ 1100 ἄρθρου τῆς αὐτῆς Διανομίας, καθότι ἀντιπρὸςκεινται εἰς τὸ μνησθὲν 156 ἄρθρον ἐδάφ. 3. τὸ ὅποιον καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι διὰ τῆς λέξεως «μεταβαλαί» ἐννοεῖ καὶ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἐπιδίκου πράγματος, δὲν κηρύττει μολοντούτο αὐτὴν ἄκυρον, ἀλλ' ὑποχρεοῖ τὸν ἀπαλλοτριώσαντα ἐναγόμενον εἰς ἀποζημίωσιν. (218—1851).

4

Κατοικίας.

Ἡ εἰς τὰ δικόγραφα μνεία τῆς κατοικίας, ἣν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως ἢ τῆς ἐκδόσεως τῶν δικηγράφων ἔχει ὁ διάδικος, δὲν ἔχει ἐπιρροὴν τινα μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου ὡς πρὸς τὸ μέλλον, τοῦτο δὲ διότι ὁ Νόμος δὲν ὑποχρεοῖ τὸν διάδικον νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀλλαγὴν τῆς κατοικίας του, ὅταν τὸ γεγονὸς τοῦτο συμβαίῃ, ἀλλὰ μόνον ὅταν λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του δικόγραφόν τι, ἐν τῷ ὅποιῳ χρεωστεῖ νὰ σημειώσῃ τὴν ἣν ἔχει τότε νέαν κατοικίαν. (371—1862).

ΜΙΣΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΙΣΘΩΣΙΣ.

1

Τὸ ἄρθρον 20. βιβλ. Γ'. τίτλ. II'. τοῦ Ἀρμενοπούλου διαλαμβάνει ἐναργῶς γενικὴν ὁρχήν περὶ τῆς μισθώσεως καὶ ἀναμισθώσεως πάντων τῶν κτημάτων, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν ἀγκόντων εἰς τὸ δημόσιον, ἀναδιακρίσεως εἴτε τῶν ἀστυκῶν, εἴτε τῶν ἀγροτικῶν, εἴτε τῆς ἐγγράφου ἢ ἀγράφως γενομένης μισθώσεως. (38—1846).

2

Ὁ μισθωτὴς διὰ πᾶσαν ζῆμیان πηγάζουσαν ἐξ αὐτῆς τῆς εἰας ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ κατ' ἀναλογίαν τῆς διαρκείας τῆς μισθώσεως ἢ τὴν ἄφασιν τοῦ μὴ πληρωθέντος, ἢ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἡδὲ πληρωθέντος μισθώματος (ἐξαιρουμένης πάντοτε τῆς ἀξίας τοῦ σπόρου), οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ τὸ διαφέρον (id quod interest) καὶ ταῦτα μόνον, ὅταν πρόκηται περὶ μεγάλης καὶ οὐχὶ μετρίας ζῆμιας καὶ ὅταν προσέτι πολυετοῦς οὐσας τῆς μισθώσεως, ἢ ζῆμια ἢ ἐξ ὁποιασδήποτε φύσεως εἰας προκύπτουσα, δὲν συμψηφίζεται μὲ τὴν εὐφορίαν τῶν ἄλλων ἐτῶν· λογίζεται δὲ ὡς ἀνωτέρα καὶ ἀνυπερέβλητος εἰς καὶ ἡ ἐπιδρομὴ πολεμίων καὶ ἡ τῶν παριόντων στρατιωτῶν ἀκολασία, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τοὺς νόμους § 15, § 25—27, § 4 καὶ 6—33 τοῦ βιβλ. 19. τίτλ. 2 τῶν Πανθ. 8 καὶ 18. βιβλ. 4. τίτλ. 65 τοῦ Κώδικος (Βασιλ. βιβλ. 20. τίτλ. 1. νόμοι 15, 32, 70, 74 καὶ 80). (2—1847).

3

Ἄν ὁ ἐκμισθωτὴς ὑπενοικιάσῃ εἰς τρίτον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμισθώσεως, οὗτος (ὁ ἐκμισθωτὴς) θεωρεῖται ὡς τὸ συναλλαχθένον πρόσωπον καὶ δύναται νὰ ζητῇ πᾶσαν τυχόν ἀποζημίωσιν κατὰ τὴν γενικὴν ὁρχήν τοῦ Νόμου 10 περὶ διαφόρων κανόνων (ἄρθρ. 8 βιβλ. Γ'. τίτλ. II' καὶ 16 περὶ διαφόρων κανόνων τοῦ Ἀρμενοπούλου. (23—1847).

4

Κατὰ τὸν νόμον (Ἀρμ. κεφ. Γ'. τίτλ. κ'. § 6) ἐπὶ ἐλάττως γενομένης παρὰ τρίτου, ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ὑποχρεῖται ἀπέναντι τοῦ μισθωτοῦ εἰμὴ μόνον εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ἐνοικίου, ἤτοι εἰς ἀνακούφισιν τοῦ μισθώματος, οὐχὶ δὲ εἰς ἀποζημίωσιν ἄλλων ὠφελειῶν. (136—1848).

5

Ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ § 36. βιβλ. 2. τίτλ. 1 τῶν Εἰσκηρήσεων τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τῶν § 12 καὶ 13 τῶν Βυσ. βιβλ. 16. τίτλ. 1 καὶ 7, ὁ μισθωτὴς ἀποκτείνει τὴν καρπύτητα τῶν καρπῶν τοῦ μισθωθέντος κτήματος ὅταν εἰσκαμίσῃ αὐτοῦς, ἐνόσω δὲ εἶναι ἡρτημένοι εἰς καρπὰ ἀκολουθοῦν τὸ κτῆμα, καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ εἶναι καὶ κύριος τῶν καρπῶν τὸ δὲ 913 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας κατὰ τὸ ὅπου ἢ κατὰσχέσει.

ἀτυγχευόμενων καρπῶν γίνεται ἐντὸς ἑξῆς ἐβδομάδων πρὸ τῆς ὀριμότητός των, δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διακληρωθείσας διατάξεις τοῦ Νόμου διὰ τὰ θεωρηθῶν ὡς καταργηθεῖται δυνάμει τοῦ 1100 ἄρθρου τῆς ρηθείσης Δικονομίας, ἀλλ' ἐπιτρέπει τὴν κατάτχσιν τῶν καρπῶν ἰδίῳ· διότι μέλλουν νὰ κατατταθῶν κινητὰ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν καὶ συγκομιδὴν των, ὅτι δὲ οἱ ἡρτημένοι καρποὶ εἶναι παρεκλούθημα τοῦ κτήματος· γίνεται προσέτι δῆλον καὶ ἐκ τοῦ 8 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1837 περὶ διακρίσεως κτημάτων Νόμου μεταγενεστέρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὥστε οἱ ἡρτημένοι καρποὶ ὄντες τῆς κυριότητος τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ κτήματος, εἰς ὃ ἡρτηνται, ὁ δανειστῆς τοῦ κυρίου τούτου δύναται νὰ κατᾶσχῃ αὐτοὺς ἡρτημένους ὄντας κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, μάλιστα δὲ ὅταν ὁ δανειστῆς ἔχῃ υποθήκην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος· ἄρθρον 954 ἐδ. 2. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καὶ ὁ μόνον εἰς ἄλλα ἀκίνητα κτήματα παρὰ τὰ ἐνυπόθηκα δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ κατάτχσιν, ἐκν πρῶτον δὲν ἐπιληρθῇ τοῦ ἐνυποθήκου. (225—1843).

6

Κατὰ τὸν περὶ μισθώσεως Νόμον ΙΕ'. § 1. τῶν Πανδ. διὰ στέρησιν καρπώσεως μέρους τοῦ μισθωθέντος κτήματος ὡς ἐκμικηθέντος κλπ. ὁ μισθωτὴς ἔχει τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἀγωγὴν, ἐκτὸς ἐὰν εἰς τὸ ἐπίσης νόμον τύπον ἐπέχον μετὰ τῶν μερῶν γενομένων συνάλλαγμα δὲν συνεφωνήθῃ τὸ ἐκντίνον. (73—1849).

7

Κατὰ τὴν διάταξιν 13 τοῦ βιβλ. 10. τίτλ. 1 τῶν Βασιλ. καθ' ἣν ἀεὶ τῶν οἰκῶν ὑπὲρ ὅτου χρόνου μείνῃ τις ἐνέχεται εἰρῇ δῆλος χρόνος· ἐγγράφως ὀρισθῇ τῇ μισθώσει» σαφῶς ὀρίζει ὁ Νόμος οὗτος, ὅτι ὁ μισθωτὴς οἰκία· δὲν ἐνέχεται μόνον ἐρ' ὅταν χρόνον τῆς μισθώσεως, ἀλλ' ἢ σιωπηρὰ αὕτη ἀναμίσθωσις ἰσχύει ἐρ' ὅταν χρόνον συνωμολογήθῃ ἐγγράφως ἢ πρώτη μίσθωσις (325—1850).

8

Κατὰ τὸν Νόμον 13 βιβλ. 20. τίτλ. 4. τῶν Βασιλ., ἐξ οὗ ἐρανίσθη ἀτελῶς ὁ Ἀρμενόπουλος· τὸν § 20 τοῦ βιβλ. Γ'. τίτλ. 8, ἂν ὑπάρχῃ ἐγγράφως ὀρισμένος ὁ χρόνος τῆς μισθώσεως· ἀνανεοῦνται σιωπηλῶς ἢ μίσθωσις δι' ἄλλον τόσον χρόνον, ὅσον ὀρίζει τὸ ἐγγράφον τῆς μισθώσεως. (165—1850).

9

Ὁ μισθωτὴς δὲν ἔχει τὴν νομικὴν διακατοχὴν τοῦ μισθοῦ πράγματος (Νομ. Γ'. § 2. Πανδ. de precario)· ἐπομένως οὔτε τὰ παραγγέλματα (Νομ. 3. § 8. Πανδ. 43. 17) τὰ παρὰ τοῦ Νόμου εἰς ὑπερά-

σπισιν τῆς νομῆς χορηγούμενα (166—1852). Σύμφωνοι καὶ αἱ 137 καὶ 168 ἰδίου ἔτους.

10

Κατὰ τοὺς Νόμους 1. Πανδ. βιβλ. 19 τίτλ. 1. Νομ. 16, 27 Κώδ. βιβλ. 6. τίτλ. 45, ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ὀφείλει ἀποζημιῶσιν ἕνεκα τοῦ διαφέροντος διὰ τῆς τοῦ ἐκμισθωθέντος πράγματος· πλημμελείας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν γνωσταὶ εἰς τὸν μισθωτὴν κατὰ τὴν τέλει τοῦ περὶ μισθώσεως συναλλάγματος. (22—1853).

11

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 54. § 1. τοῦ βιβλ. 19. τίτλ. 2. τῶν Πανδ., ἐὰν ὁ μισθωτὴς ἐπὶ διςτίαν δὲν καταβάλλῃ τὸ μίσθωμα, ὁ ἐκμισθωτὴς δικαιούται νὰ ἐξώσῃ αὐτὸν τοῦ μισθωθέντος πράγματος· καὶ τὰ τοῦ προλαβόντος χρόνου μισθώματα ν' ἀπαιτήσῃ διὸ ἐὰν ἐπὶ τοσούτου χρόνου ὁ μισθωτὴς καθυστερήτῃ τὸ μίσθωμα, ὁ ἐκμισθωτὴς ἀποκτᾷ ἀμφοτέρω τὰ ἐκ τοῦ Νόμου πηγάζοντα δικαιώματα, ἥτοι νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξώσιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τὸ ὀφειλόμενον μίσθωμα· ἐπομένως καὶ ἂν πρὸ τῆς περὶ ἐξώσεως ἀγωγῆς μετὰ παρέλευσιν ὅμως τῆς διςτίας, ὁ ἐκμισθωτὴς δεχθῇ τὸ ὀφειλόμενον μίσθωμα, παύει ἡ περὶ τούτου ἀπαιτήσις του, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ τῆς ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ δικαιώματά του, ὅταν ἄλλως δὲν παρητήθῃ αὐτοῦ. (67—1853).

12

Κατὰ τὰς περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν διατάξεις τοῦ Ῥωμ. Δικαίου (Νομ. 25. § 7. π. 19. 2—25 Βασιλ. 20. 1. § 13. 47) ὁ ἀναδεχθεὶς τὴν ἐντέλεσιν ἐργασίας ὀφείλει νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς πέρας κατὰ τὰς γενομένας συμφωνίας, δὲν ἀπαλλάσσεται δὲ ὑποχρεώσεώς του, ἐὰν τυχαῖόν τι κώλυμα καταστήσῃ οὐχὶ ἐντελῶς ἀδύνατον, ἀλλ' ὅπως δῆποτε δυσχερεστέραν τὴν ἐντέλεσιν, μῆτε δύναται τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος διαλύσεως τῆς γενομένης συμφωνίας. (75—1853).

13

Ὁ ἐκμισθωτὴς εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς ἀποζημιῶσιν τοῦ μισθωτοῦ, ὅταν οὗτος ἐξ αἰτίας ἐκείνου, διαρκούσης τῆς μισθώσεως, δὲν ἀπολαύῃ καθόλου ἢ ἐν μέρει τὴν συμφωνηθεῖσαν χρῆσιν ἢ κάρπωσιν τοῦ πράγματος, ἢ πρὸ τοῦ ὁρισμένου χρόνου διελυθῇ ἡ μίσθωσις, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ μὴ τηρήσεως τῶν συμφωνηθέντων. (151—1853).

14

Ἡ μίσθωσις ἀκινήτων δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸν Νόμον ἐμπορικὴν πράξιν, καὶ ἂν οἱ συνάψκιντες τοιαύτην σύμβασιν ᾖναι ἔμποροι. (119—1854).

15

Κατὰ τὸν Νόμον 27. § 1. βιβλ. 19. τίτλ. 2. τῶν Πανδ. ὁ μισθωτὴς

δύναται ἕνεκα εὐλόγου φόβου, διὰν ὑπάρχῃ κίνδυνός τις ἐκ τοῦ ἐκμισθωθέντος πράγματος νὰ διαλύσῃ τὴν μίσθωσιν, παραιτῶν αὐτό. (234—1855).

16

Κατὰ τὸν Νόμον (Βασιλικῶν τεμ. 15 (20. 1) ὁ μισθωτὴς δὲν ἀνακουφίζεται τοῦ μισθώματος, ἐὰν μετὰ τὴν ἐξ ἀνωτέρας βίας συμβῶσιν εἰς τὸν μισθωτὴν ζημίαι, ἐπέλθῃ εὐφορία εἰς τὸ ὑπὸ μίσθωσιν κτῆμα. (57—1857).

17

Κατὰ τὸν Νόμον οἱ μισθωταὶ δὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ πληρώσωσι τὸ συμφωνηθὲν μίσθωμα εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν, ἀφοῦ οὗτος ὁ ἐκμισθωτὴς συλλέξῃ τὸν καρπὸν τοῦ μισθωθέντος πράγματος ἐναντίον τῆς μεταξὺ τῶν συμφωνίας καὶ τῆς καλῆς πίστεως. (319—1857).

18

Ἡ μίσθωσις παρέχει ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ μόνον προσωπικὸν δικαίωμα πρὸς χρῆσιν καὶ κέρπωσιν τοῦ πράγματος, διατηροῦντος τοῦ ἐκμισθωτοῦ κυρίου τὴν τε κυριότητα καὶ τὴν νομὴν, καὶ δὲν δύναται ὁ μισθωτὴς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κυρίου νὰ μεταβάλῃ τὰ εἰρημένα δικαιώματα, ἀλλ' ὑποχρεοῦται μετὰ τὴν λήξιν τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν τὸ πρᾶγμα. (Πανδ. N. 6. § 2. de precario N. 3. § 8. (13. 17) N. 39 (19. 2). (341—1857).

19

Κατὰ τὸ ἐδ. 9. τοῦ ἀρθ. 490 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδικοῦ ὑπάγονται αἱ μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν διαφοραὶ, αἱ προσερχόμεναι ἐκ τοῦ περὶ μισθώσεως συναλλάγματος καὶ ἀναγόμεναι εἰς τὸ ἐνοίκιον, χωρὶς νὰ γίνῃται ποσῶς διακρίσις ἐγγράφου ἢ ἀγράφου περὶ μισθώσεως συμφωνίας. (32—4858).

20

Καὶ ἀδιανέμητον ἂν ᾖ τὸ κτῆμα δύναται ὁ συγκύριος νὰ ἐκμισθώσῃ τὸ εἰς αὐτὸν ἀνήκον μέρος. (74—1858).

21

Κατὰ τὸν κανόνα ὁ ἐν μέρει χρησάμενος τῷ ἐκμισθωθέντι δὲν ἀπαλλάσσεται ἐν γένει τῆς πληρωμῆς τοῦ μισθώματος, ἀλλὰ μόνον τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸν χρόνον, καθ' ὃν δὲν ἐγένετο αὐτῷ ἄδεια ἀπολαβεῖν τοῦ μισθωθέντος. (85—1858).

22

Κατὰ νομικὸν κανόνα, ἀπωλεσθέντος τοῦ μισθωθέντος πράγματος, ἡ μίσθωσις διαλύεται. (270—1859).

23

Ἡ μίσθωσις τῆς ἐργασίας πρὸς οἰκοδομὴν τινα ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ καὶ ἡ

χορήγησις τῆς ἀνταρκιούσης πέτρας, εἶναι πολιτικὸν συνάλλαγμα, καὶ δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρμολιότητα τοῦ Ἑμποροδικείου. (175—1860).

24

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου Εἰσπ. βιβλ. 3. τίτλ. 25, Πανδ. βιβλ. 19. τίτλ. 2. Cod. βιβλ. 4. τίτλ. 65, συστατικὰ τῆς μισθώσεως εἶναι ἡ χρῆσις καὶ ὁ μισθός, ἀδιάφορον ἂν ἀπαιτῆται, ἢ μὴ, καλλιέργεια πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς χρήσεως, ἂν δὲ, ὅσάκις τὸ παραχωρούμενον πρὸς κάρπωσιν κτῆμα ἀπαιτῇ καλλιέργειαν, ὑποτίθεται, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἀποδείξεως, ὅτι ἡ σύμβασις ἀφορᾷ μίσθωσιν, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὅσάκις δὲν ἀπαιτεῖται καλλιέργεια, τὸ συνάλλαγμα ἀπολύτως εἶναι ἀγοραπωλησία, καθότι τοῦτο καὶ μόνον, δὲν καθιστᾷ βέβαιον, ἂν κατὰ τὴν θέλησιν τῶν συμβαλλομένων ὑπάρχῃ πώλησις ἢ μίσθωσις τοῦ πράγματος, ἀλλ' ὁ προσδιορισμὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, ὃν οἱ συμβαλλόμενοι ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὴν διομολογηθεῖσαν συμφωνίαν, καὶ ἐκ τῶν στοιχείων, δι' ὧν λαμβάνει ὑπαρξὶν ὁ νομικὸς ὅρισμός αὐτῆς, τῶν ἀπαρτιζόντων οὐχὶ μέρος, ἀλλὰ τὸ ὅλον αὐτῆς. (206—1860).

25

Ὁ ἐπὶ μέροςμα τῶν καρπῶν μισθωτῆς, καὶ τὸ κέρδος καὶ τὴν ζημίαν συμμερίζεται τῷ δεσπότῃ ὡς κοινωνός, καὶ ἡ ἐκ πάσης αἰτίας ἀπώλεια τῶν καρπῶν καὶ τὸν κύριον τοῦ πράγματος καὶ τὸν μισθωτὴν ἐπιβαρύνει. Νόμος 23. § 6 τῶν Πανδεκτῶν. (214—1860).

26

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 1, 6, 7 καὶ 12 τοῦ περὶ ἐξακολουθήσεως τῶν πολυετῶς ἐνοικιαζμένων ἐλαιοδένδρων νόμου ΣΝΗ. ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἐμπληρώσαντες τὰς περὶ καλλιέργειας καὶ βελτιώσεως τῶν ἐνοικιασμένων ἐλαιοδένδρων συμφωνίας, μισθωταί, ἐὰν δὲν θέλωσι νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὰς περὶ πληρωμῆς τῶν καθυστερουσῶν δόσεων ἐνεργητικὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ Νόμου μηδὲ νὰ παραιτηθῶσι τῆς ἐνοικιάσεως, οὐδὲ ὅλως χρεωστοῦσι νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 1, 3, 4 καὶ 5 αὐτοῦ ὀριζόμενα, φθάνει μόνον νὰ καταβάλλωσι τακτικῶς καὶ ἐμπροθέσμως τὸ ὀφειλόμενον μίσθωμα, καὶ δὲν διατελοῦσιν ἐν καθυστερήσει αὐτοῦ, διότι μόνον ἐὰν καθυστερήσωσιν αὐτὸν καταδιώκονται κατὰ τὸ 12 ἀρθρον πρὸς ἀπότισιν ἄλλων τῶν καθυστερουσῶν δόσεων, καὶ τὸ συνάλλαγμα τῆς ἐνοικιάσεως διαλύεται αὐτοδικαίως. (345—1860).

27

Κατὰ Νόμον (Πανδ. 7, 8, 9, 13. § 1, 15, 25. § 1 καὶ 2, 33, 60 § 2 καὶ 5. βιβλ. 19. τίτλ. 2) ὁ ἐκμισθωτῆς εἶναι ὑπόχρεω· νὰ χορηγήσῃ πρὸς τὸν μισθωτὴν τὴν ἀπόλυτον τοῦ μισθωθέντος πράγματος χρῆσιν καὶ κάρπωσιν, καὶ νὰ τῷ παραδώσῃ εἰς τοῦτον, ἐγγυᾶται δὲ κατὰ πάσης παρενοχλήσεως παρὰ τρίτου, ἔχοντος ἐπὶ τοῦ πράγματος ἄ-

ξιώσεις, ὁ δὲ μισθωτὴς δὲν εἶναι ὑπόχρεως ἢ ν' ἀναγγεῖλῃ ἐγκαίρως τὸν προσβολέα πρὸς τὸν ιδιοκτῆτην, ὅστις προσκαλούμενος καὶ δυνάμενος νὰ καταπαύσῃ τὴν παρενόχλησιν εἶναι ὑπόχρεως ἂν δὲν τὸ πράξῃ ν' ἀποζημιώσῃ τὸν μισθωτὴν, καθόσον χρόνον αὗτος ἤθελε στερηθῇ τῆς χρήσεως τοῦ μεμισθωμένου πράγματος, ἐκτὸς ἂν συναφωνήθῃ τούναντίον, ἢ ὁ μισθωτὴς προτιμήσῃ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἐκμισθωτὴν τὴν ἐκχώρησιν τῆς ἀγωγῆς του κατὰ τῶν τρίτων, ὅπερ ἡμῶς εἶναι δικαίωμα καὶ οὐχὶ ὑποχρέωσις τοῦ μισθωτοῦ. (129—1361).

28

Καταστραφέντος ἐξ ἀνωτέρας δυνάμεως τοῦ μισθωθέντος πράγματος κατὰ τὸν Νόμον (151) καὶ 10. § 6. Πανδ. 19, 2. ὁ μισθωτὴς δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐμμεῖνῃ πλῆον εἰς τὴν τῆς μισθώσεως σύμβασιν, μῆτε νὰ καταβάλλῃ τὸ συμφωνηθέν μίσθωμα, δὲν ὀφείλει δὲ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐπελθούσης καταστροφῆς τὸν ιδιοκτῆτην, ὡς μὴ προκειμένου περὶ ἐπουσιώδους ἐπισκευῆς. (251—1861).

29

Μισθωθέντος κτήματός τινος εἰς δύο, καὶ ἀποσυσρθέντος τοῦ ἐνὸς μετὰ τὴν λήξιν τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἀναμίσθωσις σιωπηρά, ὡς πρὸς τὸν μεῖναντα, διότι οὕσα ἐπαναλήψις σιωπηρά τοῦ συναλλάγματος τῆς πρώτης μισθώσεως, ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως τὴν συναίνεσιν πάντων τῶν εἰς τὴν πρώτην μίσθωσιν μετασχόντων προσώπων. (360—1861).

30

Κατὰ τὸ τεμ. 9. § 1 καὶ 6, 25. § 3, 33. Πανδ. (19. 2) καὶ Βασιλ. (20. 1) 9, 25, 33, ἀπαράσκει τῆς χρήσεως τοῦ μισθίου πράγματος ἀτελοῦς, ὁ μισθωτὴς καταβάλλει τὸ μίσθωμα μόνον κατὰ λόγον τῆς ὁποίας ἀπῆλause χρήσεως, ἰδίως δὲ ὁ μισθωτὴς δύναται ν' ἀπαρτήσῃ ἀφαιρέσιν τοῦ μισθώματος διὰ τὴν συμβᾶσαν τοῖς ἀσυγκομίστοις ἄμειτρον ἐλάβεν ἐκ θεωμηνίας, ὡς ὀρίζουσιν ἰδίως τὰ τεμ. 15. § 2, 25 Πανδ. 6. (19. 2) καὶ Βασ. (20. 1) 15. § 6. ἐπομένως ἅμα συμβῇ ἢ τοιαύτῃ ἐλάβῃ παύει τοῦ ἐκμισθωτοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὸ ἄλλως ὀφειλόμενον αὐτῷ μίσθωμα, ἢ τὸ ἐπιβάλλον μέρος αὐτοῦ, καὶ συνέπεια τούτου εἶναι ὅτι πάντα παρ' αὐτοῦ μετὰ τὸ εἰρημένον γεγονός· γενομένη καταδίωξις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς πληρωμὴν τοῦ μὴ ὀφειλομένου μισθώματος, γίνεται παρανόμως, ὡς ἄνευ δικαίωματος. (395—1861).

31

Ὁ μισθωτὴς ὀφείλει μετὰ τὸ τέλος τῆς μισθώσεως νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν ὡς τὸ ἔλαβεν, ἢ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ πᾶσαν ἐλάβεν ἢ ὀφλὴν τοῦ πράγματος, ἐκτὸς ἂν αὕτη προσήλθεν ἐκ

τυχαίου συμβάματος. Πανδ. Ν. 9. § 3 και 4. Ν. 44. § 2 και 3. Ν. 15. § 2. Ν. 25. § 6. Ν. 40. (19. 2) Ν. 25. Κωδ. (4. 65). (77—1862).

32

Κατὰ τὸν Νόμον 80 Βασ. (20. 1) ὀφείλει ὁ δικαστὴς ἐν συνόλῳ νὰ παραβάλλῃ τὰ ἔτη τῆς εὐφορίας πρὸς τὰ τῆς ἀφορίας καὶ οὕτω ν' ἀποφαίνεται ἂν πρέπη νὰ ἐπικουφισθῇ ὁ μισθωτής, ἀλλ' ὅταν ἡ εὐφορία δὲν ᾖ τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε νὰ καλύπτῃ ἅπαντα τῆς ἀφορίας τὰ ἔτη, δύναται νὰ περιορίσῃ αὐτὴν εἰς τινὰ μόνον ἔτη. (119—1862).

33

Κατὰ τὸν Νόμον ὁ ἐκμισθωτής χαίρει προνόμιον πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐνοικίου ἐπὶ τῶν πραγμάτων τὰ ὅποια ὁ μισθωτής φέρει εἰς τὴν ἐκμισθωθείσαν οἰκίαν (ἢ ἐργαστήριον) Βασιλ. § 2, 4, 6 (25. 3) Πολιτικὴ Δικονομία ἄρθρον 941 ἀριθ. 4. (164—1862).

34

Ὁ μισθωτής δύναται μονομερῶς νὰ λύσῃ τὴν μίσθωσιν, ἐὰν πάσῃ οὐσιώδῃ ἔλλειψιν τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα, ἢ ἡ θεραπεία δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐν βραχεῖ. Βασ. 25 (21. 1) 49 Κωδ. (4. 5) 4. (289—1863) (*).

ΜΟΙΧΕΙΑ.

1

Τὰ περὶ ταύτης ζητήματα κατετάχθησαν εἰς τὰ περὶ ἀδιαζεύξεως.

ΝΑΥΑΓΙΟΝ.

1

Ἡ ἀπόδειξις τοῦ ναυαγίου δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἄλλων μέσων ὥς καὶ διὰ μαρτύρων ἐντὸς τῆς συνταττομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 246 καὶ 247 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐκθέσεως τοῦ πλοιάρχου, διότι τ' ἄρθρα αὐτὰ δὲν ἀπαγορεύουσιν ἄλλην ἀπόδειξιν. (192—1847).

2

Ἐκ τῶν ἄρθρων 1, 8, 11, 31—34 τοῦ περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγαιρεσιῶν νόμου προκύπτει ἀριθμητικῶς, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὀφείλουσα ἐν περιπτώσει ναυαγίου ἐπὶ ἐλληνικοῦ παραλίου, εἴτε ἐγγωρίου εἴτε ξένου πλοίου, νὰ προνοήσῃ ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων καὶ τῆς διαφυλάξεως τῶν τοῦ ναυαγίου ἀντικειμένων, ὅπως μὴ ἐλαφρώσῃ τὰ τῶν ἀπόντων δικαιοῦχων δικαιώματα, ἐκανόνισε δι' ὁ-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα ἀγοραπωλησίας (4), ἀποζημιώσεως (1), (5) καὶ (6), ἀρμολογίας (14), δηλώσεως (2), ἐνοικίσεως (2), καταδίκης τῶν καθυστερούντων (3), κοινογού (4), καὶ κατασχέσεως (32).

λων των δυνατῶν διατυπώσεων καὶ ἀσφαλειῶν τὸν τρόπον δι' οὗ ἡδύνατο σκοπῶν ν' ἀσφαλισθῶσι τὰ συμφέροντα τῶν εἰρημένων δικαιοῦχων καὶ ἐνεκὰ τούτου διώρισεν ὑπευθύνους διοικητὰς καὶ οἰονεὶ κηδεμόνας τῆς τοιαύτης περιουσίας, εἰς οὗς ἀνέθεσεν ἐν ἐλλείψει τοῦ πλοίαρχου, τῶν ιδιωκτητῶν καὶ τῶν ἀσφαλιστῶν τὴν φροντίδα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διασώσεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν τοῦ ναυαγίου ἀντικειμένων μέχρι τῆς ἐμφάνισεως προσώπου, ἔχοντος δικαίωμα ἐπ' αὐτῶν, ὅτι μὴ θεωρήσασα ἀφ' ἐνὸς δίκαιον νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν πολιτείαν εὐθύνην ἐνεκὰ τῆς διαχειρήσεως τῶν κηδεμόνων, καὶ θέλουσα ἀφ' ἑτέρου νὰ γνωστοποιήσῃ τοῦτο ἐπισήμως πρὸς ἀποφυγὴν πάσης κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαιτήσεως, ῥητῶς ἐκήρυξε διὰ τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὅτι διὰ πάσαν ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως παράδοσιν τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνα πρὸς τοὺς δικαιοῦχους τὰ μέλη αὐτῆς ὅτι δὲ ἡ εὐθύνη αὕτη μόνον τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐπιβαρύνει καὶ οὐχὶ τὴν πολιτείαν ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς: α') ὅτι ἐνῶ ἡ ἐπιτροπὴ σύγκαιται ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, τὰ μέλη αὐτῆς εὐθύνονται προσωπικῶς, καθὼ διαχειριζόμενα ξένην περιουσίαν ἐπομένως, ἀποῦ δὲν εὐθύνονται ὑπὸ τὴν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ιδιότητα, ἀλλὰ προσωπικῶς, οὐδὲ τὸ δημόσιον εὐθύνεται δι' αὐτούς· β') ὅτι, ἀποῦ δυνάμει τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου πᾶς κηδεμὼν διαχειριστῆς ξένης περιουσίας εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του, πάντῃ ἄσκοπος ἤθελεν εἶναι ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐν τῷ ἀνωτέρω νόμῳ, ἣν οὗτος δὲν ἐσκόπει νὰ ὀρίσῃ, ὅτι οὐδεμίαν ἀναδέχεται τὸ δημόσιον εὐθύνην διὰ τὰς τῆς ἐπιτροπῆς πράξεις. τέλος γ') διὰ τοῦ νόμου τούτου προφανῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ νομικὴ σχέσις, ἥτις δι' αὐτοῦ συνέστη, περιωρίσθη ἀποκλειστικῶς μεταξὺ τῶν τῆς ἐπιτροπῆς μελῶν καὶ τῶν δικαιοῦχων. (298—1855).

ΝΑΥΛΟΣ.

1

Αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ φορτίον πλοίου τινος πραγματεῖται, τότε μόνον θεωροῦνται ὡς ὑπέγγυοι διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ναύλου καὶ ὁ πλοίαρχος ἀπολαμβάνει ἐπ' αὐτῶν, δυνάμει τοῦ 307 ἄρθρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, δικαίωμα προτιμήσεως, ὅταν οἱ συναλλαττόμενοι δὲν ᾔθελον δι' ἰδιαιτέρων ὁμολογιῶν τὰς νομίμους τοῦ ναυλοτικῆς συμβολαίου συνεπείας. (166—1838).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 386 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὁ ναῦλος τῶν διασωθεῖσων πραγματειῶν, καὶ ἂν ᾔθελεν εἶσθαι προπληρωμένος ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ ἀνήκει εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν ἐκ τῆς διατά-

ξως δὲ ταύτης, ἥτις διὰ τῶν ρητῶν αὐτῆς ὄρων ἀπονέμουσα εἰς τὴν κυριότητα τῶν ἀσφαλιστῶν τὸν εἰρημένον ναῦλον τῶν διασωθεῖσων πραγματειῶν ἀποκλείει ὡς παρεπόμενον τῆς ἐγκαταλείψεως πάντα ἄλλον ναῦλον, γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ ναῦλος τῶν ἀποκλησθεῖσων πραγματειῶν δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἀσφαλιστὴν ὡς μὴ ἀποτελῶν μέρος τῆς ἐγκαταλείψεως, οὔτε πληρώνεται ἀπὸ τὸν φορτωτὴν, ἢ ἂν προπληρωθῇ ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 308 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, ἐκτός ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία ἢ ἔθιμον, καθ' ὃ ἂν ᾖναι προπληρωμένος ὁ ναῦλος τῶν ἀπολεσθεῖσων πραγματειῶν δὲν ἀποδίδεται εἰς τὸν φορτωτὴν, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸν ἀσφαλισθέντα ιδιωκτῆτην τοῦ πλοίου καὶ ἐπομένως εἰς τὸν ὑπείσερχόμενον διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἀσφαλιστὴν ὡς παρεπόμενον τῆς ἐγκαταλείψεως. (31—1858).

ΝΑΥΤΟΔΑΝΕΙΟΝ.

*Ὅρα τὰ ζητήματα (1), (4), (6), (9) καὶ (10) περὶ δανείου.

ΝΕΟΓΝΟΝ.

1

Κατὰ τοὺς σαφεῖς ὁρισμοὺς τοῦ ἐιβλ. 6. τίτλ. 29 διατάξεως 3 τοῦ Κώδικος καὶ τοῦ Β. Ι. 4. τίτλ. 5. τεμ. 14 τῶν Πανδέκτων συνδυαζομένους μετὰ τῶν Βασιλικῶν τὸ ἐιβλ. 35. τίτλ. 8. ἐδ. 34 καὶ τῆς ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου ἐιβλ. 5. τίτλ. 5. ἐδ. 7 καὶ 8 πρὸς ὑπαρξιν τῆς προσωπικότητος νεογνοῦ, ἥτοι πρὸς ὑπαρξιν τῆς ικανότητος τοῦ ἀποκτῆν δικαιώματα, ἀπαιτεῖται μόνον νὰ γεννηθῇ ζῶν ὅλως τέλειον ἥτοι νὰ ζῇ μετὰ τὸν ἐντελῆ ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του, χωρὶς νὰ ᾖναι ἀνάγκη οὔτε ἐπὶ ὠρισμένον τινὰ χρόνον νὰ παραταθῇ ἡ ζωὴ του, οὔτε τὴν ικανότητα νὰ ἔχῃ πρὸς παράτασιν αὐτῆς. (93—1848).

ΝΟΜΗ. ΝΟΜΕΥΣ.

1

Οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ αὐθαίρετως τὴν τῆς νομῆς σου αἰτίαν, καὶ διὰ μόνης τῆς προθέσεώς του, ἢ γουν χωρὶς νὰ προηγηθῇ νόμιμος μεταξὺ τοῦ κυρίου καὶ αὐτοῦ τίτλος, νὰ μετατρέψῃ εἰς νομὴν πρὸς χορηγεσθεσποιάν τὴν μὴ οὖσαν τοιαύτην C. 33. 4. 1. Πανδ. 41, 2, C., 2, §. 1. Πανδ. pre perede 41, 5, C. 1. 2. Πανδ. 41. 6). (77—1846).

2

Ὁ κληρονόμος δὲν δύναται νὰ κυριεύσῃ διὰ τῆς χρονίου χρήσεως τὸ κληρονομούμενον πρᾶγμα, ὅταν ἡ νομὴ τοῦ κληρονομούμενου ᾖτον ἐλαττωματικὴ, διότι ὑπολαμβάνεται ὅτι νέμεται κατὰ κακὴν πίστιν,

καθόσον τὰ ἐλαττώματα τῆς νομῆς τοῦ ἀποθανόντος μεταβαίνουνσι καὶ εἰς τὸν κληρονόμον αὐτοῦ, ἀριθ. 34 καὶ 39 βιβλ. 2. τίτλ. 1. ἐξαβ. τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ τὴν διάταξιν 4. τοῦ Κώδῃκος βιβλ. 7. τίτλ. 33 καὶ διάταξιν 3 καὶ τὸν § 1 αὐτῆς αὐτόθι τίτλ. 30. (53—1847).

3

Τὸ ἄρθρον 8, βιβλ. Β'. τίτλ. Α'. τοῦ Ἀρμενοπούλου διαλαμβάνει μόνον περὶ τῶν ἐν καλῇ πίστει νομῶν κατὰ τὸν Νόμον 48, βιβλ. 6. τίτλ. 1. τῶν Πανδεκτῶν, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τοὺς κακῇ τῇ πίστει νομῆς, ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Νόμος οὗτος 48 κατὰ τοὺς σχολιαστὰς αὐτοῦ δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἀγωγὴν, ὅταν τὰ ἐξόδα ὑπερβαίνουν τοὺς πρὸ τῆς ἀγωγῆς συγκομισθέντας καρπούς, οἱ δὲ Νόμοι 33, βιβλ. 12. τίτλ. 6 καὶ 14 βιβλ. 41. τίτλ. 4 τῶν Πανδεκτῶν, ἀρνοῦνται μόνον τὸ δικαίωμα τῶν ἐξόδων εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν κατέχει πλεόν τὸ πρᾶγμα, ἐφ' οὗ ἐξώδευσε, καὶ ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὅταν δὲν τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν κύριόν του αὐτόθι *«alio modo quam per retentionem servare possa impensas non alius sumptus consequi posse, quam possideat et ab eo dominus rem vindicatan»* ὥστε κατ' αὐτοὺς τοὺς νόμους ὁ ἔχων πάντοτε κατόχῃν κτήματός τινος δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἐξόδων καίτοι ἐν κακῇ πίστει διακατόχου. (131—1847).

4

Κατὰ τὸν νόμον (Κωδ. Νομ. 3. βιβλ. 7. τίτλ. 33. Νομ. 4. βιβλ. 7. τίτλ. 29. Νόμος 24. βιβλ. 3. τίτλ. 32) πρὸς ὑπαρξίν τῆς ἐν καλῇ πίστει νομῆς ἀπαιτεῖται πραγματικὸς τίτλος. (157—1848).

5

Κατὰ τὸν νόμον 1. § 3. τίτλ. 15 καὶ 16 καὶ τὸν νόμον 1. § 4. τίτλ. 16 καὶ 17 τοῦ βιβλ. 43 τῶν Πανδ. ἡ ἀγωγὴ περὶ δικταράξεως ἢ ἀνακτήσεως τῆς νομῆς προϋποθέτει τὴν νομικὴν νομὴν εἰς τὸν δικταρχθέντα ἢ ἀποβληθέντα. (46—1850).

6

Ἡ εἰς ἀπώλειαν τῆς νομῆς ἢ ἡ ἀποβολὴ ἀπ' αὐτῆς προϋποτίθησιν κατὰ τὸν νόμον Π. (13. 16) 1. § 3 καὶ 29. 3. § 6 καὶ 7. Βασιλ. (60. 17) 7. Πανδ. (41. 2) 3. § 8. Βασιλ. (58. 2) 2. Πανδ. (4. 2) 1. Βασ. (10. 2) 1 καὶ ἄρθρον 630 Πολ. Δικονομίας ἢ τὴν σημαντικῆς εἰας ἀφαιρῶσιν ἢ τὴν ἐνεκα εὐλόγου καὶ σπουδαίου φόβου τοιαύτης εἰας παραιτήσιν τῆς νομῆς. (194—1850).

7

Κατὰ τὸν νόμον 3. § 3. τοῦ βιβλ. 41. τίτλ. 2 τῶν Πανδεκτῶν εἰ μὴ ἄρξεται φυσικὴ κατόχῃ, ψυχὴ μόνῃ οὐδεὶς νέμεται, ὁ μὴ ἔχων δὲ τὴν νομικὴν νομὴν δὲν δύναται γὰρ ἔχει καὶ τὴν περὶ δικταράξεως καὶ

ἀποβολῆς ἐκ ταύτης ἀγωγὴν κατὰ τὰ 629 ἐδ. 1, καὶ 630 ἄρθρα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. (103—1851).

8

Κατὰ τὸν νόμον δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ τὴν νομὴν τινος πράγμα-
τος καὶ μόνῃ τῇ διανοίᾳ τοῦ κυρίου χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐξωτερικὴν
πράξιν ἐμφαίνουσαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ φυσικὴν ἐξουσίαν, ὅταν, ὁ μέχρι τοῦ-
δε νομεὺς μεταβαλὼν τὴν διάνοιαν τοῦ κυρίου εἰς διάνοιαν ἐν ἄλλα-
τρίῳ ὀνόματι κατέχοντος, συναινέσῃ νὰ κατέχῃ τὸ πρᾶγμα τοῦ λοιποῦ
ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλαμβάνοντος ὡς πρὸς τοῦτο τὴν διάνοιαν τοῦ
κυρίου. Πανδ. (41. 2) 18. Πρ. Βασίλ. (50. 2.) 17 ἐδ. Πανδ. (6. 1)
77. Βασίλ. (15. 1) 76. (237—1851).

9

Κατὰ τὸν Νόμον 1. § 9. καὶ Νόμον 2 τῶν Πανδεκτῶν εἰβλ. 43.
τίτλ. 17 δικαίωμα πρὸς ἀγωγὴν περὶ διαταράξεως νομῆς ἔχει μόνον ὁ
νεμόμενος κτῆμα, ἥτοι ὁ διανοία κυρίου καὶ οὐχὶ ὁ ἐν ἄλλοτρίῳ ὀνόματι
διακατέχων αὐτό. (77—1852).

10

Κατὰ τὸν Νόμον § 35 Ins. 2. 1. drag. 38 dig. 41. 3. ὁ γινώ-
σκων ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ νέμῃται τὸ πρᾶγμα εἶναι κακῆς πίστεως
νομεὺς καὶ ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ ὅσους καρποὺς συνέλεξε ἢ ἡδύνατο νὰ
συλλέξῃ. (163—1852).

11

Κατὰ τὸν Νόμον 4. § 1. εἰβλ. 43. τίτλ. 26, καὶ Νόμ. 21. § 3. εἰβλ.
41 τίτλ. 2. ὁ κατὰ παράκλησιν νομεὺς ἔχει καὶ τὴν περὶ ἀποβολῆς ἐκ
τῆς νομῆς τοῦ ἀγωγὴν ἀδικόφωρος ἀν νέμῃται ἢ μὴ. (196—1852).

12

Ὁ Νόμος, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἀποβολή, δὲν ἀπαιτεῖ σωματικὴν βίαν,
διότι καὶ ἡ ἀνευ τοιαύτης εἰς παραίτησις τῆς νομῆς πρὸς ἀποφυγὴν
συγκρούσεως ἀποτελεῖ οὐδὲν ἥττον τὴν βίαν ἀραίρειν τῆς νομῆς Βασ.
(60. 17) 7. (204—1852).

13

Ὁ διὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἐναγόμενος νομεὺς ἢ κάτοχος, δι-
καιούται ν' ἀμφισβητήσῃ οὐ μόνον τὴν κυριότητα τοῦ δικαιούτου τοῦ
ἐνάγοντος, ἀλλὰ καὶ τὸ κῆρος τῆς μεταβιβάσεως εἰς αὐτὸν τὴν κυριό-
τητα πράξεως. Κωδ. (3. 32) 22. (45—1853).

14

Κατὰ τὸν Νόμον 1. § 9 τοῦ εἰβλ. 43. τίτλ. 16 τῶν Πανδ. διὰ νὰ
ὑπάρξῃ ἀποβολή ἐκ τῆς νομῆς καὶ δικαίωμα ἀγωγῆς πρὸς ἀνάκτησιν
αὐτῆς ἀπαιτεῖται νὰ νέμῃται τις καὶ ν' ἀποβληθῇ τῆς νομῆς. (107—
1853).

15

Αἱ μὲν διατάξεις 5 καὶ 11 τοῦ Κώδικος ἐβλ. 8. τίτλ. 4. διατάττουσι τὰ περὶ τῆς σχολαζούσης Νομῆς ἢν καταλαμβάνει τις, ἡ δὲ διατάξις 8 τοῦ Κώδικος αὐτόθι ὀρίζει ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ δημοσία ἢ ἰδιωτικὴ ἀγωγή δὲν κινεῖται μὲ τὸ παράγγελμα τῆς εἰς ἀπώλεσθαισης νομῆς, καὶ ἡ σαφὴς ἐξήγησις τῶν διατάξεων τούτων εὑρηται εἰς τ' ἀντιστοιχοῦντα μὲ αὐτάς 52, 56 καὶ 59 τεμάχια τῶν βασιλικῶν 80 τίτλ. 3, ἄραι αἱ μνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ Κώδικος οὐδαμῶς τροπολογοῦσι τὸν Νόμον 1. § 3. τοῦ Πανδέκτου, ἐβλ. 33. τίτλ. 16 (τεμ. 21 καὶ 3. § 6 καὶ 7 τῶν βασιλικῶν ἐβλ. 60. τίτλ. 17) τὸν Νόμ. 7 τοῦ Πανδέκτου ἐβλ. 41. τίτλ. 2. (τεμ. 3. § 8. τῶν Βασ. ἐβλ. 58 τίτλ. 2) καὶ τὸν Νόμον 2. τοῦ Πανδ. ἐβλ. 4. τίτλ. 2. (τεμ. 1. τῶν Βασιλ. ἐβλ. 10. τίτλ. 2) καθ' οὗς εἰς τὴν διὰ σωματικῆς εἰας ἀφαίρεσιν ἢ εἰς τὴν ἐνεκα εὐλόγου καὶ σπουδαίου φόβου ταιαύτης εἰας παραίτησιν τῆς νομῆς. (179—1854).

16

Ὁ Νόμος δὲν τεκμαίρεται τὴν μετατροπὴν τοῦ νομέως εἰς ἐντολοδόχον (constitutum pessorium) ἐκ τῆς νομικῆς πράξεως αὐτοῦ τῆς σκοπούσης τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος Πανδ. (28. 6) 1. § 2. (41. 2) 48, ἐκτὸς ἂν ἡ πρόθεσις τοῦ νομέως τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν φυσικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πράγματος ἐν ὀνόματι ἄλλου, περιποιῶν εἰς αὐτὸν τὴν νομὴν, ἐξάγεται ἀναγκάτως ἐξ ἄλλων πράξεων τοῦ νομέως ἐκείνου Βασιλ. (15. 1) 76 Βασιλ. (47. 1) 61 καὶ 67. (264—1855).

17

Ὅταν τις λαβὼν τὴν νομὴν κτημάτων τοῦ δημοσίου παραχωρήσῃ εἰς ἄλλους πρὸς καλλιέργειαν, ὁ λόγος οὗτος ρυθόλως ἐμφαίνει ἀποβολὴν, διότι αὕτη κατὰ τὸν Νόμον 1. § 3. (43. 16) Ν. 7 (41. 3) καὶ Νομ. 2 (4. 2) καὶ τὸ 630 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας ὑποτίθῃσιν ἢ τὴν διὰ σωματικῆς εἰας ἀφαίρεσιν. ἢ τὴν ἐνεκα σπουδαίου καὶ εὐλόγου φόβου παραίτησιν τῆς νομῆς. (273—1855).

18

Κατὰ τὸν Νόμον ὁ ἐπιτρέπων κατὰ παράκλησιν νομὴν ἐπὶ ἀκινήτου κτήματος δύναται ὡςάκις θέλει ν' ἀναζητήσῃ δικαστικῶς τὸ κτῆμα (Πανδ. lex 1. § 1 καὶ 2. lex 2. § 2, lex 8. § 2, 3, 4 καὶ 7. (43. 26). (3—1857).

19

Ὁ διαταραττόμενος εἰς τὴν νομὴν αὐτοῦ δὲν ὑποχρεοῦται παρὰ τοῦ Νόμου νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ παύσεως τῆς περαιτέρω διαταράξεως, ἵνα δύναται ν' ἀπαιτήσῃ, καὶ τὰς ἐπὶ τῆς διατάξεως προσγενομένας ζημίας, ἀλλ' ἔχει δικαίωμα παραλείπων τὴν περὶ παύσεως τῆς διατα-

ράζεω; αἴτησιν νὰ περιορίσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ εἰς μόνην ἀποζημίωσιν. (230—1858).

20

Ὁ Νόμος ἀρθρ. 156. § 4 τῆς Παλ. Δικον. ὁρίζει ὅτι μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ὁ διάδικος νομὲς θεωρεῖται κακῆς πίσεως ἀδιακρίτως ἐὰν διεκδικῇται ὅλον ἢ ἀδιανέμητον μέρος τοῦ κτήματος. (76—1859).

21

Διὰ νὰ ἐξασκήσῃ τις τὰ παρὶ νομῆς παραγγέλματα ἢ νὰ κινήτῃ ἀγωγὴν περὶ ἀνακτήσεως τῆς νομῆς, πρέπει νὰ ἔλαβε πρότερον τὴν νομὴν καὶ ν' ἀπώλεσεν αὐτήν· δὲν θεωρεῖται δὲ ὡς λαβὼν αὐτὴν ὁ ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ κτῆμα, ὅταν ἡ νομὴ δὲν ἦτο σχολαία. (318—1860).

22

Ἐπὶ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς καταδικάζεται ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως γεμόμενος τὸ διεκδικούμενον πρᾶγμα ἂν καὶ κατὰ τὴν προκείμενὴν τῆς δίκης δὲν ἐνέμετο αὐτὸ (Νομ. 27. § 1. Πανδ. 6. 1) (31—1861).

23

Οὐδεὶς Νόμος θεωρεῖ ὅτι τὸ ἀπλοῦν γεγονὸς τῆς καταλήψεως καὶ νομῆς ἐθνικοῦ κτήματος προσδίδει εἰς τὸν νερμηθέντα αὐτὸ δικαίωμα κυριότητος, καὶ μόνον εἰς τὸν δυνάμενον ν' ἀποδείξῃ κυριότητα ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἢ κατὰ τινας νομίμους περιστάσεις εἰς τὸν λαβόντα ἐκ παραδόσεως αὐτὸ, ἐκ τίτλουικανοῦ πρὸς μεταβίβασιν κυριότητος, ἐπιτρέπεται ἢ πρὸς διεκδίκησιν πράγματος ἀγωγὴ (Νομ. 20, 23 καὶ 50. Πανδ. (6. 1) N. 17 καὶ 7. § 8. Πανδ. 6, 2). (138—1861).

24

Κατὰ τὸ ἀρθρον 11 τοῦ φορολογικοῦ Νόμου τοῦ 1849 τὸ Δημόσιον ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν νομικὴν διακατοχὴν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, ἐφ' ὧν ἐλάμβανε δικαίωμα ἐπικαρπίας μέχρι τοῦ 1843. Ὁ Νόμος δὲ οὗτος ἀπονέμειν εἰς τὸ Δημόσιον τὸ ἐξαιρετικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ μὴ ἀποβάλῃ τὴν νομὴν ἐπὶ τῶν εἰρημένων κτημάτων ἄλλως εἰμὴ μόνον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ δι' ἰδίας παραιτήσεως πρέπει ὡς τοιοῦτος στενῶς νὰ ἐρμηνεύηται καὶ ἐφαρμύζηται, ἵγουν εἰς ἐκεῖνα τὰ ἐθνικὰ κτήματα τὰ ὅποια νέμεται τὸ Δημόσιον λαμβάνον ἀπὸ τοὺς καλλιεργούντας αὐτὰ δικαίωμα ἐπικαρπίας, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἄλλα κτήματα ἐθνικὰ δι' ἄλλων πράξεων νομῆς, ἐξουσιαζόμενα παρὰ τοῦ Δημοσίου. (149—1861). (*)

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα ἀγωγῆς (6), (7), (8), (15) καὶ (25), Ἀρμοδιότητος (20), Δαπανῶν (3), Ἑκτικῆσεως (4), Κατόχου (13), Εὐφρονομίας (4) καὶ (11) καὶ Κοινωνοῦ (1).

ΝΟΜΟΣ.

1

Τὸν Κανόνα τῆς μὴ ἀναδρομικῆς τῶν Νόμων ἐνεργείας δὲν δύναται τις νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰμὴ μόνον ὅταν δυνάμει Νόμου προγενεστέρου ἐνέργησέ τι καὶ ἀπέκτησε δικαιώματα παγάζοντα ἐκ τῆς πράξεως ταύτης τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ τῷ ἀφαιρεθῶσι δυνάμει μεταγενεστέρου Νόμου. (370—1340).

2

Ἡ συναίνεσις τῶν ἐθνῶν παρεδέχθη μὲν ὅτι οἱ Νόμοι οἱ ἀφωρῶντες τὴν ἱκανότητα τῶν προσώπων ἀκολουθοῦν ταῦτα ὅπου καὶ ἂν μεταβαίνουσιν, ἐτροποποίησεν ὅμως καὶ περιώρισε τὴν ἰσχύιν τῶν ξένων προσωπικῶν Νόμων, ὡσάκεις δι' αὐτῶν προσβάλλονται τῶν ἐγχωρίων συμφέροντα ἢ ὡσάκεις πρόκειται περὶ συμβολαίων γενομένων ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ἐκάστου ἔθνους καὶ μὲ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἢ ὡσάκεις πρόκειται περὶ κτημάτων κειμένων ἐντὸς τῶν ὁρίων του, καὶ ἐφῆρμοσεν εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τὸν γενικὸν κανόνα τῆς ἰσχύος τῶν ἐγχωρίων Νόμων. (23—1845).

3

Οἱ Νόμοι τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων δὲν ἔλαβον ὑποχρεωτικὴν ἰσχύιν ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, καὶ ἀφοῦ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ προσωρινοῦ αὐτῆς πολιτεύματος ἐπὶ δὲ Τουρκοκρατίας δὲν ἐφαρμόζοντο, εἰμὴ ὅταν ἀμφοτέρωι οἱ διαδίκαι παρεδέχοντο ἐκ συμφώνου αὐτοῦ, ἀναθέτοντες διὰ συνυποσχέσεως τὴν ἐκδίκασιν τῶν διενέξεων τῶν εἰς τοὺς ἐπισκόπους, ὅταν ὅμως ἐπελαμβάνοντο τῶν διενέξεων τούτων τὰ Ὀθωμανικὰ δικαστήρια, οἱ Νόμοι οὗτοι δὲν εἶχον κανὲν κῦρος. (11—1645).

4

Ἐπάρχει νομικὸς κανὼν ὅτι, οἱ εἰδικοί τῶν γενικῶν ἐπικρατέστεροι (Νόμ. Ἀρμ. § 15 Α. Α.) καὶ *in toto jure, generi per speciem devoratur* ὁ δὲ κανὼν οὗτος καὶ ἡ δι' αὐτοῦ κυρουμένη θέλησις τοῦ νομοθέτου ὅτι ὅσα ἀντικείμενα αὐτὸς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν σφαῖραν τῶν γενικῶν διατάξεων, διὰ νὰ τὰ ὑποβάλῃ ἐξαιρετικῶς εἰς σύστημα εἰδικῶν ὁρισμῶν νὰ μὴ διέπωνται τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τὸν γενικὸν Νόμον, ἀλλ' ἀπὸ τὸν εἰδικόν, ἐπιφέρουσι τὸ λογικὸν καὶ ἀναγκαστὸν συμπέρασμα, ὅτι, ἐνὸς μὲν ὁ αὐτὸς νομοθέτης ῥητῶς δὲν μεταβάλῃ τὴν εἰρημένην θέλησίν του ἤγουν ῥητῶς δὲν καταργήσῃ τὸν εἰδικὸν νόμον, οὗτος ἐπικρατεῖ οὐχὶ μόνον ἀπέναντι τοῦ τότε ὑπάρχοντος γενικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι νέου καὶ μεταγενεστέρου γενικοῦ νόμου ἀντικατασταθέντος εἰς τὸν προὔπαρχοντα, καὶ ἐπομένως ἡ διαλαμβανομένη εἰς τὸν ἀντικατασταθέντα νέον γενικὸν νόμον γενικὴ ὡσαύτως διάταξις περὶ καταργήσεως τῶν

προηγούμενων αντιθέτων νόμων άνευ ιδιαίτερας ρητῆς μνείας τοῦ προϋπάρχοντος ειδικοῦ ὡς πρὸς τινὰ ἀντικείμενον νόμου, ἐννοοῦσα ἀπλῶς τῶν ἀρχαιοτέρων γενικῶν νόμων τὴν κατάργησιν, ποτὲ δὲν ἀποτελεῖ σιωπηρῶς καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ ειδικοῦ. (7—1847).

5

Κατὰ τὴν μοναδικὴν διάταξιν τοῦ Κώδικος βιβλ. 2, τίτλ. 11 τὴν διαλαμβανομένην ἐν μέρει εἰς τὸν ἀριθμὸν 16 τοῦ βιβλ. Η'. τίτλ. Δ'. τῆς ἐξαβίδου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὁ δικαστὴς ὀφείλει καὶ ἂν τὰ μέρη δὲν ἐπεκαλέσθωσαν τὸν Νόμον, ἐφ' οὗ στηρίζουν τὰς προτάσεις των ὡς ἀναπληρῶσι αὐτὸν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος· ἡ ἀρχὴ δὲ αὕτη καθιερώθη εἰς τὸ 183 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς πρέπει εἰς τὴν ἀπόφασίν του ὡς ἀναφέρει πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν νομικὸν κανόνα ἢ τὸν νόμον τὸν ὅποιον ἐφαρμόζει, ἐν ᾧ τὰ μέρη δὲν ὑποχρεοῦνται ὡς ἀναφέρουν αὐτὸν, ὡσαύτως δὲ προκύπτει καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 170 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν δύναται ὡς ἀναπληρῶσι ἐξ ἐπαγγέλματος πράγματα μὴ προταθέντα, ἀλλὰ τὸν νόμον ἐφ' οὗ στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του δύναται καὶ ὀφείλει ὡς ἀναφέρει, ὥστε δυναμένου τοῦ δικαστηρίου ὡς ἀναπληρῶσι ἐξ ἐπαγγέλματος τὸν νόμον, ἔπεται ὅτι ἡ παραβίασις αὕτη τοῦ καθήκοντος τοῦ δικαστοῦ δύναται τὰ προταθῆ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἅταν ἐν καιρῷ ἐπροτάθησαν τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν τὸ δικαστήριον ὤφειλε νὰ ἐφαρμώσῃ τὸν νόμον. (145—1847).

6

Οἱ ἀλλοδαποὶ νόμοι γίνονται ἀντικείμενον ἀποδείξεως (ἄρθρ. 245. § 3 Πολ. Δικονομίας) καὶ μάλιστα ἀνευ τινος περιορισμοῦ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἰδίως τοῦ τῶν μαρτύρων· διότι περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ξένων νόμων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπαίτησις ἐγγράφων. (206—1854).

7

Οὐδεμία διάταξις τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαγορεύει τοῖς διαδίκους νὰ ἐπικαλοῦνται τὸν νόμον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ὑπὸ συζήτησιν δικαιωμάτων των, τὰ δικαστήρια μάλιστα ὀφείλουν ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ τὸν συμβουλευῶνται (69—1860).

ΟΛΟΣ.

1

Ὅταν ἀπολεσθῇ ἐκ φυσικῶν δυνάμεων (ἢ σεισμοῦ συμβεβηκότος, ἢ ἐπικλύσαντος αὐτὴν ποταμοῦ) ὁδὸς, δι' ἧς διαβαίνει τις εἰς τὸ κτῆμά του, ὅτε κατὰ τὸν Νόμον Π. (8. 6) 14. § 1. Βασ. (58. 6) 15 Ἀρμ.

(2. 4) 134, ὁ πλαιοῖζων δεσπότης ἀναγκάζεται παρέχειν τὴν δημοσίαν ὁδὸν διὰ τῶν ἰδίων τόπων. (19—1858).

2

Ἡ ἀποζημίωσις ἐνεκεν τῆς ἀνοίξεως ἢ πλατύσεως ὁδοῦ τιμῆς, στηριζομένη εἰς ἀναγκαστικὴν πώλησιν ἐαρύνη τὸν ἰδιοκτήτην ἐκείνον εἰς ὃν ἀνῆκε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνοίξεως ἢ πλατύσεως τῆς ὁδοῦ τὸ παρκειμενον γῆπεδον. (256—1858).

ΟΙΚΟΔΟΜΗ.

1

* Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀρθρου 67 ἐιβλ. Β. τίτλ. 4. τοῦ Ἀρμενοπούλου ἐπὶ κοινοῦ τοίχου ἢ τόπου δὲν δύναται ἐν γένει νὰ ὑπάρχῃ ἰδιοκτήτην οἰκοδόμημα. (32—1846).

2

Ἐὰν καὶ κατὰ τὰς περὶ οἰκίων διατάξεις τοῦ Ῥωμαιοῦ Δικαίου ὁ κτίζων ἐπὶ ἀλλοτρίῳ γηπέδῳ, τοίχῳ, ἢ οἰκοδομήματι, χαίρει τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρῇ ἀμέσως τὸ κτισθὲν, ἂν δύναται νὰ γίνῃ τοῦτο, χωρὶς ἐλάβῃν τοῦ κυρίου τοῦ τόπου ἢ τοῦ οἰκοδομήματος, ἢ ν' ἀναλάβῃ ὅταν χαλάσῃ τὰς ὕλας του, κατὰ τ' ἀρθρα 72 καὶ 130. ἐιβλ. 2. τίτλ. 4. τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ γενόμενα ἐξ ὁδοῦ τῆς καλλιέργειας καὶ διατηρήσεως τῶν ἀγρῶν καὶ ἀμπελώνων, διότι κατὰ τ' ἀρθρα 6 καὶ 35. ἐιβλ. Β'. τοῦ Ἀρμενοπούλου τίτλ. α'. χρεωστεῖται εἰς τὸν ἐν κακῇ πίστει κτίζοντα ἐπὶ ἀλλοτρίῳ τόπῳ ἢ ἀπόδοσις τῶν ἀναγκαιῶν ἐξόδων, ἐξαιρῶνται δὲ μόνον τὰ πρὸς ἐελτίωσιν γενόμενα, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι πάντοτε ἐφαρμοστέα ὡς πρὸς ὕλα τὰ παρὰ τοῦ ἐν κακῇ πίστει γενόμενα ἀναγκαῖα ἐξόδα ἢ μᾶλλον ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὤφειλε νὰ κάμῃ ὁ κύριος, ἂν δὲν ἔκαμεν ὁ ἐν κακῇ πίστει διακάτοχος, ἢ ἀρχὴ τῆς ἐπιεικείας καὶ κατὰ τοὺς νόμους 206 ἐιβλ. 53. τίτλ. 16 καὶ 14. ἐιβλ. 12. τίτλ. 4. τῶν Πανδεκτῶν, ἥτις ἀρχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸν εἰρημένον Νόμον 38, αὐτοῖσι, ei dominiis eadem faciturus fuisset. (131—1847).

3

Ἡ ἐπὶ προικίου οἰκοπέδῳ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ σύζυγου οἰκοδομὴ ἀνήκει εἰς τὰς ἐπιμελεῖς δαπάνας, αἱ ὅποια δὲν μειοῦσι τὴν προικα, ἀλλ' ἀπλῶς χορηγοῦσιν εἰς τὸν σύζυγον δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοὺς νόμους 5. § 3, 6 καὶ 7. § 1. τῶν Πανδ. ἐιβλ. 25. τίτλ. 12 καὶ Νόμος 1. § 5. τοῦ Κώδ. ἐιβλ. 25. τίτλ. 13. (139—1854).

4

Κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλλίου 1836 Βασ. διατάγματος, ΕΥΡΕΤ. ΑΠΟΦ. ΑΡ. ΠΑΓΟΥ. 27.

καὶ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους ἐτέρου Βασιλ διατάγματος, οἱ θέλοντες νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐπὶ μὲν μιᾷς τῶν τριῶν πρωτίστων ὁδῶν τῆς παλαιᾶς πόλεως, καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν τῆς νέας πόλεως ὀφείλουσιν νὰ ἔχωσιν οἰκόπεδον διακοσίων τετραγωνικῶν πήχεων ἐμβαδὸν τοῦλάχιστον, ἐὰν δὲ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς παλαιᾶς πόλεως, πρέπει τὸ γήπεδον, ἐφ' οὗ θὰ οἰκοδομήσωσι νὰ μὴ ᾖ μικρότερον τῶν ἑκατὸν τετραγωνικῶν πήχεων, κατὰ δὲ τὸ ῥητὸν γράμμα τοῦ ἁρθρου 13 τοῦ τελευταίου διατάγματος ἐὰν τὰ οἰκόπεδα ταῦτα δὲν ἔχωσι τὴν προσδιορισθεῖσαν διὰ τῶν εἰρημένων ἁρθρων τρίτου καὶ δεκάτου τετάρτου ἑκτασιν, ἤγουν τὰ ἐπὶ τῶν τριῶν πρωτίστων ὁδῶν τῆς παλαιᾶς πόλεως, καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν τῆς νέας, δὲν συνίσταται ἐκ διακοσίων τετραγωνικῶν πήχεων, κατὰ τὸ ἐμβαδόν, τὰ δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁδῶν τῆς παλαιᾶς πόλεως εἶναι μικρότερα τῶν ἑκατὸν πήχεων, τότε παραχωροῦνται αὐτὰ κατ' ἐκτίμῃσιν διὰ τῶν πραγματογνωμόνων εἰς ἐκεῖνον τὸν γείτονα ἰδιοκτῆτην γῆς, τὸν ὅποιον ὁ ἀρχιτέκτων τῆς πόλεως νομίζει ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα πρὸς τοῦτο, ὥς δὲν ὑπάρχει οὐδαμῇ ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ ἁρθρῷ δεκάτῳ τετάρτῳ ἀναφερόμενα γήπεδα, τὰ μικρότερα τῶν ἑκατὸν πήχεων, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πρώτων, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 3. καθόσον ῥητῶς τὸ ἄρθρον 13 παραπέμπει καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 14. (90—1851).

5

Κατὰ τὸν Νόμον 3. § 1. Πανδ. βιβλ. 39. τίτλ. 1, εἰ τις ἐπὶ κοινῷ τόπῳ κτίσει τι ἐλαπτὸν τὸν συγκύριόν του, δύναται νὰ ἐναχθῇ πρὸς καταδίκην αὐτοῦ, (τὸ δὲ Β. διάταγμα τῆς 12 Νοεμβρίου 1836 διατάσσει πῶς καὶ εἰς τίνα ἀπόστασιν κτίζονται οἱ κλιβανοί). (214—1852).

6

Ἢ παρὰ τινι τοίχῳ ἄνευ κεκτημένης δουλείας οἰκοδομὴ ἀποπάτου ἢ ἄλλου ἔργου ἐλαπτέοντος τὸν τοίχον τοῦ γείτονος ἢ τὸν κοινὸν τοίχον, ἀπαγορεύεται ῥητῶς ὑπὸ τῶν Νόμων Πανδ. 13. 19 (8. 2) 13. 17. § 2 (8. 5). (51—1853)

7

Κατὰ τὸν Νόμον (12 βιβλ. 41. τίτλ. 1 τῶν Πανδ.) ὅστις ὠκευόμην ἐπὶ ἀλλοτρίῳ ἐδάφει ἐν γνῶσει ὅτι ἀνήκει τοῦτο εἰς ἄλλον, δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὴν ὕλην, καὶ τὰς δαπάνας του, καὶ ἂν ᾔθελε καταλυθῇ ἡ οἰκοδομή. (218—1859).

8

Κατὰ τὴν Νόμον 84 Πανδ. (41. 1) ὑποχρῶνται συμφωνίας περὶ ἐγέρσεως οἰκίας, ἐὰν παρέλθῃ ὁ χρόνος, ἐν ᾧ ἠδύνατο ὁ ἀναδεχθεὶς τὸ

ἔργον νὰ τὴν οἰκοδομήσῃ, δύναται μὲν οὗτος, ἔως οὗ ὁ ἀντίδικός του δὲν τὸν θέσῃ εἰς ὑπερμερίαν, νὰ τὸ πράξῃ, τεθεὶς ὅμως εἰς ὑπερμερίαν οὐδὲν ὀφείζεται, ἀν μεταγενεστέρως αὐτῇ τὴν οἰκοδομήσῃ, ἄρα μετὰ τὴν ὑπερμερίαν τοῦ ἀναδεχθέντος τὸ ἔργον παύει ἀναμνησθητῶς τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, ὁ δὲ ἀντίδικός του δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὸ διαφέρειν καὶ κατὰ μείζονα λόγον νὰ κηρυχθῇ δικαστικῶς ἀνατετραμμένον τὸ τοῦ ἀναδεχθέντος τὸ ἔργον δικαίωμα. (184—1862). (*).

ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ.

1

Τὸ 4 ἄρθρον ἐδ 2 τοῦ ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1852 Διατάγματος διαλαμβάνει περὶ τῶν αὐθαρέτως κατεχομένων οἰκοπέδων, ἐπομένως καὶ ἂν δὲν ἔχῃ τὴν ἔννοιαν, ἣν δίδει εἰς αὐτὸ τὴ Δημόσιον, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπερυλάχθη ν' ἀπορρίψῃ περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἀναγειράντων ἐπὶ τῶν αὐθαρέτως καταληφθέντων οἰκοπέδων, οἰκοδομᾶς, ἀξίας, πλεόν τῶν ἐξ χιλιάδων δραχμῶν πάλιν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. αὐτοῦ ὡς εἰδικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ τοῦ κοινοῦ δικαίου, πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται εἰς τὴν ῥητῶς προβλεπομένην περίπτωσιν, καὶ οὐχὶ εἰς ἄλλην ἐξ ἀναλογίας. (306—1857).

2

Ἡ ἐπιδίκασις καὶ παραχώρησις τεμαχίου ἀπλοῦ οἰκοπέδου, ἥτις γίνεται ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἕτερον παρακείμενον γείτονα δ' ἀπαράσεως τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως κατὰ τοὺς ὁρίσμους τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, ἔχει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀναγκαστικῆς πωλήσεως, ὁ δὲ γείτων εἰς τὸ οἰκόπεδον τοῦ ὁποίου ἐπιδικάζονται τὰ τεμαχία θεωρούμενος ὡς κατ' ἀνάγκην ἀγοραστής, ὑποχρεοῦται κατὰ τὸν νόμον 60 Β. (19. 8) νὰ πληρώσῃ ὁμοῦ τὴν ἀξίαν τῶν τεμαχίων καὶ τοὺς τόκους αὐτῆς ἀπὸ τῆς εἰρημένης παραχωρήσεως. (20—1862).

ΟΜΟΔΙΚΙΑ.

1

Ἄρκει νὰ ὑφίσταται μεταξύ τῶν ὡς ὁμοδικῶν παριστανομένων προσώπων ὁ ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Νόμου δεσμός τῆς ὁμοδικίας, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν τὸ δικαστήριον ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῶν νομικῶν σχέσεων αὐτῶν, πρὸς τὰ πράγματα, ἢ ἐκ συμβολαίου, καθόσον κανεὶς νόμος δὲν διατάττει τὸ ἐναντίον. (135—1837).

2

Κατὰ τὸ 70 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τότε ὑπάρχει ὁμο-

(*) Ὅρα καὶ τὰ περὶ ἀγωγῆς (1), ἀρμοδιότητος (25) καὶ (26) καὶ μεσοτοχου ζητήματα.

δικία, ὅταν πλείονες κοινωνῶσι δικαιώματος ἢ υποχρεώσεως, ἡ δὲ κοινωνία αὐτὴ πηγάζει ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας, δηλονότι ἐκ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, διαθήκης κτλ., καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται νὰ ἐναχθῶσι διὰ μιᾶς ἀγωγῆς, ἄλλως κατὰ τὸ ἄρθρον 537. ἐδ. 1 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, δὲν συγχωρεῖται ἡ ἐνωσις πολλῶν ἀγωγῶν εἰς ἓν ἔγγραφον. (140—1847).

3

Κατὰ τ' ἄρθρα 561, 562 καὶ 565 τῆς Πολιτ. Δικονομίας συνδυασμένα καὶ μὲ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμενα, ὅπερ ὁ ἐνάγων, ἐπίσης καὶ ὁ ἐναγόμενος, θέλων νὰ καλέσῃ ὁμοδίκους ἢ ἐγγυητὰς παρκαθίδει εἰς τούτους συγχρόνως μὲ τὴν κλῆσιν καὶ ἀντίγραφον ἀπαράλλακτον τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ συνημμένων ἐγγράφων, ἄλλως οἱ ὁμοδικοὶ οὗτοι καὶ ἐγγυηταὶ ἤθελε στεροῦνται τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου χορηγουμένων αὐτοῖς μέσων πρὸς υπεράσπισίν των. (167—1848).

4

Ὅταν ὁ ἐνάγων ζητῇ νὰ καταδικασθῶσιν ὁ Α. καὶ Β. ἀλληλεγγύως νὰ δώσωσιν αὐτῷ ἃς ἐστερήθη ὠφελείας ἐκ τῆς βιαίας παρ' ἀμφοτέρων γενομένης ἀφαιρέσεως οἰκοπέδου τινος, ὑπάρχει δεσμὸς ὁμοδικίας καὶ ἐπομένως οὗτοι δύνανται νὰ ἐναχθῶσι συνάμα. (337—1860). (*)

ΟΠΙΣΘΟΓΡΑΦΗΣΙΣ*

1

Τὸ ἄρθρον 136 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, ἀποφαινόμενον ὅτι ἡ κυριότης τῆς συναλλαγματικῆς μεταβιβάζεται ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον διὰ τῆς ὀπισθογραφήσεως, δὲν κλύει οὐδεμίαν διάκρισιν μεταξὺ τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς ἡ ὀπισθογράφησις ἤθελεν εἶσθαι προγενεστέρα ἢ μεταγενεστέρα τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας· ἄρα, σιωπῶντος τοῦ Νόμου, συναλλαγματικὴ τις δύναται νὰ μεταβιβασθῇ δι' ὀπισθογραφήσεως καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας· ὁ δὲ κομιστὴς, γενόμενος δυνάμει τοιαύτης ὀπισθογραφήσεως, ἄμεσος πιστωτὴς τοῦ ἀποδέκτου τῆς συναλλαγματικῆς, καὶ ὢν ἐν καλῇ πίστει, ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ δικαιώματα συνήθους κομιστοῦ, πρὸς ὃν ἐκεῖνος δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ ἄλλας ἐνστάσεις παρὰ τὰς εἰς αὐτὸν (τὸν κομιστὴν) πρωτοπικῶς, ὅχι δὲ καὶ εἰς τὸν ἐκδότην ἰδίως ἀναφερομένης. (80—1354).

2

Οὐδεμία διάταξις τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου διατάττει τὴν ἀκύρωσιν τῆς μεταβιβάσεως τοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν

(*) Παρατήρησον καὶ τὰ περὶ ἀκυρότητος (8), ἀνατροπῆς (9), καὶ κατασχέσεως (9) ζητήματα.

ἤθελε μεταβιβασθῇ αὐτὸ δι' ὀπισθογραφήσεως γενομένης μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας αὐτοῦ. (69—1859).

3

Ἡ λευκὴ ὀπισθογράφησις ὡς μὴ φέρουσα τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 137 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, θεωρεῖται ὡς ἀτακτος ὀπισθογράφησις, μὴ δυναμένη νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα, ἀλλ' ἀπλῶς σχὺν ἐπιτροπικοῦ παρέχουσα (ἄρθρον 138 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου). (228—1859).

4

Κατὰ τὰ συνδυασμένα 136 καὶ 137 ἄρθρα τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ κυριότης τῶν συναλλαγματικῶν καὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων μεταβιβάζεται δι' ὀπισθογραφήσεως, αὐτῆς δὲ γενομένης συμφώνως μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ 137 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Νόμου, δὲν συγχωροῦνται κατὰ τοῦ κομιστοῦ ἐνστάσεις, τὰς ὁποίας ὁ ὀφειλέτης δύναται ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ πρώην κατόχου τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὡς διαλαμβάνει τὸ ἐπόμενον 138 ἄρθρον ἡ ὀπισθογράφησις καθὼ ἀτελής ἰσχύει ἀντὶ ἐπιτροπικοῦ, κατὰ δὲ τὰ 137 καὶ 138 ἄρθρα τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἡ ὀπισθογράφησις εἶναι ἀτελής καὶ ἀσκοποῦ. (163—8611).

5

Κατὰ τὸ 183 ἄρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἂν ἡ ἀτακτος ὀπισθογράφησις ἐμπορικοῦ γραμματίου δὲν μεταβιβάξῃ τὴν κυριότητα αὐτοῦ εἰς τὸν κομιστήν, ἰσχύει ὁμῶς αὕτη ἀπλῶς ὡς ἐπιτροπικόν, ὥστε ὁ δι' ἀτάκτου ὀπισθογραφήσεως ἐκδοχὺς ἐμπορικοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιδιώξῃ ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι κατὰ τὸ ἄρθρον 91 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ, ὅπως δύναται νὰ μεταβιβάσῃ ὡς τοιοῦτος εἰς ἄλλον διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως καὶ τὴν κυριότητα αὐτοῦ. (336—1861). (*)

ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον (Ἰουλ. βιβλ. 3. τίτλ. 30. § 5. Κωδ. βιβλ. 8. τίτλ. 42. Νομ. 8 Ἀρμ. βιβλ. 3. τίτλ. 5. § 84) ἂν τις ἀναλάβῃ ὡς ὀφειλέτης χρέος ἄλλου καθίσταται προσωπικῶς ὑπόχρεως πρὸς τὸν δανειστήν, ὅστις ἀκωλύτως δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν παρὰ τοῦ ἀναλαβόντος τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους τούτου. (23—1850).

2

Κατὰ τοὺς νόμους τῶν Πανδεκτῶν 1, 2, 3, 4, 5 καὶ 6 (βιβλ. 42.

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Γραμματίου (1) καὶ (2) καὶ συναλλαγματικῆς.

τίτλ. 8) 28 (βιβλ. 50. τίτλ. 16) 134 (50. 17) 1. § 6. (38. 5) ο οφειλέτης δὲν δύναται μόνον ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὴν ἤδη ἀποκτημένην περιουσίαν του, ἢ ἄλλως νὰ τὴν ἐλαττώσῃ διαθέτων αὐτὴν δολίως πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν του, ὡς ὑποκειμένην εἰς τὰς πρὸς αὐτοὺς ὑποχρεώσεις του, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔχουσιν οὗτοι τὴν ἐξουσίαν νὰ ζητήσωσι διὰ τῆς Παυλιανῆς ἀγωγῆς τὴν ἀκύρωσιν τῆς γενομένης τυχόν ἐκποιήσεως, δύναται ὅμως νὰ παραιτηθῇ κληρονομίας τινός, ἢ νὰ ἀποβάλῃ τὸ ὅποιον ἡδύνατο ν' ἀπολάβῃ κέρδος, διότι ἡ πράξις αὕτη δὲν φέρει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐκποιήσεως πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν του, τοῦτο δ' ἐξάγεται καθαρῶς καὶ ἐκ τοῦ ειδικωτέρου νόμου τῶν Πανδεκτῶν 26 (49. 14), καθ' ἣν ὁ οφειλέτης τοῦ δημοσίου δὲν ὑποτίθεται ὅτι πράττει δόλον πρὸς βλάβην αὐτοῦ, χειραφετῶν τὸν υἱόν του ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποκτήσῃ οὗτος κληρονομίαν. (42—1854).

3

Ὁ οφειλέτης πράγματος κατὰ γένος καὶ οὐχὶ ἀτομικῶς ὠρισμένου ἔχει κατὰ νόμον τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, τὸ ὅποιον διαρκεῖ μέχρι τῆς παραδόσεως τοῦ πράγματος καὶ δύναται μέχρι τῆς ἐτελέσεως τῆς ἐπιλογῆς νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Πανδ. νομ. 106 (45. 4) Βασίλ. διατ. 103 (43. 1). (172—1858). Σύμφωνας καὶ ἡ 34 τοῦ αὐτοῦ ἐτους ἔχουσα οὕτω:

Ὁ οφειλέτης πράγματος κατὰ γένος καὶ οὐχὶ ἀτομικῶς ὠρισμένου ἔχει κατὰ τὸν νόμον 52. βιβλ. 14 (2. 1) τὴν ἐκλογὴν.

4

Κατὰ τὸν νόμον πᾶσα ἐνοχὴ τρέπεται εἰς ἀποζημιώσιν ὅταν ἐξ αἰτίας τοῦ οφειλέτου δὲν παρέχεται τὸ τῆς ἐνοχῆς ἀντικείμενον, ὅτι εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀποζημιώσῃ τὸν δανειστὴν διὰ πᾶσαν ὠφέλειαν τῆς ὁποίας ἐστερήθη, ἂν καὶ περὶ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, ἥτις παρὰ τῶν δικαστῶν προσδιορίζεται, δὲν ὑπάρχῃ μεταξύ τῶν μερῶν ρητὴ συμφωνία. (Π. Ν. 2 (39. 2) Ν. 13 (46. 8) Κωδ. Ν. 4 (4. 34) Ν. 8 (7. 47) (280—1859). (*).

ΠΑΛΗΚΑΡΙΑΤΙΚΟΝ.

1

Τὸ λεγόμενον παληκαριάτικον εἶναι εἶδος δωρεᾶς, στηριζόμενον ἐπὶ ἐθίμῳ καὶ δυνάμει αὐτοῦ ἰσχύον, ἀφερᾶ ὅρον ἐδικοῦ γάμου καὶ διδεται ὅτε ὁ κατὰ πρῶτον νομφεούμενος ἀνὴρ συναινέει νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον χήραν, ἢ δὲ κυριότης τοῦ παρὰ τῆς χήρας χορηγηθέντος πράγματος μεταβιβάζεται εἰς τὸν νέον σύζυγόν της, ἀλλὰ ὁ γάμος τελεσθῇ καὶ

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα ἀλληλεγγύου (2), δανείου (11), δηλώσεως (4), δίκης (1), ἐκχωρήσεως (2) καὶ (10) καὶ ἐταιρίας (10).

καθίσταται ἐπομένως πλήρης ιδιοκτησία του, αἱ δὲ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου διατάξεις περὶ τῶν ἔνεκα γάμου ἢ διαρκούντος αὐτοῦ δωρεῶν οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ λεγομένου παλαιοκαριάτικου, καὶ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἀπαγορεύσεων τοῦ Νόμου ὑπάγεται ἡ δωρεὰ αὕτη. (227—1862).

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ.

1

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἑμπορικοῦ Δικαίου καθιερουμένην καὶ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 91 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου ὁ παραγγελιοδόχος ἐνεργεῖ ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ παραγγελέως του πᾶσαν ὑπόθεσιν περὶ ἧς συνενόηθη μετ' αὐτοῦ· ἡ ἀρχὴ δὲ αὕτη ὑπηρεοῦθη κατ' ἐξάφρσιν τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀπὸ τὴν ταχύτητα, καὶ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐμπορικῶν πράξεων, οὐσιωδῶς ἀναγκαῖον εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἐμπορίου, ὥστε οὔτε ὅστις συναλλάξατο μετὰ τοῦ παραγγελιοδόχου ἔχει ἀνάγκην νὰ ζητῇ πληροφορίας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ παραγγελέως, οὐδ' ὁ παραγγελιοδόχος ὀφείλει νὰ γνωστοποιῇ διὰ λογαριασμὸν τίνος συναλλάττετο, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν περιπτώσεων, καθότι αὐτὸς εἶναι ἀπ' εὐθείας ὑπόχρεως πρὸς ἐκεῖνον μεθ' οὗ συνηλλάξατο καὶ οὐχὶ ὁ παραγγελέως, ἐκτὸς ἀπάτης καὶ τῆς περιπτώσεως ἔτι καθ' ἣν δύναται αὐτὸς νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ παραγγελιοδόχου κατὰ τοῦ παραγγελέως, ἐκ δὲ τῆς ἰδίας ταύτης ἀρχῆς καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 332 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, καθὼ τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον πρέπει νὰ φανερώνῃ πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀσφαλιζομένου καὶ ἂν ᾖναι ιδιοκτητῆς ἢ παραγγελιοδόχος, ἔπεται ὅτι ὁ παραγγελιοδόχος, ὅστις ἐζήτησεν ἀσφάλειαν ἐμπορευσίμων πραγμάτων ἔνεκα τῶν θαλασσιῶν κινδύνων δύναται νὰ κινήσῃ καὶ τὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀσφαλιστοῦ μεθ' οὗ συνηλλάξατο, οὗτος δ' ἔχει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρὸς ἀντίκρουσιν δόλου τινός, ἢ σκοποῦμένης ἀπάτης κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἀσφαλιζομένου δικαίωμα μόνον νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ νὰ τῷ γνωστοποιῇ τὸ ὄνομα τοῦ παραγγελέως, διὰ νὰ θεβαιωθῇ ἐὰν πραγματικῶς ἡσφαλίσθησαν πραγματεῖαι εἰς λογαριασμὸν αὐτοῦ τοῦ παραγγελέως. (90—1846).

2

Ὁ δὲ χρημάτων καὶ λαβῶν ἐν ταῖς ἀποθήκαις αὐτοῦ σταφιδοκαρπὸν, ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν πρὸς πώλησιν ἐπὶ συμφωνίᾳ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ ἐκκαθαρισθησομένου ἀντιτίμου τὰ προκαταβληθέντα κτήματα καὶ ἔξωδα αὐτοῦ, καὶ τὸ ὑπολοιπὸν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν κύριον τοῦ σταφιδοκαρποῦ, εἶναι ἀπλοῦς παραγγελιοδόχος. (201—1855).

3

Παραγγελιοδόχος ἐνεργῶν ἀσφάλειαν διὰ λογαριασμὸν ἄλλου δύν-

ται νὰ κινήσῃ καὶ τὴν περὶ πληρωμῆς τῆς ἀσφαλείας ἀγωγὴν ἀδιάρρο-
πως ἀν' ὀνόμασεν ἢ μὴ τὸν παραγγελέα. (31—1858).

4

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. 1. § 14. (16. 3) N. 2. (14. 3.) N. 13. § 25. (19. 1) N. 31. (3. 5) N. 10. § 5. II. (17. 1) ὅταν ὁ παραγγε-
λιοδόχος τερῶν τοὺς τῆς παραγγελίας ὅρους συναλλαχθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ
παραγγελέως μετὰ τρίτου, οὗτος ἔχει κατὰ τοῦ παραγγελέως ἄμεσον
ἀγωγὴν ὡς νὰ συνηλλάχθη ἀπ' εὐθείας μετ' αὐτοῦ, ἀν δὲ ὁ παραγγε-
λιοδόχος συναλλαχθῇ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι μετὰ τοῦ τρίτου, οὗτος δὲν ἔχει
κατὰ τοῦ παραγγελέως, εἰμὴ τὴν ὠφέλημον ἔμμεσον ἀγωγὴν (actio
utile) δυνάμενος νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ παραγγελέως μόνον ὅσα καὶ ὁ
παραγγελιοδόχος ἠδύνατο, ἐκτός ἀν ᾗναι πασιδύλον διὰ τίνα ὁ παραγ-
γελιοδόχος ἐνήργει. (197—1859).

5

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ
2 § 2. τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμπροδικειῶν Νόμου καὶ τῶν
ἀρθρῶν 91 καὶ 92 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, πρᾶξις ἐμπορικὴ θεωρεῖται ἢ
ἐκ μέρους τινὸς ἀναδεχθεῖσα παραγγελία πρὸς ἐκτέλεσιν ἐμπορικῆς πρά-
ξεως, ἐνεργηθεῖσα παρὰ τοῦ παραγγελιοδόχου, διὰ λογαρισμὸν μὲν τοῦ
παραγγελέως, ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἀν δὲ ἐνεργηθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ πα-
ραγγελέως ἢ πράξις αὐτῇ μετὰ ἐντολέως καὶ ἐντολοδόχου διέπεται οὐχί
ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, ἀλλ' ὑπὸ τῶν τοῦ Πολιτικοῦ,
καθότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ παραγγελία δὲν εἶναι ἢ ἀπλὴ πολιτι-
κὴ ἐντολὴ καὶ πρὸ πάντων ὅσῳκις ὁ ἀναδοχεὺς δὲν ᾗναι ἔμπορος, πα-
ραγγελιοδόχος κατ' ἐπάγγελμα ἢ ἐμπορικὸς μεσίτης. (45—1862.)
Σύμφωνος καὶ ἡ (287—1863) (*).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ.

1

Ἡ περὶ ἀναιρέσεως τῆς πωλήσεως ἔνεκα δόλου ἀγωγὴ παραγράφεται
ἀν δὲν κινήθῃ ἐντός δύο ἐτῶν ἀφ' οὗ ἐπράχθη ὁ ὑποτιθέμενος δόλος
(Δικτ. 61. § 616. α'. τίτλ. γ'. τοῦ Ἀρμενοπούλου) (7—1842).

2

Ἡ παραγραφή τῶν ἀγωγῶν κανονίζεται κατὰ τὸν Νόμον τοῦ τόπου
ἐνθα ἔπρεπε κατὰ ῥητὴν συνμοσολογίαν τῶν συναλλαττομένων νὰ ἐκτε-
λεσθῇ τὸ συνάλλαγμα, ἄλλως κατὰ τὸν Νόμον τοῦ τόπου τῆς κατοι-
κίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ ὀφειλέτης, καθ' ὃν καιρὸν συνέβη ἡ ἐνοχὴ
αὐτοῦ.

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα ἀρμοδιότητος (* 1), ἐντολῆς (15), ἐπιδό-
σεως (9), καὶ κατασχέσεως (21).

Μεταγενεστέρα δὲ μονομερὴς πράξις τοῦ ὀφειλέτου, οὐκ εἶναι ἡ μεταφορὰ τῆς κατοικίας του εἰς τόπον ἐνθα ἐπικρατεῖ ἄλλη νομοθεσία ὀρίζουσα συντομωτέρας πρὸς παραγραφὴν προθεσμίας, δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὸ ἀποκεκτημένον τοῦ δανειστοῦ δικαίωμα τοῦ νὰ κανονισθῇ ἡ διάρκεια τῆς ἀγωγῆς του κατὰ τὸν Νόμον τῆς ἀρχαίας κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου. (31—1845). Σύμφωνας καὶ ἡ (265—1854).

3

Ἀπαραίτητον προσὸν τῆς κτητικῆς παραγραφῆς εἶναι τὸ ν' ἄρχηται ἡ νομὴ τοῦ παραγράπτου πράγματος ἐν καλῇ πίστει τοῦ νομῆως ἐπομένως διὰ νὰ παραγράψῃ τις τοιοῦτοτρόπως δύναται τίτλου προικός κτῆμα δοθὲν ἢ ἀντικατασταθὲν αὐτῷ ὡς προικισμῶν, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ θασίμους λόγους, νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ κτῆμα ἦτο τοῦ δεινός, ἢ ἀντεκατεστάθῃ, καὶ οὐχὶ ἀλλότριον. (100—1845).

4

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, ἡ ὀλιγοχρόνια παραγραφὴ στηρίζεται εἰς τὴν νομικὴν πρόληψιν τῆς πληρωμῆς, ἡ δὲ πρόληψις αὕτη κατατρέφεται διὰ τῆς ἐναντίας νομικῆς προλήψεως πηγάζουσας ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀφειλέτου περὶ τῆς μὴ πληρωμῆς τοῦ χρέους. (71—1846).

5

Κτητική.

Πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κτητικῆς παραγραφῆς ἀπαιτεῖται μετὰξὺ ἄλλων νόμιμος τίτλος, ἧγουν τίτλος φύσει μεταβιβάστικος τῆς κυριότητος, καὶ στηριζομένης εἰς ἰσχυρὸν συμβόλαιον (L. 24. C. 3. 32) καὶ νομὴ προσέτι τοῦ πράγματος ὡς ἐν καλῇ πίστει ἰδίου (C. L. 2. § 1. II. 41. 4). ἡ δὲ παράδοσις διὰ νὰ ἐπιφέρῃ μεταβίβασιν νόμιμον πρέπει καὶ αὕτη νὰ στηρίζηται εἰς νόμιμον αἰτίαν, ἧγουν εἰς προϋπάρχον ἰσχυρὸν συμβόλαιον, ἢ σπουδαίαν καὶ ἀληθῆ θέλησιν τοῦ παραδόντος περὶ τοῦ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα, ἢ τὴν νομικὴν νομήν. (L. 31. II. 41, 1. § 40, 46. inst. 2, 1). (4—1847).

6

Κατὰ τὸν Νόμον *contra non valentem agere non aaret prescriptio*, κατὰ τοῦ αἰγμάλωτου δὲν δύναται νὰ τρέξῃ παραγραφὴ, ὡς μὴ δυναμένου νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δικαιώματά του. (32—1850).

7

Ἡ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὀφειλέτου καθιερωμένη παραγραφὴ, θεωρεῖται ἐν γένει εἶδος ποινῆς κατὰ τοῦ δανειστοῦ, ἐνεκα τῆς ἀμελείας αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ ἐν καιρῷ τὴν ἀπαίτησίν του, ἔπεται ὅτι ὁ Νόμος τοῦ τόπου ἐν ᾧ πρέπει νὰ πληρωθῇ συναλλαγματικὴ τις, δίδει καὶ τὴν πα-

πραγραφὴν, διότι ὁ δανειστὴς αὐτόθι ὀφείλων νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν, ἔχει πρὸ ὀφθαλμὸν καὶ τὸν Νόμον τοῦ τόπου τούτου, τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν ἀναγνωρίζει καὶ ἡ Πολ. Δικονομία, ἄρθρον 22 § 4 καὶ καθιεροῦν κυρίως οἱ Νόμοι 1—3. τοῦ ἐιδλ. 42 τίτλ. 5 τῶν Πανδ., ἄλλως ἐὰν ὁ δανειστὴς ὑπέκτο εἰς τοὺς Νόμους παντὸς τόπου, ὅπου ὁ ὀφειλέτης, καὶ ἐκ κακῆς πίστεως, ἡδύνατο ἐκάστοτε νὰ μεταφέρῃ τὴν κατοικίαν του, ἡ καλὴ πίστις, ἥτις τὰ μέγιστα συντείνει εἰς τὸ ἐμπόριον, ἡδύνατο νὰ κλονισθῇ καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ δανειστοῦ νὰ διακυβεύωνται. (118—1850).

8

Κατὰ τοὺς Νόμους 5 καὶ 18, 8 τῶν Πανδεκῶν *de eujur. s. et usurf. s.* καὶ ἡ ἐκ τριακονταετοῦς παραγραφῆς ἀποκτωμένη κυριότης βάσιν ἔχει τὴν δι' ὅλον τὸν χρόνον τοῦτον συνεχῇ νομὴν, ἥτοι τὴν διανοίαν κυρίου κατοχὴν τοῦ παραγραφπέτου κτήματος, ἄνευ τῆς ὁποίας νομῆς παραγραφὴ δὲν χωρεῖ. (32—1851).

9

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 432 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου ὀριζομένη παραγραφὴ εἶναι δικαίωμα τὸ ὅποιον ὁ Νόμος χορηγεῖ εἰς τὸν ὀφειλέτην διὰ ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δανειστοῦ ἐπὶ τῷ τεκμηρίῳ ὅτι αὗται ἐξωφλήθησαν, καὶ τοῦ ὁποίου ἐπομένως δύναται νὰ παραιτηθῇ, ἐμμένων εἰς τὴν ἐνοχὴν τῆς ὀφειλῆς του. (77—1851).

10

Ὁ κανὼν καθ' ὃν ἡ παραγραφὴ δὲν τρέχει κατὰ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, ἐννοεῖ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γράμματος αὐτοῦ, τὴν ἀπόλυτον ἀδυναμίαν, τὴν ἐξ ἀνυπερβλήτων καὶ ἀκαταμαχίτων περιστάσεων προερχομένην. (228—1851).

11

Ἡ ἀρχαία διάκρισις μεταξὺ χρησιδεσποτείας καὶ μακροῦ χρόνου παραγραφῆς κατηργήθη ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανὸν (*l. unie cod. de usucap. Temp.*) μόναι δὲ παρ' ἡμῖν ἰσχύον ἔχουσιν αἱ ἀρχαὶ ἀφορᾶσαι τὴν συνήθη μακροῦ χρόνου παραγραφὴν, μία τῶν ὁποίων εἶναι ὅτι τὰ πράγματα τῶν ἀνηλίκων δὲν ὑπόκεινται εἰς παραγραφὴν καθιερωθεῖσα διὰ τοῦ Νόμου 3 B. 3. 50 T. 12 (128—1851).

12

Ἡ ἐν τῷ ἁρθρῳ 64 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου διάταξις περὶ πενταετοῦς παραγραφῆς οὕσα ἐξαιρετικὴ δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὰς ἀγωγὰς τῶν συνεταίρων πρὸς ἀλλήλους, ἀφοῦ ὡς ἐκ τῶν διατυπώσεων τῶν ὁποίων ἀφορᾷ μόνον τὰς ἀγωγὰς τῶν τρίτων δανειστῶν, ὅτινες μὴ εἰδοποιηθέντες προσκλήντως περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας,

μένουσιν εἰς τὸ κοινὸν δίκαιον (102—1852). Σύμφωνος ἡ 171 τοῦ 1853 ἐτους δι' ἧς σκέπτεται ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 64 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου μόνον ἡ ἀγωγή τῶν τρίτων κατὰ τῶν συνεταίρων μὴ ἐκκαθαριστῶν παρὰγράσσεται μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς προθεσμίας, ἢ ἀπὸ τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀγωγή τῶν συνεταίρων κατὰ τῶν συνεταίρων, ὡς ὑπαγομένη εἰς τὴν τριακονταετὴ παραγραφήν. Σύμφ. καὶ ἡ 398 τοῦ 1862.

13

Εἰς διαφορὰς περὶ κατοχῆς κατὰ παράκλησιν δὲν γινώσκει ἐνιαύσιος παραγραφή (Νομ. 8. § 6 Πανδ. precario) ἄρθρ. 929 § 1 καὶ 630 Πολ. Δικονομ.) (202—1852).

14

Κατὰ τὰ Βασιλ. (50. 3) 31 (50. 12) 86 Ἀρμ. (2. 1) 37, τὰ εἰς κεκτημένα κτήματα (vi possessae) εἶναι ἀνεπίδεκτα κτητικῆς παραγραφῆς. (529—1852).

15

Κατὰ τοὺς Νόμους τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἰσχύοντες ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ 1822 διὰ τοῦ Νόμου τῆς Ἐπιδαύρου, ἐπὶ τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς τῶν ἀγωγῶν, οὐδὲν κώλυμα καθιστῶν δύσκολον ἢ ἀδύνατον τὴν κίνησιν τῆς ἀγωγῆς, ἀναστέλλει τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν ἰδίων Νόμων ῥητῶς ὁρισμένον περιπτώσεων Βασ. βιβλ. 50. τίτλ. 14. τεμ. 5, 6. Κώδ. βιβλ. 7. τίτλ. 39. Νόμ. 3, 4. βιβλ. 7. τίτλ. 40. Νόμ. 1. Ἀρμ. 1. τίτλ. 12. τεμ. 32 αἱ αὗται δὲ ἀρχαὶ ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῆς τριακονταετοῦς ἐκτάκτου κτητικῆς παραγραφῆς, ἣτις παρήχθη ἐκ τῆς ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς τῆς περὶ κυριότητος ἀγωγῆς. (39—1853).

16

Ἡ ἐν τῷ 47 § τοῦ Ἀρμενοπούλου (B. 1) διατάξις «ἐάν τις νεμηθῇ πρᾶγμα δημοσίον ἐπὶ τέσσαρας ἐνιαυτοὺς ἔχει κατὰ τοῦ δημοσίου τὴν τῆς τριετίας παραγραφήν». Εἰς τόσον ἐκτεταμένην ἔννοιαν ὅπως αἱ λέξεις ἐκφράζουσιν δὲν ὑποστηρίζεται ὑπ' οὐδενός αὐτοκρατορικοῦ Νόμου, οὕτε ἐκ τῶν ἐν τοῖς Βασιλικαῖς ὑπάρχόντων, ἀλλ' ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ἣν καὶ τοῦ Βασιλ. (50. 13) πρῶτον Κεφάλαιον ὅπερ κατὰ τὸ σχολίον ἀδόξοτον θεματίζει τὸ πρᾶγμα καὶ μήπω ἐλθὼν ὑπὸ δεσποτεῖαν τοῦ Δημοσίου, ἀρκ. καὶ ὁ μνησθεὶς 47 § προβλέπει τὴν αὐτὴν περίπτωσιν τοῦ 52 § εἰς ἣν οἶτε τοῦ Πανδέκτου (N. 19. Πρ. § 1 [44. 3]—N. 6. § 7 [23. 4]—N. 18. [41. 3] N. 1. § 2 [43. 14] καὶ τοῦ Κώδ. N. 1 [7. 37] Νόμοι ἀναφέρονται, ὡς καὶ οἱ τῶν Βασ. κεφ. 17 [50. 3] κεφ. 9 [51. 3] κεφ. 1 [56. 2] τὴν τῶν ἀλληλονομῶν παραγραφὴν ὁρίζοντες. (85—1853).

17

Ἡ ἐκτακτος λεγομένη παραγραφή παρήχθη ἐκ τῆς ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς τῆς περὶ κυριότητος ἀγωγῆς Βασ. 51, 14, 9* ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἰσχύων κανὼν, ὅτι πᾶν κώλυμα καθιστῶν ἀδύνατον νὰ κινηθῇ ἡ ἀγωγή δὲν ἀναστέλλει τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς, ἐκτὸς τῶν ῥητῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁρισμένων περιπτώσεων Βασ. (50. 14) 5 καὶ 16. Κώδ. (17. 39) 34. Κ. (7. 40) 1. Ἀρμ. (1. 22) 32 τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτάκτου κτητικῆς παραγραφῆς. (282—1853).

18

Τὴν κτητικὴν τακτικὴν παραγραφὴν κωλύει τὸ γεγονός, ὅτι τὸ κτῆμα ἀφαιρέθη εἰς ἀπὸ τοῦ κυρίου, ἐνὸς δὲν ἐπιστραφῇ εἰς αὐτὸν καὶ ἂν τυγὼν ἀπὸ τοῦ ἀρπαγὸς περιῆλθεν εἰς τρίτον καλῆς πίστεως νομέα Πανδ. 4. § (6. 33) § 2. Βασ. (50. 3) 31. Πανδ. (47. 2) 86. Βασ. (60. 12) 86. Πανδ. (47. 8) 6. Κώδικος (7. 26) 5* (62—1854).

19

Πᾶν κώλυμα καθιστῶν ἀδύνατον νὰ κινηθῇ ἀγωγή, δὲν ἀναστέλλει τὸν χρόνον τῆς μακροχρονίου παραγραφῆς, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένων περιπτώσεων (Βασ. Τερμ. 2. βιβλ. 50. τίτλ. 15), ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αἱ ἐν τῷ Νόμῳ τούτῳ διατάξεις ἐκτείνονται εἰς πᾶν γεγονός, κωλύον νὰ κινηθῇ ἡ ἀγωγή, πάλιν τὸ τοιοῦτον γεγονός τότε μόνον δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀναστολῆς τῆς παραγραφῆς, ὅταν ἀποδειχθῇ ὅτι διὰ τὸ κώλυμα τοῦτο ὑπῆρξεν ἀδύνατον εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνου, καθ' οὗ ἀντιτάσσεται ἡ μακροχρόνιος παραγραφή, οὐ μόνον τὸ δικαίωμά του νὰ ἐνεργήτῃ κινουμένης τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ κοινοποιήσῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἐν τῷ εἰρημένῳ Νόμῳ ἀναφερομένας ἀρχὰς ἢ νὰ τὴν τοιχοκολλήσῃ ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων εἰς τὴν τοῦ ἐναγομένου κοιτίαν. (79—1854).

20

Τὸ ἄρθρον 434 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου λέγον ὅτι, δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ παραγραφή, ὅταν παρεμπέσωιν αἱ ἐν αὐτῷ ὀριζόμεναι πράξεις, δὲν ἐννοεῖ ὅτι μόνον διὰ τῶν πράξεων αὐτῶν διακόπτεται ἡ παραγραφή τῆς ἐκ ναυτοδανείου παραγωγῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐννοεῖ ὅτι, αἱ τυγὼν μετὰ τὰς πράξεις ταύτας γινόμεναι ἀγωγαί, δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς τὰς ἐν τοῖς προηγούμενοις ἄρθροις ὀριζόμενας συντόμους παραγραφάς, ἀλλ' ὑπόκεινται εἰς τὴν συνήθη παραγραφὴν ἅρα, τοιαύτην ἐννοίαν ἔχοντος τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 434 αὐδόλως ἀποκλείονται τὰ νόμιμα μέσα πρὸς διακοπὴν τῶν ἐν τοῖς προηγούμενοις ἄρθροις ὀριζομένων παραγραφῶν, ἐὰν ᾖναι τοιαῦτα, ὅτι νὰ ἐμφανίσωιν ἀναγνώρισιν ἢ ὁμολογίαν τοῦ χρέους, ἢ τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ, ἢ καὶ παραιτήσιν τῆς παραγραφῆς. (81—1854).

21

Κατὰ τὸ ἄρθρον 189 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, προκειμένου περὶ παραγραφῆς συναλλαγματικῆς ἢ εἰς διαταγὴν γραμματίου ὁ νομιζόμενος ὀφειλέτης χρεωστεῖ, ἂν γενῇ περὶ τούτου αἴτησις, νὰ θεβαιώσῃ ἐνέρκως ὅτι δὲν ὀρεῖλει πλέον τίποτε, ὁ δὲ ὅρκος κατὰ τὸ 351 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας δύναται νὰ ἐπαχθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. (181—1855).

22

Κατὰ τὸν 28 ἐμβλ. 21. τίτλ. 1 τῶν Πανδεκτῶν, ὅταν πρόκηται περὶ κεκρυμμένων ἐλαττωμάτων ἢ συμπεφωνημένων τοῦ πράγματος ἰδιότητων ἡ ἀγωγή παραγράφεται ἂν κινήθῃ μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς. (127—1854).

23

Δὲν ἐξαιροῦνται τῆς παραγραφῆς τὰ ἐπτὰ ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως ἐπὶ λόγῳ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἅπασα ἡ πατρις ἦτον ἐν καταστάσει στρατοπέδου, καθόσον οὐδεὶς Νόμος ἀναγνωρίζει τὸν πόλεμον καθ' ἑαυτὸν ὡς αἰτίαν διχόπτουσαν τὴν παραγραφὴν, κατὰ τὴν ἐννοιαν δὲ τοῦ Νόμου 2. Βασ. (50. 15) τότε μόνον δύναται τὸ πολὺ νὰ θεωρηθῇ ὁ πόλεμος ὡς ἔχων τοιαύτην ἐνέργειαν, ὅταν ἡ ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσα σύγχυσις καὶ ἀνωμαλία σχετικῶς πρὸς τοὺς δικαζομένους εἶναι τοιαύτη, ὥστε καθιστᾷ ἀδύνατον ὄχι μόνον τὴν κίνησιν τῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς. (172—1854).

24

Κατὰ τὸν Νόμον (Κώδ. ἐμβλ. 7. τίτλ. 39. Νόμ. 3, 4 καὶ 7 καὶ τίτλ. 40. Νόμ. (1. § 1) ὅλαι αἱ ἀγωγαὶ μετὰ τριακονταετίαν παραγράφονται καὶ ὁ ἐναγόμενος δύναται ν' ἀποκρούσῃ δι' ἐνστάσεως τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγήν, ἂν καὶ κακῇ πίστει καὶ ἄνευ νομίμου τίτλου κατέχει. (126—1854).

25

Ἡ παραγραφὴ ἀρχεταὶ οὐχὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ παραγράφων ἐπεχείρησε τὴν πράξιν, ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν παραγραφὴν, ἀλλ' ἀφ' ἧς ᾗρξατο τὸ δικαίωμα τοῦ καθ' οὗ ἡ παραγραφὴ πρὸς ἀπέκρουσιν τῆς πράξεως ταύτης. (156—1855).

26

Κατὰ τὸ 5. κεφάλ. τῆς 131 Νεαρᾶς ὑπερ ἐμπεριέχεται καὶ εἰς τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου (1. 3) 45, ἀντὶ τῆς παραγραφῆς τῶν 10, 20 καὶ 30 μόνῃ ἢ τῶν 40 ἐνιαυτῶν παραγραφὴ δύναται ν' ἀντιπαχθῇ εἰς τὰς τῶν ἀγίων ἐκκλησιῶν ἢ ἄλλων σεβασμίων τόπων ἀγωγὰς, τὰς ἐχούσας ἀντικειμένον οἰανδήποτε κτήσιν αὐτῶν (ὅρα καὶ κεφάλ. ἐ. αὐτόθι), ὅθεν ἀντιτάσσεται ἡ παραγραφὴ αὕτη καὶ ἐπὶ ἀγωγῶν ἐχουσίων

ἀντικείμενον ἐκκλησιαστικὸν κτῆμα διαλελυμένης μονῆς, διότι καὶ ἂν διελύθη ἡ μονὴ εἰς τὴν τὸ κτῆμα ἀνῆκεν, αὕτη ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου καὶ ἡ ιδιότης τοῦ κτήματος ὡς ἐκκλησιαστικοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ δικτηρῇται ἡ αὕτη. (205—1855).

27

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Κώδικος (3. 12) συνεστῶτος τοῦ γάμου παραγραφὴ δὲν τρέχει ἐπὶ τῆς διεκδικήσεως προικίου ἀκινήτου. (101—1855).

28

Τὸ ἄρθρον 439 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δὲν ἀριθμεῖ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς διακόπτεται ἡ παραγραφὴ, ἀλλὰ τὰς μεθ' ἃς αἱ τυχόν γεγόμεναι ἀγωγαὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 432 ὀριζομένην πενταετῇ παραγραφῇ, ἀλλ' εἰς τὴν συνήθη τοῦ πολιτικοῦ Νόμου, τοῦτο δὲ γίνεται ὅλον ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἁρθρου τούτου λέγοντος, ὅτι δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ παραγραφὴ, ἐπομένως ἐπὶ ναυτοθανείου, ἅπαντα τὰ πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς μέσα εἶναι δεκτὰ καὶ κρίνονται κατὰ τὰς τοῦ πολιτικοῦ δικαίου ἀρχάς. (310—1855).

29

Κτητική.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῇ τις τὴν νομὴν τῶν προκατόχων του κυρίων, συσσωρεύων ταύτην εἰς τὴν ἰδικήν των. (10—1856).

30

Κατὰ τὴν διάταξιν 12 τοῦ Κώδικος βιβλ. 7. τίτλ. 33 ὅταν ὁ καθ' οὗ προτείνεται ἡ δεκαετής παραγραφὴ κατοικῇ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν ᾗ καὶ ὁ προτείνων τὴν παραγραφὴν ταύτην θεωρεῖται ὡς παρὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπαρχίᾳ καὶ ἂν σωματικῶς ἀπολιμπάνηται αὐτήν. (131—1856).

31

Κατὰ τὸν Νόμον 3. Κωδ. (7. 39) πᾶσα ἀγωγὴ, εἴτε προσωπικὴ εἴτε ἐμπράγματος παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν 30 ἐτῶν, οὐδεμίαν δ' ἐξαίρεσιν κυροῖ ὁ Νόμος οὗτος ὑπὲρ τοῦ δημοσίου· ὁ δὲ Ν. 4. τοῦ αὐτοῦ τίτλου περὶ ἀμφισβόλων καὶ διὰ τῆς νομολογίας παρερμηνευθέντων θεμάτων πραγματευόμενος οὐδεμίαν τοῦ δημοσίου μνησίαν ποιεῖται, οὐδὲ δύναται νὰ περιλαμβανῇ τὰς ἀγωγὰς αὐτοῦ, ὡς ἀρδῆλως προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν Ν. 24. Κωδ. (11. 61) ὄντα τοῦ αὐτοῦ ἀποκράτορος· Ἀναστασίου καὶ σύγχρονον ἐντελῶς τοῦ Νόμου ἐκείνου· ὁ δὲ νόμος 14 ὑποβάλλων εἰς τεσσαρακονταετῇ παραγραφὴν εἰδὸς τι μόνον ἀκινήτων κτημάτων τοῦ δημοσίου τοὺς καλουμένους *fundos patrio-nciales* ἤθελεν εἶσθαι περιττός ὅλος, ἐὰν αἱ ἀγωγαὶ περὶ πάντων τῶν

ἀκινήτων κτημάτων τοῦ δημοσίου παρεγράφοντο κατὰ τὸν ἄνω ρηθέντα 4 Νόμον εἰς διάστημα τεσσαράκοντα ἐτῶν. (109—1858).

32

Ἀποσβεστική.

Κατὰ τὸν Νόμον Β. 5, 6 (50. 14) πᾶν κώλυμα καθιστῶν ἀδύνατον νὰ κινηθῇ ἀγωγή δὲν ἀναστέλλει τὸν χρόνον τῆς ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς ἐκτὸς τῶν ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένων περιπτώσεων, ἡ δὲ ἔλλειψις δικαστηρίων ἐπὶ ὅκτῳ ἔτη κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν δὲν εἶναι ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὠρισμένων περιπτώσεων καὶ ἐπομένως οὐδόλως ἀναστέλλει τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς. (187—1858).

33

Κατὰ τὸ 434 ἄρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δὲν χωρεῖ ὑπὸ τοῦ Νόμου τασσομένη πενταετής, ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ δικαίου παραγραφῇ, ἐὰν συνταχθῇ περὶ τοῦ ναυτικοῦ δανείου ἔγγραφον χρεωστικόν, λογαριασμός ἐγκεκριμένος, ἡ κλήσις δικαστικῇ, πᾶσα δὲ ἄλλη πράξις ἀναγνώρισεως τοῦ ἐκ ναυτικοῦ δανείου χρέους διακόπτει μὲν τὴν πενταετῇ παραγραφὴν δίδον χώραν εἰς νέαν ἐκπρξιν αὐτῆς Κ. (7. 39) 8. § 4. Β. (50. 14) 9. Β. (22. 1) 78 οὐδόλως ὅμως μετατρέπει τὸ χρέος εἰς πολιτικὸν ὑποβάλλουσα αὐτὸ εἰς τὴν τοῦ κοινοῦ δικαίου παραγραφὴν. (285—1858).

34

Κτητική.

Κατὰ τὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστιανοῦ Νεαράν 119. Κεφ. 7. Ἀρμ. βιβλ. 6'. τίτλ. α. § 15 ὁ παρὰ κακῆς πίστεως κατόχου ἐν παλῇ πίστει ἀγοράζων καὶ διακατέχων τὸ διεκδικούμενον ἀκίνητον κτῆμα δύναται διὰ τῆς κτητικῆς παραγραφῆς ν' ἀποκρούσῃ τὴν περὶ διεκδικήσεως ἀγωγὴν τοῦ ἀπαθοῦς κυρίου τοῦ κτήματος, ἐν οὗτος (ὁ κύριος) ἐγένωσκε τὴν γενομένην τοῦ κτήματός του ἐκποίησην ἢ παραχώρησιν. (137—1859).

35

Ἡ κτητικὴ παραγραφὴ ἀναστέλλεται ἐπὶ τῶν προκείμενων ἀκινήτων συνεστώτος τοῦ γάμου καὶ ἀρχεται τρέχουσα ἀπὸ τῆς διαλύσεως αὐτοῦ (Ν. 30. Κ. 5. 12). (216—1859).

36

Ἡ παραγραφὴ τῆς ἀγωγῆς διακόπτεται κατὰ Νόμον δι' ἀναγνώρισεως τοῦ χρέους ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἰδίως διὰ τῆς πληρωμῆς τόκου (Νομ. 8. § 4. Κ. [7. 39]). (110—1859).

37

Κτητική.

Τῆς κτητικῆς παραγραφῆς δὲν διπλασιάζει τὸν χρόνον ἡ ἀπλῶς

ἀποδημία τοῦ ἐνός τῶν διαδίκων, ἀλλ' ἡ τελεία ἀποκατάστασις αὐτοῦ εἰς ἄλλον τόπον, ἢ ἐπιφέρουσα μεταβολὴν τῆς μονίμου κατοικίας (Νομ. 12. § 1, 2. Κωδ. 7. 33). (216—1859).

38

Κατὰ τὸ ἄρθρον 189 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν πενταετῇ παραγραφῇ, πάντα τὰ γραμματία εἰς διαταγὴν, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑπογεγραμμένα ὑπὸ ἐμπόρων ἢ τραπεζίτων, ἢ ἀναγόμενα εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις. (131—1860).

39

Ὅσακις θέλησεν ὁ νομοθέτης νὰ ὑποβάλλῃ καὶ τοῖς ἀνηλίκους εἰς τὰς βραχυπροθέτους παραγραφάς, ρητῶς ἐξέφρασε καθ' ἑκάστην τὸν σκοπὸν τοῦ, ὡς π. χ. ἐν τῇ περιπτώσει τῆς πρὸς ἔρεσιν προθεσμίας ἄρθρον 755 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν προκειμένην ἦτοι κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 433 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐνιαύσιον παραγραφὴν διὰ τὴν πληρωμὴν ναύλου καὶ μισθοῦ τῶν ἀξιοματικῶν, ναυτῶν καὶ παντὸς ἄλλου τῶν ἐν τῷ πληρώματι, δὲν ἐκφράζεται ρητῶς ἡ θέλησις τῆς ἐπεκτάσεως τῆς τοιαύτης βραχυπροθέτου παραγραφῆς καὶ εἰς τοὺς ἀνηλίκους. (63—1860).

40

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδ. 31 (1. 4) καὶ 2 (7. 40) καὶ τὰς διατάξεις τῶν Βασιλ. 3 (7. 4) καὶ 2 (50. 15) ὁ μὴ δυνάμενος ἐναγαγεῖν ἔνεκα τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων κωλυμάτων δύναται νὰ διακόψῃ τὴν παραγραφὴν, ὃν τρόπον αὐταὶ ὁρίζουσιν· ἐκ δὲ τοῦ σαφούς ῥήματος τῶν διατάξεων τούτων αὐτὸ μὴ δυνάμενος ἐναγαγεῖν γίνεται δῆλον ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς παραγραφῆς ἐπιτρέπεται ἵνα μὴ, ἐκ τοῦ ἀνυπερβλήτου κωλύματος νὰ κινηθῇ ἡ ἀγωγὴ, ἀπωλεσθῇ τὸ πρὸς αὐτὴν δικαίωμα, παρερχομένου τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς, τοῦτέστιν ἡ διακοπὴ ἐπιτρέπεται ὅταν τὸ κώλυμα ὑπάρχῃ, καθ' ὃν καιρὸν ἐγγυὲς εἶναι νὰ συμπληρωθῇ ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς, ὡς σαφέστερον ἐκφράζεται ἡ ἐν τῇ ἐξαδίελοι Ἀρμενοπ. διατάξει 11 (Α. Γ.) ὅχι δὲ καὶ ὅταν τὸ κώλυμα ᾖναι πρόσκαιρον καὶ παρερχομένου αὐτοῦ, ὑπολείπεται ἱκανὸς χρόνος πρὸς κίνησιν τῆς ἀγωγῆς. (27—1861).

41

Κατὰ τὸ ἄρθρον 183 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, πᾶσα ἀγωγὴ ἀφορῶσα συναλλαγματικὰς ἢ εἰς διαταγὴν γραμματία, ὑπογεγραμμένα παρ' ἐμπόρων, παραγράφεται μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὀφείλει νὰ συνταχθῇ τὸ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ αὐτοῦ διαμαρτυρικόν. Ἀρὰ κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ἡ ὑπαρξὶς τῆς παραγραφῆς λαμβάνει χώραν ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ κομιστὴς τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαίτησιν τὴν ἐξόφλησιν αὐτοῦ, καὶ συμπληροῦται διὰ τῆς ἐκπνεύσεως

πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης. Πᾶσα δὲ παραίτησις μὴ εἰσέτι ἀποκτηθέντος δικαιώματος παραγραφῆς ἀπαγορεύεται, καθότι ἡ παραγραφὴ ἀφορᾷ τὸ δημόσιον συμφέρον, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ δι' ἰδιωτικῶν συμφωνιῶν. Πανδ. Ν. 38 (4. 14) (210—1861).

42

Ἡ καλὴ πίστις τοῦ κατέχοντος εἶναι ἀπαραίτητον προσόν τῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς, καὶ διὰ νὰ υφίσταται πρέπει ὁ κατέχων νὰ ἡγήνηται ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιώματα τρίτου. (224—1861).

43

Ἡ παραγραφὴ ἀφορᾷ τὸ γενικὸν συμφέρον καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν οὐσίαν τῶν συναλλαγμάτων νὰ παραιτηθῇ τις αὐτῆς, ὡς μὴ εἰσέτι ἀποκτηθέντος τοῦ δικαιώματος, ἡ δὲ ἀπαγόρευσις αὕτη μὴ δύναμένη νὰ μεταβληθῇ δι' ἰδιωτικῶν συμφωνιῶν (Νομ. 38 Πανδ. 2. 14) δὲν δύναται ἐπίσης νὰ μεταβληθῇ δι' ἐμπορικῶν συμφωνιῶν. (169—1862).

44

Κατὰ κανόνα, ὅταν ὁ Νόμος συντέμνῃ τὴν τῆς παραγραφῆς χρόνον, ἡ παρὰ τοῦ νέου Νόμου εἰσαχθεῖσα βραχυτέρα παραγραφὴ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, εἰμὴ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου Νόμου, διότι ἄλλως ἤθελεν ἀποδοθῇ εἰς τὸν νέον Νόμον ἀναδρομικὴ ἰσχύς ἀφαιρούσα ἀμέσως ἀπὸ τοῦ δικαιούχου δικαίωμα, ὅπερ εὐλόγως ἐπίθετο ὅτι ἡδυνάτο νὰ ἐξασκήσῃ κατὰ τὸν προηγούμενον Νόμον. (210—1862).

45

Χρέος δημοσίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 69 τοῦ Σ1Β'. Νόμου τοῦ 1852 περὶ δημοσίου λογιστικοῦ τοῦ Κράτους, παραγράφεται πρὸς ὄφελος τῆς ἐτικρατείας, καὶ ἐξαλείφεται πᾶν δημόσιον χρέος, ἐὰν δι' ἑλλειψιν ἀποχρώσεως δικαιολογήσεως δὲν ἀνεγνωρίσθῃ, δὲν διατάχθῃ ἡ πληρωμὴ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπληρώθῃ ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως. (210—1862).

46

Ἡ παραγραφὴ τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπέρχεται ἐκ μόνης τῆς ἐπὶ τριακονταετίας μὴ κινήσεως αὐτῆς, διότι ἵνα παράσχῃ ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου τούτου τὴν τῆς παραγραφῆς ἐνστάσιν, ἀπαιτεῖται προσέτι νὰ συνοδεύηται μὲ τριακονταετὴ συνεχῇ νομὴν τοῦ πράγματος παρὰ τῷ ἐναγομένῳ (Νομ. 8. § 1. κ'. 7. 39). (93—1861).

47

Τὸ ἄρθρον 432 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καὶ ὃ πᾶσα ἀγωγή πηγαζούσα ἐκ ναυτικοῦ ἢ ἐξ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου παραγράφεται μετὰ πέντε ἐτη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ συμβολαίου, δὲν διατάσσει ὅτι χρεωστοῦν

οἱ νομιζόμενοι ὀφείλονται νὰ βεβαιώσωσιν ἐνὸρκως, ἂν γενῇ περὶ τοῦτου αἴτησις, ὅτι δὲν ὀφείλουν πλέον τίποτε, ὅπως γίνηται εἰς τὰς ἀφορώσας τὰς συναλλαγματικὰς ἢ εἰς διαταγὴν γραμματία ἀγωγὰς κατὰ τὸν εἰδικὸν ὁρισμὸν τοῦ ἀρθροῦ 189 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. (312—1862).

48

Ὅπου ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ὑποβάλλῃ καὶ τοὺς ἀνηλίκους εἰς τὰς βραχυπροθέσμους παραγραφὰς ἐξέφρασε τοῦτο ῥητῶς, οἷον ἐν τῇ περιπτώσει τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας (ἀρθρον 755 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας), ὡς πρὸς δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 189 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὀριζομένην παραγραφὴν δὲν ἐκφράζεται ῥητῶς ὡς θέλησις τῆς βραχυπροθέσου ταύτης παραγραφῆς καὶ ὡς πρὸς ἀνηλίκους 154—1862).

49

Κατὰ τὸν Νόμον 6. Π. (8. 3) αἱ πραγματικαὶ δουλεῖαι, καθ' ἃς ὀφείλει τις ν' ἀνεχθῇ ἐπὶ τοῦ κτήματός τοῦ ἐνεργεῖαν τινα τοῦ δεσπόζοντος παραγράφονται διὰ τῆς ἐπὶ δέκα ἔτη παραλείψεως τῆς ἐνεργείας ἐκείνης, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται νὰ ἐνεργήσῃ ὁ κύριος τοῦ δουλεούντος κτήματος, πρᾶξιν τινα ἐναντίον τῆς δουλείας. (46—1863). (*)

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τὰς ῥητάς τοῦ Νόμου διατάξεις, ἡ παραιτήσις δικαιώματός τινος δύναται νὰ γίνη ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς. (241—1838).

2

Ἢ παρ' ἐνὸς τῶν διαδίκων παραιτήσις τῶν δικαιωμάτων του δὲν συνεπιφέρει καὶ ἐκείνην τῶν τοῦ ἐτέρου, συμφώνως δὲ μὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην τ' ἀρθρα 487 καὶ 488 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐσυγχώρησαν μὲν τὴν παραίτησιν τῆς ἀγωγῆς, ἐνστάσεως, ἀντεστάσεως, μιᾶς τινος διαδικαστικῆς πράξεως, τῆς κυρίας ἢ παραπεμπτοῦσης τινὸς διαδικασίας κλπ., ἀλλὰ πάντοτε, ὡσάκις ἐκ τούτου δὲν προκύπτει βλάβη εἰς τὸν ἀντιδίκον, ὅτι δὲ τὸ δικαίωμα τῆς παραιτήσεως περιορίζεται εἰς τὰς πράξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δὲν προσβάλλουν οὐδαμῶς τὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀποκτηθέντα ἤδη δικαιώματα, προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ γράμματος τῶν εἰρημένων ἀρθρῶν ὁριζόντων, 1) ὅτι ὁ διάδικος δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπωφελοῦς διαδικασίας, τοὔτέστιν ἐκείνης, ἥτις εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ οὐχὶ δὲ κατ' αὐτοῦ, καὶ 2) ὅτι ὁ παραιτῶν ὀφείλει νὰ

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα ἀγοραπωλησίας (6) καὶ (10), Ἀγωγῆς (13) (17), (24) καὶ (26), Αἰχμαλωσίας (1), Γραμματίου (5), Δανείου (14), Δουλείας (4) καὶ (7), Ἐνστάσεων (16), Καρπῶν (8) καὶ Κληρονομίας (27) καὶ (28).

πληρώσῃ τὰ ἔξοδα, ἐὰν ὁ ἀντιδίκος δὲν ᾔθελε συμφωνήσῃ εἰς τὴν παραιτήσιν, τοῦτέστιν, ἐὰν ἡ παραίτησις δὲν ᾔθελε γίνεαι δεκτὴ, ὡς προσβάλλουσα τὰ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀποκτηθέντα ἤδη δικαιώματα. (26—1848).

3

Τὸ περὶ παραιτήσεως ἀπὸ δίκης τινὸς ἔγγραφον εἶναι ἐξόδικον, δι' οὗ δὲν εἰσάγεται εἰς δικαστήριον διένεξις τις διὰ τὰ δικάσῃ τοῦτο περὶ αὐτῆς· ἐπομένως ἔγκυρος εἶναι ἡ παραίτησις καὶ ἂν τὸ τῆς παραιτήσεως ἔγγραφον δὲν ἀπευθύνηται εἰς τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ εἶναι ἐκκρεμὴς ἡ παραιτούμενη δίκη κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 136 καὶ 487 τῆς Πολ. Δικονομίας. (100—1852).

4

Ὁ Νόμος ὀρίζων, ὅτι ἡ παραίτησις διὰ δικαστικῆς πράξεως συνεπάγεται τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 488 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀποτελέσματα μόνον ἐπὶ ἀποδόσει τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἐννοεῖ ὅτι, ὁ παραιτούμενος ὀφείλει νὰ πληρώσῃ ἅπαντα τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, εἰς ἃ ὑπεβλήθη ὁ ἀντιδίκος αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς διαδικασίας ἧς γίνεται ἡ παραίτησις, ἀλλ' ἐκ τούτου οὐδόλως ἐπεται, ὅτι ἐν' ᾧ δὲν γενῇ ἡ πληρωμὴ ἧτις ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος καὶ ἀπὸ τὸν ἀντίδικον τοῦ παραιτούμενου, ὀφείλοντα νὰ ὀρίτῃ τὸ ζητούμενον ποσόν, ἡ παραίτησις δὲν ἔχει κύρος, ὃ δὲ παραιτηθεὶς καίτοι κηρύξας ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ πληρώσῃ πάντα τὰ ἔξοδα, δὲν δικαιούται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν τῶν πράξεων, ἃς διεκώλυεν ἡ προηγηθεῖσα πράξις, ἧς ἐγένετο ἡ παραίτησις, ἐνῷ ἡ μὲν εἰσπραξις δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου διαγραφόμενῃ διαδικασίᾳ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, αὐτὸς ὅμως ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν νέων διαδικαστικῶν πράξεων δύναται νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἀνεπανόρθωτον ζημίαν. (61—1856).

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

1

Οἱ εἰς παρακαταθήκην δεχόμενοι ἀσφράγιστα χρήματα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀποδώσωσιν ἴσον ποσόν αὐτῶν καὶ ἐνεκα τούτου γενομένοι κύριοι αὐτῶν, ὑφίστανται εἰς τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν ὅπωςδήποτε συμβῇσαν. (235—1850). Σύμφωνος καὶ ἡ 286 τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

2

Κατὰ νόμον, ἅμα ὁ καταθέσας πρᾶγμα τι αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἄλλου ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, ζητήσῃ ἀπὸ τὸν θεματοφύλακα τὸ κατατεθὲν πρᾶγμα, οὗτος ὀφείλει νὰ τὸ ἀποδώσῃ ἄνευ ἀναβολῆς καὶ δὲν ἐπιτρέπεται αὐτῷ ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὸν ἐμπιστευθέντα τὴν παρακαταθήκην ὅτι δὲν εἶναι κύριος τοῦ πράγματος, ἢ νὰ προτείνῃ κατ' αὐτοῦ ἐνστά-

σεις συμφητισμοῦ, ἢ ἄλλας ἐπὶ τοῦ πραγματος ἀπαιτήσεις. (N. 1. § 22, 29, 45, 46 de-pos [16. 3] Βασιλ. (13. 2) N. 11. Κωδ. de-pos. [4. 34]). (20—1859)

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΕΠΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ.

1

Τ' ἄρθρα 1, 3 καὶ 5 τοῦ περὶ παραστάσεως τοῦ δημοσίου ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων διατάγματος δίδουσιν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχειρῇ ἄνευ ἐγκρίσεως ἄλλης τινὸς ἀρχῆς δίκας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ὅταν νομίσῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 750, 755, καὶ 816 τῆς Πολιτικ. Δικονομίας καὶ ἐκ τοῦ βιβλ. 12. τίτλ. 2. τεμαχ. 17. § 3. Βασιλ. 46. τίτλ. ε'. τεμαχ. 20. § 1. Βασιλ. 26. τίτλ. 7. 9. § 6 καὶ γ'. Βασιλ. 46. τίτλ. 3. τεμαχ. 87 τῶν Πανδεκτῶν συνάγεται ἀριδῆλως ὅτι ὁ αὐτὸς Ὑπουργὸς ὡς γενικὸς διαχειριστὴς τῶν συμφερόντων τοῦ δημοσίου θησαυροῦ ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρέος μάλιστα νὰ καταργῇ ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ εὐθύνῃ καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως ἄλλης τινὸς ἀρχῆς τὰς ἀρξαμένας τοῦ δημοσίου θησαυροῦ δίκας, ὅταν πεισθῇ ὅτι ἡ ἐξακολούθησις αὐτῶν εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφερόντά του. (49—1848).

2

Τὸ ἄρθρον 1. ἐδ. α'. τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Διατάγματος περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ δημοσίου κλπ. διαλαμβάνομένων ὅτι τὸ δημόσιον παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας, ἐννοεῖ τὸ ἡθικόν πρόσωπον τοῦ Ὑπουργοῦ, ἥτοι τὴν ἀρχήν, οὐχὶ δὲ τὸ ἄτομον τοῦ Ὑπουργοῦ, ἐπομένως ὁποιαδήποτε μεταβολὴ γίνῃ εἰς τὸ ἄτομον τοῦτο, τὸ ἡθικόν πρόσωπον, ἥτοι ἡ ἀρχή, μένει ἡ αὐτὴ, ὥστε μὴ μεταβαλλομένης τῆς ιδιότητος αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ἀτόμων τῶν Ὑπουργῶν δὲν δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ λάβῃ χώρα εἰσαία δικοπὴ τῆς δίκης κατὰ τὸ ἄρθρον 463 ἐδ. γ'. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ ἐπανάληψις δίκης. (248—1849).

3

Κατὰ τὸ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Διάταγμα, συνδυασμένον μετὰ τὰ ἄρθρα 50. § 49 καὶ 119. § 11. τοῦ περὶ δῆμων Νόμου, οἱ δῆμοι ἀδιακρίτως, εἴτε ἐνάγοντες εἴτε ἐναγόμενοι ὄντες ὀφείλουσι μετὰ προηγηθεῖσαν σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν πρὸς τοῦτο τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου των, νὰ γνωστοποιῶσι τοῦτο διὰ τοῦ Δημάρχου των εἰς τὴν προϊσταμένην διοικητικὴν ἀρχήν, καὶ νὰ ζητῶσι τὴν ἀπαιτούμενην ἀναγκαίαν ἐγκρίσιν τῆς, ἥτις καὶ μόνον θεωρεῖται ὡς πληρεξουσιότης πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου, εἴτε τοῦ ἀναδεχθέντος τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης Δη-

μάχου των, εἴτε τοῦ πρὸς τοῦτο διορισθησομένου δικηγόρου. (9—1852).

4

Κατὰ τὸ περὶ καθηκόντων τῶν ἐπαρχιακῶν οἰκονομικῶν ἐφόρων Β. Διάταγμα τῆς 16 Μαΐου 1845 (ἄρθρον 1. ἐδ. ἐ.) οἱ οἰκονομικοὶ ἔφοροι εἰσὶ τὰ ἄμεσα ὄργανα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου, ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς ἐθνικῆς περιουσίας, καὶ ἀντιπροσωπεύουσι τὸ δημόσιον ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐκτὸς τῶν ῥητῶς προβλεπομένων περιπτώσεων· ἐκ τούτου δὲ προκύπτει προδήλως, ὅτι ὑπαρχούσης δίκης τινος τοῦ δημοσίου περὶ διεκδικήσεως ἐθνικῆς περιουσίας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου, ἐνθα ἐδρεύει ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος, οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸ δημόσιον, νὰ παραλαμβάνῃ δικόγραφα, νὰ κοινοποιῇ τοιαῦτα πρὸς ἀποτροπὴν μάλιστα κινδύνου τινὸς τῶν συμφερόντων τοῦ δημοσίου καὶ ἐν γένει νὰ ἐνεργῇ πᾶν ὅ,τι ἕκαστος ἐντολοδόχος ἢ πληρεξούσιος δύναται νὰ πράξῃ, μεταβιβάσθαι δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου ἀρμόδιος πρὸς παραλαβὴν δικογράφων κλπ. εἶναι ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ὅπου καθεδρεύει τὸ Ἐφετεῖον. (224—1856).

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τοὺς νόμους καὶ τίτλ. 35. βιβλ. 4 καὶ 3. τίτλ. 42. βιβλ. 8 τοῦ Κώδικος δύναται ὁ παραχωρητὴς καὶ μετὰ τὴν παραχώρησιν τῶν δικαίων του εἰς ἄλλο πρόσωπον, νὰ κινήσῃ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του, τοῦ ὁποίου τὸ χρέος παρεχώρησεν. (96—1847).

2

Ἡ κοινοποιήσις τῆς παραχωρήσεως πρὸς τὸν ὀφειλέτην δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ διαφόρων περιστατικῶν καὶ δύναται νὰ γείνη δι' ἄλλων μέσων παρὰ τῶν διαγραφομένων ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ, καθότι οἱ Ῥωμαῖκοὶ Νόμοι δὲν ἀπαιτοῦν οὔτε δικαστικὴν πράξιν, οὔτε τακτικὴν κλήτευσιν πρὸς γνωστοποίησιν τοῦ ὀφειλέτου περὶ τῆς παραχωρήσεως τοῦ χρέους του εἰς ἄλλον δανειστήν, ἀλλ' ἐπιτρέπουσιν πᾶν οἶον δῆποτε μέσον δι' οὗ γίνεται γνωστὴ ἐκ μέρους τοῦ ἐκδοχέως πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἡ παραχώρησις, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ Νόμου ΙΖ'. βιβλ. 46. τίτλ. 2 τῶν Πανδεκτῶν. (96—1847).

3

Κατὰ τὸν νόμον 3 τοῦ Κωδ. de novationibus, βιβλ. 8. τίτλ. 42 αἱ τοῦ παραχωρητοῦ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐνδικοὶ σχέσεις μένουσιν ἀμετάβλητοι, τούτῃσι δύναται πάντοτε ὁ πρῶτος νὰ ἐνεργήσῃ ἀπ' εἰθιμα

κατὰ τοῦ δευτέρου τὴν ἀπαίτησίν του ἐν ᾧ ὁ ἐκδοχὺς δὲν ἀναγγεῖλη ἢ δὲν δηλώσῃ πρὸς τοῦτον τὴν γενομένην παραχώρησιν τῆς ἀπαιτήσεως. (178—1847).

4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 687 τῆς Πολ. Δικονομίας, μόνον ὁ τίμιος ὀφειλέτης, ὅστις δύναται ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐνεκα δυστυχημάτων δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς δανειστάς του, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραχωρήσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς αὐτοὺς καὶ ν' ἀπαλλάξῃ οὕτως ἑαυτὸν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως· ἐκ δὲ τοῦ ἁρθροῦ τούτου συνδυασμένου καὶ μετὰ τὰ ἄρθρα 689 καὶ 690 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, προκύπτει ἀριθμήως, ὅτι ὁ θέλων ν' ἀπολαύσῃ τοῦ εὐεργετήματος τούτου τοῦ Νόμου, ὀφείλει, εἰς τὴν πρὸς τοῦτο αἴτησίν του, νὰ ἐπισυνάψῃ καὶ τ' ἀναγκαῖα δικαιογرافα, βιβλία καὶ ἄλλας ἀποδείξεις, ὅπως τὸ δικαστήριον, ἐξετάζον αὐτὰ καὶ αὐτεπαγγέλτως, δυνήθῃ ἐξ αὐτῶν νὰ κρίνῃ εὐλόγως ὅτι τῷ ὄντι ὁ αἰτῶν εἶναι τίμιος ὀφειλέτης, καὶ ὅτι ἐνεκα δυστυχημάτων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς δανειστάς του, ὅπε καὶ μόνον δύναται τὸ δικαστήριον ἀναστέλλον τὴν περαιτέρω καταδίωξιν, νὰ διατάξῃ τὰ κατὰ νόμον περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ τῆς αἰτήσεώς του· ἐάν ὅμως ἐκ τῶν προσαχθεῖσων ἀποδείξεων, τὸ δικαστήριον σχηματίσῃ κατὰ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐναντίαν πεποιθήσιν, παρ' ὅ,τι ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ πρὸς χορήγησιν τοῦ εὐεργετήματος τῆς παραχωρήσεως, ἀρεῖται καὶ αὐτεπαγγέλτως ν' ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν, χωρὶς νὰ προβῇ εἰς τὰ περαιτέρω. (282—1850).

5

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 3382 τῆς 13 Μαρτίου 1831 ψήφισμα τοῦ Κυβερνητοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀπηγόρευσε τὴν ἐκποίησιν τῶν εἰς τοὺς Κρήτας παραχωρηθεισῶν γαιῶν, πρὶν ἢ ληφθῶσι μέτρα περὶ τῆς τότε μελετωμένης γενικῆς διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, πᾶσα δὲ πράξις γενομένη ἐναντίον ἀπαγορευτικῆς τοῦ Νόμου διατάξεως, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, ἂν καὶ ἡ ἀκυρότης δὲν ὑπάρχῃ ρητῶς ἐκπεφρασμένη ἐν τῷ Νόμῳ (Κωδ. Ν. 5. [1. 14]), ἡ δὲ εἰρημένη τοῦ ψηφίσματος ἀπαγόρευσις ἦρθη μόνον διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1848 Νόμου, ὅστις διέταξεν εἰς τοὺς ἀποικησάντας ἐν Ἑλλάδι Κρήτας, καὶ λαβόντες γαίας δυνάμει τοῦ εἰρημένου ψηφίσματος νὰ παραχωρηθῶσι τὰ ἐγγραφα τῆς ιδιοκτησίας, ἅρα πᾶσα ἐκποίησις γαιῶν παραχωρηθεισῶν δυνάμει τοῦ εἰρημένου ψηφίσματος, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος ἂν ἐγένετο πρὶν ἢ ἀρθῇ ἡ ἀπαγόρευσις. (137—1858).

6

Τὸ δημόσιον ἐκδῶσαν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1843 Β. Διατάγματος παραχωρητήριον πρὸς τινα καὶ ἐγκαταστήσαν αὐτὸν ἐπὶ ὀρι-

σμένων γαιῶν, ἀπόλλυσι πλέον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καταβάλλῃ ἀντ' αὐτῶν ἄλλα τοῦ αὐτοῦ γένους (N. 138. § 1. Π [45. 1]). (87—1859).

7

Σύζυγος παραχωρῶν ἀκίνητόν τι εἰς τὴν ζύζυγόν του ἀπέναντι τῆς παρ' αὐτοῦ δαπανηθείσης προικός της, καὶ ἂν αὕτη ᾖ ἐλάσσονος ἀξίας τῆς τῶν εἰς ἀντικατάστασιν δοθέντων, οὐχ ἥττον ἀποτελεῖ δωρεὰν μεταξὺ συζύγων (Βασιλ. [30. 1] 5. § γ'. ἐ. 30. § κδ'), ἥτις μὴ ἀνακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀποβαίνει ἰσχυρὰ καὶ ἀμετάκλητος (Βασιλ. [30. 1] 30. § 6'. καὶ γ'). (92—1859). (*)

ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ.

1

Κατὰ τὰ ἄρθρα 225, 226 καὶ 231 παρέμβασις ὑπάρχει, ὅταν προστιθεταὶ τις εἰς μεταξὺ ἄλλου ἔτι ἐκκρεμῇ δίκην, εἴτε διὰ νὰ ἐορθῇ ἓνα τῶν κυρίων διαδίκων, εἴτε διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ ἰδίον του ἀνεξάρτητον συμφέρον, ἡ δὲ παρέμβασις διακρίνεται οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν τρίτην ἀνακοπὴν, δι' ἧς προσβάλλεται ἡ μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, μὴ οὖσης ἐκκρεμοῦς τῆς δίκης μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν διαδίκων, κατὰ δὲ τὸ 233 ἄρθρον συγχωρεῖται παρέμβασις τότε μόνον, ὅταν ἔχῃ συνάφειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν καὶ ἐμπεριέχῃ ὅλα τ' ἀπαιτούμενα τῆς ἀγωγῆς. (279—1839).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 89 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, πᾶς τρίτος ὅστις κατὰ τινα μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῇ δίκην ἔχει ἔνδικον συμφέρον, δύναται νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐκκρεμοῦς ἔτι ὑποθέσεως, κατὰ δὲ τὸ 741 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, οἱ ἔχοντες νόμιμον συμφέρον δύνανται νὰ παρέμβωσιν εἰς τὴν κατ' ἐφεσὶν δίκην, ὅταν εἰς τῶν διαδίκων ἐξεκάλεσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, οφείλουν δὲ νὰ προστεθῶσιν ἀπλῶς εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν κυρίων διαδίκων, καὶ δὲν δύνανται νὰ κάμουν νέας αἰτήσεις ἐκτὸς ἐὰν ᾔθελον ἔχει κατὰ τὸ ἄρθρον 238 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τὸ δικαίωμα τῆς τρίτου ἀνακοπῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ 82 καὶ 232 ἐδ. 2. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἀνήκει εἰς τοὺς ἔχοντας ἔννομον συμφέρον εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς δίκης. (24—1841).

3

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 231, 234 καὶ 741 Πολ. Δικονομίας, ἔχων τις ἔννομον συμφέρον δύναται νὰ παρέμβῃ καὶ εἰς τὴν κατ' ἐφεσὶν δίκην προστιθέμενος εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος. (106—1852).

(*) *Ορα καὶ τὰ ζητήματα διχαιρήσεως ἀλλοτριῶν (2), δωρεῶς (21) καὶ οἰκοπέδων (2).

4

Τὸ δημόσιον προσκαλούμενον εἰς παρέμβασιν κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην, ἀντικείμενον ἔχουσιν διεκδίκησιν κτημάτων, δύναται, προστιθέμενον εἰς τὰς προτάσεις ἐνὸς τῶν διαδίκων νὰ κάμῃ προτάσεις τοῦ ν' ἀναγνωρισθῇ κύριος τῶν διαφιλονεικούμενων κτημάτων. (438—1852).

5

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 225, 226, 233, καὶ 234. § 2. τῆς πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ παρέμβασις, ἀδιαφόρως ἂν ἐγένετο ἀνακοίνωσις, ἐπιτρέπεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ὅταν ὁ παρεμβαίνων, ἔχων ἐπὶ τῆς δίκης νόμιμον συμφέρον δὲν προτείνῃ αὐτοτελῇ ἀξίωμα, ἀλλὰ προστίθεται εἰς τὰς προτάσεις ἐνὸς τῶν διαδίκων καὶ αἱ αἰτήσεις του ἔχουσιν ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. (116—1855).

6

Κατὰ νόμον (Πολ. Δικονομίας, 231, 741 καὶ 747) παρέμβασις ἐπιτρέπεται καὶ ὅταν ὁ παρεμβαίνων ἔχων δικαίωμα ἀνακοπῆς προτείνῃ ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ἀξιώσεις καθ' ὅλων τῶν διαδίκων, καὶ μένουσι μὲν ἰσχυρὰ τὰ μεταξὺ τῶν πρώτων διαδίκων ἐν τῇ ἐκκρεμῇ δίκῃ γινόμενα μέχρι τῆς παρεμβάσεως τοῦ τρίτου, ἀλλὰ μόνον αὐτοὺς ὑποχρεοῦσιν, οὐδεμίαν ὁμῶς ἔχουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύον κατὰ τοῦ διὰ κυρίας ἀπαιτήσεως παρεμβαίνοντος, καθότι οὗτος εἶναι ἀπέναντι τῶν διαδίκων τοῦ κύριος ἐνάγων καὶ οὐχὶ πρόσθετος διάδικος. (247—1861).

ΠΑΡΟΔΟΣ.

1

Ὁ Νόμος 12 Πρ. Π. de relig (11. 7) ὁμιλεῖ μὲν περὶ τάφου καὶ ὑποχρεοῖ τὸν γείτονα νὰ χορηγήσῃ πάροδον εἰς αὐτὸν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη τις· ἀλλ' ὁ ὅρισμός τοῦ Νόμου τούτου δὲν ἐπήγαγεν ἐκ λόγων θρησκευτικῶν, οὐδὲ καθιεροὶ ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τῶν τάφων, μᾶλλον δὲ στηρίζεται εἰς τὴν ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀκινήτων ἐπιβαλλομένην ἀνάγκην τοῦ ν' ἀποβαίνωσιν ἄχρηστα ὅπως τῷ κυρίῳ καὶ ἀνωφελεῖ τὰ κτήματα τὰ μὴ ἔχοντα ἐμβασίαν· ἡ ἀνάγκη δ' αὕτη, ἡ ἐπὶ παντός ἀκινήτου ὡς καὶ ἐπὶ τάφων ὁμοία ὑπάρχουσα, συγχωρεῖ τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐπέκτασιν τοῦ εἰρημένου Νόμου καὶ εἰς ἄλλα ὅμοια θέματα, ὡς ἀποδεικνύεται ἀρκούντως ἐκ τῶν Νόμων 14. § 1. Πανδ. (8. 6), 10. Πανδ. (8. 2) καὶ 15. § 1. (32, 2). (17—1861).

ΠΙΝΑΚΙΟΝ.

1

Καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ ρήματος τῶν ἁρθρῶν 570 καὶ ἐπ

τῆς Πολ. Δικονομίας, προκύπτει σαφῶς ὅτι κατὰ τὸν Νόμον ὑπάρχει ἐν καὶ μόνον πινάκιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐγγράφονται ἀνεξαίρετως ὅλαι αἱ εἰσαγόμεναι ὑποθέσεις συνήθεις τε καὶ συνοπτικά· τοῦτο δ' ἐξάγεται σαφέστερον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 266 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ ἄρθρου 579 τῆς Πολ. δικονομίας, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ πινακίου δελτίον καταγράφονται πρῶτον αἱ συνοπτικαὶ καὶ αὗται πρῶτον συζητοῦνται κατὰ προτίμησιν, καὶ ἔπειτα αἱ συνήθεις· ὥστε ἡ γενομένη εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή εἶναι πράξις ἐγκυρὸς καὶ νόμιμος πρὸς διακοπὴν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας. (203—1856).

2

Ἡ ἐν τῷ πινακίῳ διαγραφὴ ὑποθέσεως παρὰ τοῦ προέδρου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογράφηται παρ' αὐτοῦ, καθόσον οὔτε τὸ ἄρθρον 269 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ οὔτε τὸ 572 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδ' ἄλλος τις Νόμος διατάσσει τὸν πρόεδρον νὰ ὑπογράψῃ ὅσας διαγράφει ὑποθεσίνας ἐκ τοῦ πινακίου ἀλλὰ μόνον τὸ εἰρημένον 572 ἄρθρον ὁρίζει νὰ διαγράψῃ ὁ πρόεδρος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τοῦ πινακίου, ὥστε ἡ ὑπάρχουσα ἐν τῷ δημοσίῳ βιβλίῳ διαγραφὴ μὴ προσβαλλομένη καὶ παρ' ἄλλου ἢ παρὰ τοῦ προέδρου πραγματικῶς γινομένη φέρει τὰ νόμιμα ἀποτελέσματά της. (277—1861).

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ.

I

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν 946—951 καὶ 994 ἄρθρων τῆς Πολιτικ. Δικονομίας, ἀποδεικνύεται ὅτι καίτοι ἀποπερατωθεῖσης τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου διαδικασίας, καὶ κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ τοῦ πίνακος δύνανται οἱ δανειστὰ νὰ τὴν ἀνακόψουν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἀνακοπὴν τῶν διὰ τῶν νομίμων ἀπηρεσιτικῶν μέσων, καθότι ἀφοῦ ὁ Νόμος ἐπιτρέπει τὸ ἀποτέλεσμα δὲν δύναται εἶμὴ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὰ νόμιμα μέσα δι' ὧν δύναται ὁ διάδικος νὰ φθάσῃ εἰς αὐτὰ, τὸ δὲ ἄρθρον 938 τῆς ἰδίας Δικονομίας, ἀφορᾷ μόνον τὴν ταχείαν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου ἀποπεράτωσιν τῆς διαδικασίας, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείει τὸν μὴ ἐμφανίσαντα ἐνώπιον τοῦ ὑπαλλήλου τούτου τὰς ἀποδείξεις τοῦ δανειστῆ τοῦ δικαίουματος νὰ τὰς παρουσιάσῃ, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνακοπῆς. (374—1852).

2

Ὁ παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συντασσόμενος πίναξ κατὰ τῆς κατατάξεως εἶναι δημοσίον ἐγγραφον, οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν κατὰ

ταξιν αὐτήν, ἀλλὰ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 947, 996 τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ 77 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐπ' αὐτοῦ γραφομένης ἐκ μέρους τῶν κατασχεθέντων δανεισῶν ἐξοφλήσεις, γινομένης καὶ ταύτας ὑπὸ τὴν δημοσίαν πίστιν τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου. (234—1854).

3

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 877, 905 καὶ 345 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δικαίωμα ἔχει μόνον νὰ ὀρίξη προκαταρκτικῶς τὴν τάξιν τῆς ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος πληρωμῆς τῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ διατάττῃ τὴν ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀνεξοφλήτων μεινάντων δανειστῶν· αἱ τοιαῦτα ἀπαιτήσεις τότε μόνον δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀναγκαστικῶς, ὅταν στηρίζηται εἰς ἴδιον τίτλον ἐκτελεστόν ἐκάστη. (25—1856).

4

Ἡ περὶ τὴν κατάταξιν τῶν δανειστῶν διαδικασία, οὕσα παραφυάδ' τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης, ἀπαιτεῖ καὶ αὕτη ταχύτητα περὶ τῆς ἐκδίκασις, καὶ ἐντὸς συντόμων προθεσμιῶν περικλείεται· ἔνεκα δὲ τοῦ τοῦ ὤρισε τὸ ἄρθρον 938 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας, νὰ ἐκκαθαρίζωνται παρὰ τῷ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλῳ, πᾶσαι τῶν δανειστῶν αἱ ἀντιπαρατηρήσεις, καὶ νὰ ὑποβάλλωνται ἅπαντα τὰ ἀποδεικτικὰ αὐτῶν μέσα, ὥστε οὕτω κατὰρτισμένη ἡ ὑπόθεσις νὰ προπαρασκευάζεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι ἡ περαιτέρω διάταξις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα βραδυτέρα προσαγωγή ἀποδείξεων, ἢ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις, ἐννοεῖ οὐ μόνον τὰς κατὰ τὴν προκαταρκτικὴν τὸν πίνακος σύνταξιν γενομένας παρατηρήσεις ἢ προκομίσεις ἀποδείξεων ἀλλὰ καὶ τὰς ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων. Ἄλλη δ' ἐρμηνεία τοῦ Νόμου, ἐκτὸς ὅτι καταστρέφει πᾶσαν τοῦ 938 ἄρθρ. τὴν οἰκονομίαν ἀποδίδει αὐτῷ διάνοιαν κοῦφον καὶ ἄσκοπον, διότι οὐδεμίαν λόγον ἀξίαν βλάβην ὑποφέρει ὁ παραμειλῶν νὰ προσαγάγῃ ἐγκαίρως ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ δανειστῆς· ἂν θεωρηθῇ ὅτι δύναται ἀνακόπτων τὸν πίνακα νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὰς ἀποδείξεις ταύτας. (32—1856).

ΠΛΑΝΗ.

1

Τὸ γεγονὸς τῆς κατὰ πλάνην δόσεως πλέον τῶν ὀφειλομένων δὲν εἶναι πράξις τοῦ ἀρνούμενου ὅτε ἔλαβε πλέον τῶν ὀφειλομένων, οὔτε ἀποτελεῖ ἀδίκημα ἢ οἰονεὶ ἀδίκημα τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου (66—1853).

2

Κατὰ τὸν Νόμον 9. § 3. Πανδ. (22. 6) Βασ. 9. (2. 4) ἡ περὶ τὸν Νόμον πλάνη δὲν ὠφελεῖ τινὰ ὅταν δύναται αὐτὸς νὰ τὴν ἀποφύγῃ συμβαλεόμενος νομικόν τινα. (32—1862).

ΠΛΑΣΤΟΝ.

1

Κατὰ τὰ ἄρθρα 438 καὶ 453 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶν ἔγγραφον δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστόν, τὰ δὲ ἰδιωτικὰ καὶ ὅταν διὰ συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλο χειρόγραφον ἀπεδείχθησαν γνήσια ἢ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς τοιχῦτα. (26—1845).

2

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 461 κτλ. Πολ. Δικονομίας, δὲν ἐφαρμόζεται μόνον ὑπὲρ τοῦ προσαγαγόντος καὶ χρησαμένου τὸ ὡς γνήσιον εὑρεθέν ἔγγραφον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ προσεπικληθέντος εἰς παρέμβασιν συντάκτου τοῦ ὡς πλαστοῦ προσβληθέντος ἐγγράφου. (102—1850) (*).

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 985 τὸ ὁποῖον περιέχεται εἰς τὸ κεφάλαιον τέταρτον τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ κανονίζον τὴν διαδικασίαν τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἀκινήτων διαλαμβάνει ρητῶς, ὅτι εἰς τὰς περὶ διεκδικήσεως κατασχθέντων ἀκινήτων ἀγωγὰς, ἢ εἰς τοὺς μὴ κατορθωθέντας πλειστηριασμοὺς αὐτῶν, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 871, 874, 907 καὶ 910 μέχρις 914 ὁρισμένα. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 913, ἐὰν διὰ τινος παρεμπύπτοντος ἀναβληθῇ κοινοποιήσας τις, ἢ ὁ πλειστηριασμός, προσδιορίζεται νέα ἡμέρα πρὸς πλειστηριασμόν, τῆς ὁποίας πρέπει νὰ προηγήται κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίστασιν (δηλαδή τῆς κοινοποιήσεως) ἢ ἐλλείπουσα ἔτι, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν (τοῦ πλειστηριασμοῦ) ἢ ἐν τῷ ἄρθρῳ 895 διαγεγραμμένη δημοσίευσις, ἢ δημοποίησις, ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, τὸ δὲ ἄρθρον 895 διατάσσει νὰ γίνηται ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ νέα δημοποίησις διὰ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν, ὥστε ἄλλην ὑποχρέωσιν δὲν ἐπιβάλλει ὁ Νόμος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰμὴ μόνον ὅτι νὰ προσδιορίζηται νέα ἡμέρα, καὶ ὅτι ταύτης νὰ προηγήται ἢ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ νέα δημοποίησις διὰ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν, εἰ-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ ἀποδείξεων (22) καὶ (26), καὶ ἐπιδόσεις (3).

ναί δὲ ἀδιάφορον εἰναι ἤθελε προσδιορισθῇ ἡ νέα ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ πρὸ ὁκτώ ἢ εἴκοσιν ἡμερῶν αὐτοῦ, καθότι ὁ Νόμος εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν ἔθεσε κανένα περιορισμόν, ὡς γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρθροῦ 914 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, διαλαμβάνον, ὅτι, ἐάν δι' ὁποιοδήποτε λόγον δὲν κατορθωθῇ ὁ πλειστηριασμός, κατὰ τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν, δύναται ἕκαστος τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν δικαίόγραφον δανειστῶν νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν πλειστηριασμόν, ἢ δ' ἐκφρασίς ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, τὴν ὁποίαν περιέχει τὸ ἀρθρον 913 ἀναφέρεται εἰς ἀμφοτέρους τὰς προηγουμένας περιπτώσεις, ὡς πρὸς τὸ ὑπολειπόμενον διάστημα χρόνου εἰς περίπτωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐάν ὅμως ἐγένοντο ἅπαξ ἐν τάξει καὶ ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, αἱ ἀπαιτούμεναι κοινοποιήσεις, καὶ δὲν ὑπελείπετο, εἰμὴ μόνον ὁ πλειστηριασμός, τότε ἐνεργεῖται ἀπλῶς ὅσα διατάττει τὸ ἀρθρον 895, καθότι ἄλλως ἀντὶ μιᾶς καὶ δύο κοινοποιήσεων, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος ἤθελον γίνεσθαι τρεῖς καὶ ἐνίοτε τέσσαρες καὶ ὑποχρέωσιν ἐπιδαλλομένην παρὰ μόνον τοῦ δικαστοῦ, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῦ Νόμου εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα τὸν πλειστηριασμόν, καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν ἤθελεν ἀποπερατοῦσθαι ποτὲ κανεὶς πλειστηριασμός. (22—1847).

2

Ἀφ' ἐνὸς μὲν μέρους κατὰ τ' ἀρθρα 89 καὶ 235 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ τρίτου ἀνακοπὴ συγχωρεῖται γενικῶς εἰς ἐκεῖνον ὅστις δὲν συνήργησεν, ἢ δὲν προσεκλήθη εἰς δικαστικὴν, ἢ ἐξώδικον τινὰ πράξιν φέρουσαν θλάβην εἰς αὐτόν, ἢ κίνδυνον εἰς τὰ νόμιμα συμφέροντά του, ἀφ' ἐτέρου δὲ μέρους οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ Νόμου ἀποκλείει τὴν αἴτησιν τῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκυρώσεως μετὰ τὴν κατακύρωσιν, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν ἀρχήν, ὅτι ὅπου ὁ Νόμος δὲν ἐξαιρεῖ, οὔτε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ τὸ κάμῃ, ἢ τοῦ τρίτου ἀνακοπὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὐτὴ ἐγένετο μετὰ τὴν κατακύρωσιν, καθότι αἱ διατάξεις τῶν ἀνωτέρω ἀρθρῶν εἶναι γενικαί, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ ἐκληφθῶν καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν αὐτῶν (Σ. 1. § 1. Πανδ. βιβλ. 37. τίτλ. 5) καὶ καθότι ἡ ἀποκλείσις δικαιώματός τινος, εἶναι περιορισμός, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ πηγάζῃ ἐκ τοῦ Νόμου, καὶ οὐχὶ νὰ προστεθῇ παρὰ τοῦ δικαστοῦ κατ' ἀναλογία καὶ διὰ συμπερασμάτων, αἱ δὲ εἰδικαὶ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ ἀφορῶσαι τὴν περὶ τὴν ἐκτελεσιν δίκην οὐδόλως περιορίζουσι τὰς γενικάς ταύτας ἀρχάς, ἐξ ἐναντίας μάλιστα συνάδουσι μετὰ αὐτάς, καὶ τὰς ἐπιβεβαιοῦν καὶ κυρίως ὡς πρὸς τὴν περὶ τρίτου ἀνακοπὴν, καθότι τὸ ἀρθρον 911 τῆς Πολ. Δικονομίας προσδιορίζει, ὡς ἔαγεται ἐκ τῆς νομικῆς ἐννοίας τῶν διατάξεών του, δύο περιπτώσεις. 1) τὰς ἐρίδας μεταξὺ διαδίκων καὶ τρίτου, αἵτινες παρεμπιπτόντως ἀναφύονται, διαρκούσης τῆς ἐκτελέσεως μέχρι τῆς κατακυρώ-

σεως. 2) τὰς μετὰ τὴν κατακύρωσιν προτεινομένας παρὰ τοῦ τρίτου ἀκυρότητας τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, καθότι ὁ νομοθέτης ὥρισεν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὅτι ἐφαρμόζονται κατὰ τὰ λοιπὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 236 καὶ 237 τῆς Πολ. Δικονομίας ὥρισμένα, τούτέστιν ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ ἀνακοπῆς τρίτου ἀρχαί, αἵτινες δὲν περιορίζουν, ὡς ἐρρέθη, τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς, ἐὰν ὁ πλειστηριασμός ἐνηργήθῃ ἤδη, ἀλλὰ τὴν συγχωροῦν ἀπολύτως ὅσαςκις ὑπάρχει ἀποδοθεῖς μένον τὸ συμφέρον κλπ. κατὰ τ' ἄρθρα 235 τῆς ἰδίας Δικονομίας. (38—1857).

3

Ἦς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἄρθρων 903 καὶ 982 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθήκον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἶναι, ὅταν δὲν πληρωθῇ τὸ τίμημα τῆς κατακυρώσεως, νὰ πλειστηριάσῃ ἐκ νέου τὸ κατακυρωθέν, εἶναι δὲ προσωπικῶς ὑπεύθυνος, ἐὰν προκειμένου περὶ κινητῶν ὁῶση αὐτὰ πρὸ τῆς πληρωμῆς, ἀλλὰ ἐκ τῆς προσωπικῆς ταύτης εὐθύνης δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κηρύξῃ αὐτὸς ἐκτελεστὴν τὴν ἐκθεσιν τῆς κατακυρώσεως καὶ νὰ ἐνηργήσῃ διὰ τῶν ἀναγκαστικῶν μέσων τὴν εἰσπραξίν τοῦ τιμήματος τῶν κατακυρωθέντων καὶ ἀποδοθέντων πραγμάτων, διότι ἀντίκειται εἰς τὴν νομικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ πλάσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τίτλον, ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν ᾔδει δικαίωμα ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως κατ' αὐτοῦ τῆς ἐκθέσεως τῆς κατακυρώσεως διὰ τὸ τίμημα, ἀλλ' ἀπαιτεῖ νὰ προηγηθῇ κατ' αὐτοῦ ἀπόφασις, ἐν ᾧ δὲ οὗτος δὲν καταβάλλει τὸ τίμημα, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀπαίτησιν καὶ περὶ τῆς ἀμέσου πληρωμῆς τοῦ κατακυρωθέντος, ἀπὸ τὸν εἰς ὃν ἔδωκεν αὐτό. (145—1847).

4

Κατὰ τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριάσεως τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων τὸ τροπολογοῦν τὸ 900 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ τε παρὰ τοῦ διώκοντος πιστωτοῦ γενομένη προσφορά καὶ ἡ κατακύρωσις τοῦ πλειστηριαζομένου, εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν δι' ἐκτιμήσεως ἀξίαν, ὅ ἐστὶν ὁ διώκων πιστωτὴς δύναται νὰ προσφέρῃ οἰανδήποτε θέλει τιμὴν εἰς τὸ πλειστηριαζόμενον πρᾶγμα, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἀξίας τούτου, καὶ ἐὰν κατὰ τὴν δημοπρασίαν ἄλλος τις δὲν προσθέσῃ ἀνωτέραν τιμὴν ἀπὸ τὴν προσφερθεῖσαν παρὰ τοῦ διώκοντος πιστωτοῦ, κατακυροῦται εἰς τοῦτον. (95—1848).

5

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 973 τῆς Πολιτικ. Δικονομίας, κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ

γενομένη προφορική διὰ κηρύξεως κοινοποιήσις τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲ εἶναι πράξις ἀπαρτιζούσα μετὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς κατακυρώσεως προηγουμένων πράξεων αὐτὸν τὸν πλειστηριασμόν, ὡς ἀμφοσπντουμένης τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς ν' ἀποδεικνύηται διὰ τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένης περὶ αὐτῆς μνείας ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ πράξις προηγουμένη αὐτοῦ κατακυρωμένη ἅμα αὕτη ἀρχίσει, ὅθεν πρέπει ν' ἀποδεικνύηται δι' ἰδίας βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ διὰ κηρύξεως κοινοποιήσονται κατὰ τὸ ἄρθρον 970 τῆς αὐτῆς Δικονομίας. (257—1850).

6

Τὸ ἄρθρ. 971 τῆς Πολ. Δικονομίας, διατάσσον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν, εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς, ἐπίδοσις ἀντίτυπου τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου καὶ ταύτην ἐντὸς τῶν διὰ τοῦ ἁρθρου 967 προθεσιῶν, ἢ μὴ τήρησις τῶν ὑπαίων ἐπιφέρει ῥητῶς τὸ ἀκυρὸν τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὸ αὐτόθι ἄρθρον 970 ἀναγκαίως τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 971 ἐννοεῖ μόνους τοὺς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἐνεργοῦμένης κατασχέσεως δανειστάς, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμόν δανειστὴς δυνάμενος ὀφείλει νὰ πληροφωρηθῇ περὶ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐγγραφῶν παρὰ τῷ ὑποθηκοφύλακι, διότι κατὰ τὰ αὐτόθι συνδυασμένα ἄρθρα 957—969. ἐντὸς τῆς ἐκθέσεως τῆς κατασχέσεως πρέπει ν' ἀναφέρονται μετ' ἀκριβείας πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐκποιητέου κτήματος ἐπικείμενα βάρη, ὅπως εἶναι ἀναντιρρήτως καὶ αἱ ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι. Ἐκ τούτων δὲ προκύπτει σαφῶς, ὅτι εἰς τοὺς μὴ ὄντας κατὰ τὴν ὡς εἴρηται εἰρημικὴν ἐπαγγελίαν ἀνωτέρω, ἀλλὰ μετ' αὐτὴν ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς, ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμόν δανειστὴς δὲν ὀφείλει νὰ κοινοποιῇ ἀντίτυπον τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου. (270—1852).

7

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 895 ἕως 897, 970 καὶ 973 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἡ διὰ κηρύξεως τελευταία δηλοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ βεβαιωθῇ δι' ἀποδεικτικῶν τοῦ κλητῆρος, ἢ δὲ μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ὅτι ἡ κηρύξις ἐγένετο, δὲν ἀναπληροῦσθαι παρὰ τὸν ὄμιον ἀπαιτουμένην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀποδείξειν. (131—1852).

8

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 973 τῆς Πολιτ. Δικονομίας γενομένη διακήρυξις περὶ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν εἶναι πράξις, ἀπαρτιζούσα αὐτὸν τὸν πλειστηριασμόν διὰ ν' ἀποδεικνύηται διὰ τῆς γενομένης μνείας ἐν τῇ ἐκθέσει, ἀλλὰ πράξις προηγουμένη, ὅθεν πρέπει ν' ἀποδεικνύηται δι' ἰδίας βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος. (498—1852).

9

Ἐναβληθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τι παρεμπέσον κώλυμα, ἐάν ἐνηργήθωσιν ἤδη ἅπασαι αἱ προηγούμεναι αὐτοῦ κοινοποιήσεις, δὲν χρειάζεται πρὸς ἐξακολούθησιν αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 913 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ὅποιον δυνάμει τοῦ ἁρθρου 985 τῆς αὐτῆς ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ἀκίνητα, ἄλλη τις κοινοποίησις, εἰμὴ ἡ διὰ κηρύξεως ἀμέσως πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ κατὰ τὸν τόπον αὐτοῦ γενομένη. Ἐπομένως ὑπαρχούσης ταύτης, ὡς καὶ ὅλων τῶν προηγούμενων τοῦ πλειστηριασμοῦ κοινοποιήσεων, δὲν θεωρεῖται ἀναγκαῖα καὶ δευτέρα γνωστοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς. (262—1854).

10

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἔκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἂν ἐν αὐτῇ δὲν γίνε-
ται μνεία ὅλων τῶν κοινοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι δὲν δια-
τάττει τοῦτο τὸ ἄρθρον 973 ἐδάφ. 2. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ ποινῇ
ἀκυρότητος. (262—1854).

11

Ὁ καταδιώκων δανειστὴς ἅμα δὲ καὶ τελευταῖος ὑπερθεματιστὴς τοῦ
ἐμπλειστηριασθέντος κτήματος τοῦ ὀφειλέτου, δύναται καὶ διὰ συμφηρι-
σμοῦ νὰ καταβάλῃ τὸ πλειστηρίασμα. (10—1855).

12

Περὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἀπομακρύνει τις τοὺς πλειστηριάζον-
τας διὰ νὰ κατορθώσῃ ἐπ' ὀνόματί του τὴν κατακύρωσιν εἰς μικρὰν τι-
μὴν, οὔτε αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ δημοσίου πλειστηρια-
σμοῦ, οὔτε ὁ Ποινικὸς Νόμος, ὁ τιμωρῶν τὴν ἐπίτηδες γενομένην τοι-
αύτην ἀπομάκρυνσιν, ὀρίζουσὶ τι, ὅθεν τὸ κύρος ἢ μὴ τῆς τοιαύτης πω-
λήσεως πρέπει ν' ἀποφασισθῇ δυνάμει τοῦ πολιτικοῦ Νόμου. Κατὰ δὲ
τὸν Νόμον 13. § 5. (19. 1) τοῦ Πανδέκτου, ὅταν τις ὑφαίρεσας ἐκ τῆς
κληρονομίας πράγματα πείσῃ τὸν κληρονόμον νὰ τῷ πωλήσῃ τὴν κλη-
ρονομίαν, ἢ πώλησις δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ' ὁ ἀγοραστὴς ὑποχρεοῦται νὰ
πληρώσῃ ἐκείνην τῆς κληρονομίας τὴν ἀξίαν, ἣν ἤθελεν ἔχει ἡ κληρο-
μία, ἂν ὑπῆρχον εἰς αὐτὴν καὶ τὰ ἀφαιρεθέντα ἐκ τούτου ἄρα γίνεται
ὁ λόγος, ὅτι καὶ ἂν τις δολίως ἀπομακρύνας τοὺς πλειστηριάζοντας κα-
τορθώσῃ ὥστε νὰ κατακυρωθῇ τὸ πλειστηριάζομενον πρᾶγμα εἰς μικρὰν
τιμὴν, ἢ κατακύρωσις αὕτη δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ ἀγορα-
στὴς εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀξίας, ἣν ἠδύνατο νὰ λάβῃ κατὰ τὸν πλει-
στηριασμόν τὸ κατακυρωθέν. (165—1855).

13

Οὐδαίς Νόμος κωλύει τὸν κύριον τοῦ δικαστικῶς πλειστηριασθέντος
πράγματος νὰ κινήσῃ, ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου, τὴν περὶ ἀκυ-

ρόητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγήν, ἐάν ἐκ τῶν κατὰ ἢ μετ' αὐτὸ πράξεων αὐτοῦ δὲν συνάγεται, ὅτι ἀπεδέχθη ὡς καλῶς γεγόμενον τὸ πλειστηριασμόν. (27—1858).

14

Κατὰ τ' ἄρθρα 895, 836, 970 καὶ 973 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, διὰ κηρύξεως τελευταία κοινοποιήσις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνάγκη νὰ ἐβαιουῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δι' ἀποδεικτικῷ τοῦ κήρυκος, ἢ δ' ἐνέργεια τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἄρχεται μετὰ τὴν κηρύξιν μεθ' ἣν ἄρχεται ὁ πλειστηριασμός, ὡς συναγεται ἐκ τοῦ τελευταίου τῶν παρατεθέντων ἁρθρῶν τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὅθεν ἡ ἀπλὴ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ μνεία τοῦ τῆς κηρύξεως γεγονότος, ὅπερ δὲ χωρὶ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἐνῷ οὗτος ἐκτελεῖ τὰ δημόσια αὐτοῦ καθήκοντα, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν, δὲ δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἰδίως ὀριζομένην ἀπόδειξιν τῆς κηρύξεως. (27—1858).

15

Πρὸς πιστοποίησιν τῆς τοιχοκόλλήσεως τοῦ προγράμματος πλειστηριασμοῦ δὲν εἶναι ἀνάγκη κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 875 καὶ 970 τῆς Πολιτ. Δικονομίας νὰ προσλαμβάνωνται μάρτυρες. 155—1858)

16

Ὅταν τις κατὰ τὸν δημόσιον πλειστηριασμόν ἐμποδίσῃ τὴν συρρόσιν τῶν ἀγοραστῶν δολίως ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀγοράσῃ αὐτὸς τὸ πλειστηριαζόμενον πρᾶγμα εἰς εὐτελεῖ τιμὴν δὲν ἀκυροῦται ὁ πλειστηριασμός, διότι οὔτε αἱ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, οὔτε ὁ Ποινικὸς Νόμος τιμωρῶν τὴν ἐπίτηδες γενομένην ἀπομάκρυσιν τῶν ἀγοραστῶν, διατάττουσι τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ. Ὅθεν ἡ περίπτωσις αὕτη πρέπει νὰ κανονισθῇ κατὰ τὸν Πολιτικὸν Νόμον· κατὰ δὲ τὸν Νόμον 13. § 5. (19, 1 τῶν Πανδ. ὅταν τις ὑπαιρέσας ἐκ τῆς κληρονομίας πρᾶγματα, πείσῃ τὸν κληρονόμον νὰ τῷ πωλήσῃ τὴν κληρονομίαν, ἢ πώλησις δὲν ἀκυραῖται ἀλλ' ὁ ἀγοραστὴς ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν ἣν ἤθελεν ἔχει κληρονομία ἐάν ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ καὶ τὰ ὑπαιρεθέντα. Ἐκ τούτου δ' ἐπεταὶ ὅτι καὶ ἂν τις δολίως ἀπομακρύνῃ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι κατορθώσῃ νὰ κατακυρωθῇ αὐτῷ τὸ πλειστηριαζόμενον εἰς τιμὴν εὐτελεῖ, ἢ κατακύρωσις δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ ἀγοραστὴς ν' ἀποτίσῃ τὴν ἀξίαν ἣν εἶχε τὸ κατακυρωθὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ. (83—1860).

17

Μετὰ τὴν ἀναστολὴν, τὴν γενομένην δυνάμει πράξεως τοῦ προέδρου δὲν εἶναι ἀναγκασία περὶ τῆς νέας ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀλλὰ δηλοποιήσις εἰρή ἢ ἐν τῷ ἁρθρῷ 835 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀναφερομένη

διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο συνδυασμένον μὲ τὸ 913 μόνη ἡ δ' αὖτοποίησης προηγείται τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐὰν διὰ τινος παρεμπόπτοντος ἀναβληθῇ καὶ προσδιορισθῇ νέα περὶ τούτου ἡμέρα. (81—1861).

18

Κατὰ τὸ 971 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον ἐπιδίδοται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς. Ἡ ὑποχρέωσις δ' αὕτη ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστήν, συνδέεται στενῶς μετὰ τῶν περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν διατάξεων τοῦ νόμου τῶν ὑποθηκῶν, καθ' ἃς ταῦτα τὰ βιβλία εἰσι δημόσια καὶ ἀνοικτά εἰς ἕκαστον πολίτην, καὶ ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμὸν δύναται, συμβουλευόμενος αὐτὰ, νὰ μάθῃ ποιοὶ καὶ πόσοι δανεισταὶ ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένοι ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ἀκινήτου, καὶ νὰ κοινοποιήσῃ αὐτοῖς τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι ἡ εἰρημένη ὑποχρέωσις ἐξήρτηται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν βιβλίων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πλειστηριασμοῦ, διὸ καὶ ὁ νόμος λέγει ἐγγεγραμμένους καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἐγγραφέντας δανειστάς. (215—1861).

49

Κατὰ τὸ ἄρθρον 220 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ κατὰ πλειστηριασμὸν πώλησις πλοίου δὲν συγχωρεῖται, ἢ κατ' αἴτησιν τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν μετεχόντων ὁμοῦ τοῦ ἡμίσεως τοῦ πλοίου, ἢ δὲν ὑπάρχῃ ἐγγραφὸς ἐναντία συμφωνία, ὁ δὲ Νόμος οὗτος κατὰ τὸ σαφές καὶ ῥητὸν γράμμα αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπει προφανῶς τὴν πώλησιν ἐπὶ αἰτήσῃ ἰδιοκτητῶν μετεχόντων ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεως, ἀλλὰ δὲν θέτει τὸ τῆς ἐκποίησησεως δικαίωμα ὑπ' ἄλλους τινὰς περιορισμούς ὡς πρὸς τοὺς ἔχοντας πλειότεραν μετοχὴν ἰδιοκτητίας. (281—1862) (*).

ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΤΗΣ.

1

Κατὰ τὸ 92 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καθόσον ἀφορᾷ τὰς προπαρασκευαστικὰς πράξεις καὶ κλήσεις μέχρι τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς, ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον, ὅτι οἱ ἐν τῷ πραγματοποιήνῃ 92 ἄρθρῳ ἀναφερόμενοι ἔχουν τὴν πρὸς ταύτας πληρεξουσιότητα παρὰ τοῦ ἐντολέως αὐτῶν· τὸ τεκμήριον δὲ τοῦτο καταστρέφεται, ὅταν δὲν προσάγωσιν οὗτοι ῥητὴν πληρεξουσιότητα πρὸς τὴν ἐν τῷ ἀκροατήριῳ συζήτη-

(*) Ὅρα καὶ τὰ περὶ ἀγωγῆς (17), ἀκυρότητος (5), ἀναπλειστηριασμοῦ (1) καὶ (2), ἀποπείρας συμβιβασμοῦ (7), ἐκθέσεως, ἐκπλειστηριασμοῦ, ἐνοικιάσεως (4), καὶ κατασχέσεως (1) ζητήματα.

σιν. Ἐκ δὲ τούτου συνάγεται, ὅτι ῥητὴ πληρεξουσιότης, συντεταγμένη κατὰ τοὺς τύπους τοῦ 93 ἄρθρου, ἀπαιτεῖται μόνον πρὸς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν, καὶ ὅτι διὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς τῆς συζήτησεως πράξεις ἰσχύουσιν οἱ περὶ τῆς ἐντολῆς κανόνες τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, καθ' οὓς ἡ ἐντολὴ δύναται νὰ δοθῇ καὶ προφορικῶς, καὶ ὅτι τὸ ὑπὲρ τῶν προσώπων τούτων τεκμήριον, ὅτι ἐνήργησαν μὲ πληρεξουσιότητα, ὅταν ἐπιβεβαιωθῇ διὰ τῆς πρὸς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ῥητῆς τοῦ διαδίκου πληρεξουσιότητος, καθίσταται ἐντελὴς ἀπόδειξις. (5—1845). Σύμφωναι καὶ αἱ 62, 74, 85 καὶ 88 ἰδίου ἔτους.

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 95 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπιτρέπεται εἰς τὸ διεξάγοντα τὴν πρωτόδικον δίκην πληρεξούσιον δικηγόρον νὰ ἐπιχειρῇ πρὸς ταῖς ἄλλαις πράξεσι καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαγγελθείσης ἀποφάσεως· ἀλλ' ὅταν ἡ ἐπιχείρησις τοιαύτης ἐκτελεστικῆς πράξεως συνεπιφέρῃ παραίτησιν ἐνδίκου τινος μέσου καὶ ἐπομένως ἀποδοχὴν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως πρὸς ἐλάβειν τῶν συμφερόντων ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀπόφασις ἀποβλέπει, ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰδικὴ καὶ ῥητὴ πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότης ἢ ἄμεσος συναίνεσις αὐτοῦ τοῦ διαδίκου κατὰ τὸν 3 § τοῦ 486 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας. (1—1846).

3

Κατὰ τ' ἄρθρα 92 καὶ 95 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅλαι αἱ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου παρὰ τινος δικηγόρου ἢ ἄλλου πληρεξουσίου κατὰ προφορικὴν ἐντολὴν γινόμεναι προπαρασκευαστικαὶ πράξεις, ἐν αἷς καὶ ἡ περὶ ἐφέσεως αἵτησις, ὑποτίθεται ὡς νομίμως διεξαχθεῖσαι, ὅταν εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν ἐπικυρωθῶσιν εἴτε προφορικῶς παρὰ τοῦ ἐν τολέως αὐτοῦ εἴτε διὰ συμβολαιογραφικῆς τοῦ ἰδίου πράξεως καὶ θεωρεῖται μάλιστα κατὰ τὸ ἄρθρον 464 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ὡς κεκυρωμένη ἢ πράξις ἀφοῦ τις ἐκτελέσῃ αὐτήν. (70—1846). Σύμφωνα καὶ ἡ (54—1847).

4

Κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα locus regit actum ἐμπεριεχόμενον εἰς τὴν ἡμετέραν Πολ. Δικονομίαν ἄρθρον (386), ὁ τόπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ τοὺς Νόμους τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν τρόπον καὶ χρόνον ἐξεδόθη τὸ ἐγγραφο, ὥστε πᾶν ἐγγραφο ἐκδοθὲν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δύναται νὰ ἰσχύῃ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἐὰν συνετάχθῃ κατὰ τοὺς ἐκεῖ ἰσχύοντες τύπους, ἐξαίρεσις δὲ τοῦ κανόνος τούτου ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων καὶ ἄλλων ἐκτελεστικῶν ἐγγράφων, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τ' ἄρθρα 858 καὶ 861 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ εἰς ἄλλας τινὰς περιπτώσεις ἀφορώσας τὴν πολιτικὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ Ἑλλήνου καὶ τ' ἀλλοτρίου κτλ.

ματα εἶν κῆνται ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθ' ἃς πολιτικοὶ Νόμοι διατάττουσι ῥητῶς τὸ ἐναντίον. Τὸ δὲ ἄρθρον 93 τῆς Πολ. Δικονομίας διαλαμβάνον ὅτι ἡ πληρεξουσιότης δύναται νὰ δοθῇ μόνον ἢ τῇ ἐγγράφως διὰ πράξεως συμβολαιογραφικῆς ἢ προφορικῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένης περὶ τούτου ἐκθέσεως, ἐννοεῖ μόνον τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπάρχοντας εἴτε Ἑλληνας εἴτε ἄλλοθινεῖς, καὶ εἰς μόνον αὐτοὺς ἐφαρμόζεται, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκομένους, οἵτινες πρέπει νὰ συμμορφωνῶνται εἰς τὰς πράξεις των μὲ τὰς διατυπώσεις τοῦ τόπου ἐν ᾧ διαμένουσι, καθότι ἤθελεν εἰσθαι ἄτοπον καὶ ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου νὰ ὑποχρεώσῃ ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης τοὺς εἰς ξένον κράτος εὐρισκομένους νὰ διορίζωσι πληρεξούσιον διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἐκεῖ συμβολαιογράφος, ἢ νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν Ἑλλάδα προσωπικῶς διὰ νὰ διορίζωσι τοιοῦτον προφορικῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐὰν ᾖ ἀνέρικτος ἢ διὰ νόσου ἢ δι' ἄλλα αἰτία ἡ ἐλευσίς των. Ἄλλως τε κατὰ τὰς παραδεδεγμένας ἀρχὰς τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου, ἡ ἰσχύς τῶν Νόμων ἐκάστης πολιτείας δὲν δύναται νὰ ἐπεκτείνηται πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς, καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται οὗτοι νὰ διέπωσι κατοίκους ἄλλης πολιτείας, οἵτινες δὲν ὀφείλουσιν οὔτε νὰ γνωρίζωσιν αὐτοὺς οὔτε νὰ τοὺς ἀκολουθῶσιν, ὡς ὑποκειμένοι εἰς μόνον τοὺς Νόμους τῆς πατρίδος των. (18—1846).

5

Κατὰ τὸ ἄρθρον 221. ἐδ. 2 καὶ 3 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐν ἰδιαιτέρῳ ἐγγράφῳ γενομένη σημείωσις δικηγόρου τινος διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἀπολαύοντα τὰ δικαιώματα τοῦ πένητος διάδικον, χρησιμεύει δι' αὐτὸν τὸν διάδικον ὡς πληρεξούσιον ἐγγραφον, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 95 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ὁρισμένα, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ πληρεξούσιος αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παριστᾷ τὸν πένητα καὶ νὰ ἐνεργῇ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας δικαστικὰς πράξεις οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἐκτακτὸν τῆς ἀναιρέσεως μέσον, διὰ τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 97. ἐδ. 3 τῆς αὐτῆς Δικονομίας εἰδικὴ καὶ ῥητὴ πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότης τοῦ διαδίκου. (19—1847). Σύμφωνας καὶ ἡ 141 ἰδίου ἔτους.

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 92 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐνόσω πρόκειται περὶ παρασκευαστικῶν πράξεων καὶ κλήσεων μέχρι τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς προϋποτίθεται ὅτι τὰ εἰς τὸ ἀμέσως πραγματοποιεῖται ἄρθρον ἀπαριθμούμενα πρόσωπα ἐν οἷς καὶ οἱ δικηγόροι ἔχουσι τὴν πληρεξουσιότητα, μόνον δὲ περὶ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ἀπαιτεῖται ῥητὴ πληρεξουσιότης, ἥτις κατὰ τὸ ἐπόμενον 93 ἄρθρον δύναται νὰ ᾖ ἐγγράφος ἢ προφορικὴ διὰ τοῦ περιληπτικοῦ δὲ ὅρου τῶν προπαρα-

σκευαστικῶν πράξεων ἐννοοῦνται θεδαιῶς, παρεκτός τῶν κλήσεων, τῶν ὑπαίων γίνεται ἰδίᾳ καὶ διακεκριμένη μνεία, ὅλαι αἱ ἄλλαι πρὸ τῆς συζητήσεως πράξεις, ἐξ ὧν εἶναι καὶ ἡ ἔφεσις ὡς πράξις ἀναγκαίως τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς προηγουμένη· τὸ νομικὸν δὲ τοῦτο τεκμήριον ἡγουν ὅτι αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀναφερόμεναι ἐνήργησαν τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος πράξεις τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐντολέως τῶν τότε μόνον καταστρέφεται, ὅταν οὗτοι δὲν προσαγάγῃσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου ῥητὴν πληρεξουσιότητα ἐγγραφον ἢ προφορικὴν πρὸς τὴν συζήτησιν ἐντεῦθεν ἄρα ἔπεται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως, κατὰ προφανῆ παραβίαν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῶν εἰρημένων δικονομικῶν διατάξεων νὰ προὔπαρξη εἰς χεῖρας τοῦ δικηγόρου ἢ ἐγγράφος πληρεξουσιότης καθ' ὃν χρόνον ἐνεργεῖ προπαρασκευαστικὰς πράξεις. (25—1847). Σύμφωνα καὶ ἡ 54 ἰδίου ἐτους.

Τ

Οὐδεμία διάταξις τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἢ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας κηρύττει ἀκύρους τὰς πράξεις, τὰς ὁποίας δικηγόρος τις ἐνεργεῖ διὰ διάδικόν τινα θυνάμει πληρεξουσιότητος, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον παρ' ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐνεργήσας δικηγόρος εἶναι διωρισμένος, εὔτε ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης τοῦτο, διότι ἄλλως ἤθελεν ἐκφρασθῇ ῥητῶς ὅπως τῇ διέταξεν εἰς τ' ἄρθρα 159 καὶ 171 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ ὡς πρὸς τοὺς κλητῆρας καὶ συμβολαιογράφους, εἴτινες δὲν δύνανται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ ἐνεργήσωσιν πράξιν τινα ἐκτός τῆς περιφερείας, ἣτις προσδιωρίσθη δι' αὐτοὺς, τὰ δὲ ἄρθρα 131 καὶ 138 τοῦ ἰδίου ὀργανισμοῦ καὶ τὸ ἄρθρον 91 τῆς Πολ. Δικονομίας, προσδιωρίζουν μὲν τὰ πρόσωπα τὰ θυνάμενα νὰ ἐνεργῶσι διὰ τὸν διάδικον ὡς πληρεξούσιοι, καὶ νὰ τὸν ὑπερασπίζωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ δὲν κηρύττουν αὐτὰ καὶ νομικῶς ἀνίκανα νὰ ἐνεργήσωσι πράξιν τινα δι' ἄλλο δικαστήριον ὅσῳκις ἔχουν τὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα, οὔτε προκύπτει τοῦτο ἐκ τοῦ ἄρθρ. 95 τῆς αὐτῆς Πολ. Δικονομίας, διότι τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἐπιτρέπον εἰς τὸν δικηγόρον πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης νὰ κάμῃ καὶ τὴν ἔφεσιν, δὲν ἐννοεῖ ὅτι κατ' ἐξαιρέσιν συγχωρεῖται εἰς τὸν παρὰ πρωτοδικεῖω δικηγόρον νὰ κάμῃ ἐγγράφον, καὶ μόνον τὸ ἐφετῆριον δι' ἄλλο δικαστήριον, παρὰ εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι διωρισμένος, ἀλλ' ἐννοεῖ ὅτι διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἔφεσιν δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη νὰ πληρεξουσιότης, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ ἀπᾶξ δοθεῖσα πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης πρωτοδικῶς, κατὰ δὲ τὸ μνησθὲν ἄρθρον 91 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ 97 αὐτῆς, ὁ δικηγόρος ὢν ἐκ τῶν προσώπων τῶν θυνάμενων νὰ ἐκλεχθῇ πληρεξούσιος, δύνανται ἀποῦ ἔχει εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐνεργήσῃ τὸ ἑκτακτον τῆς ἀντιθέσεως μέσον. (37—1847).

8

Ἡ τελευταία πράξις τὴν ὁποίαν ὁ Νόμος ἀρθρ. 95 καὶ 102 ἀριθ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν δικηγόρον πληρεξούσιον διαδίκου τινος ἐν τῷ πρωτοδικῷ δίκῃ, εἶναι μὲν ἡ τῆς ἐφέσεως, ἡ κατ' εἰδικὴν ἐντολὴν καὶ τῆς ἀναίρεσεως αἰτήσεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρμόδιος νὰ δεχθῇ καὶ τὴν ἀναίρεσιν, ὅταν αὕτη ἐγένετο παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ πελάτου του, καθότι δὲν ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ διεξαγάγῃ τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρω δικαστηρίου. (140—1850).

9

Κατὰ τὸ 464 ἀρθρον συνδυασμένον μὲ τὸν § 6. τοῦ 463 ἀρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, πράξις τι πληρεξουσίου δικηγόρου διὰ νὰ θεωρηθῇ μὴ οὕσα ἔνεκεν ἁλλειψίως πληρεξουσιότητος ἢ δι' ὑπερβάσεως αὐτῆς ἐνεργηθεῖσα, ἀπαιτεῖται ν' ἀποδοκιμασθῇ διὰ κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, ἰδίως ὑποτίθεται ὅτι ὁ δικηγόρος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ ἐνήργησεν ἔχων πρὸς ταῦτα πληρεξουσιότητα. (38—1850).

10

Τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 91 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφερόμενα πρόσωπα, ὡς δυνάμενα νὰ υπερασπίζωνται ἐπὶ δικαστηρίου ἀλλότρια δικαιώματα, ἐξετάθησαν μὲν εἰς πάντα Ἑλλήνα ἐν τινὶ Δήμῳ καταστημένον κτλ. διὰ τὰς περὶ τοῖς εἰρηνοδικαῖς καὶ ἐμποροδικαῖς δίκαις, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, ἀλλὰ μόνον ἐὰν οὗτοι λάβωσι πρωτοδικῶς τοιαύτην ἐντολὴν ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ ἀρθρ. 92 τῆς αὐτῆς δικονομίας, δύνανται προϋποτιθέμενοι πληρεξούσιοι νὰ συντάττωσι καὶ ἐπιχειρῶσι τὰς προπαρασκευαστικὰς τῆς δίκης πράξεις, αἵτινες ὅμως πρέπει κατὰ τὸ αὐτὸ ἀρθρον, εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν νὰ νομιμοποιηθῶσι διὰ ῥητῆς, κατὰ τὸ ἀρθρον 93 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, πληρεξουσιότητος, καὶ μόνον οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ συντάξωσι καὶ τὴν ἐφῃσιν, κατὰ τὸ ἀρθρ. 95 τῆς αὐτῆς δικονομίας. (222—1851). Σύμφωνα καὶ ἡ 94 ἰδίῳ ἔτους ἔχουσα οὕτω.

Ἀφοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 Νόμου, δύνανται τις νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον αὐτοῦ πάντα Ἑλλήνα πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινος ἐνώπιον εἰρηνοδικείου, εἶναι φανερόν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀρθρου ὅτι καὶ ἀφοῦ ἐκδοθῇ ὀριστικὴ ἀπόφασις εἰρηνοδικείου, δύνανται τις νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον ἐπίσης πάντα Ἑλλήνα διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ κατ' αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν, καθότι ἡ τελευταία αὕτη πληρεξουσιότης εἶναι μέρος τῆς δεδομένης διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, ὡς τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἀρθρου 95 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ πληρεξούσιος τῆς πρωτοδικῆς δίκης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν. Σύμφωνα ταύτῃ καὶ ἡ 166 ἰδίῳ ἔτους.

11

Κατὰ τὸ 481 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δύναται νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου, ἡ καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτόν, ἄρα καὶ εἰς τὸν πληρεξούσιον, διότι αὐτὸς ἔχει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου, ὁ δὲ πληρεξούσιος ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης, ἥς ἡ ἀνατροπὴ ζητεῖται, εἶναι καὶ πληρεξούσιος ἐπὶ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, διότι αὕτη εἶναι παρεμπύπτουσα τῆς κυρίας ὑποθέσεως καὶ ταύτην κυρίως ἀφορᾷ. (116—1852).

12

Τὸ ἄρθρον 138 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀπαγορεύει εἰς τοὺς παρὰ τινι δικαστηρίῳ διωρισμένους δικηγόρους νὰ συνηγορῶσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον, δὲν διατάσσει καὶ τὸ ἄκυρον τῶν πράξεων τοῦ τοιούτου δικηγόρου, ὡς διατάττει ῥητῶς τοῦτο διὰ τοῦ ἀρθρου 159 καὶ 171 ἐπὶ τῶν πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τοῦ κλητῆρος, ἀλλ' ὑποβάλλει αὐτὸν μόνον εἰς πειθαρχικὴν καταδίωξιν. (21—1853).

13

Τὸ μὲν ἄρθρον 95 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ὀρίζει ὅτι μόνον ὁ πληρεξούσιος τῆς πρωτοδίκου δίκης ἔχει δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐφεσιν· ἀλλ' ὅτι ὁ διὰ τὴν δίκην πληρεξούσιος ἔχει δικαίωμα δυνάμει τῆς αὐτῆς πληρεξουσιότητος νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὴν ἐφεσιν· τὸ δὲ ἄρθρον 92 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, προϋποθέτει, ὅτι τὰ ἐν τῷ προηγούμενῳ 91 ἄρθρῳ διαλαμβανόμενα πρόσωπα, ἅπερ δύνανται νὰ ἐνεργῶσι δικαστικὰς πράξεις, καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ οἱ δικηγόροι, ἔχουν πληρεξουσιότητα διὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς πράξεις, μόνον ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀπαιτεῖται ῥητὴ πληρεξουσιότης, ταύτην δὲ ἐκπληροῦν ἡ ἀποδοχὴ τῆς προπαρασκευαστικῆς πράξεως ἐκ μέρους τοῦ διαδίκου ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐγένετο, οὐδεὶς δὲ Νόμος κηρύττει ἄκυρον τὴν δικαστικὴν πράξιν τοῦ δικηγόρου, πρὸς δικαστήριον εἰς ὃ δὲν ἔχει δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι. (119—1853).

14

Ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον τὴν κατ' ἐφεσιν δίκην κοινοποιήσις τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἄκυρος, ὡς παθούσης τῆς πληρεξουσιότητος αὐτοῦ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐφετῶν ὁριστικὴν ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς. (81—1855).

15

Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτησις, ἡ ὑπογεγραμμένη παρὰ δικηγόρου μὴ ὄντος εἰδικῆς πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητος, καὶ ἐπομένως ἄκυρος, ποστηριζομένη δὲ ἐπὶ ἀκροατηρίου παρὰ δικηγόρου ὄντος τοιαύτης εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, καλεῖται ἔγκυρος. (126—1855).

16

Ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν πληρεξούσιοι δὲν δύνανται νὰ ᾖναι ἄλλοι, παρὰ τὰ ἐν τῷ 91 ἄρθρῳ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διαλαμβανόμενα πρόσωπα. (376—1855).

17

Ὁ ἔχων δικαίωμα νὰ δανείζη χρήματα ὡς πληρεξούσιος ἄλλου, δὲν ἔχει ἀναγκαιῶς καὶ τὸ πρὸς ἀνάληψιν τῶν δανείων τούτων δικαίωμα, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ καὶ περὶ τούτου πληρεξουσιότητα. (378—1855).

18

Ὁ θάνατός τινος τῶν πληρεξουσίων κοινότητός τινος δὲν φέρει τέλος εἰς τὴν παρὰ ταύτης δοθείσαν εἰς ἕτερον πρόσωπον πληρεξουσιότητα· αἱ ἐπὶ τῇ παραγγελίᾳ αὐτοῦ γενομένη ἐπιδόσεις εἰσὶν ἐγκυροί. (40—1856).

19

Κατὰ τὸν Νόμον (Ν. 3. Π. 50. 9) εἰς κοινότητας ἀνοργανίστους ὅ,τι τὰ δύο τρίτα τῆς κοινότητος ἀποφασίσουσιν, ὑποχρεοῖ ὁλόκληρον τὴν κοινότητα. Ὅθεν, καὶ ἂν δύο τῶν μελῶν τῆς κοινότητος δὲν παρίστανται εἰς τὴν σύνταξιν συμβαλαίου, ἡ δι' αὐτοῦ δεδομένη πληρεξουσιότης δὲν ἐπηρεάζεται ποσῶς. (40—1856).

20

Ἡ ἀκυρότης τῆς ἐφέσεως τῆς μὴ ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφερομένων προσώπων δὲν ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου παράστασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἀνήκουσαν εἰς τὴν δίκην. (23—1857).

21

Ὁ εἰρηνοδίκης ἂν καὶ ὑποχρεῖται νὰ προσπαθῇ νὰ συμβιβάσῃ τοὺς διαδίκους, δὲν δύναται μολαταῦτα ἐνεκα τούτου νὰ δικάζῃ ἐρήμην τὸν διὰ νομίμου πληρεξουσίου παραστάντα, ἀλλὰ μὴ δόντα εἰς αὐτὸν καὶ τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ συμβιβάζεσθαι ἐναγόμενον. (154—1857).

22

Κατὰ τὸ ἄρθρον 95 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἡ τῆς ἐφέσεως αἴτησις εἶναι ἡ τελευταία πρᾶξις, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος ἐπέτρεψεν εἰς πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης, ἀλλὰ τὸ ἐμετῆριον ἐγγράφον δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ εἰς αὐτὸν καθὼ ἀναρμόδιον πλέον τῆς δίκης πρόσωπον. (47—1858).

23

Κατὰ τὸ ἄρθρον 97 τῆς Πολιτ. Δικονομίας εἰδικὴ πληρεξουσιότης εἶναι πάντοτε ἀναγκαία διὰ νὰ παραλαμβάνωνται ἐγγράφα, ἡ δὲ παρὰ τῆς ἀρχῆς δεδομένη εἰς δικηγόρον παραγγελία πρὸς διεξαγωγὴν ὁποιασδήποτε διαφορᾶς ἐπέχει τόπον, τῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 94 τῆς ἰδίας,

ἀπαιτουμένης πληρεξουσιότητος (ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος), τοῦτέστι παραχωρεῖ εἰς τὸν διορισθέντα δικηγόρον τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 95 τῆς αὐτῆς Δικονομίας περιγραφόμενα δικαιώματα μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνεται τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν ἔγγραφα. (32—1859).

24

Διὰ τὴν ἐπὶ δικαστηρίου παράστασιν χωρίου, ἥτοι κοινότητος, ὡς ἀπὸ προέχειται περὶ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἰδιοκτησίας, μὴ συγχωρευθείσης εἰς τὸν δῆμον μεθ' οὗ ἠνώθη, οὐδεὶς Νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἄδεια ἢ ἔγκρισις τῆς πληρεξουσιότητος, ὡς ἀπαιτεῖται διὰ τοὺς δῆμους καὶ διὰ νομικά πρόσωπα. (120—1859).

25

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 91 καὶ 92 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι οὐ μόνον διὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνεργουμένας ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου πράξεις, ἀναγκαῖον εἶναι ὁ ἐπιχειρῶν αὐτάς, ἀντὶ τοῦ διαδίκου πληρεξούσιος νὰ ᾖ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ 91 ἄρθρῳ ἀναφερομένων προσώπων. Τῶν διατάξεων δὲ τούτων τοῦ Νόμου τότε μόνον συγχωρεῖται τὸ πλεονέκτημα νὰ γίνῃ παρέγκλισις, ὅταν ὁ διάδικος καὶ αὐτὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ ἴδιος τὴν πρᾶξιν, καὶ ἀνέφικτον φυσικῶς ὑπάρχει νὰ προσφύγῃ εἰς τι τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρου 91. (230—1859).

26

Ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης ἡ διδομένη εἰς τὸν δικηγόρον ἵνα παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου τὸν διάδικον δὲν παρέχει αὐτῷ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 138, 221 § 2. καὶ 463 τῆς Πολ. Δικονομίας. (65—1860).

27

Πληρεξουσιότης πρὸς ιδιώτας θεωρεῖται λελυμένη ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τινῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς. (66—1860).

28

Τὴν ἐξόφλησιν θανείου γενομένου ὑπὸ τῆς συζύγου δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ σύζυγος, στηριζόμενος εἰς μόνον τὸν τίτλον τῆς συζύγου, χωρὶς νὰ ἔχῃ πληρεξουσιότητα, ἢ ὅποιανδήποτε παραχώρησιν ἐκ μέρους τοῦ συζύγου. (201—1860).

29

Κατὰ τὸ 92 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰκάζεται μὲν ὅτι ὁ ἐπιχειρῶν προπαρασκευαστικὴν τινὰ πρᾶξιν ἢ κλῆσιν, ὅποια ἐστὶ καὶ ἡ ἐκφώνησις, δικηγόρος, ἐνεργεῖ δυνάμει πληρεξουσιότητος, ἥτις κυροῦται διὰ τῆς κατοπινῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς διαφορᾶς εἴτε παρὰ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ, εἴτε ρητῶς διορισμένου πληρεξουσίου τοῦ γενομένου

Ἄλλ' ἡ κύρωσις τῆς δικαζομένης αὐτῆς πληρεξουσίουτῆτος περιορίζεται εἰς τὴν πράξιν μόνον τὴν προπαρασκευαστικὴν καὶ δὲν ἐκτείνεται ἐπ' ὅλης τῆς δίκης. Ἐπομένως ἡ παρὰ δικηγόρου συνταχθεῖσα καὶ ἐπιδοθεῖσα ἔφεσις εἰκάζεται μὲν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὡς γενομένη κατὰ σιωπηρὰν πληρεξουσίουτητα, καὶ δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν καὶ ἐπικυρώσῃ ὁ διάδικος, ἀλλ' οὐδόλως ὀρίζει ὁ Νόμος ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ἐπικυρώσεως καθίσταται ὁ δικηγόρος, ὁ συντάξας τὴν ἔφεσιν, γενικῶς ἀπάσης τῆς δίκης πληρεξούσιος καὶ ἀντίκλητος. (309—1860).

30

Κατὰ τὸν συδυασμὸν τῶν ἄρθρων 138, 143 καὶ 152 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ δικόγραφα ἐπιδίδονται μὲ τὸ αὐτὸ κύρος, ἄδιαφόρως εἰς τε τοὺς διαδίκους, ἢ τοὺς πληρεξουσίους, ἢ τοὺς ἀντίκλητους αὐτῶν, τὸ δὲ ἄρθρ. 77. § 5, καὶ ὁ δίδεται εἰδικὴ πληρεξουσίουτης πρὸς ἀσφάλειαν ἐγγράφων, ἢ χρημάτων, δὲν ἀφορᾷ τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰ δικόγραφα, ἀλλὰ ἐγγραφα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν δίκην καὶ ἐπικαλούμενα ὑπὸ τῶν διαδίκων πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν. (368—1861).

31

Κατὰ τὸ ἄρθρον 91 Πολ. Δικονομίας, οἱ ἀδελφοὶ δύνανται νὰ ἐπιχειρήσωσι πᾶσαν δικαστικὴν πράξιν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν διορίζοντες αὐτὸν πληρεξούσιον, τὸ ἄρθρον δι' αὐτὸ οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μετὰξὺ γνησίων καὶ μὴ ἀδελφῶν ἄρα, ὡς καὶ πρὸς τὴν πράξιν τῆς πληρεξουσίουτῆτος, πᾶς πραγματικὸς ἀδελφός εἶναι ἀδιακρίτως ἀρμόδιος, αἱ δὲ μετὰξὺ ἀδελφῶν γνησίων, καὶ μὴ, διακρίσεις τινῶν Νόμων ἐπὶ κληρονομικῶν δικαιωμάτων, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν εἰμὴ ὅσον οἱ σχετικοὶ νόμοι τοὺς διέγραφαν, ἄλλως τε, ἐκ περισσοῦ, σχετικῶς πρὸς τὴν μητέρα καὶ τοὺς πρὸς μητρός συγγενεῖς, τὰ νόθα δὲν διαφέρουν καὶ ὡς πρὸς τὰ τῶν γνησίων κληρονομικὰ δικαιώματα. Βασίλ. (ΧΚΓ'. 1) 22 καὶ (ΧΚΓ'. 2) 8, 9, 13. Ἀρμεν. (ε. κ'). § 68, 78 καὶ 71 (208—1862).

32

Κατὰ τὸ ἄρθρον 95 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ διορισθεὶς κατὰ τὸ ἄρθρ. 83 καὶ 94 πληρεξούσιος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρίσθῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὸν δάντα τὴν πληρεξουσίουτητα, νὰ ἐπιχειρῇ ὅλας τὰς κυρίας ἢ ἐν παρόδῳ πράξεις, τὰς ἀφορώσας τὴν πρωτοδικῶς γενομένην διεξαγωγὴν τῆς δίκης, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαγγελλθείσης ἀποφάσεως, καὶ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν, νὰ διομολογῇται ἐπὶ δικαστηρίου, νὰ ἐπάγῃ δέχεται καὶ ἀντεπάγῃ ὅρκους, καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ ἐγγραφα. Ἐν τῇ διατάξει δὲ ταύτῃ συνάγεται, ὅτι ὁ τοιοῦτος πληρεξούσιος εἶναι καὶ ἀντίκλητος,

δυνάμενος νὰ λαμβάνῃ τὰ δικόγραφα, ἐὰν δὲν ᾖναι περιωρισμένα τ' ἀνωτέρω δικαιώματά του διὰ τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ὡς ὀρίζει τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου, ἢ ἐὰν δὲν διωρίσθῃ ἄλλως ἐπὶ τούτῳ ἀντίκλητος διὰ νὰ λαμβάνῃ τὰ δικόγραφα· καθότι δὲν εἶναι συνεπὴς ἀφ' ἐνός ἡ εἰρημένη διάταξις νὰ δίδῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν τοιοῦτον πληρεξούσιον νὰ ἐκκαλῇ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ἀπόφασιν ἐὰν αὐτὴ ἐλάβῃ τὸν πελάτην του καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ τὸν ἀπαγορεύῃ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐὰν, ὡς προελέχθη, δὲν ᾖναι περιωρισμένον τὸ δικαίωμα τοῦ, ἢ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ διωρισμένος ἐπὶ τούτῳ ἀντίκλητος. Ἄν δὲ τ' ἄρθρα 138, 148, 150 καὶ 732 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀναφέρωσι νὰ ἐπιδίδωνται δῆθεν τὰ δικόγραφα εἰς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον του, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι κωλύεται ὁ πληρεξούσιος νὰ λαμβάνῃ τὰ δικόγραφα μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου ὡς ἀντίκλητου, καθότι καὶ αἱ διατάξεις αὗται ἐννοοῦν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ τὸν πληρεξούσιον ὡς ἀντίκλητον δυνάμενον νὰ λαμβάνῃ τὰ δικόγραφα, ὡς ῥητῶς διατάσσει τὸ 143 ἄρθρον, καὶ ὁ τὸ ἐγγράφον ἐπιδίδεται συνήθως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου· τὸ δὲ ἐδάφ. 5. τοῦ ἄρθρου 97, ὅπερ ἀπαιτεῖ ἐιδικὴν πληρεξουσιότητα διὰ νὰ παραλαμβάνῃ ὁ πληρεξούσιος χρήματα, ἐγγράφα καὶ ἄλλα πράγματα, δὲν ἀφορᾷ δικόγραφα, ἀλλ' ἐγγράφα ἀφορώντα τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως ἢ ἄλλα δικόγραφα. (308—1863). (*)

ΠΛΗΡΩΜΗ.

1

Ὅσάκις πληρωμαὶ γενόμεναι ἀπὸ κατωτέρας ἀρχῆς ὑπόκλινται εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῶν ἀνωτέρων, πρέπει ἀναγκαίως ὁ ἐνεργήσας τὴν πληρωμὴν ὑπάλληλος νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν μετ' ἐγκριθείσων ποσοτήτων, διότι ἄλλως ἤθελεν ἀνατραπῇ τὸ λογιστικὸν σύστημα καὶ ἤθελε κινδυνεύει τὰ συμφέροντα τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων, ἐκ τούτου μάλιστα ἤθελε προκύβῃ ἡ παραβίασις τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ δικαίου, κατὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν πρέπει νὰ γίνῃ πλουσιώτερος ἐκ τῆς ἐτέρου ζημίας. (150—1837).

2

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν γενομένων εἰς τὰ δημόσια ἢ τὰ δ'μοτικά ταμεῖα πληρωμῶν, νόμοι ἰδιαίτερα διέγραψαν διπλότυπα γραμματῖα παραλαβῆς, ἐξ ὧν τὸ μὲν μένει εἰς τὸν λαμβάνοντα τὴν πληρωμὴν δημό-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Ἀκυρότητος (8), Ἀνατροπῆς (4), Ἐκχωρήσεως (3), Ἐξαίρεσεως (6), Ἐφέσεως (2) καὶ (12), καὶ Παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίου (3).

σιον, ἢ δημοτικὸν ὑπάλληλον, τὸ δὲ δίδεται εἰς τὸν πληρώνοντα ἐπομένως προκειμένου ν' ἀποδευθῇ τοιαύτη πληρωμή, πᾶν ἄλλο μέτον ἀποδείξεως ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἐπανὸς ἔρκος δὲν ἐπιτρέπεται. (2—1852).

Προερχομένης τῆς ἀπαιτήσεως ἐκ κεφαλαίων καὶ τόκων κατὰ τὸν (νόμον 5. § 2. Νόμος 48. Νόμος 99. Βασιλ. 26. 5) αἱ πρὸς ἐξόρλησιν αὐτοῦ γενομέναι πληρωμαὶ μὴ ἀποδειχθείσης ἐνστάσεως συμφωνίας, λογίζονται πρῶτον εἰς τοὺς τόκους καὶ τὸ περισσεῦν εἰς τὸ κεφάλαιον. (234—1854). Σύμφωνος καὶ ἡ (229—1855).

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.

1

Τὸ μὲν ἄρθρον 228 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου κηρύττει τὸν πλοίαρχον ὑπεύθυνον ἔνεκεν ὅλων τῶν καίτοι τυχαίων συμβεβηκότων, ἐὰν οὗτος ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ 227 ἁρθρου δὲν παρευρέθῃ εἰς τὸ πλοῖον, ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ῥηθέντος ἁρθρου μὲ τὸ 230 ἄρθρον συνάγεται, ὅτι τὸ 228 ἄρθρον καθιεροῖ ἀπλοῦν ἔννομον τεκμήριον (proe sumptio suris) ἐναντίον τοῦ ὁποίου συγχωρεῖται ἔτι ἀπόδειξις. (274—1839).

2

Κατὰ γενικὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ἀρχήν, ὁ πλοίαρχος δὲν δύναται ἄνευ ἐντολῆς τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ πλοίου νὰ λάβῃ θαλασσοδάνειον ἐπ' αὐτῷ, καὶ μόνον κατ' ἐξαιρέσιν δύναται νὰ τὸ πράξῃ εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἁρθρου 234 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένας περιπτώσεις, καὶ τοῦτο, ἀφοῦ ἐκπληρωθῶσιν αἱ παρὰ τοῦ ιδίου ἁρθρου διατεταγμέναι διατυπώσεις, αἵτινες δὲν ἀφορῶσι μόνον τὸν πλοίαρχον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστήν, καθότι ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἢ τε νομιμότης καὶ ἰσχύς τοῦ δανείου του· εἰς πᾶσαν δ' ἄλλην περίπτωσιν τὰ παρὰ τοῦ πλοίαρχου, ἄνευ ἐντολῆς τοῦ ιδιοκτήτου, ληφθέντα ἐπὶ τοῦ πλοίου θαλασσοδάνεια δὲν ὑποχρεοῦσι τὸν τελευταῖον, ἐκτὸς ἂν ὁ δανειστής ἀποδείξῃ ὅτι τὸ δάνειόν του ἐγένετο διὰ πραγματικὰς τοῦ πλοίου ἀνάγκας καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ ιδιοκτήτου. (168—1854).

3

Ὁ πλοίαρχος εἶναι μὲν ἐντολοδόχος τοῦ κυρίου τοῦ πλοίου ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ἐπιχειρουμένου πλοῦς, ἀλλ' ἡ ἐντολὴ αὕτη δὲν περιλαμβάνει τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐκποιεῖν τὸ πλοῖον, ἢν ἔχει ὁ πλοίαρχος κατ' ἐξαιρέσιν ἐν μόνῃ τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 237 τοῦ ἔμπορικοῦ νόμου. (381—1855).

4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου

πᾶσα ναύλωσις ἀποτελεῖ πράξιν ἐμπορικὴν καὶ πᾶσα ἐπομένως ἐξ αὐτοῦ ἢ τῶν ἐκ ταύτης μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ φορτωτοῦ σχέσεων πηγάζοντα διαφορά ὑπάγεται ὑνάμει τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικείων (242—1861).

5

Ἡ ἀπαίτησις τοῦ πλοιάρχου, περὶ ἀποδόσεως τῆς ἐκ τοῦ ναύλου τοῦ ἀφαιρεθείσης ἀξίας οὐ προκύψαντος δῆθεν ἐλλείμματος τοῦ φορτίου καὶ μὴ ἀπευθυνένη μάλιστα κατὰ τοῦ λαβόντος ταύτην παραλήπτου, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ναυλωτοῦ καὶ τῶν φορτωτῶν δὲν φέρει χρεωκτῆρα πολυέρον, ἀλλ' ἀποτελεῖ καθαρῶς ἐμπορικὴν διαφορὰν ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν φορτωτῶν καὶ τοῦ ναυλωθέντος πλοιάρχου σχέσεως πηγάζουσα (242—1861).

6

Κατὰ τ' ἀρθρα 218 καὶ 219 τοῦ Ἐπορικοῦ Νόμου ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου δύναται ν' ἀποβάλῃ τὸν πλοίαρχον καὶ δὲν χρεωστῇ εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσειν ἂν δὲν ὑπάρχῃ περὶ τούτου ἐγγράφος συμφωνία, ὃ δ' ἀποβλήθῃς πλοίαρχος ἐὰν ᾖναι ἰδιοκτήτης δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπὶ τοῦ πλοίου συμμετοχῆς του ζητῶν τὴν πληρωμὴν τοῦ ἰσoticμου αὐτῆς κεφαλαίου, ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων συνάγεται προδήλως ὅτι ὁ πλοίαρχος ἀποβαλλόμενος τῆς πλοιαρχίας, δὲν ἔχει ἄλλο δικαίωμα, ἢ νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσειν, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐκ τούτου ἐγγράφος συμφωνία, καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς συμμετοχῆς του, λαμβάνων τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς εἰς χρήματα, ἐὰν ᾖναι συνιδιοκτήτης, δὲν δύναται δὲ νὰ κρατήσῃ τὸ πλοῖον ἢ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίσχεςιν, ἂν τυχὸν τῷ ὀφείλονται χρήματα διὰ δαπάνας ἐπὶ τοῦ πλοίου, μισθούς του ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν, καθότι αἱ ἐπιρριμέναι διατάξεις δὲν τῷ ἐπιτρέπωσι τοιοῦτον δικαίωμα. Αἱ δὲ περὶ ἐπιρριχέσεως γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ πολιτικοῦ δικαίου δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων, ὡς διεπαμένων τούτων ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἐιδικῶν διατάξεων τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, μὲ τὰς ὁποίας δὲν συμβιβάζεται, καθότι ἡ ἀποβολὴ τοῦ πλοιάρχου καὶ ἡ ἀντικατάστασις ἄλλου ἔχοντος δικαίωμα νὰ κυβερνᾷ τὰυτὰ ἀμέσως κατὰ τὰς ἀνάγκας, ἀποκρούει πᾶν δικαίωμα ἐπίσχεσεως τοῦ ἐπιβληθέντος πλοιάρχου. (233—1862).

ΠΛΟΙΟΝ.

I

Κατὰ τὰ ἀρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1836 Νόμου, ἰδιοκτήτης Ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου ἀναγνωρίζεται μεταξὺ ἄλλων ἐκεῖνος, ὅστις ἀποκτήσας τακτικῶς πλοῖον, ἐρρόντισε νὰ γενῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον νηολόγιον ἢ ἀντικατάστασις τοῦ ὀνόματός του, καὶ νὰ ἐκδοθῇ τὸ ἀνήκον νέον ἐγγράφον ἰδιοκτησίας, ὅτι δὲ ὁ Νόμος δὲν ἐννεοῖ διὰ τῆς τελευ-

ταίαις περικοπῇς ἀνὰ ἐκδοθῇ τὸ ἀνῆκον νέον ἔγγραφον ιδιοκτησίας· τὰ μεταξὺ νέου ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ ιδιοκτῆτου ἔγγραφον τῆς ἀγορᾶς, ἀλλὰ τὸ τῆς ἐθνικότητος, δι' οὗ ἐπιστῆμως ἀποδεικνύεται ἡ ιδιοκτησία, προκύπτει ἐκ τοῦ ἰδίου ἀρθρου ὀρίζοντος ἐν τῷ πρώτῳ παραγράφῳ, ὅτι αἱ ιδιοκτῆται τῶν πλοίων πρέπει νὰ καταγράφωνται εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ιδιοκτησίας, ὅπερ ὑποθέτει ὑπαρξιν ιδιοκτησίας διὰ νὰ ἐπεται καταγραφή ἐκ τοῦ δευτέρου παραγράφου ὀρίζοντος, ὅτι καὶ οἱ τακτικῶς κληρονησάντες πλοῖον ὀφείλουσι νὰ φροντίσωσι νὰ ἐκδοθῇ νέον ἔγγραφον ιδιοκτησίας, ὅπερ βεβαίως ἐννοεῖ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἡδ' ὑπερβάσσης ιδιοκτησίας ἐκ τοῦ ἀρθρου 6. τοῦ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1836 Βασ. διατάγματος ὀρίζοντος, ὅτι πᾶς Ἑλλὴν ιδιοκτῆτης ἐμπορικῷ πλοίου ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀφ' οὗ παραδῶσῃ τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς ιδιοκτησίας του, ἄρα τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναγνώρισεως ἐπεται μετὰ τὸ τῆς ιδιοκτησίας, τέλος ἐκ τοῦ ἀρθρου 15 τοῦ ἰδίου διατάγματος, κατὰ τὸ ὅποιον μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἐκ μέρους τοῦ ιδιοκτῆτου ὅλων τῶν διατυπώσεων τότε χορηγεῖται παρὰ τῇ Κυβερνήσεως εἰς αὐτὸν τὸ τῆς ἀναγνώρισεως τοῦ πλοίου τοῦ ἔγγραφον ὡς Ἑλληνικοῦ ἐθνικοῦ, καὶ τὸ ὅποιον κατὰ τὸ ἀρθρον 23 τοῦ ἰδίου διατάγματος ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε πᾶς πλοίαρχος ἢ ιδιοκτῆτης Ἑλληνικοῦ ἐμπορικῷ πλοίου. (25—1851).

2

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑμπορικοῦ Δικαίου τὸ κατὰ τὸν διάπλουν εὐρισκόμενον πλοῖον δὲν δύναται νὰ κατασχεθῇ, εἰμὴ διὰ χρέν τοῦ τελευταίου τούτου πλοῦ, ἢ γινόμενα εἰς τὸν τόπον οὗ τοιχαίως προσωρμίσθῃ τὸ πλοῖον, ἢ δ' ἀπόδειξις τοῦ ἀπόπλου καὶ κατάπλου πρέπει νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν πρὸς διάπλουν ἀναγκαίων ἐγγράφων. (84—1851).

3

Κατὰ τὸ ἀρθρον 195 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἡ ιδιοκτησία τῶν πλοίων μεταβιβάζεται ἰσχυρῶς διὰ δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ ἐγγράφου, καὶ ἡ ἐκποίησις εἶναι διὰ τοῦς συναλλαττομένους ὑποχρεωτική, ἀνευ ἄλλης διατυπώσεως, μόνον δὲ διὰ νὰ γίνωσι γνωσταὶ καὶ ν' ἀντιταχθῶσιν ἰσχυρῶς εἰς τοὺς τρίτους αἱ τοιαῦται τῶν πλοίων μεταβιβάσεις, ὁ περὶ ναυτιλίας νόμος (ἀρθρ. 8) διέταξεν, ὅτι οἱ ἀποκτῆσαντες τακτικῶς Ἑλληνικά πλοῖα, ὀφείλουσι νὰ ἐγγράψωσι εἰς τὸ νηλόγιον τοῦ ἀρμοδίου λιμένος τὴν ιδιοκτησίαν των· ὅθεν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ὁ παρὰ ιδιοκτῆτου ἀγοράσας πλοῖον διὰ δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἀποκτᾷ κατ' οὐσίαν, διὰ τῆς μεταβιβάσεως τῆς ιδιοκτησίας, ὅσα εἶχε καὶ ὁ πωλητῆς δικαίωματα, καὶ δύναται νὰ πράξῃ ὅ, τι ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὁ τελευταῖος, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐγγράψῃ εἰς

τὸ ἀρμόδιον νηϊλόγιον τὴν ιδιοκτησίαν, ἂν ὁ πωλητὴς τὸ ἔχη παραλείψῃ, καὶ οὕτω νὰ καταστήσῃ τὴν ἀγορὰν τοῦ ὑποχρεωτικῆς καὶ ἀπέναντ τῶν τρίτων. (167—1854).

4

Κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα Ἀρμενοπούλου § 15 Πανθ. Βασ. 50 τίτλ. 17. Ν. 80, οἱ εἰδικοὶ Νόμοι εἰσὶν ἐπικρατέστεροι τῶν γενικῶν, ἐπομένως οἱ τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως πλοίων ὅρισμοι (ἄρθρον 197 καὶ ἐπόμε.) ὡς εἰδικοὶ ὑπερισχύουν τῶν γενικῶν ἐνόσω Νόμος τις μεταγενέστερος δὲν καταργήσῃ αὐτοὺς ῥητῶς ἢ κατὰ διατάξεις εἰσὶν ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς τοῦ εἰδικοῦ Νόμου· ἡ δὲ Πολ. Δικονομία, ἥτις διὰ τοῦ τελευταίου ἄρθρου τῆς καταργεῖ ὅλους τοὺς προϋπάρχοντας ἀντιθέτους Νόμους, καίτοι μεταγενεστέρα τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, μὴ ποιοῦσα ὅμως ῥητὴν μνηεῖαν περὶ καταργήσεως τῶν εἰρημένων περὶ πλοίων εἰδικῶν ὁρισμῶν, ἐννοεῖ τὴν κατάργησιν τῶν ἀρχαιοτέρων γενικῶν Νόμων τῶν ἀντιβαίνοντων εἰς αὐτήν, οὐχὶ δὲ κατὰ τῶν εἰδικῶν. Ἡ ἐννοία δὲ αὕτη τοῦ νομοθέτου ὑποστηρίζεται ἐτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ὁ ἐμπορικὸς Νόμος παρέχει πλῆρες σύστημα διαδικασίας περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην τῶν πλοίων, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως ὅτι ἠθέλησεν ὁ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νομοθέτης νὰ καταργήσῃ ἐν μέρει ἢ γουὶν μόνον τὸ 198 ἄρθρον αὐτοῦ. (267—1839).

5

Κατὰ τὸ ἄρθρον 220 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ κατὰ πλειστηριασμὸν πώλησις πλοίου δὲν συγχωρεῖται, ἢ κατ' αἰτήσιν τῶν ιδιοκτητῶν τῶν μετεχόντων ὁμοῦ τοῦ ἡμίσεως τοῦ πλοίου, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐγγράφος ἐναντία συμφωνία, ὁ δὲ Νόμος οὗτος κατὰ τὸ σαφές καὶ ῥητὸν γράμμα αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπει προφανῶς τὴν πώλησιν ἐπὶ αἰτήσιν ἰδιοκτητῶν μετεχόντων ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεως, ἀλλὰ δὲν θέτει τὸ τῆς ἐκποιήσεως δικαίωμα ὑπ' ἄλλους τινὰς περιορισμοὺς ὡς πρὸς τοὺς ἔχοντας πλειοτέραν μετοχὴν ιδιοκτητάς. (281—1862).

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ.

1

Ὁ πολιτικὸς θάνατος, ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου παρακολουθεῖ τὸν εἰς διὰ βίου δεσμὰ καταδικασθέντα, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν συνεπειῶν πάσης ἐγκληματικῆς ποινῆς πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ὀπείων, μὴ ἀναιρουμένων κατὰ τὸν συνδυασμὸν τῶν ἄρθρων 548. § 2, 550. § 3 καὶ 564 τῆς Ποιν. Δικονομίας, οὐτὶς διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἢ παραγραφῆς τῆς ποινῆς οὔτε διὰ τοῦ περὶ βασιλικῆς χάριτος διατάγματος, τοῦ εἰς μόνον τὴν ἐκ τῆς ποινῆς ἀπαλλα-

γὴν τοῦ καταδίκου περιορισθέντος, ἀπαιτεῖται τώρα βασιλικὴ χάρις ἢ ἀποκατάστασις, διότι τὰ παρατεθέντα ἄρθρα 550. § 3 καὶ 564 ὀρίζοντα τὸ μὲν ὅτι ἡ στέρησις ἀστυκῶν τινῶν δικαιωμάτων, ἢ ἡ ποινὴ ἐπιφέρει, ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν παραγραφὴν, τὸ δ' ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς δὲν ἀναιρεῖ ὅλας τὰς συνεπείας αὐτῆς, καὶ ἰδίως τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἰδιαιτέρων τιμῶν, δὲν ἀφορώσιν ὅλας ἀνεξαίρετως τὰς συνεπείας τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἐννοοῦσι προδήλως μόνον τὰς ἀφορώσας στέρησιν δικαιωμάτων, μηδὲν ἀντικειμένων εἰς τὴν φυσικὴν ὑπαρξιν, τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἢ ἀναρέσεως τῆς ποινῆς ἐπανερχομένου καταδίκου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ πολιτικοῦ θανάτου κατάστασιν, ἣτις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καταργήσεως τῆς ποινῆς ἀποβαίνουσα ὅλως ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν τοῦ βίου πραγματικότητα, παύει ἀναγκάως διὰ μόνῃς τῆς καταργήσεως τῆς ἐπενεγκούσης αὐτῆς ποινῆς. (305—1862).

ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ.

I

Κατὰ τ' ἄρθρα 7 καὶ 8 τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 περὶ ὁμογενείας Νόμου, ἕκαστος ἐνῆλιξ ξένος δύναται νὰ καθυποβάλῃ τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἴτησιν τοῦ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ κατοικήσῃ· ἀφ' ἧς δ' ἡμέρας παραδώσῃ τὴν αἴτησιν ταύτην ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα. (312—1840).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.

1

Κατὰ τ' ἄρθρα 634 καὶ 1027 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐκδώσῃ μόνος τοῦ ἀφάσιν περὶ προφυλακτικῶν μέτρων εἰς λίαν κατεπηγούσας ὑποθέσεις, ἢ δὲ ἀφάσεις τοῦ κατὰ τὸ 638 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, δὲν ὑπόκειται οὔτε εἰς ἀνακοπὴν οὔτε εἰς ἔρεσιν. (263—1839).

2

Κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 945 καὶ 946 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἐξετάζει ἐκ νέου τὸν παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου σχεδιασθέντα πίνακα κατατάξεως, καὶ ἡ ἐπικυρώνει αὐτὸν ἢ τὸν μεταρρυθμίζει, κατόπιν δ' ἐπιστρέφει αὐτὸν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, προσκαλὼν συγχρόνως τοὺς ἀναγγειλαντας ἑαυτοὺς δανειστάς νὰ λάβωσι γνῶσιν τοῦ πίνακος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 950 τῆς αὐτῆς ἢ κατὰ τοῦ πίνακος γενομένην παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπῇ τῶν δανειστῶν φέρεται ἄνευ περαιτέρω ἐγγράφου διαδικασίας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀφροατήριον καὶ συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται αὐτοῦ

ως συνοπτική δίκη. Έντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι ἀκροατήριον ἐνοεῖ τὸ ἄρθρ. 350 τῶν πρωτοδικῶν, εἰς ὃ ἀνήκει καὶ ὁ προκαταρκτικῶς παρασκευάσας τὸν πίνακα πρόεδρος, ἐπομένως αὐτὸ εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάζῃ τὰς ἐκ τῆς κατατάξεως ἀναφευρόμενας μεταξὺ τῶν δανειστῶν ἐριδας, καὶ ὅταν τὸ διανεμητέον ποσὸν εἶναι ἑλλειπτικὸν τῶν 300 δραχμῶν. (188—1862).

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ.

1

Κατὰ τὸ 338 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετάζονται ἐν τῇ αὐτῇ διὰ τῆς πρὸς ἀπόδειξιν παρεμπιπτούσης πράξεως ὁρισμένη προθεσμία, ἀρξαμένης δὲ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν δύναται πλέον νὰ προβληθῶσι νέοι μάρτυρες, εἰμὴ μόνον συναινέσει ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων· ἐκ τούτου δὲ γίνεται ὅλον, ὅτι ἂν καὶ κατὰ τὸ 253 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα εἴτε καθ' ἑκάστα ἢ καὶ πλείονα συγχρόνως, δὲν δύναται ὅμως ἀφοῦ ἀπαξ μετεχειρίσθῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μάρτυρας νὰ προτείνῃ πάλιν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἄλλους, ἂν πρὸς τοῦτο δὲν συναινέσῃ ὁ ἀντίδικος. (225—1838).

2

Τὸ 165 ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου προσδιορίζει ῥητῶς τὴν προθεσμίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ ὀπισθογράφος δύναται νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ τῆς συναλλαγματικῆς, ἢ δὲ διατάξῃ αὕτη οὕσα εἰδικὴ διὰ τὰς συναλλαγματικὰς πρέπει εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας νὰ προτιμῇ τῶν γενικῶν περὶ προθεσμιῶν διατάξεων τῆς πολ. Δικονομίας, καίτοι μεταγενεστέρων κατὰ τὸν νομικὸν κανόνα «τὰ εἰδικὰ τῶν γενικῶν ἐπικρατέστερα» Ν. 80. περὶ καν. δίκ. (34—1842).

3

Ἄν καὶ κατὰ τ' ἄρθρα 235, 236 καὶ ἐπομ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον συγχωρηταὶ εἰς πάντα ὅστις δὲν παρευρῆθῃ εἰς δικαστικὴν τινα ἢ ἐξώδικον πράξιν δυναμένην νὰ βλάψῃ αὐτόν, ἢ νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ νόμιμα συμφέροντά του, κατὰ δὲ τὸ 752 ἄρθρον τὸ μέσον τοῦτο προηγείται ἐξ ἀνάγκης τοῦ τῆς ἐφέσεως, ὥστε διαρκούσης τῆς περὶ ἀνακοπῆς προθεσμίας ἐπὶ τῶν ἐρήμην ἐκτιδομένων ἀποφάσεων, εἶναι ἡ ἐφεσις ἀπαράδεκτος, ἀλλ' ὅμως αἱ τῶν εἰρημένων ἄρθρων διατάξεις, ἀφορῶσαι συνήθεις ἢ τακτικὰς δίκας, εἶναι γενικαὶ καὶ καθὼ τοιοῦται καταργοῦνται ἢ περιορίζονται παρὰ τῶν εἰδικωτέρων αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως εἶναι εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τῆς Πολιτ. Δικονομίας περιλαμβανόμεναι, καὶ τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκας ἀποβλέπουσαι· ἐπομένως ὀρίζοντος τοῦ 871 ἄρθρου ὅτι ὕλαι αἱ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀνα-

υμνόμεναι δυσχέρειαι πρέπει νὰ δικάζωνται καὶ συζητῶνται ὡς συνοπτικαὶ δίκαι, καὶ περιορίζοντος ἐνταυτῷ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, μόνον εἰς δέκα ἡμέρας, συνάγεται ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Νομοθέτου ἦτο ν' ἀπαγορεύσῃ παντάπασιν ἐνταῦθα τὸ ἄλλως συγκεχωρημένον μέσον τῆς ἀνακοπῆς, καὶ τοῦτο διὰ νὰ συντέμνῃ ἐπὶ τῶν ταιούτων δικῶν, αἵτινες ἀπαιτοῦσι γοργότητα, τὸν τρόπον τῆς διαδικασίας· ἤθελε δὲ ἀντίκεισθαι ἀπ' αὐθείας εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον τῆς συντομίας, ἂν, ἐλλαττουμένης τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, διατηρῆτο ἀκεραία καὶ ἀμείωτος ἡ τῆς ἀνακοπῆς· καὶ αὕτῃ δὲ ἡ κατὰ τὸ 1019 ἄρθρον συγχωρούμενη ἀνακοπὴ, κρατύνει ἐτι μᾶλλον τὴν εἰρημένην τοῦ νομοθέτου διάνοιαν καὶ τὴν περίπτωσιν τοῦ 891 ἁρθρου, διότι ἂν καὶ ἐνταῦθα ἐπροτίθετο νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χρῆσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μέσου, ἤθελε τὸ ἐκφράσει ῥητῶς ὡς εἰς τὸ μνησθὲν 1019 ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἤθελεν ὡς ἐπραξεν καὶ τοῦτο, τὸ περισεῖλαι εἰς βραχυτέραν ἀναλόγως προθεσμίαν, ἥτις συμβιβάζεται μετὰ τὸν σκοπὸν τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαιτουμένης γοργότητος, ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀποσιώπησεν, ἔπεται ὅτι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου, τοῦ ἐνός ἡ ἐγκλησις φέρει τὴν ἀπόκλησιν τοῦ ἐτέρου, (*inclusio unius est exclusio alterius*) ἄλλως ἐνῶ κατὰ τὸν § 1 τοῦ 756 ἁρθρου ἐπὶ ἐρῆμην ἀποφάσεων ἡ ἔφεσις διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐξ ἐναντίας κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ μνησθέντος 871 ἁρθρου ἡ ἔφεσις τῶν ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ ἐκδιδομένων ἀποφάσεων συγχωρεῖται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως καὶ αὐτῆς τῆς κατ' ἐρῆμην ἀποφάσεως, ἥτις διαρκοῦντος τοῦ χρόνου, κατ' ὃν εἰς τὰς συνήθεις δίκας ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ (10—1845).

4

Ὅταν ἡ γνωστοποίησις τῆς ἀποφάσεως γίνηται αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν διάδικον, αὕτη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 143 τῆς Πολ. Δικονομίας πρέπει νὰ γείνῃ εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του, ἂν δὲ γείνῃ εἰς ἄλλον τόπον ἀναγκαίως πρέπει εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς ἀναίρεσεως νὰ προστεθῇ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως τοῦ τόπου, ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἀνααιρεσίων μέχρι τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀντιδίκου του, συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 195 καὶ 196 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καθότι ὁ κοινοποιῶν τὴν ἀπόφασιν διάδικος μὴ συμμορφούμενός μετὰ τὸν Νόμον ὑποβάλλεται ἐκούσιως εἰς τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του ταύτης, καὶ δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν ἐκ τῆς ἰδίας του πράξεως (ἁρθρ. 811. § 1 Πολ. Δικονομ.) καὶ καθότι κατὰ Νόμον ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία πρέπει νὰ γείνῃ πλήρης εἰς τὸν ἀνααιρεσίωντα (ἁρθρ. 816 καὶ 817), ὅπερ δὲν ἤθελεν ὑπάρχει ἐὰν ἀφ' ἐνός μέρους ἤθελε θεωρηθῇ νόμιμος ἡ πρὸς αὐτὸν κοινοποίησις τῆς ἀπο-

φάσεως, γενομένης εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὴν κατοικίαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἤθελεν υποχρεωθῆ νὰ κοινοποιήσῃ εἰς ἄλλον τόπον τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ἀνευ λογισμοῦ τῆς ἀποστάσεως. (89—1846).

5

Κατὰ τὸ ἄρθρον 785 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ ἤδη τελεσιδικοί κατὰ τὰς ἀνεκκλήτως ἀπαγγελλθεῖσαι ἀποφάσεις διαιτητῶν, εἰρηνοδίκων, πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν ἢ ἐφετῶν, δύνανται ν' ἀνατραπῶσι παρὰ τῶν αὐτῶν δικαστῶν τοῦ ἀπαγγελλαντος αὐτάς δικαστηρίου, καὶ ἐπομένως ἡμπορεῖ νὰ ἐπαναλήθῃ ἐκ νέου ἡ διαδικασία εἰς τὰς ἐν αὐτῇ τῷ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 791 μόνον ἐντὸς τριῶν μηνῶν συγχωρεῖται ἡ ἐπανάληψις, ἐκ δὲ τῶν διατάξεων τούτων συνδυαζομένων γίνεται πρόδηλον ὅτι ἡ πρὸς ἐπανάληψιν τριμήνος προθεσμία δὲν δύναται ν' ἀρχίσῃ εἰμὴ ἀφοῦ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως ἤθελε κατασταθῇ αὕτη τελεσιδικός, δηλ. ἐὰν ὑπόκειται αὕτη εἰς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν προθεσμίας καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν ἐρημένων διατάξεων, καθότι ἄλλως δὲν ἤθελεν εἶσθαι συνεπὴς ὁ Νόμος ἀλλ' ἡ μὲν ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν ἥτις εἶναι τελεσιδικός ἢ ἀνεκκλήτως ἀπαγγελλθεῖσα καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς τακτικὸν ἔνδικον μέσον, ἤθελε ἔχει τὴν τριμήνον προθεσμίαν μετὰ τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς, ἡ δὲ πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ὑποκειμένη εἰς ἔφεσιν ἀφαιρουμένων τῶν τριάκοντα ἡμερῶν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἤθελεν ὑπόκεισθαι εἰς προθεσμίαν δύο μηνῶν πρὸς ἐπανάληψιν. (92—1846).

6

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν ἢ ἔφεσιν κλπ. προθεσμία ἐπεκτείνεται ὅταν ὑπάρχῃ φυσικῶς ἀδύνατος ἡ τοῦ δικογράφου κοινοποίησις. (73—1847).

7

Κατὰ τὸ ἄρθρον 197 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὰς τοῦ δικαίου ἀρχάς εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς προθεσμίας ἀπαιτεῖται ἢ ἡ συναίνεσις τοῦ ἀντιδίκου, ἢ ἡ ἀπόδειξις ὅτι περιστάτικόν τι ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐπέκτασιν ἐκώλυσεν αὐτὸν τῆς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἐκπληρώσεως τῶν ἐπιβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδείξεων (5—1848). Σύμφωνα καὶ ἡ 490 τοῦ 1852 ἔχουσα ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρων 197 καὶ 195 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τὸ δικαστήριον, τότε δύναται νὰ προτείνῃ τὴν παρ' αὐτοῦ ὁρισθεῖσα πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίαν, καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ ἀντιδίκου τοῦ αἰτοῦντος τὴν παράτασιν, ὅταν ὡς ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς αὐτὸν λόγων κρίνῃ, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ διεξαχθῇ ἡ ἀπόδειξις εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ἀπαξ προθεσμίαν, ἀρα εἰς τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἀπόκειται νὰ ἐκτιμήσῃ τοὺς λόγους.

8

Τὸ ἄρθρον 352 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει ὅτι ἐὰν ὁ διάδικος, εἰς ὃν ἐτάχθη προθεσμία πρὸς δῆλωσιν περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου, ἀφήσῃ καὶ παρέλθῃ ἡ προθεσμία χωρὶς ν' ἀφανθῇ περὶ τῆς ἀποδοχῆς, θεωρεῖται τὸ γεγονός, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐπλήχθη ὁ ὅρκος, ὡς ὡμολογημένον, ὅθεν ἡ πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου προθεσμία εἶναι πάντοτε ἀνατρεπτικὴ καὶ χωρὶς τὸ ὅρισαν αὐτὴν δικαστήριον νὰ ὀνομάσῃ αὐτὴν τοιαύτην. (26—1849).

9

Κατὰ τῆς τεθείσης ἐν τῷ ἄρθρῳ 193 τῆς Πολιτ. Δικονομίας γενικῆς ἀρχῆς περὶ τοῦ πότε ἀρχοῦνται αἱ παρὰ τοῦ νόμου κτλ. προθεσμίαι, καὶ ὅτι ποτὲ ἡ προθεσμία δὲν λογίζεται ἀρξαμένη κατὰ τοῦ κοινοποιοῦντος τὴν ἀπόφασιν κλπ. ὑπάρχει μὲν ἡ ἐν τῷ ἄρθρ. 338 τῆς αὐτῆς Δικονομίας διάταξις, ὅτι μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετάζονται ἐν τῇ αὐτῇ διὰ τῆς πρὸς ἀπόδειξιν ἀποφάσεως ὀριζομένης προθεσμίας, ἐξ ἧς προκύπτει τῆς προηγουμένης γενικῆς ἀρχῆς ἐξαίρεσις τις, καθ' ἣν εἰς τὴν περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων ἀπόδειξιν, ἀρχεται ἡ προθεσμία καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κοινοποιοῦτος τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ἐρμηνευομένη στενῶς καθὼς τοιαύτη καὶ ἐντὸς τοῦ γραμματος αὐτῆς, ἐννοεῖ ὅτι τότε μόνον ἀρχεται ἡ προθεσμία καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιοῦτος αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν κλπ. ὅταν μετὰ τὴν κοινοποίησιν ταύτην γίνῃ ἐναρξίς τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τοιαύτης δὲ μὴ γενομένης, ἰσχύει ἡ ἀνωτέρω γενικὴ ἀρχή, καθ' ἣν ἡ προθεσμία δὲν ἀρχεται κατὰ τοῦ κοινοποιοῦντος κλπ. (106—1850).

10

Κατὰ τὸν ἀριθ. 2 τοῦ ἄρθρου 193 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ προθεσμία λογίζεται ὑπὲρ ἐκείνου ὅστις ἐκοινοποίησε τὴν ἀπόφασιν καὶ ποτὲ κατ' αὐτοῦ ἐκτὸς ἐὰν ἐξαιρετικὸς νόμος τὸ διατάττει, οἱ δὲ περὶ ὀρκοδοσίας ὅρισμοί τῆς αὐτῆς Δικονομίας δὲν διατάττουσι τι κατ' ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὸν λογιζομὸν τῆς προθεσμίας τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως προσδιορισθείσης πρὸς δῆλωσιν καὶ δύσιν αὐτοῦ. (217—1850).

11

Ἡ παρὰ τοῦ ἄρθρου 213 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, περὶ καταθέσεως τῶν χρεωστικῶν ἀποδείξεων διατεταγμένη προθεσμία δὲν ἀφορᾷ τὸν ἐπισπεύδοντα τὸν πλειστηριασμὸν δανειστὴν, ἀλλὰ τοὺς λοιποὺς δανειστάς, καθότι κατὰ τὸ ἄρθρον 204 τοῦ ἰδίου Νόμου, ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς πρέπει νὰ φανερῶτῃ διὰ τῶν διακηρύξεων τὰ ἀποδεικτικά ἐγγραφα του, ἐπὶ τῇ ἐξέσει τῶν ὁποίων ἐκτελεῖται ὁ πλειστηριασμὸς· ἀρα ὁ τίτλος τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ γίνεται γνωστὸς εἰς πάντα πρὸ τῆς κατακυρώσεως, καθότι οὗτος κλητεῖται τοὺς ἐπιλόγους δανειστάς

πρὸς ἐμφάνισιν τῶν χρεωστικῶν ἀποδείξεων των, καὶ ἐπομένως ἡ προθεσμία δὲν τρέχει κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τῶν κλητευομένων (ἄρθρον 193 ἀριθμ. 2. τῆς Πολ. Δικονομίας) καὶ καθότι διὰ τὴν θεωρηθῇ ὑποχρεωτικὴ ἡ δευτέρα τοῦ ἄρθρου 213 Ἐμπορ. Νόμου διάταξις, πρέπει ὁ ἐπικαλούμενος αὐτὴν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρώτην, τοῦτέστι νὰ κλητεύσῃ τὴν δανειστήν. (35—1851).

12

Τ' ἄρθρα 31—33 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 Νόμου περὶ Διαθηκῶν τὰ κανονίζοντα τὸν τύπον τῆς ιδιογράφου διαθήκης δὲν ὀρῶσιν προθεσμίαν τινὰ ἐντὸς τῆς ὑποίας ἡ ιδιόγραφος διαθήκη εὑρεθεῖσα μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου πρέπει νὰ ἐμφανίζηται εἰς δικαστήριον, καὶ ἐπομένως δύναται εἰς πάντα καιρὸν νὰ παρουσιασθῇ. (63—1851).

13

Τὸ ἄρθρον 758 τῆς Πολιτ. Δικονομίας λέγον ἀπολύτως ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος μηδὲν περιορίζομενος ὑπὸ τῆς πρὸς ἔρσιν προθεσμίας, δύναται κατὰ πάσαν τῆς δίκης στάσιν, ν' ἀντεκαλέσῃ τὴν κατ' ἑῆς ἢ ἑξῆς ἀπόφασιν, ἐμπεριλαμβάνει ἀναγκασίως τὰς τε ἐπὶ συνήθων καὶ συνοπτικῶν δικῶν ἀντεφάσεις κατὰ τὸ 768 ἄθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, τὸ πρὸς ἐγγραφὴν ἀπλῶς τῆς δίκης εἰς τὸ πινάκιον, καὶ πρὸς τὴν πρόοδον αὐτῆς ἀπαιτοῦν νὰ γίνηται ἐπὶ δικῶν συνήθων τὸ ἀπολογητήριον ἐντὸς τῆς ταχθείσης ἡ τῆς νομίμου προθεσμίας, οὔτε ἀπακλείει τὸν ἐφεσίβλητον τοῦ νὰ κάμῃ καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ἀντεφασίν του. (162—1851).

14

Ἄν καὶ ἐκ τοῦ 333 ἄρθρου τῆς πολιτ. Δικονομίας, τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως νὰ ἐξετάζωνται ἐν τῇ αὐτῇ διὰ τῆς ἀποφάσεως ὠρισμένη διορίᾳ καὶ δὲν συγχωρῇ νὰ προβληθῶσι νέοι μάρτυρες ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως, εἰμὴ συναινέσει τῶν διαδίκων, ἀποδεικνύεται ὅτι κατ' ἐξίρσεις τοῦ κανόνος ἡ προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἡ περίστασις αὕτη καθὼ ἐξαιρετικὴ πρέπει καὶ στενῶς νὰ ἐρμηνεύηται, τοῦτέστιν ὅτι ἡ προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν, ὅσαςκις πρὸς τὸν ἓνα τῶν διαδίκων ἐπιβάλλεται ἀπόδειξις, ὅταν ὅμως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβάλληται εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων ἰδιαιτέρον θέμα ἀποδείξεως, τότε ὁ κοινοποιῶν τὴν ἀπόφασιν δὲν ὑποτίθεται ὅτι ἐνήργησε τὴν κοινοποίησιν διὰ τὴν καταστήσῃ ἐκυτὸν ὑπερήμερον εἰς τὴν ἰδικὴν του ἀπόδειξιν, ἀλλὰ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ. (41—1852).

15

Τὸ 193 § 1 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπέκτεινον κατὰ μίαν

ἡμέραν τὰς προθεσμίας ὅταν ἡ τελευταία αὐτῶν ἡμέρα ᾖναι ἑορτή, ἐννοεῖ μόνον τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀνεγνωρισμένας ἑορτάς, ὅπως καὶ τὸ 147 τῆς αὐτῆς, ὅπερ, οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι σκοπὸν εἶχε νὰ εἰσαγάγῃ διαστολὴν τινα καὶ αὐτὸ μὲν νὰ ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς νομίμους ἑορτάς, τὰ δὲ ἄρθρα 12 καὶ 250 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, 161 καὶ 193 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας εἰς πάσας τὰς ἑορτάς τὰς τε νομίμους καὶ τὰς ἐκκλησιαστικάς. (451—1852).

16

Κατὰ τ' ἄρθρα 543, 544 καὶ 564 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἀνταγωγή πρέπει νὰ κινήθῃ ἐντὸς τῆς πρὸς ἀπολογίαν τεταγμένης προθεσμίας, οὐδεμίαν δ' ἐξαίρεσιν συγχωρεῖ ὁ νόμος ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ παραγαγόν τὴν διὰ τῆς ἀνταγωγῆς ἐπιδιωκομένην νόμιμον τυχὸν ἀξίωσιν γεγονὸς συμβῇ βραδύτερον, παρέχον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς τὴν ἐναγομένον νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἰδίας ἀγωγῆς τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀξιώσεώς του. (439—1852).

17

Τὸ 213 ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὁρίζον, ὅτι οἱ ἀνακόπτοντες δανεισταὶ χρεωστοῦν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς γενομένην κλήσιν νὰ προσφέρωσι τὰς χρεωστικάς ἀποδείξεις των, ἄλλως ἐνεργεῖται ἡ διανομὴ τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως χρημάτων χωρὶς αὐτοὶ νὰ συμμεθέλωσιν, ἐννοεῖ, ὅτι μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας δὲν ἀναστέλλεται ἡ ἐνέργεια τῆς διανομῆς, καὶ τότε οἱ μὴ παρουσιάσαντες τὰς ἀποδείξεις των δὲν συμμετέχουσι, δὲν ἐννοεῖ ὅμως τὰς μετὰ τρεῖς ἡμέρας προσφερομένας ἀποδείξεις, καὶ ἐνόσω ἡ διανομὴ δὲν ἐγένετο νὰ κηρύξῃ ἀπαρδεκτοὺς καὶ ν' ἀποκλείσῃ τοὺς ἔχοντας ἀποδεδειγμένα δικαιώματα νὰ συμμεθέλωσιν εἰς τὴν γενομένην διανομὴν ἂν οὗτος ᾗτον ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ᾗτοι νὰ καταστήσῃ αὐτὰς ἀπαρδεκτοὺς, ᾗθελεν ἐκφρασθῇ ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον 212 ἄρθρ. καθ' ὃ ἡ μὴ γενομένη κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν κατακύρωσιν ἀνακοπή, εἶναι ἀπαρδεκτος. (25—1852).

18

Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 593 τῆς πολιτ. Δικονομίας, περὶ τῆς παρελεύσεως τῆς μακροτέρας προθεσμίας ἐπὶ πλειόνων ἐναγομένων, σκοπεῖ ἀπλῶς τὴν οἰκονομίαν τῶν ἐξόδων καὶ δὲν εἶναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας διατεταγμένη. (52—1853).

19

Ἡ παρὰ τοῦ ἁρθρου 312 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου διατεταγμένη καταχώρησις τοῦ ναυτοδανείου εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροδικείου, μόνον

σκοπὸν ἔχει νὰ ματαιώσῃ πᾶσαν δολίαν τοῦ ὀφειλέτου συνεννόησιν μετὰ τοῦ δανειστοῦ, πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων δανειστῶν, ἐπομένως γενομένη μετὰ τὰς δέκα ἡμέρας ἐγγραφῇ, δὲν στερεῖ ἀπολύτως τὸν δανειστὴν τοῦ προνομίου του, ἀλλὰ μόνη δὲν ἀνατρέχει μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συμβάσεως, οὐδὲ παράγει ἀποτέλεσμα ἀπέναντι τῶν προγενεστέρων τῆς ἐγγραφῆς δανειστῶν, οὐχ' ἥττον ὅμως δικτηρεῖ τὸ πρὸν νόμιον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς ἀπέναντι τῶν δανειστῶν ἐκείνων οἵτινες κατεστάθησαν τοιοῦτοι μετὰ τὴν ἐκπρόθεσμον ἐγγραφὴν τοῦ πρώτου δανείου, καθότι ὡς πρὸς αὐτοὺς, οὐδεὶς δολία συνεννόησις δύναται νὰ ὑπάρξῃ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ πρώτου δανειστοῦ, τὸ δάνειον τοῦ ὁποίου ἐνεγράφη πρὶν ἢ ὑπάρξῃ τὰ τῶν μεταγενεστέρων τῆς ἐγγραφῆς δανειστῶν. 146—1853).

20

Τὸ ἄρθρον 938 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει ῥητῶς καὶ σαφῶς ὅτι τὸ βραδύτερον δεκατέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 937 ἀναφερομένης προσκλήσεως, ὀφείλουν οἱ δανεισταὶ νὰ προσαγάγῃ τὰς ἀποδείξεις των, καὶ νὰ αἰτήσωσι τὴν κατὰ τὰς, καὶ ὅτι πᾶσα βραδυτέρα προσαγωγή ἢ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις ἐπὶ τῷ προσαχθέντι ἐγγράφῳ εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορρίπτεται παρὰ τοὺς εἰρηνοδίκους ἢ συμβολαιογράφους. Τὸ δὲ ἄρθρον 949 τῆς αὐτῆς Δικονομίας τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει εἰς τοὺς δανειστὰς ν' ἀνακόβουν τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, ἐννοεῖ ὅτι δύναται οὗτοι νὰ παραπονεθῶσι διὰ τῆς ἀνακοπῆς των ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδικίας τὴν ὁποίαν τυχὸν ἐπέφερον ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅστις συνέταξε τὸν πίνακα, ἢ ὁ πρόεδρος, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις, ἢ μὴ ἐκτιμήσας αὐτὰς ὠρθῶς ἢ παραβιάσας τὰς περὶ κατατάξεως διατάξεις τοῦ Νόμου, καὶ οὐχὶ ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ δανεισταὶ νὰ προσάγῃσι διὰ τῆς ἀνακοπῆς των ἀποδείξεις, ἢ ἄλλα δικαιολογητικὰ ἐγγράφα, τὰ ὁποῖα νομίμως ἀπέβλεψεν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς μὴ προσαχθέντα ἐνώπιον του ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, διότι ἂν τὸ εἰρημένον ἄρθρον εἶχε ταύτην τὴν ἔννοιαν, τότε καθίστατο ματαία τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως συμβολαιογράφου ἢ εἰρηνοδίκου διαδικασίας ἀλλ' ἕκαστος δανειστὴς ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἀπευθείας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὴν κατὰ τὰς τῆς, καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς αἰτήσεις του προσάγων αὐτόθι κατὰ πρῶτον τὰς ἀποδείξεις του, χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ ποτὶς ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως, ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Νόμος οὗτος δὲν ἤθελεν ἐκφράζεσθαι τοιοῦτον αὐστηρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς (147—1853).

21

Ἡ προθεσμία τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων ἀρχεῖται κατ' ἕκαστον

τῶν διαδίκων, ἅμα ὁ ἕτερος αὐτῶν κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν. (270—1853).

22

Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρ. 338. ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅτι μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετάζονται ἐν τῇ αὐτῇ διὰ τῆς πρὸς ἀπόδειξιν παρεμπιπτούσης πράξεως ὠρισμένη προθεσμία, ἐπεταὶ ὅτι θὰ μόνον εἰς τῶν διαδίκων ἦναι πρὸς ἀπόδειξιν ὑπόχρεως καὶ ἐπιδίδων τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ παραμελήσῃ νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν, ἐνῷ ὁ δικαιούμενος εἰς ἀνταπόδειξιν διεξαγάγῃ ταύτην, ἀποκλείεται κατ' αἴτησιν τούτου ν' ἀποδείξῃ ἀκλουθῶς. (142—1854).

23

Τ' ἄρθρα 871 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτ. Δικονομίας προβλέπουσι καὶ κανονίζουσι τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστῶν κατὰ τ' ἄρθρα 854—856 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀναφωμένους δίκας κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ἥτις, καθὼς δυναμένη νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἄνευ ἐκτελεστοῦ τίτλου ἐπὶ ἀπλῷ ἐγγράφῳ ἐμφαίνοντι ἐκκαθαρισμένας τὰς τοῦ δημοσίου αξιώσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς αὐστηρότητας τοῦ ἄρθρου 872 οὐδὲ περιορίζονται αἱ κατὰ τῶν εἰς τοιαύτας ἐκδιδομένων πρωτοδίκων ἀποφάσεων ἐφέσεις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν καὶ σύντομον προθεσμίαν τῶν δέκα ἡμερῶν τοῦ ἄρθρου 871. (22—1856). Σύμφωνας (283—1860), (18—1861) ἔχουσα οὕτω:

Ἢ δεκαήμερος πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ἥτις χωρηγεῖται δυνάμει τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 910, 911 καὶ 871 τῆς Πολ. Δικονομίας κατ' ἀποφάσεων ἐκδιδομένων ἐπὶ ἀνακοπῆς τρίτου, ἀνάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς δικαστικῆς ἐνεργουμένης ἐκτελέσεως, εἰς αὐτὴν ὅμως δὲν περιλαμβάνονται αἱ διοικητικῶς ἐνεργοῦμεναι ἀναγκαστικαὶ ἐκτελέσεις αἰτινες δυνάμει ἐιδικῶν νόμων ἐνεργοῦνται παρὰ τῶν ἀρμοδίων διοικητικῶν ἀρχῶν, μὴ ὑπαρχόντων δὲ τοιαύτων ἐιδικῶν νόμων τηρεῖται ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 236 καὶ ἐπ. καὶ 619 καὶ ἐπ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας διαδικασία, καθ' ἣν ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ ἐφέσεως καὶ προθεσμίας αὐτῆς ἀρχαί, τοὔτεστι χωρηγεῖται τριακονθήμερος προθεσμία πρὸς ἔφεσιν τῶν ἐπὶ τοιαύτων ἀνακοπῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων. Σύμφωναι ταύτῃ καὶ αἱ (103—1861) καὶ (96—1862).

24

Τὸ ἄρθρον 1019 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὀρίζει τριῶν ἡμερῶν προθεσμίαν διὰ τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατὰ τὰς προσωπικὰς κρατήσεις ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἡ προθεσμία δὲ αὕτη ἐφαρμόζεται πάντοτε εἴτε κατοικεῖ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως ὁ ἀνακόπτων εἴτε οὐχί, διότι ἡ περικοπὴ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀφ' οὗ ἡ ἀπόφασις παραδοθῇ πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἢ κατὰ τ' ἄρθρα 143 καὶ 144 πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτόν

κατοικοῦντα εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως κανονίζει ἀπλῶς τὸν χρόνον, ἀφοῦ ἀρχεται ἡ τριήμερος προθεσμία καὶ οὐχὶ τὰς περιπτώσεις ἐν αἷς λαμβάνει χώραν. (25—1857).

25

Κατὰ τ' ἄρθρον 785 798 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἡ ἐπανάληψις συγχωρεῖται κατὰ τῶν τελεσιδίκων ἢ ἀνεκκλήτως ἀπαγγελομένων ἀποφάσεων ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κατὰ Νόμον κοινοποιήσεως τῶν τοιούτων ἀποφάσεων· τελεσιδίκου δὲ ἀποφάσεις θεωρεῖ ὁ Νόμος τὰς μὴ ὑποκειμένας εἰς τακτικὸν ἐνδίκον μέσον τούτέστιν εἰς ἔφεσιν ἢ ἀνακοπήν· ἂν δὲ κατὰ τινος τελεσιδικίου ἀποφάσεως γίνῃ πρότερον προσφυγὴ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον πρὸς ἀναίρεσιν, καὶ ἔπειτα μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἀναίρεσεως ζητηθῇ ἡ ἐπανάληψις, πάλιν ἡ πρὸς ἐπανάληψιν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καθ' ἣν ἡ ἐπανάληψις τελεσιδικίου ἀποφάσεως, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι ἡ προσβαλλομένη δι' ἐπανάληψιν ἀπόφασις δὲν κατέστη τελεσιδικία μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀλλὰ προὔπηγε τοιαύτη πρὸ τοῦ νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις, καὶ διότι ἡ ἀναίρεσις δὲν εἶναι τακτικὸν ἐνδίκον μέσον, ἀλλὰ ἑκτακτον, ὥς καὶ ἡ ἐπανάληψις, ὥστε ἡ χρῆσις τοῦ ἐνὸς οὐδὲν καλύπτει τὴν χρῆσιν τοῦ ἑτέρου, ἀλλὰ δύναται νὰ λάβῃσι χώραν συγχρόνως ἐκάτερα ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ Νόμου ὁρισμένης δι' ἕκαστον προθεσμίας καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις εἰς ἃς ἕκασον ἐπιτρέπεται. (74—1857).

26

Ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν πρέπει νὰ παρατείνεται ὅταν ὁ κοινοποιῶν τὴν ἔφεσιν πληρεξούσιος κατοικῇ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἐνῶ καὶ ὁ ἐφεσιβλήτης, μὴ λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπὸ τῆς τοῦ ἀντιδίκου του. (65—1857).

27

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 753, 495 καὶ 496 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, συνάγεται, ὅτι τότε μόνον εἰς τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν προστίθεται καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅταν οὗτος κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀμρότεροι κατοικοῦσιν ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ, διότι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ὑπάρχει νόμιμος λόγος ὅπως γίνῃ τοιαύτη προσθήκη. (155—1857).

28

Κατὰ τὸ ἄρθρον 355 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ ἐν ταῖς ἁρθροῖς 352 καὶ 353 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι συμβαίνουναι καὶ ὅταν ὁ ἥδη δεκτὸς γενόμενος ὄρκος δὲν δοθῇ, ἢ ὁ ἐμνύων δὲν ἐνεφανέσθῃ κατὰ τὴν πρὸς ὀρκοδοσίαν ὁρισμένην προθεσμίαν. Ἐκ τούτων δὲ

καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 197 καὶ 199 τῆς ἰδίας Δικονομίας, καθὰ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ δικαστήρια ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὸν Νόμον καὶ τὴν ἀπόφασιν, ἐπεκτείνοντα καὶ ἄνευ τῆς συναίνεσως τῶν διαδίκων τὴν προθεσμίαν, ἀλλ' οἱ δικασταὶ ὀφείλουσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ν' ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς μὴ ἐμφανίσεως ἢ τῆς παραμελήσεως τῆς προθεσμίας, τὰ ὅποια ὀρίζονται εἰς τὰ καθ' ἕκαστα ἔτη τῆς διαδικασίας, χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ ὁριζήσαντος, ἀποδεικνύεται, ὅτι καίτοι γενομένου δεκτοῦ ὑπὸ τοῦ ὁμώσαντος τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπαχθέντος ὅρκου, μὴ δοθέντος ὅμως εἰς τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν, δὲν ἐπιτρέπεται ἄνευ τῆς συναίνεσως τοῦ ἀντιδίκου τοῦ νὰ ταχθῇ ἄλλη προθεσμία πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ ὅρκου, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀκυρότης τοῦ δοθέντος ὅρκου προῆλθεν ἐξ αἰτίας δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ὁμώσαντος, καθότι οὔτε τὸ ἄρθρον 203 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιτρέπει ἀπολύτως τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀκύρου πράξεως, καὶ ἂν ἡ ἀκυρότης προῆλθεν ἀπὸ τῶν διαδίκων αὐτὸν, οὔτε αἱ περὶ ὅρκου διατάξεις συγχωροῦσι τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀκύρου ὁρκοδοσίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν προθεσμιῶν, ὅπως συγχωρεῖται ῥητῶς ἐπὶ τῆς ἀκύρου γενομένης ἐξετάσεως μαρτύρων. (39—1858).

29

Περὶ ἐγκρίσεως πρακτικῶν δημοπρασίας.

Κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1855 Β Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὑπὸ χοιρείου ΣΟΖ' νόμου τοῦ αὐτοῦ ἔτους περὶ ἐκβαίσεως κατείσπραξιν τῶν ἐγγείων φόρων κλπ. εἰς τὴν πενθήμερον προθεσμίαν, καθ' ἣν ὁ πλειοδότης εἶναι ὑπόχρεως διὰ τὴν προσφορὰν τοῦ λογιζέται ἢ τε ἡμέρα τῆς παραλαβῆς τῶν πρακτικῶν ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου καὶ ἡ τελευταία τῆς προθεσμίας ταύτης ἡμέρα, καὶ ἂν ᾖ ἡμερᾶς ἑορτάσιμος, διότι δὲν πρόκειται περὶ προθεσμίας ὑπολογιζομένης κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ διότι τὸ ῥηθὲν 12 ἄρθρον ὀρίζει ὅτι ὁ πλειοδότης εἶναι ὑπόχρεως διὰ τὴν προσφορὰν τοῦ μέχρι πέντε ἡμερῶν, λογιζομένων ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Ἰπουργεῖον παραλαβῆς τῶν πρακτικῶν, ἐκφράζει σαφῶς, ὅτι καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα περιλαμβάνονται εἰς τὴν πενθήμερον προθεσμίαν. (112—1858).

30

Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 338 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ ἐμμάρτύρου ἀποδείξεως ἡ προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιοῦντος τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν κατὰ τοῦτο μόνον ὅτι δὲν δύναται οὗτος, ἀρχαμένης κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου του, νὰ προτείνῃ καὶ ἐξετάσῃ πλέον καὶ αὐτὸς μάρτυρας. (293—1858).

31

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 505, 515. § 518. § τελ. 752. § 4 καὶ 753 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἐπὶ εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία εἶναι τριακονθήμερος αὐξανομένη ἕνεκεν ἀποστάσεως, ἂν δ' ἐξεδόθῃ ἐρήμην τοῦ ἐκκαλοῦντος τότε ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν τρέχει διαρκούσης τῆς πενθημέρου πρὸς ἀνακοπὴν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ εἰρηνοδικειακὴ ἀπόφασις ἐκπύρηνται προσωρινῶς ἐκτελεστὴ (ἄρθρα 752. § 2 καὶ 756. § 4 τῆς ἰδίας δικονομίας). (45—1859).

32

Ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν συνδυασμένων 249 καὶ 307 ἄρθρων τῆς πολ. Δικονομίας, ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει πρὸς τοῖς ἄλλοις προσδιορίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τουτέστι προσδιορίζεται ἡ ἐναρξίς τῆς ἐξετάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ λήξις, ἅρα κατ' αὐτὰ τ' ἄρθρα καὶ τὸ 338 ἀρκεῖ ἐντὸς τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, καὶ ἂν δὲν ἀποπερατωθῇ αὕτη ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας, μήτε ὁ διάδικος ὑποχρεοῦται πρὸ τῆς παρελεύσεως ταύτης νὰ ζητήσῃ νέαν, μήτε ἀποκλείεται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἐντὸς τῆς κατὰ πρῶτον τεθείσης προθεσμίας μάρτυράς του καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς, ὅταν οὗτος δὲν ᾖ αἴτιος τῆς μὴ ἐξετάσεώς των. (242—1859). Σύμφωνος καὶ ἡ 21 τοῦ 1860 ἔχουσα οὕτως:

— Κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθρον 249 καὶ 307 τῆς Πολ. Δικονομίας) διὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων ἀπαιτεῖται νὰ προσδιορίζηται ὁ χρόνος ἥγουν ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα προσέτι, δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως νὰ ὁρίζηται καὶ τὸ πέρας τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν, διότι τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ διαφόρων περιστατικῶν, οἷον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαρτύρων, ἐκ τῆς ἐμφανίσεως ἢ μὴ αὐτῶν κατὰ τὴν πρῶτην κλήτευσιν, ἐξ ἐνδεχομένων κωλυμάτων τοῦ ἐξετάσοντος δικαστοῦ ἢ δικαστηρίου καὶ ἄλλων, τὰ ὅποια δὲν δύναται νὰ προαίρῃ ἐκ τῶν προτέρων τὸ διατάσσον τὴν ἀπόδειξιν δικαστήριον. (21—1860).

33

Ὅταν ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων κοινοποιῇται εἰς τὸν πληρεξούσιον ἀντίκλητον τοῦ διαδίκου καὶ προσκαλῇται αὐτὸς νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τ' ἄρθρα 340 καὶ 344 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἄλλη προθεσμία νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν ὅταν κατοικῇ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς ἐξετάσεως τόπον εἰμὴ ἡ τῶν 24 ὥρῶν. (14—1860).

34

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 735, 755 ἀριθμ. 2. καὶ 756 ἀριθμ. 2—4 τῆς Πολ. Δικονομίας, προκύπτει ὅτι ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, καὶ ἐπὶ ὀριστικῶν ἀποφάσεων ἐρήμην ἐκδοθεῖ-

σῶν, ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὥστε ἡ πρὸς ἔφεσιν καὶ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία τρέχουσι συνάμα, καθότι ὁρίζοντος τοῦ ἀρθρου 435 ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις διεξάγονται καὶ ἀποφασίζονται κατὰ τ' ἀρθρα 752 καὶ 756, ἐξαιρεῖ ρητῶς τὸν § 1. τοῦ ἀρθρου 752 καὶ 756, καθ' ὃ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν ἀρχεται ἐνὸςω διαρκεῖ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν, ἡ δὲ ἀνωτέρω ἔννοια τοῦ Νόμου ὑποστηρίζεται ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου 752 ἀριθ. 1, καθ' ἣν καὶ ἐπὶ πολιτικῆς ὑποθέσεως, ἐὰν ἡ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἐκηρύχῃ προσωρινῶς ἐκτελεστή (καὶ αἱ τοῦ ἐμποροδικείου ἀποφάσεις εἶναι δυνάμει τοῦ Νόμου προσωρινῶς ἐκτελεσταί) (ἀρθρα 732—735 τῆς Πολιτ. Δικονομίας), ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. (34—1860).

35

Πρὸς κοινοποίησιν ἐγκρίσεως πρακτικῶν δημοπρασίας.

Κατὰ τὸ ἀρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1855 Βασ. διατάγματος, ὁ τελευταῖος πλειοδότης εἶναι ὑπόχρεως διὰ τὴν προσφορὰν του μέχρι πέντε ἡμερῶν, λογιζομένων ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον παραλαβῆς τῶν πρακτικῶν, μὴ συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἡμερῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν πρακτικῶν, καὶ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐγκρίσεως εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δημάρχου ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ οὐοίου ἐνηργήθῃ ἡ δημοπρασία. (151—1860).

36

Ἡ ἔφεσις κατὰ τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ ἐρίδων ἀναφυομένων κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν διὰ τοῦ ἀρθρου 871 σύντομον δεκαήμερον προθεσμίαν. (248—1860).

37

Κατὰ τὸν Νόμον Π. 11, 12, 57 (29. 2) οἱ αὐτοκληρονόμοι ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀποχῆς, ἐνὸςω δὲν ἀναμιχθῶσιν εἰς τὴν κληρονομίαν, καθότι οὐδεὶς Νόμος τοὺς ὑποχρεοῖ νὰ δηλώσωσι τὴν ἀποχὴν των ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας, οἱ δὲ Νόμοι τοῦ Κωδ. 19, 22. § 1. (6. 30) ἀφορῶσι τὸ τῆς διατκέψεως δικαίωμα. (251—1860).

38

Εἰς τὴν πρὸς ἀνακοπὴν ὀκταήμερον προθεσμίαν περὶ τῆς διαλαμβάνει τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 Β. διάταγμα ὑπόκειται μόνον ὁ διάδικος καθ' οὗ ἐξεδόθη ἡ δι' ἀνακοπῆς προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ τρίτος, ὅστις δὲν συνήργησεν εἰς αὐτὴν ἢ δὲν προσεκληθῇ, ἢ δὲν προσελήφθῃ εἰς τὴν δίκην διὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως, διότι οὗτος, ἐὰν ἐκ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς

προσβάλλονται ὅπωςδήποτε τὰ νόμιμα συμφέροντά του καὶ θελήσῃ ὡς τρίτος, ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν, κατὰ τὰ 235 καὶ ἐπόμενα ἄρθρα τῆς αὐτῆς Δικονομίας, δὲν περιορίζεται ἐκ τῆς προθεσμίας τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν, τοιοῦτος δὲ εἶναι καὶ ἐκεῖνος, παρ' ᾧ γίνεται κατὰσχέσις ἐπὶ χρημάτων ἄλλου ὡς ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ, ὡς γίνεται πρόδηλον ἐκ τῶν ἄρθρων 869 καὶ 927—935 τῆς Πολ. Δικονομίας. (188—1861).

33

Τὸ ἄρθρον 523 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὀρίζει μὲν ὀκταήμερον προθεσμίαν ὑπὲρ τῶν ἐναντιουμένων εἰς τὸν συμβιβασμὸν δανειστῶν, δὲν ὑποβάλλει ὅμως εἰς τὴν αὐτὴν προθεσμίαν καὶ τὴν ἀγωγὴν ἢ ἐνστάσιν τὸν δόλον, τῆς ὁποίας κατὰ τὰς κοινὰς ἀρχάς τοῦ δικαίου γίνεται χρῆσις μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δόλου. (214—1861).

40

Ἡ πρὸς ἀντίρρουν προθεσμία ἄρχεται κατὰ Νόμον (Πολιτ. 816, 847) ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ὀριστικὴ δὲ γίνεται ἡ ὅρκον ἐπιβάλλουσα καὶ τὰς συνεπείας τῆς δόσεως αὐτοῦ ὀρίζουσα ἀπόφασις, ἀφοῦ ὁ ὅρκος δοθῇ. (221—1861).

41

Κατὰ τὸ ἄρθρον 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν οἱ διαδίκου κατοικοῦν εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὸν τοῦ δικαστηρίου, προστίθεται κατὰ τὸν λογισμὸν τῶν προθεσμιῶν δι' ἑκάστον σχολὸν ἀποστάσεως μία ἡμέρα προσέτι, ἡ δὲ διάταξις αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρον 311 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐφαρμόζεται ἐπὶ κλητεύσεως διαδίκων πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων ἐὰν οἱ κλητέοι δὲν κατοικῶσιν εἰς τὸν τόπον τῆς γενομένης ἐξετάσεως. (312—1861).

42

Κατὰ τὸ ἄρθρον 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν διαδίκου κατοικῶσιν εἰς ἄλλον τόπον, ἢ τὸν τοῦ δικαστηρίου, προστίθεται κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προθεσμιῶν καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὅταν ὁ νόμος τὸ ὀρίζει ρητῶς· οὐδεὶς δὲ Νόμος διατάττει ὅτι εἰς τὸν ἀνακόπτοντα ἐντὸς τῆς τριμήρου προθεσμίας πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς του δίδεται πρὸς ἐμφάνησιν αὐτοῦ καὶ ἑτέρα προθεσμία ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας του ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου· τοῦτο δὲ τὸ δικαίωμα ὁ Νόμος παραχωρεῖ μόνον εἰς τὸν κλητευόμενον πρὸς ἐμφάνησιν διαδίκου, καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐπεκτείνεται κατὰ Νόμον ἕνεκα ἀποστάσεως ἢ προθεσμίας μόνον πρὸς ἐνέργειαν καὶ γνωστοποίησιν τῆς ἀνακοπῆς του, ὁσάκις αὗτος κατοικεῖ εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὸν τοῦ διαδίκου τόπον. (διάταγμ. 18 Σεπτεμβρίου 1836.) (409—1862).

43

Ὅταν δικόγραφον ἐπιδοθῇ ἐκπροθέσμως καὶ ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος κοινοποιεῖται αὐτοῦ προήλθεν ἐκ πράξεων τοῦ πρὸς δὲ ἡ κοινοποιήσας, καὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ του, δὲν θεωρεῖται ὅτι παρημέλησε τὴν προθεσμίαν, διότι κατὰ τὸν Νόμον Βασ. (2. 3) 164 Βασ. XLIV- 19. § 23. B. (XLIII. 1) 82. Βασ. XXIV. 1. § 3, ὅταν ἡ ἐκπλήρωσις πράξεως τινος ἐμπιδοθῇ παρ' ἐκείνου, ὅστις ὠρελεῖται ἐκ τῆς ματαιώσεώς της ὑποτίθεται ὅτι ἡ πράξις ἐξετελέσθη. (180—1862).

44

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 338 τῆς πολιτ. Δικονομίας προκύπτει ὅτι μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν συγχωρεῖται πλεῖν εἰς οὐδέναν τῶν διαδίκων, οὔτε εἰς τὸν ἀποδεικνύοντα, οὔτε εἰς τὸν ἀνταποδεικνύοντα νὰ προβάλλῃ νέους μάρτυρας ἀνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἀντιδίκου του, καθόσον εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις ἡ αὐτὴ ὑπάρχει ὑποψία τῆς διαφορᾶς τῶν μετὰ τὴν ἐναρξιν προτεινόμενων μαρτύρων, ἥτις καὶ προῦκλάσε τὴν ἀπαγόρευσιν. (159—1862).

45

Τότε μόνον ἐπεκτείνεται ἡ τριετής προθεσμία ὅταν ἀπαιτῇται ἡ ἐπανάληψις τῆς δίκης ἢ διορισμός νέου ἀντικλήτου, οὐδεμίαν δὲ ἄλλην ἐπέκτασιν ἐπιτρέπει ὁ νόμος, ἀλλὰ διατάσσει ν' ἀρχεῖται ἡ τριετής προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς διαδικασίας, ἥτοι ἀφ' οὗτου δὲν ἐνεργήσῃ ὁ διαδίκος πρᾶξιν τινα ἐγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. (183—1863). (*)

ΠΡΙΚΟΚΤΗΤΟΝ.

I

Τὸ ἀρθρον 9 τοῦ ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1855 περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερούντων Νόμου, ἐπιτρέπον ἀνευ τινὸς ἐξαιρέσεως τὴν ὑπὸ τοῦ προικοκτήτου, ἐπὶ ἀναλόγῳ αὐξήσει τοῦ χρέους του, πρόσκτησιν τοῦ ἐκ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς καταμετρήσεως τοῦ προικοδοτηθέντος αὐτοῦ κτήματος προκύψαντος πλεονάσματος, ἐννοεῖ ὡς πλεόνασμα, οὐ μόνον τὴν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς προικοκτησίας κατὰ λάθος τυχόν περιληφθεῖσαν, ἀλλ' ἅπασαν τὴν ὑπὸ τοῦ προικοκτήτου καθ' ὑπερβάσιν τοῦ προικοδοθέντος μέτρου κατεχωρένων, ὡς τὸ αὐτὸ κτῆμα μετὰ τῆς προικοκτησίας ἀποτελοῦσιν ἑκτασιν ἐκ προκειμένων ἀδιοθετῶν ἐθνικῶν γαιῶν, ἀδιαφόρως ἂν ἢ πλησιάζουσα ἑκτασις παρεχωρήθη ἀρχικῶς κατὰ λάθος.

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Ἀκυρότητος (6), Ἀνακοπῆς (2) καὶ (6), Ἀνατροπῆς (6), Ἀποδείξεως (40), Γραμματίου (3), Ἐφέσεως (4), Ἐληρηνομαίας (3), Ὅπισθογραφήσεως (1) καὶ (2) καὶ Πινακίου (1).

ἡ κατελήφθη ἀκολούθως δι' ἐπεκτάσεως τῶν τῆς προικοδοσίας ὁρί-
καθότι πᾶσα τοιαύτη διάκρισις ἀντίκειται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μηνθη-
τος Νόμου, στηριζομένου ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξε-
αὐτοῦ εἰς ἀρχὰς ἐπιεικείας. Τὴν ἐρμηνείαν δὲ ταύτην ὑποστηρίζει κα-
τοῦ προκειμένου Νόμου αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ἐν ἣ ῥητῶς ἀναφέρεται,
ληφθεῖσα ὑπ' ὅψιν κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτοῦ, οὐ μόνον ἡ πλημμε-
τῆς προικοκτησίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ μέρους πολλῶν προικοκτῆτων
βοῦσα χώραν καταπύκνους (πρακτ. Βουλῆς β'. συνόδου τῆς 4 περιό-
τόμ. α'. σελ. 196). (354—1862). Σύμφωνας καὶ ἡ (98—1863).
χρυσά οὕτω:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ΣΤΕ'. Νόμου τῆς 12 Αὐγούστου 1855
δημόσιον δὲν ἀναλαμβάνει αὐτοδικαίως τὴν κατοχὴν καὶ τὴν κυριότη-
τοῦ ἐκ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς καταμετρήσεως τῶν προικοδοτηθέν-
κτημάτων προκύψαντος τυχόν πλεονάσματος, οὐδὲ νὰ διεκδικήσῃ ἐ-
μένως δύναται τὸ πλεονάσμα τοῦτο, εἰμὴ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως
πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ· εἶναι δὲ ὅλως ἀδιάφορον, ἂν ἡ π-
νάζουσα ἔκτασις δὲν περιελήφθη ἀρχικῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς προ-
κτησίας, ἀλλὰ κατελήφθη ἀκολούθως (πρὸ τῆς ἐκδόσεως ὅμως τοῦ
ρημένου Νόμου) ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ προικοκτῆ-
καὶ ὡς ἐκ τῆς καταλήψεως ταύτης ἡ τῆς προικοκτησίας ἀξία ὑπερβα-
τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου τῆς 26 Μαΐου 1835 ὁρισθέντα ἀνώτατον αὐ-
ἄρον, καθόσον πᾶσα τοιαύτη διάκρισις ἀντίκειται εἰς τὸ πνεῦμα
προαναφερθέντος Νόμου στηριζομένου, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου
διατάξεων αὐτοῦ εἰς ἀρχὰς ἐπιεικείας, ἐν γένει δὲ καὶ ἀνεξαίρετως
ζοντος περὶ πλεονάσματος ἤγουν περὶ πάσης καθ' ὑπερβάσιν τῶν ὁ-
τῆς προικοκτησίας ἐκτάσεως ἐθνικῆς γῆς.

ΠΡΟΙΞ.

1

Κατὰ τὸ 1 ἄρθρ. τοῦ δ'. βιβλ. τίτλ. κ'. τῆς ἐξαβίβλου τοῦ Ἀ-
νοπούλου ἡ ἐκτιμημένη προίξ νομίζεται ὡς ἀληθὴς πώλησις καὶ ὁ ὁ-
ὀρεῖται ν' ἀποδώσῃ τὸ τίμημα τῆς ποικῆς. (303—1839).

2

Διαρκούντος τοῦ γάμου ὁ σύζυγος μόνον ἔχει τὴν ἐνέργειαν τῶν
τῆς προικὸς δικαίων καὶ τῶν περὶ αὐτῆς ἀγωγῶν καὶ ἐπομένως καὶ
δικαίου τῆς παραγραφῆς αὐτῆς (jl. 9. cod. de R. 3. 32, l. 33.
de jure dotium 23. 3 καὶ ἐξ ἀναλογίας l. 67 D. αὐτόθι) κλπ.
καὶ ἐκ τούτων ὠρεῖται καὶ ἡ γυνὴ ἐφ' ὅσον, μετὰ τὸν θάνατον
ἀνδρός, εἶναι ἀποδοτέα εἰς αὐτὴν ἡ προίξ μὲ ὅλα τὰ προαποκτηθέντα.
Ἡ δὲ ἐνέργεια τῶν αὐτῶν δικαίων καὶ ἀγωγῶν δὲν μεταβαίνει ἐ-

εἰς τὴν σύζυγον εἰμὴ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου (I. 30, cod. jure voluim 5, 12), ἐπομένως ὡς πρὸς τὴν διαρκούντος τοῦ γάμου, διὰ παραγραφῆς, ἀπόκτησιν, δὲν ἐξετάζεται ἐὰν ἡ σύζυγος, ἀλλ' ἐὰν ὁ σύζυγος εἶχε τὰ παρὰ τοῦ νόμου πρὸς ἀπολαβὴν τοιαύτης παραγραφῆς. (77—1846).

3

Τὸ ἐν ἰσχύει Αὐτοκρατορικὸν δίκαιον θεωροῦν ὡς μὴ ὑποχρεωτικὸς καὶ διὰ τοὺς συμβαλλομένους αὐτοὺς, τὰς μετ' ἀλλήλων προσπεποιημένας συμφωνίας ἐν γένει, ἀλλὰ κηρύττον ἰσχυρὰν μόνην τὴν ὑπὸ τὰς εἰκονικὰς συμφωνίας κεκαλυμμένην ἀληθῆ τῶν συμβαλλομένων θέλησιν, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἔχει ἀθέμιτον ἐνοχλήν (Κωδ. τίτλ. 22. B. 4) ἐπιτρέπει ἀναγκασίως κατὰ συνέπειαν τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ τὴν ἐπὶ εἰκονικότητι ἐνστασιν κατὰ τῶν προσπεποιημένων συναλλαγμάτων ἐν γένει, οὐδεὶς δὲ ἄλλος νόμος ἐπιφέρει ὡς πρὸς τὴν ἐξουσίαν ταύτην ῥητὴν τινα ἐξουσίαν, καθόσον ἀφορᾷ ἰδίως τὰ προικῶα συναλλάγματα, — ἐπεὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τούτων, ὅταν κατὰ τὴν σύστασιν τῆς προικὸς περιληφθῇ ἐν αὐτοῖς καὶ εἰκονικὴ τις συμφωνία περὶ προικοδοτήσεως κτήματός τινος (συμφωνία βεβαίως συγκεχωρημένη, διότι ἀπὸ ὃ προικοδότης καθὼ κύριος τοῦ κτήματός του ἔχει τὸ ἐλεύθερον τοῦ νὰ δώσῃ ἢ νὰ μὴ δώσῃ τοῦτο εἰς προῖκα, ἔχει καὶ ἐκ' αὐτοῦ τοῦ νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τῶν ἀπολαμβανόντων ἐπὶ τῆς προικὸς δικαίωμα τὴν κατ' ἐπιφάνειαν μόνον προικοδοτήσιν του). ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς κληρονόμους του ἢ τοῦ εἰκονικοῦ ἐνστάσις κατὰ τῆς σχετικῆς ταύτης συμφωνίας, ἅμα τις θελήσῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Αὐτοκρατορικοὶ νόμοι χαρακτηρίζουν τὴν προῖκα ὡς ἐνδιαφέρουσαν τὴν δημοσίαν τάξιν (I. 1. Π. 24. 3. 1, 2. Π. 23. 3) καὶ περιλαμβάνοντας αὐτὴν μὲν πολλὰ, εἰδικὰς ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἐγγυήσεις ψηφίζουσιν, ὅτι κατ' ἐξαιρέσειν τοῦ γενικοῦ κανόνος, καθ' ὃν καμμία συμφωνία γενομένη ὑπὲρ τρίτου προσώπου μὴ λαβόντος μέρος εἰς τὴν συνομολογίαν αὐτῆς δὲν χορηγεῖ εἰς τοῦτο δικαίωμα τι ἀπαιτήσεως, ἡ γυνὴ ἀποκτᾷ δικαίωμα ἀγωγῆς ἐπὶ τῆς ὑπὲρ αὐτῆς μεταξὺ ἄλλων συνομολογηθείσης προικὸς (I. 45. Π. 24. 3) ἀπαγορεύουσι τὴν μετὰ τὴν σύστασιν τῆς προικὸς καὶ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου μεταβολὴν τῶν προικῶν συμφωνιῶν ἀνευ τῆς συναίνεσεως καὶ τῆς μεσολαβήσεως τῆς ἀπαξ προικοθεθείσης γυναικὸς (I. 7. l. 204. Π. 23. 4. l. 29 l. 40. Π. 24. 3. l. 7. cod. 5. 12) καὶ ἐμποδίζουσι πᾶσαν (μὴ ἐν ῥηταὶς ἐξαιρέσει συγκεχωρημένην) καὶ συναίνεσις ἔτι ἀμωτέρων τῶν συζύγων ἐκποίησιν τῶν προικῶν ἀκινήτων (I. un. c. 5. 13) συνάγεται ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων, οὐχὶ ὁ ἀποκλεισμός, ὡς προσέχθη, τοῦ δικαίωματος τῆς ἐπὶ εἰκονικότητος προσβολῆς τῶν προικασυμφωνιών, ἀλλ' ὁ περιορισμός μόνον τοῦ δικαίωματος τούτου ὡς πρὸς τὰ

μέσα καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς τοῦ εἰκονικοῦ ἀντικειμένου ἀποδείξει, μετὰ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ θέματος αὐτῆς πλαγίως ἀνατραπῶσιν ἢ οὐ διαπερνοῦσιν αἱ εἰρημέναι τοῦ Νόμου ἀπαγορευτικαὶ διακελεύσεις καὶ εἰδικαὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἐνδιαφέρουσαι τὴν δημοσίαν τάξιν ἐγγυήσαι (1—1847).

4

Ἡ προῖξ εἶναι ἀπαλλοτρίωτος καὶ ἂν προσέτι ἀποδειχθῇ ὅτι ἀμφότεροι οἱ συζῆγοι ἠπάτησαν τὸν δανειστήν παραστήσαντες τὸ κτήμα ὡς μὴ προικῶν. Διότι κατὰ τὴν Νεαράν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τῆς ὁποίας τὴν περίληψιν περιέχει καὶ ὁ Ἀρμενόπουλος (§ 62. Γ' καὶ § 19 Δ' Θ') κατὰ τοὺς προγενέστερους περὶ προικὸς νόμους, τοὺς ὁποίους ἡ ρωμαεῖσα Νεαρά ρητῶς καθιεροῖ (int. 2. 8. f. un. cod. 5. 13.) καὶ κατὰ τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς συζῆγους ἐκποιῶσιν καὶ νὰ ὑποθηκεύωσι τὰ προικῶα ἀκίνητα κτήματα, ὁ δὲ συζῆγος ἀπὸ τὸν Νόμον τοῦ δικαίωματος τοῦ ὑποχρεῶναι κτήματι οὐδένα γεννᾷ δεσμὸν (l. 8. pr. c. 8. 16 Nexum non facit praedictum nisi persona quae jure potuit obligare) καὶ ὡσαύτως ὅλα τὰ ἐναντὶ ἀπαγορευτικοῦ Νόμου πράττόμενα εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρα καὶ μὴ ὄντα καὶ οὐδεμίαν ἐπιφέροντα νόμιμον συνέπειαν (Ἀρμεν. § 13. A. A. L. C. 14) ὅθεν καὶ ρητῶς ἡ μνησθεῖσα Νεαρά 64 χαρακτηρίζει ὡς μὴ γράφειαν, οὐδὲ λεγθεῖσαν, οὐδὲ παράγουσαν κἀμμίαν ὠφέλειαν εἰς τὸν δανειστήν πᾶσαν περὶ ὑποθηκεύσεως προικιμαίου κτήματος συμφωνίαν τῶν συζῆγων, τὰς διατάξεις δὲ ταύτας ἰδίως καθιεροῖ καὶ ὁ περὶ ὑποθηκῶν Νόμος, κατὰ τ' ἀρθρα 2 καὶ 15 αὐτοῦ, κηρύττων ὡς ἀνεπίδεκτα ὑποθήκης τὰ μὴ ὑποκειμένα εἰς ἐκποίησην ἀκίνητα, ὡς εἶναι τὰ προικιμαία καὶ ὡς ἀνίσχυρον πρὸς ὑποθήκην τὸν τίτλον τῆς συμφωνίας, ὅταν ὁ δικηγόρος ταύτην δὲν ἔχῃ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκποιῇ τὸ κτήμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει τὴν ὑποθήκην· ὅθεν ἐκ τούτων ὅλων προκύπτει ἀναγκαιῶς ὅτι κατὰ βουλὴν τοῦ Νόμου ἡ ὑποθηκίασις προικῶν κτήματος, ὅπως δῆποτε διαπραχθεῖσα, εἶναι ριζικῶς ἄκυρος, καὶ ὡς μὴ ποτε γενομένη καὶ οὐδεμίαν παρέχουσαν ὠφέλειαν εἰς τὸν δανειστήν.

Ἐάν δὲ καὶ ὑποτεθῇ νομίμως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ συζῆγος μετὰ τοῦ συζύγου δολίως ἐδήλωσαν δι' ἰδιαίτερου ἐγγράφου καὶ διὰ τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου, ὅτι τὸ ὑποθηκευθὲν κτήμα δὲν εἶναι προικῶν καὶ οὕτως ἠπάτησαν τὸν δανειστήν, δὲν δύναται νομίμως εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ν' ἀπαρριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τῆς γυναικὸς περὶ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ὡς ἀκύρου, διὰ τὸν λόγον, ὅτι «αἱ ἀπατώμεναι γυναῖκες, μὴν αἱ ἀπατῶσαι βουλοῦνται ἐν ἐκάστη ἐνοχῇ,» καὶ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ παρῇ ἀγωγὴν ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου, διότι ἐνταῦθα ἡ γυνὴ παρέρχεται τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐκ τῆς ριζικῆς ἀκυρότητος, τὴν ὁποίαν ὁ Νόμος

διαγράφει, και διότι ὁ διαληφθεὶς περὶ ἀπάτης κανὼν ἀναφέρεται παρὰ τοῦ Νόμου εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐψηφίσθη ὑπὲρ τῶν γυναικῶν τὸ Βελλικάνειον δόγμα, καὶ καθ' ἃς ἀναδέχονται αὐταὶ ἐνοχὰς ἐπὶ ἐλευθέρᾳ αὐτῶν διαχειρίσεως καὶ διαθέσεως, οὐδὲ δύναται ἄλλως κατ' ἀναλογίαν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ διαθέσεως προικῶν ἀκινήτων, ὁ εἰρημένος κανὼν, καὶ ἡ διάταξις δευτέρα τοῦ Κώδικος *si minor se majorem dixerit* διότι εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀπατῶσιν ἡ τε γυνή, ἐπὶ ἐλευθέρᾳ διαχειρίσεώς της, καὶ ὁ ἐνῆλιξ, πρῶτον μὲν πρόκειται μόνον περὶ ἰδιωτικοῦ αὐτῶν συμφέροντος, δεύτερον δὲ ὁ λόγος ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὁ Νόμος βοηθεῖ τὰς γυναῖκας διὰ τοῦ Βελλικανείου δόγματος, καὶ τοὺς ἀνηλικίους διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως, εἶναι τὸ ἀσθενὲς τῆς προσωπικῆς κρίσεώς των, τῆς μὲν γυναικὸς ὡς ἐκ τοῦ φύλου *propter sexus inibecillitatem* l. 2. § 1. Πανδ. (16. 1), τοῦ δὲ ἀνηλικίου ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας *aetatis beneficio* (l. 6. Δ'. 4. 1) καὶ ἐπομένως ἐὰν τὰ πρόσωπα ταῦτα διὰ τῶν πράξεων των δεικνύουσιν ὠριμότητα κρίσεως, ὥσπερ ὅταν μηχανεύωνται τὴν ἀπάτην *cum malitia suppleat aetatem* (l. 3. C. 2. 43), ὁρῶς ὁ Νόμος ἀρνεῖται εἰς αὐτὰ τὰς εἰρημένας βοηθείας, θεωρῶν τὰς πράξεις των ὡς πράξεις ἀνδρὸς τελείου, ἀλλ' ἐπὶ τῆς τῶν προικῶν πραγμάτων περιπτώσεως, παρίστανται δύο ἕτερα νέα στοιχεῖα, τὰ ὅποια ἐπιφέροντα τὴν ἀνομιότητα τῶν περιπτώσεων, ἀποκρούουσιν ἀναγκαιῶς καὶ τὴν ἀναλογίαν, τοῦτέστιν, τὸ πρῶτον, ὅτι αἱ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς προικὸς ἐψηφισμένοι παρὰ τῶν Νόμων ἀσφάλειαι, δὲν ἔχουσιν ὡς τελικὸν σκοπὸν κυρίως τὴν μόνην ἰδιωτικὴν τῶν γυναικῶν ὠφέλειαν, ἀλλὰ ταύτην μὲν ὡς μέσον, τελικὸν δὲ σκοπὸν ἔχουν τὸ δημόσιον συμφέρον *rei publicae interés* . . . Cum dolatas esse feminas ad sobolem procreandam replendamque liberis civitateni maxime sit necessarium (l. 1. d. 24. 3) πρὸς αὐξάνειν δηλαδὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἐπικρατείας, τὸ δεύτερον δ' ὅτι ἡ ὑπανδρὸς γυνή, ὡς πρὸς τὴν προίκα, ἥτις διαρκούντως τοῦ γάμου, μεταβαίνει εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρὸς, θεωρεῖται ὑπείκουσα, οὐχὶ μόνον εἰς τῆς ἰδίας κρίσεως τὴν ἀσθενείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐπηρεϊαν καὶ ὡς ἡ ἰδίᾳ αὐτῇ ἀπατωμένη οὐχὶ ἀπατῶσα *mariti seductionibus facile decipia* (Νεαρά 61) *quod et corpore et substantia et omni vita sua maritus fungitur* (l. 12. C. 8. 18), ἐπηρεϊκὴν τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξίν προσεπιβεβαιοῦν καὶ ἡ ὁλοσχερῶς ἀκυροῦσα τὰς ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ἀναδοχὰς τῶν γυναικῶν Νεαρά 131 K. 8, διό ἡ συναίνεσις τῆς γυναικὸς κηρύττεται ὡς μὴ ὕψα, καὶ ἡ συνδρομὴ τις κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν ἀμεσον ἢ πλαγίαν ὁπωσδήποτε ἐκποίησην τῶν προικῶν θεωρεῖται ὡς συνδρομὴ παθητικοῦ ὀργάνου, τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται

κατ' ἰδίαν θέλῃσιν ὁ ἐνεργὸς καὶ ὑπεύθυνος συζυγός, καὶ ὁ δῶλος ἐπομένως, ἂν καὶ κοινῶς κατ' ἐπιφάνειαν, παρὰ τοῦ ἀνδρογύνου πραττόμενος, δὲν δύναται, χάριν τοῦ εἰρημένου νομίμου τεκμηρίου, παρὰ τὴν θεωρεῖται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ συζύγου, μὴ ἐναγοποιούν τὰ τῆς προικὸς δύναμει τοῦ Νόμου ἀπαραβίαστα δίκαια τῆς συζύγου, ἢ δὲ παραδοχὴ ἐναντίου συστήματος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, ἤθελε δώσει καὶ ἀφορμὴν εἰς πλαγίαν καταδολίευσιν τῶν ἀσφαλιζουσῶν τὰς προίκας νομίμων διατάξεων, διὰ τῆς ἐπιβροχῆς καὶ μηχανορραφίας τῶν ἀνδρῶν. (30—1847).

5

1) Αἱ εἰς τὴν ἐξάριθμον τοῦ Ἀρμενοπούλου (εἰβλ. Δ'. τίτλ. ΙΒ'. § 14 καὶ ἐφεξῆς) περιεχόμεναι διατάξεις περὶ τῆς τύχης τῆς προικὸς μετὰ τὴν διὰ λόγου μοιχείας διάλυσιν τοῦ γάμου φέρουσι χαρακτῆρα ποινικόν, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκφράσεως των, ἐκ τῆς συμπαραβούλης των πρὸς τὰ ἀνάλογα τοῦ Κώδικος (N. 8. § 4. καὶ N. 11. § 1 καὶ 2. εἰβλ. Ε'. τίτλ. ΙΖ'.) καὶ τῶν Νεαρῶν (Κ. Β'. κεφ. 15. § 3 καὶ κεφ. 16. § 1. Ν. ΡΙΖ'. κεφ. 8 καὶ Ν. ΡΑΔ'. κεφ. 10) χωρία, ὅπου ἡ ἐνεκα μοιχείας ζημιώσεις τῆς γυναικὸς εἰς τὴν περιουσίαν αὐτῆς, ἤτοι, ἡ ἀπώλεια τῆς προικὸς, καλεῖται ῥητὸς ποινὴ, καὶ προσέτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν λοιπῶν περὶ μοιχείας ῥωμαϊκῶν διατάξεων, τῶν ὁποίων ὁ ποινικὸς χαρακτῆρ τὸσοῦ καταφανέστερος ἀποβαίνει, ὅσοι οἱ μνησθέντες νόμοι τὰς ἐπιβάλλουσιν ὡς συνέπειαν ποινικῆς καταδικάζουσας καὶ καταδίκης καὶ ὡς τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος τῆς μοιχείας, καὶ κατὰ τὸ σύστημα τῆς ῥωμαϊκῆς νομοθεσίας, τὸ ἀφορῶν τὰς σχέσεις τοῖς ποινικῆς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, ὁ προσφυγὼν ἀπαξ εἰς τὴν ποινικὴν δίκην, δὲν ἐδύννατο νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πολιτικὴν, καὶ τὰν ἀπάλιν Νόμος 6 τῶν Πανδεκτῶν de injuriis (47. 10)... *placet actum sit publico judicio, denegandum est privatum, similiter ex diverso*· ὅθεν ἔπεται ὅτι ὅσας ἢ διὰ μοιχείας παράβασιν τῆς περὶ τῶν γάμων πίστεως συνεπῆγεν εἴτε ποινικὴν εἴτε πολιτικὴν διαδικασίαν, καὶ ὡς συνέπειαν τῆς μὲν πρώτης διαφόρου ποινᾶς σωματικῆς τιμωρίας καὶ χρηματικῶν ζημιώσεων τῆς δὲ δευτέρας τὴν ἀποβολὴν τῆς γυναικὸς, αἱ συνέπειαι αὗται δὲν ἠδύναντο νὰ διακριθῶσι, καὶ μέρος μὲν αὐτῶν νὰ μεταδοθῇ εἰς τὴν ποινικὴν, μέρος δὲ εἰς τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν.

2) Ἄν ὁ αὐτοκράτωρ Λέων, θεσπίσας ἐκ νέου διὰ τῆς ΑΒ'. ἢ κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον ΙΘ'. Νεαρᾶς αὐτοῦ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ἀπώλειαν τῆς προικὸς τὴν ὁποίαν εἶχε προκαταργῆσει ἡ ΡΑΔ'. Νεαρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἀναφέρει ὅτι ἀπονέμει εἰς τὸν ἄνδρα τὴν προίκαν τῆς ἐνόχου μοιχείας γυναικὸς πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἡ ἀπονόμῃ αὕτη δὲν εἶναι ποινικὸν χαρακτῆρα· διότι διὰ

τῆς αὐτῆς Νεαρᾶς ἀφ' ἐνός μὲν ἐπιβάλλονται εἰς τὴν ἀλοῦσαν μοιχαλίδαν νέχι σωματικαὶ ποιναί, ἢ τῆς ἐκκοπῆς τῆς ρινὸς καὶ ἢ τῆς ἐγκλίσεως εἰς μοναστήριον, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰσάγεται πάλιν ὡς προταύξημα τῶν ποινῶν τούτων ἢ περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς εἰς τὸν ἄνδρα διατάξεις τῶν προτέρων νόμων, τὴν ὁποίαν εἶχεν, ὡς εἴρηται καταργήσει, ἢ ρῶδ'. 'Ιουστινιάνειος Νεαρᾶ, ὥστε ἡ ἐκ νέου εἰσαγωγή τῆς διατάξεως ταύτης ἂν καὶ δικαιολογῇ τὴν ἐπιδίκασιν τῆς προικὸς κατὰ τὸ σύστημα τῆς Νεαρᾶς τοῦ Λέοντος, δὲν συμμεταβάλλει ὅμως καὶ τὴν καθαρῶς ποινικὴν φύσιν, ἣν εἶχεν ἡ δήμευσις τῆς προικὸς ἐπὶ τῆς προτέρας Νομοθεσίας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἀδιαίρετον τῶν σωματικῶν ποινῶν καὶ τῶν χρηματικῶν ζημιώσεων ἐξακολουθεῖ ἐφαρμοζόμενον καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Νεαρᾶς.

3) Τὸ ἀδιαίρετον αὐτὸ τῶν περὶ μοιχείας ποινικῶν διατάξεων ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν 'Ελλάδι ἤδη ἰσχύοντος ποινικοῦ συστήματος καθ' ὃ, ὅρισαντος τοῦ Ποινικοῦ Νόμου διὰ τοῦ 286 ἄρθρου ἐν μόνον ποινῆς εἶδος εἰς τὴν μοιχείαν, τὸ τῆς φυλακίσεως, ὅλαι αἱ τῶν προγενεστέρων νόμων ποιναὶ θεωροῦνται καταργημέναι δυνάμει τοῦ 705 ἄρθρου καὶ ἀπαγορεύεται ῥητῶς διὰ τοῦ πρώτου ἄρθρου ἡ ἐπιβολὴ πάσης ποινῆς, μὴ προβλεπυμένης ἀπὸ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ αὐτοῦ Ποιν. Νόμου, ὥστε ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων παρέπεται ὡς συμπεράσμα ἀναγκαῖον, ὅτι καταργηθέντος διὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ Ποινικοῦ Νόμου ὁλοκλήρου τοῦ 'Ρωμαϊκοῦ Ποινικοῦ συστήματος συγκαταργήθησαν καὶ αἱ περὶ τῆς ζημιώσεως τῶν τε αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν τῆς μοιχείας εἰς τὴν χρηματικὴν αὐτῶν περιουσίαν διατάξεις, τοῦ 'Αρμενοπούλου, ὡς ἀποτελοῦσαι μέρος ἀδιαίρετον τοῦ προγενεστέρου Ποινικοῦ συστήματος· κατὰ δὲ τοῦ συμπεράσματος τούτου δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀντιταχθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἐπιτρεψάσης τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 686) τὴν πολιτικὴν περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν, δύνανται καὶ ὀφείλουσι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, προκειμένης διαλύσεως τοῦ γάμου λόγῳ μοιχείας, νὰ ἐφαρμόσωσι τὰς περὶ χρηματικῶν ζημιώσεων διατάξεις τοῦ 'Αρμενοπούλου, διότι αἱ διατάξεις αὗται εἶναι κατὰ τὸ 'Ρωμαϊκὸν Δίκαιον οὐσιαστικαὶ καὶ ἐπιβάλλονται κατ' αὐτὰ ὡς ποινὴ εἰς τὸ ἐγκλημα τῆς μοιχείας, ἄρα συμμετέχουσι τῆς τύχης ὅλων τῶν ἀρχαιοτέρων Ποινικῶν διατάξεων, οὐδ' εἰμποροῦν, μετὰ τὴν καθαιρέσιν τούτων, νὰ διασώσωσι τὴν ὑπαρξίν καὶ ἰσχύν των, ἂν καὶ ἐπετρέπη διὰ τῆς νεωτέρας Νομοθεσίας ἡ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ διαζυγίου λόγῳ μοιχείας προσφυγὴ εἰς τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν, προσφυγὴ, ἥτις ἄλλην δὲν δύναται νὰ ἔχη συνέπειαν παρὰ μόνον τὸ διαζύγιον, οὐχὶ δὲ καὶ ποινὰς χρηματικὰς, ὁποῖα τὸ ἀρχαῖον ποινικὸν σύστημα περιελάμβανεν.

4) 'Ἢ ἀπονομὴ ἰσχύος εἰς τὰς περὶ χρηματικῶν ζημιώσεων λόγῳ

μοιχείας διατάξεις τῶν Ῥωμαϊκῶν Νόμων καὶ τοῦ Ἀρμενοπούλου ἰσχύοντος τοῦ σημερινοῦ ποινικοῦ συστήματος, ἤθελεν εἶσθαι εἰς ἀντίφασιν οὐ μόνον μὲ τὰς νομικὰς ἀρχὰς καὶ μὲ τοὺς ὁρίσμους τοῦ ποινικοῦ Νόμου ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς θεμελιώδεις τοῦ ἐπικρατοῦντος Ἑλληνικοῦ πολιτεύματος διατάξεις· διότι ἐφαρμοζομένης τῆς ἐναντίας ἀρχῆς, ὅτι δηλ. διὰ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας διαδικαστικαὶ μόνον διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Ἀρμενοπούλου περὶ ἀνάγκης τῆς ποινικῆς καταδιώξεως πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ διαζυγίου καὶ τῶν χρηματικῶν πλεονεκτημάτων κατὰ τοῦ ἐνόχου συζύγου κατηργήθησαν, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ χρηματικαὶ ζημιώσεις, ὡς συνισχύουσι δῆθεν μὲ τὰς διατάξεις τοῦ νεωτέρου Ποιν. Νόμου, θέλει προκύβηαι ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐκληρωθῶσιν ὡς ἰσχύουσαι καὶ αἱ περὶ χρηματικῶν ζημιώσεων τοῦ μοιχοῦ διατάξεις τῶν Ῥωμαϊκῶν Νόμων καὶ τοῦ Ἀρμενοπούλου (βιβλ. Δ'. τίτλ. IB'. § 13) κατὰ τὰς ὁποίας, μὴ ὑπαρχόντων παιδῶν, ἀπονέμεται εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ μοιχοῦ ἡ προγαμιαία δωρεά, καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ τοῦ μοιχοῦ περιουσία δημεύεται ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου (τοῦ φέσκου), καὶ οὕτως ἤθελεν ἀναφανῆ ὡς ἰσχύουσα εἰσέτι ἡ ποινὴ τῆς γενικῆς δημεύσεως, τὴν ὁποίαν οὐ μόνον ἀποσιωπᾷ ὁ Ποινικὸς Νόμος, ἀλλὰ καὶ ῥητῶς κατήργησαν ὅλα τὰ προλαβόντα Συντάγματα τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸ τὸ νῦν ἐπικρατοῦν Σύνταγμα διὰ τοῦ 13 ἄρθρου.

5) Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἔπεται σαφῶς καὶ ἀνεκδοιάστως, ὅτι τὰ χρηματικὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὅποια οἱ Ῥωμαϊκοὶ Νόμοι, καὶ ὁ Ἀρμενόπουλος ἀπένευμαν εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα ἐπὶ μοιχείᾳ σύζυγον, ὅταν ἡ κατηγορία ἀπεδεικνύετο ἀληθὴς, δὲν ἰσχύουσι πλέον τὴν σήμερον, ὡς ποινὰ κατάργηθῆσαι ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ ὅτι ὁ προσβληθεὶς σύζυγος δὲν δύναται ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν, εἴτε ποινικὴν, εἴτε πολιτικὴν ἤθελε κινήσει ἀγωγὴν, εἴτε καὶ τὰς δύο ἐκ διχοδοχῆς. (110—1847).

6

Κατὰ Νόμον ἐπὶ τῆς ἀνεκτιμήτου πραικτὸς ἥ τε αὐξήσις καὶ μείωσις ἀφορῶσι τὴν γυναῖκα (Ἀρμεν. βιβλ. Δ'. τίτλ. Η'. § 1 καὶ 2 Πανδ. βιβλ. 23. τίτλ. 3. Νόμος 10), ὁ δὲ ἀνὴρ ἐνέχεται μόνον ἕνεκα δόλου, ραθυμίας ἢ ἀμελείας (Πανδ. βιβλ. 23. τίτλ. 3. Νόμος 17) ἐπομένως ἢ διὰ φθορᾶς ἢ τυχαίου συμβάματος προξενηθεῖσα ζημία εἶναι εἰς ἔαρος τῆς γυναίκος καὶ οὐχὶ τοῦ ἀνδρός. (55—1848).

7

Ὁ Νόμος (Πανδ. βιβλ. 23. τίτλ. 3. Ν. 42) ὀρίζων ὅτι ἂν δοθῶσιν εἰς τὸν σύζυγον χρήματα μετρητὰ εἰς προίκα, οὗτος ὀφείλει μετὰ τὴν διχλύσιν τοῦ γάμου ν' ἀπαδώσῃ ἑστὴν ποσότητα, ἣν ἔλαβεν, ὑποθέτει

πραγματικά και οὐχὶ ἰδανικά νομίσματα ἔχοντα κανονισμένην και οὐχὶ ὑποκειμένην εἰς συνεχεῖς μεταβολὰς ἀξίαν. (55—1848).

8

Κατὰ τὰς ῥητὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου διατάξεις (N. 1. βιβλ. 23 τίτλ. 4 Πανδ. καὶ 1, 12, 18 Βασιλ. 29. 5) οὐ μόνον πρὸ τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτον δύναται νὰ συστηθῇ προῖξ παρ' ἄλλων τε συγγενῶν προσώπων καὶ παρ' αὐτῆς πρᾶσσει τῆς γυναικὸς (N. 1. τίτλ. 4 de jure dotium) εἴτε συνεφωνήθη εἴτε δὲν συνεφωνήθη τοιαύτη προηγουμένη. (81—1848).

9

Κατὰ τὸ 9 ἄρθρον βιβλ. 4. τίτλ. 9. τῆς Ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, τὰ δοθέντα εἰς προῖκα πράγματα ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ διεκδικῇ, διότι ἡ κυριότης τούτων συνεστῶτος τοῦ γάμου εἶναι τοῦ ἀνδρός, ἀρα ἡ γυνὴ κατὰ τὸ 67 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἔχει τι δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου ὡς ἐνάγουσα, διεκδικούσα προικῶν πράγματα. (3—1850).

10

Ἡ ἐπωφελὴς ὡς πρὸς τὸν σύζυγον ἀντικατάστασις τῆς προικὸς εἶναι πρᾶξις ἀπαλλοτριώσεως τῶν προικῶν πραγμάτων, ὡς τοιαύτη δὲ συνεστῶτος τοῦ γάμου γενομένη, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὸ μόνου τοῦ ἀνδρός, ὥστε ἡ σύμπραξις τῆς γυναικὸς κατ' αὐτῶν, ὡς πάντῃ περιττὴ, δὲν ἀποκτᾶται ὑπὸ τοῦ Νόμου (2. 28. πρ. [23. 5] 13 § 2. Κωδ. [5. 12] 23 συνδυαζόμενα μὲ τὰ [23. 3] 26 καὶ 27.) (41—1850).

11

Ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Νόμου 5 ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου 25 τίτλ. 1. τοῦ Νόμου 56 § 3 τοῦ βιβλ. 23 τίτλ. 3. τῶν Πανδ. ἐ. τοῦ § 87 τῶν Εἰσηγήσεων τοῦ βιβλ. 4. τίτλ. 4. ἡ προῖξ ἀκινήτων, ὅταν δὲν ᾖναι διατετιμημένη οὔτε διὰ τ' ἀναγκαῖα δαπανήματα δὲν παύει νὰ ᾖναι τοιαύτη, ἀλλὰ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου χορηγεῖται εἰς τὸν καταβαλόντα τὰ δαπανήματα ταῦτα σύζυγον δικαίωμα ἐπισχέσεως, ὥστε συνεστῶτος τοῦ γάμου, ὁ σύζυγος δὲν δύναται ἐνεκεν ἀναγκαίων δαπανημάτων ἐπὶ τῆς προικὸς, ν' ἀπαλλοτριώσῃ, ἢ νὰ ὑποθηκεύσῃ τὸ ἀκίνητον προικῶν. (130—1850).

12

Κατὰ τὴν Νεαράν 147 (8 Κεφάλ.) τὴν περιεχομένην εἰς τὴν Ἐξαβίβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου βιβλ. 4. τίτλ. 12 ἀριθμ. 13, ὁ ἀνὴρ ἀποκερδαίνει τὴν προῖκα τῆς γυναικὸς, ὅταν διὰ τινα τῶν ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις ἀναφερομένων αἰτιῶν στείλῃ Ῥεπούδιον, εἴτα λάβῃ χώραν τὸ διαζύγιον, ἀλλ' ὅταν ζώντων τῶν συζύγων δὲν ἐπέλθῃ διαζύγιον ἕνεκα μιᾶς τῶν αἰτιῶν τούτων οὔτε καὶ ἀγωγή περὶ διαζυγίου ἐγένετο

συνεστῶτος τοῦ γάμου, οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀνδρὸς δὲν δύνανται νὰ κρατήσωσι τὴν προίκα τῆς γυναικὸς λόγῳ κακοηθείας αὐτῆς συνεστῶτος τοῦ γάμου τῆς, τοῦτο δὲ γίνεται δῆλον ἐκ τῆς διατάξεως 11. § 2 τοῦ βιβλ. 5. τίτλ. 17 τοῦ Κωδ., δι' ἧς ἠκυρώθησαν αἱ προηγούμεναι αὐτῆς διατάξεις, δι' ὧν ἐχορηγεῖτο δικαίωμα ἀγωγῆς ἐνεκα κακοηθείας, ὥστε ἀποῦ κατὰ τὴν μνησθεῖσαν Νεαράν εἰς μόνον τὸν σύζυγον δίδεται δικαίωμα ν' ἀποκερδαίνῃ τὴν προίκα, ἐπεταὶ ὅτι οἱ κληρονόμοι τούτου δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν οὔτε ἀγωγὴν οὔτε ἐνστασιν περὶ τῆς κρατήσεως τῆς προικὸς λόγῳ κακοηθείας. (139—1850).

13

Κατὰ τὸν Νόμον 26 ff. de jure dotium καὶ ἡ § 5. τίτλ. 8. βιβλ. 4. τῆς ἐξαβ. τοῦ Ἀρμενοπούλου, δύναται συνεστῶτος τοῦ γάμου νὰ συμφωνῇται, ὥστε ἡ διατετιμημένη προίξ νὰ γίνῃ ἀδιατίμητος καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Νόμους 7. τίτλ. 4. βιβλ. 23. ff. 23. de pactis dotialibus l. 29. 40. τίτλ. 3. βιβλ. 24. ff. solatio matrimonio δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἡ μεταβολὴ αὕτη ἀνευ τῆς συναινέσεως τῆς γυναικὸς. (251—1850).

14

Κατὰ τὴν Νεαράν 117 κερ. 8. ἀρθρ. 2. Ἀρμενοπ. βιβλ. 4. τίτλ. 12. § 13, διαλυομένου τοῦ γάμου ἐνεκα μοιχείας τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ ἀποκερδαίνει τὴν κυριότητα τῆς προικὸς τῆς γυναικὸς ἂν δὲν ὑπάρχωσι τέκνα καὶ τὴν ἐπικαρπλίαν αὐτῆς ἂν ὑπάρχωσιν, ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι φύσεως πολιτικῆς καὶ ἀφορᾷ τὰς πολιτικὰς συνεπείας τῆς διαζεύξεως, τοῦτο δὲ γίνεται ἐτι σαφέστερον ἐκ τοῦ κυρίου σκοποῦ τοῦ νομοθέτου τοῦ νὰ προβλέψῃ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης περὶ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως τῶν τέκνων καὶ ἐκ τῶν § 4, 5 καὶ 6 τοῦ ἰδίου κεφαλαίου τῆς αὐτῆς Νεαρᾶς Ἀρμεν. αὐτόθι, κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, καὶ εἰς τὰς δὲ τῶν εἰρημένων παραγράφων διαγεγραμμένας πράξεις τῆς συζύγου, μολονότι δὲν φέρουσιν ἐγκληματικὸν χαρακτῆρα. (253—1850).

15

Κατὰ τὸ ἐδάφ. 68 τοῦ βιβλ. 28. τίτλ. 8 τῶν Βασιλ. σγόλιον τοῦ νομοδιδασκάλου Θεοδώρου ἔχον οὕτω «ἐὰν ὑπεξουσία κόρη τελευτήσῃ ἐν συνεστῶτι τῷ γάμῳ, ἀναλαμβάνει ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἢν ἐπέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς προίκα», τοῦτο δὲ καὶ ἂν αὐτεξουσίος ἐστὶ, δηλονότι ἐὰν τέκνα οὐκ ἔκτελειπεν οὐδὲ πάκτον προέβη, ὥστε κερδᾶναι τι τὸ περιὸν πρὸς σωπὸν πατέρου προτελευτήσαντος, ἡ προίξ δὲν περιέρχεται εἰς τὸν πατέρα. (254—1850).

16

Καὶ πρὸ τοῦ γάμου καὶ μετὰ τοῦτον δύναται καὶ ἀνευ τῆς συμ-

πράξεως τῆς γυναικὸς νὰ συστηθῇ προίξ παρὰ τῶν γονέων αὐτῆς, εἴτε δὲν φανερωθῇ τοιαύτη προηγουμένως (Νομ. 1. βιβλ. 23 τίτλ. 4. Πανδ. 1, 12, 18. Βασιλ. 29, 5). (20—1851).

17

Ἡ ἐπὶ προικίου οἰκοπέδου ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου οἰκοδομή, ἀνήκει εἰς τὰς ἐπωφελεῖς δαπάνας, αἱ ὅποιαι δὲν μειοῦσι τὴν προίκα, ἀλλ' ἀπλῶς χορηγοῦσιν εἰς τὸν συζυγον δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοὺς Νόμους 5 § 3. 6. καὶ 7. § 1. τῶν Πανδ. βιβλ. 25 τίτλ. 12 καὶ Νόμος 1. § 5. τοῦ Κωδ. βιβλ. 25 τίτλ. 13. (139—1851).

18

Κατὰ τὴν διάταξιν 12 τοῦ Κώδικος (5. 12) Βασιλ. (29. 1) 99 Ἀρμεν. (4. 10) 33, ἥτις καθὼ νωτέρα κατισχύει τῆς διατάξεως τοῦ τεμαχίου 54 τοῦ Πανδέκτου (23. 3) τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ βιβλίῳ 4. τίτλ. 10 τῆς Ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπύλου ὑπ' ἀριθ. 25, τὸ ἀπὸ προικιμαίων νομισμάτων ἀγοραζόμενον οὐκ ἔστι προικῶν, κατὰ μείζονα δὲ λόγον αὐτε τὸ ἀγοραζόμενον ἐκ χρημάτων προσερχομένων ἐκ τῆς πωλήσεως προικῶν ἀκινήτων (167—1851).

19

Συνεστῶτος τοῦ γάμου ὁ ἀνὴρ ἐνεργεῖ ὡς κύριος καὶ καρπωτὴς τῆς προικὸς περιουσίας. (Ν. 7. § 3. καὶ Ν. 75 βιβλ. 23 τίτλ. 3 τῶν Πανδ.). (303—1852).

20

Κατὰ τὸν Νόμον Ἀρμενοπ (4. 8) 44 Βασιλ. (29. 1) 104 ἡ μήτηρ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς προίκα ἐπιδιδόναι, οὐκ ἀναγκάζεται, εἰμὴ ὑπὸ μεγάλῃς καὶ δεδοκιμασμένης ἢ νόμῳ εἰδικῶς εἰρημένης αἰτίας. (345—1852).

21

Ἡ προίξ τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνει διαλυομένου τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός, δὲν ἀνήκει εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἐξ ἐλευθεριότητος εἰς αὐτὴν περιελθόντα κέρδη, τῶν ὁποίων ἡ δευτερόγαμος ἀποβάλλει ὑπὲρ τῶν ἰδίων τέκνων τὴν κυριότητα, ἀμα ἐλθοῦσα εἰς δεύτερον γάμον. (Δεσφ. 22. κεφ. 23. (444—1852).

22

Ἐκτιμηθεῖσας τῆς προικὸς κατὰ τὴν σύστασίν τῆς εἰς χρήματα, ὁ ἀνὴρ θεωρεῖται ὡς ἀγοραστὴς τῶν προικῶν πραγμάτων, καὶ ὡς ὀφειλέτης πρὸς τὴν γυναῖκα τῆς ὀρισθείσης αὐτῶν ἀξίας, ἐὰν ῥητῶς δὲν συνωμολογήθῃ ἄλλο τι μεταξὺ αὐτῶν (Νόμος 3. βιβλ. 19. τίτλ. 2. τῶν Πανδ. Ν. 50. βιβλ. 24. τίτλ. 3 αὐτοῦ Ν. 10 καὶ 21. βιβλ. 5. τίτλ. 12 τοῦ Κωδ. (129—1853).

23

Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Ἀστυκοῦ Δικαίου Βασιλ. (28. 8) 20 (29. 1) 69. § 1 καὶ συνεστῶτος τοῦ γάμου ἡ προίξ τῇ γυναικὶ καλῶς καταβάλλεται ἐπὶ τῷ προνοήσασθαι παίδων, ἢ ἀδελφῶν, ἢ γονέων πενομένων· κατὰ δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς πηγὰς τοῦ αὐτοῦ Δικαίου Πανδ. (24. 3) 20 καὶ (23. 3) 73. § 1. τὸ προνοήσασθαι δὲν ἀναφέρεται εἰς μόνην τὴν διατροφήν τοιούτων συγγενῶν, ἀλλ' ἐν γένει εἰς τὴν περίθαλψιν καὶ ἀντιλήψιν αὐτῶν. Ὅθεν προδήλως ὑπάγεται εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τούτους καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ προίξ ἀποδίδεται εἰς τὴν σύζυγον, ἵνα δαπανήσῃ αὐτὴν εἰς τὰ πρὸς ὑπανδρίαν τῆς κοινῆς θυγατρὸς ἀναγκαῖα, ὅταν ἄλλως κινδυνεύῃ νὰ διαλυθῇ προϋπάρχουσα μνηστεία. (230—1853). Σύμφωνας καὶ ἡ (255—1856).

24

Κατὰ τὸν Νόμον 73. § 1. de jure dot. N. 20. Πανδ. solut matrimonii δύνатаι ἡ σύζυγος νὰ λάβῃ ἐπιστρεφομένην παρὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τὴν προίκα, καὶ διαθέττουσα αὐτὴν κατὰ τὸ δοκοῦν, νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐν ἀνάγκαις περιπεσόντα σύζυγόν της, οὐδέ ποτε ὅμως νὰ ὑποχρεώσῃ ἑαυτὴν καὶ τὴν περιουσίαν της, χρεὴν συζυγικὰ ἀναδεχομένη. (319—1853).

25

Ἡ προίξ διαρκοῦντος τοῦ γάμου δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα τῆς γυναικὸς, διοικουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐν ὀνόματι αὐτῆς, Βασιλικά (29. 1) 3, 5, 38 καὶ 92, οὐδεὶς δ' ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν, ἔνεκεν ἀθεμίτων πράξεων ἄλλου, Βασιλ. (2. 3) 58, 74, πλὴν ἡ δι' ἴδιον δόλον ἢ ἀμέλειαν, Βασιλ. (2. 2) 169. (5—1854).

26

Ἡ ἀντικατάστασις προικῶν κτήματος δι' ἄλλου, ἡ γενομένη συνεστῶτος τοῦ γάμου, ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πωλήσαντος τὸ προικῶν, εἶναι ἀνταλλαγὴ, διότι ὁ ἀνὴρ ἀντ' ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔλαβε καὶ διέθεσεν μεταδιβάζει εἰς τὴν κυριότητα τῆς γυναικὸς ἄλλο ἰδικόν του κτῆμα, ἀντικαθιστάμενον εἰς τὸ προικῶν· τοιαύτη δ' ἀνταλλαγὴ ὁσάκις συμφέρει τῇ γυναικὶ, ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν Νόμον 26. βιβλ. 23. τίτλ. 3 τοῦ Πανδέκτου, ἀσχετῶς ἐὰν ἡ προικοδοσία ἐγένετο διὰ δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. (101—1854).

27

Κατὰ τὸν νόμον (Βασιλ. 88 [29. 1] καὶ Κωδ. 1 [5. 12]) ὁ δοὺς ἐν γνώσει εἰς προίκα ἀλλότριον πρᾶγμα, δύναται, ὅταν τοῦτο ἐκνικηθῇ ἢ ἡ παράδοσις αὐτοῦ κατασταθῇ ἀδύνατος, νὰ ἐναχθῇ πρὸς ἀποζημίωσιν. (190—1855).

28

Αἱ δαπάναι τοῦ συζύγου αἱ γινόμεναι ἐπὶ τοῦ προικῶν ἀκινήτου διὰ καταβολῶν δύνανται κατὰ νόμον νὰ μειώσωσι τὴν προίκα ἥτοι νὰ δώσωσι δικαίωμα εἰς τὸν σύζυγον ν' ἀποβάλῃ ἐκ τῆς προικῶς περιουσίας τὰς δαπάνας αὐτοῦ ταύτας (Νομ. 5, 15. Βασιλ. 28, 10. Ν. 52, § 2. Βασιλ. [29. 1]), καὶ νὰ ἐκποιήσῃ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν τὸ προικῶν ἀκίνητον, ὅπερ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ἀπέβαλε τὴν ιδιότητα ταύτην. (225—1856).

29

Κατὰ τὸν Νόμον Βασιλ. (29. 1) 42, ἡ προίξ συνίσταται καὶ θταν παραδοθῇ εἰς τὸν ὑπεζεύσιον ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς, φέροντος καὶ τὸν κίνδυνον αὐτῆς ἀφ' ἧς δεκτὸν κτήσεται τὸ γινόμενον. (288—1856).

30

Ὁ πατὴρ κεκτημένος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἀποκτᾷ ἅμα συστηθῇ καὶ παραδοθῇ ἡ προίξ αὐτὸς μὲν τὴν ἐπικαρπίαν καὶ τὴν διαχείρισιν, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ τὴν κυριότητα αὐτῆς Κωδ. (6. 61) 6. Βασιλ. (45. 4) 9. (288—1856).

31

Τὸ ἐναλλάττειν τὴν προίκα συνεστῶτος τοῦ γόμου, ἐὰν τοῦτο συμφέρῃ τῇ γυναικὶ καὶ μεταβάλλειν αὐτὴν ἀπὸ χρημάτων εἰς πρᾶγμα καὶ ἀπὸ πράγματος εἰς χρήματα ῥητῶς συγχωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου Β. (29. 1) 22 καὶ 23, ὅστις οὐδὲως περιορίζει τὴν ἐξουσίαν ταύτην, εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἐναλλαγὴ γίνεται πρὸς τρίτους, οὔτε ἡδύνατο ν' ἀνατρέψῃ τὴν διάταξιν ταύτην ἢ μηδεμίαν μετ' αὐτῆς σχέσιν ἔχουσα νόμιμος ὑποθήκη τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἐξασφάλτισιν τῆς προικὸς αὐτῆς, τόσῳ μᾶλλον, ὅσην οὐδ' ἰσχύει σήμερον ἡ νόμιμος καὶ προνομιστοῦχος αὐτῇ ὑποθήκη ἀνευ ἐγγραφῆς. (288—1856).

32

Τὸ δι' ἀνταλλαγῆς ἀποκτῶμενον κτῆμα δὲν γίνεται προικῶν καὶ ἂν τὸ ὑπὸ τῆς συζύγου δοθὲν εἶναι τοιοῦτον, ἐὰν ἡ σύμβασις δὲν συνήφθῃ μεταξὺ τοῦ συζύγου ὡς τοιούτου καὶ κυρίου τῆς προικὸς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ χρησιμεύσῃ τὸ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς προσκτηθὲν ὡς προίξ αὐτοῦ. (203—1857).

33

Ἡ ὁμολογία τοῦ συζύγου, ὅτι ἐδόθη αὐτῷ προίξ, ἰσχυροποιεῖται διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καὶ ἂν τυχὸν δὲν ἐδόθῃ προίξ ἡ ὁμολογία ἐκείνη περιέχει διωρεάν, ἥτις κυροῦται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου· ὅθεν καὶ ἂν δὲν ἀποδειχθῇ ἡ τῆς προικὸς ὁδός, ἡ πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτῆς

γενομένη τυχόν ανταλλαγή, ως αποτελούσα δωρεάν είναι ισχυρά. (211—1857).

34

Ἀληθῶς ἐξαιρῶνται τῆς χρησικτησίας τὰ προικῶα κτήματα, ἀλλ' ὅταν ἡ χρησικτησία πρόκειται νὰ συμπληρωθῇ κατὰ τῆς συζύγου, ἥτις λογίζεται ἐπίσης (δικαίῳ καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ) κυρία αὐτῶν, ἀλλ' ὁ νόμος οὐ μόνον δὲν κωλύει τὴν δύναμει τοῦ τῆς προικοδοσίας τίτλου (pu dote) χρησικτησίαν τῶν δοθέντων τῷ ἀνδρὶ εἰς προῖκα κτημάτων κατὰ παντός τρίτου, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ῥητῶς καθισροὶ αὐτήν. (310—1857).

35

Ποινὴ τῆς μοιχαλίδος γυναικὸς εἶναι μόνον τὸ ἐκ τῆς περιουσίας αὐτῆς μέρος (ἴσον τῷ τρίτῳ τῆς προικὸς) λαμβανόμενον ἀπὸ τὸν ἀνδρα ἡ δὲ προῖξ μένει εἰς αὐτὸν ὡς κύριον. (7—1858).

36

Καταργηθείσης τῆς ποινῆς τῆς καθείρξεως τῆς μοιχαλίδος ἐν μοναστηρίῳ δὲν συγκατηργήθη καὶ ἡ τῆς προσκυρώσεως τῆς προικὸς τῷ ἀνδρὶ ὡς ἄμεσον δῆθεν ἀποτέλεσμα ἐκείνης. (7—1858).

37

Ἡ προικοθεῖσα δὲν δύναται ἐνὸςψα δὲν καταστῇ κυρία τῆς προικὸς νὰ διαθέσῃ αὐτὴν ὡς ἰδίαν τῆς περιουσίαν καὶ κατὰ τὸν ῥητὸν νόμον § 48 τοῦ 8 τίτλου τοῦ Ἀρμενοπούλου τῆς θυγατρὸς ἀποθανούσης ἀπαίδου ἀποδίδεται τῷ πατρὶ ἡ παρ' αὐτοῦ δόθεισα προῖξ. (105—1858).

38

Κατὰ τὸν νόμον (25 τοῦ Ἀρμενοπούλου βιβλ. 4. τίτλ. 4.) τότε μόνον θεωρεῖται διασκούντος τοῦ γάμου ὡς προικῶν τὸ ἀποκτηθὲν κτῆμα, ὅταν ἐκ προικῶν χρημάτων ἐπληρώθῃ τὸ τίμημα, καὶ διὰ ῥητῆς θελήσεως ἡ συμφωνίας χαρακτηρισθῇ ὡς προικῶν. (166—1858).

39

Ὅσάκις δίδονται εἰς προῖκα πράγματα διατετιμημένα, τὴν διατίμησιν ταύτην, ἥτοι τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν εἰς χρήματα, θεωρεῖται ὅτι ὁ ἀνὴρ λαμβάνει εἰς προῖκα ἐὰν δὲν συνεφωνήσῃ ῥητῶς ἄλλο τι· διατάξεις 5 τοῦ Κώδικος (5. 12) καὶ Βασιλικῶν τεμ. 92 (29. 1)· ὅθεν εἰς τοιαύτην περιπτώσιν ὁ ἀνὴρ-συνεστῶτος τοῦ γάμου δύναται ὡς ἀπόλυτος κύριος τῶν διατετιμημένων πραγμάτων νὰ διαθέσῃ αὐτά. (177—1858).

40

Αἱ ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως παραχωρηθεῖσαι εἰς θυγατέρα ἀγωνιστοῦ

γχαίει ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς προίξ ἐκτιμηθεῖσαι εἰς χρήματα, θεωροῦνται ὡς προίξ διατιμημένη. (177—1858).

41

Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν εἶναι ἀναγκασία εἰς δίκην ἀφορώσαν τὴν ἀνατροπὴν προικὸς, συνισταμένης εἰς κτήμα' τι. (3—1860).

42

Ἡ Παυλιανὴ ἀγωγή χωρεῖ πρὸς ἀνατροπὴν προικοδοσίας ἀκινήτου προσωρισμένου εἰς ἐξασφάλισιν δανειστοῦ, ὅταν ὁ προικισθεὶς συμμεθεῖξῃ τοῦ δόλου τοῦ προικοδότου. (3—1860).

43

Οἱ δανεισταὶ τοῦ συζύγου δὲν δύνανται νὰ κατὰσχωσι προικῶν οἰκίαν διὰ τὰς ἐπ' αὐτῆς δαπάνας τοῦ συζύγου, ἀφοῦ ἡ οἰκία περιῆλθεν εἰς τὰ τέκνα, ἔχουσιν ὅμως ἀγωγήν περὶ ἀποζημιώσεως. (B. βιβλ. 28 τίτλ. 10 ἀριθ. 5). (148—1860).

44

Ἡ προίξ ἢ ἀπὸ πατρὸς δίδεται ἢ ἀπὸ ἐξωτερικοῦ, καὶ πᾶσα νομίμως γενομένη ὑπόσχεσις προικὸς παράγει δικαίωμα ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ὑποσχεθέντος (Βασίλ. Νομ. 1. καὶ 6. (29. 1), ἐπομένως ὁ ὑποσχεθεὶς νομίμως προίκα εἰ καὶ ἐξωτικὸς ὀρεῖται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ δὲν δύναται ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὴν λόγῳ ἀχαριστίας ὡς μὴ οὖσαν καθαρὰν δωρεάν ἀλλ' ὑπὸ τρόπον (sub modo) ἐκπληρωθέντα διὰ τοῦ ἐπελθόντος γάμου· αἱ δὲ τοιαῦται δωρεαὶ εἰς οὐδεμίαν ὑπόκεινται ἀνάκλησιν. (Νομ. 10 Κ. 8. 56). (186—1860).

45

Ἡ σύστασις τῆς προικὸς δύναται νὰ συνομολογηθῇ καὶ ὑπὸ τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ συνεστῶτος τοῦ γάμου N. 12 § 2. καὶ N. 41 § 2. (20. 3) (250—1860).

46

Τὴν ἀντικατάστασιν προικῶν πραγμάτων δὲν ἀπαγορεύει ὁ Νόμος καὶ μετὰ τῶν συζύγων νὰ γίνηται (Πανδ. N. 7. § 6. βιβλ. 24 τίτλ. 1. καὶ Νόμος 26 βιβλ. 23 τίτλ. 3) καὶ μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου ἀμέσως, δυνάμει τοῦ Νόμου, τὸ ἀντικατασταθὲν τὴν ιδιότητα τοῦ προικῶν κτήματος (Πανδ. N. 27 [23. 3] καὶ Νόμ. 9 (23. 5), καθὼς δὲ τοιοῦτον οὔτε νὰ ἐκπωρηθῇ οὔτε νὰ ὑποθηκευθῇ νομίμως δύναται. (Πανδ. N. 3. § 1. καὶ Νόμ. Βελιτ. § 3 [23. 5]). (254—1860).

47

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐπὶ τῶν ἀποδοτέων προικῶν πραγμάτων γενομένης περ' αὐτοῦ δαπάνης, καὶ ὡς πρὸς τὴν ὠφέλιμον δαπάνην δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν περὶ διαχειρίσεως τῶν ἄλλων πλείων πραγμάτων ἀγωγήν, καθὼς ἂν τόσον ὀφείλοντο

ται ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῶν δαπανῶν. (52 B. 29. 1). (237—1861).

48

Κατὰ τοῦ Νόμου 26 καὶ 27 Πανδ. (23 3) διαρκούντος τοῦ γάμου, ἐπιτρέπεται ἡ ἀντικατάστασις ἢ ἀνταλλαχὴ προικῶν κτήματος δι' ἐτέρου τῆς κυριότητος τοῦ συζύγου, ὅταν ἡ ἀντικατάστασις ἀποβαίῃ ὡφέλιμος εἰς τὴν σύζυγον, τὸ δὲ ἀντικατασταθὲν κτῆμα καθίσταται προικῶν, οὐδεμία δὲ διάκρισις γίνεται μεταξύ διατετιμημένου καὶ μὴ προικῶν κτήματος, οὐδ' ἀπαγορεύεται ἡ ἀντικατάστασις προικῶν κτήματος μὴ διατετιμημένου. (293—1861).

49

Οὐδεὶς Νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ὀρίζηται ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ ὅτι δίδεται λόγῳ πωλήσεως τὸ προικῶν ἀκίνητον εἰς τὸν σύζυγον, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ ᾔναι τοῦτο διατετιμημένον ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ καὶ ἐκ τῆς διατίμησεως ταύτης δύναται νὰ εἰκασθῇ ὅτι δίδεται λόγῳ πωλήσεως. (20—1863) (*).

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 87 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐὰν ὁ προκαλούμενος ἐντὸς τῆς προσδιορισθείσης αὐτῷ προθεσμίας δὲν κάμῃ ἐνστάσιν κατὰ τῆς προκλήσεως καὶ δὲν κινήσῃ ἀγωγὴν, τὸ Δικαστήριον κατὰ πρότασιν τοῦ προκαλοῦντος ἀπορραϊζει ὅτι ἡ ἀγωγή παρεγράφη, ὥστε ἐξ αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὅποιον ἡ παρέλευσις τῆς προθεσμίας γεννᾷ κατὰ τῆς ἀγωγῆς, συνεπάγεται ἀδυστάκτως ὅτι τὸ ῥηθὲν ἄρθρον, φέρον ὅτι ὁ προκαλούμενος ὀρεῖται ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ προθεσμίας νὰ κάμῃ ἐνστάσιν τῆς παρεδόχῃ τῆς προκλήσεως, ἐννοεῖ πᾶσαν ἐνστάσιν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος, ἄλλως ἢ θελεῖ προκύψει τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ διατηρῆται εἰς τὸν προκαλούμενον δικαίωμα προσβολῆς κατὰ τῆς προκλήσεως, ἀφοῦ ἡ ἀγωγή του παρεγράφη. (44—1841).

2

Ἡ πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν καὶ τοῦ προκαλουμένου ἡ ἀγωγή, ἀποτελοῦσι δικὰς παντάπασιν ἐταιροειδεῖς καὶ χωριστάς, καὶ ἐπειδὴ ὁ προκαλούμενος διατηρεῖ ὅλα τὰ δικαιώματα ἐνάγοντος ἐνεργηθησόμενα, οὐχὶ ὅταν προτείνῃ ἐνστάσιν κατὰ τὰς προκλήσεις, ἀλλ' ὅταν κάμῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. (16—1845).

3

Τὸ 81 ἄρθρ. ἐδάρ. 1. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὀρί'ον ὅτι ἡ πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν τότε μόνον γίνεται ὅταν ὁ προκαλούμενος χωρὶς νὰ

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Ἀνταλλαγῆς (2), καὶ Διαζεύξεως (10).

ἔχῃ τὴν διακατοχὴν καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀξίωσιν ἕνεκα τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐναχθῇ, ἄλλως δὲν ἔννοεῖ ὅτι μόνον ἐπὶ ἀπολύτων δικαιωμάτων ἐπιτρέπεται, ἀλλ' ἔννοεῖ ὅτι προκειμένου περὶ τοιούτων δικαιωμάτων, ἐὰν ὁ προκαλούμενος ἔχῃ τὴν διακατοχὴν, πρόκλησις δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν· ὅτι δὲ ἡ πρόκλησις ἐπιτρέπεται ἐν γένει καὶ ἐπὶ προσωπικῶν δικαιωμάτων, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ μνησθέντος ἄρθρου, τὸ ὅποιον ἀρῶρ᾽ κυρίως προσωπικὰ δικαιώματα, ἐκ τοῦ ἄρθρ. 82 ἐδ. 1, τὸ ὅποιον ὁρίζει ὅτι ἡ πρόκλησις πρέπει νὰ περιέχῃ ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς ἐνδίκου ἀξιώσεως, ὃ ἐστὶν ὁποιοιδήποτε καὶ ἐν ᾗ τὸ ἀντικείμενον τῆς προκλήσεως, καὶ τέλος ἐκ τοῦ ἄρθρ. 84, τὸ ὅποιον προτιθέμενον νὰ ὀρίσῃ τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν πρόκλησιν δικαστήριον, παραπέμπει ἐν γένει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ 22 ἄρθρ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὸ ὅποιον ὁρίζει τὰ περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων, οὐχὶ μόνον διὰ τὰς πραγματικὰς ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς προσωπικὰς ἀγωγὰς. (200—1850).

4

Ἡ εἰς ἀγωγὴν πρόκλησις, ἣτις ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ δικαιούχος δὲν δύναται ν' ἀναγκασθῇ νὰ ἐπιδιώξῃ καθ' ὀρισμένην ἐποχὴν δι' ἀγωγῆς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐντός τῆς πρὸς παραγραφὴν προθεσμίας, γίνεται τότε μόνον, 1) ὅταν ὁ προκαλούμενος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν διακατοχὴν, καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀξίωσιν ἕνεκα τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐναχθῇ ἄλλος, 2) ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος ὅτι ἐνστασίς τις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς δύναται νὰ ματαιωθῇ ἐντελῶς παρερχομένου τοῦ χρόνου, ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρ. 81 τῆς Πολ. Δικονομίας, προκύπτει ἀριθμητικῶς ὅτι ἡ πρώτη περίπτωσις τῆς προκλήσεως λαμβάνει χώραν, ὅταν πρόκληται περὶ ἀξιώσεων ἥτοι δικαιωμάτων, ἐπ' ὧν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ διακατοχὴ ἢ νομὴ (russessio)· ἥτοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐξάσκησις ν' ἀποτελῇ τὴν νομικὴν σχέσιν τῆς νομῆς ἢ οἰονεὶ νομῆς. Τοιαῦτα δ' εἶναι κατὰ τὸν Πολιτικὸν Νόμον μόνη ἡ κυριότης καὶ τ' ἀπ' αὐτῆς ἀποσπόμενα ἀπόλυτα δικαιώματα. Τὰ ἐπὶ ἀλλοτρίων πραγμάτων ὑριστάμενα Θεοφ. (3. 39) § 2. Πανδ. (41. 2) πρ. (43. 16) 1. § 13 καὶ 23, 3. § 17 (43. 26) 7 (43. 19) 7 (8. 4) 2 (4. 6) 23. § 2 (8. 5) 10 πρ., ὅτι δ' αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἐδαφίου τοῦ παρατεθέντος ἄρθρου προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ 2 ἐδαφίου αὐτοῦ, καθ' ὃ πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν συγχωρεῖται ἐπὶ πάσης ἀξιώσεως (καὶ ἐπὶ τῶν σχετικῶν ἐξ ἐνοχῶν καὶ ἐπὶ τῶν αἰκογενειακῶν δικαιωμάτων), ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος ὅτι ἐνστασίς τις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς δύναται νὰ ματαιωθῇ διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, χωρὶς νὰ γίνηται ἐν αὐτῷ λόγος περὶ τῆς νομῆς τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀπαιτήσεως. (236—1850).

Ὁ Νομοθέτης κύριον σκοπὸν προθέμενος τοῦ νὰ προλάβῃ τὰς ἐκ τῶν δικῶν δυσχερεῖς συνεπειάς καὶ τοὺς ἐκ τούτων γεννωμένους μεταξὺ τῶν διδίκων ἐρεθισμούς, ἀπαιτεῖ ἐπιτακτικῶς μὲν καὶ ῥητῶς διὰ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 531 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τεθέντος γενικοῦ κανόνος, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ εἰσυχθῇ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον κυρία ἀγωγή περιέχουσα ἀφορμὴν εἰς ἐντελῇ νέαν δίκην, πρὶν ἢ γενῇ ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ ἐπ' αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἢ δικιτητῶν ὡς συμβιβαστῶν, καθὼ ἐλπίζων μετὰ πιθανότητος ἐλλόγου ἐπιτυχίαν τινὰ τοῦ σκοποῦ του διὰ τοῦ μέσου τούτου, ἀλλ' ἐξαίρει τοῦ μέτρου τούτου ῥητῶς μὲν τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 532 τῆς αὐτῆς Δικονομίας χαρακτηριζόμενας δίκας ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν, καὶ ὡς ἐκ τῶν προσώπων, δυναμικῶς δὲ καὶ τὰς κατὰ πρόκλησιν κινητέας ἀγωγάς. 1) Διότι εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 81 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὡς εἰδικῶς, καὶ δι' ὧν περιορίζεται ἡ αὐθόρμητος ἐξάσκησις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος, ὅπερ δὲν συμβαίνει εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 531, ὁ Νομοθέτης διατάσσει ῥητῶς ὅτι ἡ κατὰ συνέπειαν προκλήσεως ἀγωγή πρέπει νὰ εἰσυχθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον ἐντὸς βραχείας προθεσμίας, εἴτε συνάμα μετὰ τῶν τυχῶν ἐνστάσεων τοῦ προκαλουμένου κατὰ τῆς προκλήσεως, εἴτε καὶ μετὰ τὴν ἐκδίκασιν ταύτης ἐντὸς ῥητῆς δεκαήμερου προθεσμίας ἐπὶ ποινῇ ἀποσθέσεως αὐτῆς, ὅπερ ἐστίν, ὁ Νομοθέτης θεωρῶν ὡς κατεπείγουσαν τὴν κατὰ πρόκλησιν ἀγωγὴν, καὶ τοι κυρίαν οὖσαν, δὲν ἀπαιτεῖ πλέον ὡς εἰς τὸ ἄρθρ. 531, νὰ προηγηθῇ ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ῥητῶς τὴν εἰς τὸ δικαστήριον εἰσαγωγὴν τῆς ἀγωγῆς, πρὸς διάλυσιν τῆς διαφορᾶς δικαστικῶς, καὶ 2) ἡ κατὰ πρόκλησιν εἰσαγομένη ἀγωγή καὶ οὐχὶ ἀρχικῶς καὶ κατ' αὐθόρμητον θέλησιν τοῦ ἐνάγοντος ὡς συμβαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 531 δὲν δύναται καὶ νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὴν ἀκριβῆ ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου τούτου ὡς περιέχουσα ἀφορμὴν εἰς ἐντελῶς νέαν δίκην, καθὼ εἰσαγομένην κατόπιν καὶ κατ' ἐκδίκασιν τῆς προκλήσεως, ἐκκρεμοῦς οὐσης καὶ συνδικαστέας μετὰ τῆς προκληθείσης ἀγωγῆς. (267—1851).

Κατὰ τὴν ἑλῶς εἰδικὴν ἐπὶ τῆς προκλήσεως εἰς ἀγωγὴν διαδικασίαν τὴν διαγραφομένην ὑπὸ τῶν ἄρθρων 81 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν σαφὲς ὁρισμὸν τοῦ ἄρθρου 2. τῆς αὐτῆς, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τῆς πρὸς ἀγωγὴν προκλητέως, τῆς γενομένης ὑπὸ ἰδιώτου πρὸς τὸ δημόσιον αἴτησις πρὸς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχὴν περὶ ἀποδόσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ προκαλούντος εἰς ἀγωγὴν. (113—1852).

ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ.

1

Ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος εἰς τὸ 11 ἄρθρον § 4. τοῦ 191 ἄρθρου, συγκαταλέγων μεταξὺ τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου προνομιοῦχων χρεῶν τὰ εἰς τοὺς πρημηθευτάς ὕλης πρὸς κατασκευὴν τοῦ πλοίου ὀφειλόμενα χρήματα, προσθέτει ὡς ὅρον τῆς ἰσχύος τοῦ τοιούτου προνομίου τὴν μήπω ἐτι γενομένην ἀπόπλευσιν τοῦ πλοίου, διότι θεωρεῖ τὴν ἀπόπλευσιν ταύτην ὡς σιωπηρὸν τεκμήριον τῆς θελήσεως τῶν πιστωτῶν περὶ παραιτήσεως τῶν προνομίων των, ὅταν ἐπομένως ὁ πιστωτὴς ἐνεργήσῃ ὅ(τι ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπόπλευσιν, ἢ ῥητὴ αὕτη ἀντίστασις καταστρέφει τὸ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τῆς ἀποπλεύσεως πηγάζον νόμιμον τεκμήριον, καὶ ἀρκεῖ πρὸς διατήρησιν τοῦ προνομίου. Ἡ ἐννοια αὕτη τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου σύμφωνα εἴσα μετὰ τὸν ὁρθὸν λόγον, διότι ἠθέλεν εἶσθαι παράλογον ἂν ἡ διατήρησις τῶν προνομίων ἐκρέματα ἀπὸ πρᾶξιν τρίτων, ἀδιαφόρως ἂν συναίνεσῃ ἡ ἀντίσταθις εἰς αὐτὴν ὁ προνομιοῦχος πιστωτὴς, ἐπικυροῦται καὶ ἀπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 193 τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον ἐν περιπτώσει ἐκουσίας πωλήσεως τοῦ πλοίου, ἢ εἰς τὴν ἀπόπλευσιν τοῦ πλοίου γενομένη ἀντίστασις τῶν πιστωτῶν τοῦ πωλητοῦ, ἀρκεῖ πρὸς διατήρησιν τῶν προνομίων των. (30—1845).

2

Διὰ ν' ἀπολαύσῃ δανειστὴς τις προνόμιον νὰ πληρωθῇ κατὰ προτίμησιν ἄλλων δανειστῶν, πρέπει ῥητὸς νόμος νὰ καθιερώῃ τὸ προνόμιον αὐτὸ, καθότι δὲν δύναται, ὡς ἐπαχθὴς, ἐξ ἀναλογίας νὰ παρεκτανθῇ εἰς περιπτώσεις ἄλλας, μὴ ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένης. Κατὰ δὲ τὸ 940 ἄρθρ. εἰς τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ Δημόσιον ἀπολαμβάνει μὲν προνόμιον κατὰ τῶν ὀφειλητῶν αὐτοῦ ἐνεκα καθυστερησάντων ἀμέσων ἢ ἐμμέσων φόρων τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους καὶ τῶν δύο ἀμέσως προηγουμένων ἐτῶν, ἀλλ' αὐτεῖς νόμος ὀρίζει, ὅτι ἀπολαμβάνει τὸ προνόμιον τοῦτο καὶ κατὰ τῶν ἐγγυητῶν τῶν τοιούτων ὀφειλετῶν. (241—1850).

3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 940 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας, προνόμιον ἔχουσιν ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου καὶ οἱ καθυστεροῦντες μισθοὶ τῶν ὑπηρετῶν κλπ. ὥστε ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐξέτεινε τὸ προνόμιον καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ἡμερομισθοὺς οἱ ὅποιοι δὲν μισθώνονται μόνον κατ' ἔτος, ἀλλὰ δύναται νὰ μισθωθῶν κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν. (87—1855).

ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τ' ἄρθρα 73, 234 καὶ 604 § 4. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ πρὸς

ἀποζημιώσιν ὑπόχρεως ἔχει τὸ δικαίωμα προσεπικληθεὶς νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν δίκην πρὸς διατήρησιν τῶν ὑπαρχόντων δικαίων, ἡ δὲ μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἀπόφασις, ἐὰν ἀποβῇ κατὰ τοῦ προσεπικαλοῦντος, ἔχει καὶ κατὰ τοῦ προσεπικληθέντος ἐπιβλαβεῖς συνεπείας, διότι οὗτος δὲν δύναται κατὰ τὸ 605 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἀφοῦ παρέμβῃ ἢ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέωσιν, ἐκ τούτων δ' ἔπεται, ὅτι ὁ προσεπικαλούμενος καὶ παρεμβαίνων εἰς τὴν δίκην εἶναι διάδικος, καὶ ὡς τοιοῦτος δύναται κατὰ τὸ 813 τῆς ἰδίας Δικονομίας νὰ προσβάλλῃ δι' ἀναιρέσεως τὴν κατὰ τοῦ προσεπικαλοῦντος ἀπόφασιν. (104—1850).

2

Κατὰ τὸ 604 ἄρθρον ἐδάφ. 4. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ προσεπικληθεὶς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑπόχρεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συζητήσῃ τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσεπικαλέσαντος αὐτόν· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 264 καὶ 268 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὑπόλογία τοῦ προσεπικαλέσαντος ἰσχύει καθ' ἑαυτοῦ οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέου, ἔχοντος τὸ δικαίωμα νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. (69—1855).

3

Ὁ ἕνεκεν ἐγγυήσεως προσεπικαλούμενος εἰς δίκην τινὰ, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸν προσεπικαλοῦντα, δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἀνευ ἐγγράφου παρεμβάσεως κατὰ τ' ἄρθρα 561 καὶ 604 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἅμα δὲ παρασταθεὶς γίνεται ἀναγκάως ἀντίδικος τοῦ καθ' οὗ ἡ προσεπικλήσις καὶ ἔχει δικαίωμα, ὡς καὶ ὁ προσεπικαλέσας διάδικος νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐν τῇ δίκῃ προσπιπτούσας πράξεις, μάλιστα δὲ τὰς οὐσιωδεστέρας, οἷαι εἰσὶν αἱ περὶ τὴν ἀπόδειξιν· διότι τοιοῦτοτρόπως τίθεται εἰς κατὰστασιν νὰ παράσῃ πλήρη τὴν υπεράσπισιν εἰς τὸν προσεπικαλοῦντα καὶ νὰ συνεργήσῃ εἰς τὸ νὰ ἐκβῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ δίκη, ἥς ἡ ἀποτυχία τὸν προσεπικαλούμενον κυρίως θέλει βάρυναι. (251—1855).

4

Ἡ προσεπικλήσις τοῦ εἰς ἀποζημιώσιν ὑποχρέου γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρεμβῇ οὗτος εἰς τὴν δίκην καὶ παράσῃ τῷ προσεπικαλοῦντι, ὅσα γινώσκει ἐσθλήματα, δυνάμενα ν' ἀποκρούσωσι τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κοινῷ ἀντιδίκου, ὥστε ὁ προσεπικληθεὶς καὶ διὰ τῆς παρεμβάσεως αὐτοῦ ὑποστηρίξας τὸν προσεπικαλοῦντα δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ πλέον αὐτῷ ὅτι ἀπέτυχεν ἡ δίκη ἕνεκεν ἀτελοῦς καὶ κακῆς ὑπερασπίσεως καθὼ συμμετασχὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν υπεράσπισιν ταύτην. Ὅθεν τὸ κατὰ τοῦ προσεπικαλέσαντος δικασθῆναι, ἐφ' ὅσον δὲν στερῇ

ται εἰς ἰδίαν αὐτοῦ ἔλλειψιν, ὑποχρεοῖ καὶ τὸν προσεπικληθέντα (arg. Νόμ. 62. § 1. Ν. 63. § 2. Π. 21. 2), (202—1857).

5

Ὁ προσκληθεὶς εἰς τὴν δίκην, ὡς εἰς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεως, ἀν δὲν ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, ὑπάρχει διάδικος κύριος μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν, ὡς πρὸς τὴν κυρίαν δὲ δίκην οὐδ' ὅλως εἶναι τοιοῦτος, καὶ ἀνεξάρτητον διὰ τοῦτο ἐκκλησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τοῦτο τὸ μέρος δὲν δύναται νὰ κάμῃ. (Πολ. Δικονομ. 604. § 4, 606). (68—1860).

6

Ἀναίρεσις ἀπευθυνομένη κατὰ τοῦ εἰς τὴν δίκην προσεπικληθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀπαράδεκτος ἐστίν, ὅταν αἰτίας τις δὲν γίνηται κατ' αὐτοῦ, οὔτε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διέταξέ τι κατ' αὐτοῦ. (348—1860).

7

Ὅταν ὁ Α. ἀνέκοψεν ἀπόφασιν τινὰ καὶ προσεκαλέσατο εἰς τὴν δίκην τὸν Β, καὶ οὗτος ἐνεφανίσθη μὲν, ἠνώθη μὲ τὸν ἀνακόπτοντα καὶ ἀνέλαβε τὴν δικαστικὸν ἀγῶνα, ὑποβαλὼν καὶ ἰδίαν πρότασιν περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀπὸ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἀλλὰ κατόπιν ἐξεδύθησαν ἐρήμην αὐτοῦ ἀποφάσεις, οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακόψῃ αὐτάς. (ἄρθρ. 235 Πολιτ. Δικονομίας). (341—1860).

ΠΡΟΞΕΝΟΙ.

1

Κατὰ τὸν § 4 τοῦ 3. ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1834 ὁδηγῶν πρὸς τοὺς Προξένους τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἰσχύουν καὶ εἶναι εἰς ἐνέργειαν κατὰ συνέπειαν τῶν ὑπ' ἀριθ. 3,339, 558, 18,854 καὶ 12,987 Διαταγμάτων, τὰ προξενικὰ γραφεῖα παραδέχονται συμβόλαια ὅσα οἱ ὁμοσθηεῖς ὁρεῖλουσιν ἢ θέλουν νὰ κάμουν, ἐκ τούτου δὲ γίνεται ὁπλον ὅτι οἱ Προξένοι τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ἀρμόδιοι διὰ νὰ συνθέσωσι συμβόλαια ἀλλοδαπῶν. (65—1846).

2

Οἱ περὶ τῶν προξενικῶν καθηκόντων τῆς 1 Ἰανουαρίου 1834 καὶ τῆς 30 Ἰανουαρίου 1835 ὁρίσμοι, οἱ κυρωθέντες διὰ Β. Διαταγμάτων καθιεροῦσι τὸ καθήκον τῶν προξένων τοῦ νὰ ὑπερασπίζωσι τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν τῶν Ἑλλήνων, νὰ χορηγῶσιν ἐσθθειαν καὶ συνδρομὴν εἰς αὐτοὺς, νὰ ἐπιτρώσιν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συνθηκῶν καὶ νὰ ἐνεργῶσι τὴν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων δικαιοδοσίαν, καθόσον ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διατρεῖ αὐτὴν καὶ ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμονῆς

αὐτῶν· ἐκτὸς δὲ τῶν γενικῶν τούτων καθυκόντων οἱ αὐτοὶ ὅρισμοι καὶ θιεροῦσι καὶ ἰδιάζουσιν δικαστικὴν ἐξουσίαν τῶν προξένων εἰς ῥητὰς ἀναφερομένας περιπτώσεις (ἄρθρ. § α'. β'. 24, 27, 28, 30, 36—40 τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1844 ὀδηγῶν) ἡ ἐξουσία ὅμως αὕτη, μάλιστα ἡ τοῦ διορισμοῦ ἀντιπροσώπων τοῦ ἀγνώστου ἢ ἀπόντος κυρίου προξένου, ὑπεράσπισιν τῶν νομίμων συμφερόντων του, σὺδόλως εἶναι ἀνωτέρα τῆς εἰς τὰς ἐγγυρήσεις δικαστικῆς ἀρχῆς ἀπονεμομένης τοιαύτης ἐξουσίας (254—1856).

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 52 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου ΤΥΔ'. τὰ προξενικά δικαστήρια πρέπει νὰ συμμορφῶνται μὲ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐκ τῶν θεμάτων περὶ ὧν αὐτῷ ὁ εἰρημένος Νόμος ὁσάκις οἱ Νόμοι ἢ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἐνθα ἐδρεύουσιν αἱ διπλωματικαὶ συμβάσεις ἢ ὁ ὀργανισμὸς τῶν προξενικῶν δικαστηρίων δὲν ἀντίκειται εἰς ταῦτα· ἄρα αὐτῶντος τοῦ εἰρημένου Νόμου ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἐφαρμόζονται εἰς τὰ προξενικά δικαστήρια αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 173—176 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας· ὥστε περὶ πάσης ἐνώπιον προξενικοῦ δικαστηρίου συζητήσεως συντάσσονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως πρακτικὰ, τὰ ὅποια πρὸς τοῖς ἄλλοις διαλαμβάνουσι τὰ ἀνόματα τῶν ἐμφανισθέντων ἢ ἀπολιπομένων διαδίκων ὡς καὶ τὰς προτάσεις των (121—1862).

4

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου ΤΝΓ'. περὶ ἐπιτίμων προξενικῶν βαθμῶν ὁ βαθμὸς γενικοῦ προξένου δύναται ν' ἀπονεμηθῇ ἐπὶ τιμῇ προϊστάμενον προξενεῖου, ὅστις κατεῖχεν ἤδη θέσιν γενικοῦ προξένου, ἥτοι δύναται εἰς τὸν ἤδη ἔχοντα βαθμὸν γενικοῦ προξένου, καλούμενον δὲ νὰ προϊσταται οὐχὶ γενικοῦ προξενεῖου, ἀλλὰ προξενεῖου, νὰ διατηρηθῇ ὁ βαθμὸς, ὃν ἔχει τοῦ γενικοῦ προξένου· ἄρα ὁ κατὰ βαθμὸν ὑπάρχων γενικὸς προξένος δὲν παύει τοῦ νὰ ἴναι τοιοῦτος διοριζόμενος νὰ διευθύνῃ ἀπλοῦν προξενεῖον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸν βαθμὸν του, οὐχὶ ἐκ τῆς νέας θέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀναγνώρισεως αὐτοῦ τοῦ βαθμοῦ του ὡς τιμητικοῦ· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 3 Αὐγούστου 1861 Νόμου περὶ συντάξεων τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων αἱ συντάξεις τῶν γενικῶν προξένων λογίζονται ἐπὶ τῇ εἵσει τῶν μισθῶν τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἰσοβάθμων αὐτοῖς ὑπαλλήλων, ὁ δὲ γενικὸς προξένος, κατὰ τὸ ἄρθρον 41 τοῦ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1853 Νόμου περὶ ὀργανισμοῦ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν, ἔχει βαθμὸν τμηματάρχου πρώτης τάξεως. (251—1862).

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΡΑΤΗΣΙΣ.

Κατὰ τὸ 732 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐν πάσῃ παρὰ δικαστηρίου ἐμποροδικῶν ἐκδιδομένη ἀποφάσει ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου προσωπικὴ κράτησις, ἐνεκα τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ἡ δὲ προσωπικὴ κράτησις καθὼς ἄμεσο· καὶ ἀναγκαίᾳ συνέπεια τῆς ἡττης δύναται νὰ διαταχθῇ καὶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἑφετῶν, ὅτανκίς δὲν ἀπηγγέλθη παρὰ τῶν Πρωτοδικῶν. (322—1839).

Δύναται δὲ καὶ τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ προσωπικὴν κράτησιν καὶ τοι μὴ ὑπαρχούσης αἰτήσεως. (17—1846).

2

Κατὰ τ' ἄρθρα 880. § 3 καὶ 999. § 9 τῆς Πολ. Δικονομίας, προσωπικὴ κράτησις ἀπαγγέλλεται κατὰ παντὸς καταδικασθέντος εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἀκινήτου κτήματος· ὁ δὲ Νόμος δὲν διακρίνει ἐὰν ἡ καταδίκη αὕτη ἀπηγγέλθη ἐπὶ δίκης περὶ κυριότητος ἢ περὶ ἄλλων ζητημάτων. (125—1851).

3

Τὸ ἄρθρον 1003 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπαγορεῦον ν' ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει κατὰ τῶν συμπληρωσάντων τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἰσχύει γενικῶς καὶ ἀπολύτως ὡς ἄφρων τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐπομένως πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν εἰρημένην κατηγορίαν, καθότι τὰ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Βασιλ. διατάγματα δὲν κατήργησαν τὴν διαληφθεῖσαν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν, ἐνῶ ἂν ὁ Νομοθέτης ἤθελε νὰ μὴν ἰσχύῃ αὕτη ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου ἤθελε τὸ διατάξῃ ἢ ρητῶς ἢ δι' ἄλλων ἀντιθέτων διατάξεων, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ καθαρῶς καὶ ἀνενδοιάστως ἡ κατάργησις αὐτῆς διὰ τοὺς ὀφειλέτας τοῦ δημοσίου τοὺς συμπληρώσαντας τὴν ἐβδομηκονταετῆ ἡλικίαν, ἐκ δὲ τοῦ ἄρθρου 8. τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου Βασιλ. διατάγματος δὲν ἐξάγεται ἡ κατάργησις τῆς εἰρημένης διατάξεως τῆς Δικονομίας, καθότι αὐτὸ τὸ ἄρθρον τοῦ διατάγματος δὲν διατάσσει εἰμὴ νὰ μὴν ἐνεργῶνται τὰ εἰαία μέτρα, εἰάν ὁ ὀφειλέτης ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι διόλου ἀκτῆμων. (130—1852).

4

Ὁ παρανόμως προσωποκρατηθεὶς δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωτον οὐχὶ δι' ὅσον χρόνον διέμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ, ἀλλὰ μόνον δι' ὅσον διέμεινεν ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπισπεύσαντος τὴν προσωπικὴν του κράτησιν καὶ τὴν ἀναγκαίουντα πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἀποφυλακισέως του. (18—1855).

ΕΠΙΤΡΑΦΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΝ ΚΡΑΤΗΣΙΝ

Τὸ 880 ἄρθρον ἐδάφ. 3. τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπὶ ἀποδοτέων ἀκινήτων κτημάτων κλπ. ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ καταδικασθέντος, ἐὰν ἤθελεν ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν, ἐννοεῖ τὸν προσωπικῶς καταδικασθέντα, ἦτοι τὸν δι' ἰδίαν του ὑπόθισιν καὶ οὐχὶ τρίτους διαχειριστάς, τοὺς δικαζομένους καὶ καταδικαζομένους ὡς τρίτους διὰ τὰς ὑποθέσεις ἄλλων. (205—1855).

6

Τὸ δημοσίον ὑπόχρεων ὃν πρὸς διατροφήν τῶν προσωποκρατουμένων διὰ καθυστεροῦντα χρέη, δὲν ὑποχρεοῦται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, καὶ εἰς τὴν προκαταβολὴν τῶν πρὸς διατροφήν ἀναγκαιούντων χρημάτων. (243—1855).

7

Αἱ περὶ προσωπικῆς ἐλευθερίας δίκαι ὑπόκεινται πάντοτε εἰς τὸν δευτέρον τῆς δικαιοδοσίας βαθμὸν καὶ ὅταν ἡ αἰτήσις περὶ προσωπικῆς κρατήσεως ᾖναι παρεπόμενον κυρίας αἰτήσεως, μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐκκλήσιν· ὅθεν ἡ τοιαύτην αἴτησιν δικάζουσα ἀπόφασις εἰς ἔφεσιν καὶ οὐχὶ εἰς ἀναίρεσιν ὑπόκειται. (73—1857).

8

Προσωπικὴ κράτησις δὲν ἐπιβάλλεται κατὰ τῶν τρίτων παρ' οἷς ἐνεργεῖται κατάσχες διὰ κοινόν τι χρέος, καθόσον αἱ ἀπλᾶι ἀπαιτήσεις δὲν συνεπάγονται δυνάμει τοῦ Νόμου προσωπικὴν κράτησιν κατὰ τῶν ὀφειλετῶν, ἐπομένως ὅταν ὁ δανειστῆς δὲν ἔχῃ δικαίωμα νὰ προκλήσῃ τὸ μέτρον αὐτὸ κατὰ τοῦ ἐξ ἀπλῆς ἀπαιτήσεως ὀφειλέτου αὐτοῦ, οὐδ' ὁ δανειστῆς τοῦ δανιστοῦ ἔχει τοιοῦτον δικαίωμα καὶ ἂν ἐνεργήτῃ κατὰσχες εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου, χωρεῖ δὲ ἡ προσωπικὴ κράτησις, ὅταν κατασχεθῶσι παρὰ τῷ τρίτῳ πράγματα μὲν ἀντικαταστατά, ἢ ἀντικαταστατά μὲν, ἀλλ' ἀποχωρισμένα ἀπὸ τῆς λοιπῆς τοῦ τρίτου περιουσίας. (6—1862) (*).

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ 518 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας εἰς τὰς ἐφέσεις τῶν ἀποφάσεων τῶν εἰρηνοδικῶν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρ. 740 μέχρι 766 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 765 καὶ 766 προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως δύναται ν' ἀνασταλῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν καὶ πρὸ τῆς συζήτησεως τῆς κυρίας

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Ἀρμοδιότητος (21), καὶ Καταδικῶ-
ξεως τῶν καθυστερούντων (10) καὶ (11).

δίκης, εἰν τὸ κατώτερον δικαστήριον ἀπεφάνητο πῶν προσωρινῶν ἐκτελέσεων ἐναντίον τῶν ἐν τῷ 186 ἄρθρῳ τῆς αὐτῆς Δικονομίας ὡρισμένων. (35—1842).

Μέτρα.

2

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 490, § 5, 529, 618 καὶ 626 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὁ νομοθέτης ἀνέθεσε τὰς περὶ διακατοχῆς διαφορὰς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πρωτοδικείου, εἰς δὲ τοὺς εἰρηνοδίκας ἀνέθεσε μόνον τὸ νὰ λαμβάνωσι προσωρινὰ μέτρα ἐπὶ τοιούτων διαφορῶν, τοῦτο ἐστὶ νὰ διατάττωσι νὰ μένωσι προσωρινῶς τὰ πράγματα εἰς τὴν ἵσαν κατὰ τὴν πεποιοθῆσιν των κατάστασιν, καὶ ἢν στιγμὴν ἐξηννήθη σύγκρουσις μεταξὺ τῶν διαδίκων περὶ διακατοχῆς τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὴν ἐκδίκασιν κυρίως τοῦ περὶ διακατοχῆς ζητήματος. (213—1851).

3

Τὰ παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου διαταττόμενα εἰς δίκας περὶ διακατοχῆς προσωρινὰ μέτρα δὲν δύνανται πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως νὰ παραβιασθῶσιν ἀποκρίν, καὶ ἂν ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις ἐκδοθῇ ὑπὲρ τοῦ παραβάτου. (356—1855).

4

Δίκαι περὶ διακατοχῆς εἰσι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 629 καὶ 630 τῆς Πολιτ. Δικονομίας αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι τὴν διατάραξιν τῆς διακατοχῆς ἢ ἀποβολὴν αὐτῆς, ἢ τὴν κατὰ παράκλησιν (Νομὴν) τοῦ ἐναγομένου, καὶ σκοπὸν ἔχουσα τὸ ν' ἀπαγορεύσῃ τὸ δικαστήριον πᾶσαν περαιτέρω διατάραξιν τῆς νομῆς, ἢ νὰ διατάξῃ τὴν εἰς αὐτὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνάγοντος ἢ τὴν παράλειψιν ἀσκουμένης διακατοχῆς ὥστε τὸ ἄρθρον 187 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, λέγον ὅτι αἱ περὶ διαφορῶν ἀναγκασμένων εἰς τὴν διακατοχὴν ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται παραχρῆμα καὶ ἂν δὲν κηρυχθῶσι προσωρινῶς ἐκτελεσταί, ἐννοεῖ τὸ διατακτικὸν ἐκεῖνο τῆς ἀποφάσεως τὸ εἰς τὴν διακατοχὴν ἀναφερόμενον οὐχὶ δὲ καὶ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως ὅπερ δὲν εἶναι πάντοτε μέρος ἀναπόρρευκτον τῶν περὶ διακατοχῆς δίκων παρουσιάζει τι κατεπεῖγον καὶ ἑαυτό. (86—1859).

5

Κατὰ τὸ ἄρθρον 763 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καὶ ἐπὶ πολιτικῶν ἀποφάσεων ἢ ἐρεσις συνεπάγεται συνήθως τὴν τε ἀνάστασιν καὶ τὴν μεταβίβασιν, κατ' ἐξαιρέσιν δ' ἔχει μόνον μεταβίβαστικὴν δυνάμιν ὅταν κατὰ τὸ ἄρθρον 186 τῆς αὐτῆς Δικονομίας (ἐπὶ πολιτικῶν δίκων) διατάχῃ ἢ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἢ ἡ ἀπόφασις ἀπηγγέλθῃ ἀνεκλήτως, ἀλλ' ἢ παρὰ τοῦ δικαστηρίου δικτασσομένη προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἢ

καταργῶσα τὸ τῆς ἐρέσεως ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα, συγχωρεῖται μόνον ὅπου ὁ νόμος ἐπιτρέπει καὶ καθιεροῖ αὐτήν, τὴν ἐπιτρέπει δὲ καὶ καθιεροῖ μόνον ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν πολιτικῶν ἀποφάσεων ὡς ῥητῶς διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 185 κατ' ὃ πᾶσαι αἱ προδικαστικαὶ παρεμπιπτουσαι ἀποφάσεις, ἤτοι πᾶσαι αἱ μὴ ὀριστικαί, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀνάγκην διατάξεως περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως δύνανται κατὰ τὸ δοκῶν τῶν διαδίκων νὰ ἐκτελῶνται προσωρινῶς, καὶ πρὶν ἢ κατασταθῶσι τελεσίδικοι, ἐπομένως καὶ ἐνὸς ὧ ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν ἢ ἐρεσιν, αἱ δὲ ὀριστικαὶ αἱ ὑποκειμένας εἰς τὰ ἐνδίκῃ ταῦτα μέσα δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι, πλὴν τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, (ἐκτός ἐὰν ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει δι' ἣς ἀπεφασίσθη ἡ κυρία δίκη, λέγῃ τὸ εἰρημένον ἄρθρον, εἰσέσθῃ ἢ δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄλλου ἐγγυήσεως προσωρινὴ ἐκτέλεσις) ὥστε διὰ τῆς διατάξεως περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως ἀπαλλάσσεται κατ' ἐξαίρεσιν ὅτε διάδικος καὶ ὁ δικαστὴς ὁ πρωτοβάθμιος τῶν συνεπειῶν τῆς ἀναστολῆς ἐπὶ μόνων τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων τοῦ πρώτου βαθμοῦ, τὸ αὐτὸ δὲν χωρεῖ διὰ τοῦς αὐτοῦς λόγους καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀποφάσεων, αἵτινες καὶ ἀντὶ δικαστικῆς διατάξεως, ἀλλὰ νομίμως εἰσὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 733 προσωρινῶς ἐκτελεστικαί, τοῦτέστιν ἡ ἀναστολὴ ἀπορᾷ, ὡς ἀνωτέρω προελέχθη, τὰς ὀριστικὰς ἐμπορικὰς ἀποφάσεις. (370—1861)

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 186 τῆς Πολιτ. Διοικονομίας ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἐνέργει μόνον κατὰ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 506 ὀρισθέντος ἀνασταλτικοῦ ἀπατελέσματός τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς, περὶ οὗ διέλεβε τὸ ἄρθρ. 507. (228—1863).

ΠΡΟΤΑΣΙΣ.

1

Ὅταν θεωρῆται ἡ ὑπόθεσις καταπέλγουσα παρὰ τοῦ πρεσβέρου καὶ προδιορίζεται παρ' αὐτοῦ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς συζητήσεως, δὲν ἀπαιτεῖται ἢ πρὸ 24 ὥρῶν κατὰθεσις τῶν προτάσεων. (2—1847).

2

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 533, 538, 580, 160 καὶ 170 τῆς Πολιτ. Διοικονομίας, πᾶς διάδικος δύναται μὲν κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπὶ ἀεροκρητῆρος συνεδρίας νὰ κάμῃ ὅσας νομίζει ἀναγκαῖον νέας προτάσεις ἢ νὰ βελτιώσῃ τὰς πρώτας, ἀλλὰ μόνον καθόσον αἱ προπαρατεθειμένα εἴτε περιέχονται τοῦλάχιστον σιωπηλῶς, ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἵτησιν, καὶ ἐπομένως δὲν παρεκτρέπονται ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς ἀγωγῆς, εἴτε καθόσον εἶναι ἀπλῶς πάρεργαι, κατὰ τὴν ῥητὴν δὲ καὶ σαφῆ ἀρρακὴν τοῦ 3 § τοῦ 580 ἄρθρου, αἱ προ-

στιθέμεναι καὶ εἰσέτι παραδεκταὶ προτάσεις πρέπει ὁμοίως μὲ τὴν πρώτην ἢ μὲ τὰς πρώτας νὰ ᾖναι ἐκτεθιμέναι ἐγγράφως, καὶ κατὰ τὸ προσεγὲς 581, προηγουμένης τῆς ἀναγνώσεώς των ν' ἀναπτύσσωνται, μὴ προταθέντα δὲ πράγματα καὶ αἱ ἐπὶ τούτων στηριζόμεναι αἰτήσεις δὲν δύνανται συνήθως ν' ἀναπληρωθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος. (137—1847).

Πρότασις μὴ καθυποβληθεῖσα εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν δικαιοδοσίας, εἰς τὸν δευτέρον εἶναι ἀπαράδεκτος. (22—1852).

3

Κατὰ τ' ἄρθρα 580 καὶ 581 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, αἱ ἐγγράφοι προτάσεις πρέπει νὰ περιέχωνται σαφῶς καὶ ὀρισμένως ἐν τῷ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ἀναγινωσκομένῳ ἐγγράφῳ αὐτῶν, ὅθεν πᾶσα ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ περιεχομένη παραπομπὴ εἰς ἄλλα ἐγγράφα ἔνθα τυχὸν περιέχονται προτάσεις ὑποβληθεῖσαι ἄλλοτε εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἄλλο δικαστήριον, δὲν ἀρκεῖ. (64—1856).

4

Τὸ ἄρθρον 346 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τὸ συγχωροῦν τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, ὧν αἱ καταθέσεις ἀκυροῦνται, δὲν διατάττει νὰ γίνηται ἡ περὶ τούτου πρότασις ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν. (54—1855).

5

Ὑπαρχούσης ἐγγράφου ἐπὶ δικαστηρίου προτάσεως, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις καὶ ὁ ὅρκος, ὅτι αὕτη δὲν ἐγένετο, ἐστὶν ἀπαράδεκτος. (244—1859).

6

Ἐθίμον ὅτι ἡ μήτηρ ἐὰν μείνῃ εἰς τὴν χειρὶαν τῆς, κληρονομεῖ τὰ τέκνα τῆς καὶ τοὶ προαποβιώσαντα τοῦ πατρὸς, δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατ' ἔρεσιν, (321—60).

7

Κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν δύναται νὰ προταθῇ ὅτι ὁ ἐνάγων ἔχων συγκληρονόμους, δὲν ἔχει δικαίωμα ν' ἀπαιτῇ τὸ ὅλον ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς του, ἐπεὶδὴ τοῦτο ἀφορᾷ τὴν νομιμοποίησιν. (321—1860).

8

Ἡ πρότασις ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ τῆς ἐπιδόσεως ὑπογραφὴ τοῦ λαβόντος τὸ ἐγγράφον δὲν εἶναι δεκτὴ, διότι τὸ τοιοῦτον ἀποδεικτικὸν καθὼ δημόσιον ἐγγράφον (ἄρθρον 398, 403 Πολιτικ. Δικονομίας) ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, δύναται δὲ μόνον νὰ προβληθῇ ὡς πλάστον. (274—1361).

9

Ἀληθές μὲν εἶναι, ὅτι τὸν Νόμον ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὁ Δικαστὴς καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸν καὶ ὅταν εἰδικῶς δὲν ἐπικαλεῖται αὐτὸν ὁ διάδικος· ἀλλ' ὅταν ὁ Νόμος κανονίζῃ διάφορα πράγματα καὶ ὁ διάδικος δὲν ἐκθέτῃ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐπικαλεῖται τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου ἢ ἰσχυρίζεται τὴν παραβίασιν αὐτοῦ, δύναται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ν' ἀπαρρίψῃ τοιαύτην πρότασιν ὡς ἀόριστον χωρὶς νὰ προσκρούσῃ. (118—1862).

10

Κατὰ τὰ συνδυαζόμενα ἄρθρα Πολιτ. Δικονομίας, 137, 170, 173 καὶ 580 πᾶσα πρότασις διαδίκου πρέπει νὰ ᾖναι ἀκριβῶς ὀρισμένη, ὁ δὲ δικαστὴς δὲν εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀναπληρώσῃ τὰς τῶν διαδίκων ἐλλείψεις· ἐπὶ πραγματικῶν ἀντικειμένων. (135—1863).

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

ΠΤΩΧΕΥΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 441 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἀποδειχθεὶς τῆς πτωχεύσεως διὰ τῆς δηλώσεως τῆς πτωχεύσεως ἢ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν του, ἡ ἐποχὴ τῆς πτωχεύσεως προσδιορίζεται προσέτι καὶ ἀπὸ τῆς χρονολογίας ὅποιοιδήποτε ἐγγράφου, ἀποδεικνύοντος ἄρνησιν ἐκπληρώσεως ἢ πληρωμῆς ἐμπορικῶν ὑποχρεώσεων, ἐπομένως ἂν μόνῃ ἡ ἄρνησις ἐμπορικῆς ὑποχρεώσεως ἀρκεῖ εἰς προσδιορισμὸν τῆς ἐποχῆς τῆς πτωχεύσεως· κατὰ μείζονα λόγον δύναται νὰ προσδιορισθῇ αὕτη ἀπὸ τὴν ἀποδεικνύουσαν αὐτὴν τὴν πτώχευσιν παῦσιν τῆς πληρωμῆς. (20—1844).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 464 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, πᾶσα ἀγωγὴ ἀφορῶσα τὸν πτωχεύσαντα, καὶ τὰ κινητὰ αὐτοῦ, πρέπει μὲτὰ τὴν πτώχευσιν, καὶ μάλιστα ἀφοῦ οἱ πράκτορες καὶ οἱ σύνδικοι ἀνέλαβον τὰς ἐργασίας των, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ νὰ κινηθῇ κατ' αὐτῶν ἡ διάταξις δ' αὕτη, ἣτις δὲν ἔχει οὐδένα περιορισμὸν, στηρίζεται εἰς τοὺς λόγους ὅτι πᾶσα ἀπόφασις τοῦ Ἐμποροδικείου διὰ τῆς ἑποίας κηρύττεται ἡ πτώχευσις καὶ ἡ ἐνάρξις αὐτῆς, διορίζει συγχρόνως μὲ τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος καὶ μὲ τὴν προσωρινὴν φυλάκισιν αὐτοῦ, τὸν δικαστὴν εἰσηγητὴν καὶ τοὺς πράκτορας εἰς τοὺς ὁρίστους, ὡς καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα διοριζομένους· συνδίκους, ἀνατίθεται ἡ διοίκησις ὅλων τῶν πραγμάτων τοῦ πτωχεύσαντος, ὅστις ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτωχεύσεώς του παύει αὐτοδικαίως τῆς διοικήσεως ταύτης, εἰς τρόπον ὥστε πᾶσα πληρωμὴ χρημάτων παρ' αὐτοῦ γενομένη κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως, λογίζεται ἀκνή.

Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθηκὴν Βερολίνου

ρος καὶ ἀνακαλείται, καὶ πᾶς δανειστής τοῦ πτωχεύσαντος δὲν δύναται πλέον νὰ λάβῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ δανείου τοῦ χωριστὰ ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν τῆς πτωχεύσεως, ἀλλὰ μόνον συνάμα μετ' αὐτῶν, φυλαττομένων τῶν διαφόρων διατυπώσεων, περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς τὸ μέρος Δ'. τοῦ κεφ. Ζ'. καὶ εἰς τὰ διάφορα ἄρθρα τοῦ κεφ. II'. τοῦ βιβλ. I'. τοῦ Ἐμπορικοῦ Κώδικος, καὶ ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύονται ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 441, 442, 443, 449, 454, 456, 476, 499 καὶ ἐπόμε. 501 καὶ ἐπόμε. τοῦ αὐτοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἐξ ὧν δὲ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι οἱ δανεισταὶ τοῦ πτωχεύσαντος δὲν δύναται νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ καὶ λάβωεν χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δανειστάς τὴν πληρωμὴν, ὅθεν πᾶσα ἀγωγή παρὰ τινος δανειστοῦ, κινηθεῖσα κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, καθὼς καὶ πᾶν καταναγκαστικὸν μέτρον παραδεχθὲν κατ' αὐτοῦ παρὰ δανειστοῦ τινος, διὰ νὰ βιάσῃ εἰς ταύτην τὴν ξεχωριστὴν ἐξόφλησιν, θεωρεῖται ὡς ἀπαράδεκτος καὶ παράνομος, καθόσον μὴ ὑπαρχούσης νομίμου ὑποχρέωσης ὡς πρὸς τὸ ἀδύνατον καὶ παρὰ τῶν νόμων ἀπηγορευμένου, δὲν δύναται ἡ ἀγωγή νὰ ᾖναι δεκτὴ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. (10—1847).

8

Τὸ ἄρθρον 442 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου διαλαμβάνει ῥητῶς καὶ καθαρῶς, ὅτι ὁ πτωχεύσας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτωχεύσεώς του ἀπαλλοτριούται αὐτοδικαίως τῆς διοικήσεως ὧν τῶν πραγμάτων του, ἡμέρα δὲ τῆς πτωχεύσεως εἶναι ἐκείνη καθ' ἣν κατὰ τὸ ἄρθρον 437 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁ ἔμπορος ἤθελε παύσει τὰς πληρωμὰς του, καὶ τὴν ὁποίαν προσδιορίζει τὸ ἐμποροδικεῖον διὰ μεταγενεστέρως ἀπαγγελλθείσης ἀποφάσεώς του κατὰ τὸ ἄρθρ. 441 τοῦ ἰδίου νόμου, ἐκ δὲ τῶν διατάξεων τούτων ἐπεταὶ ὅτι πᾶσα πρᾶξις τοῦ πτωχεύσαντος, τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἀφορῶσα, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἐνεργήσῃ οὗτος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτωχεύσεώς του τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας του, καθίσταται ἀνέκωνος ὡς πρὸς αὐτὴν καὶ δὲν δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ τὴν διαχειρισθῇ οὐδὲ νὰ ἐνεργήσῃ τι, ὡς οὕτως τῆς περιουσίας του καὶ τὸν ἐνέχειρον τῶν δανειστῶν, καὶ εἰς πᾶσαν τυχόν ἐνεργουμένην παρ' αὐτοῦ πρᾶξιν ὑπάρχει τὸ νόμιμον τεκμήριον τοῦ δόλου, δυνάμει τοῦ ἀποίου εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος πᾶσα πρᾶξις, ὡς ὑποτιθεμένου τοῦ ὅτι καὶ ὁ συναλλαζάμενος μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος τρίτος ἐγνώριζε τὴν κακὴν κατάστασιν τοῦ ἐμπόρου αὐτοῦ, τοῦτο δὲ γίνεται φανερόν καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 443—448 τοῦ ἰδίου νόμου, κατὰ τὰ ὅποια εἰσὶν ἄκυρα ἀπολύτως ὅλα τὰ προνόμια καὶ ὑποθήκαι καὶ ὅλαι αἱ περὶ ἀκινήτων ἐτεροβαρεῖς πράξεις, ὅσας ἤθελε ἐνεργήσῃ ὁ πτωχεύσας κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας πρὶν τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως, σχετικῶς δὲ ὅλαι αἱ ἀμφοτερο-

βαρείς τοῦ αὐτοῦ εἶδους πράξεις, καὶ ὅλαι αἱ ὑποχρεώσεις καὶ πληρωμαὶ τοῦ πτωχεύσαντος, ἐὰν ὑπάρχῃ ὁλόος ἐκ μέρους τῶν συναλλαξαμένων μετ' αὐτοῦ, αἱ γενόμεναι ἐπίσης κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας τὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως, ὥστε ἀφοῦ ὁ νομοθέτης ἐθεώρησεν ἀκύρους ταύτας τὰς πράξεις καίτοι γενομένας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως διὰ τὰ προλάβῃ τὴν δολίαν συνενόησιν τοῦ πτωχεύσαντος μετ' ἄλλων προσώπων πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἀκυροὶ ἐπολύτως, αἱ γενόμεναι μετὰ τὴν ἡμέραν ἢ τὴν ἐναρξιν τῆς πτωχεύσεως, ἀνευ διακρίσεως τῆς καλῆς ἢ κακῆς πίστεως τῶν τρίτων συναλλαξαμένων, καθόσον ὑπάρχει εἰς αὐτοὺς, ὡς προεῖρηται, τὸ νόμιμον τεκμήριον τοῦ ὁλόου, ἐνῷ εἰς τὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως πράξεις τοιοῦτον τεκμήριον δὲν ὑποτίθεται, πλὴν μόνων τῶν εἰρημένων ἐξαιρέσεων εἰς τὰ προνόμια καὶ ὑποθήκας καὶ εἰς τὰς ἑτεροβαρεῖς περὶ ἀκινήτων πράξεις· ἂν δὲ τὸ ἀρθρ. 447 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀρίζει ὅτι πάσα πληρωμὴ ἢ πράξις γενομένη δολίως πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν εἶναι ἀκυρος, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ὁ συναλλαζάμενος μὲ τὸν πτωχεύσαντα τρίτος μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ δύναται νὰ προτείνῃ τὴν καλὴν πίστιν, καθόσον ὡς προεῖρηθῇ, ἔκτοτε εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ πτωχεύσαντος τεκμαίρεται ἡ καλὴ πίστις κατὰ συνέπειαν τῆς εἰρημένης διατάξεως, καὶ ὁ συναλλαζάμενος τρίτος δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ἢ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον, ὅπερ ἔχει δικαίωμα νὰ πράξῃ εἰς τὰς κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας τὰς πρὸ τῆς πτωχεύσεως συναλλαγὰς του, οὐδ' ἐννοεῖ ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως ταύτης τὰς μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς πτωχεύσεως πράξεις τοῦ πτωχεύσαντος, ἀλλὰ τὰς κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας τὰς πρὸ αὐτῆς ἐνεργηθείσας δολίως πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν, διότι ἂν ἐννοῇ τοῦτο δὲν ἔθελεν ὑπάρχει καμμία συνάφεια μεταξὺ τοῦ ἀρθρου 442 καὶ τῶν παρακατιόντων ἀρθρῶν καὶ μᾶλλον ἔθελεν εἰσθαι περιττὴ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 442, ἢ ἀντὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτωχεύσεως, ὡς ἤδη διαλαμβάνει, νὰ ὀρίξῃ ἡ διάταξις αὕτη, ὅτι ἀρχονται αἱ συνέπειαι τῆς κακῆς πίστεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν δημοσιεύεται ἡ διαττάουσα τὴν πτωχευσιν ἀπόφασις. (63—1847).

4

Ἄπαντα ἡ περιουσία τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ πτωχεύσαντος ἐνεστῶσα καὶ μέλλουσα καθίσταται κοινὸν ἐνέχυρον τῶν δανειστῶν του, ἡ ἀρχὴ δὲ αὕτη εἶναι παραδεδεγμένη καὶ ἀπὸ τὸ πολιτικὸν δίκαιον καὶ ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων περὶ ὧν ἄλλως διατάττουσιν οἱ Νόμοι, καὶ ἄλλων τινῶν πράξεων τοῦ πτωχεύσαντος, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὅπως διόλου ἀτομικαὶ καὶ ἔσχετοι μὲ τὴν ὁποῖαν ἐστερήθη περιουσίαν ὁ πτωχεύσας, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιβαρύνουν οὐδὲ μεταβάλ-

λοῦσι τὴν τύχην τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος. (64—1847).

5

Μετὰ τὴν κηρυχθεῖσαν πτώχευσιν καὶ τὸν διορισμὸν τῶν προσωρινῶν συνδίκων οἱ δανειστὰι καὶ ὁ πτωχεύσας εἰς τε τὰς δίκας τὰς ἀπορώσας τὸν πτωχεύσαντα καὶ τὴν κινήτην περιουσίαν του, καὶ εἰς τὰς παρὰ τρίτου κινήσεις κατὰ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν, ἀντιπροσωπεύονται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παρὰ τῶν προσωρινῶν συνδίκων, οἵτινες, ὡς διαχειρισταὶ τῆς τε ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, ἢ νὰ ἐκτελέσουν τὰς παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος γενομένας συμφωνίας ἢ νὰ ζητήσουν τὴν διάλυσιν καὶ ἀκρώσιν αὐτῶν, ὅπως νομίζουν ὠφελιμώτερον πρὸς τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν καὶ πρὸς τὸν πτωχεύσαντα, κατ' αὐτῆς δὲ τῆς ἐκλογῆς, καθὼς καὶ κατὰ πάσης ἄλλης πράξεως τῶν συνδίκων, δὲν ἐπιτρέπει ὁ ἐμπορικὸς Νόμος εἰς τοὺς δανειστάς, οἵτινες ἤμελον ἔχει παράπονα, ἄλλο μέσον, εἰμὴ τὸ ν' ἀναφέρωνται εἰς τὸν εἰρηγητὴν, κατὰ τὸ ἄρθρον 495 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ποτὲ ὅμως (ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως περὶ τῆς διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 504 αὐτοῦ) τὸ νὰ παρουσιάζωνται ἀτομικῶς, ἢ συλλήθδην ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ μάλιστα ἐναντίον τῶν συνδίκων καὶ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν, ἀπὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 490 αὐτοῦ οἱ δανειστὰι εἰς δίκας ἀπορώσας τὸν πτωχεύσαντα καὶ τὴν κινήτην περιουσίαν του, ἀντιπροσωπεύονται παρὰ τῶν προσωρινῶν συνδίκων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος ἐπιτρέπει τὸ εἰρημένον δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, τοῦ νὰ κάμνουν ἢ νὰ ὑπερκατεῖλυνται ἢ μὴ, ταύτας τὰς δίκας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν δανειστῶν καὶ τοῦ πτωχεύσαντος. (52—1847).

6

Ἄν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πτωχείσεως ὁ πτωχεύσας δὲν καταδιώκεται διὰ τὰ πρὸ τῆς πτωχέσεως αὐτοῦ χρέη, οὔτε ἀπαγγέλλεται κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις, ὡς μέσον καταναγκαστικὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοιούτων χρεῶν, ἀπὸ ὅμως μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ ἐπέλθῃ συμβιβασμὸς καὶ ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, παύει ἡ κατάστασις τῆς πτωχείσεως, καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ τῶν συνδίκων ἀντιπροσώσευσις τοῦ τε πτωχεύσαντος καὶ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ζητῶν τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὸν, δυνάμει τοῦ γενομένου συμβιβασμοῦ, δύναται νὰ καταδιώξῃ τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ καὶ διὰ πρωτοδικῆς κρατήσεως (ἐὰν ῥητῶς δὲν παρητήθῃ τοῦ τοιούτου μέσου ἐκτελέσεως) ὡς μὴ ὄντα πλέον ξένον τῆς διοικήσεως τῶν ὑποθέσεών του, καὶ μὴ διατελοῦντα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς πτωχείσεως. (180—1850).

7

Τὸ ἄρθρον 442 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον διατάττει ὅτι ὁ πτωχεύσας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτωχεύσεώς του, ἀπαλλοτριούται αὐτοδικαίως τῆς διοικήσεως ὅλων τῶν πραγμάτων του, σκοπὸν μόνον ἔχει νὰ παραλύσῃ τοὺς δανειστὰς τοῦ πτωχεύσαντος παραχωρῶν εἰς αὐτοῖς τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιληρθῶσι τῆς διαχειρήσεως τῆς περιουσίας του, ἀλλ' αἱ πράξεις αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὸ κύρος καὶ τὰ ἀποτελέσματα των, κανονίζονται κατὰ τὰ ἄρθρα 443—447 τοῦ ἰδίου Νόμου, κατὰ τὰ ὅποια αἱ πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως πράξεις δὲν θεωροῦνται ἀπολύτως ἄκυροι, εἰμὴ ἐνεκὰ δόλου, νομίμως ὑποτιθεμένου, ἢ ἐκ πραγματικῶν γεγονότων ἀποδεδειγμένου· ὅθεν πρόκειμένου περὶ ἀμφοτεροβαροῦς πράξεως, καίτοι γενομένης ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἡμέρας, καὶ ἢ διεκηρύχθῃ ἡ πτώχευσις, καὶ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν τὰ δικαστήρια ἀνέφερον τὴν ἐναρξιν αὐτῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρὰ ἐὰν τὰ τῆς οὐσίας δικαστήρια πεισθῶσιν, ὅτι ὁ μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συναλλαζόμενος ἐνῆργησεν ἐν καλῇ πίστει, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὑποθέσεων τοῦ πτωχεύσαντος. (234—1853).

8

Κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου (Κεφ. Α. καὶ Θ'. τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου) ὁ γενόμενος μετὰ τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος συμβιβασμὸς δὲν βιάζεται ποτὶς τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων δανειστῶν, τῶν ἐχόντων ὑποθήκας ἐγγραφῆς ἢ ἐνέχυρα, οὔτε ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔχουν προνόμια δυνάμει τοῦ Νόμου ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος, ὡς τὸ δημόσιον εἶναι προνομιοῦχος δανειστῆς ἐνεκὰ καθυστερούντων φόρων ὧν ἡ πληρωμὴ προτιμᾶται κατὰ τὸ ἄρθρ. 948 τῆς Πολ. Δικονομίας), διότι ὄντες ἐξησφαλισμένοι, οἱ μὲν διὰ τῆς ὑποθήκης ἢ τοῦ ἐνεχύρου, οἱ δὲ διὰ τῶν προνομίων, καὶ μὴ ἔχοντες ψῆφον εἰς τὰς περὶ συμβιβασμοῦ διασκέψεις, οὐδ' ἐγγραφόμενοι εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἀνεγγύων ἢ χειρογράφων δανειστῶν, εἰμὴ μόνον χάριν ὑπομνήσεως, δὲν ὑπόκεινται εἰς αὐτὸν τὸν συμβιβασμὸν, ἀλλ' ἐνεργοῦν τὰ δικαίωμά των ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ. (193—1854).

9

Ἡ δικαστικὴ ἀποκατάστασις τοῦ πτωχεύσαντος ἐμπόρου δὲν ἔχει σχέσιν τινα μὲ τὴν ἱκανότητά του εἰς τὸ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου. (228—1854).

10

Κατὰ τ' ἄρθρα 444—447 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου μόνον οἱ δανεισταὶ τοῦ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως κηρυχθέντος δύναται νὰ προσβάλλωσι τὰς ὑπὸ τούτου γενομένας παραχωρήσεις τῶν ἀπαιτήσεών του ἐνεκὰ δόλου, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ὀφειλέται αὐτοῦ, διότι

οὔτοι οὐδὲν νόμιμον συμῖνον πρὸς τοῦτο ἔχουσιν. (205—1855).

11

Ὁ ἐκ τοῦ συμβιβασμοῦ μεταξὺ πτωχεύσαντος καὶ δανειστῶν γενομένου δολιευθεὶς δανειστής δύναται εἴτε ἔλαβεν εἴτε οὐ μέρος εἰς τὸν συμβιβασμὸν νὰ προσβάλλῃ αὐτὸν καὶ τοὶ παρελθούσης τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 523 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου τεταγμένης προθεσμίας. (172—1857).

12

Ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἢ μὴ θεωροῦσα ὡς πτωχεύσαντά τινα δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τῆς Ποινικ. Δικονομίας. (28—1859).

13

Κατὰ τ' ἄρθρα 437 καὶ 449 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ παῦσις τῶν πληρωμῶν γενικῶς καὶ οὐχὶ ἡ ἑλλειψὶς ἀσφαλείας παρὰ τῷ δανειστῇ τῷ προκλοῦντι τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως φέρει τὴν κατάστασιν τῆς πτωχεύσεως. (165—1860).

14

Ἡ πτώχευσις φέρει μὲν παῦσιν εἰς τὴν ἐταιρίαν κατὰ τὸν Νόμον 4. § 1. Πανδ. (17. 2), ἀλλ' ἀρὸς ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος (ἄρθρον 519 καὶ ἐπόμενα) ἐπιτρέπη συμβιβασμὸν μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, ἐπεὶ δὲν μετὰ τὸν συμβιβασμὸν ἀναλαμβάνει ἡ πτωχεύτασα ἐταιρία ὅλα τὰ δικαιώματά της, ὅσα εἶχε πρὸ τῆς κήρυξεως τῆς πτωχεύσεως της, καὶ δὲν ἔχει χρεῖαν νέας συστάσεως καὶ νὰ διορίσῃ ἐκ νέου τὸν διευθυντὴν αὐτῆς, ὥστε ἡ ἐνεκὰ τῆς πτωχεύσεως διάλυσις ἐξήρητο ἐκ τοῦ ἀναβλητικοῦ ὁροῦ τοῦ συμβιβασμοῦ. (173—1860).

15

Κατὰ τὸ ἄρθρον 448 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἐπὶ πτωχεύσεως τινὸς τῶν ἐν τῇ συναλλαγματικῇ ὑποχρέων, χρεωστοῦν οἱ ἄλλοι συνυπόχρεοι νὰ δώσωσιν ἐγγύησιν περὶ τῆς κατὰ τὴν προθεσμίαν πληρωμῆς τῆς συναλλαγματικῆς, ἂν δὲν προκρίνουν νὰ πληρώσωσιν ἀμέτῳ ὥστε ἡ ὑποχρέωσις αὐτῶν εἰς τοιαύτην περίπτωσιν εἶναι κατὰ διάζευξιν, τοῦτέστι χρεωστοῦν νὰ δώσωσιν ἐγγύησιν ἢ νὰ πληρώσωσιν τὴν ἀξίαν τῆς συναλλαγματικῆς ὅθεν ἐναγόμενοι πρὸς ἄμεσον ἐξόφλησιν τῆς συναλλαγματικῆς, τότε μόνον δύνανται νὰ ματαιώσωσι τὴν ἀγωγὴν, εἴταν προσφερθῶσιν εἰς τὸ νὰ δώσωσιν ἐγγύησιν, καὶ ὁ κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς ἀποποιητῇ νὰ λάβῃ αὐτὴν ἐπιμένων εἰς τὴν ἐξόφλησιν. (42—1863).

16

Μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεώς του ὁ ἔμπορος στερεῖται τῆς ἐκπαινετικῆς τοῦ διαθέσσειν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, μεταβαίνουσαν ἐκτετε εἰς

τὴν ομάδα τῶν δανειστῶν (442—447 Ἐμπορικοῦ Νόμου) ὅθεν τὸ ἄρθρον 163 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθ' ὃ, ἂν ὁ ἀποδέκτης τῆς συναλλαγματικῆς πτωχεύσει προ τῆς προθεσμίας, ὁ κομιστὴς δύναται νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἀπαιτήσεις του, περιέχει ὡς πρὸς τὴν διαμαρτυρήσιν διάταξιν, ἥτις συνήθως μὲν πρέπει νὰ ἐνεργῇται, ἀλλ' ὄχι ἀναποφεύκτως ἀναγκάσαν, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ ἀγωγή, ἡ κατὰ τῶν ὁπισθογράφων ἢ ἄλλων συνυποχρέων πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας κινουμένη, νὰ ᾖναι ἀπαράδεκτος, διότι ἡ διαμαρτυρήσις εἰς τοιαύτην περίπτωσιν κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἀποδέκτου γενομένη, ἤθελε καταντῆ διατύπωσις ὅπως ἄσκοπος καὶ ματαία. (42—1863).

17

Ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς πτωχεύσεις συμβιβασμῶν ὁ Νόμος ἐπέβαλε τὴν μειωφιλίαν τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τοὺς παρὰ τῆς πλειονοψηφίας τιθεμένους ὅρους, χάριν συμφέροντος γενικοῦ καὶ τῆς δημοσίας τάξεως, ἐφ' ᾧ ὁ Νόμος αὐτός, ὡς προκύπτει ἐξ ὅλων τῶν διατάξεων τῶν ἀφορουσῶν τὴν σύνταξιν τῶν συμβιβασμῶν καὶ τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῶν, ἠθέλησεν ὥστε οὗτοι νὰ ὦσι προῖον διασκεφῶς σπουδαίαις καὶ εἰλικρινοῦς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ τὴν δημοσίαν κύρωσιν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, παρὰ δανειστῶν ἴσων κατὰ τε τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις. (262—1863) (*).

ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΩΛΗΤΗΣ.

1

Κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ Δικαίου ἀρχὰς διὰ νὰ ὑπάρχῃ πώλησις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ συναίνεσις, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκποιήσεων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, ἡ ἀπόδειξις τῆς συναίνεσεως τοῦ δημοσίου ἐξαρτᾶται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 13/25 Νοεμβρίου 1836 Βασ. Διατάγματος ἐκ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐγκρίσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ καὶ ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου. (127—1847).

2

Ἀχίρου οὗτος τῆς πωλήσεως ἕνεκα παραβάσεως νομικῆς διατάξεως, δικαιούται ὁ ἀγοραστὴς νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ὀρφανοῦ ὅτι οὗτος ὠφελήθη ἐκ τῆς πωλήσεως, εἴτε πληρώσας ἐκ τοῦ τιμήματος τοὺς ἑαυτοῦ δανειστάς, εἴτε δαπανήσας αὐτὰ ἄλλως εἰς τὴν περιουσίαν του (Βασιλ. 38, 9. κεφ. 55, 57. Νομ. 14, 16. Κωδ. 5, 71. Νομ. 13. Π. 27, 9.) (69—1853).

3

Κατὰ τοὺς Νόμους διατ. 3 καὶ 4 τοῦ βιβλ. 4. τίτλ. 52 τοῦ Κωδ.

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Ἀρμοδιότητος (8), Κατασχέσεως (37), καὶ Ὑποθήκης.

καὶ Βασ. βιβλ. 19. τίτλ. 8. ἀριθ. 78 καὶ 79 δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀπό-
τινος τῶν κοινωνῶν γενομένη πώλησις ἀδιαιρέτου πράγματος, ἀλλὰ
χορηγεῖται εἰς τὸν ἕτερον κοινωνὸν δικαίωμα διεκδικήσεως, ὅταν καὶ
μέρος τοῦτο ἐπωλήθῃ. (336—1853).

4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ἀπὸ 3/15 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐκποιή-
σεως ἐθνικῶν κτημάτων Β. Διατάγματος, μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῆς
τιμῆς τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν τόκων, μένει ῥητῶς τὸ ἐπὶ τοῦ ἐκποιηθέν-
τος κτήματος δικαίωμα τῆς ιδιοκτησίας εἰς τὸ δημόσιον, καὶ τοῦτο
πρέπει νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον, ἡ δὲ ἐξόφλησις νὰ
σημειωθῇ ἐντὸς τοῦ πωλητηρίου. Ἐκ δὲ τῶν διατάξεων τούτων προ-
κύπτει ὅτι ἡ παράληψις τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν σημειώσεως
δὲν ἐπιφέρει τὴν τήρησιν τοῦ τῆς ιδιοκτησίας δικαίωματος, διότι δὲν
διατάττει τοῦτο ὁ Νόμος, καὶ διότι τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα δια-
τηρεῖται δυνάμει αὐτοῦ τοῦ Νόμου καὶ οὐχὶ τῆς σημειώσεως, οἱ δὲ
τρίτοι δύνανται νὰ βεβαιωθῶσι διὰ τοῦ πωλητηρίου, ἐὰν ἡ πρὸς τὸ
δημόσιον ἐξόφλησις ἐγένετο καὶ ὁ ἀγοραστὴς κατέστη κύριος. (233
—1854).

5

Ἡ ἀκύρωσις τῆς πωλήσεως περιλαμβάνει καὶ τὸ ἄκυρον τῆς ἀγορᾶς
τῆς μήπω ἐκτελεσθείσης, ἕνεκεν τῆς μὴ παραδόσεως τοῦ πράγμα-
τος. (251—1854).

6

Ἡ πώλησις κατασχεθέντος πράγματος εἶναι ἄκυρος καὶ ἕνεκα τοῦ-
του ἐπιτρέπεται ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή καὶ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἀλλ'
ὁ νόμος ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπει τὴν περὶ ἀποζημιώσεως εἰμὴ κατὰ τοῦ
πωλητοῦ, οὐχὶ δὲ κατὰ τοῦ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κατασχέσεως ἀγοράσαν-
τος τὸ κατασχεθὲν πρᾶγμα. (45—1858).

7

Τὸ νὰ μάθῃ ἀπλῶς ὁ ἀγοραστὴς ὅτι αἱ πωλούμεναι γαῖαι φιλο-
νεικοῦνται παρὰ τρίτου δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου (Ν. 17
15. 8. 45) θέλοντος ἵνα ὁ ἀγοραστὴς γνωρίζῃ καὶ οὐχὶ νομίζῃ ὅτι
τὸ πωλούμενον εἶναι ἀλλότριον. (81—1860).

8

Κατὰ τὸν Νόμον 30 § 1 τῶν Πανδ. (19. 1) ὁ ἀγοραστὴς δικαιοῦ-
ται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πωλητοῦ τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν, ἂν
καὶ ῥητῶς δὲν προτείνῃ τὴν διάλυσιν τῆς πωλήσεως, ὅταν καὶ πρὸ
τῆς ἐκνικήσεως ἀποδείξῃ ὅτι οὗτος ἐν γνώσει ἐπώλησεν αὐτῷ, ἀγνοοῦν-
τι, ἀλλότριον κτῆμα. (150—1860).

9

Ὁ Νόμος τῶν Πενδεκτῶν 5, 1, (49. 14) συνδυαζόμενος μετὰ τὸν Νόμον 2 τοῦ Κώδικος (7. 37) προστατεύει μὲν τὸν ἀγοραστὴν κατὰ πάσης ἐκνικήσεως τοῦ κτήματος, ὅπερ ἐπωλήθη ἢ ἐδωρήθη ἀπὸ τοῦ δημοσίου, δὲν καθιεροῖ ὅμως ἐξαιρετικὸν κανόνα ὅτι καὶ ἄνευ παραδόσεως ἀποσπάται ἡ κυριότης τοῦ τοιοῦτου κτήματος ὡς ἀπὸ τοῦ δημοσίου πωληθέντος. (159—1860).

10

Τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ἀπαγορεύει μὲν νὰ γίνῃ ἐκποιήσις ἀκινήτου κτήματος ἄλλως πῶς παρὰ ἐπιστήμης διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' οὔτε τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐδ' ἄλλος τις Νόμος διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως νὰ γίνωσι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, τόπον καὶ ἐνώπιον τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου, ὡς ἡ πώλησις, ἡ συναίσεις τοῦ ἀγοραστοῦ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ τοῦ ἀγοραστοῦ συναίσεις καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς συμβάσεως, ἂν καὶ μεταγενεστέρως τῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου ὁμολογίας τοῦ πωλητοῦ ἐγένοντο, νὰ ἐνεργηθῶσι νομίμως καθότι τὸ 185 ἄρθρον τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον νὰ ὑπογραφῇ παρὰ τοῦ παρόντος συμβαλλομένου, ἢ ἂν οὗτος δὲν δύναται ἢ δὲν θέλῃ νὰ ὑπογράψῃ νὰ γείνη περὶ τούτου μνεία. (204—1860).

11

Αἱ διατάξεις 2 καὶ 4 τοῦ Κώδικος εἰβλ. 8. τίτλ. 37, καθ' ἃς ἡ μετὰ τὴν προκατάρξιν τῆς δίκης ἀπαλλοτριώσει τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς εἶναι ἄκυρος καὶ τὸ ἀπαλλοτριωθὲν πράγμα μεταβαίνει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου, ὡς ρυθμίζουσα ἀντικείμενον τὸ ὅποιον προνοεῖ τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ὥρισε τὰς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς συνεπείας αὐτῆς κατ' οὐσίαν, ἡκυρώθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1100 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθόσον ἀντιβαίνουν εἰς τὸ μνησθὲν ἄρθρον 156· αἱ δὲ λέξεις τοῦ § 3. τοῦ ἄρθρου τούτου, δι' ὧν ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐν τῷ ἀντικειμένῳ τῆς δίκης καινοτομία καὶ μεταβολὴ ἀνάγονται εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασιν τοῦ ἀντικειμένου, καὶ δὲν ἐννοεῖ ἐκβαλῶς τὴν ἀπαλλοτριώσιν, περὶ ἧς ἐσιώπησεν, ἐνῷ ἀνέφερον ὀνομαστικὰ καὶ ἀκριβῶς τὰ ἀποτελέσματα τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης. (97—1861). Σύμφωνος καὶ ἡ 117 τοῦ αὐτοῦ ἔτους δι' ἧς ἐσκέφθη ὡς ἀκολουθῶς.

« Ἡ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἐπιδόκων δικαίων δὲν ἰσχύει πλέον τὴν σήμερον, καθότι ἐν τοῖς ἄρθροις 156, 545 ἐδάφ. 3. καὶ 515 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφέρονται ὀνομαστικὰ καὶ ἀκριβῶς ἅπαντα τ' ἀποτελέσματα τῆς προκατάρξεως τῆς

δίκης, ὅθεν ἐπεταί ὅτι κατήργησεν αὐτὴν ὁ νομοθέτης, τὸ δὲ 156 ἄρθρον ἀπαγορεύον τὰς καινοτομίας καὶ μεταβολὰς ἐννοεῖ τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὑλικὰς ἀλλοιώσεις.»

Σημειωτέον ὅτι τὰ ζητήματα τῆς πωλήσεως συνταυτίζονται μὲ ἐκεῖνα τῆς ἀγοραπωλησίας, ὥστε ὁ ἐπιθυμῶν νὰ εὕρῃ ζήτημά τι ἀγορᾶς ἢ πωλήσεως πρέπει νὰ ἀνατρέχῃ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. (*)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

1

Τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1852 200 Νόμου, καθ' ὃ αἱ στρατιωτικαὶ συντάξεις καὶ ἀποδοχαὶ δὲν παραχωροῦνται ἂν δὲν κατὰσχονται, ἐκτός ἐάν πρόκηται περὶ διατροφῆς συζύγου, τέκνων καὶ γονέων, ἐτροποποιήθῃ διὰ τοῦ ἄρθρου 125 τοῦ ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1852 212 Νόμου, καθ' ὃ καὶ διὰ χρῆν πρὸς τὸ δημόσιον συγχωρεῖται ἡ κατάσχεσις τῶν συντάξεων παντὸς ποσοῦ μέχρι τοῦ 1/4 αὐτῶν. Ὅτι δὲ ἡ μεταγενεστέρᾳ αὕτῃ διάταξις ἀφορᾷ καὶ τὰς στρατιωτικὰς συντάξεις ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 121 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἐν ᾧ ἀναφέρονται ῥητῶς καὶ αἱ τοιαῦται συντάξεις. (253—1855).

2

Τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 Νόμου περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ὀρίζον τάδε «ἡ ἀποστρατεία εἶναι ἡ τελευταία κατάστασις τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπανερχομένου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν εἶον καὶ ἀπολαμβάνοντος τὴν κατὰ τὸν περὶ τούτου Νόμον σύνταξιν, οὐδεὶς τίθεται αὐτεπαγγέλτως εἰς ἀποστρατείαν εἰμὴ ἔνεκα ἀποδεδειγμένης ἀνικανότητος εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν» συνδυασμένον μὲ τὸ 8 ἄρθρ. καὶ ἐπόμενα τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1852 Νόμου περὶ τῶν συντάξεων τοῦ στρατοῦ, σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀνικανότης, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὁ ἀξιωματικὸς τίθεται εἰς ἀποστρατείαν εἶναι ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις τοῦ Νόμου τῶν συντάξεων διαλαμβανομένη, διότι ἔνεκα τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων αἰτιῶν δύναται ὁ ἀξιωματικὸς νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατείαν, ἐκτός ἐάν αὐτὸς δι' ἀρχαιότητα εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ζητήσῃ νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατείαν διὰ νὰ λάβῃ τὴν σύνταξιν τοῦ· τὰ δὲ αἷτια ταῦτα τῆς ἀνικανότητος ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 11 τοῦ αὐτοῦ περὶ συντάξεων Νόμου ἀποδεικνύεται ὅν τρόπον διοικητικὸς κανονισμὸς θέλει προσδιορίσει· διὰ πᾶσαν δὲ ἄλλην ἀνικανότητα καὶ θηλικὴν ἢ νοεράν πρόσκαιρον ἢ διαρκεῖ

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Ἀπαλλοτριώσεως (1), Δηλώσεως (2), Ἐκκηρίσεως (4), Ἐπιδίκου (1), Πλοίου καὶ Προικὸς (1).

δὲν δύναται ὁ ἀξιωματικὸς νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατεῖαν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀργίαν ἢ εἰς ἀποτάξιν καθ' ἃ ὀρίζουσι τ' ἄρθρα 5 καὶ ἐπόμενα καὶ τὸ ἄρθρον 10 καὶ ἐπόμενα τοῦ ρηθέντος περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου.

Τὸ 26 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1852 Βασ. διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ρηθέντος Νόμου καίτοι φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «περὶ συντάξεως τῶν ἀποτάκτων ἕνεκα ἀποδεδειγμένης ἀνικανότητος εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν» ἀναφέρει ὅμως περὶ τε τῶν ἀποτάκτων καὶ περὶ τῶν ἀποστράτων τίνι τρόπῳ δηλαδὴ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσι τὰς περὶ συντάξεως αἰτήσεις των, καὶ τοὺς μὲν πρῶτους χαρακτηρίζει διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ 11 ἄρθρου, τοὺς δὲ δευτέρους διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου 14 ἐδάφ. 2 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν Νόμου, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι διὰ τῶν μέσων τὰ ὅποια ὀρίζει τὸ 16 ἄρθρον εἰς 8 τὸ ρηθὲν 25 ἄρθρον παραπέμπει, ὡς καὶ δι' ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐν τοῖς ἄρθροις 17—21 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ἀναφέρονται, πρέπει ν' ἀποδεικνύηται ἡ ἀνικανότης τοῦ εἰς ἀποστρατεῖαν τιθεμένου καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι δύναται διὰ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ἀναφερομένων μέσων νὰ πορισθῇ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνικανότητος, καθόσον κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ρηθέντος 14 ἄρθρου δὲν δύναται αὐτεπαγγέλτως νὰ τὸν θέσῃ εἰς ἀποστρατεῖαν.

Ὁ διακηρχθεὶς περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν Νόμος ἀπορρίπων ἐκ τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 27 καὶ 39 τοῦ Συντάγματος συμπλῶνως μὲ τὰς ἐν αὐτοῖς καθιερωθείσας ἀρχὰς ὥρισε διὰ μὲν τοῦ 6 ἄρθρου, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀποφασίζει περὶ τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ ὑπουργοῦ, στηριζομένη ἐπὶ δικαιολογητικῶν ἐκθέσεων τῶν ἀρμοδίων στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἐν ἄλλοις ὅτι δύναται ν' ἀποφασίῃ αὐτεπαγγέλτως, διότι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τίθεται εἰς ἀργίαν ὁ ἀξιωματικὸς εἶναι καθαρῶς κυβερνητικόν, διὰ τοῦ 14 ἄρθρου ὅμως ὁ Νόμος δὲν ἐπέτρεψε τὴν αὐτεπαγγέλτως μετάθεσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς ἀποστρατεῖαν, ἀλλ' ἀπήτησεν, ὡς ἐρρέθη εἰς τὰς προηγουμένας σελῆς, ἵνα ὑπάρχῃ κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ διατάγματος ὁρισθέντας τύπους ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀξιωματικοῦ διὰ νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατεῖαν, διότι αὕτη εἶναι ἡ τελευταία καταστατικὴ του, καὶ τὸν στερεῖ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ βαθμοῦ του δι' ὃ ἐρ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ Νόμος δὲν ἀρῆκεν εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ν' ἀποφασίῃ αὐτεπαγγέλτως ἐπομένως ἐὰν ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης κατὰ τύπον ἀποδείξεως περὶ ἀνικανότητος ἀποφασισθῇ νὰ τεθῇ ὁ ἀξιωματικὸς εἰς ἀποστρατεῖαν, τίχεται ἡ διαφορὰ τοῦ ἀμειβομένου διωκτικοῦ, αἱ δὲ τοῦ ἀμειβομένου διωκτικοῦ διαφοραὶ πρότερον μὲν ὑπῆλθοντο εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς

(§ 51 τοῦ ὀργανικοῦ διατάγματος περί τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας) νῦν δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 101 τοῦ Συντάγματος εἰσὶν ἀνατεθειμέναι εἰς τὴν τακτικὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων πλὴν τῶν ῥητῶς ἐξαιρουμένων ἀπὸ τοῦ α. ἁρθρου τοῦ 5 ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνοσυνελεύσεως. (12—1861). Σύμφωνας καὶ ἡ 16 τοῦ αὐτοῦ ἐτους.

3

Ἡ φυσικὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ κατάστασις ἐστὶν ἡ τῆς ἐνεργείας, καὶ ὅτι διὰ τὴν τεθῇ οὗτος ἐκτὸς αὐτῆς, ἀπαιτεῖται, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις 4 καὶ ἐπομ. τοῦ Νόμου ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 περί καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Β. Διάταγμα στηριζόμενον εἰς τοὺς ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις ἀναφερομένους λόγους· καθόσον τῆς σάρων οὐσῶν ἀποκλειστικῶς καὶ ἀπαραιτήτως τῶν καταστάσεων τῶν ἀξιωματικῶν δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ προμνησθέντος Νόμου, λαμβάνει παρὰ τοῦ Βασιλέως βαθμὸν ἀξιωματικοῦ, διάταγμα δὲ Βασιλικὸν δὲν ὑπάρχει συγχρόνως θέτον αὐτὸν νομίμως εἰς τὰς ἐξαιρητικὰς καταστάσεις τῆς ἀργείας τῆς ἀποτάξεως καὶ τῆς ἀποστρατείας, ἔπεται ἀναγκαιῶς καὶ φυσικῶς ὅτι τοῦ βαθμοῦ ἡ ἀπανομὴ γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καταστάσεως τῆς ἐνεργείας, εἰς ἣν ἡ ἀρμαδία ἀρχὴ ὀφείλει νὰ τὸν θέσῃ, ἢ ἄλλως διὰ τὴν παράλειψιν νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τῶν σχετικῶν καὶ νομίμων τῆς καταστάσεως ταύτης ἀποδοχῶν. (193—203 τοῦ 1861).

4

Τὸ Ἐφετεῖον ἀπορρίψαν τὴν ἐκ τοῦ ἁρθρ. 25 τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1852 Νόμου παραγομένην ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως τοῦ φιλαργιτικοῦ μισθοῦ τοῦ ἀναιρεσελόντος, ἐστηρίχθη κυρίως εἰς τὸν λόγον 1) ὅτι ὁ Νόμος οὗτος, καθ' ὃν αἱ στρατιωτικαὶ συντάξεις δὲν κατασχόνται, εἰμὴ εἰς ὀρισμέναις περιστάσεσι, ἀφορᾷ μόνον τὸν τακτικὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν φάλαγγα, ἣν ῥητῶς ἐξαιρεῖ διὰ τοῦ 27 ἁρθρου αὐτοῦ, ὀρίζοντος, ὅτι τὰ περὶ αὐτῆς θέλει κανονίσει ἰδιαιτέρος Νόμος· καὶ 2) ὅτι ὁ περὶ τούτου ἐπελθὼν Νόμος τῆς 16 Ἐβρίου 1856 ὥρισε μὲν (ἁρθρ. 1 καὶ 4), ὅτι εἰς τοὺς ἀπερχομένους μὲ ἀδειαν εἰς τὰς ἐστίας τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος χορηγεῖται πλήρως ὁ μισθὸς αὐτῶν ὡς σύνταξις, καὶ ὡς τοιαύτην διατηροῦσι καὶ τὴν χορηγομένην αὐτοῖς χρηματικὴν περίθαλψιν οἱ τοῦ αὐτοῦ σώματος προικοδοτημένοι ἀξιωματικοί, ἀλλ' οὐδεμίαν διάταξιν διέλαβεν ὁ Νόμος οὗτος τροποποιούσαν, ὡς πρὸς τὰς δι' αὐτοῦ χορηγουμένας τοιαύτας συντάξεις τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 885 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν τὰ τρία μόνον τέταρτα τῶν συντάξεων ἐξαίρουται τῆς κατασχέσεως, οὕτω σκεφθὲν τὸ ἐφετεῖον δὲν κηρύχουσιν ψευδῶς, ἀλλ' ὅτι

παρεβίβασε τὰς παρατεθείσας περὶ στρατιωτικῶν καὶ φαλαγγιτικῶν συντάξεως τοῦ Νόμου. (14—1862).

5

Ἀφοῦ τὸ τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 διάταγμα γενικῶς διατάσσει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀπόλυσιν τῶν ἐν αὐτῇ διατελούντων ξένων, πλὴν τῶν φιλελλήνων, καὶ εἰς τοὺς ἀρμοδίους Ἱπουργοὺς ἀνετέθη ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, καθόσον ἀνήκον εἰς τὸν κλάδον ἐκάστου αὐτῶν, ἐπεταί, ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ αὐτοῦ διατάγματος δὲν ἀπηττέτο νὰ ἐκδοθῇ ἕτερον δι' ἓνα ἕκαστον τῶν ἀπολυθησομένων μὴ φιλελλήνων ξένων, ἥρκει νὰ ᾖναι τοιοῦτος ὁ παυθησόμενος καὶ νὰ γνωστοποιηθῇ αὐτῷ ἡ περὶ ἀπολύσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας διαταγὴ τοῦ ἀρμοδίου Ἱπουργοῦ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ νόμου οἱ ἐνεργεῖα, ἐκτὸς ἐνεργείας καὶ διαθεσιμότητος, ἀξιωματικοὶ ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1852 διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἄνω νόμου διὰ νὰ ὁρισθῇ εἰς τινα τῶν παρὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου διαλαμβανομένων κατηγοριῶν ὑπάγονται οἱ περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ αὐτοῦ διατάγματος τεθέντες καὶ εἰσέτι ἐν ἀργείᾳ διατελοῦντες ἀξιωματικοὶ καὶ διὰ νὰ διαταχθῶσιν ἀκολούθως τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἄνω νόμου ὁρισθέντα, ὅτι ὁ Ἱπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν θέλει διορίζει τριμελῆ ἐπιτροπὴν κτλ. ἐξ ὧν δὲ τούτων προφανῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἄνωτέρω νόμος καὶ τὸ διάταγμα προβλέπουσιν ἀμφοτέρω ἀποκλειστικῶς μόνον περὶ τῶν ἐν ἀργείᾳ, ἐκτὸς ἐνεργείας, καὶ διαθεσιμότητι ἀξιωματικῶν, καὶ ἐπομένως οὗτοι μόνον ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ἐπικλησθῶσι καὶ ν' ἀπαιτήσωσι τὴν σύστασιν τῆς ἐπιτροπῆς.

Πρὸ τοῦ νόμου τοῦ 1851 ἡ τῆς συντάξεως κατάστασις ἦτον ἐκ τῆς φύσεώς της, ἀναγκαιῶς, ἡ τελευταία τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐπανέρχομένου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, οὐδενὸς νόμου ὑπάρχοντος τότε, ὅστις νὰ δίδῃ εἰς τὴν τῆς συντάξεως κατάστασιν χαρακτῆρα διάφορον τῆς φύσεώς της, περὶ τῆς καταστάσεως ταύτης προέβλεψεν ἰδίως καὶ ἀπεφάσισεν ὁριστικῶς ὁ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1852, περὶ τῶν συντάξεων τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς νόμος ὀρίζων (ἄρθρ. 29), ὅτι αἱ διὰ Β. Διατάγματος ἀπονεμηθεῖσαι μέχρι τοῦδε στρατιωτικαὶ συντάξεις μένουσιν ἀμετάβλητοι, ὅπερ ἐπιβεβαιῶσι, ὅτι καὶ ὁ νέος οὗτος νόμος θεωρεῖ τὸν πρὶν συνταξιαῦχον μὴ ἀποτελοῦντα πλέον μέρος τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ἐπανεληθόντα εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. (295—1862).

ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ.

4

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Β. Ἰαννινῶν αὐτοκρατόρων τὰς προϊχομέ-

νας εἰς τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου Βασιλ. (45. 3) 2 Ἀρμεν' (4. 6) 1, 7 καὶ 15 συγγένεια ὀνομάζεται ἡ σχέσις προσώπων συνημμένων εἴτε διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἢ διὰ τῆς κοινῆς αὐτῶν ἀπὸ τρίτου τινὸς γεννήσεως, ἀγχιστεία δὲ ἡ κηδεστεία ἡ σχέσις τῶν συγγενῶν θατέρου τῶν συζύγων πρὸς τὸν ἕτερον «οἰκειότης προσώπων ἐκ γάμων ἡμῶν συνημμένη συγγενείας ἐκτός,» τὴν αὐτὴν δὲ διακρίσιν παρεδέχθη ὡς πρὸς τὰς ὀνομασίας τῶν δύο τούτων σχέσεων καὶ ἡ ἡμετέρα Πολ. Δικονομία (ἄρθρ. 36—42 καὶ 324—329). (28—1850).

2

Κατὰ τὸν Νόμον 4. § 3. τῶν Πενδ. βιβλ. 38 τίτλ. 10, οἱ συγγενεῖς τοῦ συζύγου εἶναι κηδεσται τῆς συζύγου καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἄρα οἱ συγγενεῖς ἐκάστου τῶν συζύγων δὲν εἶναι μεταξύ των κηδεσται. (160—1850).

ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΙΣ.

1

Κατὰ τ' ἄρθρα 483 καὶ 484 τῆς Πολ. Δικονομίας, διὰ συγκαταθέσεως ἀποπερατοῦται ἡ δίκη, ὅταν ὁ συγκατατιθέμενος δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν του, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 74 τῆς αὐτῆς, μόνον οἱ ὑπ' ὁποιανδήποτε ἐπιμέλειαν διατελοῦντες, αἱ ὑπανδροὶ γυναῖκες, ὡς πρὸς τὰ κτήματα τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ διαθέσουν ἐλευθέρως καὶ οἱ παῖδες οἰκογενείας ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς περιουσίας των, τοῦ ὁποίου ἡ διαχείρησις ἐναπόκειται εἰς τὸν πατέρα, δὲν δύνανται κατὰ τὸν Νόμον ν' ἀποπερατώσωσι διὰ συγκαταθέσεως τὴν δίκην· οἱ δὲ συγγνώμης ἡλικίας τυχόντες, ὡς μὴ διατελοῦντες ὑπὸ ἐπιμέλειάν τινα, δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦτον. (270—1858).

2

Κατασχὼν εἰς χεῖράς του ὁ ἀναιρεσίαν μετὰ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἰτησίαν του τὰ ἀπερ ὑπεχρεώθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ν' ἀποδώσῃ τῷ ἀντιδίκῳ, δὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκτελέσας πρᾶξιν, ἐκ τῆς ὁποίας νὰ ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ περὶ συγκαταθέσεως αὐτοῦ εἰς τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν σκοπός, ἀφοῦ ἡ μὲν ἀπόφασις τελεσίδικος οὕσα ἦτο καὶ ἀναγκαστικῶς ἐκτελεστέα, ἡ δὲ πρᾶξις αὐτοῦ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὸν πιθανώτερον σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξατρίβῃ ἐαυτὸν διὰ τῆς κατασχέσεως τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια ὀφείλων νὰ πληρώσῃ πρὸς ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ τὰ συμψηφίσῃ, ἐνῷ οἱ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου του ἐκινδύνουν νὰ μὴ ἐκανοποιηθῶσι κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ· ἡ δὲ περὶ συμψηφισμοῦ πρότασις δὲν ἀποτελεῖ ἀναιρεσιζήτητος· ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως ἐνῷ μάλι-

στα αὐτὴν προσβάλλῃ ὁ ἀναιρέσιον διὰ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου, καὶ τοῦ μέσου τούτου δὲν παρητήθη ἐγγράφως· καθύσον κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 847 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ἀπαξ νομίμως ἐνεργηθὲν ἐνδίκον μέσον διατηρεῖται ὑπάρχον, ἐὰν δὲν γίνῃ ἐγγραφὸς παραιτήσις αὐτοῦ, κατὰ δὲ τ' ἄρθρα 486 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ γίνεται ἡ τῆς συγκαταθέσεως ἀποδοχή, ἐὰν ὁ ἀποδεχόμενος δηλώσῃ ἐλευθέρως καὶ εὐκρινῶς τὴν περὶ τούτου θέλησιν τοῦ ἔστω καὶ σιωπηρῶς, ἀλλὰ διὰ πράξεων ἀναμφιβόλων, ἐξ ὧν ἀναγκαιῶς προκύπτει ὁ τῆς συγκαταθέσεως σκοπός. (118—1864).

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ· Ἡ ΑΡΣΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΣ.

1

Εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἄρσεων συγκρούσεως δικαιοδοσίας, αἵτινες εἶναι εἶδος κλονισμοῦ ἀρμοδιότητος μεταξὺ διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν, δὲν δύναται νὰ προταθῶσιν ἐνστάσεις ἀπορῶσαι τὴν κυρίαν δίκην, διότι αὗται ἀναγκαίως πρέπει νὰ προταθῶσιν ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς κηρυχθισαμένης ἀρχῆς, καὶ οὐχὶ ἐνώπιον τῆς ἀπλῶς ἐπιλημμένης, τοῦ νὰ κανονίσῃ καὶ κηρύξῃ αὐτὴν τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κυρίας δίκης. (4—1845).

2

Ἡ ἄρσις συγκρούσεως δὲν γίνεται μόνον ἐν ὅτῳ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ ὑπόθεσις παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ, ἀλλὰ δύναται νὰ γίνῃ ἡ ἄρσις, καὶ ὅταν ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον ἀνωτέρων δικαστηρίων, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ 8 ἁρ/ρου τῆς Πολ. Δικονομίας. (4—1845).

3

Εἰς τὰς περὶ συγκρούσεως δίκης τὰ μέρη εἰς τὴν διαφορὰν τῶν ὁποίων ἡ σύγκρουσις ἀναφέρεται δὲν κλητεύονται κατὰ Νόμον, ἐπόμενος ὡς μὴ διὰδικοί ἀναγκάσιοι, οὐδὲ δικαζομένου τοῦ δημοσίου, δικαστικὰ ἐξουδὴ δὲν δικαιοῦνται νὰ λάβωσιν. (284—1856). Σύμφωνας καὶ ἡ 285 ἰδίῳ ἔτους.

4

Ὅριστικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐργατείου ἐκδικασθείσης τῆς ὑποθέσεως περὶ ἧς ζητεῖται ἡ ἄρσις συγκρούσεως, ἡ δικηφύξις τοῦ νομάρχου εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἐραδέως γενομένη κατὰ τ' ἄρθρα 6 καὶ 8 τῆς Πολ. Δικονομίας. (300—1856).

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ.

1

Κατὰ τὸν ἐν ἰσχύει πολιτικὸν νόμον Κωδ. (2. 44) 14. Βασ. (20. 4) 9 καὶ (9. 2) 53, ὁ ἐκπληρώσας τὴν ὁποίαν διὰ συμβάσεως ἀνέλαβεν ὑποχρέωσιν δὲν δύναται κατὰ ἐκνόχον ν' ἀπαιτήσῃ τὴν δαπάνην

ῆς συμβάσεως καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δοθέντος, διότι ὁ ἕτερος παρε-
ῖχε τὴν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς αὐτῆς συμβάσεως ἐπιβληθεῖσαν ὑποχρέω-
σιν, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐνᾷξῃ τὸν παραβάτην ἢ ἐπὶ ἐκπληρώσει αὐτῆς ἢ
πρὶ πληρωμῇ τοῦ διαφέροντος. (7—1850).

2

Τὸ ἄρθρον 47. ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁρίζει ὅτι περὶ τοῦ γενο-
μένου συμβιβασμοῦ καὶ τῶν λεπτομερεστέρων αὐτοῦ συμφωνιῶν συντάσσεται
δικαστικὴ ἐκθέσις ἢ πρᾶξις συμβολαιογράφου, ἔχει σκοπὸν κυρίως
ἃ προᾶβῃ ἵνα μὴ, καταργουμένης τῆς ὑφισταμένης δίκης, γεννηθῶσιν
ἄλλαι δίκαι ὡς ἐκ τοῦ συμβιβασμοῦ γενομένων κατ' ἄλλον τρόπον
παρὰ διὰ δικαστικῆς ἐκθέσεως ἢ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ἐκ δὲ
τῆς ρηθείσης πράξεως τοῦ ἁρθρου καὶ τοῦ σκοποῦ τὸν ὁποῖον προτίθε-
ται, ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ λέξεις τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι περιορι-
στικαὶ καὶ ἐξηγῆται καθαρῶς ἡ θέλησις τοῦ νόμου, τοῦ νὰ μὴ γίνηται
ἄλλως ὁ τοιοῦτος συμβιβασμός, τοῦναντίον δὲ ὑποτιθεμένου, ἢ διάτα-
ξιν αὕτη τοῦ νόμου ἤθελεν εἶσθαι ἄνευ τινος σημασίας, ὅπερ δὲν δύνα-
ται νὰ ὑποτεθῇ, καθόσον μάλιστα, προκειμένου περὶ καταργήσεως ὑπι-
σταμένης δίκης διὰ συμβιβασμοῦ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν
τοῦ νομοθέτου, ὡς καὶ ἐγένετο, πῶς νὰ μὴ γεννηθῶσιν ἄλλαι ἐκ ταύ-
της δίκαι. (219—1350).

3

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου (Κεφ. II' καὶ Θ' τοῦ
Ἐμπορ. Νόμου) ὁ γενόμενος μετὰ τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος
συμβιβασμός, δὲν βλάπτει ποσῶς τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων δανει-
στῶν τῶν ἐχόντων ὑποθήκην, ἐγγραφὰς ἢ ἐνέχυρα, αὐτ' ἐκείνων οἱ
ὅποιοι ἔχουσι προνόμια, δυνάμει τοῦ νόμου, ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ
πτωχεύσαντος· διότι ὄντες ἐξασφαλισμένοι οἱ μὲν διὰ τῆς ὑποθήκης ἢ
τοῦ ἐνεχύρου, οἱ δὲ διὰ τῶν προνομίων καὶ μὴ ἔοντες ψῆφον εἰς τὰς
περὶ συμβιβασμοῦ διασκέψεις, οὐδὲ ἐγγραφόμενοι εἰς τὴν ὁμάδα τῶν
ἀνεγγύων ἢ χειρογράφων δανειτῶν, εἰμὴ μόνον χάριν ὑπομνήσεως, δὲν
ὑπόκεινται εἰς αὐτὸν τὸν συμβιβασμόν, ἀλλ' ἐνεργοῦν τὰ δικαιώματά
των ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ (193—1854).

4

Ὁ περὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων μετὰ τῶν διαδίκων συμβιβασμός,
μόνος, δὲν δηλοῖ ἀποδοχὴν τῆς ἐπιβαλούσης αὐτὰ ἀποφάσεως. (15
—1855).

5

Ὁ ὑπὸ ὅρον συμβιβασμός, δι' αὐτὸν καταργεῖται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως,
ἐὰν δὲν ἐκπληρωθῇ ὁ ὅρος αὗτος, θεωρεῖται ἀναστέλλων τὸν πρὸς ἀνα-
τροπὴν χρόνον. (75—1855).

6

Διὰ τὴν θεωρηθῇ πράξις τις ὡς συμβιβασμός, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχω-
σιν ἀμοιβαίαι παραχωρήσεις· καὶ θυσίαι ἄλλως ὑποχωρούντων τῶν διαδι-
κῶν διὰ συγκαταθέσεως εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἀντιδίκου μέρους, ἡ πράξις
αὕτη περιέχει κατάργησιν δίκης διὰ συγκαταθέσεως. (218—1856).

7

Διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ περατοῦται ἡ δίκη καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ
κινήθῃ ἀγωγή περὶ τῆς ἀπαιτήσεως περὶ ἧς ἐγένετο συμβιβασμός· β.
(11. 2) 39, 48 καὶ 56, ἄρθρ. 471 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδεὶς δὲ
νόμος ἀπαγορεύει τὸν συμβιβασμὸν περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν παρα-
γομένων ἐκ συνομηλογήσεως τόκων ἀνωτέρων τῶν κατ' ἔθιμον τεταγ-
μένου ὄρου. (242—1856).

8

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑμπορικοῦ Δικαίου, ἂν ὁ συμβιβασμός ᾖναι
δόλιος, ὁ δολιευθεὶς δανειστὴς δύναται εἴτε ἐλαθεῖν εἴτε οὐ μέρος εἰς
τὸν συμβιβασμὸν, νὰ προσβάλλῃ αὐτὸν καίτοι παρελθούσης τῆς ὑπὸ τοῦ
ἄρθρ. 523 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου τεταγμένης προθεσμίας (171—
1857). Σύμφωνας καὶ ἡ 213 τοῦ 1861 ἐν ᾗ σκέπτεται ὡς ἐξῆς:

Τὸ ἄρθρον 523 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου ὀρίζει μὲν ὀκταήμερον προθε-
σμίαν ὑπὲρ τῶν ἐναντιουμένων εἰς τὸν συμβιβασμὸν δανειστῶν, δὲν ὑ-
ποβάλλει ὅμως εἰς τὴν αὐτὴν προθεσμίαν καὶ τὴν ἀγωγὴν ἢ ἐνστάσιν
τοῦ δόλου τῆς ὁποίας κατὰ τὰς κοινὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου γίνεται χρῆ-
σις μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δόλου. (213—1861).

9

Συμβιβασμοῦ ἀπόπειρα εἶναι ἀναγκαία ὅταν ἡ Τράπεζα κινή τὴν
Παυλιανὴν ἀγωγὴν ζητοῦσα τὴν ἀνατροπὴν δωρεᾶς οἰκίας τῆς συζύ-
γου πρὸς τὸν σύζυγον. (3—1860).

10

Ὅταν κατασταθῇ τελεσίδικος ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἐλλείψεως
ἀποπείρας πρὸς συμβιβασμὸν ἐνστάσιν νέα ἐξέτασις περὶ τούτου δὲν
συγχωρεῖται πλέον. (50—1860).

11

Ἡ πτωχεύσις φέρει μὲν παῦσιν εἰς τὴν ἐταιρίαν κατὰ τὸν Νόμον
4. § 1. τῶν Πανδ. (17. 2), ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου (ἄρθρ. 519
καὶ ἐπόμε.) ἐπιτρέπει συμβιβασμὸν μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῶν
δανειστῶν αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι μετὰ τὸν συμβιβασμὸν ἀναλαμβάνει ἡ
πτωχεύσασα ἐταιρία ὅλα τὰ δικαιώματά της, ὅσα εἶχε πρὸ τῆς κηρύ-
ξεως τῆς πτωχεύσεώς της καὶ δὲν ἔχει χρεὶν νέας συστάσεως καὶ νὰ
διορίσῃ ἐκ νέου τὸν διευθυντὴν αὐτῆς, ὥστε ἡ ἐνίκη τῆς πτωχεύσεως

διάλυσις ἐξήρτητο ἐκ τοῦ ἀναβλητικοῦ ὅρου τοῦ συμβιβασμοῦ. (173—1862).

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ.

1

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρῶν 39 καὶ 42 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου συνδυασμένων, ὡσάκις τὸ καταστατικὸν ἐταιρίας τινος συμβόλαιον δὲν ἤθελε γεῖναι ἐγγράφως, καὶ δὲν ἤθελε δημοσιευθῇ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, δύναται μὲν ἕκαστος τῶν συμβελλομένων νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἀκύρωσις αὕτη ὡς πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλα αποτελέσματα, εἰμὴ ὅτι κανὲν ἐξ αὐτῶν τῶν μελῶν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ἐταιρίαν, ἂν αὕτη δὲν ἤρχισεν ἀκόμη, ἢ ἂν ἤδη ἤρχισε, δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπασυρθῇ ἀπὸ αὐτὴν ἐν παντὶ καιρῷ· ὡσάκις ὅμως μεταξὺ τῶν μελῶν ἐταιρίας, συντεθειμένης, ὡς εἴρηται, ἀνεῦ ἐγγράφου δημοσιευμένου κατὰ τὸν Νόμον, ἤμελον λάθῃ χωρὰν σχέσεις, ἢ κοινωνίας ἐργασιῶν, ἐξ ὧν ἤμελον προκύβῃ αποτελέσματα, καὶ ἐπομένως ἀρῶνται μὴ ἀντιβαίνειν εἰς τὸν Νόμον, καὶ εἰς τὰ χρηστὰ ἔθνη, τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ δικάσωσι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, ἥτις δὲν συγχωρεῖ νὰ πλουτήσῃ τις μὲ ζῆμιαν ἄλλου, καὶ ἀπαιτεῖ ὥστε πᾶσα συγκοινωνία συμφερόντων, καὶ τυχαία ἂν ᾖναι, γεννώσθαι ἀμοιβαίας σχέσεις, νὰ χωρηθῇ ἀμοιβαία δικαιώματα, εἰς τὸ ν' ἀπαιτήσῃ ἕκαστος τῶν συγκοινωνῶν τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὸν, αἱ δὲ τοικυῦται σχέσεις δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ παντὸς νομίμου μέσου. (239—1839).

2

Ὁ Νόμος, σκοπὸν ἔχων νὰ ἐνισχύσῃ τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα μὲ ὅσαν τὸ δυνατόν περισσοτέρας διατυπώσεις εἰς τὸ 181 ἄρθρον τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ Συμβολαιογράφων, διέταξε πρῶτον, ὥστε πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον νὰ φανερῶνῃ δηλ. νὰ φέρῃ ἐν τῷ σώματί του τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ συντάξαντος αὐτὸ συμβολαιογράφου, εἰς δὲ τὸ 185 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Ὁργανισμοῦ ὁρίζεται πρᾶετι νὰ ἐπικυροῦται τὸ ἔγγραφον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαιογράφου, ἀμφοτέραι δὲ αἱ διακεκριμέναι αὗται διατάξεις ἐπιβάλλονται ἐπὶ ποινὴ ἀκυρότητος, ὥστε εἶναι ἐπίσης οὐσιώδης καὶ δὲν δύναται ἢ ἑλλειψεῖ τῆς μιᾶς νὰ θεωρῇται ἀναπληρωμένη ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἄλλης. (34—1841).

3

Τὸ Πολιτικὸν τῆς Ἑλλάδος Δίκαιον δὲν περιέχει καμμίαν διάταξιν χορηγούσαν κύρος καὶ ἰσχὺν εἰς τὴν θέλησιν ξένου νομοθέτου ἐντὸς τοῦ Κράτους ἐπὶ συμβολαίων γενομένων μὲ ἡμεδαπὸν, καὶ ἐπὶ κτημάτων ὑ-

παρχόντων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα ἐκ τῶν ἀρχῶν τῶν ἐκφραζομένων διὰ τοῦ τελευταίου Νόμου τῶν Πανδεκτῶν, *de jurisdictione extra territorium jus dicenti inique non pareatur* καὶ δι' ἄλλων χωρίων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου, δύναται νὰ ἐξαχθῇ τὸ ἐναντίον συμπεράσμα. (23—1845).

4

Ἡ ἐκτίμησις τῶν συμβολαίων ἀνήκει εἰς τὰ κατώτερα Δικαστήρια, δὲν δύναται δὲ ὁ Ἀρειὸς Πάγος νὰ ἐπεμβῇ καὶ ἂν τὸ Δικαστήριον τὸ συνάλλαγμα τῆς πωλήσεως μετέβαλλεν εἰς συμβόλαιον ἐνεχυριάσεως. (63—1845).

5

Κατὰ τὸν 2 § τοῦ 181 ἄρθρον τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων πρέπει μὲν πᾶν συμβολαίόγραφον ν' ἀναφέρῃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἐνὸς ἐκάστου τῶν συμβαλλομένων· ἀλλ' ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἐπεται ἀναγκαιῶς ἡ ἀκυρότης τοῦ ἐγγράφου καὶ ὅταν τοῦτο παραλείπῃ τὴν μνημόνευσιν μὴ ὑπάρχοντος ἢ μὴ ὑφισταμένου ἐπαγγέλματος, οὐσὲς ἄλλως ἀναμνησθέντος τῆς ταυτότητος τοῦ συμβαλλομένου προσώπου, ὅπερ κυρίως προτίθεται ἡ ὅλη τοῦ εἰρημένου ἄρθρου διάταξις. (44—1847).

6

Συμβόλαιον ὑπὸ ὅρον μὴ πραγματοποιηθέντα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις ὡς πρὸς τὰ ἐν τῷ διηγηματικῷ αὐτοῦ ἀναφερόμενα. (51—1847).

7

Ἡ ἐν τῷ συμβολαίῳ παράλειψις τῆς σημειώσεως τῆς ιδιότητος τῶν μαρτύρων ἂν ὥσι πολῖται Ἕλληνες, δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότητος, διότι διατάσσεται τοιαύτη ποινὴ παρὰ τῶν ἀρθρῶν 179 καὶ 180 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ὅταν οἱ προσλαμβανόμενοι μάρτυρες δὲν εἶναι πολῖται Ἕλληνες, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὥσι τοιοῦτοι καὶ δὲν γίνεται μνεία τῆς ιδιότητός των ἐν τῷ συμβολαίῳ. (126—1847).

8

Κατὰ τὸν Νόμον 123 τοῦ βιβλ. 45 τίτλ. 1. τῶν Πανδ. καὶ τὴν 5 διατάξιν τοῦ βιβλ. 1. τίτλ. 14 τοῦ Κώδικος, ἐὰν συμβολαίον τι ἔχῃ αἰσχρὰν αἰτίαν ἢ ἀντιβαίνει εἰς ἀπαγορευτικὸν Νόμον εἶναι ἀπ' ἀρχῆς ἄκυρον καὶ μὴ ὄν, ἐκ δὲ τοῦ μὴ ὄντος κατὰ τὸν Νόμον συμβολαίου δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἄλλο ἔγκυρον. (193—1850).

9

Κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ὅλα τὰ συμβόλαια τ' ἀφορῶντα μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν κατοχὴν πραγμάτων ἀκινήτων ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως νὰ γίνωνται ἄλλως πως εἰμὴ ἐπιστ'

μως καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἐναντίον δὲ τῆς ἀπαγορευτικῆς ταύτης διατάξεως δὲν ἐπιτρέπεται ἀπόδειξις, οὐδὲ δι' ὅρκου γινομένη, καθότι τὰ ἐναντίον τοῦ ἀπαγορευτικοῦ Νόμου γεγόμενα θεωροῦνται ὡς μὴ ὑπάρχοντα. (Νόμ. 5. § 1. Κωδ. 1. 14). (60—1853).

10

Ὁ Νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ μὴ μνημονεύηται ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν εἶναι συγγενεῖς ἐξ ἀγγιστείας τῶν συμβαλλομένων κατὰ βαθμὸν ἀπαγορευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 177 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν συμβολαιογράφων Νόμου. (246—1854).

11

Τὸ 42 ἀρθρον τὸ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ὀρίζον ὅτι τὰ προικοσύμφωνα ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ γίνωνται ἄλλως εἰμὴ ἐπισήμως καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ἐννοεῖ πάσαν πράξιν συστατικὴν προικῶς, καὶ οὐχὶ μόνον τὴν προικοδοσίαν· προσέτι δὲ ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ Νόμου ἀναφέρεται, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σαφοῦς αὐτοῦ γράμματος, εἰς τὸ κύρος τῆς πράξεως αὐτῆς καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸ δι' αὐτὴν συντασσόμενον συμβόλαιον. (168—1855).

12

Συμβόλαιον ἀναφερόμενον εἰς προεκδοθὲν γραμματίον πρὸς χορήγῃσιν ὑποθήκης, πρὸς ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τοῦ χρέους καὶ ἀπροσάριστον πληρωμὴν εἶναι ἐκτελεστὸν, ἐνῶ μάλιστα δὲν ἐξαρτᾶται ὑπὸ ὅρον τινα. (29—1856) (*).

ΣΥΜΦΩΝΙΑ.

1

Ὁ νόμος 75. § 2 τῶν Πανδ. de verborum oblig. λέγει ὅταν συμφωνηθῇ καλὸν καὶ οὐχὶ καλλίτερον πρᾶγμα, τότε εἶναι ἀπροσδιόριστος ἡ ποιότης τοῦ πράγματος. (128—1848).

2

Κατὰ νόμον αἱ μεταξὺ ἄλλων γεγόμεναι συμφωνίαι δὲν εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς τρίτους (Πανδ. βιβλ. 2. τίτλ. 15. Ν. 3.) (92—1854).

3

Κατὰ τὰς ῥητὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 145 καὶ 165 τοῦ Δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κλητῆρας ὡς καὶ εἰς τοὺς δικηγόρους ἐπίσης νὰ συμφωνῶσιν ἐκ προκαταβολῆς περὶ ἀντιμισθίας δοτέας αὐτοῖς ἐκτὸς τοῦ νομικοῦ τέλους ἢ δικαιώματος, καὶ

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητούματα περὶ Ἀγωγῆς (26), Ἀκυρότητος (1) καὶ (7), Δωρεᾶς (1), Ἀποδείξεως (43), Ἐντολῆς (13), καὶ Προξένου (1).

ἡ γενομένη τυχὸν συμφωνία λογίζεται ἄκυρος. (16—1854) (*).

ΣΥΜΦΗΦΙΣΜΟΣ.

1

Ὁ συμφηφισμὸς δικαστικῶν ἐξόδων ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ περὶ τούτου διάταξις τοῦ δικαστηρίου δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν ἄρθρον 211 Πολ. Δικονομίας. (8—1847).

2

Τὰ δικαστικά ἐξόδα εἰς δίκας μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ ἄλλων συγγενῶν ἀναφερρόμενων εἰς τὸν ἀριθ. 1 τοῦ ἁρθρου 211 τῆς Πολ. Δικονομίας δύνανται νὰ συμφηφισθῶσιν ὅταν κριθῇ εὐλογον παρὰ τοῦ δικαστηρίου. (21—1847).

3

Ὁ συμφηφισμὸς κατὰ τὸ ἄρθρον 747. ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας δύναται νὰ ὑποβληθῇ καὶ εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, καθότι συντελεῖ πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τὰς ἐφέσεις τοῦ ἀντιδίκου. (180—1847).

4

Κατὰ τὸν νόμον 4. βιβλ. 20. τίτλ. 12 τῶν Πανδ. ὁ συμφηφισμὸς εἶναι εἶδος πληρωμῆς. (92—1848).

5

Κατὰ τὴν διάταξιν 14. § 1 τοῦ Κωδ. βιβλ. 4. τίτλ. 32 διὰ νὰ λάβῃ χώραν συμφηφισμὸς ἀπαιτεῖται ὅχι μόνον ἡ συμφηφιστέα ἀπαίτησις νὰ ᾖναι ἐκκαθαρισμένη ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ γέμῃ δυσκολιῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ᾖναι εὐκαλὸν εἰς τὸν δικαστὴν νὰ εὕρῃ διεξόδον. (112—1848).

6

Διὰ νὰ ὑπάρχῃ συμφηφισμὸς ἀμοιβαίων χρεῶν πρέπει ταῦτα νὰ ᾖναι ἐκκαθαρισμένα (Νομ. 14. § α. τίτλ. 31. βιβλ. 4. Κωδ. ν. α. βιβλ. 16. τίτλ. 2. Πανδ.), εἰς μόνον δὲ τὸ δικάζον τὴν περὶ συμφηφισμοῦ πρότασιν δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀνήκει ἡ ἐξέτασις, ἂν τὸ πρὸς συμφηφισμὸν προτεινόμενον χρεὸς ᾖναι ἐκκαθαρισμένον ἢ μὴ, ἂν ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ ᾖναι πρόχειρος ἢ δυσχερής, καὶ ἂν πρέπη νὰ παραδεχθῇ ἢ ν' ἀπορρίψῃ τὸν συμφηφισμὸν. (71—1849).

7

Κατὰ τοὺς νόμους 1—3, 7 ἀρχ. 18. § 1. 21 καὶ 22 τῶν Πανδ. βιβλ. 16. τίτλ. 2 καὶ τοὺς νόμους 2, 4, 9 καὶ 14 τοῦ Κωδ. βιβλ. 4. τίτλ. 31 καὶ ἄρθρ. 872, 940 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἄρθρ. 437 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὁ συμφηφισμὸς λαμβάνει μὲν χώραν αὐτοδικαίως

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζήτηματα περὶ Ἀποθεξέως (57), Δανείου (5), Βεχωρήσεως (4), καὶ Ἐντολῆς (4).

καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην, μεταξὺ τῶν ἀμέσως ὀφειλετῶν καὶ πιστωτῶν ἅμα συνυπάρξωσιν αἱ τούτων ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις καὶ εἶναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἀναμειβήτεται ἀπαιτῆται, ὠρισμένοι καὶ ἐκκαθαρισμένοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ πτωχεύσεως ὅτε δυνάμει τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀπεκδυομένου τοῦ πτωχεύσαντος τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του, οἱ σύνδικοι ἐξασκοῦσιν ἤδη τὰ δικαιώματά του πρὸς εἰσπραξίν τῆς περιουσίας του, καταστάσης ἕνεκα τῆς πτωχεύσεως κοινὸν ἐνέχυρον τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν του, ὡς διανεμηθησομένης ἀναλόγως τοῦ ὅλου ποσοῦ τῶν πιστώσεων τούτων καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς πτωχεύσεως, ἐξαίρουμένων τῶν προνομιούχων πιστωτῶν, ἄρθρα 940 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ 533 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. (167—1850). Σύμφωνος καὶ ἡ 208 τοῦ 1854.

8

Ὁ συνεταῖρος ὁ ἀπ' ἐνὸς ἐκ μείζονος ῥαθυμίας ζημιώσας τὸν συνεταῖρόν του, καὶ ἀπ' ἐτέρου ὠφελήσας αὐτόν, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ συμφηφισμόν τοῦ κέρδους μετὰ τῆς ζημίας, καθόσον ὁ νόμος ὀρίζει ῥητῶς ὅτι «τὰ ἐξ οἰκείας ἀμελείας συμβαίνοντα ἐπιγινώσκει ὁ κοινωνὸς καὶ ἐν πολλοῖς, ἐτέροις ὠφέλῃσεν οὐ γὰρ συλλογίζεται (συμφηφίζεται) τῷ κέρδει ἢ ἀμέλειᾳ» (Βασ. [12. 1] 25 καὶ 26). (7—1851).

9

Σκοπὸς τοῦ συμφηφισμοῦ εἶναι ν' ἀποσβεσθῶσιν αἱ ἀμοιβαῖαι τοῦ τε δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαιτήσεις ἐρ' ὅσον εἶναι ἀνωτέρα τῆς συμφηφιστέας ποσότητος καὶ ἀνευ ἄλλης τινὸς πράξεως καταβολῆς κλπ. Ν. 3. βιβλ. 16. τίτλ. 2 Πανδ. (416—1852).

10

Ὁ συμφηφισμὸς δὲν ἐνεργεῖ μὲν ἐξ οἰκείας δυνάμεως, ἀλλὰ μόνον ἐὰν ἐπικαλεσθῇ αὐτὸν ὁ ἔχων τὴν ἀπαίτησιν, πλὴν ἅμα ἐπικαλεσθῇ αὐτόν οὗτος, ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται ὅτι θεωροῦνται κατηργημένοι αἱ ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις εὐθὺς ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ὅτε ἔλαβεν ὑπαρξίν ἡ πρὸς συμφηφισμόν προταθεῖσα ἀπαίτησις (Νομ. 2 καὶ 10. § 2 Πανδ. [16. 2] Νομ. 4. Κ. [4. 31]). (195—1853).

11

Ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ ἢ συμφηφιστέα ἀπαίτησις νὰ ᾖ ἐκκαθαρισμένη (14. § 1. Κωδ. 4. 3) καὶ οὐχὶ ἐκείνη, καθ' ἧς ὁ συμφηφισμὸς προτείνεται. (195—1853).

12

Ἢ πρότασις ἴσης χρηματικῆς ἀπαιτήσεως ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς αποτελούσα τὴν τοῦ συμφηφισμοῦ ἔνστασιν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ δι' ἀνταγωγῆς κατὰ τ' ἄρθρα 460, 543, 544 καὶ 563 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ δύναται νὰ προταθῇ καὶ διὰ τῶν ἐγ-

γράφω προτάσεων κατὰ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 747 τῆς Πολ. Δικονομίας. (241—1853).

13

Κατὰ τὸν Νόμον Βασιλ. (24. 10) κεφ. 11, 28 καὶ 29, ὁ συμψηφισμός γίνεται, ἥτοι ἐνεργεῖ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὑπάρξῃσι τὰ προσόντα αὐτοῦ. (301—1857).

14

Ὁ συμψηφισμός ὅστις εἶδος πληρωμῆς, δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐνστάσις, ὡς αἰκίς χρησιμεύει ὡς μέσον ὑπερασπίσεως κατ' αὐτῆς. (16—1858).

15

Ὁ συμψηφισμός γίνεται μεταξύ ὁμοειδῶν ἀπαιτήσεων. (203—1858).

16

Κατὰ τὸν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα Νόμον ὁ ὀφειλέτης παρ' ᾧ ὑπάρχουσιν οἱ ὅροι τοῦ συμψηφισμοῦ ὡς πρὸς τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιδιωκομένην ἀπαιτησιν, ἐὰν θέλῃ ν' ἀναιρέσῃ αὐτήν, ὀφείλει νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν τοῦ συμψηφισμοῦ. Π. (46. 2) 2. 5. 10 § 2. Π. (27. 4) 1. § 4. Κ. (4. 31) 6. 7. 8. καὶ 10 Β. (38. 4) 1. Β. (24. 10) 2. 5. 10. 30—32. 34) ἡ δὲ παραδοχὴ τῆς προτάσεως ταύτης ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι αἱ ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις ἀναιροῦνται ἰδίῳ δικαίῳ (ipse jure) καθόσον εἶναι ἴσαι ἀφ' ἧς στιγμῆς κατὰ πρῶτον ἐσυναντήθησαν, ὅθεν ὁ συμψηφισμός δὲν χωρεῖ ἂν δὲν προταθῇ· προταθεὶς ὅμως καὶ δεκτὸς γενόμενος ἀνατρέχει εἰς τὴν πρὸ μικροῦ εἰρημένην ἐποχὴν· ἀλλὰ κατὰ τοῦτο ὁ συμψηφισμός κατ' οὐδὲν διαφέρει ἐν τῷ νῦν ἰσχύοντι δικαίῳ τῆς καταβολῆς «ἧς μίμησιν ἔχει ἡ τοῦ ἀντελλόγου (συμψηφισμοῦ) δύναμις» Β. (24. 10) 28, διότι καὶ ἡ καταβολὴ δὲν ἀναιρεῖ τὴν ὀφειλὴν εἰμὴ ἐὰν προταθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καὶ γενῇ δεκτὴ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ἀλλὰ τότε τὸ τῆς ἀναιρέσεως ἀποτέλεσμα ἀρχεται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγένετο ἡ καταβολή. Ὅθεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 927 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ἣν ὁ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις τρίτος δὲν δύναται ἀφ' ἧς ἡμέρας κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν ὁ ἐμφάνισις τῆς περὶ κύρου τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς νὰ δώσῃ (καταβάλλῃ) τὰ κατασχεθέντα ἢ νὰ τὰ συμψηφίσῃ, δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν, ὅτι δὲν δύναται οὗτος νὰ προτείνῃ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως γενομένην πληρωμὴν ἢ τὸν πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης χωρήσαντα συμψηφισμόν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι δὲν δύναται μετὰ τὴν κατάσχεσιν νὰ ἐπιχειρήτῃ πληρωμὴν ἢ συμψηφισμόν, ὅπερ ἐστὶ νὰ προτείνῃ εἰς συμψηφισμόν ἀνταπαίτησιν μετὰ τὴν κατάσχεσιν παραχθῆσαν· διότι τότε πᾶσα κατάσχεσις ἤθελε ματαιοῦται διὰ τῶν μετ' αὐτὴν μεταξύ τρίτου καὶ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος συνεννοήσεων, ὅτι δὲ ταιού-

τη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ παραταθέντος ἄρθρου 927 συνδυασμένου μετ' ὃ 919 τῆς αὐτῆς Δικονομίας συνάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς:

α.) Διὰ τῆς κατασχέσεως μέχρις οὗ παρέλθει ἡ τοῦ ἄρθρου 928 προθεσμία, χωρὶς ὁ τρίτος νὰ κάμῃ διόλου διάλυσιν ἢ νὰ κάμῃ αὐτὴν ἐγκύρως, οὐδὲν ἄλλο συμβαίνει ἢ ἀναγκαστικὴ εἰς τὸν κατασχόντα ἐκχώρησις τῆς τοῦ ὀφειλέτου ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ τρίτου· μόνον δὲ ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ ἀνωτέρω προθεσμία χωρὶς προσηκούσης δηλώσεως μετατρέπεται ἡ τῆς ἀναγκαστικῆς ταύτης ἐκχωρήσεως σχέσις εἰς ἀντίδοσιν (de legatio), καθ' ἣν ὁ τρίτος ἀναδέχεται νέαν πρὸς τὸν κατασχόντα ὀφειλὴν, μηδὺλως δικαιούμενος νὰ προτείνῃ κατ' αὐτοῦ οἰανδήποτε τυχὸν εἶχε κατὰ τοῦ ἰδίου δανειστοῦ τοῦ καὶ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος. Ὅθεν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς ὁ τρίτος καθὼς ἐκχωρηθεὶς ὀφειλέτης, δύναται ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς δηλώσεως νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κατασχόντος, δυνάμει τοῦ ἰσχύοντος Ἀστυνομικοῦ Νόμου πᾶσαν ἔνστασιν κεκτμμένην πρὸ τῆς κατασχέσεως (ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πράξιν τῆς τε ἐκχωρήσεως καὶ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην) τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ ἔνστασις οὐ μόνον τῆς πρὸ τῆς κατασχέσεως γενομένης πληρωμῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ συμφητισμοῦ, οὗτινος οἱ ὅροι προϋποῦρχον τῆς κατασχέσεως· διότι ἄλλως ὁ κατασχὼν δανειστής, ὅστις ἐνεργεῖ τὸ τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου δικαίωμα, ἤθελεν ἐνασκει αὐτὸ καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν τοῦτο οὐδὺλως ὑπῆρχε παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ (τῷ ἐκχωρητῇ) ἀντικειμένης αὐτῷ ἀνατρεπτικῆς ἐνστάσεως τοῦ ὀφειλέτου· δὲν ἀποδεικνύεται δὲ ὅτι τὸ ἄρθρον 927 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνέτρεψε τὸ ἀναμφισβήτητον τοῦτο δόγμα τοῦ ἐν ἰσχύει δικαίου.

β.) Ἐὰν ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 927 ἦτον ὅτι ὁ τρίτος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ μετὰ τὴν κατάσχεσιν τὴν διὰ συμφητισμοῦ χωρήσαντος πρὸ αὐτῆς ἀνάρεσιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος, ἤθελε καθιερωθῇ ἡ ἀνευ οὐδενὸς λόγου καταπίσις τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου, ἐὰν οὗτος μὴ γινώσκων τυχὸν ὅτι ὀφείλει εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος (ὅπερ συμβαίνει πολλάκις ὅταν ἡ ἀπαίτησις τοῦτου ἀπεκτήσῃ κατὰ τοῦ καθολικοῦ δικαιοδότου τοῦ τρίτου) μανθάνει τοῦτο κατὰ πρῶτον διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ διὰ τοῦτο τότε ἐπικαλεῖται τὴν ἰδίαν ἀπαίτησιν πρὸς ἀνάρεσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνταπαιτήσεως τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος, καὶ τὸ ἀνάπαλιν ἐὰν γινώσκῃ μὲν τὴν ἰδίαν ὀφειλὴν πρὸς τοῦτον, ἀγνοεῖ ὅμως ἐν τῷ πρὸ μικροῦ ἐκτεθέντι θέματι τὴν ἰδίαν κατ' αὐτοῦ ἀνταπαιτήσιν ἢ μανθάνει τυχαίως μετὰ τὴν κατάσχεσιν, ἀλλ' ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς δηλώσεως καὶ τότε ἀντιτάσσει κατὰ τῆς ἀπαιτήσεως, ἣν ἐξασκεῖ ὁ κατασχὼν. (132—1862). Σύμφωνα καὶ ἡ (28—1862).

17

Τὸ 11 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Βασ. διατάγματος, ἀπαγορεύει προδήλως τὴν ἀνευ ἰδίας ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ καταδιωκομένου ὀφειλέτου λόγῳ συμφηρισμοῦ πρότασιν ἰδίων κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαιτήσεων ἀπὸ τῆς καταδιώξεως, οὐχὶ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ δημοσίου πρότασιν συμφηρισμοῦ, ὅταν τοῦτο πρόκειται ν' ἀπαλλαγῇ ἀπαιτήσεων κατ' αὐτοῦ ἐνασκουμένων. (132—1858).

18

Κατὰ τὸν Νόμον (Ν. 1. § 4. Πανδ. 27. 4) αἱ πρὸς συμφηρισμὸν χρήσιμοι ἀπαιτήσεις δὲν καταργοῦνται ἅμα συναντηθῶσιν, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ μόνον ἡ πρότασις τοῦ συμφηρισμοῦ φέρει τὴν κατάργησιν αὐτῶν ἀνατρέχουσαν τότε μέχρι τοῦ χρόνου τῆς συναντήσεως. (281—1858).

19

Τὰ δημοσίον ἐπὶ ἐνστάσεως συμφηρισμοῦ ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ τὰ πρωτότυπα ἔγγραφα τ' ἀφορῶντα αὐτὸν (τὸν συμφηρισμὸν) ἢ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἀδύνατον τῆς προσαγωγῆς των. (184—1854).

20

Κατὰ τὸ 920 ἄρθρον ἐδαφ. 5. τῆς Πολ. Δικονομίας τὰ τρία τέταρτα τῆς τακτικῆς μισθοδοσίας τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων δὲν δύναται νὰ κατασχεθῶσιν, ἐπομένως οὐδὲ νὰ συμφηρισθῶσι, διότι διὰ τοῦ συμφηρισμοῦ ἤθελε στερεῖσθαι ὁ ὑπάλληλος ὅτι ὁ Νόμος τῷ ἐπεφύλαξε πρὸς συντήρησίν του τὸ ἐν τέταρτον ὅμως τῆς μισθοδοσίας δυνάμενον νὰ κατασχεθῇ δύναται καὶ νὰ συμφηρισθῇ, διότι οὐδεὶς Νόμος κωλύει τὸν συμφηρισμὸν αὐτοῦ. (315—1860).

21

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Νόμου τῆς 9 'Ιουλίου 1853 περὶ τῶν ἐξ ἐνοικιάσεως καθυστερούντων τὸ χρέος τῶν ὀφειλετῶν τούτων συμφηρίζεται μὲ τὰς ὑπαρχούσας τυχὸν προγενεστέρας τοῦ Νόμου ἀπαιτήσεις πιστώσεις αὐτοῦ, καὶ περιλαμβάνονται μὲν εἰς τὸν συμφηρισμὸν οἱ ἀμοιβαίως ὀφειλόμενοι τόκοι, ἵνα μὴ προδήλως τὸ δημοσίον ὑποκύβηται μονομερῶς εἰς τὴν πληρωμὴν τοιούτων, ἐνθ' αὖ τῆς πληρωμῆς αὐτῶν ἀπαλλάττονται οἱ μὲ τὰς διατάξεις τοῦ τετάρτου ἄρθρου τ' αὐτοῦ Νόμου συμμορφούμενοι ἐνοικιασταί, ἀλλ' ἐὰν ἐκ τοῦ συμφηρισμοῦ προκύβῃ ὑπόλοιπον χρέους ἀνώτερον τοῦ πρὸ τοῦ συμφηρισμοῦ ὀφειλομένου κεφαλαίου, τὸ πλησιάζον, ἥτοι τὸ περιπλέον τοῦ καθυστερουμένου τόκου, ἀφίσταται εἰς ὄφελος τοῦ ἐνοικιστοῦ· ἐκ δὲ τούτου ἐπεταὶ ἀναντιρρήτως, ὅτι ἴσου ὄντος τοῦ κεφαλαίου τῆς τε ὀφειλῆς καὶ τῆς πιστώσεως οὐδὲν μετὰ τὸν συμφηρισμὸν ὑπολείπεται ὀφειλόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνοικιστοῦ.

στοῦ λόγου τόκου, ἀφισμενόν τούτου εἰς ὄφελος αὐτοῦ. (336—1861).

22

Κατὰ τὸν Νόμον 4 (4. 31) ὁ συμψήφισμός ἀποσβένει τὰς ἀμοιβὰς ἀνταπαιτήσεις ἀφοῦ συνηντήθησαν· ἀλλ' ἐκ τῶν Νόμων 1 § 4 Πανδ. (27. 4) 2. 3. 7. § 1. Πανδ. (16. 2) 14 Κωδ. (4. 31), ἀρθρ. 551, 563 καὶ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας, διὰ τὴν εἰσέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο πρέπει νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ δικιδίκου, ὅστις εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὸν ἢ νὰ ἐπιδείξῃ δι' ἰδίης ἀγωγῆς τὴν ἀπαίτησιν· ἐνταῦθα ἐπιτεταῖ ὅτι ἐκατέρω τῶν συναπνηθησίων ἀπαιτήσεων δύναται σιωπῶντος τοῦ ἐνδικερουμένου, ν' ἀποσβεσθῇ μενοῦντος ἀεραίας τῆς ἐτέρας. (239—1863) (*).

ΣΥΝΑΙΝΕΣΙΣ.

1

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 813. ἐδ. 1, 789. ἐδ. 1, καὶ 486. § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας τότε ἀπολείεται τι· τοῦ δικαιώματος νὰ ζητήτῃ ἀναρῶσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως, ὅταν οὗτος ἀπεδέχῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην διὰ τῆς συναίνεσεως, καὶ ἡ συναίνεσις αὕτη ἐξερράσθῃ ῥητῶς ἢ σιωπηλῶς, ἀλλὰ διὰ τοιούτων ἀνυμψισθητῶν πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαιῶς ὁ περὶ συναίνεσεως σκοπός. (3—1847).

2

Ἄν ἡ γνωστοποίησις καταδικαστικῆς τινος ἀποφάσεως μὲ τὴν ἐπιταγὴν ἢ ἀνευ ἐπιταγῆς εἰσέτι γενομένην πρὸς τὸν καταδικασθέντα διάδικον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς σιωπηρὰ συναίνεσις τοῦ γνωστοποιήσαντος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης τῆς ἀποφάσεως, διότι κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν, ἔχει ἡ αὕτη γνωστοποίησις τὸ ἀποτέλεσμα, ν' ἀρχίζῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν ταύτης π. ο. θεσμίᾳ, τοῦτο δὲ συμβαίνει ὅταν ὁ καταδικασθεὶς διάδικος γνωστοποιῇ τὴν ἀπόφασιν ταύτην πρὸς τὸν ἀντίδικον ὅστις ἐνίκησεν ὁλοτελῶς εἰς τὴν δίκην, καθόσον οὐδεμίαν σχεσίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ γνωστοποίησις αὕτη μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ὥστε νὰ λάβῃ χώραν ἡ τῆς σιωπηρᾶς συναίνεσεως ἐφαρμογὴ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τ' ἀρθρα 485 καὶ 486 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι ὁ διάδικος πρὸς ὃν ἐγένεν ἡ γνωστοποίησις, δὲν ἔχει τί νὰ ἐκτελέσῃ ὑπὲρ τοῦ γνωστοποιήσαντος ἡττωμένου, οὔτε ὁ τελευταῖος τὸν ζητεῖ τι ῥητῶς, ἢ σιωπηρῶς, καὶ οὔτε ἡ γνωστοποίησις αὕτη ἔχει κατὰ τοῦ τελευταίου τὸ ἀποτέλεσμα

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Δαπάνης (1), Παρακχταθῆκης (2), καὶ Πλειστηριασμοῦ (11).

να κατὰσταίνῃ ἑαυτὸν ὑπερήμερον εἰς ταύτην τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ § 2 τοῦ ἄρθρου 193 τῆς Πολ. Δικονομίας. (21—1847).

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 185 τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ἀναγκάως, ἐκτὸς μόνον ἂν αἱ διατάττουσαι ἀποδείξεις προσβληθῶσι διὰ τινος ἐνδίκου μέσου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς, ἐκ δὲ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προκύβῃ οὐδεμία συναίνεσις τοῦ ἐκτελοῦντος εἰς τὴν ἐκτελουμένην ἀπόφασιν, καθότι ἡ ἐκτέλεσις αὕτη δὲν εἶναι προαιρετικὴ, ἀλλ' ἀναγκαστικὴ καὶ ἄνευ αὐτῆς δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως. (24—1851).

4

Μὴ ὀρίζοντες εἰδικῶς τοῦ § 3 τοῦ 486 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας τίνες πράξεις τοῦ διαδίκου ἐμφαίνουσι συναίνεσιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς δίκης ἀλλὰ γενικῶς ἀπαιτοῦντος ἵνα αἱ εἰρημέναι πράξεις ὥς τοικῦνται ὥστε νὰ συνάγεται ἐξ αὐτῶν ἀναγκάως ὡς τῆς συναίνεσεως σκοπός, ἐπεταὶ ὅτι εἶναι πραγματικὸν καὶ τὴν ἀρροδιότητά τοῦ Ἀρείου Πάγου διαφεύγον τὸ ζήτημα, ἂν πράξις τις ἐμφαίνῃ συναίνεσιν ἢ ὄχι. (109—1852).

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΗ. ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ.

1

Κατὰ τ' ἄρθρα 115, 116 συνδυασμένα μὲ τ' ἄρθρα 118, 120, 121 καὶ 128 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξεδόθη ἡ συναλλαγματικὴ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ τὴν δεχθῇ, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ πρόβλεψις ἐκ μέρους τοῦ ἐκδότης τῆς συναλλαγματικῆς κατὰ τὴν προθεσμίαν αὐτῆς, ὃ δὲ κοινοτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνάξῃ τὸν ἐκδότην δυνάμει τοῦ ἄρθρου 128 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. (314—1839).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀπὸ 2 Μαΐου 1833 περὶ ἀρροδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου, ἐὰν αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὡς ἀπλὰ ὑποσχετικὰ λογιζόμεναι συναλλαγματικαὶ φέρουν ἐνταυτῇ ὑπογράφας ἐμπόρων, κρίνεται περὶ αὐτῶν τὸ Ἐμποροδικεῖον. Τὸ δὲ 7 τοῦτο ἄρθρον ὑποβάλλον τὰς τοιαύτας συναλλαγματικὰς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἐμποροδικείων, δὲν κάμνει οὐδεμίαν διάκρισιν, ἂν οἱ μὲν ἔμποροι συνενάγωνται μετ' ἐμπόρων ἢ ὄχι, ἀρρ. συνενάγονται. (353—1840).

3

Τὸ 165 ἄρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προσδιορίζει ρητῶς τὴν προθεσμίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ πιστογράφος, δύναται νὰ κινήτῃ τὴν ἀγωγὴν του κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ τῆς συναλλαγματικῆς, ἡ δὲ διάταξις αὕτη οὕσα εἰδικὴ διὰ τὰς συναλλαγματικὰς πρέπει εἰς τὰς περιπτώσεις

παύτας νὰ προτιμηθῇ τῶν γενικῶν περὶ προθεσμίων διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας καίτοι μεταγενεστέρων κατὰ τὸν νομικὸν κανόνα «τὰ εἰδικὰ τῶν γενικῶν ἐπικρατέστερα» Ν. 80. περ. καν. δικ. (34—1842).

4

Κατὰ τὸν Νόμον 21 de obligationibus ed actionibus καὶ τὸν 19 § de judiciis et ubi quisque agere vel conveniri debet τῶν Πανδ. ὡς πρὸς τὰ συναλλάγματα ἰσχύουσιν οἱ νόμοι τοῦ διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν προσδιορισθέντος τόπου, καὶ οὐχὶ οἱ τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. (45—1842).

5

Τὸ ἄρθρον 158 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐπιτρέπον τὴν διὰ τῶν. βιβλίων ἀπόδειξιν τῆς υπάρξεως τῆς ἀπολεσθείσης συναλλαγματικῆς δὲν ἀποκλείει καὶ πᾶν ἄλλο μέσον ἀποδείξεως συγχωρούμενον ἀπὸ τὸ ἄρθρον 390 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις ἰσχυρώτεραι τῶν βιβλίων, ὡς ἡ εἰδοποιητικὴ ἐπιστολὴ κτλ. (18—1844).

6

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 160 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὁ κομιστὴς συναλλαγματικῆς τινος πληρωτέας μετὰ μίαν ἢ πλείονας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὥφews ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν, ἢ τὴν ἀποδοχὴν ἐντὸς 25 μηνῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας αὐτῆς, ἄλλως χάνει τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγωγῆς, καὶ κατὰ τοῦ ἐκδότου αὐτοῦ, ἂν οὗτος εἶχε κάμῃ πρόβλεψιν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 170 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν τηρηθῶσιν αἱ εἰς τὰ προηγουμένα ἄρθρα ὁρισθεῖσαι προθεσμίαι διὰ τὴν ἐμφάνησιν τῆς εἰς μίαν ἢ πλείονας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὥφews πληρωτέας συναλλαγματικῆς, διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικοῦ, καὶ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς, ὃ τε κομιστὴς καὶ οἱ ὀπισθογράφοι χάνουν πᾶν δικαίωμα κατὰ τοῦ ἐκδότου, ἂν οὗτος ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρχε πρόβλεψις, κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς συναλλαγματικῆς, ἐκ τῶν διατάξεων τούτων γίνεται φανερόν, ὅτι ληξάσης τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς συναλλαγματικῆς τινος, ἂν καὶ παντάπασιν δὲν ἐγένετο διαμαρτυρικὸν ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ ἢ πληρωμῇ, ὁ κομιστὴς ὅταν ἀρνήται ὅτι ὑπῆρχε πρόβλεψις ἔχει δικαίωμα ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἐκδότου καὶ εἰς τὸν ἐκδότην ἐπίκειται τὸ θάρος ν' ἀποδείξῃ ὅτι αὕτη ὑπῆρξε διὰ ν' ἀπακρούσῃ κατ' οὐσίαν τὴν ἀγωγὴν. (32—1847).

7

Ἐπὶ ἀνωνύμων συναλλαγμάτων ἐξ ὧν παράγονται ἀμοιβαῖαι ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὑποχρεώσεις, ἢ τοῦ ἐνὸς τῶν συναλλαζομένων παροχὴ εἶναι ὁ ὅρος τῆς παροχῆς τοῦ ἄλλου· ὅθεν ὁ μὴ ἐκπληρώσας τὸ καθ' ἐκείνους ἐντελῶς τὸ τοιοῦτον συνάλλαγμα ἢ μὴ δυνάμενος πλέον

ἐνεκα τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς τοῦτο ἀρμοδίας ἐποχῆς, νὰ τὸ ἐκπληρῶσιν τοιοιτοτρόπως, στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἕτερον εἰς τὴν ἀντίθετον ἐκπλήρωσιν τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, καὶ τε ὑπέστη οὗτος πραγματικῶς ζημίαν, καὶ τε μὴ διότι εἰς τὴν τοιαύτην ἀγωγὴν ὁ ἐναγόμενος δικαιούται ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἐνστάσιν τοῦ non impleti contractus καὶ μάλιστα ἂν ὁ τελευταῖος φθὰς ἐξεπλήρωσεν ἤδη τὴν αὐτοῦ ἐνοχλήν, δικαιούται διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς «conditio causa data causa non secuta» ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐτέρου τὴν ἀπόδοσιν τοῦ τυγῆν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ συμβολαίου δοθέντων αὐτῷ δυνάμει τῶν ῥητῶν Νόμων L. 52. p. 12, 6. L. 1. § 1. p. 12, 5. L. 7. L. 5. § 2. p. 19, 5. L. 6. C. 4, 54. (42—1847).

8

Ἐκ τῶν συνδυασμένων ἀρθρῶν 168 καὶ 120 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἀποδιδέσκειται ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἔχει μόνον τὸ ἀποτελεσμα τοῦ νὰ χάνῃ ὁ κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς πᾶν δικαίωμα κατὰ τῶν ὀπισθογράφων, οὐχὶ δὲ κατὰ τοῦ ἐκδότου, καὶ ὅτι τὸ κατὰ τοῦ ἐκδότου δικαίωμα τὸ χάνει μόνον ὅταν ἀποδείξῃ οὗτος ὅτι ὑπῆρχε πρόβλεψις κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς συναλλαγματικῆς. (199—1847).

9

Ἡ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὀφειλέτου καθιερωμένη παραγραφὴ θεωρεῖται ἐν γένει εἶδος ποινῆς κατὰ τοῦ δανειστοῦ ἐνεκα τῆς ἀμελείας αὐτοῦ, νὰ ἐνεργήσῃ ἐν καιρῷ τὴν ἀπαίτησίν του, ἔπεται ὅτι ὁ Νόμος τοῦ τόπου ἐν ᾧ πρέπει νὰ πληρωθῇ συναλλαγματικὴ τις διέπει καὶ τὴν παραγραφὴν αὐτῆς, διότι ὁ δανειστὴς αὐτοῦ ὀφείλων νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὸν Νόμον τοῦ τόπου τούτου, τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν ἀναγνωρίζει καὶ ἡ Πολιτ. Δικονομία ἀρθρὸν 22 § 4 καὶ καθιστοῦν κυρίως οἱ Νόμοι 1—3 τοῦ ἐις λ. 4² τίτλ. 5. τῶν Πανδ., ἄλλως ἐὰν ὁ δανειστὴς ὑπέκειτο εἰς τοὺς Νόμους παντὸς τόπου, ὅπου ὁ ὀφειλέτης καὶ ἐκ κακῆς πίστεως ἠδύνατο ἐκάστοτε νὰ μεταφέρῃ τὴν κατοικίαν του, ἢ καλῇ πίστις, ἥτις τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἠδύνατο νὰ κλονισθῇ καὶ τὰ συμφέροντα τῶν δανειστῶν νὰ διακυβεύωνται. (118—1850).

10

Ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος προδιρίζειν τὰς διαφόρους συνεπείας αἱ ὁποῖαι λαμβάνουσιν χώραν μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τῶν συναλλαγμάτων, δὲν διατάττει ποσῶς ὅτι τὰ συναλλάγματα ταῦτα ἀλάσσουν τὸν ἐμπορικὸν τῶν χαρακτῆρα, καὶ καθίστανται ἀπλᾶ ἔγγραφα πολιτικοῦ δανείου, ἐνεκα τῆς γενομένης μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας αὐτῶν ὀπισθογραφήσεως, ἢ τῆς παραλείψεως τῆς διαμαρτυρίας,

τὸ δὲ ἄρθρον 136 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὀρίζει ἐν γένει καὶ ἀπολύτως ὅτι ἡ κυριότης τῶν συναλλαγματικῶν μεταβιβάζεται δι' ὀπισθογραφήσεως χωρὶς καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ τῆς ὀπισθογραφήσεως τῆς γενομένης πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, καὶ ἐκείνης ἣτις γίνεται μετὰ τὴν λῆξιν, ὥστε ἡ κυριότης αὐτῶν δύναται νὰ μεταβιβασθῇ καὶ διὰ τὰς μετὰ τὴν λῆξιν γενομένας ὀπισθογραφήσεις ἀνευ ἀναβολῆς τινος τοῦ ἐμπορικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος. (47—1851).

11

Κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ὁ κομιστὴς συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου εἰς διαταγὴν, ὅστις καθίσταται κύριος διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως, εἶναι ἀπ' εὐθείας δανειστὴς τοῦ υπογράψαντος αὐτὰ, καὶ δὲν ὑπόκειται εἰμὴ μόνον εἰς ὅσας ἐνστάσεις ἀφαιρῶσι τὸ πρόσωπόν του, ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη ἰσχύει καὶ ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ κομιστοῦ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ὀπισθογράφησις μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου, καθότι δὲν ὑπάρχει νόμος διατάττων ἐξαίρεσιν κατὰ τοῦ κομιστοῦ, εἰς ὃν μετεβίβασθαι ἡ κυριότης διὰ μεταγενεστέρως τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ὀπισθογραφήσεως, ἄλλως τε τὸ μόνον περιοδικὸν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας δὲν ἀποδεικνύει τὴν πληρωμὴν, ὅταν μάλιστα ἡ συναλλαγματικὴ ἢ τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον ὑπάρχῃ εἰς χεῖρας ἐκείνου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ὀπισθογράφησις, καὶ ὅταν ὁ υπογράψας αὐτὰ καὶ ἀποδέκτης, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ ἐξώφλησε, δὲν ἐφρόντισε νὰ λάβῃ κατὰ τὸ ἄρθρ. 148 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου τὴν συναλλαγματικὴν ἢ τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον ἐφ' οὗ ὑπάρχει ἡ ἀποδοχὴ του. (47—1851).

12

Ἡ ἀρχὴ τῆς μὴ ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῶν νόμων, τὴν ὁποίαν καθιεροῦσιν ἡ διατάξεις 7 τοῦ Κωδ. βιβλ. 1. τίτλ. 14 καὶ ἡ Νεαρά 66. κεφ. 1 § 4 ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ἀποκτηθέντων δικαιωμάτων διὰ συναλλαγμάτων ἤδη τελειοποιημένων, ἐκ δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐπεταὶ ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν συναλλαγμάτων κρίνεται κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπικρατοῦντα, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα ἔλαβον ὑπαρξιν. (297—1852).

13

Κατὰ τ' ἄρθρα 177, 179 καὶ 183 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὁ ἐκδότης τῆς συναλλαγματικῆς ὅταν αὕτη δὲν πληρωθῇ παρὰ τοῦ εἰς ὃν ἐξεδόθη, ὀφείλει τὴν ἐκ τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς πρὸς ἐκείνον τῆς ἐκδόσεως ἐπισυναλλαγματικὴν, μόνον ἐὰν ὁ κομιστὴς, εἴ τις τῶν ὀπισθογράφων, ἐκδῶσιν ἐπισυναλλαγματικὴν κατὰ τοῦ ἐκδότης συναλλαγματικῆς. (440—1852).

14

Ἡ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου εἰς δια-

παγὴν γενομένη ὀπισθογράφῃσι, καὶ ἂν ἀμνησθητῇται, ἂν ἔχῃ ὅλα τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐμπροθέσμως γενομένης ὀπισθογραφῆσεως, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπάρχει δισταγμὸς ὅτι φέρει καὶ τ' ἀποτελέσματα ἀπλῆς ἐκχωρήσεως χορηγοῦντος εἰς τὸν ἐκδοχέα τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους. (14—1853).

15

Κατὰ τ' ἄρθρα 180 καὶ 181 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ὁ ἐκδότης τῆς ἐπισυναλλαγματικῆς, συνοδεύει αὐτὴν μὲ λογαριασμὸν ἐπιστροφῆς, εἰς ὃν ἐπισυνάπτεται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πρώτη μὴ πληρωθεῖσα συναλλαγματικὴ, ὑποκαθιστᾷ ἀναγκαιῶς εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ δικαιώματα τὰ ὑπὲρ οὗ αὕτη ἐκδίδεται· ἐπομένως καθὼς ὁ κομιστὴς τῆς πρώτης συναλλαγματικῆς δύναται νὰ ἐνάξῃ πάντας τοὺς ὑπογράψαντας αὐτὴν καὶ ὑποχρεοῦς εἰς τὴν πληρωμὴν, ὅταν δὲν πληρωθῇ ἀπὸ τὸν πρὸς ὃν αὕτη ἀπετάθη, οὕτω καὶ ὁ κομιστὴς τῆς ἐπισυναλλαγματικῆς ἐὰν αὕτη δὲν πληρωθῇ ἀπὸ τὸν πρὸς ὃν ἀποτείνεται ἐκδότην ἢ ὀπισθογράφον τῆς πρώτης συναλλαγματικῆς, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνάξῃ συνάμα μὲ αὐτὸν καὶ πάντα ἄλλον ὑπογράψαντα τὴν πρώτην συναλλαγματικὴν ὡς ὑπόχρεον εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς πρώτης αὐτῆς συναλλαγματικῆς. (355—1853).

16

Τὸ 729 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας συγχωρεῖ νὰ προτείνωνται κατὰ τὰς περὶ συναλλαγματικῶν δίκας μόνον ἐνστάσεις δυνάμεναι παραχρῆμα καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ν' ἀποδειχθῶσιν, ὅπερ ἐστὶν ἐνστάσεις ὑποστηριζομένας ὑπὸ τοιούτων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἅτινα θέτουσιν ἐνώθους τὸν δικαστὴν εἰς κατὰστάσιν ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἐνστάσεως, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεως. (132—1854).

17

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 729 τῆς Πολ. Δικονομίας εἶναι ἐξαιρετικαί, καὶ καθὼς τοιαῦται δὲν ἐπιδέχονται ἐπέκτασιν, τὸ δὲ γραμμάτιον δὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ συναλλαγματικὴν, καθότι ὁσάκις ἡ πληρωμὴ προκύπτει νὰ γενῇ ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἐκδόσεως τόπῳ, τὸ ἔγγραφον εἶναι γραμμάτιον καὶ οὐχὶ συναλλαγματικόν. (139—1854).

18

Κατὰ τὸ ἄρθρον 139 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, προκειμένου περὶ παραγραφῆς συναλλαγματικῆς ἢ εἰς διαταγὴν γραμματίου, ὁ νομιζόμενος ὀφειλέτης χρεωστεῖ, ἂν γενῇ περὶ τούτου αἰτήσις, νὰ ἐξαιρώσῃ ἐνόρκως ὅτι δὲν ὀφείλει πλῆρον τίποτε, ὁ δὲ ὅρκος κατὰ τὸ 351 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας δύναται νὰ ἐπαχθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. (181—1854).

19

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν ἡ παραγραφή τῶν ἀγωγῶν δὲν κανονίζεται εἰμὴ κατὰ τὸν Νόμον τοῦ τόπου, ἐνθα κατὰ τὴν ῥητὴν συναμολογίαν τῶν συναλλαξαμένων ἐπρεπε νὰ γείνη ἡ πληρωμὴ, ἀλλως κατὰ τὸν Νόμον τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου. (235—1854).

20

Κατὰ τὰς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ἀρχὰς, ἐπὶ ἐμπορικῶν χρεῶν ὁ τριτεγγυητής, πληρώσας πρὸς τὸν κομιστὴν τοῦ συναλλάγματος τὸ τοῦ πρωτοφειλέτου χρέος ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ παραχωρήσεως ὅλας τὰς ἀγωγὰς καὶ τὰ δικαιώματα, ὅσα εἶχεν ὁ κομιστής καθ' ὅλων τῶν συνυποχρέων προσώπων. (181—1855).

21

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς συναλλαγματικῆς ὑπογραφῆς ἀμετακλήτως τὸν ἀποδέκτην πρὸς τὸν κομιστὴν, καὶ ἡ ἐξάσκησις τῶν κατὰ τοῦ ἐκδότου ἀγωγῶν τοῦ ἀποδέκτου δὲν δύναται ν' ἐπιφέρει ἀναβολὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νομίμων τοῦ κομιστοῦ δικαιωμάτων. (238—1855).

22

Ἐπὶ συναλλαγματικῶν, καθὼς καὶ εἰς διαταγὴν γραμματίων ἡ καὶ τῶν ἐξομοιουμένων με' αὐτὰ εἰς διαταγὴν συμβόλαιογραφικῶν ἐγγράφων, τῶν δυναμένων νὰ τεθῶσιν εἰς κυκλοφορίαν καὶ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ ἀρχαὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου, ταύτέστιν ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κομιστοῦ εἴς ἑα κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ ἐνστάσεις πληρωμῆς, συμψηφισμοῦ ἢ ἀπάτης κτλ., τοῦτο δὲ γίνεται διότι ἐκ τῶν 140 καὶ 197 ἄρθρων τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθ' ὃ πᾶς ὁ ὑπογράφας τοιοῦτον ἐγγραφοὺν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὸν κομιστὴν, καθότι ἐπὶ μόνῃ τῇ πίστει τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὑποχρεομένου τίθενται εἰς κυκλοφορίαν τὰ τοιαῦτα ἐγγράφα πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 149 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθ' ὃ ὁ ὀφειλέτης δὲν ἀπαλλάσσεται τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ κομιστοῦ τῆς ἀποδοχῆς του, καὶ ἂν ἐπλήρωσε τυχὸν δευτέραν, τρίτην ἢ τετάρτην συναλλαγματικὴν, χωρὶς ν' ἀναλάβῃ ἐκείνην, ἐπ' ἧς ὑπάρχει ἡ ἀποδοχὴ του. (332—1855).

23

Κατὰ τὸ ἄρθρον 187 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἐκ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων, ἐφαρμόζομένων διατάξεων, τῶν ἀφορουσῶν τὰς συναλλαγματικὰς, εἶναι καὶ ἡ περὶ ἀλληλεγγίου εὐθύνης τῶν ὑπογραψάντων αὐτὰ, ἡ ἐν τῷ ἁρθρῳ 140 τοῦ αὐτοῦ Νόμου περιεχομένη ὅθεν καὶ ἡ περὶ τοῦ δικαιώματος ὅπως ἔχει ὁ δανειστής ὅπως ἀπαιτήσῃ τὴν

ἐξήρλησιν τοῦ γραμματίου παρ' οὗτως τῶν ὑπογραφῶν (ἄρθρον 164 τοῦ αὐτοῦ) ἀδιαφόρως ἂν τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου ἐδόθη εἰς τὸν παρ' οὗ ἀπαιτεῖται ἡ ἐξόφλησις, ἀρκεῖ νὰ ἐδόθῃ πρὸς ἓνα ἐξ αὐτῶν, ὅπως ἡ τὸ δάνειον σπουδαῖον καὶ ἀναμφισβήτητον δι' ὅλους τοὺς συνεμπορευγαμμένους ὡς ἐκδότας τοῦ γραμματίου. (16—1857).

24

Κατὰ τ' ἄρθρα 150—154 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ὁ ἰδιοκτήτης ἀπολέσας καθ' αἰὸν ἢ ἥποτε τρόπον τὴν συναλλαγματικὴν, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ δικαστικῶς παρὰ τοῦ ἀποδέκτου πρὸ τῆς ἐξόφλησεως αὐτῆς τὴν πληρωμὴν, καὶ ἂν ἐντεῦθεν προέλθῃ ζημία εἰς ἄλλο τῆς συναλλαγματικῆς μετέχον πρόσωπον καὶ ἀποκτήσῃ ἢ καὶ κατέχον αὐτὴν καλῇ τῇ πίστει, ἀρκεῖ ν' ἀποδειχθῇ διὰ τῶν νομίμων μέσων ὅτι ὁ διεκδικῶν εἶναι κύριος τῆς συναλλαγματικῆς καὶ ὅτι δὲν ἐξοφλήθη εἰσέτι παρὰ τοῦ ἀποδέκτου. (232—1858).

25

Κατὰ τ' ἄρθρα 115 καὶ 116 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ἡ πρόβλεψις πρέπει νὰ γίνηται παρὰ τοῦ ἐκδότη· ὑπάρχει δὲ πρὸς εἰς, ἂν κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς συναλλαγματικῆς ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐξεδόθη χρεωστῇ πρὸς τὸν ἐκδότην ποσότητα, τοῦλάχιστον ἴσων μὲ τὴν ἀξίαν τῆς συναλλαγματικῆς, ἄλλως ὁ ἐκδότης ὀφείλει νὰ πληρῶνῃ τὴν συναλλαγματικὴν διότι ὑποχρεοῦται διὰ τῆς ἐν αὐτῇ ὑπογραφῆς του (ἄρθρον 140 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου.) (157—1860).

26

Ἡ συναλλαγματικὴ ἐκδοθεῖσα εἰς διαταγὴν τοῦ ἐκδότη δὲν λαμβάνει ἰσχὺν ὡς τοιαύτη, οὐδὲ τελειοποιεῖται, εἰμὴ ἀφ' ὁ μεταβιβασθῇ παρ' αὐτοῦ εἰς διαταγὴν τρίτου δι' ὀπισθογραφήσεως, καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς ὡς τέλειον καθιστώσης τὸ συνάλλαγμα, πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ἢ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον μεταφορὰ τῶν χρημάτων, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὴν διαφορὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεως καὶ τοῦ τῆς ἀποδοχῆς, διότι ἡ ἀποστολὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς τελειοποιήσεως τῆς συναλλαγματικῆς, καὶ αὕτη γίνεται διὰ τῆς ὀπισθογραφήσεως. (184—1860).

27

Κατὰ τὰ συνδυασμένα 136 καὶ 137 ἄρθρα τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ κυριότης τῶν συναλλαγματικῶν καὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων μεταβιβάζεται δι' ὀπισθογραφήσεως, αὐτῆς δὲ γενομένης συμφώνως μὲ τὴν ἐξάταξιν τοῦ 137 άρθρου τοῦ αὐτοῦ Νόμου, δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὸν κομιστοῦ ἐνστάσεις, τὰς ὁποίας ὁ ὀφειλέτης δύναται ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τὸν πρῶτον κατόχου τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, ὡς διαλαμβάνει τὸ ἐπόμενον 138 ἄρθρον, ἡ ὀπισθογραφῆσις καθὼς ἀτελὴς ἰσχύει ἀντὶ ἐπιτροπικῆς, κατὰ

δὲ τ' ἄρθρα 137 καὶ 138 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἢ ὀπισθογράφῃσι· εἶναι ἀτελὲς καὶ ἄτακτος, οὐχὶ ὅταν ἐγένετο μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου, ἀλλ' ὅταν δὲν ᾖναι χρονολογημένη, δὲν ἐκφράζῃ τὴν δοθείσαν ἀξίαν αὐτῶν, ἢ δὲν φανερώῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου, εἰς διαταγὴν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ μεταβίβασις. (163—1861).

28

Συναλλαγματικαὶ ἢ εἰς διαταγὴν γραμματῖα ὑπογεγραμμένα παρ' ἐμπόρων, παρχγράφονται μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ συνταχθῇ τὸ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ αὐτῶν διαμαρτυρικόν. Ἄρα κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ἡ ὑπαρξὶς τῆς παρχγραφῆς λαμβάνει χώραν ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ κομιστὴς τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν αὐτοῦ, καὶ συμπληροῦται διὰ τῆς ἐκπνεύσεως πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης· πᾶσα δὲ παρήλτις μὴ εἰσέτι ἀποκτήθεντος δικαιώματος παρχγραφῆς ἀπαγορεύεται, καθότι ἡ παραγραφή ἀφορᾷ τὸ δημόσιον συμφέρον τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ δι' ἰδιωτικῶν συμφωνιῶν. Πανθ. Ν. 38 (4. 14). (210—1861).

29

Ἡ ὑπονοουμένη πρὸς πληρωμὴν αἵρεσις σὲν ᾗθελε γίνῃ δεκτὸν τὸ συναλλάγματ' δὲν ἔχει σημασίαν ἀπέναντι τοῦ προταθέντος· ὡς ἰσχύοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐθίμου, καθ' ὃ αἱ νόται θεωροῦνται ὡς χρεώγραφα πληρωτέα εἰς τὸν κομιστήν, ὁ δὲ προεξοφλήσας αὐτὰς, καθὼς τρίτος, καὶ λαβὼν μάλιστα τὴν ρητὴν συγκατάθεσιν τοῦ ὀφειλέτου, εἶναι ὅλως ἀνεύθυνος διὰ τὴν μὴ ὑποδοχὴν τοῦ συναλλάγματος. (272—1861) (*).

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 90 τοῦ Συντάγματος αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων εἶναι δημόσιαι, ἐκτὸς ὅταν ἡ δημοσιότης ᾗθελεν εἰσθαι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστά ᾗθη καὶ τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἀλλὰ τότε τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐκδίδωσι περὶ τούτου ἀφάρισιν, τὸ δὲ ἄρθρον 162 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαιτεῖ ἀφάρισιν ἐπὶ τῶν ἀφωρισῶν διαζύγιον δικῶν, ὡς ἐξαίρουμένων ρητῶς τούτων, ἀλλὰ περιορίζεται μόνον ἐπὶ τῶν ἄλλων δικῶν, ὅσαι ἐπιφέρουν βλάβην εἰς τὰ ἔθνη ἢ εἰς

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Ἀρμοδιότητος (3), Γραμματίου (10), Ἐμποροδικείου (1), Ἐνοστάσεως (11), Κατασχέσεως (37), καὶ Ὀπισθογραφώσεως (1) καὶ (4).

τὴν κοινὴν αὐτάξιαν, ἐτροπολογήθη διὰ τῆς εἰρημένης θεμελιώδους μεταγενεστέρας διατάξεως τοῦ Συντάγματος, καὶ δὲν ἰσχύει πλὴν τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν, ἀλλ' ἐπικρατεῖ μόνον ἡ εἰρημὴ διάταξις τοῦ Συντάγματος (37—1846).

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΝ.

1

Τὸ ἄρθρον 27 τοῦ περὶ συστάσεως τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου Νόμου ὁρίζον ὅτι «εἰς τὸ Συνέδριον ἀνατίθεται ἡ φροντίς νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰ νομιμότητα τῶν πρὶν γενομένων ἐκποιήσεων ἐθνικῶν κτημάτων καὶ τὰ ὀφειλόμενα ἐκ τῆς ἀγορᾶς» ἐννοεῖ προδήλως ὅτι ἔργον τοῦ Συνεδρίου εἶναι ν' ἀπαρτίζηται ἂν κατὰ τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων ἐτηρήθησαν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις καὶ ἐπομένως ἂν αἱ ἐκποιήσεις ἔχωσι κῦρος ὡς πρὸς τὸ δημόσιον, οὐδόλως ὅμως προκύπτει ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ ἁρθρου τούτου, ὅτι αἱ μεταξὺ ἰδιωτῶν διαφοραὶ περὶ κυριότητος κτήματος, ὅπερ ἐκάτερος αὐτῶν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡγόραται ἀπὸ τὸ δημόσιον, θέλουν ἀποφασίζεσθαι παρὰ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν εἶναι ἀρμόδια τὰ τακτικά δικαστήρια. (139—1852).

2

Κατὰ τὸ σαφές τότε γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἁρθρου 27 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1833 καὶ τῶν ἁρθρῶν 1, 5, 6, 7 καὶ 8 τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1835 Βασιλ. διαταγμάτων, εἰς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ἀνετίθητο τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζῃ τὰ δικαιόγραφα τῆς ἰδιοκτησίας ἐκείνων μόνον τῶν ἐθνικῶν κτημάτων ὅσα ἔλαβον εἰς τὴν νομὴν τῶν οἱ ἀγορασταὶ καὶ ἐὰν εὕρῃ ταῦτα σύμφωνα μὲ τοὺς περὶ πωλήσεως αὐτῶν τῶν κτημάτων ἐκδοθέντας Νόμους νὰ τὰ ἀνανεώσῃ· ἐὰν δὲ ἀνακαλύψῃ ἀπλῶς χρέη τῆς ἀγορᾶς νὰ μὴ τ' ἀνανεώσῃ, εἰμὴ ἀφεὶς ὁ κατέχων κτήματα δώσῃ ἐννομον βεβαίωσιν εἰς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ὅτι θάλει πληρώσει τὸ χρέος του μετὰ τοῦ τόκου του. Περὶ τῶν κτημάτων ὅμως ἐκείνων τὰ ὅποια δὲν ἔχουσιν οἱ ἀγορασταὶ εἰς τὴν νομὴν ταύτην ἀλλὰ κατέχονται παρὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀξιοῦσιν τοιοῦτοι δικαιοῦματα κυριότητος τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον δὲν ἔλαβεν οὐδεμίαν ἀξίωσιν, ὥστε αἱ περὶ τῶν κτημάτων τούτων διενέξεις οὐ μόνον δὲν ἀφηρεθήσαν, ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἀνετέθησαν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διὰ τοῦ ἁρθρου 2. § 4, τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ὡς πρὸς τὰς ἀρριθνητούμενας διαφορὰς Νόμου. (539—1852).

3

Ἄν τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ 5. ἁρθρου τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1833

Βασιλ. διατάγματος, δίδη την εξουσίαν εἰς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ν' ἀνανεώσῃ καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ δικαιόγραφα, τὰ ὅποια δὲν συμφωνοῦν ἀκριβῶς μὲ τοὺς ὅρους τῶν περὶ ἐκποιήσεως Νόμων, ἐκ τούτου ὁμοῦς οὐδόλως προκύπτει ὅτι κατηργήθη ὁ εἰρημένος ΑΒ'. Νόμος, διότι ἐκτός ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ἀναφέρεται ὅτι ὑποχρεοῦται τὸ Συνέδριον νὰ ἐξετάζῃ τὰ παραδιδόμενα τῆς ἐγκτήσεως δικαιόγραφα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ πωλήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων Νόμων ἐν εἰς ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1824 ΑΒ'. παρακατιῶν εἰς τὸ αὐτὸ δεῦτερον ἐδάφριον διαλαμβάνεται ὅτι τοῦτο γίνεται δηλ. ὅτι ἀνανεοῦνται ὅλα τὰ δικαιόγραφα μόνον ὅταν τὰ χρήματα τῆς ἀγορᾶς ἐδόθησαν ἀληθῶς, καὶ δὲν ἐχώρησε κανεὶς σφετερισμὸς, ἀλλ' ἀπέκτησε τὰ κτήματα ὁ διακάτοχος μὲ καλὴν πίστιν, ὥστε ἐννοεῖ τὸ ἐδάφριον τοῦτο ὅτι ἐγκρίνονται αἱ ἀγοραὶ ἢ ἀνανεοῦνται τὰ δικαιόγραφα ἐκεῖνων τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια εἶχον εἰς τὴν νομὴν τῶν οἱ ἀγορασταί. (539—1852).

4

Κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ 70 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1855 ΣΟΖ'. Νόμου ἡ ἐξέλεξις τῶν ἰσολογισμῶν τῶν ἀποθηκαρίων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προκυπτόντων ἐλλειμμάτων ὑπάγεται ὁριστικῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἑλεγκ. Συνεδρίου μετὰ προηγηθείσαν περὶ αὐτῶν ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἄνευ τινὸς διαστολῆς, ὡς πρὸς τὰ αἰτία ἐξ ὧν προκύπτουν τὰ ἐλλείμματα ταῦτα, ἐντεῦθεν δὲ γίνεται δηλον, ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἀποκλείονται τοῦ δικαιώματος νὰ ἐπιληφθῶσι πάσης περὶ αὐτῶν ἀμφισβητήσεως καὶ ἂν ῥητὴ περὶ τούτου διάταξις δὲν ὑπάρχῃ, ἡ δὲ ἐναντία σκέψις δὲν ὑποστηρίζεται, διότι ἀσυμβίβαστος εἶναι μὲ τὰς περὶ ἀρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν διατάξεις αὐτοῦ τοῦ νόμου. (125—1861).

5

Τὸ περὶ συστάσεως τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου Διάταγμα τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1833 ὁρίζει, ὅτι τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον:

Α') εἶναι ἡ ἀνωτάτη ὡς πρὸς τὸ ἐλεγκτικὸν τοῦ Κράτους λογιστικὴ ἀρχή, ἔχουσα ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς ὅλον τοῦ Κράτους τὸ λογιστικὸν καὶ ἐπιτηροῦσα τοὺς ὑπολόγους ὑπηρετας αὐτῶν (§ 2. ἐδ. 2 § 3):

Β') ὅτι σκοπὸς τῆς συστάσεως αὐτοῦ εἶναι νὰ πληροφωρῇται δι' ἐπεξεργασίας τῶν λογαριασμῶν, ὅτι τηροῦνται αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐγκριθέντος οἰκονομικοῦ τοῦ Κράτους συστήματος καὶ ὅτι κατ' αὐτὸ γίνεται πᾶσα διαχείρισις (§ 2. ἐδ. 1):

Γ') ὅτι ὅλοι οἱ ὑπὸ λόγον χρεωστοῦν νὰ καταστρώνουν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν κατὰ τὸν διατεταγμένον τρόπον, καὶ νὰ πέμπουσιν αὐ-

τούς εἰς τὸ Συνέδριον ἐντὸς τῶν προσδιορισμένων προθεσμιῶν μὲ τὴν ἀναγκαιότητα ἀποδείξει· ἐπὶ δὲ ἀπειθείας ἢ ἀργοπορίας τὸ μὲν Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ὑπόλογον πρόστιμον, καὶ ἐν ἀνταπόκρισιν νὰ ἀποστείλῃ, δαπάναις τοῦ πταίσαντος, ἐπίτιδες ἐπίτροπον διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν λογαριασμῶν, ὁ δὲ ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας, λαβὼν γνώσιν τοῦτου, ἐνεργεῖ διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἱπουργείου, γενῇ ἢ ἀκριβεστερᾶ τοῦ πράγματος ἐξέτασις, καὶ ν' ἀποβληθῇ, χρεὶς τοῦ αὐτοῦ, ὁ ἀδρανὴς ὑπάλληλος (§ 17):

Δ') ὅτι τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν τῶν τούτοις ὑπολόγου διδομένων προθεσμιῶν χρεωστεῖ νὰ φροντίζῃ, ὥστε πολὺν 12 μῆνας μετὰ τὴν ἐκπνεύσιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους νὰ ᾖ ἐντελῶς ἀποπερατωμένον τὸ ἐλεγκτικὸν ὅλον τοῦ Κράτους, ὁ δὲ προσδιορισμὸς τῆς προθεσμίας πρέπει νὰ κοινοποιῇται ὁκτὼ ἐβδομάδων πρὶν τῆς ἐκπνεύσεως τοῦ ἔτους, νὰ ᾖ ὁμοίᾳ διὰ τοὺς ὑπολόγους πᾶσι τῆς κατηγορίας:

Ε') ὅτι τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἐξετάζει τοὺς ὑποβαλλομένους εἰς αὐτὸ λογαριασμοὺς, ἀποφασίζει περὶ αὐτῶν καὶ διατάττει, ὥστε νὰ γενῇ ἢ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τελεία ἐξόφλησις τοῦ ὑπόλογου μὲ τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ ταμεῖον (§ 18):

ΣΤ') ὅτι, ἂν δὲν ὑπάρχουν ἐναντίον τοῦ εἰς τὸ συνέδριον ὑποβληθέντος λογαριασμοῦ οὐσιώδη προσκόμματα ἢ ὑπάρχουν τοιαῦτα μόνον τὰ ὅποια δύναται νὰ ἐκκαθαρισθῶσι καὶ χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ὁ ὑπόλογος, τὸ Συνέδριον ἀποφασίζει ὀριστικῶς, ἀλλάζει κατὰ συνέπειαν τὸν λογαριασμὸν, κάμνει τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ δηλοποιεῖ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὅλου τοῦ ὑπόλογον καὶ εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ ταμεῖον (§ 29):

Ζ') ὅτι πᾶς ὑπόλογος ὀφείλει νὰ διορθῶνῃ κατὰ τὴν γενομένην ἀπόφασιν τὸ σχέδιον τοῦ λογαριασμοῦ καθὼς καὶ τὰ κατὰστῆκα τῶν καὶ νὰ τὴν κλείῃ θετικῶς (§ 43):

Η') ὅτι γενομένης θετικῆς ἀποφάσεως, ἐπιτρέπεται νὰ γενῇ καὶ νέας ἐξέτασις εἰς τὸ Συνέδριον εἴτε ὅταν τὸ ζητήσῃ ὁ ὑπόλογος (κατὰ τὸ γερμανικὸν κείμενον ὑπάλληλος) παρουσιάζων νέας ἀποδείξεις, ὅταν τὸ ζητήσῃ ὁ ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος (§ 21):

Θ') ὅτι ἂν ὁ ὑπόλογος νομίσῃ ἑαυτὸν ἠδικημένον διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ πασῶν τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει ἀνεκδοκίμως, ὅτι ὁ § 16 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος λέγων, ὅτι τὸ Συνέδριον ἔχει χρεὶς νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐξελέγχῃ τοὺς λογαριασμοὺς ὅλων, ὅσοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν, εἴτε δυνάμει ἐιδικῆς παραγγελίας, εἴτε

δυνάμει ἀμφοτέρων τούτων, εἰσπράττουσιν ἢ ἐξοδεύουσι δημόσια χρήματα διαχειρισθέντες, οὐδὲ τροποποιεῖται διὰ τοῦ § 26 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅστις κατὰ γράνον ἀπλῶς ἐπεκτείνει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνοδίου εἰς τοὺς παλαιοὺς λογαριασμοὺς μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1822. (141—1862) (*).

ΣΥΖΥΓΟΣ.

1

Κατὰ τὸ τεμ. 10 Εἰβλ. 4. τίτλ. 9. τῆς ἐξαεῖβλ. Πανδ. τεμ. 51 Εἰβλ. 24 τίτλ. 1, ἂν ἡ σύζυγος ἔχῃ χρήματα ἢ πράγματα (ἀδιαφόρως ἂν κινητὰ ἢ ἀκίνητα) θεωροῦνται ὅτι εἶναι τοῦ συζύγου τῆς ἐκτός ἂν ἀποδείξῃ πῶθεν τ' ἀπέκτησε. (264—1852). Σύμφωναι καὶ αἱ 201 τοῦ 1860 καὶ 91 τοῦ 1863 (**).

ΣΥΝΘΗΚΑΙ.

1

• Τότε μόνον τὰ Δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἢ ἐρμηνίαν συνθηκῶν γενομένων μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν, ὅταν αὐταὶ ἀφορῶσι δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐπικρατειῶν, ἐὰν ὅμως αἱ συνθῆκαι αὐταὶ παρέχουν καὶ κανονίζουν ἰδιωτικά δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, τότε εἶναι ἀρμόδια τὰ Δικαστήρια εἰς τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν, καθότι μόνον τὰ Δικαστήρια δύνανται νὰ ἐκκαθαρίσωσι καὶ ἀπορρασίωσι τὰς μεταξὺ τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν ἀπαιτήσεις, ὅσαι ἤθελον παρᾶν ἐκ τῶν κανονισθέντων διὰ τῆς συνθήκης δικαιωμάτων. (15—1846). Σύμφωναι καὶ ἡ 76 τοῦ 1847 ἔχουσα οὕτω:

Τότε μόνον τὰ Δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἢ ἐρμηνείαν συνθηκῶν γενομένων μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν, ὅταν αἱ συνθῆκαι αὐταὶ ἀφορῶσιν ἀποκλειστικῶς δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐπικρατειῶν. Ἐὰν ὅμως αἱ συνθῆκαι περιέχουσι καὶ κανονίζουσιν ἰδιωτικά δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, τὰ Δικαστήρια τότε προσκαλούμενα παρὰ τῶν ἰδιωτῶν ἢ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως αὐτῶν γ' ἀπορρασίωσιν ἐπὶ τῶν μεταξὺ τούτων διενέξεων, εἶναι ἀρμόδια νὰ ἐρμηνεύσωσι τὰς συνθήκας μόνον καθόσον αὐταὶ ἀφορῶσι τὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως ἀμοιβαῖα δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, καθότι μόνον τὰ Δικαστήρια δύνανται νὰ ἐκκαθαρίσωσι καὶ

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα Καταδιώξεως καθυστερούντων (9), καὶ Λογαριασμοῦ (2).

(**) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Ἐνστάσεως (17), Ἀπαγορεύσεως (1), Ἀποδείξεως (46), καὶ Δωρεᾶς (5), (15) καὶ (16).

ἀποφασίσωσι τὰς μεταξὺ τῶν ιδιωτῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως αὐτῶν ἀπειρήσεις τὰς πηγάζουσας ἐκ τῶν κανονισθέντων διὰ τῆς συνθήκης δικαιοματίων, ὡς προκύπτει ἀριθμῶς καὶ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 1. τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἀπᾶσα ιδιωτικὴ ἀπαίτησις περὶ ἀποκτηθέντων ἢ διδικαίων, γενομένη ἤδη παρὰ τινος ιδιώτου κατὰ τοῦ δημοσίου ἢ τὸ ἀνάπαλιν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων. Οἱ δὲ συγγραφεῖς τοῦ Ἑθνικοῦ Δικαίου ἀναθέτουσι μὲν τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἀμφισβηλλομένης συνθήκης εἰς αὐτάς τὰς ἰδίας συναλλαξαμένας ἐπικρατείας, ἢ εἰς τρίτον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ὁποίου ἤθελαν καθυποβάλλει ταύτην ἐκ συμφώνου, ἀλλὰ μόνον ὅταν ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῶν τῶν συναλλαξαμένων ἐπικρατειῶν ἀμφισβολία ἢ διένεξις καὶ διὰ τὰ ἀμειψαῖα αὐτῶν συμφέροντα, ἄλλως τὰ δίκαια τῶν ιδιωτῶν ὡς πηγάζοντα ἐκ συνθήκης τινος δὲν ἤθελαν εἶσθαι ἐξασφαλισμένα καὶ ἤθελαν ἀποφασίζεσθαι ἐκ μονομερείας.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΔΙΚΗ.

1

Κατὰ τὸ ἀρθρον 624 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι δίκη τις εἰσαχθεῖσα ὡς συνοπτικὴ, δὲν εἶναι τοιαύτη, ἀποβάλλεται τῆς τοιαύτης διαδικασίας ὁ ἐνάγων καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἀλλὰ διὰ τὴν παρασταθῇ ἡ ἀγωγή κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, δὲν εἶναι ἀνάγκη τὴν ἐπιδιοῦν ἐκ νέου τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς (234—1862).

ΣΥΝΤΑΞΙΣ.

1

Ὁ περὶ συντάξεως τοῦ στρατοῦ τῆς Ἑλλάς Νόμος τῆς 25 Αὐγούστου 1852 καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου τούτου Βασ. διάταγμα τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1852 δὲν κάμνουν κάμειαν διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἐκ νόμου γάμου διὰ γεννήσεως ἀποκτηθέντων καὶ τῶν υἱοθετηθέντων τέκνων, ἀλλὰ παρέχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ κληρονομεῖν τὴν ἀνήκουσαν κατὰ τὸν ρηθέντα Νόμον, εἰς τὸν ἀποσιώσαντα ἀξιωματικὸν σύνταξιν εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὰς περὶ υἱοθεσίας ἀρχὰς τοῦ Δικαίου, τὰ υἱοθετούμενα τέκνα ἀπολαμβάνουν ὅλα ἐν γένει τὰ δικαιώματα, ὅσα ἔχουν κατὰ τὸν Νόμον καὶ τὰ ἐκ γάμου τέκνα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων των. (343—1856).

2

Κατὰ τὸ ἀρθρον 23 τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων Νόμου, ὅταν, γνωμοδοτήσαντος τοῦ ἐπὶ τῶν συντάξεων ὑπαλλήλου κατὰ τὰς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως αἰτήσεις, ὁ ἀρμοδῖος ὑπουργὸς δὲν ἐκκρίνωσιν πρὸς τὸν αἰτοῦντα ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας τὰς βάσεις τῆς συντάξεως, ἡ τοῦ αἰτοῦντος προσφυγὴ εἰς τὰ δικαστήρια ἐ-

πιτρέπεται, ἀδιαφόρως, ἂν ἡ αἴτησις τοῦ ἀπεκρούσθαι παρὰ τοῦ γνωμοδοτικοῦ συμβουλίου κατ' οὐσίαν ἢ διὰ τυπικὴν τινα ἑλλειψιν· ἡ δὲ προσφυγὴ αὕτη ῥητῶς καὶ ἀπεριορίστως ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιτρεπομένη, δὲν κωλύεται ποσῶς οὐδὲ ἡδύνατο νὰ κωλυθῇ ὑπὸ τοῦ ἀφορώντος τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου τούτου διατάγματος, ἕνεκα παραλείψεώς τινος τῶν δι' αὐτοῦ ὁρισθέντων τύπων τῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον αἰτήσεως. (316—1863).

ΣΥΝΥΠΟΣΧΕΤΙΚΟΝ.

1

Ἄν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 114 τῆς Πολ. Δικονομίας, λαμβάνη χώραν ἡ διαδικασία τῶν Βίρηνωδικῶν, ὅταν οἱ διάδικοι δὲν προσδιορίσουν ἐν τῷ συνυποσχετικῷ ῥητὴν τινα διαδικασίαν, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπεται ὅτι πᾶσα παραμέλησις τοιοῦτου τύπου πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπερβάσις τῶν ὁρίων τοῦ συνυποσχετικοῦ, ὑπαγομένη εἰς τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ ἁρθρου 22, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο προβλέπει ὑπερβάσιν τῶν ὁρίων τοῦ συνυποσχετικοῦ, κατὰ τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐκτασιν, τοῦτέστιν ἀφάσιν ἐκδοθεῖσαν μετὰ τὴν ἐν τῷ συνυποσχετικῷ προσδιορισθεῖσαν προθεσμίαν, ἢ ἀφάσιν ἐκδοθεῖσαν περὶ μὴ ἀναφερομένων ἐν αὐτῇ ἀντικειμένων ἢ ἐναγτίον ῥητῆς διατάξεως τοῦ συνυποσχετικοῦ. (164—1838).

ΣΩΣΤΡΑ.

1

Κατὰ τὸ βιβλ. 53 τίτλ. 8. ἐδάφ. 47 Βασιλικῶν, δικαίωμα σώστρων ἔχει οὐ μόνον ὁ ἐπαίρων τι ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀποσώζων πράγματα ἐκριπτόμενα ἀπὸ θαλάσσης εἰς γῆν. (96—1851).

ΤΕΚΝΑ.

1

Ἡ ἐν τῷ ἁρθρῳ 85. βιβλ. ε. τίτλ. ἡ. τῆς ἐξαβ. τοῦ Ἀρμενοπούλου περιεχομένη Νεαρά 117. κεφ. 6'. ἀπαλλάττει τὰ ἐξ ἐλευθέρως γυναικὸς γεννηθέντα καὶ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐν τινι τῶν ἐν αὐτῇ τῇ Νεαρά ἀναφερομένων ἐγγράφων καλεσθέντα ἴδια τέκνα, πάσης ἄλλης ἀποδείξεως περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῶν, διὰ τὸν ὅποιον δίδει ἡ αὐτὴ Νεαρά λόγον, ὅτι ἐκ τούτου δείκνυται μετὰ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐσχηκέναι γάμον, ἅρα ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος Νεαρά δὲν ἔχει ἀντικείμενον νὰ ψηφίσῃ τὸν νέον νομιμοποιήσεως παίδων ἀναγνωρισμένων προκαταρκτικῶς ὡς φυσικῶν, ἀλλὰ περιέχει ἅ λῶς διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ πατρὸς νόμιμον τεκμήριον τῆς γνησιότητος τῶν οὕτω παρ' αὐτῶν καλεσθέντων τέκνων, καὶ τοῦτο γίνεται σαφέστατον καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πλεονέκτημα τῆς τοῦ πατρὸς μαρτυρίας, τὸ ὅποιον ἀπολαμβάνουσιν τὰ οὕτω καλε-

σθέντα τέκνα ἐπεκτείνεται διὰ τῆς Νεαρᾶς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἐκ τῆς ἰδίας γυναικὸς γεννηθέντα, ἀλλ' ἐν ταῖς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐγγραφαίς μὴ ὀνομασθέντα τέκνα, μὴ ἀποκλείουσα δὲ ἡ αὐτὴ Νεαρὰ ῥητῶς τὴν ἀνταποδείξιν. (95—1846).

2

Ἡ Νεαρὰ ριέ. οὐδεμίαν ποιεῖ διάκρισιν μεταξὺ αὐτεξουσίων καὶ ὑπεξουσίων τέκνων, ἀλλ' ἀμφότερα ὑποβάλλει εἰς τὴν ἐνάγκην τῆς ἐγκαταστάσεως ἢ ἀποκληρώσεως τῶν ἀνόντων. (17—1853).

3

Κατὰ τὴν διάταξιν 11. Κωδ. (5. 27) ὁ συλληφθεὶς ἐκτὸς τοῦ γάμου, γεννηθεὶς δὲ μετὰ τὸν γάμον τελεσθέντα, ἐγγύου οὖτος τῆς μητρὸς δὲν ἔχει χρεῖαν οὐδεμιᾶς ἄλλης νομιμοποιήσεως, δυνάμενος ὡς γνήσιος νὰ κληρονομήσῃ δι' ἀδιαθέτου τὸν πατέρα. (211—1863).

ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΙΑ.

4

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 749, 750, 485 καὶ 487 τῆς Πολ. Δικονομίας, διὰ νὰ ὑπάρξῃ τελεσιδικία ἐξ ἀποδοχῆς τῆς πρωτοδικου ἀποφάσεως ἢ ἐξ ἀποχῆς ἢ παραιτήσεως τῆς ἡδὴ γενομένης ἢ τῆς μελλούσης ἐφέσεως ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἐγγραφον, ἢ ῥητὴ ἐκφρασις ἢ καὶ σιωπηρὰ μὲν, ἀλλὰ διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίῳ ὁ περὶ ἀποδοχῆς σκοπός. (95—1845).

2

Ἡ ἐνστάσις τῆς τελεσιδικίας ὡς ἐκ τοῦ δεδικασμένου δὲν δίδει ἀφορμὴν εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων· οὐδὲν εἶναι ἐκτὸς τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐνστάσιν ταύτην. (12—1847).

3

Κατὰ τοὺς Νόμους 3. τοῦ Κώδικος βιβλ. 7. τίτλ. 46. § 1. καὶ 12—24 Πανδ. βιβλ. 42 τίτλ. 1. καὶ βιβλ. 44 τίτλ. 2. καὶ ἄρθρον 274 τῆς Πολ. Δικονομίας, δεδικασμένον ὑπάρχει ὅ,τι διὰ τελεσιδικίου ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἀπεφασίσθη ὀρισμένως ἢ δυνάμενον νὰ ὀρισθῇ διὰ τῶν εἰς αὐτὴν ἀναφέρεται ἢ ἀπόφασις αὕτη ἐγγράφων τῆς δίκης· τὴν δὲ τελεσιδικίαν ταύτην δικαιοῦται νὰ προτείνῃ ὁ ὑπὲρ οὗ αὕτη ὑπάρχει ὅταν πρόκηται νὰ δικασθῇ ἐκ νέου ὁλόκληρον ἢ ἐν μέρει τὸ αὐτὸ δικασθὲν ἀντικείμενον μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων καὶ ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας. (436—1851).

4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 751 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐκτὸς μόνον τῆς τελεσιδικίας τῆς προκυπούσης ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἐφέσεως, περὶ τοῦ

ὁποῖον ἐξετάζει καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ δικαστήριον, ἄλλη δὲν ὑπάρχει αὐτοδικαίως, ὥστε διὰ τὴν ἀποφασισθῆναι ἔχειν τελεσιδικίαν δι' ἄλλον λόγον ἢ πρωτόδικος ἀπόφασις, οὐκ εἰσὶν νὰ τὸ προτείνουσι οἱ διόδικοι. (372—1852).

5

Διὰ νὰ ὑπάρξη τελεσιδικία ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 274 τῆς Πολ. Δικονομίας, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταυτὸς προσώπων, εἰς ἐξερημένας δὲ μόνον καὶ ῥητὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένας περιπτώσεις ἐκτείνεται ἡ τελεσιδικία καὶ εἰς τρία πρόσωπα· ἀλλ' οὐδεὶς Νόμος οὔτε ὁ Νόμος 3. § 1. Κωδ. (7. 54) οὔτε ὁ Νόμος 7. Κωδ. (8. 44) ἐπεκτείνει καὶ εἰς τὸν ἐγγυητὴν τὴν τελεσιδικίαν τῆς μόνον τὸν πρωτοδικέτην καταδικασάσης ἀποφάσεως. (395—1852).

6

Τὸ Ἐφετεριον μεταρρυθμίσαν δι' ἀποφάσεώς του ἐκκληθεῖσαν πινὰ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφασιν καὶ παραπέμψαν τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, δὲν κωλύεται ἐκ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἀποφάσεως νὰ ἐπιληφθῇ αὖθις τῆς ὑποθέσεως διὰ ἐφέσεως, διότι οὐδεμία ἐντεῦθεν τελεσιδικία προκύπτει. (24—1855).

7

Ἀπολεσθέντος τοῦ πρωτοτύπου ἀποφάσεώς τινος πρὶν ἢ περιαφθῇ εἰς τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος, ὁρῶς κινεῖται κυρία ἀγωγὴ περὶ τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως χωρὶς νὰ ὑπάρξη τελεσιδικία ὡς ἐκ τούτου. (127—1856).

8

Κατὰ τ' ἄρθρα 785, 798 καὶ ἐπόμεν. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἐπανάληψις συγχωρεῖται κατὰ τῶν τελεσιδικίων ἢ ἀνεκκλήτως ἐπαγγελοισθῶν ἀποφάσεων ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κατὰ Νόμον κοινοποιήσεως τῶν τοιούτων ἀποφάσεων· τελεσιδίκους δὲ ἀποφάσεις θεωρεῖ ὁ Νόμος, τὰς μὴ ὑποκειμένας εἰς τακτικὸν ἐνδίκον μέσον, τοῦτέστιν ἐφесιν ἢ ἀνακοπήν· ἂν δὲ κατὰ τινος τελεσιδικίου ἀποφάσεως γίνῃ πρότερον προσφυγὴ εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον πρὸς ἀναίρεσιν καὶ ἔπειτα μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναίρεσεως ζητηθῇ ἡ ἐπανάληψις, πάλιν ἡ πρὸς ἐπανάληψιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καθ' ἣν ἡ ἐπανάληψις τελεσιδικίου ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. (74—1857).

9

ὑπαρχουσῶν δύο ἀνακοπῶν κατὰ τῆς αὐτῆς ἐπιταγῆς καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς ὁ ἀνακόπτων ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐξώφησε τὴν ἀπαίτησιν πληρώσας εἰς τὸν παραγγελλθέντα κλητῆρα, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας, ὅτι ἐπλή-

ρωσεν ἀπειθείας τὸν δανειστὴν του, ὑπάρχει τελεσιδικία, διότι δὲν διαφέρει ἢ ἑασις τῶν δύο ἀνακοπῶν, ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς πληρωμῆς. (214—1857).

10

Ἀπόφασις δικαστηρίου παραδεχθεῖσα ν' ἀποδειχθῇ δι' ὅρκου τὸ ἐναντίον τοῦ περιεχομένου τελεσιδικίων ἀποφάσεων παραβιάζει τὰς περὶ τελεσιδικίας διατάξεις. (236—1858).

11

Οἱ δικαιούμενοι νὰ προσβάλλωσιν ἀπόφασιν τινα διὰ τῆς τριτανὰς κοπῆς, δύνανται ἐπίσης ν' ἀποκρούσωσι τὴν τελεσιδικίαν αὐτῆς, προτείνοντες, ὅτι ἐνεκα τοῦ δόλου καὶ τῆς συμπαιγνίας δὲν τοὺς ἀφορᾷ. (272—1859).

12

Κατὰ τ' ἄρθρα 273 § 2 καὶ 274 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἐπιτρέπεται νέα ἐξέτασις τῶν διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως κριθέντων, ἀλλὰ παραλαμβάνονται ταῦτα ὡς ἀλήθεια ἀνεπίδεκτος ἄλλης περαιτέρω ἀμνηστικῆς (Νομ. 25. Π. 1. 5) ὅθεν ἐπεται ὅτι ἐκ τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως πηγάζει νέα τις τρόπον τινὰ ἐνοχλή. (220—1863). (*)

ΤΙΤΛΟΣ.

1

Τὸ δίκαιον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου καὶ τὰ ἐπιγενόμενα πρωτόκολλα δὲν παρέχουσι τίτλον πρὸς χρησικτησίαν τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου καταληφθέντων Ὀθωμανικῶν κτημάτων, διότι δικαιώματι τοῦ πολέμου τοῦ δημοσίου κατέστη κύριον τῶν κτημάτων ἐκείνων, καὶ μόνον ἐκείνων, καὶ δὲ ἀπλῶς δυνάμει τοῦ πολέμου κατάληψις ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου κτήματός τινος κατεχομένου κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως παρ' Ὀθωμανῶν, οὐχὶ ὡς ἰδιοκτητοῦ, ἀλλ' ὡς ἐνεχυροῦχου δανειστοῦ οὔτε τίτλον πρὸς χρησικτησίαν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καὶ κατὰ τοῦ Ἑλλήνος ἰδιοκτητοῦ παράγει, διότι δὲν εἶναι κατάληψις ἐγκαταλειμμένου πράγματος ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτητοῦ αὐτοῦ, οὔτε ἀμέσως κυριότητα κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ὡς μὴ οὐσῆς Ὀθωμανικῆς ἰδιοκτησίας. (3—1856).

ΤΟΙΧΟΚΟΛΛΗΣΙΣ.

1

Ὅταν πρόκηται περὶ τῆς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου τοιχοκολλήσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δημο

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Δεδικασμένου (4), Ἐνστάσεως (15) καὶ Ἐπιδίκου (2).

ΤΟΙΧΟΚΟΛΛΗΣΙΣ ΤΟΚΟΣ.

σιευμένων πράξεων ἀρκεῖ ἡ πιστοποίησις τοῦ κλητῆρος πρὸς ἀπόδειξιν τούτου κατὰ τὸ ἄρθρον 970 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὥστε ἡ πρόσληψις τοῦ γείτονος ὡς μάρτυρός διὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς τοιχοκολλήσεως δὲν εἶναι ἀναγκαία. (79—1859).

2

Κατὰ τ' ἄρθρον 143 καὶ 146 § 1 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἡ τοιχοκόλλησις τῶν δικαγρᾶφων πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς ὃν κοινοποιεῖται τὸ δικόγραφον διαδίκου, λέγων δὲ ὁ νόμος « τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας » ἐννοεῖ ἀναμφισβητήτως τὸ δωμάτιον ἢ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ διάδικος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τοιχοκολλήσεως. (183—1860).

ΤΟΚΟΣ.

1

Κατὰ τὴν διάταξιν τὴν περιεχομένην εἰς τὸν § 5. τοῦ βιβλ. 3. τίτλ. 7 τοῦ Ἀρμενοπούλου τῶν τόκων τὸ κεφάλαιον διπλασιαζόντων, ὁ τόκος παύεται, ὁ δ' ἕνεκα διπλασιασμοῦ παύων τόκος δὲν ἄρχεται ἐκ νέου νὰ τρέχῃ εἰμὴ μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ τὴν τρίτην διάταξιν τοῦ Κώδικος (*usuris rei judicatae*. (11—1845).

3

Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 156 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἔθεσε μὲν ὡς γενικὴν ἀρχὴν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἄρχονται οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι, δὲν δύναται ὁμῶς νὰ θεωρηθῇ ὡς καταργήσασα τὰς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου εἰδικὰ περὶ τόκων διατάξεις τοῦ Πολιτικοῦ δικαίου (11—1845).

3

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος *de usuris judicatae*, ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις χορηγεῖ εἰς τὸν νικόντα διάδικον δικαίωμα πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ ἑκατοστιαίου τόκου, ἐπὶ τοῦ δικαζομένου αὐτῷ χρηματικοῦ ποσοῦ, μετὰ τετραμήνην προθεσμίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, ἢ τῆς επικυρώσεώς τ' εἰς ἐν περιπτώσει ἐκκλήτεως.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ τίτλου τοῦ Κώδικος, ὁ ἑκατοστιαιὸς οὗτος τόκος, τρέχει μόνον ἐπὶ τοῦ καθαροῦ κεφαλαίου καὶ ὄχι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποράσεως ἀποδιδομένων τόκων.

Αἱ διατάξεις ὁμῶς αὗται ἐτροποποιήθησαν ἀπὸ τὴν Πολιτ. Δικονομίαν, καθόσον ἀφορᾷ μόνον πὴν τετραμήνην προθεσμίαν, τὴν παραχωρομένην εἰς τοὺς ὀφειλέτας πρὸς ἐκτάλεσιν, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν παροῦσαν κατὰστασιν τῆς νομοθεσίας, οἱ τόκοι τοῦ δεδικατημένου ἄρχονται ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωρὴν ἐπιταγῆς. (27—1845).

Κατὰ τὴν παραδεδεγμένην εἰς ἐμπορείαν συνθήκαι καὶ τὰξιν ἐστη-
ριγμένην εἰς τὰς περὶ ἐντολῆς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἕκαστον κατὰ πιστω-
χρέωσιν κανδύλιον ἐπιφέρει ἄμεσον τόκον κατὰ τοῦ πιστωτοῦ καὶ κατὰ
τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους· κλείει ὁ ἐτήσιος ἰσολογισμὸς τῆς ἀμοιβαίας
ταύτης· πιστοχρεώσεως τοῦ τε κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, τὸ δὲ προκύ-
πτειν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰσολογισμοῦ ἐπιφέρει πάλιν τόκον διὰ τὸ ἐπόμενον
ἔτος ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. (39—1845).

II περιεχομένη εἰς τὴν ἐξαβιβλὸν τοῦ Ἀρμενιόπουλου § 5. βιβλ. γ'.
τίτλ. ζ'. διάταξις ἡ διαλαμβάνουσα ὅτι «πῶν τόκων τὸ κεφάλαιον δι-
πλασιαζόντων, ὁ τόκος παύεται» πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται ἔνεκα τοῦ ὅτι
δὲν περιέχει διάκρισιν τινά, καὶ διότι ὁ Νόμος 27 τοῦ Κώδικος 4,
32 ῥητῶς τὸ διατάττει εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς περιπτώσεις εἰς τὰς
ὁποίας ὀφείλονται τόκοι, καὶ ἐπομένως οὐχὶ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις
καθ' ἃς οἱ τόκοι ἐπιβάλλονται ὡς ἐκ τῆς ὑπερμερίας, ἐκ δὲ τούτου
ἐπάται ὅτι εἴτε ὁ λόγος τῶν τόκων εἶναι προκαταρκτικῶς εἴτε ἐπέλθει
ὑπερμερία εἰς περίπτωσιν τόκων ἐξ ἄλλου λόγου ὀφειλομένων, δὲν δύ-
νεται ἡ τῆς ὑπερμερίας νὰ ἐπιφέρει μεταβολὴν τινά εἰς τὸ παρὰ τοῦ
νόμου διαταττόμενον ἀποτέλεσμα τῆς παύσεως τῶν τόκων μετὰ τὸν
διπλασιασμόν, τούτων δ' ἔνεκα καὶ ἡ ἐπερχομένη ἐκ τῆς ἐπιδόσεως
τῆς ἀγωγῆς ὑπερμερία ἀρθρ. 156 Πολ. Δικονομίας δὲν δύναται νὰ
ἐπιφέρει μεταβολὴν τινά εἰς τὴν εἰρημένην διάταξιν ἢ νὰ παρέχῃ ἐνοχλὴν
ἐνάρξεως νέων τόκων μετὰ τὸν διπλασιασμόν, διότι ἐν μὲν θεωρηθῇ
ὅτι μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐναγόμενον
ὀφειλέτην ὁ τόκος ὡς ποινὴ ἔνεκα τῆς ἐκτοτε ἀρχομένης ὑπερμερίας
τοῦ ἢ παρατήρησις αὕτη εἶναι ἀνεῦ τινός ἐπιρροῆς καθόσον δυνάμει
τοῦ νόμου 17. § 3. Πανδ. 21. 1 καὶ εἰς τὰς λοιπὰς δι' ἄλλου τρόπου
συμπίπτουσας ὑπερμερίας οἱ ἐπιβαλλόμενοι εἰς τὸν ὀφειλέτην τόκοι
δὲν ἐπιδικάζονται διὰ νὰ χρηγηθῇ δι' αὐτῶν ὠφέλεια εἰς τὸν ἀπαι-
τοῦντα, ἀλλὰ διὰ νὰ τιμωρηθῇ τῶν ὀφειλετῶν ἡ ὑπερμερία *usuræ
enim non propter lucrum potentium sed propter moriam solven-
tium in fliguitate* καὶ ἐπομένως τοῦτο δὲν εἶναι ἴδιον μόνον τῇ
ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὥστε αὕτη νὰ γενήσῃ ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ
κανόνος, ἐὰν δὲ πάλιν ληρθῇ ὑπὸ ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον ἀφοῦ ὁ δα-
νειστής κατέστησε διὰ τῆς ἀγωγῆς εἰς ὑπερμερίαν τὸν ὀφειλέτην νὰ
στερῇται νέους τόκους, καὶ οὕτως νὰ ὑποστῇ τὴν ζημίαν, ἥτις προκύ-
πτει εἰς αὐτὸν διττῶς, ἐκ τῶν ὅτι ἡ ὑπερμερία τοῦ ὀφειλέτου πᾶν
ἐμποδίζει νὰ καταστήσῃ κατ' ἄλλον τρόπον ἐπικερδῇ δι' αὐτὸν τόσον
τὸ κατακρατούμενον κεφάλαιον ὅσον καὶ τὸ ποσὸν τῶν συσσωρευθέντων

τῶν, καὶ ἡ σκέψις αὕτη καθίσταται ἀνίσχυρος ἀπέναντι τῶν διατά-
 ξεων τοῦ πρὸςβημένου νόμου, διότι ἐφαρμοζομένης ταύτης, ὡς πρό-
 βλεχθῇ, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην φύσεως ὑπερμερίαν, ἥτις βεβαίως ἐπιφέρει
 εἰς τὸν δανειστὴν τὸ αὐτὸ ἐπιζήμιον ἀποτέλεσμα, προκύπτει προφανώς,
 ὅτι ὁ νομοθέτης ἐν γνώσει προετίμηκε νὰ περιορίσῃ τὸ ὄφελος τῶν δα-
 νειστῶν χάριν τοῦ νὰ προλάβῃ τὸν ἀφανισμόν τῶν ὀφειλετῶν. Πρὸς δὲ
 τούτοις δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου νὰ ἰσχυρισθῇ
 τις τὴν ζημίαν τοῦ δανειστοῦ, διότι ὁ δανειστής γνωρίζων τὴν εἰρημέ-
 νην διατάξιν καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς, ὀφείλει ν' ἀγροπνᾷ καὶ νὰ κι-
 νῆσῃ τὴν δικαστικὴν ἀπαίτησιν ἀρκετὰ ἐγκαίρως, ὥστε ὑπολογιζομέ-
 νων τῶν συνήθων ἀναβολῶν τῶν δικῶν νὰ ἐπιτύχῃ ἀπόφασιν πρὸ τοῦ
 διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, καὶ ἂν τοῦτο ἀμελήσῃ ὀφείλει νὰ αἰτιά-
 ται ἐκυτὸν, ὃ δ' ἐξ οἰκείου ἀμαρτήματος ζημιούμενος, οὐ δοκεῖ ζημιου-
 σθαι, ὅτι δὲ τοιοῦτοτρόπως πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται καὶ νὰ ἐφαρμόζεται
 ἡ εἰρημένη περὶ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου διὰ τῶν τόκων διάταξις,
 καὶ ἀπέναντι ἐστὶ τῆς νομικῆς διατάξεως, ἥτις ἐγγένει ὀρίζει τὰς συνε-
 πείας τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἢ τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης, προ-
 κύπτει σαφέστατα καὶ ἀπὸ τὸν μοναδικὸν νόμον τοῦ Κωδικοῦ de sen-
 tentiis quae de eo, quod interret proferuntur, διότι καὶ κατ' αὐ-
 τὸν διαλαμβάνοντα τὸ «θεσπίζειν τοίνυν ἐν πᾶσι τοῖς θέμασιν, αἵτινα
 ῥιπὴν ἔχουσι ποσότητα ἢ φύσιν πυχόν ἐν πράξεσιν, ἐν μισθώσεσιν, ἐν
 πᾶσι τοῖς συναλλάγμασι, τὸ διαφέρον τὴν τοῦ διπλασιασμοῦ ποσότητα,
 μηδαμῶς ὑπερβαίνειν.» συνάγεται ὅτι ἐὰν καὶ τὸ διαφέρον τοῦ δανει-
 στοῦ ᾔτο πρὸ τῆς ἀγωγῆς ὑπέρτερον τοῦ διπλασιασμοῦ, ἢ τοιοῦτον ἐπέζη
 μετὰ τὴν ἀγωγὴν διαικρούσης τῆς δίκης, ἢ περιπλέσῃ αὕτη ζημία τοῦ
 δανειστοῦ, οὐδὲν τῷ χορηγεῖ δικαίωμα, καθόσον ὁ νόμος προστατεύων
 τὸν ὀφειλέτην, ὅπως μὴ καταπιεσθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἠθέλησε κυριαρχικῶς
 νὰ περιορίσῃ μέχρι θετικοῦ καὶ ἀνοπερβλήτου ὅρου τῆς ἀποδοτέας παρ'
 αὐτοῦ ἀποζημιώσεως· καὶ ἐπομένως ἀφοῦ μετὰ τὸν διπλασιασμόν παύει
 ἡ πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέωσις τοῦ ὀφειλέτου, παύει, καὶ τὸ πρὸς αὐ-
 τὴν ἀπαίτησιν τοῦ δανειστοῦ δικαίωμα, διότι ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐνοχὴ
 δὲν ὑπάρχει ἀντίθετον δικαίωμα. Αἱ δὲ διατάξεις αὗται τῶν αὐτοκρα-
 τῶν, δὲν εἶναι ἰδίως εἰμὴ γενίκευσις τινῶν ἀρχαιοτέρων εἰδικῶν δια-
 τάξεων περὶ τῆς εἰς τὸ διπλάσιον καταδίκης. Εἶναι δ' ἀναμφίβολον
 ἄλλως, ὅτι ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος διάταξις δὲν ἐφαρμόζεται μετὰ τὴν τε-
 λεδικίαν τῶν ἀποφάσεων, κατὰ τὸν Ν. 3. Κ. de juris rei judicatae,
 διότι ἐὰν οἱ μέχρι τῆς ἀποφάσεως τρέχοντες τόκοι, εἶναι οἱ συνήθεις ἐν
 γένει ὀφειλόμενοι τόκοι, οἱ ἀποδοτέου ἕνεκα τῶν πρὸ τῆς ἀποφάσεως
 λογίων, μετὰ τὴν καταδίκην ὅμως (ἢ καὶ ἄλλοτε μετὰ τὴν τελεδικίαν)
 νίαν ἐπ' αὐτῆς, ἥδη δὲ ἀναμνησθῇ τῆς Πόλ. Δικονομίας μετὰ τὴν πρὸς

ἐκτέλεσιν υποχρέωσιν) ὁ διαληφθεὶς νόμος δὲν ἐπιβάλλει πλέον τὴν ὀφειλὴν εἰς ἀπλοῦν καὶ συνήθη τόκον ὑπερμερίας, χάριν τῶν προγενομένων λόγων, ἀλλὰ καταγινώσκει εἰς αὐτὸν εἰδικὴν ποινὴν ἐνεκα τῆς ἀπειθείας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δικαστικῆς ἐπιταγῆς συνισταμένης εἰς τὸν μὴ ἐκατοστιαῖον τόκον, ἥγουν εἰς τόκον μὴ συγκεχωρημένον καμμίαν ἄλλην τῶν συνήθων περιπτώσεων. (67—1846).

6

Τόκοι ἐπὶ τόκων δὲν συγχωροῦνται· οἱ δὲ τόκοι τοῦ δειδικασμένου ἄρχονται ὅχι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὅταν γίνῃ ἐφεσις, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπικυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου. Νόμ. 2. καὶ 3. τίτλ. 54 βιβλ. 7. τοῦ Κώδ. (9—1847).

7

Οἱ Νόμοι 2. καὶ 3. τίτλ. 54 βιβλ. 7. τοῦ Κώδ. διατάττουσι ῥητὴν ὅτι ἡ προθεσμία μετὰ τὴν ὁποίαν ἄρχονται νὰ τρέχουν οἱ τόκοι ἐκ τῆς ἀποφάσεως (judicati) λογαριάζεται, ὅχι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὅταν γίνῃ ἐφεσις, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς τοῦ Ἐφετείου ἐπικυρωτικῆς ἀποφάσεως (a die confirmationis sententiae connumerandos), καὶ ὅτι μὲ ὅλην τὴν ἀνανέωσιν τοῦ πρώτου συμβαλλίου, τὴν ὁποίαν ὁ αὐτὸς 3. Νόμος ἀναγνωρίζει ὅτι προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, δὲν συγχωροῦνται οἱ τόκοι ἐπὶ τόκων, ἀλλὰ μόνον τρέχουν αὐτοὶ οἱ τόκοι ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου (sed sortis jantummodo) (9—1847).

8

Κατὰ τὸν § 5. βιβλ. Γ'. τίτλ. 2. τῆς ἐξαβιβίου τοῦ Ἀρμενοπολίτου, οἱ τόκοι ἐξακολουθοῦν μέχρι τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου (46—1847).

9

Κατὰ τὸ 864 ἄρθρ. συνδυαζόμενον μὲ τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς, ἀν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ κατάσχεσις, ἄρχονται καὶ οἱ ἐνεκα τῆς ὑπερμερίας τόκοι. (78—1847).

10

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδ. de usuris rei judicata ὁ ἐνεκα διπλασιασμοῦ παύσας τόκος δὲν ἄρχεται ἐκ νέου νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου, εἰμὴ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως· αἱ δὲ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 156 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀνατρέπουσαι ταῦς εἰδικοὺς τοῦτους ὁρισμοὺς τῆς Πολιτ. Νόμου διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶναι μεταγενέστεραι, καθότι αὐδαμῇ ὑπάρχει καθαρὰ ἀντίφασις μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν τελευταίων ὡς πρὸς τὰς εἰδικὰς περὶ τόκων διατάξεις εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ θέτοντας τοῦ ἄρθρου 156 τῆς Πολιτ. Δ.

κονομίας, ὡς ἀρχὴν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγωγὴν ἄρχονται οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι, προβλέπει ἐκεῖνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ τόκοι δὲν ἤρχισαν καὶ δὲν ἐπαυσαν δυνάμει οὐσιαστικοῦ νόμου, ὁ δὲ εἰρημένος Πολιτικὸς νόμος ἀφορᾷ εἰδικῶς καὶ ἀπαγορευτικῶς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἄρχονται οἱ νέοι καὶ οὐχὶ οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι μετὰ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κεφαλαίου, καὶ κυριαρχικῶς περιορίζει μέχρι θετικοῦ καὶ ἀνυπερβλήτου ὅρου τὰς ἀποδοτάς παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀποζημιώσεις. (124—1847).

11

Κατὰ τὸν § 11 τοῦ βιβλ. 3. τίτλ. 7. τῆς ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, καὶ τὴν διατάξιν 18 τοῦ Κώδικος βιβλ. 4. τίτλ. 32. ὁ ἄχρεώστητος τόκος, εἰ μὲν καταβληθῇ πρὸ τοῦ κεφαλαίου ὡς κεφάλαιον καταλογίζεται. (32—1848).

12

Κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ Δικαίου (Ἀρμεν. βιβλ. Γ'. τίτλ. Ζ'. Νόμος 11, 12, Νομ. 26 καὶ 29 Πανδ. βιβλ. 12 τίτλ. 6. Νομ. 18 Κωδ. de usuris Πανδ. βιβλ. 22 τίτλ. Α'. Νόμος 29 καὶ 75 Βασιλ. 23. 3, ὅ, τι ἀχρεωσθήτως τις κατέβαλε δύναται νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ, μόνον δὲ οἱ νόμιμοι πληρωθέντες τόκοι δὲν ἐπιστρέφονται, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ παράνομοι καὶ οἱ τόκοι ἐπὶ τόκων ἂν καὶ ἤθελε συνομολογηθῇ ὅτι οἱ τόκοι θέλουσιν συγκεφαλαιουῖσθαι ἢ ὅτι ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὑπόχρεως νὰ πληρῶσῃ τὸν αὐτῶν ὡς νέον κεφάλαιον. (94—1848).

13

Κατὰ μὲν τὰς ἀρχάς τοῦ δικαίου τὰ ἔθιμα δὲν ἰσχύουσιν πρὸς ἀκύρωσιν βριτῆς συμφωνίας (Νόμ. 6. Κωδ. de pactis βιβλ. 2. τίτλ. 3. Βασιλ. βιβλ. 11 τίτλ. Α' § 67) ἀλλὰ κατὰ τὰς αὐτάς τοῦ δικαίου ἀρχάς αἱ περὶ τόκων συμφωνίαι διὰ νὰ θεωρηθῶν ὑποχρεωτικαὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ προσδιορισμὸν τὸ ποσὸν καὶ νὰ μὴ ὑπερβῇ τὸ νόμιμον μέτρον (Πανδ. βιβλ. 22 τίτλ. Α' Νόμ. 9, 29, 44 Κωδ. Νόμ. 15 de usuris), ὁ δὲ δανειστής δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ εἰμὴ τὸ ἀρχικὸν ποσὸν τοῦ δανείου του καὶ τὸν τόκον, τὸν ὅποσον κοινῶς παρεδέχθη ἡ συνήθεια ὡς νόμιμον (Νόμ. 13 καὶ 20 Πανδ. βιβλ. 2. τίτλ. Α'.) ἐπομένως ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι νόμιμος τόκος θεωρεῖται δυνάμει ἐθίμου ὁ 12 0/0 κατ' ἔτος πᾶσα ὑπέρβασις τοῦ ὅρου τοῦ ἤθελε κατὰ τὰς εἰρημένας ἀρχάς τοῦ δικαίου καταστήσει τὴν συμφωνίαν ἀνίσχυρον, ἄλλως τε θεωρουμένης τῆς ὑπερβάσεως τοῦ νομίμου τόκου ὡς τοκογλυφίας (ἤτοι ὡς πράξεις αἰσχροκερδεῖς), αὗται δὲ υποθέτουσι κατὰ νομικὴν πρόληψιν μὴ ἐλευθέραν ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου ἐνέργειαν, καὶ ὅλον ἢ ἀπᾶτην ἀπὸ μέρους τοῦ δανειστοῦ, ἔπεται ὅτι αἱ τοιαῦται συμφωνίαι περὶ ὑπερμέτρου τόκου προσβάλλουσι τὰ χρηστά

ἔσθαι καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχουσιν ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης ἰσχύϊ.
(Ἀρμεν. βιβλ. Α'. τίτλ. 9'. § 12 Βασιλ. βιβλ. 11 τίτλ. Α'. Η'. 67.
(94—1848).

Κατὰ τὸν § 60 τοῦ βιβλ. Ε'. τίτλ. 1Α'. τῆς ἐξαβιβλ. τοῦ Ἀρμενο-
ποιίτου καὶ τοῦς Νόμους 19 § 4. καὶ 37 § 1. τῶν Πανδ., ὁ διοικῶν
πράγματα ἄλλου ἢ διαχειρίζων πινος γράμματα ἀποδίδουσι τόκους, καὶ
μάλιστα ὅσους ἡδύνατο λαβεῖν. (124—1848).

145

Κατὰ τὸν νόμον 32. Η. βιβλ. 22. τίτλ. 1. ὁ μὴ πληρώσας, μετὰ
τὴν ἐπίδοσιν τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, τὰ διὰ τελεσιδικίων ἀπο-
φάσεων ἐπιδιαικόμενα δικαστικά, ἔξοδα καὶ τέλη μετὰ τῶν νομίμων
πρὸς ἐπιδιώξιν τῆς πληρωμῆς τῶν ἐπιγενομένων ἐξόδων καθίσταται
ὑπερήμερος καὶ ἐνεκα τούτου ὑπόχρεως πρὸς πληρωμὴν τόκου. (129—
1849).

Τόκος ἐπὶ τοῦ τιμήματος τοῦ πράγματος τοῦ πωληθέντος ὀφείλεται
ἀπὸ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ, ὅταν δὲν ἐσυμφωνήθῃ ἄλλως περὶ τῆς κα-
ταβολῆς τοῦ τιμήματος, καὶ τὸ πωληθέν πρᾶγμα εἶναι παραγωγὸν καρ-
πῶν, ἀντὶ πάντων ὁποίων δίδονται τόκοι (Ν. 13. § 20, καὶ 21. τοῦ
βιβλ. 19. τίτλ. 1. καὶ Ν. 16. § 1. τοῦ βιβλ. 22. τίτλ. 1. Παγδ. (3
—1850).

147

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. (19. 1) 13 § 20 καὶ 21 (22. 1) 18 § 1.
καὶ Βασιλ. (23. 3) 18, ὁ ἀγοραστής, ὁ ὁποῖος εἶναι προδήλως καὶ ὁ τε-
λευταῖος ὑπερθεματιστής ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν, Κώδ.
(7. 53) 3. Κώδ. (8. 23) 2, ὀφείλει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς αὐτὸν πα-
ραδόσεως τοῦ πράγματος μέχρι τῆς πληρωμῆς ἢ τῆς καταθέσεως τοῦ
τιμήματος νὰ πληρώσῃ τοὺς τόκους αὐτοῦ, εἴτε ἦτον δυνατόν νὰ παρα-
λάβῃ ὁ πωλητής ἢ ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ τὸ τίμημα ἀπὸ τῆς ἡμέρας
τῆς παραδόσεως τοῦ πωληθέντος, εἴτε οὐ. (110—1850).

Κατὰ τὰ συνδυασμένα άρθρα 156, 263 καὶ 864 τῆς Πολ. Δικονο-
μίας, ὑπερήμερος καθίσταται ὁ ὀφειλέτης διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς
ἐνοχῆς, ποῦ καὶ ὀφείλει ἐνεκα τούτου τόκους τοῦ ὀφειλομένου ἐνεκεν ὑ-
περμερίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, ἀλλὰ
καίτοι ὀφειλομένου τόκου ἐνεκα ὑπερμερίας, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι
ὁ πιστωτής δύναται καὶ χωρὶς νὰ διαλάβῃ ὅπωςδήποτε εἰς τὴν ἐπιτα-
γὴν περὶ τόκων νὰ ἐνεργήσῃ καὶ περὶ τούτου κατὰσχῆσιν. (138—
1850).

19

Ἡ λόγῳ ἀνταλλάγματος τῶν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ πωληθέντος ὠφελειῶν καταβολὴ τῶν τόκων ἐπιβάλλεται εἰς πάντα ἀγοραστὴν Π. (19 1) Βασιλ. § 20 Κωδ. (4. 49) 5. Βασιλ. (19. 8) 60. (209—1851).

20

Κατὰ τὸν περὶ ἐντολῆς Νόμον 10 § 3. Πανδ' ὁ ἐντολοδόχος δι' ὅσα χρήματα τοῦ ἐντολέως ἔχει εἰς χεῖράς του, ὀφείλει αὐτῷ τόκους ἢ ἐξ ὑπερημερίας ἢ ἐὰν διέθεσεν αὐτὰ πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν κτλ. (362—1852).

21

Οὐδείς Νόμος καθιστοῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ὅτι ἅμα εἰ καθυστεροῦντες τόκοι ἀναβῶσιν εἰς τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου, παύει ἡ περαιτέρω πληρωμὴ αὐτῶν, καὶ ἢν περίπτωσιν πρόκειται ἀφ' ἐνὸς μὲν ν' ἀποδοῦσιν αἱ ἐπὶ τινος πράγματος καταβληθεῖσαι δαπάναι μετὰ τῶν τόκων, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ καρποὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος εἰς εἰσδηλῆς ποσὸν καὶ ἂν ἀναβῶσιν οὗτοι. (163—1852)

22

Κατὰ γενικὸν κανόνα, ὁ ἀγοραστὴς πράγματος ὀφείλει τόκους εἰς τὸν πωλητὴν διὰ τὸ τίμημα, ἅμα τῷ παραδοθῇ τὸ πωληθέν πρᾶγμα, ἀρκεῖ νὰ ᾔηται δεκτικὸν ἐπωφελοῦς χρήσεως, ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἂν πραγματικῶς ἔφερον εἰς τὸν ἀγοραστὴν καρποὺς· τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ὅπως σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν συνδυασμένων Νόμων 18 § 1. Πανδ'. (22. 1) Ν. 2. Πανδ'. (19. 1), καὶ ὅν ἀπαιτεῖται νὰ ἐξετάζηται μόνον an habant facultatem (emtor) fructus percipiendi. (526—1852).

23

Ὁ κανὼν τοῦ Ν 10 § 5 Πανδ'. (22. 1) «ὁ δημόσιος ἐξ ἰδίων μὲν συναλλαγμάτων οὐ δίδουσι τόκον» ἐννοεῖ τοὺς ἐξ ὑπερημερίας ὀφειλομένους τόκους, ὡς ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου κόμματος τοῦ αὐτοῦ χωρίου αὐτὸς δὲ τόκος ἀπαιτεῖ ὡς ἀπὸ τῶν ἐκληπτῶν τῶν φόρων καὶ τελῶν ἐραδίας καταβαλλόντων». (530—1852).

24

Οἱ τόκοι παύουσι μετὰ τὸν διπλασιασμόν, ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι γενικὴ· ἐπομένως οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δύνανται νὰ ἐπιδικασθῶσι τόκοι ἐπὶ τοῦ ἤδη διὰ τῶν προηγουμένων τόκων διπλασιασθέντος κεφαλαίου. (52—1853).

25

Κατὰ τοὺς νόμους 34. καὶ 37. τοῦ βιβλ. 22. τίτλ. 1, καὶ τὸν νόμον 15 τοῦ βιβλ. 43. τίτλ. 1. τῶν Πανδεκτῶν τόκος ἐπὶ τῶν καρπῶν

οὐ δίδεται, διότι οἱ τόκοι τὰς καρπῶν ἐπέχουσι, τὰ δ' ἐνοίκιζ καρποὶ εἰσὶ. (128—1853).

26

Κατὰ τὸν 1. § 1. τοῦ βιβλ. 22. τίτλ. 1. καὶ τὸν νόμον 60. ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλ. 17. τίτλ. 2. τῶν Πανδ. ὁ συγγκοινωνὸς ὀφείλει τόκον τῶν εἰς τοὺς συγγκοινωνοὺς τοῦ ὀφειλομένων ἀπ' ἧς ἔκαμε χρῆσιν εἰς ἰδίαν τοῦ ὑποθέσει τῶν χρημάτων τῶν συγγκοινωνῶν). 128—1853)

27

Ὁ ὑποχρεούμενος νὰ ἐπιστρέψῃ κεφάλαια, ἅπερ δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως ἔλαβε, δὲν ὀφείλει νὰ πληρώσῃ καὶ τόκους ἐπὶ τῶν ἐπιστρεπτέων ποσοτήτων. (41—1854).

28

Ἐπὶ τῶν ἀποδοτέων καρπῶν τόκοι δὲν ἐπιδικάζονται Νόμος 15 (15. 22) τῶν Πανδεκτῶν (59—1854).

29

Κατὰ τὸν νόμον 19. § 4. Νόμος 31 § 4. Πανδ. ὁ διαχειριστὴς ἀλλοτριᾶς περιουσίας ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων καὶ πρὸ τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὰ χρηματικὰ ποσὰ τὰ ὅποια ἔλαβεν ἐκ τῆς διαχειρίσεως περιουσίας (155—1854).

30

Κατὰ τὸν νόμον 15. βιβλ. 22. τίτλ. 1. τῶν Πανδ. de usuris καὶ ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ τόκους τῶν εἴτε πρὸ τῆς ἀγωγῆς εἴτε μετ' αὐτὴν συναχθέντων ἐνοικίων, ὡς τοῦτο προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸν § 4. τοῦ ἀρθρ. 156. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. (161—1854).

31

Ὁ ὀφείλων τὸ τίμημα τοῦ πωληθέντος καὶ μὴ καταβάλλων αὐτὸ, ἀλλὰ νερόμενος τὰς ὠφελείας αὐτοῦ καὶ τοῦ πωληθέντος πράγματος, ὑποχρεοῦται πρὸς ἀπόδοσιν τόκων. (191—1854).

32

Ἡ πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑποχρέωσις δὲν ἐπιβάλλεται ἀνευ ὀρισμένου λόγου παράγοντος αὐτόν. (191—1854).

33

Ὅλοι οἱ προσδιορίζοντες τὸν ὅρον τοῦ τόκου νόμοι, ἐν οἷς καὶ ὁ νόμος 26. § 1 τοῦ Κώδικος de usuris (4. 32) καταργήθησαν διὰ τῆς μεταγενεστέρης Νεαρᾶς τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου, ἐμπεριεχομένης ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου Γ. Τ. Ζ. § 25. ἂν δὲ καταργήθῃ ἐπομένως καὶ ἡ Νεαρά αὕτη διὰ τῆς ἀχρηστίας, ὥστε οἱ θανατίζοντες χρήματα λαμβάνουσι τόκον, δὲν ἔπεται ὁμῶς ἐκ τούτου ὅτι ἐπανάλαβον τὴν ἰσχύοντων οἱ καταργηθέντες διὰ τῆς Νεαρᾶς νόμοι· διότι δὲν ὑπάρ-

χει ἄλλος μεταγενέστερος νόμος ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐξαβιβλίῳ ἐπαναφέρων αὐτοὺς εἰς τὴν προτέραν ἰσχὺν των, ἢ προσδιορίζων τὸ μέτρον τοῦ τόκου ἀνά 12 τοῖς 0/1 κατ' ἔτος, ἀλλ' ὁ πληρωνόμενος ἐπὶ τῶν δανείων τόκος, ὡς καὶ τὸ μέτρον αὐτοῦ, δύνανται νὰ λαμβάνωσι τὴν ὑπαρξίν των ἐκ τοῦ ἐθίμου. (239—1854).

34

Ἐπὶ ἀπαιτήσεως περὶ ἀποζημιώσεως ἀπροσδιορίστου καὶ ἀκαθαρίστου, τόκος δὲν ὀρεῖται, εἰμὴ ἀφοῦ αὕτη ἐκκαθαρισθῇ κατὰ τὸ ποσὸν δι' ἀποράσεως καὶ, ὁρισθείσης τῆς ἀποδόσεως, ὁ καταδικασθεὶς κατασταθῇ ὑπερήμερος. (122—1855). Σύμφωνας καὶ ἡ 123 ἰδίου ἔτους.

35

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ περατοῦται ἡ δίκη, δὲν δύναται πλέον νὰ κινηθῇ ἀγωγή περὶ τῆς ἀπαιτήσεως περὶ ἧς ἐγένετο συμβιβασμὸς Βασ (11. 2) 39, 48 καὶ 56, ἄρθρον 477 Πολ. Δικονομίας, οὐδεὶς δὲ νόμος ἀπαγορεύει τὸν συμβιβασμὸν περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν παραγομένων ἐκ συνομολογήσεως τόκων ἀνωτέρων τοῦ κατ' ἐθιμὸν τεταγμένου ὅρου. (242—1856).

36

Ἡ Νεαρχὰ Βασιλείου τοῦ Μακεδέσιος ἡ περιεχομένη ἐν τῇ ἐξαβιβλίῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου κελεῖται «μηδενὶ μηδαμῶς ἐξεῖναι ἐν μηδεμιᾷ ὑποθέσει τόκον εἰληρῆναι» ἀναιρέσασα δὲ οὕτω τὸν τοῦ τόκου θεσμὸν ἀφῆρεσε πᾶσαν ἰσχὺν ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν προηγουμένων νόμων πολλῶν καὶ ποικίλων περιορισμῶν τῶν τόκων, οἵτινες ἂν καὶ περιληφθέντες εἰς τὴν ἐξαβιβλίον, ἀπετέλουν ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀνωτέρω Νεαρχᾶς ἱστορικὰ ἀπλῶς στοιχεῖα τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας.

Ἡ 83 Νεαρχὰ τοῦ Λέοντος ἀνθορρίζουσα «ἐπὶ τόκῳ τὴν χρῆσιν τῶν δανείων προσέρχεσθαι καθὼς τοῖς παλαιότεροις ἔδοξε νομοθέταις» οὐδόλως ἀναφέρει ὅτι ἀνακαλέσας τὴν ἰσχὺν αὐτῶν τὰς διὰ τῆς Νεαρχᾶς τοῦ Βασιλείου ἀναιρεθέντας περιορισμοὺς τῶν τόκων ὀρίσασα μόνον τὸν ἀνωτάτων αὐτῶν ὅρον 4 τοῖς 0/10.

Τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διάταγμα ὀρίζον ὅτι οἱ ἐν τῇ ἐξαβιβλίῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου περιεχόμενοι νόμοι τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων θέλουσιν ἰσχύει, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποδώσῃ ἰσχὺν καὶ πάντα ἐν τῇ ἐξαβιβλίῳ ὀρισμὸν καὶ ἂν οὕτως ᾦναι κατηργημένος ἐξ ἐτέρου αὐτοκρατορικοῦ ὀρισμοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ἐξαβιβλίῳ περιεχομένου.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ὁ μὲν ἐν τῇ 83 Νεαρχᾷ τεταγμένος ὅρος τοῦ τόκου μετεβλήθη ἐν Ἑλλάδι κατὰ πασιδῆλον ἔθιμον, οἱ δὲ λοιποὶ περιορισμοί, ἐν οἷς καὶ ἡ παῦσις τοῦ τόκου ἄμα οὗτος φθάσῃ εἰς τὸ ποσὸν

τοῦ κεφαλαίου δύνανται νὰ ἰσχύσωσιν ἐν Ἑλλάδι μόνον ἐὰν καὶ καθόσον καθιερώθησαν δι' ἐθίμον. (281—1857).

37

Ὁ τρίτος παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατάσχεσις χρηματικῆς ἀπαιτήσεως γίνεται μὲν ὁμολογηθῆναι τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως (ἄρθρον 889 καὶ 929 τῆς Πολ. Δικονομίας) δὲν ἀπαιτᾶται ὁμῶς διὰ τοῦτο τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ πληρῶναι τόκους, ἐὰν ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαιτήσις ᾗ ἐντοκος, διότι καὶ λεγόμενοι ἀνώμαλοι παρκαταθῆναι, ᾗτοι αἱ ἀντικαταστατῶν πραγμάτων, δύνανται νὰ συναμολογηθῶσι τοκοφόροι (Νομ. 26. § 1. Π. 16. 3) ὅτε ἡ κατάσχεσις μεταβάλλει ἀπλῶς τὴν ἀπαιτήσιν εἰς ἐντονον παρκαταθήκην. (2—1858).

38

Ὁ λαθὼν ποσότητά τινα δυνάμει τελεσιδίκου καὶ ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων διότι λαθὼν οὕτω αὐτὴν δὲν ἐπραξεν ἄδικον πράξιν οὔτε ὑπάρχει ἔκτοτε ὑπέρθεσις περὶ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ. (40—1858).

39

Οὐδεὶς Νόμος ὁρίζει, ὅτι αἱ κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαιτήσεις παράγουσι τόκον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ θεραπείας αἰτήσεως. (133—1858).

40

Οὐδεὶς ἐν ἐνεργείᾳ Νόμος διατάττει νὰ παύωσιν οἱ τόκοι διπλασιαζόμενου τοῦ κεφαλαίου (200—1858). Σύμφωνος καὶ ἡ 212 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν ᾗ σκέπτεται οὕτως.

Ἢ παύσις τῶν ὀφειλομένων τόκων ἄμχ φθάσωσιν εἰς τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου δὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ νῦν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος δικαίου, διότι καταργηθέντος ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος ὁλοκληροῦ τοῦ τῶν τόκων θεσμοῦ καὶ ἐπιτραπέντος τοῦ τόκου ὑπὸ Λέοντος τοῦ σοφοῦ ἀνευ τῶν προτέρων ἰσχυόντων περιορισμῶν αὐτοῦ, οὗτοι δὲν ὑποτίθενται σιωπηρῶς ἀναβιώσαντες. Ἀντιρατική δὲ ἡ 303 τοῦ 1860 ἔχουσα ὡς ἐξῆς.

Ὁ Ἀρμενόπουλος συνέταξε τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ, ὡς εἶναι ἀναμφιβόλον, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐξελίξεως (ἐν περιθωρίῳ) ἀποδεικνύεται, κατὰ τὸν πρόχειρον Νόμον, τὸν ὁποῖον συνεπλήρωσεν ἀπλῶς, προσθεῖς, ὡς λέγει, τὰ ὑστερήματα καὶ τέλειον αὐτὸν κατ' ἐπιτομὴν ἀπεργασάμενος ἐπὶ τοῦ χρόνου δὲ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου ἰσχυε θεσθαίως ἡ ὑπ' αὐτοῦ τούτου νομοθετηθεῖσα Νεαρά, ἡ κελεύουσα μὴδενὶ μὴδ' αὖτις ἐξεῖναι ἐν μὴδεμιᾷ ὑποθέσει τόκον λαμβάνειν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ προχείρῳ οὐδεμιᾷ τῆς προγενεστέρας νομοθεσίας διάταξις περὶ τόκου κατεχωρίσθη· ἀλλὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ὡς ἀκατάπρακτον διὰ τὴν ἀτέλειαν τοῦ ἀνθρώπου, ὃ αὐτὸς βασιλεὺς ἀκολού-

ὡς περιόριζεν (ἐπαναγαγ. ΚΗ'. Β').) καὶ ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Λέων ἐντελῶς κατήργησε τὴν προτέραν ἀναστήσας Νομοθεσίαν (Νεαρά ΠΓ'). Ἐνεκα δὲ τούτου οὐδαμῶς ἐν τοῖς μετέπειτα νομοθετικοῖς βιβλίοις, καὶ ἰδίως ἐν τοῖς βασιλικοῖς περιελήφθη αὕτη, ἀν δέ που ἐν μεταγενεστέραις συγγραφαῖς ἰδιωτῶν (Ἐπιτομ. ΙΖ'. 85), ἀπαντᾶται, τοῦτο πιθανῶς ἐγένετο πρὸς σκοπὸν ἠθικὸν κυρίως καὶ χριστιανικόν, διότι ἐθεωροῦντο αἱ διατάξεις αὐτῆς ὡς θεῖου Νόμου ἀπήχημα, καὶ τὸ τοκοληπτεῖν ὑπὸ τῆς τοῦ πνεύματος ψήφου κατακρινόμενον, ὅπερ προσεπιβεβαιουῖται καὶ ἐκ τῶν σχολείων τῶν βασιλικῶν μνημονευόντων τῆς εἰρημένης ἀπαγορεύσεως (ΚΓ'. γ'. 1). Ἀναμφιβόλως λοιπὸν καὶ ὁ Ἀρμενόπουλος εὐρὼν αὐτὴν ἐν τῷ προχείρῳ Νόμῳ παρέλαβεν ἐπὶ τῷ αὐτῷ θεοσεβεί σκοπῷ καθότι ἀν ἐθεώρη αὐτὸν Νόμον ἰσχύοντα, ἤθελεν ἀναγκαιῶς παραλείπει τὴν περὶ τόκων προϋπάρχουσαν νομοθεσίαν ὅπως αὕτη καὶ ἐκ τοῦ Προχείρου ἔλλειπε, καὶ δὲν ἤθελε θεωρήσει τὴν κατὰ τοῦτο συμπλήρωσιν αὐτοῦ, ὡς καλλίστου τε ὁμοῦ καὶ ἀναγκαιοτάτου πράγματος συμπλήρωσιν. Καὶ ὁμοῦς ὑπάρχει ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ ἰκανῶς πλήρης καὶ ἐν ἰδίῳ τίτλῳ κατατεταγμένη ἡ περὶ τόκου παλαιὰ νομοθεσία. Οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τίτλοι, περὶ ἄλλων ἀντικειμένων πραγματούμενοι, συμπληροῦνται καὶ εἰς τὰς περὶ τόκων (Π. ΧΙ Γ'. γ'. Γ'. ε. Γ'. Θ'. Γ'. ι. καὶ ἄλλ.). Τέλος δὲ παρελήφθησαν ἐν τῇ Ἐξαιδίῳ νωτέρων αὐτοκρατόρων διατάξεις ἀναγνωρίζουσαι τοὺς τόκους ὡς ἡ τοῦ Ῥωμανοῦ περὶ προτιμήσεως.

Ἐκ πάντων τούτων καθίσταται ἀναντιρρήτον, ὅτι ὁ Ἀρμενόπουλος ὡς ἰσχύουσαν νομοθεσίαν παρέλαβε τὰς παλαιὰς περὶ τόκου διατάξεις τὰς ὑπὸ τῶν βασιλικῶν καὶ νωτέρων ἄλλων αὐτοκρατορικῶν διατάξεων κυρωθείσας· ἡ δὲ τοῦ Βασιλείου Νεαρά κεῖται ἐν αὐτῷ ὡς ἠθικὸν ἀπλῶς καὶ χριστιανικὸν παράγγελμα, ἥτις ἐπομένως ὡς τοιαύτη μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσχύουσα καὶ μετὰ τὸ δέταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 τὸ ὁποῖον ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὰς ἐν ἰσχύϊ θεθείας διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων τὰς ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ, καὶ οὐχὶ τὰς κατηργημένας· ὅθεν καὶ τὸ περὶ τόκων ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ἰσχύουσι καθόσον ὑπὸ Νωτέρων ἐθίμων δὲν ἐτροποποιήθησαν. Ὁρθῶς λοιπὸν τὸ Ἐφετεῖον ἐπέδωκε τόκους μέχρι διπλασιασμοῦ μόνον. Ἀρμεν. § 5. Γ'. ζ(ι.).

41

Τὸ 2. ἐδ. τοῦ 156. ἀρθρου τῆς Πολιτ. Διοικονομίας, καθὼς ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἀρχοῦνται ἡ τῆς ὑπερμερίας τόκοι, ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς ἐπιφέρει ὑπερμερίαν καὶ ἀν ἡ ἀπαίτησις ἦναι χρηματικὴ, ἐνεκα τῆς ὑπερμερίας δίδονται τόκοι, δὲν ἐννοεῖται δὲ ὅτι δίδονται καὶ τόκοι ὅταν ἐνεκα ἀποζημιώσεως ζητεῖται τὸ διακρέον,

διότι κατ' ἀρχὴν τοῦ νόμου 2. § 5. (50. 8) διαφέρον ἐπὶ τοῦ διαφέροντος δὲν δίδεται, ὁ δὲ τόκος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ διαφέρον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐζητήθη τὸ ἀντίτιμον καρπῶν γαιῶν διὰ τὴν μὴ ἐγκαίρως παραχώρησιν αὐτῶν, ἤγουν ἐζητήθη ὅ,τι ἡ γῆ αὐτὴ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ διαφέρον, ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον μὴ ἐπίδικάσαν καὶ τόκον ἐπὶ τοῦ διαφέροντος αὐτοῦ δὲν παρηνόμησε. (39—1859).

42

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου βιβλ. 1. τίτλ. 2. § 25. διάταξιν τοῦ αυτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος (ὅρα καὶ Νεαράν 83 τοῦ Λέοντος), πᾶς τόκος κατηργήθη, ἄρα καὶ αἱ περιοριστικαὶ περὶ αὐτοῦ διατάξεις, ὅθεν ὁ τόκος δὲν παύει διπλασιασθέντος τοῦ κεφαλαίου. (97—1859). Σύμφωνα καὶ ἡ 191 ἰδίου ἔτους ἐν ἣ προστίθεται ὅτι «ἐπιτρέπεται καὶ τόκος ἐπὶ τόκου ἂν δὲν ἀπαγορεύηται τοῦτο ὑπὸ ἐθίμου.

43

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 950, 951. καὶ 952 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καὶ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, οἱ τόκοι δὲν παύουν νὰ βαρύνουν τὸν ὀφειλέτην εἰμὴ ἀφοῦ κατασταθῇ τελεσιδίκος ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ. (243—1859).

44

Ὁ ἀντὶ τοῦ δήμου ὀφείλων νὰ καταβάλλῃ τὸ τίμημα γηπέδου ἀφαιρέντος διὰ δημόσιον ἀνάγκην, ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ καὶ τὸν τόκον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ τὸ τίμημα, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. (245—1859).

45

Ὁ ὀφείλων τὸ τίμημα τοῦ ἐκ τῆς ἀνολίξεως ὁδοῦ τινος ἀφαιρέντος γηπέδου ὀφείλει καὶ τὸν τόκον, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ ἰδιοκτήτης ἐστερήθη τοῦ γηπέδου του. (5—1860).

46

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου (Ἀρμεν. Γ'. ζ'. 23) δὲν συγχωρεῖται μὲν εἰς τὸν δικαστὴν νὰ καταδικάζῃ εἰς τόκον ἀνώτερον τοῦ νομίμου ἢ εἰς τόκον τόκου προφάσει τοπικῆς συνθηδείας, ἀλλὰ τὸ Διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 ἀποφαίνεται ἄνευ διακρίσεως τινος, ὅτι τὰ ἔθιμα ὅπου ἐπεκράτησαν ὑπερσχύουν τῶν διατάξεων τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων τῶν ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ περιεχομένων. (228—1861).

47

Ἡ περὶ ἀνατοκισμοῦ ἀπαγορευτικὴ διάταξις δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν διότι κατὰ τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου [7 Μαρτίου] 1835 Β. Διάταγμα,

ὡς νόμοι πολιτικοὶ ἰσχύουσιν αἱ περιεχόμενοι εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ αὐτῶν ὑπερχύουσι τὰ ἔθιμα ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ἡ δ' ἐν τῇ ἐξάβιβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου περιεχομένη Νεαρά τοῦ Βασιλείου καθὼ ἀπαγορεύουσα πάντα τόκον κατέστησεν ἀργοῦς πάντα τοὺς προτέρους τῶν τόκων περιορισμούς. (288—1861)'

48

Κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. Ν 13. § 19, 20 (19. 1), Κωδ. Νομ. 5. 13 (4. 49) Βασ. § 13 (19. 8) ὁ ἀγοραστὴς κτήματός τινος εἰς ὃν ἐπεδόθη ἐπὶ ὠρισμένη προθεσμία τὸ τίμημα εἶναι ὑπόχρεως μετὰ τὴν τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας νὰ πληρώσῃ τόκον ἐπὶ τοῦ τιμήματος. (116—1862).

49

Κατὰ μὲν τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διάταγμα, ὡς πολιτικοὶ Νόμοι ἰσχύουσιν αἱ περιεχόμενοι εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων Νόμοι, ταύτων δὲ ὑπερχύουσι τὰ ἔθιμα, ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν, κατὰ δὲ τὴν ἐν αὐτῇ ἐξάβιβλῳ περιεχομένην Νεαράν Βασιλείου πᾶς τόκος ἀπηγαρεύθη καὶ ἐπομένως ἔκτοτε αἱ περιοριστικαὶ περὶ ταύτων προγενέστεραι διατάξεις κατέστησαν συνάμα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰσχύος, ὡς καταργηθεῖσαι ἐν τῇ βάσει τῶν. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι πᾶσα συνομολόγησις τόκων ἢ περιορισμὸς αὐτῶν συμφώνως μὲ τὸ εἰρημένον διάταγμα δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἢ ἐπὶ νομίμου ὑπάρξεως ἐθίμου καθιερούντος τὸν περὶ τούτου περιορισμόν. (76—1862).

50

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐξάβιβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου βιβλ. Γ'. τίτλ. Ζ'. § 25 περιεχομένην διατάξιν τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδό-
νος (ὅρα Νεαρά 83) πᾶς τόκος καταργήθη, ἀρα καὶ αἱ περιοριστικαὶ περὶ αὐτοῦ διατάξεις καὶ ἐπομένως ἡ συμφωνία, καὶ ἡ συνήθεια, ὅπου ἐπεκράτησε τοιαύτη, κανονίζουσα τὰ τοῦ τόκου. (177—1862) (*).

ΤΡΑΠΕΖΑ.

1

Κατὰ τὸ ΣΤ'. ἐδ. τοῦ 1. ἀρθρου τοῦ ἀπὸ 7/19 Ἰουλίου 1843 νό-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Ἀλλοτρίου (2), Ἀχρεωσιότητος (1), Ἐμποροδικείου (5), Ἐταιρίας (10), Καρπῶν (2) καὶ (3), Οἰκοπέδου (1), Κατασχέσεως (26) καὶ (30), Πληρωμῆς (3), Προϊκός (47), Συμβιβασμοῦ (7), καὶ Συμφηρισμοῦ (21).

μου, ἡ ἐθνικὴ τράπεζα ὑπόχρεως οὖσα νὰ πληρώσῃ τὰ γραμμάτια αὐτῆς εἰς τὴν ἐμφάνισιν των δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ καὶ τὰ ἡμίση τούτων ὡς ἀκέραια, ὅταν τὰ λοιπὰ ἡμίση ἀπώλεσεν ὁ κύριος καὶ ὁ κάτοχος αὐτῶν, καθότι ἄλλως ἤθελεν ὑποχρεοῦσθαι πάλιν νὰ πληρώσῃ αὐτὰ ὡς ἀκέραια καθ' οἷονδῆποτε χρόνον καὶ παρ' οἷονδῆποτε τῇ ἐμφανισθῶσιν, ὡς μὴ ὀφείλουσα κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐξετάζῃ, ἐὰν ὁ κομιστὴς τούτων ᾖναι ἀληθὴς κύριος, ὥστε πρόδηλον εἶναι, ὅτι ἡ τράπεζα ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὰ γραμμάτια αὐτῆς, ὅταν ᾖναι ἀκέραια, ἢ ὅταν ἀποδεδειγμένως ἐξηρανόσθῃσαν, διότι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ Τράπεζα ἀπαλλάσσεται πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεως, ἐξαλειφθέντος τοῦ τίτλου, ἐξ οὗ πηγάζει ἡ ἐνοχὴ τῆς· ἂν δὲ ἡ Τράπεζα χάριν εὐκολίας τῶν πολιτῶν πληρώσῃ ἤδη κατὰ τὸ ἡμισυ τὰ ἐμφανιζόμενα ἡμίση γραμμάτια τῆς, ἐκ τούτου οὔτε δικαίωμα οὔτε ὑποχρέωσις πηγάζει νὰ πληρωθῶσι παρ' αὐτῆς καὶ τὰ λοιπὰ παραπεσόντα ἡμίση, διότι κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο πάλιν ἤθελε ἐγκρίνει αὐτὰ εἰς τὸν ἐμφανίσαντα μὴ οὖσα κατὰ τὴν καταστατικὴν αὐτῆς καὶ τὸν ἐπικυροῦντα αὐτὸ Νόμον, ὑπόχρεως νὰ ἐρευνᾷ καὶ προκαλῇ δίκας διὰ νὰ πληροφωρῇται ἂν ἄλλος ᾖναι κύριος τῶν ἐμφανιζομένων γραμματίων τῆς, οὖσα μόνον ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὰ εἰς αὐτὴν ἐμφανιζόμενα, αἱ δὲ διατάξεις τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου περὶ ἀπωλείας συναλλαγματικῶν καὶ εἰς διαταγὴν γραμματίων οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀνωμένων γραμματίων τῆς Τραπεζῆς, καθότι αἱ ἐκ τούτων πηγάζουσιν διὰ τὴν Τράπεζαν ὑποχρεώσεις κανονίζονται ὑπὸ τοῦ διὰ τοῦ Νόμου ἐπικυρωθέντος καταστατικοῦ αὐτῆς (1—1857).

ΤΡΙΤΕΓΓΥΗΤΗΣ.

1

Κατὰ τὰς τοῦ Ἑμπορικοῦ Δικαίου ἀρχάς, ἐπὶ ἐμπορικῶν χρῆσιν ὁ τριτεγγυητὴς πληρώσας πρὸς τὸν κομιστὴν τοῦ συναλλάγματος τὸ τοῦ πρωτοφειλέτου χρέος ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ παραχωρήσεως ὅλας τὰς ἀγωγὰς καὶ τὰ δικαιώματα, ὅσα εἶχεν ὁ κομιστὴς καθ' ὅλων τῶν συνυποχρέων προσώπων. (181—1855).

ΥΠΟΘΕΣΙΑ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 17 ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλ. 1. τίτλ. 7 τῶν Πανδ. δὲν συγχωρεῖται ὁ κηδεὼν νὰ υἱοθετήσῃ τὸν παρ' αὐτοῦ κηδεμονευόμενον αὐτεξούσιον μὴ ἔχοντα ἡλικίαν 25 ἐτῶν· ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται ὅτι ὁ κηδεὼν, ὁ θέλων νὰ υἱοθετήσῃ τὸν κηδεμονευόμενον, πρέπει νὰ πωλῇ νὰ ᾖναι φοιτῆς, ν' ἀντικαταστήσῃ παρ' ἄλλου, καὶ οὕτως νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν υἱοθεσίαν, ἄλλως, ἢ υἱοθεσίᾳ αὐτεξουσίου ἀνηλίκου, ἢ γενο-

μένη παρά τοῦ διατελοῦντος κηδεμόνος καὶ χωρὶς συναινέσεως εἰδικοῦ κηδεμόνος, θεωρεῖται ἀπολύτως μὴ οὔσα καθὼ ἀντιδικήουσα εἰς ἀπαγορευτικὸν νόμον, καὶ πᾶς ἔχων ἔννομον συμφέρον δύναται νὰ προτείνῃ τὸ ἀνύπαρκον αὐτῆς, διότι ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης παρανόμου υἱοθεσίας χορηγούμενη ἔνστασις εἶναι ἀπόλυτος καὶ οὐχὶ σχετική. (174—1853).

ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ.

1

Κατὰ τὸ 27 ἄρθρ. τοῦ Πολιτ. συντάγματος ὁ Βασιλεὺς διορίζει καὶ παύει τοὺς Ἀρμοσίους Ὑπαλλήλους, ἐκτός τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμένων περιπτώσεων· ὁ δὲ ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1845 Νόμος περὶ ὑγειονομικῶν ἀρχῶν ἐν γένει, ὀρίζων διὰ τοῦ 24 ἄρθρου, ὅτι οἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενοι ὑπάλληλοι ἐπιφορτίζονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λοιμωκαθαρτηρίων, λαμβάνοντες τὸ ὁρισμένον ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἐπιμίσθιον, δὲν καθιεροῦν ἐξαίρεσιν τινὰ διὰ τοὺς ἐπιφορτιζομένους τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λοιμωκαθαρτηρίων, ὅτι δύναται νὰ διορισθῶσι πρὸς ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου, ἡ δὲ ἐκφρασις τοῦ νόμου ἀεπιφορτίζονται καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λοιμωκαθαρτηρίων δὲν ἐμφαίνει ἄλλο τι παρ' ὅτι διὰ διορισμοῦ ἐπιφορτίζονται, ἄλλως τὸν διορισμὸν τοῦτον ὁ Βασιλεὺς μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ, οὐχὶ δὲ εἰκοθεν ὁ Ὑπουργὸς μόνος ἀνευ τῆς Βασιλικῆς ἐγκρίσεως, διότι ὁ νόμος δὲν τῷ γράφηται τοιοῦτον δικαίωμα. (36—1851).

2

Τὸ δημόσιον εἶναι πολιτικῶς ὑπεύθυνον διὰ τὰς παραλήψεις τῶν παρ' αὐτοῦ ἐκλεγομένων ὑπαλλήλων, ὅσας αὐταὶ ἀφορῶσιν ἀντικείμενα τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, διότι ἔχον αὐτὴν τὴν τῶν ὑπαλλήλων ἐκλογὴν δύναται νὰ ἐπιστήσῃ εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν τοὺς μᾶλλον προσεκτικοὺς καὶ ἐπιμελεῖς, οἱ δὲ ὑπάλληλοι δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνοι διὰ τὰς περὶ αὐτῶν γενομένας παραλήψεις, ὅσας αὐταὶ ἀφορῶσιν ἀντικείμενα τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς ὑπηρεσίας. (9—1853).

3

Ὅταν δημόσιος ὑπάλληλος ἐνεργῶν αὐτοπροσώπως διὰ τῆς δημοπρασίας ἀγοράζῃ διὰ παρεμβεβλημένου προσώπου κτήματα παρὰ τοῦ δημοσίου, ἡ ἀγορὰ εἶναι ἀκυρὸς καθὼ ἀπηγορευμένη ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύει Νόμων διότι κατὰ τὴν διατάξιν 32 (19. 1) τῶν Βασιλικῶν ὁ ἐπίτροπος οὐ δύναται ἀγοράζων τὰ τοῦ ἀνθῆου πράγματα τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ κοινάτορος καὶ τοῦ δικαιοῦ καὶ τοῦ παρὰ γνώμην τοῦ δεσπότητος ἀλλότριον δικαιοῦντος. (Παραβλ. καὶ Πανδέκτ. 26 [8. 6]). (114—1855).

4

Ἵπαλλήλου τινος ἐνοικιάζοντος οἰκίαν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πρὸς χρῆσιν καταστήματος καὶ πορὰ τοῦ δημοσίου λαμβάνοντος τὰ ἐνοίκιον, τὸ δημόσιον οὐδὲνως εὐθύνεται διὰ τὸ ἐκ τῆς μισθώσεως ἀποτελέσμα. (306—1856).

5

Ἀποῦ ἕνεκα τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ δημοσίου χαρακτῆρος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις περιβάλλει τὸν ὑπάλληλον, ὁ πολίτης ὀφείλει κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ κατ' ἀρχὴν τοῦ δημοσίου δικαίου σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὴν πράξιν τοῦ ὑπαλλήλου ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐνεργουμένην, ἀναγκαιῶς ἔπεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐκπροσωπούμενη ἀπὸ τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐνέχεται διὰ τὴν προξενηθεῖσαν εἰς τὸν πολίτην βλάβην ἐκ τῆς δόλῳ ἢ ἀσυγνώστῳ ἀμελείᾳ ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου ἐντὸς τῶν καθηκόντων τῆς πράξεως, ὡς ἀπειθείας πρὸς αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως ἐπενεχθείσας καὶ ἄνευ τῆς εὐθύνης αὐτῆς, ἡ κατὰ κοινὴν συνθήκην ὑποχρέωσις τοῦ πολίτου νὰ σέβηται καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν πράξιν τοῦ ὑπαλλήλου ἐντὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐνεργουμένην, δὲν ἤθελε στηρίζεσθαι εἰς τὸ δίκαιον, ἐκτὸς ὅμως ταύτου ἡ ἀρχὴ τῆς εὐθύνης ταύτης τῆς Κυβερνήσεως στηρίζεται καὶ εἰς τοὺς περὶ ἐντολῆς κανόνας τοῦ δικαίου, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Νόμον 5. § 6 (44. 7). (140—1859).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δάση γενομένων ἀνομιμάτων Β. Διατάγματος οἱ δασομικροὶ ὑπάλληλοι, ὡς πρὸς τὰς περὶ τὰ δάση παραβάσεις, θεωροῦνται ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὡς τοιοῦτοι διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρῃσιν τοῦ ἀρμοδίου παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελείας, ἐπομένως ἐφαρμόζεται καὶ κατ' αὐτὸν ἡ περὶ εὐθύνης τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν διάταξις τοῦ ἁρθρου 65 τῆς Ποιν. Δικονομ., καθ' ἣν οὗτοι ἐνέχονται προσωπικῶς καὶ ἀμέσως πρὸς ἀνόρθωσιν πάσης ζημίας, ἣν διὰ παρανόμου τινος πράξεως ἐπ' ἡγεγκον εἰς πολίτην ἐκτελοῦντες ποινικὰ ἢ δικαστικῆς ἀστυνομίας ἔργα. Κηρυχθέντων οὕτω προσωπικῶς ὑπευθύνων τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων, δὲν ὑρίσταιται ὡς πρὸς τὰς πράξεις αὐτῶν, ἡ ἐκ τῆς εὐθύνης τοῦ ἐντολέως ἢ τοῦ προστάξαντος προαγαμένη ἐνοχὴ τοῦ δημοσίου πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων του κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας των παρανόμως ἐπενεχθείσης βλάβης. (51—1862). (*)

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Ἀγοραπωλησίας (11), Ἀκυρότητος (13), Ἀνακοπῆς (6), Ἀποζημιώσεως (8), Εὐθύνης (1), Κατασχέσεως (16), Πλειστηριασμοῦ καὶ Πληρωμῆς (1).

ΥΠΕΘΥΣΙΟΣ.

1

Κατὰ τὸν νόμον 23, 33, 35. τῶν Πανδεκτῶν βιβλ. 9. τίτλ. 4. 57. de judiciis 1. 3. § 11. de peculio καὶ Βασίλ. Νόμος 56. βιβλ. 7. τίτλ. 5. ὁ πατήρ δὲν ἐνάγεται πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς ἐξ ἀδικημάτων ἢ οἰοῦναι ἀδικημάτων τοῦ ὑπεξουσιού τεκνίου του προξενηθείσας ζημίας, εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελεν ἐναχθῇ τὸ τέκνον καὶ καταδικασθῇ, καὶ καθ' ὅσον ὁ πατήρ ἔχει χρημάτων τοῦ τεκνίου του. (13—1846). (*)

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 32 ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλ. 22 τίτλ. 1 καὶ τοῦ Νόμου 8. § 6 τοῦ βιβλ. 43. τίτλ. 26 τῶν Πανδ. διὰ τῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην μηνύσεως γεννᾶται ἡ ὑπερμερία ἐνεκα τῆς ὁποίας οὗτος ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων τοῦ ὀφειλομένου χρέους, καὶ ἂν τοῦτο ἦτον ἄτοκον, ἡ δὲ ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως εἶναι ῥητὴ καὶ νόμιμος μῆνυσις. (265—1850). Ὁ ὀφειλέτης δὲ οὗτος δὲν καθίσταται ὑπερήμερος μηνυθεὶς ὡσάκῃς ἔχει εὐλόγον αἰτίαν ν' ἀρνηθῇ τὴν πληρωμὴν. (148—1853).

2

Κατὰ τὸν νόμον 32 ἐν ἀρχῇ βιβλ. 22. τίτλ. 1. τῶν Παιδεκτῶν ἡ ὑπερμερία εἶναι ζήτημα μᾶλλον πραγματικὸν καὶ οὐχὶ νόμιμον. (56—1851). Σύμψυκος καὶ ἡ 160 ἰδίου ἔτους.

3

Υπάρχουσι μὲν ὅρισμοι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου, καθ' οὓς, πληρωθέντος μετὰ ὑπέρθεσιν τοῦ κεφαλαίου, δὲν δύνανται ν' ἀπαιτηθῶσι τὰ ἐκ τῆς ὑπερμερίας παρακολουθήματα αὐτοῦ π. χ. τόκοι (19. 1) 41 § 1, οἱ ὅρισμοι ὅμως οὗτοι ἀπορρέουσιν ἀπὸ τοῦ δόγματος τοῦ Νόμου ἐκείνου, ὅτι πρὸς ἐπιδιώξιν τῶν τοιούτων παρακολουθημάτων δὲν ἐδίδετο ἰδίᾳ ἀγωγὴ, καθὼς μὴ ἀποτελοῦντων τὸ ἀντικείμενον ἰδίας ἀγωγῆς ἐνοχῆς (οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ τόκος ὑπὸ ἐνοχὴν Βασίλ. (19. 8) 49. § 6., ἀλλ' ἡ ἀγωγὴ ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ κυρίου ἀντικειμένου ἐνοχῆς,) εἰς τὸ προσετίθεντο κατὰ τὴν διάγνωσιν τοῦ δικαστοῦ, ὅθεν ἀναιρουμένης τῆς ἐνοχῆς ταύτης, διὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, δὲν ὑπελείπετο ἐνδίκον μέσον ἐπιδιώξεως τῆς ἀπαιτήσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερμερίας ὀφειλομένων καρπῶν ἢ τόκων, ἀλλὰ τὸ δόγμα ἐκεῖνο ἀργεῖ τὴν σήμερον, ὡς ἀντιβαίνειν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Πολιτικῆς ἡμῶν Δικονομίας, καθ' ἃς πᾶσα ἀξίωσις κεκτημένου δικαιώματος δύναται γὰ ἐπιδιωθῇ

(*) Ὅρα καὶ τὸ ζήτημα περὶ Δωρεᾶς. (7).

δι' αγωγῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων (ἄρθρον 1. τῆς Πολ. Δικονομίας) ὅθεν καὶ αἱ περὶ παρακολουθημάτων κυρίως ἀταιτήτως ἀξιῶται δύνασθαι νὰ ἐπιδιωχθῶσι δι' ἰδίαις ἀγωγῆς· ἐν δὲν συνάγεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐκ τῶν πράξεων τοῦ δικαιοῦχου, ὅτι οὗτος ἐκδιώχας ἢ ἀποδεχθεὶς τὸ κύριον τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἀντικείμενον, παρητήθη τῶν παρεπομένων αὐτῷ ἀξιώσεων. (160—1857).

4

Καὶ ὁ καλῆς πίστεως ὀφειλέτης εἶναι ὑπερήμερος ἐὰν παραλείψῃ τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως, τὴν ὅποιαν δύναται καὶ ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ Ν. 24. ἐν ἀρχῇ Π. (22. 1) 5 Πανδ. (12, 1) 63. 99. π. (50. 17) (235—1861).

5

Ὁφειλέτης παρελείπων ὑπακτιῶς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του καὶ τοὶ προκληθεῖς εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ δανειστοῦ καθίστάται κατὰ κανόνα ὑπερήμερος Πανδ. Νόμ. 32. (21. 1) Νόμ. 23. (45. 1). ἡ δὲ περὶ θεραπείας αἰτησις φέροντα ἐν αὐτῇ ἅπαντα τὰ προτόντα τῆς μνηνύσεως, καθότι δι' αὐτῆς ζητεῖ παρὰ τοῦ δημοσίου τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου του (Πολιτ. Δικονομία 2), καθιστᾷ αὐτὸ ὑπερήμερον καὶ ἔχει ἐπομένως τὰς τοῦ ἄρθρου 156 τῆς αὐτῆς Δικονομίας συνεπείας. (333—1861). (*)

ΥΠΕΡΘΕΜΑΤΙΣΤΗΣ.

1

Μὴ κοινοποιηθείσης τῆς ἐκθέσεως τῆς κατακυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κτήματός τινος πρὸς τὸν ὀφειλέτην ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν γίνεται κήτοχος αὐτοῦ, διότι κατὰ τ' ἄρθρα 779. καὶ 780. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, διὰ μόνον τοῦ μέτου τοῦτον ὑποχρεοῦται νὰ παρελείψῃ τὴν κατοχὴν ὁ πρῶτος ἰδιοκτήτης. (129—1856). (**)

ΥΠΕΡΟΓΚΟΣ ΒΛΑΒΗ.

1

Ἡ περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀριθ. 76 τοῦ βιβλ. γ'. τῆς Ἐξαιρέτου τοῦ Ἀρμενοπούλου περιεχομένη διάταξις, κατ' ἣν ἡ ἀγωγή περὶ ἀντροπῆς τῆς ἀγοραπωλητίας ἐνεκα ὑπερόγκου θάβῃ· κινεῖται ἐντὸς τετραετίας, ἀν καὶ δὲν διαλυθῇ καὶ εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ὑπάρχουσαν συλλογὴν τῶν Βασιλικῶν, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι δὲν εἶναι ἀτοκροτορικὴ διάταξις, ἀλλ' ἀπλὴ γνώμη τοῦ Ἀρμενοπούλου, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ δημο-

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Οἰκοδομῆς (8), καὶ Τόκου.

(**) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Καταχρέσεως (10) καὶ 27, καὶ Πλειστηριασμοῦ (11).

οίου, ἐξ ἐναντίας δὲ ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ ὁ Νομοδιδάσκαλος Γοδοφρέδος, ὅστις ὑπομνηματίζων τὴν διάταξιν δευτέραν τοῦ Κώδικος, de rescinden la venditione ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀρμενόπουλος παρέλαβε τὴν εἰς τὴν Ἐξάβιβλόν του διαληφθεῖσαν διάταξιν περὶ τῆς τετραετίας, ἐν τῇ τῆς ὁποίας κινεῖται ἡ μνησθεῖσα ἀγωγή, ἐκ τῆς Νεαρᾶς 3. τίτλ. 3. § 80 καὶ 83 τοῦ Καίσαρος Ῥωμανοῦ, ἐνισχυομένης καὶ ἀπὸ τὸν συνάμα μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου ὁγδόου χρηματίσαντα αὐτοκράτορα Στέφανον, υἱὸν τοῦ ῥηθέντος Ῥωμανοῦ, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ συμπλήρωμα τῶν Βασιλικῶν, τὸ κατὰ τὸ 1846 τυπωθὲν, καὶ τὸ ὁποῖον σχόλιον εἶναι ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖνον τῶν Βασιλικῶν, εἰς τὸ βιβλίον 19 τίτλ. 10, ὅστις ἀντιστοιχεῖ μὲν τὴν μνησθεῖσαν δευτέραν διάταξιν τοῦ Κώδικος, ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶναι γνώμη τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἀλλὰ τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος Καίσαρος Ῥωμανοῦ διάταξις, ἐνδιελαμβανομένη δὲ εἰς τὴν Ἐξάβιβλόν τοῦ Ἀρμενοπούλου ἰσχύει δυνάμει τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Βασιλ. διατάγματος, ὡς πολιτικός Νόμος. (121—1847).

2

Οὐδεὶς Νόμος ὀρίζει ὅτι ἡ ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοραπωλησίας ἕνεκα ὑπερμέτρου βλάβης εἶναι ἀπαράγραπτος ὅταν τις μέρος τι τοῦ τιμήματος, δὲν κατεβλήθη, ἐξ ἐναντίας ὄρεται ἐν γένει διὰ Νόμου ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἡ τοιαύτης φύσεως ἀγωγή παραγράφεται, ἐὰν δὲ ζητῇται ἀπὸ τὸν πωλητὴν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ τιμήματος τοῦ πωληθέντος πράγματος, εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δύναται μὲν ν' ἀποχρυσθῇ δι' ἐνστάσεως ἡ αἰτησις αὕτη ἕνεκα ὑπερμέτρου βλάβης, οὐχὶ δὲ νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ ἀκύρωσις τοῦ συναλλάγματος ἕνεκα ὑπερμέτρου βλάβης, καθόσον ἐξετελέσθη καὶ παρήλθεν ἤδη ὁ χρόνος, καθ' ὃν λαμβάνει χώραν ἡ παραγραφή. (3—1850).

3

Κατὰ τὸν Νόμον 8. ἐν τέλει τοῦ Κώδικος de rescind vend. προκειμένου περὶ ὑπερμέτρου βλάβης πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ ἀξία τὴν ὁποῖαν τὸ διὰ πωλήσεως ἐκχωρηθὲν ἀντικείμενον κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐγένετο τὸ περὶ τούτου συμβόλαιον. (164—1851).

4

Κατὰ τὸν ἐν τῇ Ἐξάβιβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου ὑπὸ τὸν ἀριθμ. 72 βιβλ. 3. τίτλ. 3. περιεχόμενον Νόμον 66 Βασιλ. βιβλ. 19 τίτλ. 10, ἡ ἀγοραπωλησία ἀνατρέπεται ὅταν τις πωλήτῃ πρᾶγμα εἰς τίμημα μικρότερον τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας του, καὶ ὁ ἀγοραστὴς δὲν θέλει νὰ πληρώσῃ τὸ ἄξιον τίμημα, ἡ δὲ λέξις πρᾶγμα κατὰ τὴν νομικὴν αὐτῆς σημασίαν, περιλαμβάνει ὅχι μόνον τ' ἀκίνητα, ἀλλὰ καὶ τὰ κίνητά δι-

καίματα (δρα Νόμ. 5. και 21 τῶν Βασιλ. βιβλ. 2. τίτλ. 2). (242—1852).

5

Και εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τοῦ τιμήματος ἀνατέθη εἰς τὴν ἐκτίμησιν τρίτου προσώπου, δύναται ὁ πωλητὴς ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀκυρώσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ προσδιορισμοῦ, ἐνεκα ὑπερόγκου βλάβης. (Νόμ. 77 Βασιλ. 12. 1). (126—1853).

6

Ὁ ὁρισμὸς τῆς Ἐξαβιβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου (β. β) 69, καθ' ὃν ἡ λόγῃ ὑπερόγκου βλάβης ἀγωγή περὶ διαβρῆξεως τῆς πωλήσεως, κινεῖται μόνον ἐντὸς τεσσάρων ἐνιαυτῶν ἀπὸ τῆς ἐπενεγκούσης τὴν βλάβην πωλήσεως, δὲν περιέχεται μὲν ῥητῶς ἐν τινι διατάξει τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἀλλ' ὑπῆρχε καθιερωμένη ὑπὸ τῆς βυζαντινῆς νομολογίας καὶ περιείχετο ἐν ταῖς ἀπομνημονεύμασι τῶν βυζαντινῶν νομοδιδασκάλων τῆς πέμπτης ἐκατοντοετησιδὸς, περιληφθεῖς εἰς τε τὰς ῥοπὰς (κερ. 27. ἐδ. 6) καὶ εἰς τὴν σύναξιν τῶν Βασιλικῶν παράρτημα τῶν βασ. Σελ. 281 σημ. 372) καὶ «εἰς Νόμων τάξιν ἐλθὼν» ὡς σημειοῖ ὁ τῶν ῥοπῶν ὑπομνηματιστής, ὅθεν δὲν εἶναι ἀπλῶς γνώμη τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἀλλὰ διάταξις ἰσχύον βυζαντινοῦ Νόμου ἔχουσα, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀρμενοπούλου περιληφθεῖσα εἰς τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ ἐν ἰσχύϊ δικαίου. (176—1855). Σύμφωνας καὶ ἡ (241 τοῦ 1853), ὡς καὶ ἡ (180 τοῦ 1859), ὡς καὶ ἡ (211 τοῦ 1861).

ΥΠΟΓΡΑΦΗ.

1

Κατὰ τὸ 146 ἀρθρ. ἐδ. 1. τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ περὶ τῆς τοιχοκολλήσεως ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος ἀπαιτεῖται νὰ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ προσκεκλημένου ὡς μάρτυρος γείτονος· ὅταν δὲ ὁ νόμος ἀπαιτῇ ὑπογραφὴν πρέπει νὰ ᾖ γειραμμένη μὲ ὅλα τὰ συνιστῶντα αὐτὴν ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχει πάντοτε ἡ ὑπογραφή τοῦ υπογράφοντος, ὅπου δὴποτε καὶ ἂν ἀπαιτεῖται νὰ τεθῇ αὕτη, εἴτε κάτωθεν τῆς ἐκθέσεως, ἢ καὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ ὑπὸ προσθήκην τινὰ, καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἀρχικῶν μόνον στοιχείων ὡς τύπον μονογραφῆς, διότι ἄλλο ἐστὶ μονογραφὴ καὶ ἄλλο ὑπογραφὴ (δρα ἀρθρ. 188. τοῦ δικαστ. ὀργ. καὶ 409. τῆς Πολ. Δικονομίας), κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 133. ἐδ. 4. καὶ 135. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν ἐλλείπῃ ἡ ὑπογραφὴ, ἥτις εἶναι οὐσιώδες ἀπαιτούμενον προσόν, ἡ ἐκθεσις εἶναι ἀκυρὰ. (25—1853).

2

Κατὰ τὸ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1852 δικάταγμα περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τοῦ αὐτοῦ ἔτους νόμου τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας, ἀγραμμάτων ὄντων τοῦ πλειοδύτου καὶ ἐγγυητοῦ, ὑπογράφεται

φύσιν ἄλλοι ἀντ' αὐτοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων (ἄρθρ. 7), ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ἀναγκάτως, ὅτι ὅταν τὸν ἐγγυητὴν ἢ πλειοδότην ὑπογράψῃ, καθὼ ἀρχαίματον, ἄλλος ἐν τοῖς πρακτικοῖς, συγχωρεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ ὑπογράψῃ αὐτὸν ἄλλος καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 14. τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ἐκδιδομένη ὁμολογία, διότι ἀπὸ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἡ ὁμολογία συντάσσεται ἐνώπιον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἢ ὑπογραφή τοῦ ἐνοικιαστοῦ καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ δὲν δύναται νὰ ᾖ εἰμὴ ἀποία ὑπάρχει καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς δημοπρασίας. (183—1858).

ΥΠΟΘΗΚΗ.

1

Κατὰ τὴν 61 Νεαράν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἥς τὴν περίληψιν περιέχει καὶ ὁ Ἀρμενόπουλος (βιβλ. Δ'. τίτλ. Θ'. § 19) κατὰ τὰς προγενεστέρας περὶ προικὸς Νόμους τοὺς ὁποίους ἡ ῥηθεῖσα Νεαρά ῥητῶς καθιεροῖ (inf. 2. 8. L. un. cod. 5, 13) καὶ τὸ ἄρθρον 7. τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ ὑποθήκευσις προικώου κτήματος, ὅπως δῆποτε διαπραχθεῖσα, τοῦτέστιν καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ τε σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος ἀπατήσωσι τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ ὑποθήκευσις καὶ παραστήσωσι τὸ κτῆμα ὡς μὴ προικῶν διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀπατῶμεναι γυναῖκες, οὐ μὴν αἱ ἀπατῶσαι βοηθοῦνται ἐν ἐκάστη ἐνοχῇ» καὶ διὰ τὸν λόγον ἔνεκεν τοῦ ὅπου ὁ Νόμος βοηθεῖ τὰς γυναῖκας διὰ τοῦ Βελλικανείου δόγματος, εἶναι ῥητικῶς ἀσπρεὺς καὶ ὡς μήποτε γενομένη καὶ οὐδεμίαν παρέχουσιν ὠφέλειαν εἰς τὸν δανειστήν. (30—1847).

2

Τ' ἄρθρα 84 καὶ 35 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καθιεροῦντα τὴν τῶν ἀγωγῶν διάκρισιν συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 38 βιβλ. Γ'. τίτλ. Κ'. τοῦ Ἀρμενοπούλου δὲν θέτουσι νέαν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, προσθέτοντος ὅτι δύναται ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς νὰ αἰτήσῃ διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ δανείου του ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἀλλὰ μόνον ἐφαρμόζουσιν εἰς τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῶν διαφόρων ἐνυποθήκων δανειστῶν τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου καθ' ἣν πᾶς δανειστὴς καὶ πρωτοπικῶς προσέτι, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ δανείου διὰ τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ τὴν ἐκβιάσῃ διὰ τῶν ἀναγκαστικῶν μέσων ἐπὶ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου (ἄρθρ. 878, 885 καὶ 954 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας), ὥστε ἡ διάταξις τῶν εἰρημένων δύο ἄρθρων δὲν ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ Νόμου 473 περὶ διαφόρων κανόνων καθ' ἣν totum non est excludendum ὅταν ὁ δανειστὴς εἴτε προσωπικῶς εἴτε ἐνυπόθηκος πρόκειται νὰ ἐκβιάσῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ δανείου κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ὥστις ἀπολαμβάνει κατὰ τοὺς νόμους τὸ

επενεγμένον τῆς εὐπορίας, οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτό, (142—1847).

3

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 80 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης εἶναι ἄκυρος πρὸς ταῖς λοιπαῖς ἐν αὐτῷ ἀναφερομέναις περιπτώσεσι, καὶ διὰ τὴν μὴ περιγραφὴν τοῦ κτήματος, ἡ διὰ περιγραφὴν αὐτοῦ τόσον ἀόριστον, ὥστε δὲν δύναται νὰ γνωρισθῇ ἀποχρόντως καὶ νὰ διακριθῇ ἀπ' ἄλλα· κατὰ δὲ τὸ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου τῶν ὑποθηκῶν διάταγμα, ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης γίνεται εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καθὰ διαγράφη τὸ ἄρθρον 12 αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὴν πρώτην ἐγγραφήν, ἐν ᾗ ἐγένετο ἤδη ἡ περιγραφὴ τοῦ κτήματος, δύναται κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπομένας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐγγραφὰς νὰ παραλειθῇ ἡ περιγραφὴ τοῦ κτήματος καὶ ἡ χαρακτηρίσις τοῦ χρεώστου, ὅταν ταῦτα κατὰ τὴν παραδιδομένην περὶ λητῶν συμφωνοῦν, μὲ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ ἐγγραφῇ σημειωθέντα· τὸ δὲ ἄρθρον 20 τοῦ αὐτοῦ ὁρίζει ἀπλῶς, ὅτι ἀνὰ ἐπὶ τινος κτήματος ἐγγραμμέναι ὑποθήκαι ἐξαιρεθῶσιν ὅλαι, ὁ ὑποθηκοφύλας περατώνει τὴν σειρὰν τούτων, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, καὶ ἀρχίζει νέαν σειρὰν ἀριθμῶν διὰ τὰς εἰς τὸ μέλλον γενησομένας· ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων τούτων, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ὑποθηκῶν ὅλων, δὲν διατάσσεται ἡ διαγραφὴ αὐτῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ἡ κάτωθεν αὐτοῦ περὶ τούτων διὰ δύο παραλλήλων γραμμῶν ὁρίζοντιών, ὅπως διατάσσεται εἰς τὸ ἄρθρον 19 νὰ γίνηται, καὶ κατὰ τὴν ἀπαγόρευσιν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν περαιτέρω ἐγγραφῶν προκύπτει ἀριδύτως ὅτι ὁ νομοθέτης, πρὸς ἀποφυγὴν περιττῶν ἐπαναλήψεων καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐγγραφῶν, καθ' ὃ διέγραφεν οἰκονομικὸν σύστημα εἰς τὰ ἄρθρα 8. καὶ 11—13 ἠθέλησε νὰ γίνηται ἅπαξ εἰς τὴν πρώτην ἐγγραφὴν ἡ περιγραφὴ τοῦ κτήματος, καὶ νὰ δύναται αὕτη νὰ παραλειθῇ ὅχι μόνον εἰς τὰς μετ' αὐτὴν, ἐν ἰσχύει οὗται, γενομένας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μετὰ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς εἰς τὸ μέλλον γενησομένας, αἵτινες ἀρχίζουν τότε μὲ νέαν σειρὰν ἀριθμῶν· διότι αὕτη ἡ ἰσχύς τῆς ὑποθήκης παύει, καθ' ὃ ὁ Νόμος ὥρισε περιστάσεις, ἡ ὑπάρχουσα περιγραφὴ τοῦ ἐπ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ ὑποθήκη κτήματος, δύναται νὰ χρησιμεύτῃ καὶ εἰς τὰς μετὰ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς γενησομένας νέας ἐγγραφὰς καὶ ἀναφερομένας εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ τοῦ κτήματος. (241—1849).

4

Ὁ ἀγοραστὴς ἔχων δικαίωμα νὰ πωλῇ τὸ ἀγορασθὲν κτῆμα, ἔχει αὐδὲν ἥττον τὸ δικαίωμα καὶ νὰ τὸ ὑποθηκέυτῃ κατὰ τὸν κανόνα ὁ δυνάμενος· νὰ πράξῃ τὸ ποτὶ δύναται καὶ τὸ ὀλιγώτερον. (251—1851).

5

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2. τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου ἐπιδεκτικὰ ὑποθήκης εἶναι 1) τὰ εἰς ἐκποίησιν ἀκίνητα κτήματα ὁμοῦ μὲ τὰ παρακολουθήματα αὐτῶν καὶ 2) ἡ ἐπικαρπία τῶν αὐτῶν κτημάτων καὶ παρακολουθημάτων δι' ὅσον καιρὸν διαρκεῖ, ἡ δὲ οἰκοδομὴ ἐπὶ ἀλλοτρίῳ ἐδάφους εἶναι παρακολούθημα αὐτοῦ καὶ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀποτελεῖ ἀκίνητον κτῆμα, διὸ καὶ ὁ κύριος τοῦ ἐδάφους δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀποζημίωσιν, ἐκ τούτου δὲ ἐπεταὶ ὅτι ἔχων ὁ τυχὼν τοιοῦτον δικαίωμα ἀποζημιώσεως, δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐκποιήσῃ οὔτε νὰ ὑποθηκεύσῃ κτῆμα. (11—1852).

6

Κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου ἕνεκα τόκων συμπεφωνημένων μὲν ἀλλ' ἀρχαιοτέρων τοῦ ἐν τῇ πρᾶγματι ἀρθρῷ 31 ὁρισμένου χρόνου, ὁ πιστωτὴς ἔχει δυνάμει τοῦ Νόμου τίτλον πρὸς ἐγγράφην ὑποθήκης. (51—1853).

7

Ὁ νομίμως ἀποκτήσας ὑποθήκης δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως ἐπικοινωνοῦ κτήματος, διατηρῇ ἀπαράλλικτον τὸ δικαίωμα αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν γενομένην διαμονὴν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῶν εἰς ἕκαστον τῶν συγκυρίων ἢ εἰς τρίτους περιελθόντων μερῶν τοῦ κτήματος, καθότι διὰ τῆς διανομῆς, ἥτοι πράξεως τρίτων ὡς πρὸς τὸν δικαιοῦχον, τὸ ἀπόλυτον αὐτοῦ δικαίωμα οὐδεμίαν ὥς ἐκ τῆς φύσεως του δύναται νὰ πάθῃ ἀλλοίωσιν (ἄρθρ. 26. 29. τοῦ περὶ ὑποθήκης νόμου Βασιλ. (12. 3.) 7. (232 1853).

8

Ἡ περὶ ἐξαλείψεως ὑποθήκης δίκη εἶναι συνήθως, ὡς ἀφορῶσα πραγματικὸν δικαίωμα, καὶ ἐπομένως, ὑπόκειται εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν συνήθων δικῶν καὶ εἰς τὴν πρὸς συμβιβασμὸν ἀπόπειραν. καθότι δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 532 καὶ 618 διαλαμβανόμενων ἐξαιρέσεων, οὔτε δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς συντηρητικὸν μέτρον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 1029 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὰ συντηρητικὰ μέτρα κατατάσσονται μόνον αἱ ἐγγράφαι τῶν ὑποθηκῶν αἱ ἐνεργούμεναι παρὰ τοῦ δανειστοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ. (60—1854).

9

Ἀφοῦ εἰδοποιηθῇ ὁ ὀφειλέτης περὶ τῆς κατασχέσεως στερεῖται τοῦ δικαίωματος τῆς ἐλευθέρως διαθέσεως τοῦ κατασχεθέντος πράγματος (ἄρθρον 963 τῆς Πολ. Δικονομίας) ἕνεκα δὲ τούτου διατάσσει τὸ 960 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας τὴν ἐγγράφην τῆς κατασχέσεως εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν πρὸς ὁδηγίαν τῶν τρίτων· ἀλλὰ τὴν ἐγγράφην

ταύτην δὲν ἐπιτάσσει ὁ νόμος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὴν περὶ ἀποζημιώσεως εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς ὑπαλλήλους. (241—1854). Σύμφωνας καὶ ἡ 264 τοῦ 1857.

40

Ἡ δυνάμει ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἐγγραφείσα ὑποθήκη ἔχει ἀνίσχυρος διότι διὰ τῆς ἀναιρέσεως ἐπανέρχονται τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν, ἐπομένως ματαιοῦνται καὶ ὅλα δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἐνεργοῦνται, ἐν οἷς καὶ ἡ τῆς ὑποθήκης ἐγγραφή. (241—1854).

41

Καὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 69 § 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ὅταν ἡ ἐγγραπτέα ὑποθήκη πηγάζῃ ἀπὸ τὸν Νόμον, ὁ αἰτῶν ἐγγραφὴν ὑποθήκης δι' ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας τοῦ κράτους ὀφείλει νὰ συνάψῃ ἐκ τῆς περιλήψεως ἐπίσημον ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιτηρούσης τὴν περιουσίαν ταύτην ἀρχῆς ἢ μὴ ἐπισυνάψῃ ὅμως τοῦ τοιούτου ἀποδεικτικοῦ εἰς τὰς περιλήψεις δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγραφῆς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχῃ πραγματικῶς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐγγραφῆς τὸ τοιοῦτον ἀποδεικτικόν, καθότι τ' ἄρθρα 79 καὶ 80 τοῦ εἰρημένου Νόμου τὰ ὑποῖα ὀρίζουσι ῥητῶς τοὺς λόγους ἔνεκα τῶν ὁποίων διατάσσεται ἡ ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν καὶ ἡ ἀκύρωσις τῶν ἐγγράφων δὲν κατατάττουσι μεταξὺ αὐτῶν τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐπισυνάψεως τῶν τοιούτων ἀποδεικτικῶν εἰς τὰς περιλήψεις. (154—1855).

42

Κατὰ τ' ἄρθρα 16 καὶ 20 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἡ ὑποθήκη ἀποκτάται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐγγραφῆς κανονίζει τὴν προτίμησιν, ἐκ τούτων δὲ γίνεται δῆλον ὅτι ὁ ἔχων δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ ἐγγράφας αὐτὴν νομίμως, δικαιούται νὰ ζητήσῃ ὥστε ἡ ὑποθηκικὴ ἀπαίτησις τοῦ νὰ καταταχθῇ κατὰ προτίμησιν εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα τοῦ συνυποθήκου κτήματος συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, τὸ δὲ γεγονός ὅτι ἄλλος τις ἔχει ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην, προηγουμένως ἐξήλειψεν αὐτὴν κακῶς, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως τοῦ μετὰ τὴν ἐξάλειψιν ταύτην ἐγγράψαντος κατὰ τὸν Νόμον ὑποθήκην εἰς τὸ αὐτὸ κτήμα. (268—1855).

43

Συμφώνως μὲ τοὺς νόμους 21 Π. (13. 7) 29. § 2 αὐτόθι (29. 1), καὶ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἡ ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου ἐγγραφείσα ὑποθήκη περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν οἰκοδομήν

καὶ ἂν ῥητῶς περὶ αὐτῆς δὲν γίνεται μὲν εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης, διότι κατὰ τὰ 7, 8 καὶ 9 ἄρθρα τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων Νόμου ἡ οἰκοδομὴ εἶναι παρακολούθημα· καὶ τὸ 80 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν ἀπαιτεῖ οὐχὶ τῶν παρακολουθημάτων ἀλλὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς ὑποθήκης, ὅπερ εἶναι τὸ οἰκόπεδον (Κ. 27. Ἀρμεν. βιβλ. Β'. τίτλ. Α'. Ν. 7. § 10. Π. 41, 1. § 29. 30. Εἰσηγ. 2. 1). (173—1859). Σύμφωνας καὶ ἡ 243 ἰδίῳ ἔτους ἐν ᾧ σκέπτεται οὕτω:

Κατὰ τὰ 8, 9, 16 καὶ 26 ἄρθρα τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, συνδυασμένα μετὰ τὸν νόμον 21. Πανδ. (13. 7) καὶ τὸ κεφ. 21. Β. (25. 1), ἡ ἐπὶ ὠρισμένου οἰκοπέδου ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη περιλαμβάνει ἀναγκαίως καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν οἰκοδομήν, ἥτις καὶ ἂν δὲν ἀναφέρεται ῥητῶς εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τοῦ οἰκοπέδου οὕσα ὅμως κατὰ τὰ 7, 8 καὶ 9 ἄρθρα τοῦ ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1837 περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου παρακολούθημα μετέχει τῆς τύχης τοῦ οἰκοπέδου, ὅπερ εἶναι τὸ κύριον κτῆμα, οἱ δὲ ἀφορῶντες τὴν ἐπελθοῦσαν προσαύξησιν ἢ μεταβολὴν τοῦ ἐνυποθηκοῦ κτήματος νόμοι 29. § 2, 16 ἐν ἀρχῇ Π. (20. 1) καὶ 18. § 1. Π. (13. 7), δὲν ἀντίκεινται.

14

Τὸ 31 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου δὲν ἀπαιτεῖ κατ' ἔτος καὶ διὰ κεκτημένους τόκους νὰ γίνηται ἀγωγὴ, καὶ ἡ ἀπαίτησις αὕτη νὰ ἐγγράφηται εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν διὰ νὰ κατατάττηται προνομιοῦχος, ἀπεναντίας κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀρκεῖ τὸ κεφάλαιον δι' ὃ ἐδόθη ἡ ὑποθήκη νὰ ᾖ ἐγγεγραμμένον, ὡς φέρον τόκους, καὶ τότε τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς ὅποιουδήποτε ἐξουσίου καὶ ἂν εὐρίσκηται ἐνέχεται εἰς τούτους δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκινήθη ἡ ἀγωγὴ ἕως ἐκείνην καὶ ἂν ἤθελε πληρωθῇ τὸ χρέος, ἤγουν μία ἀγωγὴ ἀρκεῖ νὰ κινηθῇ καὶ οὐχὶ διὰ τόκους μόνον ἢ διὰ τόκους μέλλοντας. Ἡ δὲ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἐξομοιοῦται μετὰ τὴν ἀγωγὴν, διότι ὡς δι' αὐτῆς εἰσάγεται ἡ δίκη πρὸς ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, οὕτω καὶ δι' ἐκείνης εἰσάγεται ἡ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν νέα δίκη. (174—1859).

15

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα. 437. καὶ 441 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου λογίζεται ὡς πτωχεύσας ὁ ἔμπορος ὅστις παύει τὰς πληρωμαῖς του, ὁ χρόνος δὲ ἀφ' οὗ ἤρξατο οὗτος διατελὼν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, συνάγεται εἴτε ἀπὸ τῆς φυγῆς αὐτοῦ, εἴτε ἀφ' ἧς κλίσῃ τὰς ἀποθήκας του ἢ ἀρνηθῇ τὴν ἐξόφλησιν ἐμπορικῆς υποχρεώσεως· ἀλλὰ τὰ περιστατικά ταῦτα δὲν ἀρκοῦσι μόνον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως, διότι ὁ νόμος προσαπαιτεῖ καὶ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν, ὡς τὴν κυρίαν ἀπόδειξιν τῆς πτωχεύσεως, ἢ τὴν περὶ ταύτης δηλοποι-

ησιν τοῦ πτωχεύσαντος. Ἐνταῦθεν δὲ προκύπτει προφανῶς ὅτι πτωχεύσας δύναται τις νὰ ᾖναι καὶ νὰ κηρυχθῇ καὶ ἂν τυχόν δὲν δηλοποιήσῃ ποσῶς τὴν πτώχευσίν του εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Ἐπομένως τὸ 66 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης δὲν ἰσχύει, ἂν ὁ τίτλος δυνάμει τοῦ ὁποίου αἰτῶνται ἀπεκτῆθῃ ἐντὸς 10 ἡμερῶν πρὸ τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου, δὲν ἐννοεῖ τὴν δηλοποίησιν, ἣν κατὰ τ' ἄρθρα 440 καὶ 441. τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὀφείλει νὰ κάμῃ ὁ πτωχεύσας, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸ κοινὸν φανέρωσιν τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐμπορικοῦ, ἥγουν αἱ ἀπὸ αἱμαρίαι ἀριθμοῦνται ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν καταστῇ δημοσίως γνωστὴ ἡ πτώχευσις διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 441 ἁρθρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου διαγραφομένων μέσων. (302—1860).

16

Κατὰ τ' ἄρθρα 9, 19, 68 § 1. τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἄρθρον 7. τοῦ ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1836 διατάγματος περὶ κλείσεως τῶν προσωρινῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν, καὶ ἄρθρον 27 τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (ἄρθρ. 80 § 4. τοῦ αὐτοῦ Νόμου) νὰ περιέχῃ ὁρισμένην καὶ διακεκριμένην περιγραφὴν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, τοῦ εἶδους τῆς θέσεώς του καὶ τῶν παρακολουθημάτων αὐτοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ γείνη ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, μόνον δὲ διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς ἀπαιτεῖται δικαίωμα ὑποθήκης (ἄρθρον 15 τοῦ ἰδίου Νόμου), ἡ δὲ ἀκριβὴς περιγραφή τοῦ κτήματος πρέπει νὰ ἐξάγῃται ἐκ τῆς ἐγγραφῆς, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναπληρωθῇ ἐξ ἄλλων ἀνεξαρτήτων τῆς ἐγγραφῆς μέσων, καθότι μόνον ἐκ τῆς τακτικῆς περιγραφῆς τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος δύναται, χωρὶς νὰ ὑποκύβῃ εἰς πλάνην, νὰ ἐμβαλεῖται πᾶς τρίτος ἔχων νόμιμον ἐπὶ τοῦ κτήματος συμφέρον, ἢ μέλων ἐπὶ ὑποθήκῃ αὐτοῦ νὰ δανείσῃ τῇ ἰδιοκτητῇ, ἂν τὸ κτῆμα ᾖναι ἐξεδουμένον δι' ἄλλης πρόγενεστέρης ὑποθήκης, οὐδ' εἶναι ὁ τρίτος ὑπόχρεως ἐξ ἄλλων ἀνεξαρτήτων τῆς ἐγγραφῆς γνωρισμάτων νὰ πορισθῇ τὴν περὶ τῆς ὑπαρχούσης ὑποθήκης γνώσιν ἄρθρ. 90—92 τοῦ ἰδίου Νόμου. (91—1861).

17

Κατὰ τὸ 443 ἄρθρον τοῦ Ἐμπορ. Νόμου οὐδεὶς δύναται ν' ἀποκτήσῃ προνόμιον ἢ ὑποθήκην ἐπὶ κτημάτων τοῦ πτωχεύσαντος κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας, τὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως ἢ διατάξεως δ' αὕτη ὠρίσθη πρὸς ἀσφάλειαν τῶν δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος καὶ πρὸς ἀποτροπὴν πάσης τυχόν προγενεστέρης συνενόθεως αὐτοῦ μετὰ τινος δανειστοῦ, καθ' ἣν ἐκείνος ἤθελε παρέχει αὐτῷ

δικαίωμα προτιμήσεως ἐπὶ τῶν κτημάτων του κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πτωχευσεώς του, καὶ οὕτως ἤθελε βλάψει τοὺς ἄλλους δανειστὰς του. Ὅθεν ἐντεῦθεν συνάγεται, ὅτι ἡ ἀκυρότης τῆς δοθείσης τυχόν παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος εἰς τινὰ δανειστὴν ὑποθήκης δὲν εἶναι ἀπόλυτος ἀλλὰ σχετικὴ, ὡς ἀφορῶσα τὸ συμφέρον μόνον τῆς ομάδος τῶν δανειστών, καὶ ἐπομένως ἐνεκα τούτου νὰ προταθῇ ὑπὸ μόνον αὐτῆς τῆς ομάδος ἢ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου της, οὐδέποτε δὲ ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ μὴ δυναμένου νὰ προσβάλῃ τὴν ἰδίαν του πρᾶξιν, δι' ἣς δέδοκε τὸ δικαίωμα εἰς τὸν τοιαῦτον δανειστὴν νὰ ἔχῃ γράφῃ ὑποθήκην. (173—1862). (*)

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 1/13 Ἰανουαρίου 1838 Νόμου, ἡ εἰς τοὺς φαλαγγίτας παραχωρηθεῖσα γῆ, ἢ ἄλλο κτῆμα, δὲν δύναται νὰ ἐκποιηθῇ κατὰ τὰ πρῶτα τρία ἔτη ἀνευ βασιλικῆς ἀδείας· ἀρὰ διὰ βασιλικῆς ἀδείας δύναται νὰ ἐκποιηθῇ καὶ ἅμα ἀποκτηθῇ. Ὅταν δὲ οὕτω δύναται νὰ ἐκποιηθῇ τὸ κτῆμα, δύναται κατὰ μείζονα λόγον νὰ ἐκποιηθῇ ἐπίσης καὶ τὸ γραμματίον, δι' οὗ ἀποκτᾶται τὸ κτῆμα κατὰ τὸ 3 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὅθεν καθὼς ὁ ἔχων τὸ γραμματίον αὐτὸ φαλαγγίτης, οὕτω καὶ ὁ εἰς ὃν τοῦτο ἐξεποιήθη συνεπείᾳ βασιλικῆς ἀδείας, δύναται νὰ ἀγοράσῃ ἐπὶ δημοπρασίᾳ οἰομένητε διαθέσιμον καὶ πωλητέον ἐθνικὸν κτῆμα, καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς πληρωμὴν ἀντίτιμον τὸ φαλαγγιτικὸν αὐτὸ γραμματίον, ἐὰν ἐναντία ρητῇ συμφωνία δὲν ἐγένετο μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἀγοραστοῦ νὰ πληρωθῇ τὸ τίμημα διὰ νομισμάτων. Ἐκ δὲ τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836 Νόμου περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων ἐπὶ δεκαετῇ πιστώσει καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ 15 ἁρθρου αὐτοῦ ὀρίζοντος, ὅτι ἂν ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἐκτελέσῃ τὰς συμφωνίας, καὶ ἂν μάλιστα καθυστερήσῃ δόσεις καὶ τόκους δύο ἐτῶν κατὰ συνέχειαν, τὸ δημοσίον ἐναργεῖ ἀναπλειστηριασμὸν τοῦ κτήματος ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἀγοραστοῦ, δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι καίτοι μὴ ὑπαρχούσης ρητῆς συμφωνίας, πρέπει δυνάμει τοῦ Νόμου τούτου νὰ πληρωθῇ διὰ νομισμάτων τὸ τίμημα, καθότι ὁ Νόμος οὗτος οὐδὲν περὶ τούτου ὀρίζει, εἰς ἐναντίαν ἀναφέρεται εἰς τὴν γενομένην συμφωνίαν· ἀφοῦ δὲ ὁ ἀπὸ 1/13 Ἰανουαρίου 1838 Νόμος ἐπιτρέπει, ὡς εἴρηται, ν' ἀγοράζωνται ἐθνικὰ κτήματα,

(*) Ὅρα καὶ τὰ ζητήματα περὶ Ἀποπείρας πρὸς Συμβιβασμὸν (4), Ἐγγυήσεως (7), Ἐπιτροπείας (5), Κατασχέσεως (3), (16), (20) καὶ (23), Πλειστηριασμῶν (6) καὶ (18), καὶ Προϊκός (11) καὶ (16).

καὶ νὰ πληρῶνῃται τὸ τίμημα αὐτῶν διὰ φαλαγγιτικῶν γραμματίων, τὰ ὅποια καὶ μὴ φαλαγγίται νομίμῳ ἀπέκτησαν, ἔπεται ὅτι ὁ ἀγοράσας ἐπὶ δημοπρασίᾳ ἐθνικὸν κτῆμα, καὶ μὴ συμφωνήσας νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα διὰ νομισμάτων, δύναται καὶ διὰ φαλαγγιτικῶν γραμματίων νομίμῳ ἀποκτηθέντων δι' ἀγορᾶς νὰ πληρώσῃ αὐτὸ διὰ μιᾶς, καθότι τὸ 14 ἄρθρον τοῦ μνησθέντος Νόμου τῆς 13 Νοεμβρίου 1836 ἐπιτρέπει νὰ πληρωθῇ διὰ μιᾶς τὸ τίμημα τοῦ κτήματος ἂν καὶ ἦγορᾶσθαι ἐπὶ δεκαετῇ πιστώσει. (87—1851).

2

Κατὰ τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 1 Ἰαννουαρίου 1838 νόμου περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν εἰς τοὺς φαλαγγίτας δύνανται οὗτοι διὰ τοῦ γραμματίου, τὸ ὅποιον κατ' αὐτὸν τὸν Νόμον λαμβάνουσι, νὰ ἀγοράσωσι ἐπὶ δημοπρασίᾳ ὅποιαδήποτε διαθέσιμα καὶ πωλητέα ἐθνικὰ ἀκίνητα κτῆματα. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης καὶ ἐκ τοῦ περιστατικῶς ὅτι συγχωρεῖται ἢ εἰς ἄλλον μεταβίβασις τοῦ φαλαγγιτικοῦ γραμματίου δυνάμει βραβ. διατάγματος, συνάγεται προδήλως ὅτι πᾶς ὅστις νομίμως ἀπέκτησε φαλαγγιτικὸν γραμμάτιον δύναται, ἐὰν κατακυρωθῇ εἰς ὄνομά του ἀκίνητον κτῆμα ἐθνικόν, ἐπὶ δημοπρασίᾳ πωλούμενον, νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα αὐτοῦ διὰ φαλαγγιτικοῦ γραμματίου· διότι τὸ τοῦ νόμου ἀγοράζειν διὰ γραμματίων, σημαίνει καταβάλλειν πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος ἀντὶ χρημάτων γραμμάτια, καὶ δὲν κεῖται ἀνυπολόγως ἢ λέξις αὕτη ἐν τῷ νόμῳ, ὡς φρονεῖ τὸ ἔφετεϊον, διότι τὸ αὐτὸ 3. ἄρθρ. ὁρίζει ἐὰν τὸ τίμημα τοῦ κτήματος ὑπερβαίνει τὸ γραμμάτιον τῆς πιστώσεως, πρέπει νὰ πληρωθῇ τὸ περιπλέον εἰς μετρητὰ ἢ ἀρὰ πώλησιν ἐννοεῖ ἐν τῇ κυρίᾳ τῆς λέξεως σημασία.

Οὗδεὶς δὲ νόμος, οὔτε ὁ ἄνω μνησθεὶς περὶ φαλαγγιτικῶν γραμματίων, οὔτε τὸ περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων διάταγμα τῆς 13. Νεβρίου 1836 ποιεῖ ἢν τὸ ἔφετεϊον εἰσάγει διαστολήν, ὅτι δῆθεν τότε μόνον δύναται νὰ λάβῃ τις ἐθνικὴν γῆν ἀντὶ φαλαγγιτικοῦ γραμματίου, ὅταν ἐπὶ τῆς δημοπρασίας ἢ πρὸ τῆς ἐγκρίσεως τῆς κατακυρώσεως δηλώσῃ ὅτι τὴν ἐπὶ ὀνοματί του κατακυρωθεῖσαν γῆν θέλει νὰ λάβῃ ἀπέναντι τοῦ γραμματίου τὸ ὅποιον κατέχει· κατὰ τὰς περὶ ἀγοραπωλησίας δὲ διατάξεις τοῦ δικαίου, δὲν εἶναι ὑπόχρεως ὁ ἀγοραστής νὰ δηλώσῃ κατὰ τὴν πώλησιν εἰς τί θέλει πληρώσει τὸ τίμημα, ἀρκεῖ μόνον τοῦτο νὰ ᾔναι εἰς νομίσματα μὴ ἀπηγορευμένα, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ φαλαγγιτικὰ γραμμάτια κατὰ τὸ 3 ἄρθρον τοῦ ἄνω εἰρημένου νόμου. (337—1852).

3

Μὴ ἐχόντων τῶν φαλαγγιτικῶν γραμματίων ἀπόλυτον κυκλοφορίαν καὶ πᾶν συνάλλαγμα, οὐδὲ δυναμένων νὰ ἐκχωρηθῶσιν ἐλευθέρως, καὶ

κατὰ πᾶσαν ὁποιανδήποτε περίπτωσιν, ὁ Ἀναστασιανὸς νόμος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως αὐτῶν, καθὼ ἐφαρμοζόμενος μόνον εἰς παραχωρήσεις χρηματικῶν ἀπαιτήσεων. (270—1861).

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ.

1

Κατὰ τὸ ἀπὸ 7/19 Δεκεμβρίου 1834 Βασιλ. διάταγμα ἄρθρον 4. καὶ τὸ ἕτερον Βασιλ. διάταγμα τῆς 29 Μαρτίου 1835 ἄρθρον 1, ἀπαγορεύεται μὲν εἰς τοὺς ἱατροὺς νὰ πωλῶσι φάρμακα ὅταν ἐντὸς τοῦ τόπου ὅπου οὗτοι ὑπάρχουσι ἢ μίαν ὥραν μακρὰν εἶναι φαρμακοπωλεῖα, δὲν τοῖς ἀπαγορεύεται δὲ καὶ νὰ συνάπτωσιν ἐτερορρύθμον ἐταιρίαν μετὰ φαρμακοπώλου, ὅτε ὁ ἱατρός εἶναι ἀπλῶς χρηματοδότης καὶ δὲν λαμβάνει παντάπασιν μέρος εἰς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν πώλησιν τῶν φαρμάκων. (265—1851).

ΦΟΡΟΣ.

1

Ἡ εἰσπραξὶς τῶν φόρων δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ν' ἀποδειχθῇ εἰμὴ μόνον διὰ τῶν στελέχων τῶν διπλοτύπων βιβλίων, ἀπαγορευομένου παντὸς ἄλλου μέσου ἀποδείξεως. (329—1852).

2

Κατὰ τὸ 29 ἄρθρον ἐδάφ. 2. τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1848 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς Νόμου, εἰς τὸ πρωτόκολλον δι' οὗ ἀποκόπτεται ἡ τιμὴ τοῦ σταφιδοκαρποῦ ἐπαρχίας τινος, ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃται διάκρισις ἐκάστης ποιότητος, καθὼς καὶ τοῦ σιγνοῦ ἀπὸ τοῦ βρεγμένου σταφιδοκαρποῦ ἐντεῦθεν δὲ δηλοῦται ὅτι, ὅταν εἰς τὸ πρωτόκολλον δὲν ἐγένετο διάκρισις τῶν τυχόν ὑπαρχουσῶν διαφορῶν ποιότητων, ὁ ἔχων συμφέρον δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ σύνταξιν πρωτοκόλλου, καὶ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργείου τὴν ἐπικυροῦσαν τὸ πρωτόκολλον, τὸ μὴ περιέχον τὴν, ὡς εἴρηται, διάκρισιν, καθότι κατὰ τὸ 32 ἄρθρον τοῦ Νόμου, ἡ προσφυγὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐπιτρέπεται ὡς πρὸς τὸν προδιορισμὸν τῆς τιμῆς, ἥγουν ὅταν αὕτη ᾖ ἐπὶ ὠρισμένης διὰ τοῦ πρωτοκόλλου ποιότητος σταφιδοκαρποῦ, ὁ δὲ ἰδιοκτῆτης ἢ ὁ ἔμπορος θεωρεῖ ἑαυτὸν ἡδίκημένον ὡς ἐκ τῆς προσδιορισθείσης τιμῆς. (256—1854).

3

Ἡ τιμὴ τῶν φόρων κανονίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Διοικητικῶν πρωτοκόλλων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως τῆς τιμῆς τῶν εἰς φορολογουμένων ὑποκειμένων εἰδῶν, καὶ αἱ τοιαῦται διαφοραὶ μεταξὺ ἐνοικιαστῶν καὶ φορολογουμένων κανονίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατά-

ξων τῆς Πολιτ. Διοικονομίας, ἐχούσης ἀντικείμενον διαχειρῆσιν ξένου περιουσίας. (286—1859).

4

Ὁ περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς νόμος τοῦ 1849, ὁ ὅποιος ἐπανελήφθη ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα μέχρι τοῦδε ἔτη, ὥρισε ὅτι τὸ δημόσιον ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ εἰς ἑαυτὸ τὴν νομικὴν κατοχὴν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν καὶ κτημάτων, ἐφ' ὧν ἐλάμβανε δικαίωμα ἐπικαρπίας μέχρι τέλους τοῦ 1843, ἐκτὸς ἐάν πώλῃσεν αὐτὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ διὰ ῥητῆς παραιτήσεως (283—1856).

5

Κατὰ τὸ 3 ἐδάφιον τοῦ 3 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1855 Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς διὰ τὸ ἔτος 1852 νόμου, ὅταν δημοπρασία τις ἀκυρωθῇ ἐνεκὶ παραβιάσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τοῦ διατάγματος, ἐπαναλαμβάνεται διατηροῦσα τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν τῆς ἀκυρωθείσης, π. χ. ἐὰν ἡ δευτέρα ᾖναι ἡ ἀκυρωθεῖσα, ἡ ἐπαναλαμβανομένη, τὴν τάξιν αὐτὴν λαμβάνουσα, θεωρεῖται ὡς δευτέρα, τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ἂν ἡ ἀκυρωθεῖσα ᾖναι τρίτη, ὅτι δὲ καὶ ἡ τρίτη δημοπρασία ἀκυρωθεῖσα δύναται ἐπαναληφθῇ καθίσταται πρόδηλον ἐκ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ αἰρουμένου ἄρθρου, διότι κατὰ τὸ ἐδάφιον τοῦτο συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ προηγουμένου, τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείων μετὰ τὴν ἀκύρωσιν καὶ τῆς τρίτης δημοπρασίας, διατάσσει ἢ τὴν διὰ λογαριασμῶν τοῦ δημοσίου εἰσπραξὶν τῆς προσόδου, ἐάν θεωρήσῃ ἀσύμφορον τὴν δημοπρασίαν, ἢ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀκυρωθείσης τρίτης· ἐκ τούτου δ' ἐκτινύεται ὅτι καθὼς ἐπὶ τῆς δευτέρας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς τρίτης δημοπρασίας δύναται νὰ γίνῃ προσφορά κατὰ τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου, καὶ αὕτη εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν προσφερτὴν, ὅταν ἀκυρωθεῖσῃ τῆς τρίτης δημοπρασίας διαταχθῇ ἡ ἐπανάληψίς της ὡς συνηθέως φέρουσα εἰς τὸ δημόσιον. (110—1858).

6

Κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1855 Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὑπὸ στοιχείον ΣΟΖ'. (277) νόμου τοῦ αὐτοῦ ἔτους περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐγγείων φόρων καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας, εἰς τὴν πενθήμερον προθεσμίαν, καθ' ἣν ὁ πλειοδότης εἶναι ὑπόχρεως διὰ τὴν προσφορὰν του λογίζεται ἡ τε ἡμέρα τῆς παραλαβῆς τῶν πρακτικῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου καὶ ἡ τελευταία τῆς προθεσμίας ταύτης ἡμέρα καὶ ἂν ᾖναι ἑορτάσιμος, διότι δὲν πρόκειται περὶ προθεσμίας ὑπολογιζομένης κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Διοικονομίας καὶ διότι τὸ ἄρθρον 12 ὁρίζον ὅτι ὁ πλειοδότης εἶναι ὑπόχρεως

διὰ τὴν προσφορὰν τοῦ μέχρι πέντε ἡμερῶν, λογιζομένων ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον παραλαβῆς τῶν Πρακτικῶν, ἐκφράζει σαφῶς, ὅτι καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα περιλαμβάνονται εἰς τὴν πενθήμερον προθεσμίαν. (112—1858). Σύμφωνας καὶ ἡ 151 τοῦ 1860.

7

Κατὰ τ' ἄρθρα 1 καὶ 11 τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1847 Νόμου, περὶ δημοτικῶν φόρων, ὁ εἰσαγωγὴν ἐντὸς δήμου πρὸς μεταφορὰν εἰς ἄλλον δῆμον ὄνια δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν δημοτικοῦ φόρου, ὅταν 1) προειδοποιήσῃ τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξίν τοῦ φόρου περὶ τούτου, δίδων εἰς αὐτὸν ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν εἰδῶν καὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῶν καὶ 2) ἀποδείξῃ ὅτι τὰ παρ' αὐτοῦ εἰσαχθέντα ὄνια μετεφέρθησαν ἐντὸς τριῶν μηνῶν εἰς ἄλλον δῆμον, ἀδιαφόρως ὅμως ἂν τὰ ὄνια μετεκομισθῇσαν παρὰ τοῦ ιδίου εἰσάγοντος ἢ ἐπωλήθησαν παρ' αὐτοῦ, εἰς ἄλλον μεταφέροντα αὐτὰ ἀλλαχόθεν, καθότι ὁ Νόμος τότε μόνον ὑποχρεοῖ τὸν εἰσάγοντα τὰ ὄνια εἰς πληρωμὴν φόρου πρὸς τὸν δῆμον ὅπου εἰσήχθησαν, ὅταν ταῦτα ἢ κατηναλώθησαν ἐντὸς τοῦ δήμου τῆς εἰσαγωγῆς ἢ δὲν μετεφέρθησαν εἰς ἄλλον δῆμον ἐντὸς τριῶν μηνῶν. (61—1859).

ΦΟΡΤΩΤΙΚΗ.

1

Αἱ περὶ φορτωτικῶν διατάξεις τοῦ άρθρου 282 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου δὲν εἶναι γεγραμμέναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὸ δὲ περὶ ἀποδεικτικῆς ἰσχύος αὐτῶν ἐν γένει καὶ τὸ περὶ ἀποδείξεως τῆς φορτώσεως ζήτημα, ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων, ὡς ἐλέγεται καὶ ἀπὸ τοῦ άρθρου 292 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον παραδέχεται τὴν σύστασιν τοῦ συναλλάγματος τῆς ναυλώσεως καὶ εἰς περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἐφορτώθησαν πραγματεῖται ἐπὶ τοῦ πλοίου, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἡ σύνταξις φορτωτικοῦ ἐγγράφου. (45—1845).

2

Κατὰ τὸ 4 ἄρθρον τῆς φορτωτικῆς ὁ παραλήπτης ὀφείλει ἅμα εὐθέως διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τὸ παραδοτέον εἶδος εἰς τὸν τόπον τῆς ἀποστολῆς τοῦ νὰ τὸ ἀποσύρῃ ἀμέσως, τοῦτο μὴ πράξας, ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς τυχαίας συνεπείας τῆς βραδύτητος, κατὰ δὲ τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἥτις ἐπέχει τόπον νόμου μεταξὺ τῶν μερῶν (pr. 23. de rei juris) ἡ ἑταιρία ἐνέχεται ὅταντις ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ ἐλάττωσις τοῦ πράγματος εἶναι ἀποτέλεσμα ἐλλείψεως, ἀμελείας ἢ δόλου τοῦ πλοίαρχου, εἴτε κατὰ τὸν διάπλουν, εἴτε κατὰ τὴν παράδοσιν. (232—1859).

ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ.

1

Κατὰ τ' ἄρθρα 33 καὶ 45 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, τὰ ἐγγράφα

ὅσα κατ' αὐτὸν πρέπει νὰ ἐγγράφωται ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου, ἐκν ἦναι γεγραμμένα ἐπὶ ἀσήμου χάρτου, δὲν εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρα, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τῶν δικαστηρίων ἐὰν δὲν υποβληθῶσιν εἰς τὸν πρόσθετον λευκὸν χάρτην καὶ δὲν πληρωθῇ ἀμέσως κατὰ τὸ ἄρθρον 43 τοῦ αὐτοῦ Νόμου τὸ δεκαπλοῦν πρόστιμον. (147—1843).

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 43 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ὁ διὰ πρόστιμον τιμωρηθεὶς εἴτε ιδιώτης εἴτε υπάλληλος ἐνεκα παραβιάσεως τῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ Νόμου διατασσομένης ἀπαγορεύσεως τῆς χρήσεως τοῦ ἀσφαγίστου χάρτου δύναται νὰ υποβάλλῃ τὰ παράπονά του εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν καὶ ἀπορριφθεὶς τῆς αἰτήσεώς του ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργοῦ εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, νῦν εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. (61—1862).

ΧΗΡΑ.

1

Κατὰ τὴν Νεαράν ρς'. τοῦ αὐτοκράτ. Λέοντος, ἡ εἰς δεύτερον γάμον ἐρχομένη χήρα ἐκπίπτει μὲν τῆς κυριότητος τοῦ μεριδίου, ὅπερ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πρώτου ἀνδρός ἔλαβεν, ἀλλ' οἱ παῖδες αὐτῆς λαμβάνουσιν αὐτὸ εἰς τὴν ἐξουσίαν των μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς ὥστε ἐνόσω ζῇ ἡ μήτηρ ἔχει αὐτὴ ἐν νομῇ αὐτὸ, καὶ βεβαίως ἵνα λαμβάνῃ τὰς ἐξ αὐτοῦ ὠφελείας. (84—1862).

2

Κατὰ τὰς Νεαράς 53 καὶ 117 ἡ χήρα ἡ εἰσενεγκοῦσα προίκα, ἑστώ καὶ εὐτελοῦς ἀξίας, δὲν ἔχει κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός τῆς. (235—1863).

ΧΡΕΟΣ.

1

Κατὰ τὸν Νόμον 48 (12. 2) 1 καὶ 2. (16. 7) τῶν Πανδεκτῶν, ὅταν τις ἀνδρέχθῃ τὴν πληρωμὴν χρέους τινος, εἴτε ἐνεκα συννομολογηθείσης αἰτίας, εἴτε συνεπειᾶ πράξεώς τινος, ἣν ὁ ἀρχικὸς ὀφειλέτης ἢ ἄλλος τις υπεργεώθῃ νὰ ἐνεργήσῃ, ἡ δὲ αἰτία ἢ ἡ πράξις αὕτη δὲν λάβωσι χώραν δὲν ἐνέχεται, καθόσον ἡ περὶ ἀναδοχῆς ἀλλοτρίου χρέους Νόμοι ὑποθέτουν καθαρὰν ἀναδοχὴν μὴ ἐξαρτωμένην ὑπὸ ὅρον ὡς π. χ. ὁ Α. ὀφείλει εἰς τὸν Β. 1000 δραχμὰς, ὁ Γ. ἀνεδέχθῃ νὰ πληρώσῃ ταύτας πρὸς τὸν Β., ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐκποίησιν κτῆμά τι, ὅθεν ἂν δὲν πραγματοποιηθῇ ἡ ἀγοραπωλησία ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ὁποίας ἀνεδέχθῃ τὴν πληρωμὴν, δὲν ἐνέχεται. (238—1854).

ΧΡΗΣΙΔΕΣΠΟΤΕΙΑ.

1

Κατὰ τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ τοὺς Νόμους τῶν Βυ-
αντινῶν αὐτοκρατόρων, ἡ χρησιδεσποτεία ἀποκτάται μόνον διὰ τῆς
ἀρξαιμένης ἐν καλῇ πίστει δέκα ἢ εἴκοσιν ἐτῶν συνεχοῦς νομῆς τοῦ δυ-
νάμει νομίμου τίτλου κεκτημένου ἀκινήτου, καὶ ὅσας διὰ διαφοροὺς κτήτο-
ρας διαδεχθῶσιν ἀλλήλους· εἰς αὐτὴν τὴν ἐν καλῇ πίστει δικατοχὴν,
ὁ χρόνος τῆς νομῆς τῶν πρώτων δικατοχῶν χρησιμεύει εἰς τοὺς δευ-
τέρους πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ εἰρημένου χρονικοῦ διαστήματος, ἀλλ' οὐ-
δέποτε ἢ ἐν κακῇ πίστει ἀρξαιμένη δικατοχὴ δύναται νὰ γίνῃ ἑασις
τῆς χρησιδεσποτείας, καὶ ἐπομένως νὰ χρησιμεύσῃ ὁ χρόνος αὐτῆς εἰς
τοὺς γενικοὺς ἢ ειδικοὺς δικατοχῶν, διότι οἱ τελευταῖοι δὲν δύνανται
ἂν ἔχουν τὸ ὅποῖον δὲν ἐπιτρέπουν οἱ Νόμοι δικαίωμα εἰς τοὺς δικαιο-
παρόχους τῶν κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, περὶ ὧν διαλαμ-
βάνουσιν ὁ § 4. τοῦ Νόμου 175 βιβλ. 30 τίτλ. 17 καὶ οἱ Νόμοι 20
βιβλ. 41 τίτλ. 1. τῶν Πανδ., αἱ δὲ περὶ χρησιδεσποτείας εἰρημέναι
ἀρχαὶ ἀναφέρονται ῥητῶς εἰς τὸν Ἀρμενόπουλον εἰς τὰ ἄρθρα 2, 13 βι-
βλίον 4. τίτλ. γ'. 15, 34, 39, 46 καὶ 60 βιβλ. 6. τίτλ. 4. 78 καὶ
19, βιβλ. γ'. τίτλ. γ'. καὶ εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς Νόμους τίτλ. 6.
βιβλ. 2. τῶν Εἰσηγ. 3. τίτλ. 30 καὶ τοῦ μοναδικοῦ τίτλου 31—34,
9, 10 τίτλ. 22 τοῦ Κώδικος, εἰς τοὺς Νόμους τοῦ τίτλ. 4. βιβλ. 47
τῶν Πανδ. καθὼς καὶ εἰς τὸν § 13 τοῦ Νόμου 13 τοῦ τίτλ. 2. αὐτοῦ
τοῦ βιβλ. 41. (87—1846).

2

Κατὰ τὸν Νόμον Ἀρμεν. βιβλ. Α'. τίτλ. Γ'. τεμ. 3 καὶ 4. Πανδ.
τεμ. 2. § 15. τεμ. 25. βιβλ. 41. τίτλ. 3. τεμ. 2, 13. § 1. βιβλ.
6, 41. τίτλ. 4. Κωδ. τεμ. de rei. vind. Νεκρ. 119. κεφ. 7 ἡ χρησι-
δεσποτεία συμπληροῦται νομίμως κατὰ τοῦ παρόντος κυρίου τοῦ πράγ-
ματος διὰ τῆς ἐν καλῇ τῇ πίστει ἀρξαιμένης καὶ διὰ δέκα ἐτη ἀνενο-
χλήτως διαρκεσάσης κατοχῆς τοῦ δυνάμει νομίμου τίτλου κεκτημένου
ἀκινήτου. (367—1852).

3

Ἀληθῶς ἐξαιροῦνται τῆς χρησικτησίας τὰ προικτὰ κτήματα, ἀλλ'
ὅταν ἡ χρησικτησία πρόκειται νὰ συμπληρωθῇ κατὰ τῆς συζύγου, ἥτις
λογίζεται ἐπίσης (δικαίω καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ) κυρία αὐτῶν, ἀλλ' ὁ νόμος
οὐ μόνον δὲν κωλύει τὴν δυνάμει τοῦ τῆς προικοκτησίας τίτλου (pro
doti) χρησικτησίαν τῶν δοθέντων τῷ ἀνδρὶ εἰς τρεῖς κτημάτων κατὰ
παντὸς τρίτου, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ῥητῶς καθιεροῖ αὐτὴν. (310—1857).

4

Ἡ ἀραίρεσις γυνέδου χάριν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως οὐκ ἀπαγορεύεται.

στική ἐμποίησις, ὑπὸ τῆς τακτοποιητικῆς ἐπιτροπῆς ἐνεργηθεῖσα, ἐῖς ἰσχυρὸς χρησικτησίας τίτλος δι' ἐκείνον, εἰς οὗν παραχωρεῖται τὸ ἀρθεὶν γήπεδον. (195—1859).

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ.

4

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου δὲν ἐφαρμόζονται εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, αἱ περὶ βεβαίαι· χρονολογίας τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀρχαὶ τοῦ πολιτικοῦ νόμου, ἐκτὸς ἐξαίρεσέων τινῶν, περὶ ὧν ὁ ἴδιος ἐμπορικὸς νόμος προβλέπει, καθότι αἱ ἀρχαὶ αὗται εἰσὶν ἀσυμβίβαστοι μὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν ἀπαιτουμένην ταχύτητα, καλὴν πίστιν, καὶ καθότι ἡ βεβαία τῶν τοιούτων ἐγγράφων χρονολογία δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων (ἄρθρ. 304 καὶ 417. Πολ. Δικονομίας), ἐπομένως εἰς τὸ τῆς οὐσίας δικασμὸν ἀνατίθεται ν' ἀπορραθῇ περὶ τῆς βεβαίας χρονολογίας τῶν μετ' ἐμπορῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ νὰ τὰ παραδεχθῇ ἡ αὐτὴ, ὡς ἐξ ἀποδεικτικῆς ἰσχύος. (88—1853).

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ.

4

Τὸ 680 ἄρθρον τῆς πολιτικῆς Δικονομίας διατάσσει πρὸς τοὺς ὁμοεταίρους ὅτι ἡ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰμὴ μετὰ τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως διὰ τινος δημοσίου φύλλου, δὲν ἐννοεῖ ὅτι δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τοῦ ἐνεργηθῇ μόνον αὐτῇ ἡ διατύπωσις καὶ πρὶν ἢ κατασταθῇ τὸ τελεσιδικεῖν, κατὰ τοὺς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων γενικοὺς ὁρισμοὺς τῆς αὐτῆς Δικονομίας, (ἄρθρ. 185, 600, καὶ 869), διότι ὁ νομοθέτης ἐσκόπει τοῦτο, ἥτελε τὸ διατάξει ἢ ῥητῶς ἢ δι' ἀλλοῦ ὅρων ἀντικειμένων εἰς τοὺς γενικοὺς ὁρισμούς, ὅπερ δὲν ἐπράξεν· οἱ ὅροι τοῦ 680 ἁρθρου, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν ἐκτελεῖται εἰμὴ μετὰ τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ λοιπὰ, οὐ μόνον δὲν ἀντίκειται ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας συμβιβάζεται ἐντελῶς μὲ τοὺς γενικοὺς ὁρισμούς, ὥστε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχωσιν ἀμφότερα, ἥτοι καὶ ἡ τελεσιδικία καὶ ἡ εἰρημένη τοιχοκόλλησις καὶ δημοσίευσις. (9—1860).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1864 ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ 1867. (*)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΝΕΩΤΕΡΑ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΒΑΡΙΑ.

ΣΚΟΠΟΣ τοῦ ἄρθρου 409 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου εἶναι νὰ ὀρίσῃ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ συμβολαίῳ ὅρου ἐλεύθερου ἀβαρίας ἐν ταῖς περιπτώσεσι κατὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχει δικαίωμα ἐγκαταλείψεως, καὶ ἀρχιρῶν πᾶσαν ἀμφισβήτησιν, νὰ κανονίσῃ ὅτι ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι δὲν ἀποκλείει ὁ εἰρημένος ὅρος τὴν περὶ ἀβαρίας ἀγωγὴν τοῦ ἀσφαλισθέντος ἐκ αὐτῇ συμφέρῃ αὐτῷ· τοιοῦτου δὲ ὄντος τοῦ σκοποῦ τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου καὶ διὰ τοῦτο χορηγοῦντος κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ εἰρημένου ὅρου εἰς τὸν ἀσφαλισθέντα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς περὶ ἀβαρίας ἀγωγῆς κατ' ἐκλογὴν τῆς μιᾶς τῶν δύο ἀγωγῶν, ἦγουν τῆς ἐγκαταλείψεως, ἢ τῆς ἀβαρίας, ἀποκλείεται τῆς ἐτέρας, ἔπειτα ὅτι ἐὰν ἐμπροσθεσμως δύναται αὕτη νὰ εἰσυχθῇ, ἐνὸς αὐτῇ ἢ πρότερον ἐκλεχθεῖσα δὲν ἐγένετο δευτῇ ἢ δὲν ἐπεδικάσθη, καὶ ἐν ὅσῳ εἰδικῶς δὲν ὑπάρχουσιν οἱ ὅροι τῆς τελεσιδικίας δὲν δύναται ν' ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτος· κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ Νόμου 130 Πανδ. (50. 17) καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν νόμων 106 καὶ 138 Πανδ. de verd. obligat. (261—1866).

2

Ἡ δάταξις τοῦ ἄρθρου 409 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ἄλλο δὲν ὀρρίζει εἰμὴ ὅτι ἢ ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ τυχὸν συμφωνηθεῖσα ῥήτρα ἐλεύθερον

(*) Ἐν τῷ Εὐρετηρίῳ τούτῳ καταχωροῦνται καὶ τὰ ἐν τῷ πρώτῳ παραλειφθέντα ζητήματα.

ἀβάρια;» δὲν ἀπαλλάττει τῆς ἐνοχῆς περὶ ἀποζημιώσεως τὸν ἀσφαλιστὴν, ὅταν τὸ θαλάσσιον δυστύχημα ᾖ καὶ τοιοῦτου εἶδους ἢ τοιαύτης ἐκτάσεως, ὥστε κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὠρισμένας περιπτώσεις δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἐγκατάλειψιν, ἀλλ' ὅτι ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι θεωρεῖται ὅτι συμφωνηθεῖσα ῥήτρα ὡς μὴ οὕσα καὶ ἐπανερχονται τὰ πράγματα εἰς τοὺς κατὰ Νόμον ὅρους τῶν δικαιοματίων καὶ ὑποχρεώσεων μεταξὺ ἀσφαλιστοῦ καὶ ἀσφαλισθέντος, τούτεστιν ὅτι ὁ ἀσφαλισθεὶς ἔχει ἢ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 369 προαιρετικὴν ἐξουσίαν τῆς ἐγκαταλείψεως ἢ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 377 ἀγωγὴν τῆς ἀβαρίας περὶ πάσης βλάβης, προξενηθείσης εἰς τὸ ἀσφαλισθὲν ἀντικείμενον. (287—4867).

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ.

24

Αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου, κατ' αἵ ἐπὶ πωλήσεως πραγμάτων, μέρος κατ' ἀριθμὸν συνόλου τινος αποτελούντων, ἢ πώλησις δὲν θεωρεῖται τελεία μέχρι τῆς ἐκ τοῦ συνόλου ἀποχωρήσεως τοῦ πωληθέντος μέρους, δὲν ἀποκλείουσι προδήλως τὴν γενομένην τυχὸν ἐναντίαν συμφωνίαν περὶ τῆς μεταδιδίδεως τῆς κυριότητος τοῦ πωληθέντος μέρους καὶ πρὸ τῆς ἐκ τοῦ συνόλου ἀποχωρήσεως αὐτοῦ, καθόσον ἡ τοιαύτη συμφωνία καθιπτώσα τὸν ἀγοραστὴν, μέχρι τῆς ἀποχωρήσεως, συγκύριον μετὰ τοῦ πωλητοῦ ἐπὶ τοῦ ὅλου πράγματι, ἀνάλογως τοῦ πωληθέντος, ὠρισμένου κατ' ἀριθμὸν, μέρους, δὲν ἔχει τι ἀθέμιτον. (143—1864).

25

Κατὰ τὸν Νόμον (τεμ. 57 πρ. Π. 18. 1), ὅταν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως δὲν ὑπάρχῃ τὸ πωλούμενον πρᾶγμα κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ ὀλιγώτερον μέρος, ἰσχύει μὲν ἡ πώλησις, γίνεται ὅμως ἀνάλογος ἐλάττωσις τοῦ τιμήματος. (249—1864).

26

Ἡ κακὴ τοῦ πρώτου πίπτει δὲν ἀπαλλάττει τὸν παραλαβόντα καὶ κερπούμενον τὸ πρᾶγμα ἀγοραστὴν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ καταβαλεῖν τὸ τίμημα, ὅταν δὲν ἐκνικᾶται ἤδη ὡς ἀλλότριον (N. 34 § 3. Π. (18. 1) B. (19. 19. 3), ἀλλὰ μόνον ἀγωγὴν ἐπὶ τῷ διαφέροντι αὐτῷ δύναται νὰ κινήσῃ ἢ τοὶ ἐπὶ ἀποζημιώσῃ, ἐὰν διὰ τὸ ἀλλότριον ᾖ καὶ τὸ πρᾶγμα, δὲν δύναται μέχρις οὗ διὰ παραγραφῆς κατασταθῇ κύριος, νὰ διαθέσῃ αὐτὸ ἐλευθέρως, καὶ ἐντεῦθεν ζημιούται. (B. (19. 8. 30. 41) (149—1864).

27

Κατὰ μὲν τὰ τεμ. 35. § 5—7 62 § 2 τῶν Πκνδ. (18. 1) τεμ. 1 § 1, 4 § 1 5 (18. 6) καὶ Κκδ. (4. 43) ἐὰν ἡ πώλησις ἀπαιτῇ μέτρησιν ἢ ἀριθμὴσιν διὰ νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα τοῦ

πωλουμένου πράγματος ἢ τοῦ τιμήματος, ὁ πρότερον πρὸ τῷ πωλητῇ κίνδυνος τοῦ πράγματος μεταβαίνει εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἂν αὐτός κατέστη ὑπερήμερος, εἰς τὴν μέτρησιν, ἢ ἀριθμικὴν κατὰ δὲ τὴν διάταξιν 3 τῶν Βασ. (53. 7) καὶ τὸ τεμ. 1. § 3 τῶν Πανδ. (58. 6) ἐάν ὁρισθῇ χρόνος τῇ μετρήσει καὶ ἐμποδίσῃ ὁ ἀγοραστής, ἔξεστι τῷ πρῶτῳ ἔχειν τὸν οἶνον, διαμαρτυρομένῳ μέντοι (ἦτοι ἀναγγέλλοντι) τοῦτο πρότερον εἰς τὸν ἀγοραστήν. (190—1865).

28

Ὁ ἀγοραστής, μὴ παραδοθέντος αὐτῷ τοῦ πωληθέντος πράγματος, δικαιούται κατὰ τὸ τεμ. 1. Πρ. τεμ. 21 Π. (19. 1), τὴν διατ. 4, 10, 12 Κώδ. (4. 44) καὶ § 52 Ἀρμ. (γ. γ.) νὰ ζητήσῃ τὸ διαφέρον, καὶ εἰ συμβαίνει τὸ διαφέρον ὑπερβαίνειν τὸ τίμημα. (48—1866).

29

Ἐκ τῶν Βασιλικῶν διατάξεων (10. 4) ἔδ. (10. 28) α. (38. 3) λα. (25. 2) 16 ἐξάγεται ὅτι ἐάν τὴν ἐν ἀτελεῖ ηλικίαν γενομένην πρᾶσιν τέλειος γένόμενος, ἀποδέξῃται ὁ ποτὲ ἀφῆλιξ, κἂν χωρὶς ἀποφάσεως γέγονεν ἡ πρᾶσις, ἔχει αὕτη τὸ βέβαιον, τὸ δὲ τῆς ἐγκρίσεως ἀποτέλεσμα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπεχειρήσῃ, ἢ ἐφ' ἣν ἀναφέρεται νομικὴ πρᾶξις, καὶ διὰ τῆς ἀναδρομικῆς ταύτης δυνάμεως θεωρεῖται ὁ ἐγκρίνων ὡς ἐκφράσας τὴν βούλησιν τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς νομικῆς πράξεως. (408—1866).

ΑΓΩΓΗ.

24

Κατὰ τὸ 530. ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐπὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν, δικάζουσιν ἀνεκκλήτως τὰ πρωτοδικεῖα μέχρι τοῦ ποσῷ τῶν 500 δραχμῶν· ὅταν δὲ πρόκηται νὰ δικασθῶσιν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ πολλοὶ ἀγωγαί, ἦτοι πολλὰ προσωπικὰ δικαιώματα, πρέπει κατὰ γενικὸν κανόνα νὰ ἐξετάζῃται ἐκάστη χωριστὰ πρὸς εὐρεσιντοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλήτου τῆς δίκης· διότι διὰ τῶν ἄρθρων 19. § 3 καὶ 564 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τῶν συγχωρούντων τὴν ἐδίκασιν τῆς ἀνταγωγῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς ἀγωγῆς, σκοπεῖται ἀπλῶς ἡ ἐπιτυχία ταχυτέρας καὶ διὰ μιᾶς δαπάνης ἐκδικάσεως ἀμφοτέρων τῶν διαφορῶν, τῆς τε ἀγωγῆς, καὶ τῆς ἀνταγωγῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τροποποίησις τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας. (171—1857).

25

Κατὰ τοῦ διαχειρισμένου περιουσίαν, οὐχὶ ὡς ἐκτελεστοῦ ἀλλ' ὡς κηδεμόνος, ἀρμόζει κατ' αὐτοῦ ἡ περὶ ἐπιτροπείας ἀγωγή. (Διατ. 1. § 24. διατ. 4. Πανδ. (27. 3) καὶ διατ. 1. § 2. (27. 4) (275—1861).

26

Τὸ πρόωρον τῆς ἀγωγῆς κρίνεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐπιδικάσεως αὐτῆς κατὰ τ' ἄρθρα 158 καὶ 160 τῆς Πολ. Δικονομ. καὶ τὸ τεμ. 16 Π. (5. 3). (166—1864).

27

Τὸ ἄρθρον 475 τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ ἐπιτρέπον τὴν ἐναρξιν νέας δίκης πρὶν ἀποπερατωθῇ κατὰ νόμιμον τρόπον ἡ ἤδη ἀρξαμένη, δὲν ἐμποδίζει τὴν τῆς δευτέρας ἀγωγῆς ἐπίδοσιν, ἣν δύναται νὰ καταστήσῃ ἀναγκαίαν ἐνίοτε ἀμφισβολία τις περὶ τοῦ κύρους τῆς πρώτης ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐννοεῖ προδήλως ν' ἀπαγορεύσῃ μόνον πᾶσαν ἐπὶ τῆς δευτέρας ἀγωγῆς συζήτησιν, καθόσον πᾶσαν τοιαύτην συζήτησιν δύναται νὰ καταστήσῃ ὅλως περιττὴν ἡ τῆς πρώτης ἀγωγῆς ἐκδίκασις. (272—1864).

28

Ἐκ τῶν ἁρθρῶν 448 καὶ 449 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, προκύπτει ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἀθωωθέντος τινός, ἡ κατ' αὐτοῦ πολιτικὴ ἀγωγή δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῶν συνεδρίων, τὸ ὅποιον τότε μόνον εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ αὐτῆς, ὅταν κρυυθῇ ὁ κατηγορούμενος ἐνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων. (6—1865).

29

Ὁ Νόμος 9 Π. (6. 4) ἀποκρούων τὴν γνώμην τοῦ Πογάσου φρονούντος, ὅτι ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή πρέπει ν' ἀπευθύνηται κατὰ τοῦ ἔχοντος τὰ παραγγέλματα νομείως, ἀποφαίνεται ὅτι αὕτη δύναται νὰ κινηθῇ κατὰ παντός ὅστις κατέχει τὸ πρᾶγμα εἴτε ὡς θεματομύτης, εἴτε ὡς μισθωτής, εἴτε ὑφ' οἰανδήποτε ἄλλαν ιδιότητα. (91—1865).

30

Ἡ τοῦ δόλου ἀγωγή εἶναι μὲν προσωπικὴ κινουμένη κατὰ τοῦ τὸν δόλον μεταχειρισμένου καὶ οὐχὶ κατὰ τρίτου. (134—1865).

31

Αἱ ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν ὑπαγόμεναι ἀγωγαὶ δὲν λαμβάνουσι τὸν τῆς συνοπτικῆς ὑποθέσεως χαρακτῆρα, ὅταν ἐνεκὰ ἰδιατέρων λόγων ἀπαλλάττωνται τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποπειράς. (297—1865).

32

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας δικαστικὴν κατακύρωσιν στρεφάς τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τοῦ ὁ ἀναιρεσιζήτης ἐξήγησε νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη (ἀναιρεσίβλητος) εἰς τὴν ἐκκένωσιν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν παράδοσιν τῆς ῥηθείσης οἰκίας ἐν ᾗ κατοικεῖ αὕτη, ἀντιταξάσης δὲ τῆς ἐναγομένης πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, ὅτι δὲν ὑποχρεῖται εἰς τὴν ἐκκένωσιν, διότι τῆς οἰκίας οὗσης προικῆς αὐτῆς, πᾶσα πρᾶξις ἀπαλλο-

τριώσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς συνομολογηθείσα, οὐδεμίαν ἔχει κατ' αὐτῆς ἰσχύν, τὸ ἐφτεῖον, σύμφωνα μὲ πᾶς περὶ τοῦ εἶδους τῶν ἀγωγῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, χαρακτηρεῖται τὴν ἀγωγὴν ὡς κατὰ τρίτου νομῶς ἐγειρομένην καὶ εἰς τίτλον κυριότητος στηριζομένην, προσέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐγαγομένης. (5—1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τῆς Πολ. Δικονομίας, συνδυαζόμενον μὲ τὰ ἄρθρα β, 342 καὶ 404 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τὸ Δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς Πολ. ἀγωγῆς, εἰμὴ κατ' αἰτησὶν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τούτου, ὀρεῖται ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, δυναμένου νὰ εἰσαγάγῃ μετὰ ταῦτα αὐτὴν ἐνώπιον τῶν Πολ. Δικαστηρίων, ἀδιάφορον δὲ ἐν ἡ Πολιτικῇ ἀγωγῇ ἐπεδικάσθῃ διὰ τῆς ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου ἐκδοθείσης, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ δι' ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ Γραμματέως προσβληθείσης· Ποιν. ἀποφάσεις, ἂν κατὰ τοὺς ὁρίστους τῶν ἄρθρ. 339 καὶ 403 τῆς Ποιν. Δικονομίας, διὰ τῆς γενομένης ἀνακοπῆς καθίσταται ὁλοσχερῶς ἄκυρος ἡ ἀνακοπή κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐξόδων τῆς καὶ ἐρήμην δικδικατίας. (177—1866).

34

Ἡ ὑπαρξὶς ἐκτελεστοῦ συμβολαίου καὶ ἡ ἀπλὴ μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπίδοσις αὐτοῦ, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ κατάσχεσις, δὲν ἀποτελεῖ δίκην τινὴ καλύουσαν τὴν ἔγερσιν τῆς ἐκ τοῦ συμβολαίου τούτου πηγαζούσης ἀγωγῆς. (220—1866).

35

Νομοθετηθέντος ὅτι ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου εἶναι οὐχὶ τὸ ἄτομον, ἀλλ' ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργός, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ σημείωσις τῆς ὀνοματεπωνυμίας καὶ κατοικίας τοῦ εκπροσωποῦντος τὸ δημόσιον ὑπουργοῦ. (314—1863).

36

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἐνάγων δύναται νὰ κινησῇ τὴν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγὴν του, ὅταν τοῦτο ἀνητῇ ν' ἀποδώσῃ αὐτῷ τὰ δίκαιά του, ἀρνείται δὲ τὸ δημόσιον, οὐ μόνον ὅταν δὲν ἀναγνωρίζῃ τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἀντιδίκου του, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁμολογοῦν αὐτάς, ἀρνῇται τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὀφειλομένου, τοὔτέστιν ἀναβάλλει τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἐνάγοντος· διότι ἔργῳ προσβολῆς τῶν ἀλλοτρίων δικαίων ἀπατελεῖ τοῦτο, ἀγωγὴ δὲ γινώσκει καὶ κατὰ τοῦ ἔργῳ προσβάλλοντος τὰ δίκαια τῶν ἄλλων. (329—1866).

37

Καὶ ὅταν ὁ διάδικος ὁμολογῇ μὲν τοὺς ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀγωγή ἢ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρισμούς, ἀντικρούη δὲ ὅπως δῆποτε τὴν ἀγωγήν ἢ ἐνστάσιν, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν ὡς ὁμολογουμένην, ὅταν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς ἢ ἐνστάσεως, ἀπαιτῆται τι ὅπερ ὁ ἐνάγων ἢ ἐνιστάμενος δὲν προτείνει, καὶ ἐπομένως οὐδὲ ὁ ἀντίδικός του ὁμολογῇ (ἄρθρ. 244, 248 καὶ 250 τῆς Πολιτ. Δικονομίας). (454—1866).

38

Οὔτε τὸ ἄρθρ. 409 οὔτε ἄλλο τι τοῦ Ἐμπορ. Νόμου διαλαμβάνει ὅτι ἐξασκηθεῖσθαι ἀπαξ, ἀλλὰ μὴ ἐπιδικασθεῖσθαι ὡς ἰσχυρᾶς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως προαιρετικῆς ἀγωγῆς, ἀποκλείεται ἡ τῆς ἀδαρίας ἀγωγή, τὸ δὲ ἀστυκὸν ἐν ἰσχύει δίκαιον, ὅσας ἐπιτρέπωνται δύο ἀγωγαί, μόνον ὡς ἰδιαιτὰ καὶ ὠρισμένα περιπτώσεις, διατάσσει ἐξαιρετικῶς ὅτι ἡ ἐξάσκησις τῆς μιᾶς ἀποκλείει τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐτέρας, οὐδαμοῦ δὲ καθιεροῖ, ὡς γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, ὅτι ὅσας ὁ Νόμος ἐπιτρέπη δύο ἀγωγᾶς, ἡ ἀπλὴ ἐξάσκησις τῆς μιᾶς (ὅταν δὲν ἐπιδικάσθῃ), ἀποκλείει τὴν τῆς ἐτέρας, ἀλλὰ μάλιστα τὸ ἐναντίον. (Ν. 130, Δ. 50. 17). (287—1867).

ΑΙΤΗΣΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ.

3

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Διατάγματος τῆς 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως τῶν δῆμων κλπ. ὅταν ἡ τῆς θεραπείας αἴτησις ὑπεβλήθῃ ἐγκαίρως, παρέλειψε δὲ μόνον ὁ ἐνάγων νὰ ἐπισυνάψῃ ἐν τῇ κλήσει τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀρνητικῆς ἀπαιτήσεως, ἢ τῆς σιωπῆς τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, ἢ ἐκ τούτου πηγάζουσα ἀκυρότης καλύπτεται ἐὰν, ὁ τοῦ ἐναγομένου δήμου ἀντιπρόσωπος, παραλάβῃ τὴν κλήσιν παραιτούμενος οὕτω τοῦ δικαιώματος, ὅπερ τῷ χορηγῇ ὁ Νόμος ν' ἀρνηθῇ τὴν παραλαβὴν αὐτῆς. (4—1864).

4

Ἡ αἴτησις θεραπείας δὲν ἐπιφέρει ὅλα τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἄρθρου 156 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ἐπομένως οὔτε τὴν παραγραφὴν διακόπτει. (176—1867).

ΑΚΥΡΟΤΗΣ.

14

Δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἢ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τοῦ κλητῆρος σημειώσις τῆς λέξεως «Πρωτοδικῶν» ἀντὶ «Ἐφετῶν», ὅταν ἐκ τῶν λοιπῶν γεγονότων ἐξάγῃται ὅτι περὶ τῆς τῶν Ἐφετῶν ἀποφάσεως πρόκειται. (14—1856).

15

Τὸ ἄρθρον 957 τῆς Πολιτ. Δικονομίας δὲν διατάττει ἵνα, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως, ἀναφέρηται ῥητῶς ἐν αὐτῇ ἡ ἔκτασις τοῦ κατασχεθέντος ἀκινήτου· ἐπομένως ἀρκεῖ νὰ ἐξάγηται αὕτη ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει περιγραφῆς τοῦ κτήματος. (327—1866).

ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ.

1

Πράξις τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, χαρακτηρίζουσα τοὺς ἐνόχους μόνον κατὰ τὸ εἶδος τῶν διαπραχθέντων ὑπ' αὐτῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἀπαγορεύουσα τὴν περαιτέρω καταδίωξιν αὐτῶν ἢ τὴν περαιτέρω ἐκτέλεσιν τῶν κατὰ τῶν ἰδίων ἐκδοθεῖσων ποινικῶν ἀποφάσεων καὶ τείνουσα εἰς τὸ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἐνοχλήν, ἀμνηστίας πράξις εἶναι, καὶ ὡς τοιαύτη κρίνεται καὶ ὡς πρὸς τοὺς καταδικασθέντας ἥδη, καὶ οὐχὶ ὡς πράξις χάριτος, ἥτις διαφέρει τῆς ἀμνηστίας κατὰ τὸ περιεχόμενον καὶ τὰ ἀποτελέσματα, καθόσον διὰ μὲν τῆς χάριτος χαρίζεται ἡ ποινὴ ὠρισμένοις πρῶσώποις, ἅτινα διὰ τοῦτο ὀνομαζόνται, μένουν δὲ ἀνεξάλειπτα ἢτε ἐνοχὴ καὶ τὸ ἐγκλημα μετὰ τῶν συνεπειῶν του καὶ ἡ καταδίκη· διὰ δὲ τῆς ἀμνηστίας κηρύττονται πρὸ τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας τὰ πεπραγμένα μὴ ἀξιοποινα καὶ διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται πᾶσα περαιτέρω καταδίωξις, ἀποκαθίστανται δὲ διὰ τοῦτο οἱ ἀμνηστευόμενοι συνεπῶς εἰς ὅλα τὰ πολιτικὰ καὶ λοιπὰ δικαιώματά των, ὧν ἐστερήθησαν ἔνεκα τῆς καταδίωξεως ἢ καταδίκης αὐτῶν. (Dallos amnistie § 137). (137—1865).

2

Ἡ τῶν ὑποδίκων τε καὶ καταδίκων παρὰ τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν Ὀκτωβριανὴν μεταπολίτευσιν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπελευθέρωσις, εἰς ἣν ἡ κατόπιν συνελθοῦσα ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐρμηνευτικῶς ἔδωκε χαρακτῆρα ἀμνηστίας καὶ χάριτος (Προκτικὰ Συνελεύσ. 9 Ὀκτωβρίου 1863 καὶ 10 Ἰανουαρίου 1864) θεωρουμένη κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ἀμνηστία μόνον ὡς πρὸς τοὺς ὑποδίκους, δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς πρὸς τοὺς καταδίκους εἰμὴ ὡς χάρις, ἥτις, κατὰ τὸ ἄρθρον 548. § 2 τῆς Ποινικ. Δικονομίας μόνον τὴν καταργηθεῖσαν ποινὴν ἀναιροῦσα, δὲν ἀπαλλάττει αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐπιβληθέντων αὐτοῖς ἐξόδων τῆς ποινικῆς διαδικασίας. (4—1867).

ΑΝΑΓΩΓΗ.

2

Κατὰ τὸ Ῥωμ. Δίκαιον καὶ ἰδίως τὸν Νόμον 1 § 13 π. (27. 3) χορηγεῖται πρὸς τὸν εἰς ὁλόκληρον συνοφειλέτην τὸν καταδικασθέντα εἰς ὅλον τὸ ποσὸν τοῦ χρέους, καὶ ἐκτελέσαντα τὴν ἀπόφασιν, ἀναγωγὴ

γῇ κατὰ τῶν λοιπῶν συνοφειλετῶν πρὸς ἀπότισιν τοῦ ἐπιβάλλοντος ἐκαστῶ αὐτῶν μέρους. (51—1864).

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΙΡΕΤΗΡΙΟΝ.

24

Κατὰ τὸ ἄρθρον 812. ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιτρέπεται μὲν κατ' ἐξαίρεσιν αἴτησις ἀναίρεσως κατὰ παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποράσεως τῶν ἐρετῶν, ὅταν ἐξεδόθῃ κατ' ἐρεσιν ἄλλης περὶ ἀποδείξεως τῶν πρωτοδικῶν, ἀλλ' ἐπιτρέπεται μόνον, καθόσον οἱ τῆς ἀναίρεσως λόγοι περιστρέφονται εἰς παράφασιν νόμου σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποδείξεως ζήτημα· κατ' ἀποράσεων δὲ ἀπαρρίπτουσιν ἐνστάσεις, δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις πρὸς τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὁριστικῆς, διότι αὐταὶ δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐξαίρεσιν, οὐδ' ἀποπερατοῦσι τὴν δίκην καὶ δύνανται ν' ἀνακληθῶσι μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς (ἄρθρ. 150, 181, 583, 749 καὶ 812 τῆς Πολ. Δικονομίας. (190—1856).

25

Κατὰ τ' ἄρθρα 519 καὶ 518. ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ ἀνέκλητοι ἀποράσεις τῶν εἰρηνοδικῶν, καὶ ὅταν διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος προσδίστανται, μόνον εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσως μέσον ὑπάκεινται· τὸ δὲ 738 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν ἀνεκκλητῶς ἐκδιδομένας ἀποφάσεις. (231—1856).

26

Καὶ ἂν ἐτάχθῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀτελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς θέμα ἀποδείξεως, ἐπὶ δὲν ἐκδοθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τοιοῦτου θέματος ὁριστικὴ ἀπόφασις, παραβιάζουσα τὸν νόμον, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως. (49—1856). Σύμφωνα καὶ ἡ 97 ἰδίᾳ ἐτους.

27

Ἐκ τῆς ἀντιφάσεως τῆς προδικαστικῆς πρὸς τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου τινός, δὲν δύναται νὰ παρχθῇ λόγος ἀναίρεσως, ὡς ἀνακαλουμένης σιωπηλῶς τῆς προδικαστικῆς διὰ τῆς ὁριστικῆς. (235—1856).

28

Τὸ ζήτημα ἐὰν ἀπεδέχθῃ τι· ἢ μὴ ἀπόρσιν τινα, εἶναι τῆς οὐσίας καὶ δὲν παράγεται ἐξ αὐτοῦ λόγος ἀναίρεσως. (107—1856).

29

Κατὰ τὸ 810 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν τὸ δικαστήριον προσέβαλεν ἢ ἐζήγησεν ἐμφαλμένως πράγματα καὶ ἰδίως τὸ περιεχόμενον συμβολαίου ἢ ἄλλου ἐγγράφου.

καὶ μόνον ὅταν ἡ ἐρμηνεία δὲν ἀνήγεται ἀπλῶς εἰς πράγματα, ἀλλὰ προσέβαλλε κανόνας τοῦ δικαίου, δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη ψευδὴς ἐρμηνεία ὡς λόγος ἀναιρέσεως, ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ἀδιστακτως, ὅτι ὅταν ἡ ἀπόφασις τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου περιορίζηται εἰς τὴν ἐρμηνείαν συμβολαίου, ἢ εἰς τὴν ἐκτίμησιν συμφωνίας τινος, καὶ ἂν ᾔθελεν ὑποπέσῃ τοῦτο εἰς πλάνην, ἡ πλάνη αὕτη, ἥτις ἐνδέχεται νὰ βλάπτῃ τὸ συμφέρον τοῦ ενός τῶν διαδίκων, ἢμπορεῖ μὲν νὰ ᾔναι κακὴ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως (mal. judge), ἥτις καὶ αὕτη διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, δὲν δύναται ὁμῶς νὰ ᾔναι λόγος ἀναιρέσεως, καθότι αἱ ἰδιωτικαὶ συμφωνίαι θεωροῦνται μὲν ὡς νόμος, εἶναι ὁμῶς νόμοι ἰδιωτικοὶ μεταξὺ τῶν μερῶν, καὶ τὸ ἀνώτατον δικαστήριον δὲν εἶναι ὑπόχρεων εἰμὴ εἰς τὴν συντήρησιν τῶν δημοσίων νόμων, ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Ἄρειος Πάγος ὀφείλει νὰ ἐκλαμβάνῃ τὰ πράγματα ὅποια τὰ ἐθεώρησεν τὸ κατώτατον δικαστήριον, καὶ τότε μόνον ἀναίρει, ἂν ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων τὸ δικαστήριον τοῦτο δὲν ἐφῆρμεναι δικαίως τὸν προσήκοντα νόμον, ἢ προσέβαλε διὰ τῆς ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου κανόνας τοῦ δικαίου, ἄλλως καθίσταται ἀπρόσβλητος ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ. (63—1845).

30

Ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάττει τοῦ Ἑλεγκ. Συνεδρίου ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ἀποδεικτικὸν τοῦ ταμίᾳ περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους του, καὶ τοῦ περὶ ἀποτυχίας προστίμου, ἄλλως ἡ ἀναίρεσις εἶναι ἀπαράδεκτος. (7—1852). Σύμφωνας καὶ ἡ 342 ἰδίου ἔτους.

31

Ἄν καὶ εἰς ἓνα τῶν κατὰ τὴν ἔφεσιν διαδίκων δὲν ἐκοινοποιήθῃ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, δὲν ἔπεται ὅτι αὕτη εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ διὰ τοῦς ἄλλους εἰς οὓς ἐπεδόθη. (166—1861).

32

Ἄν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 371 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ προσδιορίζουσα τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ ὅρκος, καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς δηλώσεως καὶ δόσεως αὐτοῦ ἀπόφασις, εἶναι παρεμπιπτούσα, καίτοι περιέχουσα τὰ αποτελέσματα τοῦ ὅρκου ὡς ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ὁρκοδοσίας διατασσόμενα, καὶ δὲν ὑπάγεται ἡ τοιαύτη εἰς ἀναίρεσιν (Πολ. Δικονομ. ἄρθρον 812), οὐχ ἥττον ὁμῶς ἡ ἀναίρεσις εἶναι δεκτὴ, καθόσον ἀφορᾷ τοῦς περιστρεφόμενους λόγους εἰς τὴν δι' αὐτῆς διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν, καθόσον κατὰ τὸ ἄνω 812 ἄρθρον τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων, ὅταν ἡ πρωτόδικος περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ Ἐφετῆου ἔμεινεν ἡ αὐτή. (219—1861).

33

Ἐάν τὸ Δικαστήριον σημειώσῃ εἰς πίστωσιν ἀνώτερον ποσὸν τοῦ ὑπάρχοντος κατὰ λάθος, τοῦτο δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ἀλλ' ἀφορᾷ λογιστικὸν λάθος, τοῦ ὁποίου τὴν διόρθωσιν δύναται νὰ διατάξῃ τὸ αὐτὸ Δικαστήριον. (288—1861).

34

Ὁ τῆς κακῆς συνδέσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν λόγος, μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὸ Ἐφετεῖον, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 811 § 2. τῆς Πολιτικ. Δικονομίας. (17—1864).

35

Κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον συγχωρεῖται μὲν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου, δι' ὧν ἐπικυροῦται πρωτοδικὸς περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐκεῖνοι μόνον οἱ ἀναιρέσεως λόγοι εἰσι δεκτοί, ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν καὶ ἀφορῶσι περιστατικὰ σχέσιν ἔχοντα εἰς αὐτήν. (35—1864).

36

Κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 1. τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν τὸ Δικαστήριον ἐφήρμοσε τὸν Νόμον λίαν περιορισμένως. (53—1864).

37

Κατὰ τὸ ἄρθρον 811 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἐξαίρέσεων, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ἐνεκα λόγων περὶ ὧν δὲν ἀπεφάσισε τὸ κατώτερον Δικαστήριον. (161—1864).

38

Κατὰ τὸν § 3. τοῦ ἁρθρου 812 συνδυασμένον μὲ τὸν § 2 τοῦ ἁρθρου 808 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον εἶναι δεκτὸν κατ' ἀποφάσεως παρεμπιπτούσης μὲν περὶ ἀποδείξεως, ἀπορρίπτουσης ὅμως τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Ἐμποροδικαίου λόγῳ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου ἐστάσιν (341—1864).

39

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 789 καὶ 813 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἐν μέρει ἀποδοχὴ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν καθίστησιν ἀπαράδεκτον τὴν τῆς ἀναιρέσεως αἴτησιν, ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια εἰς τὰ ὁποῖα δὲν συγκατετέθη ὁ ἀναιρέσειων. (73—1865).

40

Ἀναίρεσις ἐνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας Νόμου, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ, ὅταν, καίτοι ἐσφαλμένης οὔσης τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν περιέχεται εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος αὐτῆς ῥητὴ ἀπει-

θείας ἢ ἐκ πλαγίου παράβασις τῶν σαφῶν ὁρισμῶν τοῦ Νόμου. (104—1865)

41

Διὰ τοῦ ἄρθρου 812 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαγορεύεται ἡ ἀναίρεσις ἀποφάσεων μὴ μνημονευομένων ῥητῶς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἐπομένως τοῦ ἐδάφίου τρίτου τοῦ εἰρημένου ἄρθρου μνημονεύοντος μόνον τῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποδείξεως, καθ' ὧν ἐγενετο ἔρσις, ὡς ὑποκειμένων εἰς ἀναίρεσιν καὶ πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, ἤτοι μόνον τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων τῶν πρωτοδικῶν, ἢ ἐπὶ ἐφέσεως κατὰ τοιαύτης ἀποφάσεως ἐκδιδόμενη ἀπόφασις τῶν Ἐρετῶν, τότε μόνον δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως, ὅταν κυροῖ τὴν ἐκκληθεῖσαν, ἀνεπίδεκτος δὲ εἶναι τοῦ ἐπιδίκου τούτου μέσου πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, ὅταν μεταρρυθμίζῃ τὴν πρωτόδικον· διότι τὸ εἰρημένον ἐδάφιον λέγον ὅτι κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν πράξεων εἶναι δεκτὸν τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον ἕνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων κατὰ τὸ ἄρθρον 868, ἢ ἐάν κατὰ τὸ ἄρθρον 181 ἐγινεν ἔρσις κατ' αὐτῶν, ῥητῶς ἐπιτρέπει δι' ἄλλους λόγους τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως μόνον τῷ ἐκκαλοῦντι καὶ τούτῳ οὐχὶ πάντοτε, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἐρετείου κυρώσαντος τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, τὸ τῆς ἐφέσεως ἔνδικον μέσον μάταιον ὄλως ἀποβῇ. (15—1866).

42

Τὸ ἄρθρον 810 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἀπαιτεῖ ν' ἀναφερῇται ἐν τῇ αἰτήτῃ ἀναίρεσεως καὶ μεταξὺ τίνων διαδίκων ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. (138—1866).

43

Ὁ μὴ προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὀρεῖται νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς συζήτησιν ὁ ἀναιρεσιζήτης, δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως, διότι τοιοῦτον προσδιορισμὸν δὲν ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 819 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐξ ἐναντίας ἡ πρὸς συζήτησιν ἡμέρα προσδιορίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 821 καὶ 822 τῆς Πολ. Δικονομίας. (138—1866).

44

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 821 καὶ 517 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, δύναται νὰ προστεθῶσι νέοι λόγοι, ἀλλὰ τὰ ἐντεῦθεν προξηνηθέντα ἔξοδα πληρώνονται παρὰ τοῦ προξηνήσαντος αὐτὰ διαδίκου. (138—1866).

45

Ἐπιτρέπει κατὰ τὸ ἐλ. 3 τοῦ ἄρθρου 812 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ ἔκτακτον τῆς ἀναίρεσεως μέσον κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεων ἀποφάσεων.

τῶν ἐρετῶν, ὁσάκις αὐται ἐπικυροῦσι παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ἀλλὰ διὰ λόγους ἀναγομένους εἰς τὴν ἐπιτραπίσαν ἀπόδειξιν. (161—1866).

46

Ὁ Νόμος ἀρῆκεν ἐντελῶς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας τὸ ζήτημα τῆς ἀνακλήσεως τῶν μὴ ὁριστικῶν ἀποφάσεων, καὶ δὲν δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναίρεσως ἐκ τούτου. (241—1866).

47

Δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν τὸ Δικαστήριον ἐφήρμωσεν λίαν περιορισμένως τὸν Νόμον. (403—1866).

48

Κατὰ τ' ἄρθρα 812 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς ἀναίρεσιν ὑπόκειται πᾶσα ὁριστικὴ τελεσιδικία ἀποφάσις, τὸ δὲ ἄρθρον 345 τοῦ ΡΙΣΤ' περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ὁρίζει μὲν εἰδικῶς ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἀντιδρήσεων τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐξαίρεσιν τοῦ προεκτεθέντος κανόνος, ἀλλ' ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, ὥσθ' ὅσα μόνον τὴν τοῦ πρωτοδικείου ἀπόφασιν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς τῶν Ἐρετῶν ἀποφάσεως, καθόσον οὐδεμία ἐπέκτασις ἐξαιρετικῆς διατάξεως ἐπιτρέπεται. (330—1867).

49

Ἡ παρεξήγησις τοῦ περιεχομένου τοῦ συναλλάγματος ἢ ἄλλον ἐγγράφου, καὶ ἐπομένως καὶ τῆς ἀγωγῆς ἢ τῶν προτάσεων, δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσως κατὰ τὸ ἄρθρον 810 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν δὲν προτείνηται παράθεσις ἐρμηνευτικοῦ τινὸς κανόνος. (344—1867).

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ.

5

Οὐδεὶς νόμος ἀπχορεύει εἰς τὰ δικαστήρια νὰ μεταβάλλωσι διὰ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως τὰς σκέψεις προηγουμένης παρεμπιπτούσης, ἂν τὰς θεωρήσωσιν ἐσφαλμέναις, ἐξ ἐναντίας ὁ νόμος παρῶν εἰς τὰ δικαστήρια τὸ δικαίωμα καὶ αὐτὸ τὸ διατακτικὸν τῶν παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων τῶν ν' ἀνακαλέσωσιν εἴτε ῥητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, ἂν πεισθῶσιν ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη (ἄρθρον 180 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας). (169—1851).

6

Κατὰ τ' ἄρθρα 180, 181 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικονομίας ὑπόκεινται μὲν εἰς ἀνάκλησιν μέχρι τῆς ἐλθέσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, καὶ διὰ τοῦτο συγχρόνως μὲ αὐτὴν ἐκκαλοῦνται αἱ παρεμπιπτούσαι καὶ προπαρασκευαστικαὶ ἀποφάσεις, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τοὺς παρεμπιπτοντας καὶ προπαρασκευαστικούς ὁρισμούς αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς

πρὸς τὰς ἐν αὐταῖς περιεχομένας τυχόν ὀριστικὰς διατάξεις, κατὰ τῶν ὁποίων δύναται νὰ γίνη ἔρεσις μόνον ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 752 § 2 ὀρισθείσης προθεσμίας. (54—1865).

7

Κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικονομίας τὰ δικαστήρια δύνανται αὐθορμήτως μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ν' ἀνακαλῶσι τὰς παρεπιπτούσας καὶ προδικαστικὰς ἀποφάσεις των, ἀλλὰ κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας, ἢ ἄλλου Νόμου, ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς διαδίκους νὰ ζητῶσι τὴν ἀνάκλησιν αὐτῶν. (55—1866).

8

Κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικονομίας οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὸ δικαστήριον παρεπιπτούσαν αἴτησιν περὶ ἀνακλήσεως τῶν μὴ ὀριστικῶν ἀποφάσεών των, ἀλλ' ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι μόνον δικαίωμα τοῦ δικαστηρίου. (62—1866).

ΑΝΑΚΟΠΗ.

18

Ἀνακοπὴ γενομένη μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν καὶ τὴν εἰς τὸ πλειστηριασθὲν κτῆμα ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κατὰ τῆς γενομένης ἐκτελέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὑπάγεται εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν, εἰσαγομένη ὡς κυρία ἀγωγὴ (ἄρθρ. 235 καὶ 236 τῆς Πολ. Δικονομίας συνδ. μετὰ τὸ 871 τῆς αὐτῆς.) (273 καὶ 304—1861).

19

Τὰ ἄρθρα 598, 237 καὶ 620 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἀπαιτοῦν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ περιέχῃ τὸ ἔγγραφο τῆς ἀνακοπῆς ῥητὴν κλῆσιν πρὸς ἐμφάνησιν, ἀφοῦ ἐκ τῶν λοιπῶν στοιχείων τῶν ἐγγράφων ἐξάγεται ὅτι δι' αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος ἤνθει νὰ δικασθῇ ὁ ἀνκλόπτων κατ' ἀντιμωλίαν μετὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἐνώπιον τοῦ σημειουμένου ἐν τῇ ἀνακοπῇ δικαστηρίου. (58—1864).

20

Τὸ 610 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας ἐκφράζον, ὅτι ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ ἐναντίον τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 602—609 ἐρήμην ἐκδοτέων ἀποφάσεων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 596—599 ὀρισμένα, δὲν ἐννοεῖ προφανῶς ὅτι εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τὰ εἰρημένα ἄρθρα 602—609 ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν μὴ ἐμφάνισιν ἐνὸς κλητευομένου προσώπου, ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ παρὰ τούτου ἕνεκα τῆς ἀπολείψεώς του, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐκείνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δυνάμει τῶν ῥητῶς ὄρων τῶν προηγουμένων ἄρθρων, αἱ ἀποφάσεις εἰσὶν ἐρήμην ἐκδοτέαι. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 604 § 2. ἐμφανισθέντων μόνον τοῦ ἐνά-

γοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ἀπολειπομένου, τοῦ πρὸς ἐγγύησιν καὶ τευθέντος, συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις κατ' ἀντιμωλίαν μεταξὺ τῶν ἀτέρω ἐμφανισθέντων κυρίων διαδίκων, καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἀπαλειπόμενον εἰς ἐγγύησιν ὑπόχρεων, δὲν δικάζεται οὗτος ἐρήμην, ἀλλὰ παμπέμπεται ἀπλῶς ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἢ ἐγγυήσεως κατ' αὐτοῦ ἀγῆ, εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Ἐπομένως δὲν ἔχει δικαίωμα ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀπαγγελθείσης κατ' ἀντιμωλίαν μεταξὺ τῶν κυρίως διαδίκων ἀποφάσεως, ὁ πρὸς ἀποζημίωσιν προσκληθεὶς ἐγγυητὴς καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς. (78—1864).

21

Πᾶς τρίτος, ὅστις κατὰ τινα μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῇ δίκην ἔχει δίκον συμφέρον, δύναται ἢ νὰ παρεμβῇ εἰς ταύτην, ἢ ν' ἀνακόψῃ πρᾶξιν ἐπὶ τῆς ὁποίας παραβιάζονται τυχόν τὰ δικαιώματα αὐτοῦ· οὐδεὶς δὲ Νόμος ἀπαγορεύει τῷ δανειστῇ ν' ἀνακόψῃ τὴν παρ' ἄλλου δανειστοῦ ἐνεργηθεῖσαν ἐπὶ περιουσίας τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου κατάχρησιν. (275—1864).

22

Οὐδεμία τοῦ Νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον κατὰ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐρήμην ἀποφάσεων. (275—1864).

23

Κατὰ μὲν τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 774, 598 καὶ 507 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ δις συνεχῶς ἐρήμην δικασθεὶς περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ καταδικασθεὶς, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐκ νέου συζήτησιν αὐτῆς, προσβάλλων δι' ἀνακοπῆς τὴν δευτέραν ἀπόφασιν, καὶ δὲ τὸ ἄρθρον 834 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ ἀναίρεσις ἀποφάσεως μὴ ἐπιτίθεται τοῖς διαδίκους εἰς τὴν ἦσαν στάσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀνακοπῆς ἀποφάσεως, καὶ διὰ τοῦτο ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ἥτις ἐκκρεμῇ ἐκ νέου, συνεπεῖς ἀνακοπῇ, ὑπόθεσιν, ἐκδικασθεῖσαν ἤδη διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ὁ ἐρήμην δικασθεὶς, ἐν καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνακρίτου, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ δίκη δὲν ἐμφανισθῇ καὶ ἐρήμην καταδικασθῇ, θεωρεῖται κατὰ τὰς εἰρημένους διατάξεις, ὡς δις συνεχῶς ἐρήμην δικασθεὶς περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, καὶ δὲν ἔλαβε διὰ τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔνδικον μέσον κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. (186—1866).

ΑΝΑΤΡΟΠΗ.

11

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 473 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶσα δίκη ἐξαιρετικῶς δι' ἀνατροπῆς, ὅταν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησεν κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 481 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ ἀνατροπὴ γίνεται αὐτοδικαίως, ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγώ-

ἐὰν, πρὶν δοθῇ αὕτη, ἡ ἀμελήσας διαδίκος ἐπιχειρήσῃ πράξιν τινα ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης· ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων τούτων προκύπτει ὅτι, ἀφοῦ μόνον μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀνευ ἐξακολούθησεως τῆς δίκης, ὀφείλει ὁ ἀμελήσας διαδίκος πρὸς κάλυψιν τῆς ἀνατροπῆς, νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὸς ἰδίῳ, πράξιν τινα ἔγκυρον καὶ νόμιμον, πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἔπεται ἀναγκαιῶς ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν τριῶν ἐτῶν, πᾶσα γενομένη πράξις παρὰ τινος τῶν διαδίκων ἀδιακρίτως, καὶ τείνουσα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὸ πέρας τῆς δίκης, διακόπτεται ἐπίσης τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν· ὅτι δὲ καὶ ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς δίκης γενομένη παρὰ τινος τῶν διαδίκων πρὶν τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας εἶναι πράξις νόμιμος καὶ ἔγκυρος, ὡς πράξις δικαστικὴ, τείνουσα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὸ πέρας τῆς δίκης, προκύπτει ἐκ τῶν ἁρθρῶν 570—579 τῆς αὐτῆς δικονομίας. (79—1850).

12

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 483. § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀνατροπὴ τῆς κατ' ἐρεσιν δίκης δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἣς ἐξεδόθη ἡ ἐκκληθεῖσα παρεμπύπτασα ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἀλλὰ καθίστασι τελεσιδικίαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην μὴ ὑποκειμένην πλέον εἰς ἐφεσιν, ἀδιάφορον δὲ ἂν τὸ Ἐρστειὸν ἀναφέρῃ ἀπλῶς ὅτι μεταρρυθμίζει ἤδη αὐτὴν διὰ παρεμπιπτούσης περὶ ἀπεδείξεως ἀποφασέως τοῦ χωρὶς συνάμα νὰ διαλάβῃ μεταρρυθμιστικὰς περὶ τὴν οὐσίαν διατάξεις, αἵτινες μόναι ἀποτελοῦσαι τὴν μεταρρυθμίσιν, μηδενίζουσι τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐρεσίμου δίκης, ὅλαι αἱ κατ' αὐτὴν ἐκδοθεῖσαι παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις στεροῦνται τοῦ κύρους αὐτῶν καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὰς μεταχειρισθῇ. (ἄρθρ. 483. § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας). (352—1854). Σύμφωνας καὶ ἡ 22—1855 ἔχοντα οὕτω:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 483 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀνατροπὴ τῆς κατ' ἐρεσιν δίκης δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἣς ἐξεδόθη ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἀποστέννυται ὅλη ἡ κατ' ἐρεσιν δίκη μετὰ πηκτῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς δίκης τούτης, καὶ τὰ πράγματα μένουσι εἰς τὴν στάσιν εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἐρέσεως, καὶ διὰ τοῦτο, πρὸς ἐκφυγὴν τῆς γενικῆς ἀρχῆς ταύτης, ὁ § 3 τοῦ ἁρθροῦ 413 λέγει ἰδιαιζόντως, ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς κατ' ἐρεσιν δίκης καθίστασι τελεσιδικίαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἣν οὐ μὴ ὑποκειμένην πλέον εἰς ἐφεσιν, ἀδιάφορον δὲ ἂν τὸ κατ' ἐρεσιν δικάζον δικαστήριον ἐξέλκῃ· τυχὸν ἀπόφασιν παρεμπιπτούσαν περὶ ἀποδείξεως, ἀντὶ τούτου ἀπλῶς ὅτι μεταρρυθμίζει τὴν πρωτόδικον,

χωρίς συνάμα νὰ διελκυσθῇ μεταρρυθμιστικὰς περὶ τὴν οὐσίαν δικτάξεις, αἵτινες μόναι, ἀποτελοῦσαι τὴν μεταρρύθμισιν, μηδενίζουσι τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐφεσίμου δίκης ὅλαι αἱ κατ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαι παρεμπόπτουσαι ἀποφάσεις στεροῦνται τοῦ κύρους αὐτῶν καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὰς μεταχειρισθῇ (ἄρθρ. 483. § 4 Πολ. Δικονομίας).

43

Κατὰ τὸ 550 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ ἀπλῶς συμβιβαστικαὶ διαπραγματεύσεις δὲν διακόπτουσι τὸν χρόνον τῆς ἀνατροπῆς, τὸν δὲ τοῦ 479 ἁρθρου τῆς αὐτῆς καθιερωμένον. (83—1865).

44

Κατὰ τὸ ἄρθρον 479 τῆς Πολ. Δικονομίας πᾶσα δίκη ἐξαλείφεται δι' ἀνατροπῆς ὅταν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησε, παρατείνεται δὲ ἡ προθεσμία αὕτη μόνον ἐπὶ βιαίας διακοπῆς ἐπὶ ἐξμῆνας· ὅθεν ὁποιοσδήποτε λόγος, δι' ὃν ἐπὶ τινα χρόνον ἐντὸς τῆς τριετίας ὁ διάδικος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήτῃ τι ἐπὶ τῆς δίκης, δὲν δύναται νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν πρὸς διακοπὴν τῆς τριετίας, ἀφοῦ ἄλλως ἐντὸς τῆς τριετίας ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. (185—1867).

45

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς δίκης δύναται νὰ αἰτηθῇ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, ἀνακόπτοντος ἢ ἐκκαλοῦντος, ὅταν αὐτοὶ ἐγκαταλείπωσι τὴν δίκην, ἢν προσέκαλεσαν, ἀμελοῦντες τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ οὐχὶ ὅταν αὐτοὶ μὲν ἐπραξαν ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς ἐξακολούθησιν, τὸ δὲ δικαστήριον ἀναβάλλον τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεώς τοῦ δι' οἷονδήποτε λόγον, παρεμποδίζει τὴν περαιώσιν ἢ περαιτέρω ἐξακολούθησιν τῆς δίκης (ἄρθρ. 481 τῆς Πολ. Δικονομίας). (93—1867).

46

Ὑποκειμένης εἰς ἀνατροπὴν τῆς συνεπεῖα τῆς ἀνακοπῆς ἐκκρεμοῦς δίκης, ὅταν ἐντὸς τριετίας δὲν ἐξηκολούθησεν, ἔπεται ὅτι δὲν δύναται ἡ ἀνατροπὴ αὕτη νὰ συμπαρασύρῃ καὶ τὴν ὀριστικὴν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν, διότι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο κατὰ τὸ ἄρθρον 483 § 1 γίνεται μόνον διὰ τῆς προπαρασκευαστικῆς ἀποφάσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 507 ἡ ἀνακοπὴ δὲν μηδενίζει τὴν κατ' ἐρήμην ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἀναβάλλει ἀπλῶς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, μέχρις οὗ λάβῃ νόμιμον πέρας ἢ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς ἐκκρεμῆς δίκης, νόμιμον πέρας δὲ λαμβάνει δι' ἐνὸς τῶν παρὰ τοῦ ἁρθρου 476 ὀρισμένων τρόπων, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀνατροπὴ. (168—1867).

ΑΝΕΚΚΛΗΤΟΝ

3

Ὁ Νόμος τῆς 13/25 Μαΐου 1835 ὅστις ἀφορᾷ τὴν ἐκ βουκτικῆς ζωῶν εἰς ἀγροὺς ἐν γένει (ἐσπαρμένους ἢ μὴ) προξενουμένην βλάβην, ὀρίζων ὅτι περὶ τῶν βλαβῶν τούτων δικάζουσιν οἱ Εἰρηνοδίκαι, δὲν, χαρακτηρίζει ἐξαιρετικῶς ἀνεκκλητῶς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν. Τὸ δὲ μεταγενέστερον τοῦ Νόμου τούτου διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 προτιθέμενον, καθ' ὃ ῥητῶς ἐν προοιμίῳ ἐκφράζεται, νὰ προφυλάξῃ περὶ πάντων τὰ σπαρτὰ ἵνα προαδύσῃ ἢ τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα καλλιέργειαν τῆς γῆς, καὶ ὀρίζον διὰ τοῦτο ἐξαιρετικῶς ἐν ἀρθρῷ 14 ὅτι οἱ Εἰρηνοδίκαι ἀποφασίζουσιν ἀνεκκλητῶς περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀπαζημιώσεως, ἐὰν συμβῇ βλάβη εἰς σπαρτὰ ἀπὸ ζωᾶ βόσκοντα ἢ φερόμενα νὰ βοσκῇσιν εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον, ἀφορᾷ εἰδικῶς μόνον τὴν διὰ καλλιιεργείας ἐσπαρμένους, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς παράγοντας ἀπλῶς αὐτόφυτον χόρτον ἀγροῦς. (82—1867).

ΑΝΤΑΓΩΓΗ.

2

Αἱ ἀνταγωγικαὶ ἀπαιτήσεις μὴ εἰσαγόμεναι κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, εἰσὶν ἀπορρίπτειαι, συμφώνως πρὸς τ' ἀρθρον 166, 543 καὶ 633 τῆς Πολ. Δικονομίας. (356—1866).

3

Ἀνταγωγή μὴ γενομένη διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου ἐγγράφου, οὐδὲ κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, εἶναι ἀπαράδεκτος συμφώνως πρὸς τ' ἀρθρον 543 καὶ 544 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τὸ ἀρθρον 158 αὐτῆς· διότι κατὰ μὲν τὸ ἀρθρον 544 ἀνταγωγή ἐπὶ συνήθων ὑποθέσεων δὲν δύναται νὰ εἰσυχθῇ ἄνευ προδικάσεως· ὅπου δὲ κατὰ Νόμον ἀπαιτεῖται προδικασία ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία στερεῖται πάσης βάσεως, ἂν δὲν προηγήθῃ προδικασία, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐλλείψις τῆς προδικασίας, προσβάλλουσα τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀπαράδεκτον καθίστασι κατὰ πᾶσαν τῆς δίκην στάσιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν. (190—1867).

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ.

3

Μεταξὺ συζύγων διαρκούντος τοῦ γάμου, συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀνταλλαγῆς τοῦ προικίου κτήματος συμφωνία, ἀπαγορεύεται δὲ ὅταν ἡ ἀνταλλαγή ἀποβαίνῃ πρὸς βλάβην τῆς γυναικὸς (τεμ. 25 καὶ 27. Π. 23. 3), ἀρα ὁ ζητῶν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀνταλλαγῆς, λόγῳ βλάβης, ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν περὶ αὐτῆς ἀπόδειξιν πρὸς ὑποστήρηξιν τῆς αἰτήσεώς του. (3—1861).

4

Κατὰ τ' ἄρθρα 1—3, 11 καὶ 13 τοῦ Νόμου ΥΝΕ'. ὅταν τὸ δούλε-
 τῶν δημοσίων εἰς ἀνταλλαγὴν οἰκόπεδον σημειοῦται ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς
 ἐπιτροπῆς ὡς ιδιόκτητον τοῦ δόντος αὐτὸ, ἐντὸς δ' ἔτους ἀπὸ τῆς δη-
 μοσιεύσεως τοῦ Νόμου ἐκείνου, οὔτε ὁ δικαιοπαρόχος τούτου, οὔτε ἄλ-
 λος τις οἰοῦντι ποτε ἡμιοσθένησεν τὴν κυριότητά του, πᾶν ἐπὶ τοῦ οἰκο-
 πέδου τοῦ ἀνταλλαγέντος δικαίωμα κυριότητος παραγράφεται, καὶ τὸ
 μὲν δημόσιον καθίσταται κύριον τοῦ δοθέντος αὐτῷ, ὁ δὲ δούς ἀπο-
 κτᾶ δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τοῦ ληφθέντος, ἀνεπιδέκτου πάσης ἀμ-
 φισβητήσεως ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου, ὅπερ διὰ τοῦτο ὀφείλει νὰ ἐπι-
 δώσῃ ἀνυπερθέτως τὰ ὀριστικὰ παραχωρητήρια. (52—1866).

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ.

2

Ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ἔχων τὸ δικαίωμα, δυνάμει τοῦ περὶ ἐφόρων
 Νόμου τοῦ ἔτους 1845, ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸ δημόσιον ἀμέσως ἢ ἐμ-
 μέσως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐπὶ κτημάτων εὐρισκομένων ἐντὸς τῆς
 περιφερείας του, δύναται νὰ παράλαβῃ καὶ νὰ ἐκδίδῃ ἐγγράφα ἀνα-
 γόμενα εἰς τὴν δίκην, οἷον ἐξέσεις καὶ ἀναιρέσεις, ἀδιαφόρως ἂν τὸ
 δικαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται τὸ ἐγγράφον, δὲν ἐδρεύῃ ἐν τῇ
 περιφερείᾳ, ἀρκεῖ μόνον τὸ κτῆμα περὶ οὗ ἡ δίκη νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ.
 (177—1864).

3

Ὁ ταμίης δύναται νὰ παριστᾷ τὸ δημόσιον μόνον καθόσον ἡ διαφορά
 περιορίζεται εἰς τοῦτο, ἂν τὸ χρέος καθαρὸν ἐστὶν ἢ οὐ. ἀκαθαρίστου
 δὲ ἂν τὰς τοῦ χρέους καὶ ἐξαρτωμένον μάλιστα ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ζη-
 τήματος, ἂν τὸ φορολογούμενον κτῆμα ἐθνικὸν ᾖ ἢ ἰδιόκτητον, ὁ
 ταμίης δὲν δύναται κατὰ Νόμον ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ δημόσιον διότι
 ἐπὶ διαφορῶν περὶ δεσποτείας ἀκινήτου ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργ-
 γὸς καὶ ὁ ἔφορος εἰσὶν οἱ μόνοι ἀντιπρόσωποι τοῦ δημοσίου. (99—
 1867).

4

Ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου εἶναι ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργ-
 γὸς, ἀρα εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ κοινοποιῶνται κατὰ τὸ ἄρθρον 971 τῆς
 Πολ. Δικονομίας τὰ τοιχοκόλλητα γραμμάτια, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν
 πρόκειται νὰ ἐκποιήθωσι κτῆματα ὑποθηκευθέντα ὑπὲρ αὐτοῦ, συν-
 πεία κατασχέσεως ἐτέρου δανειστοῦ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου, καὶ οὐκ
 εἰς τὸν ταμίαν τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξίαν τοῦ δημοσίου χρέους
 εἰς αὐτὸν δὲ κατ' ἐξάφρσιν κοινοποιῶνται πράξεις ἀφορῶσαι τὴν ἐκ-
 τέλεσιν δικταγῶν αὐτοῦ, ἢ ἐνταλμάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν εἰσπραξίαν.

ἐν δημοσίων χρῶν, ἢ εἰς πληρωμὰς κατὰ τὰς εἰδικὰς περὶ τούτων διατάξεις τῶν περὶ καθυστερούντων Νόμων καὶ Βασιλ. διαταγμάτων. (241—1867).

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ.

3

Καὶ αἱ πράξεις ἥτοι τὰ συναλλάγματα καὶ αἱ διαθῆκαι τοῦ μικτοῦ ἀπαγορευθέντος ἕνεκα τῆς θλακείας ἢ παραφροσύνης αὐτοῦ, οὐδὲν ἔχουσι κύρος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου (Κισηγ. § 8. (3. 19. 20) § 1. (2. 18) Π. (44. 7. § 1. § 12) εἰς ἃς οὐδόλως ἀντίκειται τὸ ἄρθρον 658 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀν' ἐγένοντο, ὅτε ἐν τοιαύτῃ διετέλει δικονοτικῇ καταστάσει. (178—1866).

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΙΣ.

2

Ἐφαρμοζόνται μὲν ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως αἱ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποίησεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 1086 καὶ 1093), ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται, ὅτι καὶ ἡ ἀνευ τῶν ὠρισμένων διατυπώσεων ἀπαλλοτριώσις τῶν ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ἀνηλίκου καθίσταται ἰσχυρὰ διὰ τῆς τοῦ κηδεμόνος συγκαταθέσεως, διότι ὁ κηδεμὼν δὲν δύναται νὰ διαθέτῃ ἐλευθέρως τὰ τοῦ ἀνηλίκου ἀκίνητα, ὡς ὁ ἐνήλικος τὴν ἰδίαν καὶ παρ' αὐτοῦ ἐλευθέρως διαχειριζομένην περιουσίαν. (127—1864).

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ.

58

Ὅταν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπιτρέπηται τὸ δικαίωμα ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, ὁ ἐναγόμενος ἔχει μὲν δικαίωμα νὰ φέρῃ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται, διότι καὶ ἀνευ αὐτῆς ἀπαλλάσσεται, ἐὰν ἐκεῖνος δὲν ἀποδείξῃ τοὺς λόγους τῆς ἀγωγῆς του (ἄρθρ. 251 καὶ 77 Πολ. Δικονομίας), παραλείπων δὲ τὴν ἀνταπόδειξιν ταύτην δὲν στερεῖται τοῦ δικαίωματος νὰ φέρῃ συμφῶνως μὲ τὸ 551 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἐνστάσεων του, οὐδὲ τὰ δικαστήρια δύνανται ν' ἀπορρίψωσιν αὐτάς, ἀν' ἐπὶ τούτου θέματος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς, ὁ ἐναγόμενος δὲν προτήγαγε τὰ νόμιμα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐνστάσεων του μέσα, διότι ἡ τούτων ἀπόδειξις διαφέρει τῆς ἀνταποδείξεως, ἥτις ἀρνητικῶς γίνεται κατὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ πρέπει νὰ περιστρέφηται εἰς ἐπίτηδες τιλλόμενον θέμα ἀπαδείξεως (79—1861).

59

Τὰ γεγονότα τῶν χορηγήσεων διατηρῶντος ἀφορῶντα ἀντικείμενον

αξίας μέλλοντος τῶν 50 δραχμῶν δὲν δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ μαρτύρων. (291—1861)

60

Ἡ ἐκ καθυποβληθέντων ἐγγράφων καὶ τῶν τῆς δίκης γεγονότων πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου ὅτι δὲν ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐγγραφὸς ἀπόδειξις, καὶ ὅτι δὲν παράγεται ἐκ τῶν ἐγγράφων ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. (292—1861).

61

Ὁ τὴν χρησικτησίαν ἐπικαλούμενος μόνον τὸν τίτλον εἰς ὃν αὐτῇ στηρίζεται χρεωστῇ ν' ἀποδείξῃ, εἰς τὴν ἀπόδειξιν δὲ τοῦ τίτλου ἐγκρίνεται καὶ ἡ τῆς καλῆς πίστεως αὐτοῦ ἀπόδειξις· ἂν δὲ ὁ ἀντίδικος ἰσχυρίζεται ὅτι καὶ τοῦ τίτλου ὑπάρχοντος, ἦτο μολοντούτο κακῆς πίστεως ὁ κτησάμενος, ὀφείλει αὐτὸς ν' ἀποδείξῃ τοῦτο ὡς ἐκ τῶν Νόμων 33 § 1 Π. (41. 3) 30 Κωδ. (8. 45) συναγεται. Ἡ χρησικτησία δὲ τῶν εἰς προῖκα δοθέντων πραγμάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ ἀνδρός (Νομ. 1 Πρ. Π. 41. 9), ἐπομένως τούτου ἡ καλὴ πίστις ἀπαιτεῖ. (40—1864).

62

Κατὰ τὸ ἄρθρον 250 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐκτὸς τῆς δι' ἐγγράφων ἀποδείξεως, οὐδεὶς ὑποχρεοῦται εἰς προαπόδειξιν, ἰδίως δὲ ἡ ἀπαγωγή ὅρκου, ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου, ἐπιτρέπεται ῥητῶς κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (ἄρθρ. 351). Ἐπομένως καὶ τοὶ ἀπαράδεκτοι οὔσης τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου πρὸς ὑποστήριξιν προτάσεως μὴ προαποδειχθείσης ἐγγράφως, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως ταύτης ὡς ἀνυποστάτου, πρὶν ἢ διαταχθῇ περὶ αὐτῆς ἀπόδειξις συμφώνια, μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 244 καὶ 248 τῆς Πολ. Δικονομίας. (90—1864).

63

Μαρτυρικὴ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 332 τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ μαρτυρίαι, τῶν ὁποίων τὸ ἀξίωστον ἀντιθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, τότε μόνον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ὅταν ᾖται σαφεῖς καὶ ὠρισμένοι, ἐπερείδονται εἰς ἰδίαν ἀντίληψιν καὶ δηλοῦται ἀκριβῶς ὁ λόγος τῆς γνώσεως. (113—1864).

64

Ὁμολογία.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 77 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ θέσις τοῦ ἐναγομένου εἶναι κρείττων τῆς τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἰδίως ὁ ἐναγόμενος ἀπαλλάσσεται ἐν ὃ ἐνάγων δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἑασιν τῆς ἀγωγῆς του, ἂν καὶ ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται τὸ κατ' ἐαυτὸν ν' ἀποδείξῃ.

τὰς ἐνστάσεις του. Κατὰ δὲ τ' ἄρθρα 252 ἐδ. 1 καὶ 264 ὁμολογίαι τοῦ ἐναγομένου γινόμεναι εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον εἶναι μὲν μέσον ἀποδείξεως· τὸ ὅπου ὁ ἐνάγων δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐναγομένου, πλὴν ἐξαιρετικῶς, δὲν δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν ἐν μέρει, ἀλλ' ὁλοκλήρως καὶ μόνον ἀδιαιρέτως, ὅθεν ὅταν ὁλόκληρος καὶ ἀδιαίρετος ἢ τοῦ ἐναγομένου ὁμολογία δὲν τὸν ὠρελῇ, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτήν, χρεωστεῖ ν' ἀποδείξῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, καὶ τοῦτο μὴ πράττοντος αὐτοῦ, ὁ ἐναγόμενος εἰς οὐδεμίαν ὑποχρεοῦται ἀποδείξιν. (156—1864).

65

Μαρτυρική.

Ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἀνήκει εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας νὰ κρίνῃ ἂν πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐμάρτυρον ἀπόδειξιν, ἢ ὄχι, καὶ ἡ περὶ τοῦτου κρίσις αὐτοῦ δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. (334—1864).

66

Μαρτυρική.

Ὁ ὀφειλέτης ὁ ἐπικαλούμενος τὸν Ἀναστασιανὸν Νόμον, μὴ λαβὼν μέρος εἰς τὸ περὶ ἐκχωρήσεως συμβόλαιον, ὅπερ προσβάλλει ὡς δολίως ἀναφέρον ἀνώτερον ποσὸν τοῦ καταβληθέντος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ἐγγράφον ἀποδείξιν περὶ τοῦ ἀληθῶς καταβληθέντος ποσοῦ, ἔχει δικαίωμα νὰ κάμῃ χρῆσιν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. (76—1865).

67

Ἐπὶ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ὅταν ὁ ἐνάγων παρήγῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του παρ' ἄλλου προσώπου ἐπικυλούμενος τίτλον μεταβιβαστικὸν τῆς κυριότητος, ἀπαιτεῖται ν' ἀποδείξῃ οὗτος, οὐ μόνον τὴν τοῦ τίτλου ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ πράγματος κυριότητα τοῦ προκτήτορος, καθόσον οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβιβάσῃ δικαίωμα ὅπερ δὲν κέκτηται. (14. B. 50. 1) (224—1865).

68

Ἐγγράφον.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 429, 430, § 3 καὶ 432 τῆς Πολ. Δικονομίας τρίτος τις μὴ ὢν διάδικος, διατατέχων δὲ ἐγγράφα, τὰ ὅποια δὲν ἀφορῶσι τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀποδεικνύοντος μόνον, ἢ αὐτοῦ καὶ ἄλλου τινὸς ἐνταῦθα, δύναται νὰ ἐκβισθῇ εἰς τὴν παραγωγὴν αὐτῶν τῶν ἐγγράφων, ἐὰν ἡ ἐπίδειξις αὐτῶν δὲν φέρῃ εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν ἐλάττωσιν, ἄλλως δύναται οὗτος ν' ἀρνηθῇ ἂν ἐβεβαιώσῃ δι' ὅρκου ὅτι ἤθελε ἐλάβει ἐκ τούτου οὕτω. (431—1865).

ΕΥΡΕΤ. ΑΠΟΦ. ΑΡ. ΠΑΓΟΥ.

50.

69

Μαρτυρική.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 300 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ μαρτύρων ἀντικείμενα, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 50 δραχμάς. Εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν ἐπομένως ταύτην, ὑπάγονται πάντα τὰ περιστατικά, ἐξ ὧν παράγονται νομικαὶ συνέπειαι ἔχουσαι ἀξίαν μείζονα τῶν 50 δραχμῶν, οἷα ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἡ συμφωνία, ἣν ὁ ἀναιρεσεῖων ἰσχυρίζεται λαβοῦσαν χώραν μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ Σκαρλ. Σούτζου καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τοῦ νὰ ὑπογράφωνται κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸ 1854 ἔτος ἐπαναστάσεως αἱ πρὸς ἀλλήλους· ἐπιστολαὶ αὐτῶν διὰ συνθηματικῶν ὑπογραφῶν, ἥτοι τοῦ μὲν Σκαρλ. Σούτζου διὰ τοῦ ὀνόματος «Λεωνίδου» τοῦ δὲ Ἀλεξάνδρου Βλαχοπούλου διὰ τοῦ ὀνόματος «Ὁ Ξενοφῶν», διότι ἐκ τῆς τοιαύτης συμφωνίας ἐξήρτητο ἡ ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν φερουσῶν τὰς τοιαύτας ὑπογραφὰς ἐπιστολῶν, ἐφ' ὧν ὁ ἀναιρεσεῖων ἐστήριξε τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ· ἄρα ἡ εἰρημένη συμφωνία παῖγε συνεπείας νομικὰς ὑπερβαινούσας τὴν ἀξίαν τῶν 50 δραχμῶν, διὰ τοῦτο ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐπέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν. (1—1866).

70

Ἐγγραφον.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 440 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς 8 παραπέμπει τὸ πρὶ τῆς πλαστογραφίας ἄρθρον 458, ἐξάγεται, ὅτι ἡ περὶ τῆς γνησιότητος καὶ πλαστογραφίας ἰδιάζουσα διαδικασία τῶν ἄρθρων 440—447 χωρεῖ, ὅταν προσβάλληται τὸ ἔγγραφον ὡς φέρον ἐν αὐτῷ τὴν νόθευσιν, ἢ πλαστογραφίαν, καὶ οὐχὶ ὅταν ὁμολογῆται μὲν ἡ γνησιότης τοῦ ἐγγράφου ἀντιτάττεται δὲ ὅτι δόλω τοῦ προσάγοντος ἐλήφθη τὸ ἄλλως γνήσιον ἔγγραφον. (164—1866).

71

Συντηρητική.

Ἐπὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως δύναται νὰ παραληφθῇ ἡ κλήτευσις τοῦ καθ' οὗ πρόκειται αὕτη νὰ διεξαχθῇ διαδίκου, ὅταν ᾖ ἀνέμφικτος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 257 καὶ ἐπόμε. 260, 282 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολιτικ. Δικονομίας. (219—1866).

72

Κατὰ τὸ ἄρθρον 256 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐκτιμᾶται ἰδίως ἕκαστον τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκτιθῇται ἡ κατὰ πεποιθήσιν κρίσις τοῦ Δικαστοῦ περὶ τε τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων ἐν συνόλῳ, περὶ τοῦ ὀξυπίστου τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων. (231—1866).

73

Ὁμολογία.

Ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 245, 248 ἐδάφ. 6'. 251, 273 καὶ 275 τῆς Πολ. Δικονομίας γίνεται κατάδηλον ὅτι πρὸς ταῖς ἐκ τῶν παρελεύσεων τῶν νομίμων προθεσμιῶν νομίμοις συνεπείαις, τῷ δικαστικῷ ὄρκῳ, καὶ τῇ τελεσιδικίᾳ, μόνον ἡ δικαστικὴ ὁμολογία εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀνταποδείξεως, καθ' ὅλων δὲ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ νομίμων τεκμηρίων, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐξώδικος ὁμ. λογία, ἡ ἀνταπόδειξις ἐπιτρέπεται (294=1866).

74

Μάρτυρες.

Ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι τὸ ναυτοδάνειον εἶναι ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ μετὰ τοῦ πλοίου συναπωλεσθὲν βιβλιάριον τοῦ ναυτοδανείου αὐτοῦ, ἐπιτρέπεται, ἀφοῦ ἡ προσαγωγή τοῦ αὐτοῦ βιβλιαρίου ἔνεκα τῆς συμβάσεως ἀπωλείας του ἦτο ἀνέφικτος, καὶ ταῦτα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἐδάφ. 2. τοῦ ἄρθρου 304 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἰδίως τοῦ ἄρθρου 330 τῆς αὐτῆς, ἅπερ ἐπιτρέπουσι τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εἶναι ἀδύνατος ἡ προσαγωγή ἐγγράφου ἀποδείξεως ἔνεκα τῇ ἀπωλείᾳ αὐτῆς, ὁ δὲ § 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1851 περὶ βιβλίων ναυτοδανείου Νόμου, δὲν περιέχει διάταξιν τινα κανονίζουσαν ἄλλως πῶς τὸν τρόπον τῆς ἀποδείξεως τῆς εἰς τὸ βιβλιάριον ἐγγραφῆς τῶν ναυτοδανείων, ὡσάκις, τοῦ βιβλιαρίου αὐτοῦ ἡ προσαγωγή δὲν εἶναι ἐφεκτὴ, εἰμὴ ὡς πρὸς τὴν περίπτωσηιν τοῦ προνομίου. (354—1866).

75

Μαρτυρική.

Τὰ Δικαστήρια κρίνοντα περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν μαρτύρων, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐκθέσωσι τὸν λόγον τῆς κρίσεως αὐτῶν, ἀλλ' ἀποφαίνονται κατὰ πεποίθησιν, ἣν σχηματίζουν ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των (ἄρθρον 255 Πολ. Δικονομίας.) (413—1866).

76

Ἐγγραφοί.

Ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 438 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἀναγνωρίσας τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς του, δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὰ ἐν τῷ ἐγγράφῳ διαλαμβανόμενα, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδειχθῇ κατὰ τοῦτο ἀπάτη ἢ νόθευσις, ἀλλ' ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης ἐξηγουμένη σαφέστατον ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου 412, εἶναι ὅτι τὸ ἔγγραφο, συνεπείᾳ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπογραφῆς, κτᾶται τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ὡς καὶ τὰ δημοσία ἔγγραφα κατὰ τ' ἄρθρα 400, 401, 403 καὶ 404 καὶ ὅτι ἐπομένως, ἀναγνωρίσας τὸν διαδίκου τινος τὴν ὑπογραφὴν του,

ὁ μὲν ἀντίδικος αὐτοῦ, δηλ. ὁ προσάγων τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, ἀπαλλ-
λάττεται ἄλλης ἀποδείξεως τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων, αὐτὸς δὲ ὁ
ἀναγνωρίσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀν ἀντιτείνῃ εἰς τὴν ἐκ τοῦ περιεχο-
μένου ὑποχρέωσιν, δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀλλ' ὀφείλει τότε αὐτὸς
διὰ μέσων σχετικῶς νομίμων ν' ἀποδείξῃ τὸν ἀντικείμενον τῶν ἐν τῷ ἐγ-
γράφῳ αὐτῷ διαλαμβανομένων, ὅπερ γίνεται ἔτι καταφανέστερον ἐκ
τοῦ πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν συνδυασμοῦ τῶν τε ἀρθρῶν 303 καὶ
304 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ κατὰ τοῦ περιεχομένου ἔγγραφου
τινος δὲν εἶναι μὲν κατὰ καλὴν δεκτὴ ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, εἶ-
ναι ὅμως δεκτὴ κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τινὰς περιπτώσεις ὠρισμένας, καὶ
τοῦ ἀρθροῦ 351 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ὃ ὅρκος συγχωρεῖται καὶ
κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἔγγραφων. (171—
1867).

77

Ὁρκος.

Κατὰ τὸ ἀρθρον 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς ὁ ἔχων δικαίωμα
πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινος, δύναται νὰ ἐπαγάγῃ ὅρκον εἰς τὸν ἀντί-
δικον κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης, περὶ παντὸς πράγματος καὶ κατ'
αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἔγγραφων, εἴτε ὑπάρχουν
ἄλλαι ἀποδείξεις, εἴτε μὴ, διότι ἀφοῦ τὸ ἀρθρον αὐτὸ ἐπιτρέπει ἐπα-
γωγὴν ὅρκου καὶ κατ' αὐτῶν τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἔγγραφων,
κατὰ μείζονα λόγον δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ ὅρκου, ὅταν
οὗτος προτίθεται τὴν ἐξακριβώσιν τῆς συμπεριλαμβανόμενης ἐννοίας ἔγγρα-
φου τινος δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ. (336—1867).

78

Μαρτυραί.

Κατὰ τ' ἀρθρα 329, 330 καὶ 343 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν εἰς
τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων προταθῶσι λό-
γοι ἐξαίρετως καὶ ἐνστάσεις ἀκυρότητος κατὰ τῶν μαρτύρων, οἵτινες
παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ περιγράφονται ἐν τῇ ἐκθέσει του, ἕκαστος τῶν
δικηδίκων, εἰσαγομένης ἐκ νέου τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ
ἀκροατήριον, ἔχει τὸ δικαίωμα ἀπλῶς νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐνώπιον τοῦ δι-
καστηρίου, τὰς ὁποίας ἐπρότειναν ἤδη ἀκυρότητας, ἢ ἄλλας ἀταξίας
εἰς τὴν πρὸς ἀπόδειξιν διαδικασίαν, ὡς καὶ τοὺς προβληθέντας παρ'
αὐτοῦ λόγους ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων, δὲν ὑποχρεοῦται δὲ νὰ ἐπανα-
λάβῃ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου καὶ πάλιν διὰ τῶν προτάσεων του τὰς
αὐτάς ἐνστάσεις καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐξαίρεσεως λόγους, τὸ δὲ Δικαστή-
ριον ὀφείλει ν' ἀπορρυνθῇ περὶ τούτων ἀνατρέχον εἰς τὴν ὑποβαλλομέ-
νην αὐτοῖς ἐκθεσὶν τοῦ εἰσηγητοῦ. (330—1867).

ΑΠΟΔΟΧΗ.

8

Ἡ πληρωμὴ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἐπίδοσιν τῆς ἐκτελεστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων (ἄρθρ. 856—866 τῆς Πολ. Δικονομ.), οὐδὲν ἔμψαινει ἐκουσίαν ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως καὶ συναίνεσιν εἰς τοὺς ὁρισμοὺς αὐτῆς, διότι ὁ οὕτω καταβαλλὼν τὰ ἐξόδα, πράττει τοῦτο διὰ ν' ἀπορύγῃ τὴν κατὰ τῆς περιουσίας του ἐπιχέρησιν τῶν τῆς συντελέσεως ἀναγκαστικῶν πράξεων, τὴν ὅποιαν ἀπειλεῖ διὰ τὴν πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν. (186—1853).

9

Ἡ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως γενομένη αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διακοπείσης ἐνεκα θανάτου τοῦ διαδίκου δίκης, δὲν ἀποτελεῖ ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως. (49—1856).

10

Μόνη ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἀποδείξεων δὲν ἀποτελεῖ ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ ὁ Νόμος μάλιστα δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν διάδικον νὰ προσβάλλῃ δι' ἀναιρέσεως τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν συνάμα μετὰ τῆς ὁριστικῆς, ἥτοι ἀφοῦ διεξαγάγῃ τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐκδοθῇ περὶ αὐτῶν ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις. (49—1856).

11

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τότε μόνον ἐμψαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς, ὅταν γίνῃ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἐνῷ ὅταν λαμβάνῃ τις τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιδικαζόμενον αὐτῷ, καὶ ἐπιφυλάσσεται τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ὡς πρὸς τὰς ἐπιδικασθείσας ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως αἰτήσεις του, οὐδὲν ἀποδέχεται τὴν ἀπόφασιν. (232—1856).

12

Ὁ παρχλειπὼν τὴν κατοχὴν, συνεπεία τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν ἐπιταγῆς, καὶ τῆς ἐγκαταστήσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεχθεὶς τὴν ἀπόφασιν, ἐπομένως ὑπόκειται αὕτη εἰς ἀνάρτησιν. (140—1856).

13

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτρόπου σιωπηρὰ ἀποδοχὴ τοῦ ἀκύρου πλειστηριασμοῦ, ὡς ὑπαγορευομένη ὑπὸ τε τῶν ἄρθρων 485 καὶ 486 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Νόμου περὶ ἀπαλλοτριώσεως ἀκινήτων ἀνήλικος, καθ' ἃς ἀπαλλοτριώσεις ἀκύρους γενομένης μόνος ὁ ἀνήλικος δύναται ἐνηλικιωθεὶς νὰ κυρώσῃ, ἐγκρίνων αὐτάς. (Κ.) 2. 45. 1 καὶ 2 B. (10. 28. 1 καὶ 2) (47—1865).

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ.

15

Κατὰ Νόμον (Ν. 3 11 π. (18. 6) Ν. 13 § 16 Ν. 36. π. (19. 1) ὁ πωλητὴς ὀφείλει μέχρι τῆς παραδόσεως τοῦ πωληθέντος πράγματος νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν περὶ τὴν διατήρησιν καὶ φύλαξιν αὐτοῦ ἐπιμέλειαν· τῆς ὑποχρεώσεως δὲ ταύτης παραβάτης καὶ διὰ τοῦτο ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἀγοραστοῦ καθίσταται, ἐὰν τὸ πρᾶγμα κλαπῇ καὶ ὁ πωλητὴς δὲν δικαιολογῇται ἰσχυριζόμενος καὶ ἀποδεικνύων ἐν ἀμφισβήτησει ὅτι περὶ τὴν φύλαξιν αὐτοῦ κατέβαλε τόσῃν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα, ὅσῃν νὰ καταβάλλῃ τις ἦτο δυνατόν· τὰς διατάξεις δὲ ταύτας οὐδόλως ἐτροποποίησε τὸ 65 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1855 Νόμου ΣΟΖ', διότι ἂν καθιστᾷ ὑπολόγους τῷ ἀγοραστῇ τοὺς ἐπιστάτας, δι' ὅσα εἰσέπραξαν, δὲν ἀπαλλάττει διὰ τοῦτο τὰ δημόσια τῆς εἰς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ὑποχρεώσεως, ἐὰν ἐκ καταχρήσεων αὐτῶν ἐκλάπησαν δι' αὐτῶν ἢ τῶν φορολογουμένων οἱ φόροι, καὶ περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπιστάτων τούτων δὲν κατεβλήθη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἡ δέουσα προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια. (5—1864).

16

Τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως, ὅπερ ὀρίζονται τὰ περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Διατάγματα (ἄρθρ. 22 καὶ 25) χορηγούμενον πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας, ἣν ὁ πολίτης ὑποφέρει στερούμενος τοῦ διὰ τῆς ἀνοίξεως ἢ πλατύνσεως ἀγυῖας τινος ἀφαιρουμένου γηπέδου του, γεννᾶται καὶ δύναται νὰ ἐξασκηθῇ νομίμως ἀπὸ τῆς ὁριστικῆς καὶ ὑποχρεωτικῆς, περὶ ἀνοίξεως ἢ πλατύνσεως τῆς ἀγυῖας, διατάξεως τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἥτοι ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ἀπαιτουμένου διατάγματος ἐγκρίσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως, ὅπερ διαγράφει τὴν ἀφαιρουσαν τὸ γηπέδον ὁδὸν, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ῥυμοτομία ἐπραγματοποιήθῃ ἀμέσως ἢ ἔρραδύτερον, καθότι διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ σχεδίου, ὀρίζεται ἡ τύχη τοῦ δι' αὐτοῦ ὡς τεμαχίου ἢ μέρους τῆς ὁδοῦ ἀφαιρουμένου γηπέδου, ὁ δὲ ἰδιοκτῆτης στερεῖται ἕκτοτε τοῦ τῆς χρήσεως αὐτοῦ δικαιώματος, ῥητῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαγορευομένης πάσης ἐπὶ τοιοῦτου γηπέδου οἰκοδομῆς. Ἀφοῦ δὲ ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ σχεδίου γεννᾶται τὸ τῆς ἀποζημιώσεως δικαίωμα, ἐπειτα ὅτι αἱ προλαβοῦσαι καὶ νεώτεραι τιμαὶ, ἐπὶ τῇ ἐάσει τῶν ὑποίων ὀρίζεται δυνάμει τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 διατάγματος τὸ τῆς ἀποζημιώσεως ποσόν, εἰσὶν ἀναντιρρήτως οὐχὶ ἐκ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ ῥυμοτομία ἐπραγματοποιήθη, ἀλλ' αἱ τρέχουσai, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ σχέδιον τῆς ῥυμοτομίας ταύτης ἐνεκρίθη. (10—1864).

17

Κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθρον 13 τοῦ Διατάγματος τῆς 3 Ἀπριλίου

1835 άρθρ. 1 τοῦ διατάγματος τῆς 9 Ἀπριλίου 1836) δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῆς ἀνεὺ ἀδείας τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς. Ἐπομένως ὁ πολίτης ὁ οἰκοδομῆτας κατὰ τὴν δοθεῖσιν αὐτῷ ἀδειαν, ἢ ἐξ ἀνάγκης ὥφειλε ν' ἀκολουθήσῃ, ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ δημοσίου, ἐὰν προσεγένετο εἰς αὐτὸν ζημία τις ἐντεῦθεν· οὐδόλως δ' ἐνασκει δικαστικὴν ἐξουσίαν ὁ δίδων ἀδειαν οἰκοδομῆς ὑπάλληλος, ἥτις ἀκολούθως παρ' αὐτῆς τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἐξελέγχεται παραβιάζουσα τὸ σχέδιον. (101—1864).

18

Ὅταν διὰ Νόμου διατάττηται ἡ ἀπαγορεύεται τι ὑπὲρ τῆς κοινῆς υἱείας, χωρὶς ὁ Νόμος οὗτος συγχρόνως νὰ προνοῇ καὶ ὀρίζῃ τι περὶ ἀποζημιώσεως τῶν τυχόν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν ζημιουμένων ιδιωτῶν, τότε, πάντων ὀφειλόντων νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ὡς τοιοῦτου, οὐδεὶς ἀποκτὰ δικαίωμα ν' ἀπευθύνῃ κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως, διότι τὸ δημόσιον δὲν ὠφελεῖται εἰδικῶς ἐκ τῆς ζημίας αὐτοῦ προσαποκτῶν τι ἐκ τῆς ιδιοκτησίας του, ἀλλ' ἰσχύει ἡ ἀρχή, ὅτι δὲν δύναται ἡ χρῆσις τοῦ ιδιωτικοῦ δικαιώματος νὰ ὑπερέχῃ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος τῆς Πολιτείας. (204—1864.)

19

Τὸ άρθρ. 22 τοῦ περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διατάγματος, ὀρίζει ὅτι ἡ ἀποζημίωσις ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσιν ὁλόκληρον τὸ γῆπεδόν των ἢ μέρος αὐτοῦ ἐκ ῥυμοτομίας, ἐπιβαρύνει τοὺς μένοντας ἰδιοκτήτας τῶν μενόντων γειτονικῶν γηπέδων, ἐννοεῖ προδήλως τοιοῦτους ἰδιοκτήτας τῶν οἰκοπέδων, τὰ ὅποια σχηματίζονται, οὐ μόνον διὰ τῆς ῥυμοτομίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένης υποχρεωτικῆς μεταρρυθμίσεως τῶν γειτονικῶν γηπέδων, ἡρουν τοὺς ὀριστικῶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς τε ῥυμοτομίας καὶ τῆς μεταρρυθμίσεως μένοντες ἰδιοκτήτας, οἵτινες ἀπολαύουσι τῶν ἐκ τῆς ῥυμοτομίας ὠφελειῶν, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐπιβάλλεται ἡ τῆς ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσις, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἰδιοκτήτας τεμαχίων, οἵτινες ὑποχρεούμενοι ταῦτα πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ μὴ ἀνικτοῦ ὀριζόμενον γείτονα, δὲν μένουσιν ὀριστικῶς ἰδιοκτήται, οὐδὲ ὠφελοῦνται ποσῶς ἐκ τῆς ῥυμοτομίας. (225—1864).

20

Κατὰ τὰ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διατάγματα, ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐπὶ μεταρρυθμίσεως συνόρων ἢ ἐπὶ παραχωρήσεως τεμαχίου, εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης ὅστις, δι' ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικου ἀποφάσεως τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, κερδίζει τόπον ἢ ἀποκτᾷ τεμάχιον πρὸς ζημίαν τοῦ γείτονός του. (390—1864).

21

Τὸ ἄρθρον 323 τοῦ Ποιν. Νόμου ὀρίζον τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἢν τὸ προηγούμενον (322) ἄρθρον ἐπιβάλλει ὡς ποινὴν εἰς τὸν ἔνοχον τοῦ ἀδικήματος τῆς παρανόμου κατακρατήσεως, δὲν ἐφαρμόζεται ποσῶς ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐνοχῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ἔνεκα προσωπικῆς κρατήσεως ἀνευ δικαίωματος ἐνεργηθεῖσας. (99—1865).

22

Ἡ διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἀφαιρέσεις τεμαχίων γηπέδου τινος, ἀποτελεῖ ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην, ἣτις πρὸς πραγματοποιεῖται διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς μεταρρυθμίσεως ἐπομένως ἐπὶ τῇ ἔασει τῶν τιμῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ οὐχὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ σχεδίου, ὀρίζεται ἡ πρὸς ἀποζημιώσιν ὀφειλομένη ἀξία τῶν οὕτως ἀφαιρεθέντων τεμαχίων. (208—1865).

23

Κατὰ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου ὅτε ἐπὶ ζημίας ἰδίου πράγματος ἡδύνατο ὁ ζημιωθείς προσεκτικώτερος ὢν ν' ἀποφυγῇ τὴν ζημίαν, ἐκυτὸν πρέπει νὰ αἰτιάται καὶ οὐχὶ ἄλλον, διότι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀπαιτῇ παρὰ τοῦ ἄλλου περισσοτέραν, ἢ ὅσην αὐτὸς καταβάλλει προσοχὴν εἰς ἀποφυγὴν τῆς ζημίας του. (110—1866).

24

Ὁ μόνον ὅταν κατασταθῇ τις πρόξενος ἀμέσου ὑλικῆς ζημίας ὑπόκειται εἰς ἀποζημιώσιν, ἀλλὰ καὶ ὅταν, (κατὰ τοὺς συνδυασμένους Νόμους Εἰσπ. [4. 4] § 1. 4. 2. § 7. § 10. τεμ. 3, 5. § 1. Π. [9. 2] Π. τεμ. 1. Πρ. τεμ. 7. § 6. τεμ. 37. § 1. 47. 10. Ποιν. Δικονομ. ἄρθρον 6) δι' οἰσodήποτε παρανόμου πράξεως, προξενήσῃ ἐλάβῃν ἡθικὴν, ἥτοι προσβάλλῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἄλλου, ὑποχρεοῦται νὰ ικανοποιήσῃ τὸν προσβληθέντα. (146—1866).

25

Ὁ Νόμος τῆς 13/25 Μαΐου 1835 περὶ ἐοσκῆς ζώων, ὀρίζει μὲν ὅτι ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον ὁ ἐόσκων αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἄλλου τὰ ζῶα τοῦ ἐπὶ ξένων γαιῶν, δὲν ἀπαγορεύει δὲ νὰ κινῆται ἢ περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικὴ ἀγωγὴ καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦργου τῆς πράξεως, ἥτοι κατ' ἐλείνου ὅστις ἐβόσκησεν ἐπὶ ξένων γαιῶν ζῶα ἄλλου ἢ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. (136—1866).

26

Κατὰ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀρχὰς τοῦ Δικαίου, ἐπὶ κατασχέσεως χρημάτων εἰς χεῖρας τρίτου, ὁ κατασχὼν δανειστὴς δὲν εὐθύνεται πρὸς ἀποζημιώσιν τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις ὀφειλέτου, εἰμὴ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ κατάσχεσις δὲν ἐπικυρωθῇ ὁλοσχερῶς ἢ ἐν μέρει, οὐχὶ δὲ

καὶ ὅταν, ἐπικυρωθείσης καθ' ὁλοκληρίαν τῆς κατασχέσεως, ὁ κατασχὼν ὀλιγορῇ περὶ τὴν εἰσπραξίν τοῦ κατασχθέντα ποσοῦ, διότι πᾶσαν ἐκ τῆς ὀλιγορίας ταύτης βλάβην, δύναται νὰ προλάβῃ ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις ὀφειλέτης, καθιστῶν αὐτός ὑπερήμερον τὸν τρίτον διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν καινοποιήσεως τῆς ἐπικυρώσεως τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς προσκλήσεως τοῦ νὰ καταβάλλῃ πρὸς τὸν κατασχόντα ἢ νὰ καταθέσῃ τὰ κατασχθέντα χρήματα. (401—1866).

27

Ἐπὶ ἀναγκαστικῶν ἐκποιήσεων, ἡ ἐντεῦθεν ζημία λαμβάνει χώραν καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ἰδιοκτήτης ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεως τοῦ κτήματός του κατὰ βούλησιν, καὶ ἐπομένως ἡ ἀποζημίωσις λογιστέα κατὰ τὰς τιμὰς τῆς ἡμέρας ἐκείνης. (3—1867).

28

Τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1726 καὶ ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1843 διατάγματος, ὀρίζει ὅτι, ὅσοι τῶν κατοίκων μένουσι νὰ λάβωσι ἀπὸ τὰ δημόσιον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως των κατὰ τὸ βιβλίον τῆς ἐπιτροπῆς, ἀντὶ χρημάτων θέλουσι λάβει ἐθνικὸν οἰκοπέδον, ἴσης ἀξίας κατ' ἐκτίμησιν, ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς ἰδίας πόλεως ὑπαρχόντων διαθεσίμων, ἡγοῦν εἰσάγει ἀναγκαστικὴν ἀνταλλαγὴν τῶν διὰ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἀφαιρουμένων οἰκοπέδων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει κειμένων ἐπομένως εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν ἀνταλλασσμένων κτημάτων πρέπει νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος, ὅτε ἔλαβε χώραν τὸ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπενεγκὸν περιστατικόν, ἥτοι ἡ ὑπὸ τοῦ σχεδίου ἀφαίρεσις τοῦ γηπέδου. (99—1867).

29

Κατὰ τὸν ἐν τῷ ἐξηκαστῷ βιβλίῳ τίτλῳ β'. τῶν βασιλικῶν περιεχόμενον Νόμον τῶν Πανδεκτῶν 1. (9.1), ἐὰν λακτιστὴς ἵππος ἐβλάψῃ τινα διὰ λακτίσματος, ἐνέχεται πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ὁ κύριος τοῦ ζώου. (105—1867).

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΠΡΟΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΝ.

13

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 532 § 5. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν εἶναι ἀναγκαία ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 618 § 6. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὡς συνοπτικαὶ ὑποθέσεις θεωροῦνται αἱ περὶ διακατοχῆς διαφοραὶ, καθόσον πρόκειται περὶ διατηρήσεως διακατοχῆς ὑπαρχούσης μέχρι τοῦδε· τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ περὶ καινοτομίας, διότι σκοπὸν αὕτη ἔχει, προλαμβάνουσα καὶ ἐμποδίζουσα νέον ἔργον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ κτήματος, νὰ διατηρήσῃ τὸν ἐνά-

γοντα εις την δικατοχὴν τῆς μέχρι τοῦδε κοινωνικῆς καταστάσεως. (295—1865).

14

Τὸ ἄρθρον 526 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἀφορᾷ μόνον τὸν ἐνάγοντα, ἀλλὰ πάντα διάδικον μὴ ἐμφανισθέντα κατὰ τὴν πρὸς συμβιβασμὸν ἀπόπειραν εἴτε ἐνάγων εἴτε ἐναγόμενος εἶναι αὐτοῦ. (373—1865).

(381—104) ΑΠΟΦΑΣΙΣ.

10

Δικαιτηκὴ.

Ἐκ τῶν συνδυασμῶν τῶν 116, 123 καὶ 719 ἄρθρων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, προκύπτει ὅτι ἡ δικαιοτηκὴ ἀπόφασις, ἂν μὲν ᾖ ἐφέσιμος, δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐφέσεως, ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς γνωστοποιηθῇ τακτικῶς εἰς τὸν διάδικον, ἂν δὲ δὲν ᾖ ἐφέσιμος καὶ κηρυχθῇ ἐκτελεστὴ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, δύναται δι' ἀνακοπῆς τοῦ περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἐντάλματος νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος ἐπομένῳ· τότε μόνον ἐπιφέρει τ' ἀποτελέσματα τοῦ τελεσιδικίως δεδικασμένου, ὅταν εἴτε δὲν ᾖ ἐφέσιμος, εἴτε ἐφέσιμος αὖσα, γνωστοποιηθῇ εἰς τὸν διάδικον καὶ παρέλθῃ ἡ νόμιμος προθεσμία τῆς ἐφέσεως, κηρυχθῇ δ' ἐκτελεστέα ὑπὸ τοῦ προέδρου. (89—1847).

11

Κατὰ τὰ 180, 181, 185, 583 καὶ 749 ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἡ ἀποπερατοῦσα τὴν ὑπόθεσιν, ἢ ἡ κατὰ συνέπειαν ἐνστάσεώς τινος ἐκδοθεῖσα, δι' ἧς γίνεται παραδεκτὴ ἡ ἐνστάσις καὶ τὸ δικαστήριον ἀπεκδύεται τῆς περαιτέρω ἐκδικήσεως τῆς ὑποθέσεως, ἢ δὲ ἀπορρίπτουσα ἐνστάσις διατάττουσα ἀποδείξιν ἢ προσδιορίζουσα προθεσμίαν εἶναι παρεμπιπτούσα καὶ καθ' οὗτωδὴ δύναται ν' ἀνακληθῇ ἢ νὰ ἐρεσιβληθῇ συνάμα μὲ τὴν ὁριστικὴν, ἐξαίρεσις δὲ τῶν ἀρχῶν τούτων δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν περὶ προκλήσεως εἰς ἀγωγὴν δίκην, ἐξ ἐναντίας ἐκ τῶν ἄρθρων 84. ἐδ. 2, 85 καὶ 87 τῆς ἰδίας Δικονομίας, προκύπτει ὅτι ὁριστικὴ θεωρεῖται μόνον ἡ ἀπόφασις, ἣτις ἀπορρίπτει ἀποσβεσμένην τὴν ἀγωγὴν, ἢ διατάττει ὅτι ἡ ἐνστάσις φυλάττει διαρκῆ τὴν ἐνέργειάν της. (155—1851)

12

Ὁ Νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ μνημονεύονται ἐν τῇ ἀποφάσει τὰ ὀνόματα τῶν κωλυομένων νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου δικαστῶν καὶ παρέδρων, δίδει τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διορισμοῦ των. (334—1852).

13

Οὐδεὶς Νόμος ὁρίζει ὅτι ὁ τῆς οὐσίας δικαστὴς, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότη-

τος, ὀφείλει νὰ ἐπιφέρῃ ἐν τῇ ἀποφάσει, ἐκάστου τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, τὴν κατάθεσιν, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ ἐκτίθενται αὐτόθι τὰ κατὰ τὴν πεποιθήσιν τοῦ δικαστοῦ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυριῶν τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως συναγόμενα γεγονότα. (207—1856).

14

Ἐν τῇ περὶ διανομῆς κοινῶν πραγμάτων ἢ κοινοῦ κλήρου δίκη, ἡ περαιτέρω ἐνέργεια τοῦ δικαστοῦ περιορίζεται ῥητῶς εἰς μόνην τὴν ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 1091 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας ὀριζομένην διαδικασίαν, ἥτις ἀφορᾷ ἰδίῳ· τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἀπορρασιθεΐσης διανομῆς, ἢ γουν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δευθείσης τὴν περὶ διανομῆς ἀγωγὴν ἀποφάσεως. Ἄρα ἡ ἀπόφασις αὕτη περατοῦσα τὴν δίκην καὶ ἀπεκδύουσα τὸν δικαστὴν πάσης περαιτέρω ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ἐξουσίας ἀνήκει προδήλως εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων, (151—1864).

15

Ὅσακις πρόκειται νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστὴ ἐν Ἑλλάδι ἀπόφασις ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ἥτις ἐδίκασεν ἡμεδαπὸν, τὸ δικαστήριον τὸ προκαλούμενον νὰ ἐκδώσῃ τὴν πρὸς ἐκτέλεσιν διαταγὴν, δύναται νὰ ἐρευνήσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως, καὶ τότε μόνον ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅταν ἡ ἀπόφασις ἀντιφάσκῃ εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα ἢ εἰς ἀπαγορευτικοὺς νόμους τοῦ Κράτους (Πολ. Δικον. 859 καὶ 860). Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαστηρίου περὶ τὴν ἐρευναν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως, ὅταν δὲν πρόκηται περὶ ἀπαγορευτικῶν νόμων, περιορίζεται μόνον εἰς τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως, ὡς πρὸς δὲ τοὺς νομικοὺς κανόνας τοὺς τυχὼν ἐφαρμοσθέντας, δὲν δύναται ποσῶς νὰ ἐπικριθῇ ἡ ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ ἐγχωρίου δικαστηρίου, ἀλλ' ὀφείλει τοῦτο κατὰ τοὺς ἐφαρμοσθέντας τοῦτους κανόνας νὰ ἐξετάτῃ καὶ ἀπορρυνθῇ ἂν ἡ ἀπόφασις ἀντιφάσκῃ ἢ μὴ εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα. (93—1866).

16

Οὐσιωδὴς ἀτέλεια ἀποφάσεώς τινος ὑπάρχει κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 182 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν παντελῶς ἐλλείπη τι τῶν κατ' αὐτὴν οὐσιωδῶν τῆς ἀποφάσεως μερῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀτελῶς κατὰ τι περιγράφεται· οὐδ' ἀντίκειται εἰς τὴν εἰρημένην διάταξιν ἡ κατὰ τὰ ἐπισυνημμένα αὐτοῖς δικόγραφα δικαστικὴ ἐρμηνεία τῆς ἐννοίας τοῦ περιεχομένου ἀποφάσεώς τινος. (209—1866).

17

Οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Νόμου ὀρίζει ὅτι ἡ ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται πελεσιδικος, ὡς πρὸς τὴν περὶ τῆς πολ. ἀγωγῆς διάταξιν αὐτῆς, ὅταν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν προσκληθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κατὰ τῆς ἀγ-

ποφάσεως ταύτης ἀνακοπῆς τοῦ ἐρήμην καταδικασθέντος. (216—1866).

18

Τὸ ἄρθρον 270 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιτρέπει νὰ ὑπογράφηται παρ' ἄλλου δικαστοῦ ἢ ἀπόφασις, οὐ μόνον ὡς ἀνάγκη ὁ πρόεδρος κωλύεται, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνάγκη μετατίθεται, καθόσον ἡ λέξις κώλυμα, οὕσα γενικῆς περιλαμβάνει πᾶν ἐμπόδιον, καὶ ἐπομένως καὶ τὴν μετάθεσιν τοῦ προέδρου, ὡς γενομένην καὶ αὐτὴν ἐμπόδιον τοῦ νὰ ὑπογραφῇ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀπόφασις. (346—1867).

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ.

33

Τὸ τρίτον ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν προσδιορίζει ποῖα ἀντικείμενα δὲν πρέπει ν' ἀποφασίζωνται παρὰ τῶν δικαστηρίων ὡς ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ παραπέμπει εἰς ἰδιαιτέρους περὶ τοῦτου νόμους· ἐκ δὲ τοῦτου συνάγεται ὅτι ὅσα ἀντικείμενα δὲν ἐξηρέθησαν τῆς δικαιοδοσίας τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων διὰ ἰσχυόντων τότε νόμων, θεωροῦντο ὡς ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν, ἐπομένως ὁ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Νόμος περὶ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὡς πρὸς τὰς ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις, ὅστις εἰς τὸν 6 παράγραφον ἐξαιρεῖ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ ἐξοφλήσεως τῶν παλαιῶν ἐθνικῶν χρεῶν διαφορὰς, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας, πρὶν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Νόμου τούτου, ἦσαν ἀναντιρρήτως ἀρμόδια τὰ τακτικά δικαστήρια, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς Νόμος ἐρμηνευτικός, ἀλλ' εἶναι νέος Νόμος, δι' οὗ κατηργήθη ἡ μέχρι τοῦδε νομοθετία, καθόσον ἀφορᾷ τὴν διαληθθεῖσαν περίπτωσιν, οὐδ' εἶχεν ἀναδρομικὸν ἀποτέλεσμα. (147—1837).

34

Αἱ μεταξὺ συνενοικιαστῶν τῶν δημοσίων προσόδων ἀγωγαὶ ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια. (21—1845).

35

Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Βιρηνδικῶν ὑπάγονται αἱ περὶ ἀπαιτήσεως ὑπηρετικῶν μισθῶν ἀγωγαὶ, εἴτε ἀμφισβητεῖται ἡ ὑπαρξίς τοῦ συμβολαίου, εἴτε μὴ. (49—1845).

36

Ἀγωγή ἀλληλεγγύως κατὰ τῶν κληρονόμων ἀποτεينوμένη, δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ, καθόσον ἀφορᾷ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος. (81—1845).

37

Διαφοραὶ ἀναγόμεναι εἰς ἀγορὰν ξυλείας πρὸς κατασκευὴν πλοίου, ὑπάγονται εἰς τὰ ἐμποροδικεῖα. (88—1845).

38

Ἡ περὶ τῆς γνησιότητος τῶν προσβαλλομένων ὡς πλαστῶν ἐγγράφων διαδικασία, δὲν ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Εἰρηνοδικῶν. (99—1845).

39

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου δὲν καθίσταται τελεσιδίκως δεδικασμένη διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ δὲ Ἐφετεῖον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. (76—1847).

40

Ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ τὰς ἐκ τῶν περὶ μισθώσεως συμβολαίων πηγαζούσας διαφορὰς, ὅταν αὗται δὲν ἀμφισβητηθῶσι. (112—1847).

41

Ἡ περὶ ἀποτίσεως ποινικῆς ῥήτρας καὶ περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα στερηθέντων κερδῶν ἀγωγῇ, στυριζομένη εἰς δῆθεν ἀθέτησιν συμβάσεως, περὶ συστάσεως ἐμπορικῆς ἐταιρίας, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐμποροδικείου· καὶ ἂν δὲ ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ δὲν περιέχεται καὶ αἰτήσεις περὶ διαλύσεως τῆς ἐταιρίας, προτείνῃ ὁμῶς τοιαύτην ὁ ἐναγόμενος, δύναται τὸ δικαστήριον νὰ τὴν παραδεχθῇ. (25—1855).

42

Τὸ διὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον δικαστήριον (ἀρθρ. 21 § 2 τῆς Πολιτ. Δικονομίας), δικάζει καὶ τὴν περὶ δικαστικῶν ἐξόδων αἰτησιν, καὶ ἂν, καταργηθείσης τῆς κυρίας δίκης διὰ συμβιβασμοῦ, κατόπιν δὲ κινηθείσης ἔνεκα τῆς αὐτῆς διαφορᾶς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὁποίας τὸ δικαστήριον τοῦτο λόγῳ τοῦ ποσοῦ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον, ἢ περὶ ἐξόδων αὕτη αἴτησις εἰσαχθῇ βραδύτερον. (162—1855).

43

Ἡ Νομὴ τοῦ ὕδατος συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἐπομένως τὰ εἰρηνοδικεῖα, ἀρμόδια ὄντα, κατὰ τὸ ἀρθρον 490 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ δικάζωσι τὰς διαφορὰς περὶ τῆς χρησεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος, εἰτὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀρμόδια καὶ περὶ πῆς νομῆς τοῦ ὕδατος ν' ἀποφαίνωνται. (72—1854).

44

Μὴ προκείμενου περὶ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως, καθ' ἣν δημοτικὸς ἢ διοικητικὸς ὑπάλληλος χαρακτηρίζῃ τινὰ ἐπιτηδευματίαν, ἐνῶ δὲν εἶναι τοιοῦτος, τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια. (66—1856).

45

Προκείμενου περὶ δικηγορικῶν δικαιωμάτων, ἐκ δικῶν ἐνώπιον ἀνωτέρων

ρων δικαστηρίων διεξαχθεισών, τὸ εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον, ἂν καὶ τὸ ποσὸν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμὰς, ὅταν ἐκάστου καταλόγου τὸ ποσὸν δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμὰς, καθότι ἕκαστος τῶν καταλόγων τούτων παράγει ἰδιαίτεράν ἀπαίτησιν. (141—1856).

46

Κατὰ τοὺς περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Νόμους, συνδυαζομένους μετὰ τοῦ 5 ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς συνελεύσεως τῆς 3 Σεπτεμβρίου καὶ τοῦ ΕΝ. Νόμου τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847 (ἄρθρ. 16), τὰ τακτικά δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια ν' ἀποφαίνωνται ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τῶν καταδικωμένων ἐπὶ πληρωμῇ καθυστερούντων ἀμείνων φόρων, εἴτε αἱ ἀντιρρήσεις αὗται ἀναφέρονται εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς ὀφειλῆς, εἴτε εἰς τὴν τήρησιν τῶν νενομισμένων διατυπώσεων τῆς καταδιώξεως. (222—1856).

47

Αἱ περὶ πληρωμῆς τελωνιακῶν δικαιωμάτων καὶ προστίμων διαφοραὶ ἀποφασίζονται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων οἰκονομικῶν ἀρχῶν. (249—1858).

48

Ὅταν ὁ εἰσάγων ζητῇ ν' ἀναγνωρισθῶσι τὰ μετὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας συνδεδεμένα ὠφελήματα τῆς μισθοδοσίας, καὶ οὐχὶ ν' ἀναγνωρισθῇ ὁ στρατιωτικὸς βαθμὸς του, τὰ δικαστήρια ἀρμοδίως δικάζουσιν. (342—1860).

49

Κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα τοῦ 16 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ τῶν προσωπικῶν ἀγωγῶν ἀρμόδιόν ἐστὶ συνήθως τὸ Δικαστήριον τῆς μονίμου κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, τότε δὲ καθίσταται ἀρμόδιον καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 22. § 4 ἐὰν ἡ ἀγωγή προέρχεται ἐκ συμβολαίου καὶ συνεφωνήθη μετὰ τῶν διαδίκων ῥητῶς ὁ τόπος τῆς ἐκτελέσεως· ἡ δὲ ἀγωγή περὶ πληρωμῆς φόρου δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον ὅπου κεῖται τὸ κτῆμα, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνο τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου φορολογουμένου· καθόσον ἂν, καὶ κατὰ τὸν περὶ φορολογίας Νόμον, ὁρεῖται ὁ φορολογούμενος νὰ πληρῶνῃ τὸν φόρον του εἰς τὸν τόπον ἐνθα κεῖται τὸ φορολογούμενον κτῆμα, δὲν ἔπαται ὁμῶς ἐκ τούτου, ὅτι πρέπει καὶ νὰ ἐναχθῇ περὶ τούτου εἰς τὸ Δικαστήριον αὐτοῦ τοῦ τόπου κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος, ἀφοῦ ὁ εἰρημένος Νόμος δὲν καθιστοῖ τοιαύτην ἐξαίρεσιν, ὀρίζων μόνον, καθ' ἃ προσῆρθε, τὸν τόπον τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου. (78—1861).

50

Κατὰ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Βασ. διατάγματος καὶ τὸν § 2. τοῦ Α'. ἄρθρου τοῦ ΣΤ. ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς

Συνελεύσει, ὅλαι αἱ περὶ παντός ἐμμέσου δημοσίου φόρου διαφοραὶ, ἐξαιρούνται τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὁ δὲ ἔγγειος ἐπὶ τῆς σταφίδος Ἥλαιας, Ὀλυμπίας καὶ Γόρτυνος δημοσίος φόρος, ἐὰν δὲν ἐνοικιασθῇ ἢ δὲν ἀποδοθῇ εἰς γρήματα 3 τοῖς 0/0 ἐπιβαλλόμενον μετὰ τοῦ τέλους τῆς ἐξαγωγῆς οὐχὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν καὶ τὴν διὰ θαλάσσης μεταφορὰν εἰς τὸν φορτωτὴν, καὶ εἰσπραττόμενος εἰς τὰ τελωνεῖα κατὰ τὸν ἀπὸ 18 Μαΐου 1857 Νόμον ΓΕ', καὶ τὸν ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ΓΑΣΤ' Νόμον, ὑπάγεται, ὅπως καὶ ὁ τελωνιακὸς δασμὸς, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμμέσων δημοσίων φόρων, καὶ ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ, ἥτις εἶναι ἀρμοδία γὰρ ὑπολογίζῃ αὐτοὺς, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίζῃ καὶ περὶ τῶν ἐντεῦθεν ἐγειρομένων διενέξεων, ὡς ἐπὶ τελωνιακῶν δικαιωμάτων, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 19/31 Μαρτίου 1843 Νόμου ὑπ' ἀριθμ. 607/3000 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν τελωνείων τοῦ Κράτους; (146—1861).

51

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Πρωτοδικείων Νόμου, πᾶσα πώλησις ἀποτελεῖ πράξιν ἐμπορικὴν, καὶ πᾶσα ἐπομένως εἰς αὐτῆς ἢ τῶν ἐκ αὐτῆς μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ φορτωτοῦ σχέσεων πηγάζουσα διαφορά, ὑπάγεται δυνάμει τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ αὐτοῦ Νόμου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐμποροδικείων. (242—1861).

52

Προκειμένου περὶ γηπέδου προσληφθέντος ὑπὸ τοῦ γείτονος, τότε μόνον προσδιορίζεται τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ὑπὸ διαιτητῶν ἢ πραγματογνωμόνων, κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τῶν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου (ἄρθρ. 5) καὶ 12 Νοεμβρίου 1836 (ἄρθρ. 26) Βασ. διαταγμάτων, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ περιορίζεται ἡ ἀμφισβήτησις εἰς μόνον τὸ ποσὸν αὐτῆς, διότι αὕτη μόνον ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διαιτητῶν κατὰ τὰς ἑνωτέρως διατάξεις, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐξαιρητικαί, δὲν ἐπιδέχονται ἐπέκτασιν, ἡ δὲ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ δικαιώματος ἀνάκει κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Δικαστηρίων. (244—1861).

53

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 101 τοῦ συντάγματος, αἱ μέχρι τῆς ἐκδόσεώς του ὑπαγόμεναι εἰς τὸ ἀμφισβητούμενον διοικητικῶν διαφοραὶ, ἀνετίθησαν εἰς τὴν τακτικὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, κατὰ δὲ τὸ ψήφισμα 5 τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς Συνελεύσεως μόνον αἱ περὶ ἐμμέσων φόρων καὶ ἄλλαι ῥητῶς ὀρισμέναι διαφοραὶ διετηρήθησαν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων ὅθεν, πᾶσα ἄλλη διαφορά ἐκτὸς τῶν διὰ τοῦ ῥηθέντος ψήφισματος ῥητῶς ἐξαιρεθειῶν, ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἢ δὲ διαφορά,

ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἐλάττωσιν ἀμέσου φόρου ἀμπέλου, λόγῳ τοῦ μὴ κανονισμοῦ αὐτοῦ διὰ τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ τὸν ΣΟΖ. Νόμον διατυπώσεων, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. (276—1864).

Ἐχει μὲν ὁ μηχανικὸς τῆς πόλεως, κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 9^{ης} Οκτωβρίου 1852, τὸ δικαίωμα νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ ἀρμόδιος εἶναι νὰ διατάσῃ τὴν κατεδάφισιν οἰκοδομήματος ἀνεγερθέντος ἐπὶ παραστάσει τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς, ἀλλ' ὅταν ἐκ τῆς τοιαύτης παραβάσεως προσβάλλωνται ἰδιωτικὰ δικαιοῦματα, περὶ τούτου ἀρμόδια εἰσὶν οἱ ἀποφαίνοντα τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καὶ οὐχὶ ἡ Διοικητικὴ ἀρχή. (104—1864).

Ἀποῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ δημόσιον, λόγῳ γενικῆς δικαιοδοσίας, ὑπάγεται εἰς τὰ δικαστήρια τῆς πρωτευούσης τοῦ κράτους, ἀδιέφορον εἶναι ἂν ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῇ δύο Εἰρηνοδικεῖα, ὧν ἕκαστον ἔχει ἰδίαν περιφέρειαν, ἥτοι τὸ μὲν τὴν Βόρειον πλευράν, τὸ δὲ τὴν Νότιον, διότι τὸ δημόσιον δύναται νὰ ἐπαχθῇ ἀδιακρίτως εἰς ὅτερον αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς θέσεως εἰς ἣν κεῖται τὸ κατάλυμα τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. (138—1864).

56

Κατὰ τὸ ἄρθρον 430 ἐδ. 2 τῆς πολ. Δικονομίας τὰ εἰρηνοδικεῖα δι-
κάζουσιν περὶ τῆς εἰς ὁδοὺς ἢ ἀτραποὺς γενομένης βλάβης ἢ παρεμπο-
δίσεως βλάβη δὲ ἐστὶ κατὰ τὸν Νόμον 7. Βασ. (58. 8) καὶ ἡ τῆς
ὁδοῦ στένυνσις· ἕκαστος δὲ, τοῦ ὅποιου τὰ δικαιώματα προσβάλλονται
ἐκ τῆς βλάβης ταύτης, δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου
τὴν ἀνῶρθωσιν τῆς βλάβης αὐτῆς. (173—1864).

57

Κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθρ. 94 καὶ 104 τοῦ τελωνιακοῦ οργανισμοῦ,
ἄρθρ. 1^{ος} τοῦ 5 ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀθήναις συνελεύσεως) ἀρμόδιαι ἀρχαὶ
εἰς ἐκδικασίν τῶν προέξων, τῶν ὑπὸ τοῦ τελωνιακοῦ Νόμου ὡς λαθρεμ-
πορίων κολαζομένων, εἰσὶν αἱ διοικητικαὶ ἀρχαί, κατὰ πρῶτον μὲν
βαθμὸν ὁ προϊστάμενος τοῦ τελωνιακοῦ καταστήματος, κατὰ δεῦτερον
δὲ καὶ τελευταῖον ὁ Ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν ἐπομένως πάντα τὰ
ἀναγόμενα εἰς τὰ λαθρεμπορία ζητήματα εἶναι ἐπὶ τῆς ἀποκλειστικῆς
ἀρμοδιότητος τῶν ἀρχῶν τούτων, εἰς δὲ ὁ Νόμος ἀνέθηκε τὴν ἐρ-
μηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς περὶ λαθρεμπορίων ποινικῆς νομοθεσίας.
(253—1864).

58

Ναὶ μὲν ἀγωγὰν τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου

πρὸς ἐρχόμενοι ἐκ διαφορῶν ἐννόμων σχέσεων καὶ περιστατικῶν, δύναται νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓν ἔγγραφον ἀγωγῆς, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 535 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡρισμένα, ἀλλ' ἐὰν ὅλον τὸ ποσὸν πασῶν τῶν ἐνωμένων ἀγωγῶν ὑπερβαίνει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐρ' ἐκάστης αὐτῶν ἀρμόδιου δικαστοῦ, οὐ μὴν τὸ ἐκάστης ἀγωγῆς, ἀλλὰ τὸ περιέχον τὸ σύνολον αὐτῶν δικόγραφον εἰσάγεται παρ' αὐτῷ τῷ δικαστῇ, ἡ ἀρχὴ δὲ αὕτη καθιεροῦται καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 490. ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ὁ εἰρηνοδίκης δικάζει ἐκκλητῶς ἐπὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν, ὧν τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμάς, διότι ἐκ τούτου καθίσταται πρόσθλον ὅτι ἡ ἀρμοδιότης τοῦ εἰρηνοδίκου κανονίζεται ἐκ τοῦ δι' ἐκάστης ἀγωγῆς ζητουμένου, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐνώσεως τῶν διαφορῶν ἀγωγῶν, ὥστε ἀδιάφορόν ἐστίν ἐὰν τὰ ὅλικόν διὰ τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου αἰτούμενον ποσόν, πηγάζον ἐκ δύο ἢ πλείονων ἐνοχῶν, ἐκάστης τῶν ὁποίων ὅμως τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμάς, ὑπερβαίνει αὐτὸ τὸ ποσόν. (254—1864).

59

Τὸ ἄρθρον 22 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἀπαιτεῖ ῥητὴν περὶ τοῦ τύπου τῆς πληρωμῆς συνυμολογίαν, διὰ νὰ καταστήτῃ οὕτω ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον, ἐνθα ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ πληρωμὴ. 272—1834).

60

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου κανονίζεται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεων, ἀδιαφόρως ἂν κατὰ τὴν ἐπὶ ἀγροκτηρίσιν συζήτησιν, ὁ ἐναγὼν περιώρισε τὴν ἀγωγὴν, παραιτηθεὶς αἰτήσεων, ἃς ὁ ἐναγόμενος μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς παρεδέχθη καὶ ἐξετέλεσε, καλῶσαν διὰ πράξεως τοῦ ἐναγομένου μεταγενεστέρως τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται νὰ κατασταθῇ ἀναρμόδιον τὸ ἐν καιρῷ τῆς ἀγωγῆς ἀρμόδιον δικαστήριον. (36—1865).

61

Ὅταν ζητῆται ἡ καταδάρισις οἰκοδομήματος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀνηγέρθη καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ὁρισθείσης οἰκοδομικῆς γραμμῆς, ἡ ὑπόθεσις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητά τοῦ εἰρηνοδίκου, διότι δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσεως ὁδοῦ διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρον 490 ἐδ. β'. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Κατὰ δὲ τὸ διάταγμα 9 Σεβρίου 1852, ἔχει μὲν ὁ μηχανικὸς τὸ δικαίωμα νὰ φροντίῃ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ ἀρμόδιος εἶναι νὰ διατάσῃ τὴν καταδάρισιν οἰκοδομήματος, ἐπὶ παραβάσει τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς ἀνεγερθέντος, ἀλλ' ὅταν ἐκ τοιαύτης παραβάσεως προσέλλωνται ἰδιωτικὰ δικαιώματα, περὶ τούτου ἀρμόδια εἰσὶ ν' ἀποφαίνωνται τὰ τεκτικά δικαστήρια καὶ οὐχὶ ἡ διοικητικὴ

ἀρχή, ἥτις μόνην τὴν ἐπιτήρησιν τῆς προσκυούσης ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου ἔχει. (272—1865).

62

Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ Νόμου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κλπ. καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 14 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἰδίως προκύπτει ὅτι οἱ ἀρμοδιοὶ εἰρηνοδίκαι κρίνουσιν ἀνεκκλήτως περὶ τῶν συμβατῶν βλαβῶν εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτεῖαν ἀπὸ βόσκοντα, ἢ φερόμενα νὰ βοσκήσωσι, εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον ἢ περιπλανώμενα ζῶα, καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς τῆς κρατήσεως ὑπερβαίνει τὸν συνήθη μέγιστον ὅρον τῆς ἀρμοδιότητός του, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς παραβλέψεις τοῦ ἀγροφύλακος τοῦ νὰ συλλάβῃ τοὺς βλάψαντας καὶ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς τὸ δικαστήριον, οὔτινες τιμωροῦνται μὲν κατὰ τὸ ἀρθρον 11 τοῦ ρηθέντος Νόμου, δὲν ἐξαιροῦνται δὲ ῥητῶς ἐκ τῆς τακτικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἀμαρτήσαντος. (80—1867).

63

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐδ. α. ε. μετὰ τοῦ ἐδ. ζ'. τοῦ § 2 τοῦ ἀρθρου 490 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐξάγεται ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζει κατὰ μὲν τὰς περιπτώσεις ἐκείνας τῶν ἐδαφίων α.—ε. ὀριστικῶς τὰ περὶ νομῆς τοῦ ἀκινήτου, ἐφ' οὗ ἡ βλάβη ἢ ἐμποδίσεις τῆς χρήσεως ἢ ἄλλη διατάραξις, καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς προσωρινὰ μόνον μέτρα λαμβάνει. (199—1867).

64

Κατὰ τὸ ἕκτον ψήφισμα τῆς πρώτης ἐν Ἀθήναις Συνελεύσεως καὶ τὸ ἀρθρον 101 τοῦ ἐν ἐσχῷ Συντάγματος πᾶσα διαφορὰ περὶ ἀμέσων δημοσιῶν φόρων, ἥτις κατὰ τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Β. Δ. ὑπῆγετο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ὑπάγεται εἰς ἐκείνην τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, κατὰ συνέπειαν τῆς ἀρμοδιότητος τούτων εἶναι καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν παρεμπιπτόντως ἀναιρουμένων ὡς πρὸς τὴν διαφορὰν αὐτὴν ζητημάτων. (283—1867).

65

Κατὰ τὴν σαφεῆ ἔννοιαν τοῦ πρώτου ἀρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας ἵνα ἰδιωτικὴ ἀπαιτήσις ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὀφείλει ἀπαρατήτως νὰ ἔχῃ αὕτη θάσιν μὲν τὴν προσβολὴν νεκτεμένου τινος δικαίου, ἀντικείμενον δὲ τὴν τοῦ δικαίου τούτου ἀνόρθωσιν. (325—1867).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ.

2

Κατὰ Νόμον τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἡ ἀστυνομία ἠδύναντο πρὸ πάσης παραστάσεως θεατρικῆς νὰ ἀπαιτήσωσι νὰ τοῖς γνωστοποιηθῶσι τὰ παραστηθόμενα δράματα καὶ οἱ ἠθοποιοί, καὶ νὰ λη-

φθῇ ἢ πρὸς τοῦτο ἔγκρισις τῆς ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἐπιτροπῆς· διότι ἡ ἀστυνομία, ἔχουσα τὸ καθήκον κατὰ τὰ ἄρθρα 20, 32, 47 καὶ 50 τῶν ἀστυνομικῶν Νόμων, νὰ προλαμβάνῃ πᾶσαν τοῦ Ποιν. Νόμου παράδοξιν, χρεωστοῦσα δὲ νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προσβάλλῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἀτόμου καὶ νὰ καταστέλλῃ αὐστηρῶς τὰς προσβαλλούσας τὰ ἥθη πράξεις, ἀπαγορεύουσα πᾶν ὅ,τι τείνει πρὸς διαφθοράν αὐτῶν, ἡδύνατο πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, οὐ ἀκριβῆς τήρησις συντελεῖ, οὐ μικράν, εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εὐταξίας ἐν τῷ θεάτρῳ, ν' ἀπαιτήτῃ ὅ,τι εἴρηται.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ὑπουργείου καὶ τῆς ἀστυνομίας οὐδόλως κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου δεκάτου τοῦ Συντάγματος τοῦ 1844. (191—1867).

ΒΕΛΛΙΑΝΕΙΟΝ ΔΟΓΜΑ.

1

Τὸ ὑπὸ τῆς συζύγου διομολογηθὲν δάνειον εἶναι ἔγκυρον, καὶ ἂν εἰς ἀνάγκας τοῦ συζύγου, ἀλλ' ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ δανειστοῦ, ἐδᾶπανήθη. (48—1855).

2

Ἄν καὶ τὸ εὐεργέτημα τοῦ Βελλιανείου δόγματος ἐσηθῇ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ ἀναδοχῇ ἀλλοτρίου χρέους, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι, ἡ ἀπλὴ ἐπίκλησις τοῦ δόγματος τούτου, ἀρκεῖ πρὸς παραδοχὴν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, καθότι τοιαύτην ἐξαίρεσιν δὲν καθιεροῖ ὁ Νόμος. (281—1860).

3

Κατὰ τὸ Βελλιανεῖον δόγμα (Πχνδ. βιβλ. 16 τίτλ. 1) αἱ γυναῖκες ἐγγυώμεναι ὑπὲρ τρίτου, δὲν ὑποχρεοῦνται ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ Νόμου ρητῶς ὀριζομένων ἐξαίρεσεων. (89—1861).

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ.

1

Αἱ ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας τὰ πρωτοδικεῖα ἐκδίδουσι κατ' ἐξουσίαν τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκλογικῶν ἐπιτροπῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμου, δὲν εἶναι δεκτικαὶ ἀναίρεσεως, διότι ὁ μὲν Νόμος οὗτος δὲν περιέχει καμμίαν ἐπιτρέπουσαν τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον διάταξιν, ἡ δὲ τακτικὴ διαδικασία, ἣτις συνήθως ἐφαρμόζεται, ἐν ἐλλείψει εἰδικῶν ὁριτυμῶν, εἶναι ὅλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου αὐτοῦ καὶ ἰδίως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 21, καθ' ἣν ὁ Δῆμαρχος ἅμα λάβῃ τὰς ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικῶν διορθοῖ κατ' αὐτῆς τὸν κατάλογον, ὅστις γίνεται οὕτως ὀριστικῶς. (74—1865).

ΓΑΜΟΣ..

1

Δὲν ὑπάρχει Νόμος πολιτικός τῶν Βυζαντινῶν Αυτοκρατόρων ἀπαγορεύων τὸν ἐξ αἵματος καθ' ἐξέδομον εἰσθμὸν γάμον, ἡ δὲ ἐν τῷ βιβλίῳ Α'. τίτλω 6'. § 43 τοῦ Ἀρμενοπούλου διάταξις καὶ τοι. ἐπικυρωθεῖσα παρὰ τοῦ Βασιλέως Μανουὴλ Κομνηνοῦ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πολιτ. Νόμος, ἀλλ' ὡς Νόμος καὶ κανὼν ἐκκλησιαστικός ἀφορῶν τοὺς πρεσβευόντας τ' αὐτὰ μετὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως δόγματα. (19—1845).

2

Συστατικὰ τῆς παραβιάσεως τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως, εἶναι α') γάμος ἥδη πραγματικῶς ὑφιστάμενος καὶ β') πολιτικῶς ἀνεγνωρισμένος, νόμιμος καὶ ἐγκυρος γάμος (τεμ. 13. § 1 καὶ 4. Πανδ.) (179—1865).

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

1

Ὁ Νόμος περὶ λογιστικοῦ τοῦ Κράτους ὡς καθολικός Νόμος δὲν κατήργησε τὴν εἰδικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 123 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὴν ὀρίζουσαν εἰδικῶς τὰ περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ἀπόντων γραμματέων τῶν εἰρηνοδικείων, κατ' αὐτὴν δὲ ὁ εἰρηνοδίκης, κωλυόμενος τοῦ γραμματέως, δύναται δι' ἐξέδων τοῦτου νὰ προσλαμβάνῃ ἕτερον εἰς ἀναπλήρωσίν του, τοῦτέστι νὰ προσλαμβάνῃ καὶ ὀρκίῃ ἕτερον ἀναπληρωτὴν τοῦ γραμματέως ἐπὶ ἀπολαυῇ τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ὅλου ἢ μέρους. (233—1865).

ΔΑΝΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ.

17

Κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ πολιτικοῦ Δικαίου, μόνον τότε τὰ δάνεια θεωροῦνται ὑποχρεωτικὰ διὰ τὸν τρίτον, ὅταν γίνωνται πρὸς αὐτὸν τοῦτον, ἢ πρὸς τὸν νόμιμον ἐντολοδόχον του, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ τῶν ἀρθρῶν τούτων ὁ ἐμπορικός Νόμος πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐμπορίου διὰ τοῦ ἀρθροῦ 234 ἐπέτρεψε εἰς τὸν πλοίαρχον, καὶ ἄνευ πρὸς τὸ δανειῆσθαι ἐντολῆς τοῦ ιδιοκτῆτου, νὰ δανεισθῇ, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου, καὶ ἀφοῦ ἐκπληρωθῶσιν αἱ παρὰ τοῦ ἀρθροῦ τούτου διαταγμέναι δικτυπώσεις, αἵτινες εἰσὶν ὑποχρεωτικαὶ ὄχι μόνον διὰ τὸν πλοίαρχον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν δανειστήν, ἀρκ' καθὼ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ πτώσεως τὸ δάνειον γενόμενον πρὸς πρόσωπον μὴ ἔχον ἐντολὴν τοῦ δανειῆσθαι παρὰ τοῦ κυρίου εἶναι ἀνίσχυρον ἀπέναντι τοῦτου, ἐπίσης ἐν τῇ δευτέρᾳ εἶναι ἀνίσχυρον ἀπέναντι τοῦ ιδιοκτῆτου, ὅταν γενῇ πρὸς πλοίαρχον χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐγένετο διὰ τὰς ἀνάγκας

ρας τοῦ πλοίου καὶ ἐξεπληρώθησαν αἱ διατυπώσεις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου. (35—1851).

18

Κατὰ τὸ κεφάλ. α. τῆς Νεκρᾶς δ'. τοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰ ὁ δανείσας οὐκ ἰσχύσει παρὰ τοῦ δανεισμένου λαβεῖν ἢ καὶ μέρος ἢ καὶ ὁλόκληρον ἐπὶ τὸν ἐγγυητὴν χωρεῖται· ἀπὸδειξις δὲ ἀρκούσα εἶναι ὅτι ὁ δανειστής, δὲν ἰσχύει νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου τὸ δάνειόν του, ὅταν, ἀποδεδειγμένως ζητήσας νὰ εὕρῃ καὶ κατάσχη περιουσίαν αὐτοῦ, οὐδεμίαν εὕρῃ. (12—1865).

ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ.

8

Ἡ διάταξις τοῦ 12 ἁρθρου τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθ' ἣν εἴτε καταδικαστικὴ εἴτε ἀθωωτικὴ ἀπόφασις τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου ὑπάρχει, ὁ παθὼν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τὰς ἀπαιτήσεις του, δὲν εἶναι ἐν γενεῇ ἐφαρμοστέα, καθὼς προκύπτει ἐκ τοῦ 12 ἁρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, κατὰ τὸ ὁποῖον ὅσας τὸ ἀρμόδιον ποιν. Δικαστήριον ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ καταρκτικοῦ ζητήματος, δὲν δύναται πλέον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν δύο τούτων διατάξεων, γίνεται πρῶτον ὅτι ὅσας τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀπήγγειλεν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν, διότι δὲν ὑπῆρξεν ἡ πράξις, ἢ διότι ὁ κατηγορηθεὶς δὲν εἶναι ὁ πράξας, δὲν δύναται πλέον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον κατὰ τοῦ κατηγορηθέντος ἀγωγὴ πηγάζουσα ἐκ τῆς αὐτῆς δῆθεν πράξεως, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀθώωσις τοῦ τελευταίου ἀπηγγέλθῃ, εἴτε διότι δὲν ἀπεδείχθη ἀρκούντως ἡ ἀξιοποινοῦς πράξις ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, εἴτε διότι δὲν ὑπάρχουν τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκληματικότητος· εἴτε διότι δὲν ἠδύνατο, ἂν καὶ ἔλαβε χώραν ἡ πράξις, νὰ καταλογισθῇ ποινὴ εἰς τὸν πράξαντα ἕνεκα νομίμων λόγων. (51—1845).

9

Δεδικασμένον ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀπόφασις, ἡ μόνον διὰ τοῦ σκεπτικοῦ θεωροῦσα ἀνυποστάτους τοὺς ἰσχυρισμοὺς τινος τῶν διαδίκων, ἀφοῦ δὲν ἐγένετο κατ' αὐτῆς χρῆσις ἐνδίκου τινος μέσου, τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου. (32—1854).

10

Ἡ τοῦ δεδικασμένου ἐνστάσις δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου. (32—1854).

11

Ἡ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἕνεκα τυπικῶν παραλείψεων ἀκύρωσις συμβολαιογραφικῆς τινος πράξεως, δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον εἰς δι-

κην καινοδικίου κατὰ τοῦ συντάξαντος τὴν ἀκυρον κηρυχθεῖσαν πράξιν συμβολαιογράφου. (135—1855).

12

Κατὰ τὴν ὀριστικὴν καὶ σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 12 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ιδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, καὶ κατὰ τὴν ἐπίσης σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 546 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅταν ἡ πράξις, δι' ἣς κατηγορήθη τις, ἀπεδείχθη μὲν, δὲν εἶναι δὲ κολάσιμος, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος, καὶ γενομένης αἰτήσεως ἀποφασίζονται τὰ περὶ ἐξόδων καὶ πολιτικῶν ἀπαιτήσεων κατὰ τοὺς περὶ τούτων ὁρισμούς τοῦ Νόμου. (234—1857).

13

Τὴν τοῦ δεδικασμένου ἐνστάσιν οὐδεὶς Νόμος κατατάσσει μεταξὺ τῶν ἐνστάσεων τῆς δημοσίας τάξεως, οὐδὲ συγχωρεῖ τὴν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν πρότασιν αὐτῆς. (85—1858).

14

Τὸ μεταξὺ παραχωρητοῦ καὶ ὀφειλέτου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου δεδικασμένον, ἰσχύει μὲν κατὰ τοῦ ἐκδοχέως, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου νομικὴν σχέσιν. (8—1859).

15

Ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἢ μὴ θεωροῦσα ὡς πτωχέοντα τινὰ, δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. (28—1859).

16

Τὸ ἄρθρον 12 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὀρίζει ὅτι ἀποφασισθέντος ἀπαξ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον εἴτε πολιτικόν, εἴτε ποινικόν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἐννοεῖ, ὡς προδικαστικὸν ζήτημα, γεγονὸς ἀνεξάρτητον καὶ χωριστὸν τῆς κυρίας ἀγωγῆς· ἔχον εἰς αὐτὴν ἐπιρροήν, ὡς εἶναι τὸ ζήτημα τῆς πλαστογραφίας, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἀνακριθῇ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ὅταν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, καὶ τὸ περὶ ἀκύρου γάμου τινός, ὅπερ δὲν δύναται ν' ἀνακριθῇ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ 359 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὅταν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ὅταν τὸ γεγονὸς εἶναι ἡ θάσις τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, οἷον κλοπῇ, φόνος, τραῦμα κλπ. καὶ ἂν τὸ ποινικόν δικαστήριον δι' οἰονδήποτε λόγον ἀθωώσῃ τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, ὁ παθὼν δύναται κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ιδιωτικὴν τοῦ ἀπαίτησιν εἰς τὸ πολιτικόν

δικαστήριον, καθότι ἡ διάταξις τούτου τοῦ ἄρθρου εἶναι σαφὴς καὶ ῥητὴ λέγουσα ὅτι οὔτε ἡ ἀθωωτικὴ, οὔτε ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐμποδίζει τὸν παθόντα νὰ ἐπιδιώξῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. (133—1859)

17

Ὁ νομοθέτης καθιέρωσεν ἐν τῷ 12 ἄρθρῳ τῆς πολ. δικονομίας τὴν ἀρχὴν «ὅτι ἀποφασισθέντος ἀπ᾽ τοῦ προκαταρκτικοῦ ἢ προδικαστικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον εἴτε πολιτικὸν εἴτε ποινικὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν συζήτησιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος», ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης γίνεται φανερόν, ὅτι ἐναγομένου τινὸς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περὶ ἀποζημιώσεως προερχομένης ἐξ ἀθεμίτου πράξεως, ἐνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη οὗτος εἰς ποινὴν, δὲν δύναται τὸ πολιτικὸν τοῦτο δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ ἐκ νέου τῆς ἐξετάσεως τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἥτοι τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος ἂν ἐπράχθη ἡ ἀξιόποινος πράξις καὶ ἂν ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, ἀλλὰ γρεωστεὶ νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς δεδικασμένον, λαμβάνον αὐτὸ ὡς βάσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς· ὅτι ὀφείλει νὰ τὸ θεωρήσῃ τοιοῦτον, ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 10, 588 καὶ 455 τῆς πολ. δικονομίας καὶ 8 τῆς ποινικῆς, καθ' ἃ συνήθως (τούτέστιν ἐκτὸς τῆς ἐξαιρητικῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ πολιτικὴ δίκη αὐτὴ περιέχῃ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς ποινικῆς διαδικασίας ἄρθρ. 11 τῆς πολ. δικονομίας), ἡ πολιτικὴ δίκη ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς, τὸ μὲν διὰ νὰ μὴν ἐκδώσῃσι τὸ πολιτικὸν καὶ ποινικὸν δικαστήριον ἀντιφασκούσας ἀποφάσεις, ὅπερ ἤθελε συμβῆναι, ἐὰν τὸ πολιτικὸν ἐπεδίκαζε τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, ἐνῶ τὸ πολιτικὸν ἤθελεν ἀποφανθῆναι ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἡ ἀξιόποινος πράξις, ἢ ὅτι δὲν τὴν ἐξετέλεσεν ὁ κατηγορούμενος, τὸ δὲ διότι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν ἡ ποινικὴ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν ἢ μὴ τῆς κολασίμου πράξεως ἐν τῇ περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικῇ δίκῃ· προκύπτει δὲ ἐκ τῶν ἄρθρ. 85, 346, 394, 399 καὶ 452 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀποφασίζει ἐν ταύτῳ καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ τοῦ παθόντος· ἂν δὲ αὐταὶ αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις δὲν ἐξεκαθαρίσθωσαν, ἀλλὰ χρῆζουσι καλλιτέρας διεκρίσεως, τότε παραπέμπει τὴν περὶ τούτου περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον ὥστε τὸ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀποφασισθὲν ἀμετακλήτως πραγματικὸν ζήτημα, τούτέστιν ἂν ὁ καταδικασθεὶς ἐξετέλεσε τὴν ἀξιόποινον πράξιν ἢ μὴ, μένει ἀθικτὸν καὶ ἀνεξέταστον ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ὀφείλοντος μόνον τοῦτου νὰ ἐκκαθαρίσῃ καὶ ἀποφασίσῃ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ βᾶσει αὐτοῦ τοῦ προδεδικασμένου ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου πραγματικοῦ γεγονότος· ἂν δὲ ὁ νομοθέτης εἶχε τὸν ἀντίθετον σκοπὸν, δὲν ἔθε-

λε περιορίσει τὴν ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου παραπομπὴν πρὸς μόνην τὴν ἐξέτασιν καὶ μείζονα διευκρίνισιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ ἤθελὲν ἐκφρασθῇ δι' ἄλλων ὅρων, ὥστε νὰ δεικνύηται σαφῶς ὅτι παραπέμπεται ἐν γένει ὅλη ἡ ὑπόθεσις, ἦγουν καὶ ἡ ἔρευνα ἂν ἐξετελέσθῃ ἡ ἀθέμιτος, πράξις, οὐδὲ ἀντιβαίνει ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἣν καθιεροὶ ἡ νομοθεσίαι εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς τελεσιδικίας, διότι κατ' αὐτὴν τὴν νομοθεσίαν τὰς κολασίμους πράξεις καταδιώκει ὅλη ἡ κοινωνία, ἐν ἧ καὶ ὁ ἀδικηθεὶς πολιτικῶς ἐνάγων ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου ἢ εἰσαγγελέως, ὥστε ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ παρίσταται νομίμως ἀντιπροσωπευόμενος καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ὡς διάδικος, ἂν καὶ προσωπικῶς δὲν ἐμφανίζεται εἰς αὐτήν.

Τὸ 82 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμφαίνει τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, δὲν ἀντίκειται ποσῶς καθόσον ἀφορᾷ τὰς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις εἰς τὴν προεκτεθείσαν ἀρχὴν τοῦ 12 ἁρθροῦ τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπεφασίσθη τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ὁριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς, ἦτοι ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔπραξε τὴν κολασίμων πράξιν, καὶ καταδικάσθῃ εἰς ποινὴν, δὲν ἐναπολείπεται εἰμὴ νὰ θεωρήσῃ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον αὐτὸ τὸ γεγονός ὡς δεδικασμένον καὶ ὡς βᾶν τῆς ἰδιωτικῆς ἀπαιτήσεως, καὶ νὰ ἐπιδιᾷτῃ συμφώνως πρὸς τὴν ποινικὴν καταδίκην τὰς ἰδιωτικὰς ἀποζημιώσεις τοῦ παθόντος ἐνάγοντος.

Δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστον τὸ εἰρημένον ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας μὲ τὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις, διότι ἂν ὁ νομοθέτης δι' αὐτοῦ τοῦ ἁρθροῦ ἀφίηται τὸ στάδιον νὰ ἐξετάξῃ μετὰ τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὴν πολιτικὴν εὐθύνην τοῦ ἀθωωθέντος, ἐνῶ τὸ 12 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος περὶ τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, ἢτοι τῆς ἐκτελέσεως, ἢ μὴ, τῆς πράξεως παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ τυχὸν προεδίκαξε τὸν ποινικὸν δικαστήριον, δὲν ἔννοεῖ ὅμως νὰ δώσῃ δι' αὐτῆς τῆς διατάξεως τῆς Ποιν. Δικονομίας, εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὸ δικαίωμα ν' ἐπιδιᾷτῃ ἀπολύτως τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ ἄνευ τῆς ἐρέυνης ἂν προεδικάσθῃ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ τὸ εἰρημένον πραγματικὸν γεγονός, ἀλλ' ἔννοεῖ νὰ ἐξετάξῃ προηγουμένως τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἂν προεδικάσθῃ ἢ μὴ ἀπὸ τοῦ ποινικοῦ αὐτὸ τὸ γεγονός, ὅπερ χρησιμεύει ὡς βᾶσις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ὡς τοῦτο πράττεται καὶ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὅταν μετὰ ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ πρὸς αὐτὸν νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ ἀθωωθέντος κατηγορουμένου, καθὰ σαφῶς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 246 ἐδ. δεύτερον τῆς Ποιν. Δικονομίας, λαμβάνον ὑπ' ὃ:

ψιν ἰδίως τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ἀπεδείχθη μὲν ἡ πράξις, δὲν εἶναι δὲ κολάσιμος ὁπόταν ἡ πράξις δύναται ν' ἀποτελέσῃ εἰσὶν ἀδίκημα· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν καθ' ἣν δηλαδὴ τὸ ποινικὸν δικαστήριον προεδίκασε τὸ ζήτημα, κηρύξαν μὴ ἔνοχον τὸν ἀθωωθέντα διὰ τῆς συγχρόνου βεβαιώσεως ἐν τῇ ἀθωωτικῇ ἀποφάσει, ὅτι δὲν ἐπράχθη τὸ ἔγκλημα, ἢ ὅτι αὐτὸς δὲν τὸ ἐπράξε, χρεωστὲι τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, κατὰ τὸ ἀρθρ. 12 τῆς Πολ. Δικονομίας, ν' ἀπέχῃ πάσης περαιτέρω ἐρεύνης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ὡς δεδικασμένου ἀμετακλήτως ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπομένως ν' ἀπορρίψῃ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ στυριζομένην ἐπὶ ἀποδεδειγμένης βάσεως· εἰς δὲ τὴν δευτέραν, καθ' ἣν τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν προεδίκασε τὸ ζήτημα τῆς πράξεως κηρύξαν δηλαδὴ ἀπλῶς τὸν κατηγορούμενον μὴ ἔνοχον, χωρὶς ὁμῶς ῥητῶς νὰ βεβαιώσῃ καὶ ὅτι ἡ πράξις δὲν ἐξετελέσθη ἢ δὲν ἐξετέλεσεν αὐτὴν ὁ κατηγορούμενος, τότε ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ ἐναγόμενος ἐξετέλεσεν ἢ οὐ τὴν ἀθέμιτον πράξιν, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων παράγει τὸ δικαίωμα τῆς ἀγωγῆς του, διότι δὲν ὑπάρχει δεδικασμένον τὸ ζήτημα τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, καὶ ἐπομένως νὰ ἐπιδικάσῃ ἢ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν, καθ' ἣν πεποιθήσιν ἤθελε μορφώσῃ ἐκ τῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς υπάρξεως ἢ μὴ υπάρξεως τῆς κολάσιμου πράξεως καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦργου αὐτῆς, αὐτῆς λοιπὸν τοιαύτης τῆς ἐννοίας τοῦ 12 ἀρθροῦ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συμβιβάζεται πληρέστατα ἡ φαινομένη ἀντίφασις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ 12 ἀρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἄλλως ἤθελε συμβαίνει τὸ ἄτοπον ν' ἀντιφάσκωσι μετ' ἀλλήλων ὡς ἐκδιδόμεναι περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντίκειμένου ἀποφάσεις τῶν ποινικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, καὶ τὸ σκάνδαλον ν' ἀπορρασί-ζωσι τὰ δεύτερα τὸ ἐναντίον παρ' ὅ,τι ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἀπεφάσισαν τὰ πρῶτα.

Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ εἰρημένον ἀρθρον 12 τῆς Πολιτικ. Δικονομίας δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ καθιερώσῃ τὴν μὴ τελεσιδικίαν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων ὡς πρὸς τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ἐπὶ τῆς πολιτικῆς δίκης, διότι οὐδὲν περὶ τελεσιδικίας λαλεῖ, ἀλλ' ἔχει σκοπὸν πρόδηλον (ἀφοῦ διὰ τοῦ προηγουμένου ἀρθρου 6 εἰλήθη ὑπ' ὅψιν ἡ περίπτωσις τῆς εἰς τὸ κοινὸν δικαστήριον εἰσαγωγῆς τῆς πολιτικῆς δίκης, καὶ ὁρίσθησαν τὰ νόμιμα ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης, καὶ ἀφοῦ διὰ τοῦ ἀρθρου 8 εἰλήθη ὑπ' ὅψιν ἡ ἄλλη περίπτωσις τῆς εἰσαγωγῆς τῆς πολιτικῆς δίκης εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια πρὸ τοῦ ἀρχίσῃ ἢ ἐνῶ γίνεται ἡ ποινικὴ διαδικασία καὶ ὁρίσθησαν τὰ νόμιμα ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης) νὰ καθιερώσῃ τὴν νόμιμον ἀρχὴν,

καὶ ἐπὶ τῆς τελευταίας περιπτώσεως, καθ' ἣν δηλαδὴ ἀπεπερατώθη διὰ ποινικῆς ἀποφάσεως ἡ ποινικὴ δίκη χωρὶς νὰ εἰσαχθῇ ποτὶς καὶ οὐδαμοῦ πολιτικὴ ἀπαιτήσις, καὶ ὁρίζει ὅτι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ποινικὴ ἀπόφασις δὲν ἀποκλείει ἢ δὲν ἐμποδίζει κατὰ τὴν Γερμανικὴν φράσιν, τὴν ἐπιδιώξιν ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, τοῦτέστιν ὅτι γίνεται αὕτη ἀνευ βλάβης τῶν τυγχόντων ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, δυναμένων, ἐὰν ἔχωσιν ὑπόστασιν, νὰ εἰσαχθῶσι πάνποτε εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον κατὰ τὸ ἄρθρον 346 καὶ εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἀρχὴν τὴν ὁποίαν ὁμοίως ἔκρινεν εὐλογον νὰ διακαυρῇ ρητῶς καὶ ἡ Γαλλικὴ νομοθεσία ἐν τῷ 10 ἄρθρῳ τοῦ ποινικοῦ Γαλλικοῦ κώδικος αὐτῆς.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ἃ βεβαιῶι τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, καταδικασθέντος τοῦ Π. Μανολοπούλου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 14 (1852) ἀποφάσεως τῶν ἐν Καυπλίῳ Συνέδρων εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἕνεκα ἀνθρωποκτονίας πραχθείσης παρ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Γ. Βογαίτου, νομίμως τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐθεώρησε τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν τῶν συνέδρων ὡς ἀποτελοῦσαν ἐντελὴ ἀπόδειξιν τῆς πραγματικῆς ἐξέσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἥτοι τοῦ γεγονότος τῆς πραχθείσης παρὰ τοῦ Μανολοπούλου ἀνθρωποκτονίας· ἀνδὲ τὸ ἀνωτέρω ἐφετεῖον ἐλάβεν ὑπ' ὄψιν ἐκ περισσεῦ ὡς ἀπόδειξιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μνημονευθείσης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, χωρὶς νὰ βεβαιῶι τὰ γεγονότα ἐξ ὧν ἐπορίσθη τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην, ἐνῷ δὲν ἐξετελέσθη δὴθεν ἡ θανατικὴ ποινὴ, ἀλλ' ἐδόθη ἡ βασιλικὴ χάρις κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης μεταβάλλουσα τὴν θανατικὴν ποινὴν εἰς δεσμὰ, τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν τινα οὔτε δίδει χάριν εἰς αἰρέσεις, καθόσον μόνον ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, εἰς ἣν κυρίως ἐστῆριξε τὸ ἐφετεῖον τὴν ἀπόφασιν του, ἔρκει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πραγματικῆς ἐξέσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου.

Ἀποδειχθείσης τῆς πραγματικῆς ἐξέσεως τῆς ἀγωγῆς ἐκ τῆς καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἃ βεβαιῶι τὸ ἐφετεῖον, νομίμως αὐτὸ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν, καθότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 273 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀνταπόδειξις ἐπὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων, ὅποια ἐστὶ καὶ ἡ ἀνωτέρω κατὰ τοῦ Μανολοπούλου καταδικαστικὴ ἀπόφασις. (214—1861).

Κατὰ τὰς περὶ ἀρμεδιότητος τοῦ συμβουλίου διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας (ἄρθρ. 250 καὶ ἐπόμε.) μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς διὰ τῶν ἄρθρ. 69 καὶ 187 ὁρισθείσης προανακρίσεως ἢ προδικασίας καὶ πρὸς ἀποπεράτασιν αὐτῆς (ἄρθρ. 75), τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἀπορραϊζει ὁριστικῶς περὶ τῆς ἀποδιδδομένης εἰς τὸν κατηγοροῦ-

μενον πράξεως, οὐδὲ θεσφατοὶ θετικῶς ἂν αὕτη ἔλαβεν ἢ δὲν ἔλαβε χώραν, ἀλλ' ἐξετάζει μόνον ἂν τὸ γεγονὸς περιέχῃ ἀξιοποινὸν πρᾶξιν, ἂν δὲ ὑπάρχωσι λόγοι ἀναιροῦντες τὴν ποινὴν, καὶ ἐὰν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὕλης, ἣν ἡ προανάκρισις ἄνευ δημοσίας συζητήσεως κατ' ἐνόρκων μαρτυριῶν συνήθροισε, δύναται νὰ γίνῃ εἰσαγωγὴ εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐκ τῆς πράξεως ἀρμοδίου πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς ποινικοῦ δικαστηρίου, ἐν ἐλλείψει δὲ πάσης ἐναντίον τοῦ κατηγορουμένου ἐνδείξεως, ἀποφαίνεται διὰ βουλευμάτος τοῦ ἀπλῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν.

Ἐκ τούτων συνάγεται προδήλως ὅτι τὸ εἰρημένον βούλευμα, τελεσίδικον κατασταθὲν, ἀπαλλάττει μὲν διὰ παντός τῆς ποινικῆς καταδικῶντος τὸν εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθέντα κατηγορούμενον, ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὴν ἀποδοθεῖσαν αὐτῷ πρᾶξιν ἢ τὰ ἐξετασθέντα παρὰ τοῦ βουλευμάτος ζητήματα ὁριστικὴν τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου ἀπόφασιν, ἀφοῦ τὸ ποινικὸν δικαστήριον οὐδόλως ἐπελήφθη καὶ ἀπεφάσισε, μὴ εἰσαχθεῖσθαι ἐνώπιον αὐτοῦ κατηγορίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἄρχεται ἡ δημοσία καὶ ἐπὶ ἐνόρκων ἀποδείξεων ἐνέργεια αὐτοῦ (ἄρθρ. 76 καὶ ἐπόμεν. τῆς Ποιν. Δικονομίας) καὶ τοιαύτην ἀπόφασιν ποινικοῦ δικαστηρίου, ὅποیان τὴν χαρακτηρίζουσι τὰ ἄρθρα 81—84 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καὶ οὐχὶ βούλευμα συμβουλίου, ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 12 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἵνα μὴ δυνηθῇ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ πλέον νέαν περὶ τοῦ αὐτοῦ ζήτηματος ἐξέτασιν. (331—1865).

19

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 234 καὶ 270 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀπολύουσα τὸν πρωτοφειλέτην ἀπόφασιν ἀποτελεῖ δεδικασμένον, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ καταδικάζουσα αὐτόν· τῆς διατάξεως δὲ ταύτης οὐδεμίαν τροποποίησιν ἐπήνεγκεν ὁ ἀπὸ 9 Μαρτίου 1862 Νόμος, ὅστις ἀπλῶς ὁρίζει (ἄρθρον 22) ὅτι αἱ ὀριστικαὶ καταστάσεις ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται διοικητικῶς. (28—1866).

20

Κατὰ Νόμον, καὶ ὅταν ἡ ὑπαρξὶς ἢ ἡ ἰσχὺς τοῦ δεδικασμένου δικαίου τινος ἀμφισβητηθῇ, οἱ διχάδικοι δύνανται ἐτι νὰ δικασθῶσι καὶ συμβιβασθῶσι περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ πράγματος μηκέτι κακρημένου (N. 23. 51. Π. (123) Β. (24. 6—23. 51) Ν. 11. Π. (2. 15) Β. (11. 2. 11) δὲν ἀντίκεινται δὲ εἰς τοῦτο αἱ περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι ἐν κατ' αὐτὰς ὁ ἐνάγων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πρὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ὅσῃς νομίζει ἐπιδεκτικὴν ἐκτελέσεως τὴν ἀπόφασιν, καὶ ἔπειτα νὰ δικασθῇ περὶ τῶν μὴ ἐκκαθρισμένων ἐνστάσεων τοῦ ἐναγομένου, δὲν εἶναι καὶ ὑπόχρεως νὰ πρὸς

ἐξ τούτου, οὐδὲ ὁ ἀντιδίκος τοῦ ἔχει συμφέρον καὶ δικαίωμα νὰ ἀντιτάξῃ τὸ ἀπαράδεκτον ἀγωγῆς, καθιστώσας αὐτῷ δυνατόν ν' ἀποδείξῃ ἐνστάσεις, ἀπαράδεκτους οὕσας ἴσως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ματαιώσῃ οὕτως αὐτήν. (469—1866).

21

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς Πολ. Δικονομίας τότε μόνον δὲν δύναται τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως προδικαστικοῦ ζητήματος, ὅτε τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπεφασίσθῃ ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου, τοὔτεστιν ὅτε ἀντικείμενον γενόμενον κατηγορίας εἰσαγγελίας διὰ κλήσεως ἢ βουλευματος τοῦ συμβουλίου εἰς τὸ ἀκροατήριον, καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς ἐλύθη, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτε μέχρι βουλευματος τοῦ συμβουλίου, ἀποφαινομένου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία, προέβῃ ἡ προδικαστικὴ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, διότι κατὰ τ' ἄρθρα 69, 70, 75, 76 καὶ 81 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας σκοπὸς τῆς προδικασίας ἐστὶ κυρίως ἡ συνάθροισις ὕλης πρὸς εἰσαγωγὴν ποινικῆς δίκης, καὶ παντὸς ὅ,τι δύναται ἐν τῇ εἰσαχθεσομένῃ δίκῃ νὰ συντελέσῃ εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος τοῦ ὑποδίκου, ἐπομένως τὰ βουλευματα τοῦ συμβουλίου μὴ δικάζοντα περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος· ἀλλ' ἀποφαινόμενα μόνον ἂν ὑπάρχῃ ὕλη πρὸς ποινικὴν κατηγορίαν καὶ λύσιν δικαστικὴν ποινικοῦ τινος ζητήματος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς λύοντα τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἂν ἄλλως τὴν ἀρνήσιν τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς τοῦ ὑποδίκου στηρίζουσιν ἐπὶ τῇ μὴ ἀξιοποίῳ τῆς πράξεως ἢ ἄλλῳ λόγῳ ἀποκλείοντι τὴν ποινὴν· διότι ταῦτα λέγει τὸ συμβούλιον, ὡς ὑπερτάτη ἀνακριτικὴ ἀρχὴ πρὸς ὑποστήριξιν, ὅτι δὲν ὑπάρχῃ ὕλη πρὸς κατηγορίαν ἐπὶ ἀξιοποίῳ πράξει, καὶ οὐχὶ ὡς δικαστήριον δικάζον καὶ ἀποφασίζον περὶ τοῦ ἀνυποστάτου τῆς κατηγορίας καὶ περὶ λύσεως τοῦ ποινικοῦ ζητήματος. (212—1867).

ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΙΑ.

1

Εἰς τὰς δενδροφυτείας περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Βασ. διατάγματος περὶ προφυλάξεως δενδροφυτειῶν περιλαμβάνονται καὶ αἱ σταφυδάμπελοι. (330—1866).

ΔΗΛΩΣΙΣ.

7

Τὸ δημόσιον δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν ἔχει εἰς χεῖρας τοῦ χρήματα, ὅταν ἡ κατάσχεσις γίνῃται εἰς χεῖρας τοῦ προέδρου τῆς ἠθικοσυλλεξίας διὰ χρέος πληρεξουσίου. (94—1866).

ΔΗΜΟΣ.

9

Κατὰ τὸν περὶ παραστάσεως τῶν δήμων ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων Νόμον, συνδυασμένον καὶ μὲ τ' ἄρθρα 50 § 19 καὶ 119 τοῦ περὶ δήμων Νόμου, οἱ δήμοι ἐνάγουσι καὶ ἐνάγονται διὰ τῶν δημάρχων των, οὗτοι δὲ ὀφείλουσι νὰ δέχονται τὰς εἰς αὐτοὺς γενομένας ἐπιδόσεις, καὶ δύνανται μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς νὰ ἀναδεχθῶσι τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ἢ νὰ προκκλέσωσι τὸν διορισμὸν δικηγόρου τινός, θεωρούμενοι ἄρα ὑπὸ τῶν Νόμων τούτων ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν δήμων, οἱ δὲ δήμαρχοι δύνανται δυνάμει τῶν ἁρθρῶν 91 καὶ 92 τῆς Πολ. Διονομίας εἶτε μόνοι των, εἶτε διὰ τινος δικηγόρου νὰ ἐπιχειρῶσι πράξεις προπαρασκευαστικὰς, προϋποτιθέμενοι ὅτι ἔχουσι πρὸς τοῦτο τὴν ὡς εἴρηται ἀναγκαίαν πληρεξουσιότητα, ἥτις μόνον ἐπὶ ἀκροατηρίου ἀπαιτεῖται νὰ νομιμοποιηθῇ. (62—1845).

10

Διὰ τῶν ἀριθμῶν 13, 14 καὶ 16 τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 διατάγματος, περὶ εὐθύνης τῶν δήμων ὀρίζονται τὰ ἑξῆς, ὅτι ἡ προσδιορίζουσα τὰς παρὰ τοῦ δήμου πληρωτέας ἀποδόσεις καὶ ἀποζημιώσεις ἀπόφασις στέλλεται ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὥρων παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις τὴν ἀποστέλλει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ καταδικασθέντος δήμου, ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ὀφείλει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ ἐπαρχιακὸν ταμεῖον τὸ κεφάλαιον τῶν ἀποδόσεων καὶ ἀποζημιώσεων ἐντὸς πεντήκοντα ἡμερῶν, ὅτι ἂν ἡ πληρωμὴ δὲν γίνῃ ἐντὸς τῶν πεντήκοντα τούτων ἡμερῶν, στέλλεται κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ ἀποχωρῶσα ἐνοπλῆς δυνάμει καὶ ἐπίτροπος διὰ νὰ ἐκδιᾷ τὴν πληρωμὴν. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ ὅτι διὰ τοῦ διατάγματος τούτου εἰς τὸ δημόσιον ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τῶν τοιούτων ἀποφάσεων, τὸ ὅποῖον ἔχει προσέτι τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν οὐ μόνον νὰ παραγγέλλῃ ἀπλῶς καὶ νὰ προτρέπῃ καὶ θιάζῃ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐθνικοῦ καταλόγου τῶν δημοτῶν τοῦ καταδικασθέντος δήμου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπρακτον εἰσπραξὴν τῶν ὀφειλομένων δραστηρίως νὰ ἐπιμεληθῇ, δι' ἀποστολῆς, ἐν ἀνάγκῃ, ἐνόπλου δυνάμεως καὶ ἰδίου ἐπιτρόπου πρὸς ἐκδίξις τῆς πληρωμῆς. (197—1864).

11

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Νόμου ΕΑ' περὶ δημοτικῶν φόρων τὸ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου περὶ τῶν ἐκτάκτων δασμῶν ἐκδιδόμενον, ἀπὸ τοῦ παρουσιασθῶσιν ἰδιαίτεραι ἀναπόρρευτοι περιστάσεις τοῦ δήμου, καὶ ἰσχύουν, ἐνῶς διηκοῦσιν, ὀρίζει οὕτως ἀναγκάσιως ὡς χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτάκτου δασμολογίας τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐκδίδεται.

ἐπομένως καὶ αἱ λέξεις τοῦ Νόμου ἐκείνου «ἀλλὰ τὸ ψήφισμα ἰσχύει μόνον ἀφοῦ ἐγκριθῇ διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος» οὐδὲν περισσώτερον ἐκφράζουσιν ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι τὸ ψήφισμα δεῖται Βασιλικῆς ἐγκρίσεως, ταύτης δὲ δοθείσης, ἰσχύει, καθ' ὅλον τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ὁ ἑκτακτος δασμὸς εἰσπράττεται ἐπ' ὅλων τῶν κατ' αὐτὸ φορολογητέων ἐμπερευμάτων ὅσα ἀπὸ τῆς ψηφίσεως αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸν δῆμον.

Ὁ μόνον τὸ γράμμα τοῦ 5 ἄρθρου τοῦ Νόμου III'. ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν αὐτῇ συντιθέμενος σκοπὸς ἀντίκειται εἰς τὴν ἐρμηνείαν ἐκείνων, καθ' ὧν ὁ δασμὸς θεωρεῖται ἐπιβεβλημένος, οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ψηφίσματος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ ἐγκρίσεως Βασιλικοῦ Διατάγματος. (255—1865).

ΔΙΑΖΕΥΣΕΙΣ.

13

Κατὰ τ' ἄρθρα 682, 683 καὶ 686 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ αἰτῶν τὴν διαζευξιν ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ ἀκριβῶς τοὺς λόγους τοῦ διαζυγίου, καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐάν εὕρῃ αὐτοὺς θασίμους, διατάσσει τὰ ἐν τῷ 683 ἄρθρῳ ὁρισμένα· ἐντεῦθεν λοιπὸν δηλοῦται, ὅτι λόγοι διαζυγίου ἀπαιτεῖται ν' ἀναφέρονται ἐν τῇ αἰτήσει καὶ οὐχὶ λόγοι ἀκυρότητος τοῦ γάμου, καθόσον δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ διαιδικασία. (16—1860).

14

Κατὰ κανόνα τοῦ Δικαίου περιεχόμενον εἰς τὸ ἄρθρον 685 τοῦ περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης τίτλου τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐ μόνον ἡ ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεως τεκμαιρομένη σιωπηλὴ ὁμολογία τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ῥητὴ ὁμολογία αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον ἀπόδειξιν τῆς θάσεως τῆς ἀγωγῆς, ὅσάκις ἡ συναίνεσις τοῦ ἐναγομένου δὲν ἀρκεῖ, πρὸς παραδοχὴν αὐτῆς, ἐπομένως ὁ ἀνωτέρω κανὼν ἐφαρμόζεται προφανῶς καὶ εἰς τὴν περὶ ἀκυρώσεως γάμου ἀγωγὴν, πρὸς παραδοχὴν τῆς ὁποίας δὲν ἀρκεῖ ἀναντιρρήτως ἡ συναίνεσις ἀμφοτέρων τῶν συζύγων. (279—1865).

15

Τὸ προοίμιον τοῦ κεφαλαίου τῆς Νεκρᾶς 117 σαφῶς ἐκφράζει ὅτι ὁ νομοθέτης προτίθεται νὰ συμπεριλάβῃ ἐν αὐτῷ ὀνομαστὶ τὰς ἐν τοῖς παλαιαῖς, καὶ τοῖς ἰδίαις αὐτοῦ Νόμοις, περιεχομένας αἰτίας, ὅσαι ἀξιοῦν κατ' αὐτὸν εἰσελθεῖν πρὸς τὸ διαλύειν γάμον, ἐπομένως καὶ ἡ παράγραφος πέμπτη τοῦ εἰρημένου κεφαλαίου, λέγουσα, ὅτι λόγος διαζυγίου ὑφίσταται, ἐάν, μὴ βουλομένου τοῦ ἀνδρός, ἔξω τοῦ οἴκου μένῃ ἡ γυνή, οὐδὲν ἕτερον ἐννοεῖ, ἢ ὅτι ῥητῶς λέγουσιν ὁ τε Ν. 8. § 3. Κώδ. (5. 17) καὶ ἡ § 2 τοῦ Κερ. Κ'. τῆς 22 Νεκρᾶς καὶ ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ αὐτοῦ ὁμοῦ κεφαλαίου τῆς Νεκρᾶς 117, ἥτις εἰς μὴ-

τὴν τὴν § 5 τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου ἀνάγεται καὶ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς προδήλως ἐξηγεῖ ἥτοι ὅτι λόγος, πρὸς διάλυσιν γάμου ἐστὶ τὸ μένειν τὴν νύκτα ἔξω τοῦ οἴκου ἄκοντος τοῦ ἀνδρός, καὶ χωρὶς εὐλόγων προφάσεως. (49—1866).

ΔΙΑΘΗΚΗ.

27

Κατὰ γενικὴν τοῦ δικαίου ἀρχὴν πᾶς τις δύναται διὰ τελευταίας εὐληθείας νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τρίτου, ἐκτὸς ἐὰν ῥητὸς Νόμος περιορίζῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ταύτην, εἴτε ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ διαθέτου, εἴτε ὡς πρὸς τὸ τοῦ ἐγκαθισταμένου κληρονόμου· ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν Νεκρῶν (12 κεφ. δ'. 74 κεφ. α'. β'. καὶ γ'. 89 κεφ. ιβ'. καὶ ιε'. 78 κεφ. γ'. καὶ δ'. 117 κεφ. ε'. τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανού, Ν. 7. Κώδ. (5. 27) Ἀρμ. βιβλ. 5. τίτλ. 8 § 85 προκύπτει ὅτι ὁ ἔχων ἐκ νομίμου γάμου τέκνον καὶ ἕτερον ἐξ ἀγάμου γυναικὸς, δὲν ἐμποδίζεται νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὴν περιουσίαν του, οὐδὲ ἀναφέρεται ὡς κώλυμα τὸ περιστάτικόν, ὅτι τὸ τέκνον τοῦτο ἐγεννήθη ὑμνηταμένου ἔτι τοῦ γάμου τοῦ διαθέτου, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ὁ γάμος ὑπῆρχε κώλυμα πρὸς σύναψιν γάμου μετὰ τῆς ἀγάμου γυναικὸς. (64—1861).

28

Οὐ μόνον τὸ 2 ἄρθρον τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἀποφαίνεται ἄκυρον τὴν διαθήκην, εἴτε δημοσίαν, εἴτε μυστικὴν, εἴτε ιδιόγραφον εἶναι, ἐὰν δὲν τηρηθῶσιν αἱ δι' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος διαγραφόμενοι τύποι, ἀλλὰ καὶ τὸ 63 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ ὀρίζει γενικῶς, ὅτι οἱ τύποι εἰς οὓς ὑπόκεινται αἱ διάφοροι διαθήκαι, μὴ διατηρούμενοι, τὰς ἀποτελοῦν ἀκύρους· ὅθεν ἄκυρος εἶναι ἡ ιδιόγραφος διαθήκη, μὴ ἀναφέρονσα τὸν τόπον τῆς συντάξεως αὐτῆς, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ 31 ἄρθρον τοῦ μνησθέντος Νόμου. (321—1834).

29

Κατὰ τὸν § 7 Εἰς. (2. 10) σύμφωνον ὄντα μὲ τὸν Νομ. 1. Κώδ. (6. 23) ἀλλοδαπὸς, θεωρούμενος κοινῶς ὡς πολίτης Ἑλλήν, εἶναι ἱκανὸς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς δημοσίας διαθήκης, διότι κατὰ τὴν ἐν ταῖς εἰρημένοις Νόμοις παρεδεδεγμένην ἀρχὴν, ἡ κοινὴ συνείδησις τῶν πολιτῶν περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ μάρτυρος καλύπτει πᾶσαν τυχόν περὶ τὴν ἱκανότητα ταύτην ἑλλειψὶν αὐτοῦ. (325—1864).

30

Τὸ περὶ διαθηκῶν ψηφίσμα ἀπότηται ὡς ἐγγύησιν τὸ νὰ ᾔσται γνωστοὶ οἱ μάρτυρες καὶ ὁ διαθέτης εἰς τὸν συμβολαιογράφον. (119—1865).

31

Ὅσοι ὅρισμοι τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος δὲν κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 213 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν συμβολαιογράφων καὶ δικαστηρίων Νόμου ἔχουσι πλήρη ἰσχύν, ἐπομένως καὶ τὸ ἀνωτέρω ὃ ἄρθρον, ὅπερ διαγράφει τοὺς τηρητέους ἐν ταῖς διαθήκαις τύπους, καθὼς καὶ τὸ ἄρθρον 8 ὅπερ ἀπαγγέλλει τὴν ἀκυρότητα ἐὰν παραμεληθῇ εἰς δημοσίαν διαθήκην τύπος τις τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ ὃ καὶ τοῖς ἐπομένοις τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος διαγραφομένων διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των, οὐδὲ ἐφαρμόζεται ἐπὶ διαθηκῶν τὸ ἄρθρον 184 τοῦ περὶ δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων Νόμου, ἀλλ' ἰσχύουσιν οἱ εἰς τὸ ἀνωτέρω ψηφίσμα τοῦ Κυβερνήτου, ὅπερ εἶναι ὁ εἰδικὸς περὶ διαθηκῶν Νόμος, περιεχόμενοι ὅρισμοί. (149—1865).

32

Κατὰ τὴν Νεκρὴν 12 τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὴν περιεχομένην ἐν τοῖς Βασιλικαῖς, ὅταν οἱ παῖδες οὐδόλως τῶν ζώντων γονέων αὐτῶν μνημονεύουσιν ἐν τῇ διαθήκῃ των, μηδεμίαν δύναμιν ἢ τοιαύτη διαθήκη, τότε εἰς τὴν ἐνστασίν των κληρονόμων ἔχει, (ἴδε κεφ. δ' τῆς αὐτῆς Νεκρᾶς) ἥτοι ἡ διαθήκη καθίσταται ὡς πρὸς τὴν ἐγκατάστασιν των κληρονόμων ἄκυρος καὶ μὴ οὕσα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐπομένως πάντες οἱ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι καὶ οὐχὶ μόνον οἱ ἀμνημόνευτοι καταλειφθέντες γονεῖς δύνανται ν' ἀπαιτήσωσι τὴν κληρονομίαν παρὰ τοῦ ἐκ διαθήκης κληρονόμου προσβάλλοντες τὴν διαθήκην. (355—1865).

33

Λέγον τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, ὅτι ἡ διαθήκη γίνεται παρόντων τριῶν μαρτύρων, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπαγορεύτῃ τὴν πρώτην περισσότερων, ἀλλὰ μόνον νὰ ὀρίσῃ τὸν ἀριθμὸν των μαρτύρων, ὅστις ἀρκεῖ, ἵνα ἡ διαθήκη λογίζηται ὡς μὴ ἐλλιπὴς καὶ ἀτελὴς μεμαρτυρημένη· διότι τόσον περισσότερον ἐξασφαλίζεται ἡ τελευταία εὐλόγησις τοῦ διαθέτου, ὅσον περισσότεροι εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες· ἐνόρκως περὶ αὐτῆς, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ των διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος 19ης, 35ης καὶ 37ης, καὶ διὰ τοῦτο ὁ νόμιμος προσδιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ των μαρτύρων ἐπὶ δημοσίων διαθηκῶν εἰς τρεῖς, προφανῶς δὲν σκοπεῖ, εἰμὴ νὰ ὀρίσῃ τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν των προσληπτέων μαρτύρων χωρὶς ν' ἀπαγορεύτῃ τὴν πρόσληψιν πλείονων. (173—1866).

34

Τὸ ἄρθρον 31 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ὀρίζει, ὅτι ἰδιόγραφος διαθήκη εἶναι ἡ γραφομένη καὶ υπογραφομένη ἰδιοχείρως ὁπὸ τὸν διαθέντα καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ μεταξὺ των ἐγγράφων του καὶ οὐχὶ εἰς χεῖρας ἄλλου εὐρισκομένη, ἐννοεῖ προδήλως νὰ παράξῃ τὴν ἐκ τῆς τηρήσεως των τύπων τούτων προκύπτουσαν βεβαιότητα, ὅτι ἡ διαθήκη

αὕτη εἶναι τινόντι πράξις τοῦ διαθέτου ἐκφράζουσα τὴν τελευταίαν αὐτοῦ βούλησιν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καταστήσῃ μυστικὴν τὴν εἰρημένην διαθήκην, ἢ ν' ἀπαγορεύσῃ, καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὴν ὑπὸ τρίτων προσώπων ὡς μαρτύρων προσυπογραφὴν ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ διαθέτου πρὸς τὸν κληρονόμον ἢ ἄλλως ἀνακοίνωσιν αὐτῆς· δὲν ἀπαιτεῖ δὲ ἡ εἰρημένη διάταξις νὰ εὗρεθῇ ἡ διαθήκη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ διαθέτου ἐσφραγισμένη. (230—1866).

35

Ἡ Νεκρὰ 115 ἢ ἐν Ἀρμενοπούλῳ (5. 10) καὶ τοῖς βασιλικοῖς (35. 8) περιεχομένη, ἀπαγορεύουσα μὲν τὸ ἀμνημονεύτους ὡς κληρονόμους καταλυμπάνειν τοὺς γονεῖς, ἂν μὴ αἰτίαν τινὰ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὀριζομένων ἐν ταῖς ἰδίαις ἐγγράφωσι διαθήκαις, θεσπίζουσα δὲ ῥητῶς τὸ μηδεμίαν ἔχειν δύναμιν τὴν τοῦτο πράττουσαν διαθήκην τοῦ κατιόντος, καὶ καλοῦσα αὐτὴ εὐθὺς τοὺς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους εἰς τὴν τοῦ τελευτήσαντος κληρονομίαν, ἀποφαίνεται ἀρκούντως τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀκυρον τῆς τοιαύτης διαθήκης. (15—1867).

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ.

11

Κατὰ τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων εἶναι δεκτὴν τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐπαναλήψεως τὴν διαδικασίας, ἂν δὲν ἐγίνε παντάπασιν ἀπόφασις περὶ τινος αἰτήσεως, κατὰ τ' ἄρθρα (785. 1), 760 καὶ 600 τῆς Πολ. Δικονομίας, γενομένης δὲ δεκτῆς τῆς περὶ ἐπαναλήψεως αἰτήσεως, καταργεῖται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τοῦτέστιν ἀνατρέπεται αὕτη, καθόσον διὰ τῆς παραλείψεως ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς γενομένης αἰτήσεως ἐπέδικασε σιωπηρῶς αὐτήν· ἀνατρεπομένης δὲ τῆς ἀποφάσεως, καθόσον παρέλιπε ν' ἀποφασίσῃ, περὶ τῆς γενομένης αἰτήσεως, αὕτη ἐκδικάζεται ὑπὸ τοῦ παραδεχθέντος τὴν ἐπανάληψιν δικαστηρίου διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων τῆς πρώτης ἐκείνης ἀποφάσεως, ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἐνδίκου. τούτου μέσου, ὁ νόμος παρέχει ἐπὶ τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ τὸ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται μόνῃ ἡ ἀκυρότης τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, παραπεμπόμενων τῶν διαδίκων, ὡς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας, εἰς τὴν διαδικασίαν ἢ τῶν διαιτητῶν, ἐὰν δὲν ἐξέπνευσεν ὁ τῆς διαιτησίας χρόνος, ἢ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. (355—1855).

12

Τὸ ἄρθρον 114 τῆς Πολ. Δικονομίας, λέγον ὅτι ἐὰν οἱ διάδικοι ἐν τῷ συνυποσχετικῷ δὲν ἀπεφάσιζαν ἄλλως, ἢ μὲν ἀπόφασις γίνεσθαι κατὰ τοὺς ὑπερστώτας πολιτικοὺς νόμους, ἢ δὲ διαιδικασία κατὰ τοὺς

περί ειρηνοδικῶν διαγεγραμμένους τύπους, ἀπονέμει προφανῶς ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους τῇ τῶν διαιτητῶν ἀπόφασιν τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν, ἣν καὶ ἡ τοῦ ειρηνοδικοῦ ἀπόφασιν ἔχει· ἐπομένως ὥσπερ ἡ ἀπόφασιν τοῦ ειρηνοδικεῖου ἀποδεικνύει τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς της, οὕτω καὶ ἡ τῶν διαιτητῶν πλήρη παρέχει ἀπόδειξιν τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγένετο, καὶ οὐδόλως χρήζει πρὸς τοῦτο τῆς τοῦ ἀρθρου 413 τῆς Πολ. Δικονομίας θεσφαίας χρονολογίας, ἂν ῥητῇ περὶ τούτου συμφωνία δὲν ἐγένετο ἐν τῷ συνυποσχετικῷ, διότι τοιαύτην διατύπωσιν τοῦ ἀρθρου 414 ἢ ἄλλου τινὸς μὴ προσαπαιτοῦντος, καὶ κατ' ἐντολὴν τῶν διαδίκων ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ἐντολοδόχων διαιτητῶν, οὔτε τρίτοι εἰσὶν οἱ διάδικοι πρὸς τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, οὔτε δύναται ἄλλως ἢ ἐνεκα πλαστογραφίας νὰ προσβληθῇ ἡ χρονολογία καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. (59—1867).

ΔΙΑΚΟΠΗ.

3

Δίκης.

Ἡ ἐπὶ ψευδορκίᾳ κατὰ τῶν μαρτύρων μήνυσις, γενομένη πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς οἱ μάρτυρες οὗτοι ἐξετάσθησαν, ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως προδικαστικὸν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ζήτημα, ὅπερ καθ' ὃ συζητητέον ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου καὶ μὴ δυνάμενον ἐπομένως νὰ ἐκδικασθῇ συγχρόνως μετὰ τῆς κυρίας ὑποθέσεως, ἐπιφέρει τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς, καὶ μάλιστα τὴν τῆς δίκης βιαίαν διακοπὴν, δυνάμει τῶν ἀρθρων 227 καὶ 463 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας. (189—1864).

4

Δίκης.

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἀγγλικῶν ἰσχύοντος Ἀστυνομικοῦ Νόμου τοῦ 1851 δὲν συνάγεται ποσῶς ὅτι ἐπὶ δίκης ἐναντίον ἐπιτρόπου ἀρξαμένης, αἱ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ ἐπιτροπευομένου διαδίκου, ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς αὐτῆς δίκης ἐπιχειρηθεῖσαι δικαστικαὶ πράξεις, εἰσὶν ἄκυροι ὡς μὴ ἐνεργηθεῖσαι ἀπὸ νομίμου ἀντιπροσώπου, διότι μηδεμίαν τοιαύτην ἀκυρότητα ὀρίσαντος τοῦ εἰρημένου Νόμου, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρων 463 § 3 καὶ 467 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς ἐπὶ μεταβολῆς γενομένης εἰς τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν, ὅποιον ἀποτελεῖ καὶ ἡ τοῦ ἐπιτροπευομένου διαδίκου ἐνηλικίωσις, ἡ δίκη δὲν διακόπτεται, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐπαρχῆς τῆς εἰς τὸν ἀντίδικον διχλοποιήσεως τῆς συμβάσεως μεταβολῆς καὶ μόνον αἱ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης ἐπιχειρηθεῖσαι δικαστικαὶ πράξεις κηρύττονται ἄκυροι καὶ μὴ οὐσαυτοῦ. (322—1851).

5

Προθεσμίας και παραγραφῆς.

Τὸ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1862 ψήφισμα τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως, δι' οὗ διεκόπησαν ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 20 τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ ἔτους ἅπασαι αἱ νόμιμοι καὶ δικαστικαὶ προθεσμίαι καὶ παραγραφαί, στηριζόμενον (ὡς ῥητῶς ἀναφέρει) εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν ιδιωτικῶν τῶν πολιτῶν δικαιωμάτων, κατὰ τὴν γενομένην τότε μεταβολὴν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐννοεῖ προδήλως μόνον τὰς ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς ὀρισθείσης διακοπῆς ληγούσας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ὑπερβαίνουσας τὸν χρόνον τοῦτον προθεσμίας καὶ παραγραφάς, ἀφοῦ ἐκ τούτων οὐδεμία, κατὰ τὴν ὀρισμένην μεταβολὴν, ἐλάβη ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ εἰς τοὺς πολίτας, δυναμένους καὶ ὀφείλοντας μετὰ τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1862 νὰ ἐνεργήσωσι πᾶν ὅ,τι πρὸς ἐνάσκησιν ἢ διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἀπῆταιτο. (399—1865).

6

Προθεσμίας.

Ἵνεκα ἐκτάκτων συμβεβηκότων διαταχθεῖσα δις ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως ὀλιγοήμερος κατὰ τε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1862, καὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1863 διακοπὴ ἁπασῶν τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν προθεσμιῶν καὶ παραγραφῶν, ἐγένετο, ὡς ῥητῶς ἐν τοῖς περὶ τούτου ψηφίσμασιν ἀναφέρεται, διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν ιδιωτικῶν τῶν πολιτῶν δικαιωμάτων, ἅτινα ἡδύνατο νὰ ἐλαφθῶσιν ὡς ἐκ τοῦ ἀδυνάτου τοῦ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ νομομισμένα κατὰ τὴν διαρκεῖαν τῆς ἀνωμάλου τότε καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἡννοεῖ δὲ προδήλως ὁ νομοθέτης μόνον τὰς ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς ὀρισθείσης διακοπῆς ληγούσας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ὑπερβαίνουσας τὸν χρόνον τοῦτον προθεσμίας καὶ παραγραφάς, ἐνῷ οὐδεμία κατὰ τὰς εἰρημένας ἀνωμαλίας ἐλάβη ἡδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς πολίτας, δυναμένους καὶ ὀφείλοντας μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσωσι πᾶν ὅ,τι πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἀπῆταιτο. (40—1867).

7

Προθεσμίας.

Τὸ περὶ διακοπῆς τῶν δικαστικῶν προθεσμιῶν ψήφισμα τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως λέγον ῥητῶς ἐν προοιμίῳ, ὅτι οὐδὲν ἕτερον εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν γενομένην μεταβολὴν τῶν κοινῶν πραγμάτων σκοπεῖ, ἐκφράζει ἀκοῦντως, ὅτι τὸ ψήφισμα εἶναι περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πολιτῶν εἰς δικαιώματα, ἅπερ ἡδύνατο νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἐν καιρῷ εἰσέτι, ἂν δὲν ἐπῆρχετο ὁ ἀπὸ τῆς πέμπτης μέχρι τῆς εἰκοστῆς Ὀκτωβρίου 1862 ἐπαναστατικὸς σά-

λος, ἡδυνάτουν δὲ νὰ σώσωσι κατὰ τοὺς κειμένους Νόμους μετὰ τὸ τέλος τοῦ σάλου ἐκείνου διὰ τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ παρέλευσιν προθεσμίας ἢ τὴν συμπλήρωσιν παραγραφῆς τῶν δικαίων του. (Ν. 44. Π. 4. 6) Β. (10, 25, 44). (397 — 1866).

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΚΟΝ.

1

Τὸ ἄρθρον 175 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὅπερ ἀπαγορεύει τὴν δι' ἄλλου ἐγγράφου ἀναπλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ, ὑποθέτον ὀρισταμένην τὴν παρὰ τοῦ Νόμου ἐπιβαλλομένην πρὸς σύνταξιν τοῦ διαμαρτυρικοῦ ὑποχρέωσιν, δὲν ἀφορᾷ ποσῶς τὴν περίστασιν καθ' ἣν δι' ἐναντίας συμφωνίας ὁ κομιστὴς ἀπὸ ἀλλάχθη τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης. (252—1866).

2

Κατὰ τὴν σαφεῆ ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου 174 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου τὸ διαμαρτυρικὸν πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν περὶ πληρωμῆς τῆς συναλλαγματικῆς κλήσιν, ὅταν ἐξ αὐτῶν προκύπτῃ ὅτι ἦτο παρὼν ὁ ὀφείλων νὰ πληρώσῃ, τούτου δὲ μὴ εὐρεθέντος ἀρκεῖ ἡ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἐν τῇ διαμαρτυρικῇ βεβαίωσις. (69 — 1867).

ΔΙΑΤΡΟΦΗ.

6

Ὁ Νόμος δὲν παρέχει τῇ γυναικὶ ἐξοδα διατροφῆς, ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθνήσκοντος σύζυγου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πενθίμου ἔτους. (39—1861).

7

Τὸ ἄρθρον 12 τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διαγράφει τίνι τρόπῳ οἱ συνευγμένοι εἰς γάμον δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν διάζευξίν των, ἢ τὸν ἀπὸ τραπεζῆς καὶ κοίτης χωρισμόν των, καὶ ἐπιτρέπει καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν, τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπειρας, νὰ χορηγῇται διατροφή εἰς τὴν σύζυγον μετοικήσασαν ἀδείᾳ ἐπισκοπικῇ, ἀλλ' ἡ εἰρημένη ὁμῶς διάταξις, σκοπὸν ἔχουσα νὰ κανονίσῃ τὴν διαδικασίαν, ἣτις πρέπει νὰ ἐνεργῇται ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς πρὸ τῆς εἰς τὰ δικαστήρια εἰσαγωγῆς τῆς περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπεζῆς καὶ περὶ διαζεύξεως ἀγωγῆς, δὲν ἠννόησε βεβαίως νὰ περιορίσῃ τὴν δυνάμει τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου πρὸς διατροφήν ὑποχρέωσιν τοῦ συζύγου πρὸς τὴν σύζυγον εἰς τὰς προμνησθείσας δύο περιπτώσεις, διότι κατὰ τὸν Νόμον ὁ σύζυγος ὀφείλει πάντοτε νὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγόν του καὶ δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, εἰμὴ ὅταν ἡ σύζυγος ἀνευ ἰσχυροῦ λόγου ἐγκαταλείψῃ τὴν συζυγικὴν οἰκίαν. (54—1866).

8

Καμμία τοῦ Νόμου διάταξις δὲν ὀρίζει ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀπαλλάσσεται τῶν πρὸς διατροφὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ ὑποχρεώσεων, ὅταν αὕτη ἔχῃ συγγενεῖς πλουσίους μὴ ἀφίνοντας αὐτὴν νὰ πένηται. (277—1867).

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ.

1

Ἄν καὶ κατὰ τὰ διὰ τῶν ἀρθρῶν 240 καὶ ἐπ. τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ δικαστηρίου περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τῶν τελῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ὀρισθέντα, ὁ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου κηρυχθεὶς ἐκτελεστός πίναξ τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων, δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν χρεώστην εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ διὰ τῆς εἰσῆς, οὐδεὶς Νόμος μόνον τοῦτο ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἐφοδιασθέντα μὲ τοιοῦτον ἐκτελεστὸν πίνακα νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ ἔτι μᾶλλον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἥτις τοῦ παραχωρεῖ πλεόνα μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαιτήσεώς του παρὰ τὸν ῥηθέντα πίνακα, καθότι διὰ τῆς ἀπαφάσεως δύναται νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ παντός κτήματος τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατὰ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἐνῶ τοῦτο δὲν κατορθοῦται δυνάμει τοῦ πίνακος μόνον. (126—1864).

ΔΟΛΟΣ.

1

Προκειμένου περὶ δόλου, συγχωρεῖται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, καὶ ἂν ἡ πράξις, καθ' ἣν πρόκειται ὅτι ἐπήχθη ὁ δόλος, βεβαιουται δι' ἐγγράφου. (462—1852).

2

Ὁ Δόλος ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἀνατρέπονται τὰ πρὸς περιγραφὴν τῶν δανειστῶν μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τρίτων συνομολογηθέντα, συνίσταται κυρίως εἰς τὴν πρόθεσιν τῶν συναλλαχθέντων τοῦ νὰ στερήσωσι τοὺς δανειστάς τῶν μέσων τῆς ικανοποιήσεώς των. (313—1864).

ΔΟΥΛΕΙΑ.

9

Δουλεῖα διόδου ἐπὶ παρακειμένων κτημάτων δὲν ἀποκτᾶται, εἰμὴ πρὸς ἐπίσκεψιν τάφου περικεκλεισμένου πανταχόθεν δι' ἄλλοτρίων κτημάτων. (Π. [11. 7] 12). (19—1858).

10

Ἐπὶ δουλειῶν ἀγροτικῶν, οἷα καὶ ἡ τοῦ ὕδατος δουλεῖα, ὁ κύριος τοῦ δεσποζόντος κτήματος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ κατὰ προτίμησιν τὸ ὕδωρ τὸ ἀναγκαῖον πρὸς τὴν χρῆσιν, δι' ἣν τὸ κτῆμά του προωρῖ-

σθη κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν συμβαλλομένων ἢ ἐκ φύσεως· ἡ δὲ ἄσκησις τοῦ δικικώματός τούτου συνεπάγεται ἀναγκάτως τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ κυρίου τοῦ δουλεύοντος κτήματος ν' ἀφίνη νὰ διέρχεται ἀκωλύτως τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ κτήματός του εἰς τὸ κτῆμα τὸ δεσπόζον, καθ' ὅσον ἀνάγκην ἔχει αὐτοῦ, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἢ τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμὸν του. (29—1867).

11

Ἡ τῆς ἐοσκῆς δουλεία δικαίωμα ἐστὶ κτήματος ἐπὶ ἐτέρου κτήματος ἀκινήτου, καὶ διὰ τοῦτο περιορίζεται κατὰ Νόμον εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ χόρτου πρὸς ἐοσκὴν τῶν ἀναγκαίων εἰς τὸ δεσπόζειν κτῆμα ζώων. (Ν. 3. Πρ. Π. (8. 3). (193—1867).

ΔΩΡΕΑ.

22

Ἡ τῆς δωρεᾶς ἀνάκλησις λόγῳ μὴ ἐκπληρώσεως τρόπου, δίδει χωρὶς μόνον εἰς προσωπικὴν ἀγωγὴν, ἥς τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἐκτείνονται ἐπὶ τῶν παρὰ τρίτων ἀποκτηθέντων δικαιωμάτων κατὰ τὰς διατ. 7. 10. Κωδ. (8. 56) Βασιλ. (XIV, 2) § 7. 10. διατ. 3. 8. Κωδ. (4. 6) Βασ. (24. 1) § 31. 36. διατ. 1. Κωδ. (8—55) Βασιλ. (XIV, 1) 70. (43—1864).

23

Ἡ ὑπὸ τοῦ δωροδόχου ἀθέτησις τῶν ἐν τῷ περὶ δωρεᾶς ὑπὸ τρόπον συμβολαίῳ περιεχομένων συμφωνιών, παράγει ὑπὲρ τοῦ δωροδόχου τὴν τε τῶν προγεγραμμένων συμφωνιών ἀγωγὴν, δι' ἥς ζητεῖται ἡ ἐκτέλεσις τῶν συμφωνηθέντων, καὶ τὴν ἕνεκα τῶν δοθέντων ἀπαίτησιν, δι' ἥς ζητεῖται ἡ ἀνάκλησις τῆς δωρεᾶς, εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀθεταθεῖσα συμφωνία συνίσταται εἰς τὴν διαιτροπὴν τοῦ δωρητοῦ, οὗτος ἔχει κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν διάταξιν 1. τοῦ Κώδικος (8. 55) ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸν Νόμον 70 Β. (47. 1) καὶ τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν. (113—1865).

24

Ἡ περὶ ἀνακλήσεως τῆς δωρεᾶς ἕνεκα ἀγνωμοσύνης διάταξις, δὲν χωρεῖ, εἰμὴ ἐπὶ τῶν ἀπλῶν δωρεῶν, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἕνεκα γάμου. (35—1866).

25

Ναὶ μὲν αἱ ἕνεκα γάμου ἢ προγάμου δωρεαὶ τοῦ συζύγου πρὸς τὴν σύζυγον μόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ πραγματοποιοῦνται ὑπὲρ αὐτῆς· διότι ἐντοσούτω οἱ καρποὶ αὐτῶν διατίθενται παρὰ τοῦ συζύγου ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ συναιεσίου, ἀλλ' οὐδεμίαν τοῦ Νόμου διάταξιν ὀρίζει ὅτι δὲν χωρεῖ, τοῦ γάμου συνεστῶτος, ἀγωγή τοῦ συζύγου περὶ παραδό-

πειως τῶν ὑπὸ τῆς συζύγου δωρηθέντων αὐτῷ πρὸς τέλεσιν τοῦ γάμου. (35—1866).

26

Τὰ ἐπὶ σκοπῷ δωρεᾶς γεινόμενα συναλλάγματα τῶν συζύγων δὲν ἰσχύουσιν. (N. 1. N. 3. Πρ. N. 6. § 5. καὶ 6. Π. (24. 1). (38—1866).

27

Κατὰ τὸν διὰ βασιλικοῦ διατάγματος κυρωθέντα βυζαντινὸν Νόμον ἐπὶ δωρεῶν ἡ μὲν προαίρεσις τοῦ δωρῆσαι πρέπει νὰ ἐκφράζεται, ἐὰν μὲν ὑπερέχη τῶν πεντακοσίων χρυσῶν, δι' ἐγγράφου τοῦ δωρητοῦ, ἐὰν δὲ δὲν ὑπερέχη τοῦ ποσοῦ τούτου, προφορικῶς, παρόντων τριῶν μαρτύρων· ἡ δὲ ἀποδοχὴ τῆς δωρεᾶς εἰς οὐδένα ὑποβάλλεται τύπον καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα ἀμετάκλητος καὶ ὑποχρεωτικὴ κατασταθῇ διὰ τὸν δωρητὴν, ἡ δωρεά, ἀρκεῖ ν' ἀποδειχθῇ ὡς οὕτως, ὅτι ὁ δωροδόχος μετὰ τὴν νομίμως ἐκφρασθεῖσαν πρὸς αὐτὸν παρόντα ἢ καὶ ἀπόντα προαίρεσιν τοῦ δωρητοῦ, δὲν ἀπεποιήσῃ τὴν προσανεχθεῖσαν αὐτῷ δωρεάν. (50 Νεαρά λέοντος Ἀρμεν. 1. 17. N. 6. 7. 13 Κωδ. (8. 5) N. 10. 19 § 2. II. (39. 5) B. (47. 1). (347—1867).

28

Τὸ 42 ἄρθρον τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου διακρίνον ἰδίως ἀπὸ τὰ σύμφωνα καὶ τὰ συμβόλαια ἐν γένει, τὰ ἐγγραφα δωρήσεως, καὶ ἀπαιτοῦν καὶ πρὸς τὰς δωρεὰς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ γίνωνται τὰ ἐγγραφα δωρήσεως μεταξύ ζώντων συμβολαιογραφικῶς, μόνον τὴν ἐγγραφὸν δῆλωσιν τῆς πρὸς τὸ δωρῆσαι προαιρέσεως τοῦ δωρητοῦ ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸν τοιοῦτον ἐῖς ἰσημιον τύπον, ἐπὶ πάσης δωρεᾶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐκδῆλωσιν τῆς ἀποδοχῆς τῆς δωρεᾶς, διότι α') ἐγγραφὸν δωρήσεως εἶναι γραμματικῶς τε καὶ κατὰ τὸν βυζαντινὸν Νόμον, τὸ ἐμφαίνει τὴν προαίρεσιν τοῦ δωρῆσαι καὶ οὐχὶ τὴν ἀποδοχὴν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἡμέτερος νομοθέτης λέγων, ὅτι τὸ ἐγγραφὸν τῆς δωρήσεως πρέπει νὰ ᾖ συμβολαιογραφικὸν ἐγγραφὸν, τὴν προαίρεσιν μόνον τοῦ δωρητοῦ ἐκφράζον, ἐννοεῖ β') ἂν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς δωρεᾶς ἐσκόπει ὁ νομοθέτης νὰ ὑποβάλῃ ὑπὸ τὸν τύπον τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ᾗθελε κανονίσαι ἰδίως τὰ περὶ ἀποδοχῆς γενομένης παρ' ἀπόντος δωροδόχου, ὡς καὶ ἄλλαι νομοθεσίαι, καὶ διὰ τὴν ἀποδοχὴν συμβολαιογραφικὴν ῥητῶς ἀπαιτοῦσαι πράξιν. (343—1867).

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΥΗΤΗΣ.

8

Κατὰ τὸν Νόμον Ἀρμεν. Γ'. τίτλ. 9 καὶ τὴν Δ'. Νεαράν, οἱ ἐγγυηταὶ ἐγγυοδοῦνται καὶ ἀντιφωνηταὶ ἔχουσι μὲν τὸ δικαίωμα παρόντος

τοῦ πρωτοφειλέτου νὰ προτείνωσι δι' ἐνστάσεως τὴν δίξῃσιν τῆς περιουσίας τούτου καὶ μετ' αὐτὴν ὁ δανειστὴς νὰ στραφῇ, κατὰ τῶν εἰς ἀσφάλειαν τοῦ χρέους προσληφθέντων, δι' ὅσον μέρος δὲν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πρωτοφειλέτην, ἀλλ' οἱ Νόμοι οὗτοι δὲν διαλαμβάνουσιν ὅτι ὁ ἐγγυητὴς ἀπαλλάσσεται τῆς ἐγγυήσεως ἂν ὁ δανειστὴς δὲν καταδιώξῃ τὸν πρωτοφειλέτην εὐθὺς εἰς τὴν πρώτην ἔλλειψίν του, ἢ δὲν εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν ἐγγυητὴν. (95—1845.)

9

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1861 ὑπὸ στοιχ. ΧΚΠ'. Νόμου, οἱ ἐγγυηταὶ ὑποκείμενοι εἰς τὰς αὐτὰς μετὰ τῶν πρωτοφειλετῶν πρὸς τὸ δημόσιον ὑποχρεώσεις, καὶ ἀπολαμβάνοντες τῶν αὐτῶν τοῦ εἰρημένου Νόμου εὐεργετημάτων, ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐγγράψωσιν ὑπεθήκην ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν πρωτοφειλετῶν, ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι οἱ ἐγγυηταὶ δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸ δημόσιον, ἢ ὅ,τι ληξιπρόθεσμον χρέος ὥρειλον εἰς αὐτὸ οἱ πρωτοφειλέται καὶ οὐδὲν πλέον, καθόσον ἄλλως καθίσταται χεῖρων ἢ θέσις αὐτῶν, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὰς περὶ ἀλληλεγγύης ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ εἰς τὴν προμνησθέντα χρόνον. (129 — 1864.)

10

Ὅταν ἐκ διαφόρων συνεγγυητῶν εἰς μόνος ἐναχθῇ διὰ τὸ ὅλον, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν μεταξὺ ὅλων κατὰ κεφαλὰς διαίρεσιν τοῦ χρέους, ἥτοι τὸ εὐεργέτημα τῆς διαίρεσεως (Εἰσπ. § 4. (3. 20) Π. Τεμ. 26 (46. 1) Βασίλ. (26. 1) 26) ἀλλὰ οἱ μὴ συνεναγόμενοι συνεγγυηταὶ πρέπει νὰ ἴηαι εὐποροὶ ἵνα γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐνστάσις αὐτῶν. Τεμ. 26, 28, 51 § 4. 52 § 1. Π. (46. 1) Κωδ. (3. 16) καὶ (8. 41). (219—1864.)

11

Ὅταν ὁ ἐγγυητὴς, ὑπογράψας τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας, δὲν ὑπογράψῃ τὰς ὁμολογίας, δὲν εὐθύνεται πλέον οὗτος διὰ τὸ ἐνοίκιον, διότι ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ΣΟΖ'. τοῦ 1855 παγίου Νόμου, συνδυασμένου μετὰ τὸ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ διατάγματα, προκύπτει, ὅτι τὸ συνάλλαγμα τῆς ἐγγυήσεως λογίζεται κατηρτισμένον ἀπὸ ὁ ἐγγυητὴς ὑπογράψῃ, μετὰ τὴν ἐγκρίσιν τῆς δημοπρασίας, τὰς ὁμολογίας, ὅταν δὲ οὗτος ἀρνήται νὰ ὑπογράψῃ, πράττεται ὅ,τι καὶ ὅταν ὁ ἐνοικιαστὴς αὐτὸς ἀποποιηθῇ νὰ τὰς ὑπογράψῃ, τούτεστι γίνεται ἀναπλειστηριασμός, δὲν ἐκδίδεται τὸ ἐνοικιαστήριον κλπ. (ἄρθρ. 10, 11, 16 τοῦ εἰρημένου Νόμου). (86—1865.)

12

Κατὰ τὸν Νόμον 384. 1 (17. 1) Πανδ. ὁ ἐγγυητὴς δὲν ἔχει ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δανειστοῦ, ἀλλὰ μόνον κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ἵνα

ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπὸ τῆς ἐγγυήσεως ἀπαλλαγὴν τοῦ, ὅταν οὗτος ἀναβά-
λῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους τοῦ. (307—1866).

ΕΘΙΜΟΝ.

12

Τὰ ἔθιμα ἐκδιλοῦνται διὰ σειρᾶς πράξεων τῶν πολιτῶν ἐπὶ μακρὸν
χρόνον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπαναλαμβάνομένων. Εἰς τὸν δικά-
στην δὲ ἀνήκει νὰ κρίνῃ ἂν, αἱ κατ' ἰδίαν αὐταὶ πράξεις αἱ συνεχῶς
ἐπαναληφθεῖσαι, πηγάζωσιν ἐκ τῆς καὶ ὁμοφώνου τοῦ λαοῦ συνειδήσεως,
καὶ κατέστησαν οὕτω ἔθιμον· ὅθεν οἱ περὶ ἔθιμου ἐξεταζόμενοι μάρτυ-
ρες ἀναγκαῖον νὰ καταθέτωσι περιστατικὰ μόνον καὶ παραδείγματα
τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἔθιμου, τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὰ καὶ ἀποφαί-
νηται ἂν ὑπάρχωσι τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὸ ἔθιμον νόμιμα προσόντα.
(Νόμ. 3. Κωδ. 8. 10). (331—1864).

ΕΘΝΙΚΑΙ ΓΑΙΑΙ.

Κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1843 τὸ δι' ἐκάστην γεωργικὴν οἰκογένειαν
ὡς ἀναγκαῖον εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῆς θεωρούμενον μέρος ἐθνικῶν γαιῶν,
εἶναι τὸ παρ' αὐτῆς καλλιεργούμενον μέχρι βῆτης ποσότητος στρεμμά-
των, τὸ ὅποσον δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν πραγματοποιήσασθαι
τῶν διακηρτικῶν γραμματίων παρχωρουμένων διαθεσίμων ἐθνικῶν
γαιῶν, κατὰ τὸν περὶ τούτου Νόμον τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1858 (περὶ
ἀποικισμοῦ τῶν κρατῶν) καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἐκδοθέντων Β. Διαταγ-
μάτων. (18—1836).

ΕΙΚΟΝΙΚΟΤΗΣ

5

Ὁ προσβάλλων ὡς εἰκονικὸν ἔγγραφόν τι, παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμέ-
νον, ὀφείλει νὰ παραγγέλῃ τὴν περὶ εἰκονικότητος ἔγγραφου ἀπόδειξιν,
ἢ νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀδύνατον τῆς ὑπάρξεως τοιαύτης εἰς χεῖρας τοῦ
ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὅτε ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαιρέσιν ἡ μαρτυρικὴ ἀ-
πόδειξις καὶ ἐναντίον τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου. (7—1854).

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ.

5

Ὁ εἰσηγητὴς δὲν δύναται ἀνευ ἐντολῆς τοῦ ὁλοκληρουμένου αὐτὸν δι-
καστηρίου, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀρκίσιν αὐτοῦ εἰς ἄλλο μέρος πρὶν τὸ διὰ
τῆς ἀποφάσεως ὀριζόμενον· ἡ δὲ μετὰ ταῦτα ἐπελθούσα ἄγκισις τοῦ
αὐτοῦ δικαστηρίου, δὲν δύναται νὰ κηρύσῃ τὴν ἀκρίαν ταύτην πρὸς
ἄλλον. (231—1854).

6

Ὁ εἰσηγητὴς ἔχει δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἡμῶν ἐξακολούθησιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἀρκεῖ νὰ βεβαιοῖ ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι δὲν ἠδυνήθη δι' ἑλλείψιν τοῦ ἀναγκαίου πρὸς τοῦτο χρόνου νὰ ἐξητάσῃ αὐτοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤρξατο ἡ ἐξέτασις των. (70—1867).

ΕΚΝΙΚΗΣΙΣ.

6

Ἀρκεῖ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ πωλητοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιβλαβῶν τῆς ἐκνικήσεως συνεπειῶν ἢ γνώσει τῷ ἀγοραστοῦ, ὅτι ἐπίκειται κίνδυνος ἐκνικήσεως τοῦ ἀγοραζομένου κτήματος. (B. [51. 4. 4] B. [19. 19. 25] B [12. 37]) (181—1865).

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ.

1

Τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐκποιήσεως κατασχθέντος πράγματος δύνανται μόνον ἐκεῖνοι, ὧν τὰ δικαιώματα διὰ τῆς παραγόμεν. ἐκποιήσεως παραβλάπτονται, νὰ ἐπικλησθῶσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ πωλητὴς κατὰ τοῦ ἀγνοοῦντος τῆς κατασχέσεως τὴν ὑπαρξίν ἀγοραστοῦ. (72—1858).

2

Κατὰ τὸν Νόμον 60 Βασ. (10. 4) ἐὰν πρᾶγμα ἀφῆλικος ἐκποιηθῇ κακείνος ἐπὶ πολὺν χρόνον (ἔχουν ἐπὶ πέντε ἐνικυτοὺς συναπτὰς ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος) σωπῆσαι, βεβαιοῦται ἡ πρᾶσις· ἀδιάφορον δὲ εἶναι τίς ἐνήργησε τὴν ἐκποίησιν, ὁ κηδεμὼν μετὰ τοῦ ἀφῆλικος ἢ μόνος ὁ κηδεμὼν, καθότι ὁ Νόμος ἐκφράζεται γενικῶς εἴτε ἀνῆρου, εἴτε ἀφῆλικος πρᾶγμα ἐξεποιήθη, κακείνος ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσιώπησε αὖς καὶ ὁ ἀμέσως προηγούμενος» ἐὰν ἡ πρᾶσις χωρὶς ἀποφάσεως (sine directo) γέγονε, καὶ μηδὲ μείζων γενόμενος ἐβεβαιώτε τὴν πρᾶσιν, ὁ ἀφῆλιξ. (246—1864).

3

Πᾶσα τοῦ ὀφειλέτου ἐκποίησις τῶν κτημάτων του πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, ὅταν δὲν ἔχῃ ἄλλην περιουσίαν ἵνα ἐκανοποιηθῇ αὐτοῖς, ἀκυροῦται, ἵνα ἐπανέλθωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν ἕξιν πρὸ τῆς ἐκποιήσεως κατὰστασιν τεμ. 1. πρ. 2. τεμ. 10. II. (42. 8) Βασ. (9. 8) 1. 10. τεμ. 10 πρ. § 14. 22. τεμ. 14. 25. § 1 (42. 8)—Κωδ. (7. 75) 2, καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται προδῆλως καὶ ἡ ἐκ συμπιγνίας μεταξὺ τινος τῶν δανειστῶν καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ἐπὶ σκοπῷ βλάβης καὶ ἐξαπατήσεως τῶν λοιπῶν δανειστῶν, γενομένη ἐκποίησις τῆς περιουσίας τοῦ ἀφόρου ὀφειλέτου, ἢ ἀποστερηθῶσιν οὗτοι τῶν μέσων τῆς ἐκανοποιήσεώς των. (80—1857).

4

Ὁπου ὁ Νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀπάλλοτρίωσιν πράγματός τινος ἀπαγορεύεται καὶ ἡ διὰ χρησιδεσποτείας κτήσις αὐτοῦ (N. 28. ρν'. [50. 16] B. [22. 26] N. 12. § 4. [6. 2] B. [15. 2]) ἡ δὲ πίστις τοῦ ἀγοραστοῦ, τοῦτέστιν ἡ ἄγνοια τοῦ ὅτι αἱ πωλούμεναι αὐτῷ γαῖαι ἐξ ἐκείνων εἰσίν, ὧν ἡ ἐμπολήσις νόμῳ ἀπαγορεύεται, οὐδόλως δύναται νὰ ὠφελήσῃ αὐτὸν (N. 24. πρ. [41. 3] B. [50. 3. 28]) ἀλλ' ἡ ἀπάλλοτρίωσις λογίζεται ὡς μὴ γενομένη, καὶ ἐπομένως χρησιδεσποτεία δὲν χωρεῖ κατὰ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπαγόρευσις. (122—1867).

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ.

7

Ὁ περιπτώμενος τύπος τῆς ἐκτελέσεως ῥυθμίζεται κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας, καθ' ὃν χρόνον ἐξεδόθη τὸ ἐγγράφον. (13—1854).

8

Προκειμένης τῆς ἐκτελέσεως, τελειοδίκου ἐκτελεστῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, περὶ πράγματος ἀνήκοντος εἰς ἰδιώτην καὶ μὴ ὑπαγομένου εἰς τοὺς ποριορισμούς τοῦ περὶ ἀστυνομικῆς νόμου, οὐδεμία πρὸς τοῦτο διοικητικὴ ἄδεια ἀπαιτεῖται. (166—1854).

9

Αἱ ἐνστάσεις, ὅτι ἡ κατασχεθεῖσα οἰκία εἶναι μεγαλειτέρας ἐκτάσεως, ὅτι ἔλαθεν ὁ ἀντίδικος μέρος ἀπέναντι τοῦ δανείου του, ὅτι συνεφώνησεν αὐτὸς νὰ πληρωθῇ τὸ ἀπολειφθὲν παρ' ἄλλου, καὶ ὅτι παρεχώρησεν εἰς ἄλλους μέρος τοῦ κεφαλαίου, δὲν δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ. (187—1854).

10

Ἢ τε ἀνγκοπή καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἔρσις τοῦ τρίτου τοῦ τὰ κατασχεθέντα πράγματα διεκδικούντος, πρέπει νὰ διευθύνωνται κατὰ τὰ τοῦ κτεταδιώκοντος δανειστοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, τὴν δ' ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης τοῦ τρίτου προκύπτουσαν ἀκυρότητα δύναται νὰ προτείνῃ καὶ ὁ καθ' οὗ μόνον ἡ ἔρσις ἐγένετο. (47—1855).

11

Ἢ διοικητικὴ ἐκτέλεσις, καθὼς δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἄνευ ἐκτελεστοῦ τίτλου ἐπὶ ἀπλῷ ἐγγράφῳ ἐμφαίνοντι ἐκκαθαρισμένας τὰς τοῦ δημοσίου ἀξιώσεις, δὲν ὑπόκειται εἰς τὰς ἐξαιρετικάς τοῦ 872 ἀρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας διατάξεις. (163—1859).

12

Οὐδεὶς Νόμος ὁρίζει ὅτι αἱ περὶ πρωτοδικῶν δικαίων ἀπορριπτόμεναι ἀποφάσεις δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ τρίτων, εἰς οὓς διακοφύσης τῆς δίκης μετεβιβάσθῃ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὴν δὲ δίκην ἀναφέρεται, καλῶς

αί τρίτοι οὔτοι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν ἐκκρεμῇ δίκην, οὐδὲ ἐκτείνεται εἰς αὐτοὺς ἡ τελεσιδικία τῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐπὶ τῶν πραγματικῶν δικαίων (Νομ. 11 καὶ 10 Πανδ. 44. 2) (152—1865).

ΕΚΧΩΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΛΟΧΕΥΣ.

16

Κατὰ τ' ἄρθρα 167, 168 καὶ 136 τοῦ ἑμπορικοῦ Νόμου τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια καὶ αἱ συναλλαγματικαὶ μεταβιβάζομενα κατὰ κυριότητα δι' ὀπισθογραφήσεως, τίθενται προχειρῶς ὡς ἀντὶ μετρητῶν εἰς κυκλοφορίαν, καὶ εἰς τὸν τρόπον τούτον τῆς μεταβιβάσεως δὲν χωρεῖ ὁ Ἀναστασιανὸς Νόμος, διότι ὁ Νόμος οὗτος ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς ἀπλῶς ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεις ὁ δὲ εἰδικὸς τρόπος τῆς ἀντὶ μετρητῶν μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος τῶν συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἥτοι σχεδὸν ἄγνωστος εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον. (118—1866).

17

Τὸ ἄρθρον 61 τοῦ ἀπὸ 7 Αὐγούστου 1861 ὑπ' ἀριθμ. ΧΠΘ' Νομου περὶ ἐπιτροπείας, διαλαμβάνον ὅτι ἐὰν μεταξὺ τῶν κινητῶν ὑπάρχουσι μετοχαὶ ἐταιρικῶν ἢ δημοσίου χρεογράφα, ἢ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ὁμόλογα, ἢ ἐκποίσεις αὐτῶν γίνεται μόνον δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, δὲν ἀφορᾷ τὰς ἐραχυπροθέσμους ἀπαιτήσεις (οἷον τὰς ἐκ γραμματίων ἢ συναλλαγματικῶν παγάζουσας), τὰς ὁποίας δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς ἄλλον, ὅταν ἄλλως ἢ ἐκχώρησις δὲν προσκρούῃ εἰς ἄλλην τινα ἀπαγόρευσιν. (283 — 1866).

ΕΜΠΟΡΟΔΙΚΕΙΟΝ.

9

Ναὶ μὲν τὸ 7 ἄρθρον τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικέων Νόμου διαλαμβάνει ὅτι τὰ ἐμποροδικεῖα δικάζουσι περὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, ὅταν ταῦτα φέρωσιν ὑπογραφὰς ἐμπόρων, ἀλλὰ τοῦτο, διότι ἡ ιδιότης τοῦ ὑπογράφαντος ἐμπόρου παρέχει τὸ τεκμήριον ὅτι τὸ εἰς διαταγὴν γραμματίον ἐγένετο ἕνεκα τοῦ ἐμπορίου του, ὡς καθιεροῦται παρὰ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ἀρθρου 8, ἅμα ὅμως ὑπάρχει ἀποδεδειγμένη ἄλλη αἰτία μὴ ἐμπορικὴ, τὸ Ἐμποροδικεῖον εἶναι ἀναρρόδιον δυνάμει τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου 8. (69—1864).

10

Κατὰ τὸ 6 ἄρθρον τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικέων Νόμου ὅταν αἱ συναλλαγματικαὶ λογίζονται ἀπλᾶ ὑποσχετικά, τὸ ἐμποροδικεῖον, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος τὸ ζητήσῃ, χρεωστεῖ νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην

εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Ὅθεν ἐπεται ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων συναλλαγματικῶν ἀρμοδία εἰσὶ τὰ ἐμποροδικεῖα καὶ τακτικῶς αὐτοῖσι εἰσάγωνται αἱ περὶ αὐτῶν ἀγωγαί, διότι αὐτὰ ἔχουσι ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος ἂν ἡ συναλλαγματικὴ διὰ τινων τοῦ 112 ἄρθρου τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ἐλλείψων, προτεινομένων παρὰ τοῦ ἐναγομένου, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπλῶς ὑπόσχεσις. Ἐπαμένως ἡ ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει διατασσομένη παρὰ τοῦ ἐμποροδικείου παραπομπή, ἡ κατ' αἰτησιν μόνου τοῦ ἐναγομένου γινομένη, δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἀπλὴ μεταβίβασις εἰς τὸ πολιτ. δικαστήριον τῆς ἐνώπιον τοῦ παραπέμποντος ἐμποροδικείου ἐκκρεμοῦς δίκης· ὥστε καὶ ἡ μετὰ ταῦτα διαδικαστικὴ ἐνέργεια τοῦ, ἐνάγοντος ἢ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προόδου τῆς παραπεμψείας δίκης ἐπιχειρουμένη, οὐδ' ὅλως ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης. (80—1864).

11
Τὰ ἐμποροδικεῖα ἀρμοδίῳ νὰ δικάζωσιν ἐμπορικὰς διαφορὰς δὲν δύνανται ν' ἀποφαίνωνται περὶ ἀκυροτήτων ἀναφερομένων εἰς κατασχέσεις. (137—1864.)

12
Ὁ ἐμπορικὸς Νόμος διέλαβε μόνον περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τῶν πλοίων· ἄρα ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως αὐτῶν ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 925, 1042 καὶ 1043 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 19. § 1, ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, τὸ ἐμποροδικεῖον ἀρμοδίως ἐπιλαμβάνον ἐκ τῆς κυρίας ὑποθέσεως δύναται καὶ ὀρεῖται, ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, νὰ διατάξῃ τὴν δικαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῆς κατασχεθέντος πράγματος, ἐκτὸς τῆς περιστάσεως, καθ' ἣν ἀνεξαρτήτως τοῦ παραδεκτοῦ καὶ βασιμῶς τῆς ἀγωγῆς γεννᾶται διαφορὰ κατὰ τὴν κατάσχεσιν, διαφεύγουσα κατὰ τὸ ἄρθρον 194. τὴν ἐμπορικὴν ἀρμοδιότητα. (272—1864).

13
Ἐὰν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1. ἐδάφ. α. τοῦ ἀπὸ 2/14 Μαΐου 1835 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμου μόνῃ ἡ ιδιότης τοῦ ἐμπόρου ὑποθέτῃ πρᾶξιν ἐμπορικὴν πᾶσαν μεταξύ ἐμπόρων ὑποχρέωσιν καὶ συναλλαγὴν, οὐχ' ἦττον ὁ γενικὸς κανὼν οὗτος ὑπόκειται εἰς ἐξαιρέσιν, ὅταν ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦ συναλλάγματος, καίτοι γενομένου μεταξύ ἐμπόρων, ἀποκρούεται πᾶσα ἰδέα ἐμπορίου, καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ἀγορᾶς ἢ μισθώσεως ἀκινήτων ὅποιανδήποτε χρῆσιν προορισμένων, ἐπομένως καὶ ἐπὶ ἐργαστασίου ἢ χειρτεχνείου. (38—1865).

14

Αἱ περὶ δανείων διαφοραὶ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικῶν, ὅταν τὰ ληρθέντα χρήματα εἰσπρατήθησαν πρὸς ἐμπορίαν, ἢ δὲ τοιαύτη δαπάνη ὑποτίθεται μὲν κατὰ τὸν Νόμον ὑπάρχουσα ἂν ἀμολογουμένως ἢ ἀποδεδειγμένως ὁ ὀφειλὴς ἐμπορος ᾗτο, ὅτε εἰδανείσθῃ, χορῆζει δὲ ἀποδείξεως ἐάν, οὔτε ἡ τοῦ ἐμπορίου ιδιότης τοῦ ὀφειλέτου, οὔτε ἡ χρῆσις τῶν χρημάτων πρὸς ἐμπορικὴν ἐπιχειρήσιν ὁμολογῇται ἢ ἀποδεικνύηται (ἄρθρ. 6 καὶ 8 § 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν Νόμου. (198—1865).

15

Ἡ ἀγορὰ ἵππου καὶ κάρου πρὸς μετακόμισιν ἐμπορευμάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων εἶναι πρᾶξις ἐμπορικὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν Νόμου. (14—1866).

16

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 2/14 Μαΐου 1835 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐποροδικείων Νόμου, ὅταν τὰ εἰς διαταγὴν γραμματίδια δὲν φέρωσιν οὐδενὸς ἐμπορίου ὑπογραφάς, τὸ Ἐμποροδικεῖον ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἐάν ὁ ἐναγόμενος τὸ ζητήσῃ. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι τὰ Ἐμποροδικεῖα δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναρμόδια νὰ δικάζωσι τὰς ἐκ γραμματίων εἰς διαταγὴν προκυπτούσας διαφοράς, καὶ ἐν ταῦτα δὲν φέρωσιν οὐδενὸς ἐμπορίου ὑπογραφὴν, ἀλλὰ μόνον ὀφείλουσι νὰ παραπέμψωσι τὴν δίκην εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἐάν ὁ ἐναγόμενος τὸ ζητήσῃ. Ἐπεταὶ ὅθεν ὅτι ἡ κατ' αἵτησιν τοῦ ἐναγομένου μὴ ἐμπόρου γενομένη παραπομπὴ τῆς δίκης εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον παρὰ τοῦ Ἐμποροδικείου (ὄντος ἄλλως ἀρμοδίου νὰ ἐπιληφθῇ καὶ ἐκδικάσῃ τὴν διαφοράν), δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἀπλὴ μεταβίβασις εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐμποροδικείου ἐκκρεμασθῆς δίκης, ὥστε ἡ μετὰ ταῦτα διαδικαστικὴ ἐνέργεια τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προόδου τῆς παραεμψύσεως δίκης ἐπιχειρουμένη, οὐδόλως ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης. (74—1866).

ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ.

3

Κατὰ Νόμον, ὁ ἐμπρησμὸς τοῦ πωληθέντος πράγματος, ἐξ ἐτέρου καὶ οὐχὶ τοῦ πωλητοῦ γενόμενος, τὸν ἀγοραστὴν ὁρᾷ καὶ ἂν πρὸ τῆς παραδόσεως συνέβῃ, ὅταν αὗτος οὐδεμίαν ἀμέλειαν περὶ τινὺν φύλαξιν τοῦ πράγματος ἀποδίδωσι τῷ πωλητῇ. (Ν. 11 Π. (18. 6) Ν. 41. Π. (19. 2) Π. (20. 1. 40). (199—1866).

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ.

5

Ἐκ τοῦ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1853 ΣΝΗ'. Νόμου καὶ ἰδίως ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 1—5 παραβαλλομένων μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 6 αὐτοῦ προκύπτει ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὁ Νόμος οὗτος ἔχει ἀντικείμενον τὸ νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἐν τοῖς εἰρημένοις ἀρθροῖς 1—5 ὑποχρεώσεις καὶ τὰς ἐν τῷ 12 ἀρθρῷ αὐτοῦ ἀπειλουμένας συνεπείας εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν πολυστῶς ἐνοικιασαμένων ἐλαιόδενδρα ἢ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα, οἵτινες καθυστεροῦντες ὅλον ἢ μέρος τοῦ συμφωνηθέντος ἐνοικίου, δὲν ἐξεπλήρωσαν τὰς ἀναδεχθείσας διὰ τοῦ περιμισθώσεως συμβεβαιῶτος ἐνοχὰς περὶ καλλιέργειας καὶ βελτιώσεως τῶν ἐνοικιασθέντων κτημάτων, καὶ εἰς αὐτοὺς παραχωρεῖ ὁ Νόμος τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα εὐεργετήματα, ἂν ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἐκπληρώσωσι τὰ παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα, ὅτι ὅμως οὐδεμίαν ἐπιβάλλει ὑποχρέωσιν εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς, οἵτινες ἐξεπλήρωσαν τὰς ἀναδεχθείσας ὑποχρεώσεις περὶ καλλιέργειας καὶ βελτιώσεως τῶν ἐνοικιασθέντων παρ' αὐτῶν κτημάτων, ἀρνήων μόνον εἰς τὴν προαίρεσιν αὐτῶν ἂν καθυστερώσι δόσεις τοῦ ἐνοικίου τὸ ν' ἀπολαύωσι τὰ τοῦ Νόμου ἰδιαίτερα εὐεργετήματα ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς αὐτῶν ὅταν ζητήσωσι τοῦτο ἐμπροθέσμως, συμμορφούμενοι μετὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, 3, 4 καὶ 5 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. (310—1861).

6

Δημοσίων προσόδων.

Ἢ σύμβασις δι' ἣς τὸ δημόσιον μεταβιβάζει εἰς ἕτερον ἐπὶ ὀρισμένῳ ἀντιτίμῳ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος τῆς φορολογίας τῶν προϋόντων τῆς γῆς, εἶναι μὲν πώλησις τοῦ εἰς τὸ δημόσιον ἀνήκοντος μέρους, δικικῶματι φορολογίας τῶν παρχηθησομένων κατὰ τὸ ἔτος, εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ σύμβασις καρπῶν, δὲν εἶναι ὅμως πώλησις ἐλπίδας, ἀλλὰ πράγματις ἐλπιζομένου κατὰ τὸν Νομ. 8. πρ. Πανδ. (18. 1), ἐκτὸς ἂν ἐκ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως συνάγεται ὅτι ὁ ἐνοικιαστὴς ἦτοι ἀγοραστὴς τῶν προσόδων χρεωστῇ τὸ τίμημα, εἴτε παραχωρῶσιν εἴτε μὴ καρποὶ ἐκ τῶν φορολογητέων ἀγρῶν (Νομ. 11. § 18. π. 19. 1). (286 καὶ 308—1864).

7

Δημοσίων προσόδων.

Ἐκ τῶν Νόμων ΣΟΖ'. τῆς 1 Ἀπριλίου 1853 καὶ ΣΛΘ'. τῆς 9 Ἰουλίου 1853 οὐδόλως ἐξάγεται ὅτι εἰς τὰ συναλλάγματα ἐφαρμόζονται αἱ περὶ μισθώσεως διατάξεις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δικαίου εἰς τὰς ἐκ θεομηνίας ζημίας τῶν κατὰχρηστικῶς ὀνομαζομένων ἐνοικιαστικῶν φόρων. (212—1866).

8

Δημοσίων προσόδων.

Οὐχί ἡ παρά τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐγκρίσις τῆς δημοπρασίας, ἀλλ' ἡ κοινοποίησις τῆς ἐγκρίσεως πρὸς τὸν τελευταῖον πλειοδότην καθιστᾷ τὴν δημοπρασίαν ἀμετάκλητον καθόσον μόνον μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐγκρίσεως καταρτίζεται τὸ συνάλλαγμα πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ὡς ἔχοντος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τὸ δικαίωμα πρὸς τῆς κοινοποιήσεως, ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν ἐκδοθεῖσαν τυχὸν ἐγκρίσιν. (180—1866).

9

Δημοσίων Προσόδων.

Ἡ καλουμένη ἐνοικίασις τῶν δημοσίων προσόδων καὶ πώλησις ἐλπίδος ἀνθευρηθῇ, ὅπερ ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, πάλιν ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀγοραστοῦ τῆς ἐλπίδος πρὸς καταβολὴν τοῦ τιμήματος, προϋποθέττει πάντοτε ὅτι θέλουσιν ἐκτελεσθῇ αἱ πράξεις δι' ὧν μέλλει νὰ δειρῇ τὸ τῆς ἐλπίδος ἀποτέλεσμα, ὡς ἐπιβόλου ἰγθύων, ἀπαιτεῖται νὰ ῥίψῃ ὁ πωλητὴς εἰς τὴν θάλασσαν τὸ δίκτυον, ἄλλως ἀνκαταστή ἀδύνατος ὡπωτήσῃτε ἐκ προουμίων ἡ πραγματοποιήσις τῶν εἰρημένων πράξεων, ὁ ἀγοραστὴς ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ, καθὼς ἐξαρτωμένης ὑπὸ ὅρων μὴ πραγματοποιηθέντα· ἀνδὲ τὴν πραγματοποίησιν ἐμποδίσῃ ἐκουσίως αὐτὸς ὁ πωλητὴς ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν (νομ. 12. Πανδ. 19. 1). ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν δημοσίων φέρων, αἱ ἀπαιτούμεναι νὰ ἐνεργηθῶσιν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγοραθείσης ἐλπίδος πράξεις εἰσὶν αἱ περιστρεφόμεναι περὶ τὴν βεβαίωσιν τῶν εἰσπρακτέων φόρων, αἵτινες ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐνηργήθησαν κατὰ τὴν εἰς τὸ ἐρετεῖον ὑποβληθέντα ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων, οὐχὶ ἐξ ἀμελείας αὐτῶν ἀλλ' ἐκ τῆς βίαις καὶ ἀντιστάσεως τῶν φορολογουμένων. (130—1866).

ΕΝΟΧΗ.

2

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 10 Πανδ. (19. 1) 1 Κώδ. (7. 56) καὶ 10 Β. (3. 1) πολλοὶ ὁμοῦ εἰς ἓν ποσὸν καταδικασθέντες ἐνέχονται συμμέτρως, ἐκτὸς ἐὰν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀπηγγέλθῃ ῥητῶς ἡ ἀλληλέγγυος ὑποχρέωσις αὐτῶν. (2—1867).

ΕΝΤΟΛΗ.

16

Ὁ δέχθεις τὴν ἐντολὴν ν' ἀγοράσῃ διὰ κοινὸν λογαριασμὸν πράγμα τι καὶ ἀγοράσας αὐτὸ ἐπωφελέστερον ἢ κατὰ τὴν ἐντολὴν καὶ συμφωνίαν τὴν γενομένην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐντολέως οὐδεὶς κατὰ

Νόμον νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ τῆς ἐντολῆς, παραχωρῶν τὸ ἀναλογοῦν τῷ ἐντολῇ μέρος τοῦ πράγματος, καὶ ἀνταπαίτησιν ἔχει μόνον δ' ὅσα ἐξ ἰδίων του κατέβαλε πρὸς ἀγορὰν αὐτοῦ. (356—1866).

ΕΝΣΤΑΣΙΣ.

20

Ἡ ἐνστάσις τῆς παραγραφῆς ὡς πάσαι αἱ ἐνστάσεις πρέπει κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 629 § 1, 582, 160 καὶ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ προτείνωνται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐν καιρῷ καὶ ὁ δικαστὴς δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὰς ἐξ ἐπαγγέλματος· διότι τῶν ἐνστάσεων του δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰ παραιτηθῇ ῥητῶς ἢ σιωπηλῶς ἀπέχων νὰ προτείνῃ αὐτὰς (ἄρθρ. 486 καὶ 487 τῆς Πολ. Δικονομίας), καὶ ὥσπερ ὁ δικαστὴς δὲν δύναται ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς παραγεγραμμένην, ὅταν ὁ ἐναγόμενος ῥητῶς λέγῃ ὅτι δὲν θέλει νὰ προτείνῃ τὴν παραγραφὴν, οὕτω δὲν δύναται ν' ἀπορρίψῃ αὐτήν, ὅταν ὁ μὲν ἐνάγων ἀποδεικνύῃ τὴν προσβολὴν τῆς κυριότητος ἢ τῆς νομῆς του, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἀπέχει σιωπῶν τοῦ νὰ προτείνῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης γεννηθείσης ἀγωγῆς. (10—1866).

21

Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν ἐξ ἐπαγγέλματος τῆς ἐνστάσεως τῆς παραγραφῆς. (10—1866).

22

Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 729 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν γίνονται παραδεκταὶ ἐκεῖναι μόνον αἱ ἐνστάσεις, αἵτινες δύνανται ἢ νὰ ἀναπληρωθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ ν' ἀποδειχθῶσι παρὰ τῶν διαδίκων ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου συνεδριάσει, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐνστάσεις ὅλαι παραπέμπονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, προνοεῖ μόνον περὶ ὑποθέσεων ἀπορωσῶν τὰς συναλλαγματικὰς, οὗσα δὲ ἐξαιρετικῇ, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ οὔτε ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν οὔτε ἐπὶ περιπτώσεων ἄλλων, μὴ ῥητῶς παρ' αὐτῆς προνοουμένων. (221—1866).

23

Κατὰ τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἁρθρου 729 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς ὑποθέσεις περὶ συναλλαγματικῶν αἱ μὴ ἀποδεικνυόμεναι παραχρῆμα ἐνστάσεις δὲν ἀπορρίπτονται ἀλλὰ παραπέμπονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. (223—1866).

24

Ἡ ἐνστάσις τοῦ συμφηρισμοῦ δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἑρετῶν. (417—1866).

25

Κατὰ τοὺς Νόμους 3 καὶ 4 τοῦ Κώδικος (7. 39) πᾶσα διαδικαστικὴ ἀγωγή ἀποκρούεται διὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς παραγραφῆς μετὰ παρέλευσιν 30 ἢ 40 ἐτῶν ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τῆς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τοῦ χρόνου παραλείψεως τῆς ἐνασχήσεως αὐτῆς, ἐρ' ὃ ἀδιάφορος εἶναι ἡ ἐξέτασις τοῦ εἵδους τῆς κατοχῆς τοῦ προτεινόντος τὴν ἐνστασιν ἐναγομένου, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἐπιληψίμου ἢ τῆς παρὰ τοῦ πρακτέου ἀποκτήσεως τῆς κατοχῆς, καὶ ἐν γένει περὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς πίστεως. (424—1865).

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ.

8

Ἄν καὶ κατὰ τὸ γράμμα τοῦ 5 παραγράφου τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀρθροῦ ἀναφερόμενοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, ἐξαίρουνται μόνον ὅταν ἀπεφάναντο τὴν ἀπόφασιν, καθ' ἣς ἐγείνεν ἔρεσις, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ Νόμου, πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὑποκείμενοι αὐτοὶ οὗτοι εἰς ἐξαίρεσιν, καὶ ὅσκις ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐνδίκασιν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὡς μέλη ἄλλου δικαστηρίου, διότι ὁ σκοπὸς τοῦ Νόμου, ἐπιτρέποντος τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων, τῆς τε ἐρέσεως καὶ ἀναιρέσεως, εἶναι τὸ νὰ δικάζεται ἡ δι' ἐνὸς ἐκείνων τῶν μέσων εἰς ἕτερον δικαστήριον ὑποβαλλομένη ὑπόθεσις, ἀπὸ ἄλλου προσώπου, παρὰ τὰ ὅποια ἐδίκασαν ἤδη εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, πρόσωπα δηλ. μὴ ἔχοντα κἀμμίαν προσχηματισμένην περὶ τῆς ὑποθέσεως γνώμην, ἀλλὰ συγκαλούμενα κατὰ πρῶτον ἤδη νὰ ἐκφέρωσι τὴν ἰδιάνευτῶν κρίσιν· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἀναφέρεται εἰς τε τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς εἰσαγγελεῖς. (272—1839).

9

Ὁ δωρεοδότης δὲν ἐξαίρεται τῆς μαρτυρίας εἰς δίκην μεταξὺ τοῦ δωρεοδόχου καὶ τοῦ διεκδικούντος τὸ δωρηθὲν τρίτου, ὅταν θεωρηθῇ ὅτι δὲν εἶναι ὅπωςδήποτε ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν ἀπέναντι τοῦ δωρεοδόχου, ὡς ἐλλείποντος τοῦ συμφέροντος αὐτοῦ. (233—1856).

40

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 330 τῆς Πολ. Δικονομίας συζητουμένης ἐπὶ ἀκροατηρίου τῆς κυρίας ὑποθέσεως γίνεται συνάμα συνοπτικὴ συζήτησις καὶ τῶν παρὰ τῷ εἰσηγητῇ προταθεισῶν ἐξαίρέσεων τῶν μαρτύρων, ὥστε περὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ προταθεισῶν ἐξαίρέσεων δὲν εἶναι ἀνγκάζον, ὁ προτείνας αὐτάς διὰδικος, νὰ ὑποβάλῃ ἐπὶ ἀκροατηρίου ἄλλην αἵτησιν ἐξαίρέσεως, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν ἤδη γενομένην παρὰ τῷ εἰσηγητῇ ἐξαίρεσιν καὶ νὰ συζητήσῃ τὴν περὶ αὐτῆς λόγους. (201—1866).

ΕΞΗΚΟΝΤΑΡΧΟΣ.

1

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 2. 7. 12 καὶ 13 τοῦ Νόμου ΧΣΤΑ'. τοὺς κατέχοντας τὰς ἐξ νενομοθετημένας ἐξηκονταρχίας δὲν δύναται ὁ ὑπουργός, μὴ συναινούντος τινος, νὰ ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλων γενομένης δὲ αὐθαριέτως τῆς ἀντικαταστάσεως, ὁ μὲν ἀντικατασταθεὶς λογίζεται ὡς οὐδὲ ποτε παύσας καὶ ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως, ὁ δὲ ἀντικαταστήσας δύναται ἀζημίως ν' ἀποβληθῇ ὡς κάτοχος ἐσδόμης θέσεως ἐξηκοντάρχου μὴ προστατευομένης, μηδὲ ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Νόμου. (123 — 1865).

ΕΠΙΔΙΚΟΝ.

4

Τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίσαν ἀκριβῶς τὰ κατ' οὐσίαν ἀποτελέσματα τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης, δὲν ἀπηγόρευεν ὡς ἄκυρον τὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου, ἢ τὴν ἐκχώρησιν τῆς ἐκκερμῶς ἀπαιτήσεως. Ἀπαγορεύσαν δὲ ὅλας τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καινοτομίας καὶ μεταβολάς, ἐκφύζεν, ἐάν τοιαῦται ἐγένοντο, τὸν αἴτιον αὐτῶν ὑπόχρεων ἀπλῶς εἰς ἀποζημιώσιν, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου τοῦ ἄρθρου 867 κηρύττει προσέτι καὶ τὸν εἰδικὸν διάδοχον τοῦ διαδίκου, ἐάν ἐγένετο εἰδικὴ μεταβίβασις τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ὑπόχρεων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ αὕτη τῷ καινοποιηθῇ προσηκόντως. Ἄρα ἡ διάταξις 4 τοῦ Κώδικος (8. 37) καὶ Βασ. (27. 1) 4 ἀντιθέτουσα εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις· ἠκυρώθη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1100 τῆς Πολ. Δικονομίας. (8—1864).

5

Κατὰ τὸν Νόμον Π. 11 § 10 Ν. 28 (44. 2) Β. Τεμ. 10 ἐδ. Τελ. (51. 2) τὸ δεδικασμένον μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἰσχύει καὶ κατὰ τῶν διαδόχων αὐτῶν, ἥτοι καὶ κατὰ τοῦ ἀγοράσαντος ἀπὸ τὸν ἐναγόμενον διαρκούτης τῆς δίκης τὸ ἐπιδίκον πρᾶγμα, ὥστε δύναται οὗτος ν' ἀποκρουσθῇ διὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς τελεσιδικίας, καθότι ὑπὸ τὸ ἔαρος τοῦ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς συνεπείας περὶ τούτου τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἠγόρασεν αὐτό. Ἐξαίρεσις δὲ ὑπάρχει κατὰ τὸν Ν. 3. § 1. Π. (42. 9) ἐάν λάβῃ χώραν συμπαγνία ἢ δόλος μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων, ὅτε δύνανται οἱ διάδοχοι αὐτῶν, ἐν αἷς καὶ ὁ ἀγοραστὴς, νὰ προσβάλωσιν διὰ τριτανικοῦς λόγους τῆς συμπαγνίας τὴν ἐκδοθείσαν ἀπόφασιν κατὰ τὸ ἄρθρον 235 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας. (15—1864).

6

Αἱ διατάξεις 2 καὶ 4 τοῦ Κώδ. Εὐδ. 8 τίτλ. 37 καὶ 2· ἡ μετὰ

τὴν προκάταρξιν τῆς δίκης ἀπαλλοτριώσεις τῆς ἐπιδίκου ἀπαίτησεως, ἢ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, εἶναι ἀπολύτως ἄκυροι, ῥυθμίζουσιν ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον προνοεῖ τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ὥρισεν ὀνομαστικῶς ὅλας τὰς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς συνεπειάς αὐτῆς κατ' οὐσίαν, ἔχουν ὡς Νόμος πολιτικὸς, ἠκυρώθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1400 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸ μνησθὲν ἄρθρον 156, καθόσον ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς μίαν ἄκυρωτικὴν συνέπειαν, τὴν ὁποίαν τὸ περιοριστικὸν ἄρθρον τοῦτο δὲν παραδέχεται· αἱ δὲ λέξεις τοῦ § 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου δι' ὧν ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐν τῷ ἀντικειμένῳ τῆς δίκης καινοτομία καὶ μεταβολὴ ἀνάγονται εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασιν τοῦ ἀντικειμένου καὶ δὲν ἐννοοῦν ἐσθίως τὴν ἀπαλλοτριώσιν, περὶ ἧς ἐσιώπησαν. (77—1865).

7

Κατὰ τ' ἄρθρα 629 § 4 καὶ 633 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἐναγόμενος οὔτε προσωπικὴν ἀγωγὴν οὔτε πραγματικὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου δύναται ν' ἀντιτάξῃ, καὶ ἐπομένως οὐδὲ τὴν πρὸς ἐξασφάλισιν τοιούτων προσωπικῶν ἀξιώσεων ἢ πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπίσχεσιν τοῦ κτήματος ν' ἀπαιτήσῃ δύναται κατὰ τὴν περὶ νομῆς δίκην. (34—1866).

8

Ἡ διὰ τῶν διατάξεων 1. 4 τοῦ Κώδικος (8. 37) ὀριζομένη ἀπαγόρευσις τοῦ νὰ ἐκχωρῶνται ἐπιδικοὶ ἀπαιτήσεις δὲν ἰσχύει σήμερον, διότι τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφέρειν ὅλας τὰς συνεπειάς τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἀπασιωπᾷ παντάτασι τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην, ἐκ δὲ τῆς ἀποσιωπῆσεως αὐτῆς γίνεται πρόδηλον ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ καταργήσῃ αὐτὴν ὡς ἀνωφελῆ. (84—1867).

ΕΠΙΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΤΗΡΙΟΝ.

28

Ὅταν τὸ ἐπιδότηριον δὲν ἀναφέρῃ ὅτι ἀναγνώσθη, καὶ ὅταν ὁ προσληφθεὶς μάρτυς κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν δὲν εἶναι πολίτης Ἑλλήν, δὲν εἶναι ἄκυρον, διότι τ' ἄρθρα 140 καὶ 143 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἀπαιτοῦσι ταῦτα. (54—1864).

29

Αἱ περὶ ἐπιδόσεως διατάξεις τοῦ περὶ δικαιοδοσίας καὶ καθηκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν Νόμου (ἄρθρ. 26—28 καὶ 59) ἀφορῶσιν ὥρismένως μόνον τὰ εἰς τὴν προξενικὴν διδικασίαν ἀναγόμενα δικόγραφα καὶ τὸ τῆς ἐφέσεως ἔγγραφον· ἐπὶ δὲ τῆς προδικασίας τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀπορράσεως τῶν ἐφετῶν, καθόσον περὶ

της προδικασίας ταύτης ούδεμίαν ειδικήν διάταξιν διέλαβεν ὁ παρατεθείς Νόμος, ἐφαρμόζονται δυνάμει τῆς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀρθρ. 54 καθιερωθείσης ἀρχῆς αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ἃς (ἀρθρ. 820) ἡ τῆς ἀναιρέσεως αἴτησις ἐπιδίδεται κατὰ τοὺς ἐπὶ ἐπιδόσεως τῶν δικογράφων ἐν γένει διαγεγραμμένους τύπους (ἀρθρ. 38 καὶ ἐπομ.) (171—1864).

30

Τὸ ἀρθρον 143 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτοῦν νὰ γίνηται ἡ ἐπίδοσις διὰ τῆς ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνό; ἡ δὲ οὐ γειτόνων τοιχακολλήσεως εἰς τὴν θύραν τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἐν περιπτώσει μὴ εὐρέσεως τούτου αὐτόθι κλπ. ἐννοεῖ γείτονα οἰονδήποτε κατὰ τὴν γενικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἔχοντα ἀδιακρίτως πλησίον τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις τὴν κατοικίαν του, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς τὸν πλησιέστερον κατοικοῦντα. (154—1865).

31

Τὸ ἀρθρον 146 τῆς Πολ. Δικονομίας ῥητῶς ἀπαιτεῖ νὰ προσυτογραφῇται ὁ γείτων, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι πρέπει ὁ προσλαμβανόμενος γείτων νὰ γινώσκῃ γράμματα. τὸ δὲ ἀρθρον 143 δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ ἀποδεικτικῶν κλητῆρων, ἀλλὰ δικαστικῶν ἐκθέσεων. (183—1865).

32

Κατὰ τὸ ἀρθρον 145 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας αἱ ἐπιδόσεις τῶν δικογράφων διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκομένους ἡμεδαποὺς, γίνονται εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἐκείνου τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμῆς. Τοῦτο δὲ ᾤρισεν ὁ Νόμος διὰ τὴν λόγον προδήλως, ὅτι, ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας ἡμεδαποὺς αἱ ἐπιδόσεις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνωσιν ἐν Ἑλλάδι. Ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται ἡ εἰρημένη διάταξις εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀπὼν ἀφῆκεν ἐν Ἑλλάδι γνωστοποιηθέντα τῷ ἀντιδίκῳ πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον, εἰς τὸν ὅποιον δύνανται καὶ πρέπει κατὰ Νόμον (Πολ. 148) νὰ γίνωνται αἱ ἐπιδόσεις, ὅσαι δὲν ἀπαιτοῦν τὴν προσωπικὴν τοῦ διαδίκου ἐμφάνισιν, καθότι τότε ὁ διαδίκος ὁ ἀφῆσας πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον ἐν Ἑλλάδι, δὲν θεωρεῖται ἀπὼν ὡς πρὸς τὰς ἐπιδόσεις καὶ μόνον ἐκεῖναι αἱ κοινοποιήσεις πρέπει νὰ γίνωνται εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ὅσαι ἀπαιτοῦσι τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν. (325—1865).

33

Τὸ ἀρθρον 145 § 8 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁρίζει, ὅτι αἱ ἐπιδόσεις δικογράφων εἰς στρατηγούς γίνονται εἰς αὐτοὺς αὐτοπροσώπως, ἐννοεῖ διὰ τῆς λέξεως «στρατηγούς» πάντα τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ἔχον-

τας βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ συνταγματάρχου, ἐπομένως περιλαμβάνει καὶ τοὺς ὑποστράτηγους, διότι κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον οἱ συνταγματάρχαι διὰ νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν γενικὸν κανόνα τῆς αὐτοπροσώπου ἐπίδοσεως, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχωσι διοίκησιν συντάγματος, ὅθεν ἔπεται ὅτι οἱ ὑποστράτηγοι, οἵτινες ἀνώτεροι αὐτῶν, ὑπάγονται εἰς τὸν γενικὸν κανόνα, καὶ ἂν δὲν ἔχωσι τὴν διοίκησιν στρατιωτικοῦ σώματος. (1—1866).

34

Τὸ τεκμήριον, δυνάμει τοῦ ὁποίου αἱ περὶ ἀρμοδίων προσώπων ἐξ ὀνόματος διαδίκου τινος ἐπιχειρηθεῖσαι διαδικαστικαὶ πράξεις ὑπολαμβάνονται ὡς κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ γενομένη, καὶ ὑποχρεοῦσι τοῦτον μέχρι τῆς ἀποδοκιμασίας αὐτῶν, δὲν ὑφίσταται ὡς πρὸς τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἐγγράφων, ἀφοῦ πρὸς ἐνέργειαν ταύτης ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ ρητὴ παραγγελία, ἥτις μόνον ἐγγράφως ἀπὸ τὸ ἐπιδότην ἐγγραφον δύναται νὰ γίνῃ ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 141 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἡ διάταξις αὕτη ὑπαγορευθεῖσα προδήλως ἐκ τῆς σπουδαιότητος τῶν συνεπειῶν καὶ ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπίδοσεως, ὡς πρὸς τὰ συμφέροντα ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, συντείνουσα δὲ καὶ εἰς τὴν ταχειαν καὶ τακτικὴν ἀποπεράτωσιν τῶν δίκων, εἶναι οὐσιώδης· ἐπομένως πᾶσα κατὰ παραβίαν αὐτῆς γενομένη ἐπίδοσις καὶ ἂν δὲν ἀπεδοκιμάσθῃ, καὶ ἂν ρητῶς ἀνεγνωρίσθῃ παρὰ τοῦ δι' ὃν ἐγένετο αὕτη, δύναται οὐχ ἥττον νὰ προσβληθῇ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ὡς ἀρχι, κῶς ἄκυρος, δυνάμει τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 141 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας. (360—1866).

ΕΠΙΚΑΡΠΙΑ.

3

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου, τὸ ἄρθρον 12 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἡ ἐπικαρπία τῶν ἀκινήτων θεωρεῖται ὡς ἀκίνητον κτῆμα. (23—1845).

4

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν καθιερωθεῖσαν διὰ τῆς διατάξεως 4 Π. 7, 6. (4. Βασιλ. 16. 6), ὅταν τις μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα ἐνὸς κτήματος εἰς πρόσωπόν τι ὑπὸ τὸ βᾶρος δουλείας ἐπικαρπίας «ὕπὲρ ἐτέρου ὀρισμένου προσώπου,» καὶ οὐχὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ (τοῦ ἀπαλλοτριούντος τὸ κτῆμα), τότε οὗτος θεωρεῖται ὡς ἀπεκδυθεὶς ἐντελῶς, εἰς τρόπον ὥστε ἂν τὸ βᾶρος τῆς δουλείας ταύτης μείνῃ ἀπραγματοποιήτον, ὡπωσδήποτε ὑπὲρ τοῦ ὀρισμένου προσώπου, ὁ νέος κύριος τοῦ κτήματος ἀποκτᾷ καὶ τὴν ἐπικαρπίαν, ἥγουν ἀποκτᾷ πλῆρη καὶ ἐλευθέραν ἀπὸ τῆς δουλείας τὴν κυριότητα. (7—1866).

ΕΠΙΤΑΓΗ.

4

Τῆς ἐπιταγῆς ἡ ἐπίδοσις ἐγκύρως γίνεται εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦ διαδίκου κατὰ τὸ 862 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας. (132—1856).

5

Δὲν ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν Νόμον ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν μετὰ ἐκάστην μερικὴν καταβολὴν τοῦ ὅλου χρέους. (283—1856).

ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ.

11

Ἡ διάταξις, καθ' ἣν ὁ ἐνοπλιὸν στρατεῖαν στρατευόμενος, οὔτε ἐπίτραπος οὔτε κηδεμὼν δύναται χαροτονηθῆναι (Βασιλ. ΑΖ'. § 33), ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἀπλοὺς στρατιώτας, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Νόμου 4 τοῦ Κώδ. (5. 34) ἐξ οὗ ἐλήφθη καὶ τοῦ § 14 τῶν εἰσηγήσεων (1. 25), ἐπομένως ὡς εἰσάγουσα περιορισμὸν καὶ ἀνικανότητα τοῖς ἐν ἐνέργειᾳ στρατιώταις, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ. (84—1861).

12

Ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ περὶ ἀντλήκων ἐπιτροπείας κλπ. Νόμου λέγοντος, ὅτι ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν πραγματικὴν περὶ ἀκινήτου, ἢ προσωπικὴν περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος 500 δραχμὰς ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν δικηγόρου, ἐπὶ τοῦτω ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέως, καθίσταται πρόδηλον ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ ἀπροσδιόριστον τὴν τάξιν καθ' ἣν πρέπει νὰ ἐκπληρῶνται οἱ δύο παρ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενοι ὅροι, ἢ γνωμοδότησις δικηγόρου, καὶ ἡ ἀδεια συγγενικοῦ συμβουλίου, ὥστε πρακτῆται ἐκ τῆς οἰκονομίας τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, ὅτι ἀγωγή δὲν δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, δοτέας μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ὀρισθέντος δικηγόρου.

Ὁ σκοπὸς δὲ τοῦ περὶ γνωμοδοτήσεως δικηγόρου ὀρισμοῦ τοῦ νόμου εἶναι νὰ φωτίζωνται τὰ μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ στερεῶνται ἀτομικῶς τῶν εἰδικῶν γνώσεων, αἵτινες εἰσὶν ἀναγκαῖαι ὅπως ἀπορραθῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑποβαλλομένου αὐτοῖς ζητήματος, ἂν πρέπη ἢ δὲν πρέπη νὰ ἐγερθῇ ἀγωγή, ὁ δὲ σκοπὸς αὗτος δὲν ἔβλεπεν ἐπιτυχάνει ἀν' ἡ γνωμοδότησις ἐπήρχετο μετὰ τὴν ἀδειαν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. (407—1834).

13

Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι οἱ νεώτεροι περὶ ἐπιτροπείας Νόμοι ἀπορρίπτοντες ἐκ τοῦ εἰς τὸ κράτος ἀνήκοντος δικαιοῦματος τοῦ προστατεύει-

τ' άτομα, ἅτινα διατέλουν ἤδη ὑπὸ ἐπιτροπείαν δυνάμει προγενεστέρων Νόμων, ἀλλ' ὅταν δὲν ὑπάρχῃ διαφορὰ τις μεταξύ τοῦ νεωτέρου καὶ τοῦ προγενεστέρου Νόμου, αἱ δυνάμει τοῦ προγενεστέρου Νόμου συστάσαι ἐπιτροπείαι δὲν καταργοῦνται. (314—1867).

ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ.

18

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀρθρῶν 39 καὶ 42 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου συνδυασμένων, ὁσάκις τὸ καταστατικὸν ἐταιρίας τινὸς συμβολαίων δὲν ἤθελε γεῖναι ἐγγράφως, καὶ δὲν ἤθελε δημοσιευθῇ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, δύναται μὲν ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἀκύρωσις αὕτη ὡς πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλα ἀποτελέσματα, εἰμὴ ὅτι καὶνὲν ἐξ αὐτῶν τῶν μελῶν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν ἐταιρίαν, ἂν αὕτη δὲν ἤρχισεν ἀκόμη, ἢ ἂν ἤδη ἤρχισε, δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τοῦ ν' ἀποσπῇ ἀπὸ αὐτὴν ἐν παντὶ κειρὶ ὁσάκις ὁμοῦς μεταξύ τῶν μελῶν ἐταιρίας, συντεθειμένης, ὡς εἴρηται, ἄνευ ἐγγράφου δημοσιευμένου κατὰ τὸν νόμον, ἤθελον λάβει χώραν σχέσεις, ἢ κοινωνίας ἐργασιῶν, ἐξ ὧν ἤθελον προκύβῃ ἀποτελέσματα, καὶ ἐπομένως ἀγωγαὶ μὴ ἀντιδικαίνουσαι εἰς τὸν νόμον, καὶ εἰς τὰ χρήστὰ ἦν, τὰ δικαστήρια ὀρεῖλουν νὰ δικάσωσι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, ἡτις δὲν συγχωρεῖ νὰ πλουτήσῃ τις μὲ ζῆμιαν ἄλλου, καὶ ἀπαιτεῖ ὥστε πᾶσα συγκοινωνία συμφερόντων, καὶ τυχαία ἂν ᾖναι, γεννῶσα ἀμοιβαίας σχέσεις, νὰ χορηγῇ ἀμοιβαία δικαιώματα εἰς τὸ ν' ἀπαιτήσῃ ἕκαστος τῶν συγκοινωνῶν τὸ ἀνήκον εἰς αὐτόν· αἱ δὲ τοιαῦται σχέσεις δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ παντός νομίμου μέσου. (263—1839).

19

Εἰς τὴν περὶ διαλύσεως ἐταιρίας ἀγωγὴν αἰτησίς, μὴ περιεχομένη εἰς αὐτήν, δύναται νὰ προστεθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὡς συνυπακουομένη σιωπηλῶς εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἴτησιν. (18—1845).

20

Ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι εἰσὶ καὶ διὰ τὰ χρέη ἑτερορρύθμου ἐταιρίας πάντες οἱ συνεταῖροι, ὧν τὰ ὀνόματα φέρονται ἐν τῇ ἐταιρικῇ ἐπωνυμίᾳ (ἄρθρ. 23—25 Ἐμπορικοῦ Νόμου) καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες συμπράττουσιν εἰς ὑποθέσεις τῆς ἐταιρίας (ἄρθρ. 27 καὶ 28 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. (93—1864).

21

Ἄν καὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 37 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἡ ἀνάγνωσις ἐταιρίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ εἰμὴ διὰ Βασιλικῆς ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς ἐγγράφου, ἡτις (ἐγκρίσις) πρέπει νὰ

ἔχει κατὰ τὸν τύπον τῶν διοικητικῶν διαταγμάτων, οὐχ' ἦττον τὸ καταστατικὸν ἀνωμόμου ἐταιρίας, καὶ τοι ἐγκριθέν διὰ Β. Διατάγματος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς Νόμος τοῦ Κράτους, τοῦ ὁποῦ ἡ παραβίασις δίδωσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν, διότι ἡ Βασιλικὴ ἐγκρισὶς δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ περιβάλῃ τὸ καταστατικὸν μετὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἰσχὺν νόμου, ἀλλ' ἀπαιτεῖται διὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς τρίτους ἀπὸ συμφωνίας καὶ ὁρους περιεχομένους ἐν αὐτῇ πρὸς καταδολύουσιν αὐτῶν, οὐδὲ ποτε ὅμως νὰ μεταβάλῃ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ συμβολαίου, ὅπερ ἀποτελεῖ πάντοτε συμφωνίαν οὐσιωδῶς ἰδιωτικὴν. (63—1867).

ΕΦΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΦΕΤΗΡΙΟΝ.

23

Ἐκκληθείσης ἀποφάσεώς τινος περιεχούσης πολλὰ κεφάλαια, θεωροῦνται ὅλα ἐκκαλεσθέντα, καὶ ἂν ὁ ἐφεσίων εἰς τὰς προτάσεις του, δὲν ἔκαμε οὐδένᾳ λόγον, περὶ τινος ἐκ τῶν κεφαλαίων τούτων. (40—1845).

24

Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος τοῦ ποιεῖν ἐντισι περιπτώσει μίαν συνάμα ἀγωγὴν κατὰ πολλῶν ἐναγομένων, καὶ ἡ κοινὴ αὐτῶν ἐκδίκασις, δὲν μεταβάλλει τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἐκδιδομένης ἀποφάσεως, καθόσον τοῦτο κρίνεται κατὰ τὸ εἰς ἕκαστον τῶν ἐναγομένων ἀναλογοῦν μέρος τῆς δίκης. (200—1854).

25

Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, ὥστε ὁ θελων νὰ προσβάλῃ ἀπόφασιν τινα δι' ἐφέσεως, νὰ κοινοποιήσῃ αὐτὴν πρῶτον εἰς τὸν ἀντίδικόν του ἀπεναντίας καὶ ἀκοινοποιήτοι ἀποφάσεις δύνανται κατὰ τὸ 75. ἄρθρ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας νὰ ἐκκληθῶσιν. (219—1854).

26

Δικαστήριον ἀπορρίπτειν ἐφεσιν ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ ἐκκαλὼν ἀπέτεινεν αὐτὴν μόνον κατὰ τοῦ ἐνὸς τῶν ἐπαδίκων ἀντιδίκων του, παραβιάζει τὰς τῆς Πολιτ. Δικονομίας διατάξεις. (200—1859).

27

Κατὰ τὸ ἄρθρον 747 τῆς Πολ. Δικονομίας συνδυασμένον μετὰ τὸ ἄρθρον 517 τῆς αὐτῆς, ὁ ἐκκαλὼν δύναται νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλους λόγους πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεώς του καὶ δια τῶν ἐγγράφων προτάσεώς του, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἀνὴρ περιέχοντο εἰς τὸ ἐφετήριον, ὅταν ἡ ἐφεσις προσβάλλῃ πρὶν πρωτόδικον ἀπόφασιν. (20—1866).

28

Κατὰ τὸ ἄρθρον 776 τῆς Πολ. Δικονομίας οἱ ἐρέται ἐξετάζουσιν ἂν τὸ πρωτοδικὴς δικαστὴριον ἀπερῆναντο ὀρθῶς ἢ ὄχι, ἐπομένως ὀρεῖται νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰ πράγματα καὶ ἐξετάσῃ ὅπως ὑπῆρχον ἐνώπιόν τοῦ πρωτοδικείου κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. (137—1864).

29

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 256 καὶ 776 τῆς Πολ. Δικονομίας, προκύπτει σαφῶς ὅτι προστάλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τῆς τε νομιμότητος καὶ τοῦ ἀξιογρέου τῶν ἀποδείξεων, ἐρ' ὧν ἡ ἐκκληθεῖσα πρωτόδικος ἀπόφασις, εἰρίδεται, ὀρεῖται τὸ ἐφετεῖον νὰ ἐκτιμήσῃ αὐτὸ τὰς ἀποδείξεις ταύτας, ὅπως σχηματίσῃ ἰδίαν περὶ αὐτῶν πεποίθησιν καὶ κατ' αὐτὴν νὰ κρίνῃ ἂν οἱ κατώτεροι δικασταὶ ἀπερῆναντο ὀρθῶς. (281—1865).

30

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 760 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνασταλτικὴ τῆς ἐρέσεως δύναμις καθίσταται κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς αὐτοδικαίως ἄκυρον καὶ μὴ ὕσαν πᾶσαν τὴν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐρέσεως ἐκτέλεσιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως. (312—1865).

31

Τὸ ἄρθρον 782 τῆς Πολ. Δικονομίας περιεχόμενον ἐν τῇ περὶ ἐρέσεως κεφαλαίῳ καὶ πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐρετῶν, ἐπὶ πλείονων διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἔνεκα τῶν αὐτῶν λόγων, καταδικασθέντων προσώπων, ἀφορᾷ εἰδικῶς τὸ ἔνδικον τῆς ἐρέσεως μέσον, καὶ ὀρισμένως τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τινὲς μόνον ἐκ τῶν καταδικασθέντων ἐξεκάλεσαν τὴν κατ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐπομένως εἰδικὴ καὶ μάλιστα ἐξαιρετικὴ οὕσα ἡ τοῦ ἄρθρου τούτου διάταξις, καθ' ἣν ἡ μεταρρύθμιστικὴ ἀπόφασις ἔχει τ' αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ὑπὲρ τῶν μὴ ἐκκαλεσάντων, εἶναι ἀνεπίδεκτος πάσης κατ' ἀναλογίαν ἐπεκτάσεως ἄλλως οὐδὲ λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει, ἐὰν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέτεινε οὕτω Νόμον τινα, ἢ ἐπῆρμεν αὐτὸν ἢ ἄν περιωρισμένον. (339—1865).

32

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 752 § 1. καὶ 761 καὶ 762 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἔρεσις εἶναι ἀπαράδεκτος ἂν, ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς δι' ἧς κατὰ πρῶτον μεταβιβάζεται ἡ δίκη ἀπὸ τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου εἰς τὸ κατ' ἔρασιν δικάζον, ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, γίνῃ ἐπομένως ἵνα θεωρηθῇ ὁμολογουμένη ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἐρέσεως, ὡς γενομένης ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, δὲν ἀρκεῖ

νὰ ἰσχυρισθῇ ὁ ἐφεσείδκλητος καὶ ὁμολογήσῃ ὁ ἐκκαλῶν, ὅτι τὸ ἐφετῆριον ἔγγραφον, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ παραίτησις τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μᾶλλον, ἐγένοντο ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἀλλ' ἀπαιτεῖται προσέτι ὁ μὲν ἐφεσείδκλητος νὰ ἰσχυρισθῇ, ὁ δὲ ἐκκαλῶν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι καὶ ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως ἐγένετο, καθ' ἣν ἡμέραν καὶ τὸ ἐφετῆριον ἔγγραφον, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ περιεχομένη παραίτησις τῆς ἀνακοπῆς. (454—1866).

33

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 416 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου πρᾶξις τῶν δοκιμασιῶν, ἡ διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ δικαστορίου καθισταμένη ἐκτελεστική, δὲν ὑπόκειται εἰς ἐφεσιν, διότι αὕτη εἶναι πρᾶξις προπαρασκευαστικὴ καὶ μόνον διὰ τῆς ἐπικυρώσεώς της παρὰ τοῦ δικαστηρίου λαμβάνει νόμιμον ἰσχύν, κατὰ δὲ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτὴν δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται ἐφεσις. (392—1866).

34

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 776—780 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ ἑρέται δύνανται μεταρρυθμίζοντες τὴν πρωτοδικικὴν ἀπόφασιν, νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς οὐσίας καὶ νὰ δικάσωσιν ἐπ' αὐτῆς, ὅταν αὕτη ἐσυζητήσῃ πρωτοδικῶς, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν τὸ κατώτερον δικαστήριον δὲν ἀπεφάνθῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας, ὡς παραδεχόμενον ἐνστάσιν τινα. (97—1867).

35

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 181 καὶ 141 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ διάδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσωσι χωριστὰ τὰς παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεων ἀποφάσεις ἢ συνάμα μετὰ τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι τὰς παρεμπιπτούσας δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσι καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσίν των, τοὔτέστι μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν δι' αὐτῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων, μετ' ἧς ἐκδίδεται ἡ ὀριστικὴ τῶν πρωτοδικικῶν ἀποφάσεων, γενομένης δὲ κατ' αὐτῶν ἐφέσεως τὸ ἑφετεῖον κατὰ τὸ ἄρθρον 760 καὶ ἐπ' αὐτ. συνδυασμένον μετὰ τὸ ἄρθρον 780 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπιλαμβάνομενον τῆς ὑποθέσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραδεχθῇ τὰς παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεων ἀποφάσεις ἢ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐξ αὐτῶν συνεπεὶς παραπόνων τῶν διχθίκων ἐν μέρει ἢ κατ' ὅλοκληρίαν. (289—1867).

ΖΗΜΙΑ.

1

Κατὰ τὰς διατάξεις 5 Κώδ. (3. 32) Βατ. (15. 1) 84—τεμ. 23 (16. 2) π. — 13 (Χ. L. 11, 3) 29. Ἀρμ. (B. α') 6 κανεὶς δὲν πρέπει νὰ γίνῃται πλησιέστερος μὲ τὴν ζημίαν ἐπέρου. (37—1865).

468 ΖΗΜΙΑ. ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ. ΚΑΡΠΟΙ. ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ ΤΩΝ
ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ.

2

Ὅσῳ ἐπιδιώκεται ἀνθρώποις ζημίας, ἂν αὕτη παρήχθῃ ἐπὶ προϋπαρχουσῶν μεταξὺ τῶν διαφερομένων ἐνοχικῶν ἢ οἰοῖται ἐνοχικῶν σχέσεων, καὶ οὐχὶ διὰ πράξεως ἐκτὸς πάσης τοιαύτης σχέσεως ἐκτελεσθείσης, τότε ἐφαρμόζονται αἱ κανονίζουσαι τὴν ἐκ τῆς παραβιαθείσης ἐνοχικῆς σχέσεως ζημίαν διατάξεις, εἴτε τοῦ συναλλάγματος, ὡς ἰδιαιτέρου Νόμου τῶν συναλλαττομένων, ἔαν ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῷ ῥητῶς ὡρισμένοι, εἴτε ἐν σιωπῇ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τοιοῦτου συναλλάγματος Νόμου. (67—1866).

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ.

1

Στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας του ὅταν αὕτη καταλυμπάνηται ἐπὶ σκοπῷ ἀποβολῆς τῆς ἐπ' αὐτῆς δεσποτείας. (§. 47 Εἰσπ. (2. 1) (281—1866).

ΚΑΡΠΟΙ.

7

Κατὰ τὰς περὶ τόκου καὶ καρπῶν διατάξεις τοῦ Νόμου 15 Πανδ. 22 1 ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ τιμήματος καρπῶν ἐνοχῆς, δὲν χωροῦσι τ' ἀποτελέσματα τῆς ὑπερμερείας, ἣν δυνάμει τοῦ ἀρθρου 156 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει καὶ ἡ τῆς ἀγωγῆς ἐπίδοσις. (405—1865.

8

Ὁ καρπωθεὶς ἀλλότρια δίκαια ὀφείλει δυνάμει τοῦ Νόμου μόνον τοὺς καρποὺς αὐτῶν ν' ἀποδώσῃ, καὶ οὐχὶ καὶ τὸ κέρδος, ἔπερ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως καὶ ἐπὶ δανείῳ παραχωρήσεως τοῦ τιμήματος τῶν καρπῶν ἢ ἄλλης χρήσεως αὐτοῦ ἡδύνατό νὰ προκύψῃ, ὅταν μάλιστα ὁ ὀφειλέτης ὁ ἐκ τῆς καρπώσεως τῶν ἀλλοτρίων δὲν ἀναδεχθῇ ἰδίως διὰ συμφωνίας νὰ πληρώσῃ καὶ τὴν ἐκ τοιοῦτου εἶδους ὠφέλειαν (commodatus communodi N. 2 § 5 Π. (50. 8) N. 15 Π. (22. 1) (33—1866).

ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ.

13

Καὶ μὲν ἐξαιρετικῶς ἀπενεμήθη εἰς τὸ δημόσιον τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ δυνάμει τοῦ ἐν ταῖς διατάξεσιν τῶν ἀρθρῶν 37 καὶ 39 τοῦ 203 παγίου φορολογικοῦ Νόμου τοῦ 1855 ἀναφερομένου πρωτοκόλλου διοικητικὴν καταδίωξιν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὴν δυνάμει τοῦ πρωτοκόλλου αὐτοῦ, πρέπει τοῦτο νὰ συντάχθῃ ἐντὸς τῆς ὑπὸ

ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΙΣ. ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΔΙΚΗΣ. ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΚΑΙ 469
ΚΑΤΕΣΧΕΜΕΝΑ.

τῶν εἰρημένων διατάξεων ὠρισμένης προθεσμίας· δὲν ἀφῆκε δὲ ἀδρι-
στον τὴν ἐποχὴν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τῆς συντάξεως τοῦ
πρωτοκόλλου. (60—1866).

ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΙΣ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς
Νόμου τοῦ 1856 ΣΟΥ· καταμέτρησις ἐνεργεῖται παρ' ἐπιστήμονος γεω-
μέτρου τῇ προσκλήσει τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ ἐντὸς ὠρισμένης προ-
θεσμίας, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς καταμετρήσεως ἐγγράφονται εἰς
πρωτόκολλα, τὰ ὅποια ἔχουν ἰσχύον δημοσίου ἐγγράφου καὶ ἐκτελοῦν-
ται δικητικῶς, καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἀπλοῦν ἐγγεγραμμένον φόρον, τὸ δικαίω-
μα τῆς ἐπικαρπίας καὶ τὰ ἐξοδα τῆς καταμετρήσεως, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ
ἢ κωλυομένου τοῦ γεωμέτρου, καθὼς καὶ ὅπου οὗτος δὲν ἐπαρκεῖ, ἢ
καταμέτρησις τῶν μὲν ἀμπέλων καὶ περιβολίων ἐνεργεῖται ὑπὸ τριῶν
πραγματογνωμόνων διοριζομένων κατὰ πλειονοψηφίαν παρὰ τοῦ Ἐπάρ-
χου, τοῦ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ Δημάρχου, τῶν δὲ λοιπῶν κτημά-
των ὑπὸ πραγματογνωμόνος διοριζομένου παρὰ τοῦ Ἐφόρου. Ἐκ δὲ
τοῦ γράμματος καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐμπεριεχομένου προφανῶς προκύ-
πτει, ὅτι οὐ μόνον τὰ ὑπὸ τοῦ ἐπιστήμονος γεωμέτρου, ἀλλὰ καὶ τὰ
ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ρηθέντος ἄρθρου διοριζομένων πρὸς
τὸν σκοπὸν τῆς καταμετρήσεως πραγματογνωμόνων συντασσόμενα πρω-
τόκολλα ἔχουν ἰσχύον δημοσίου ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου. (191—1865).

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΔΙΚΗΣ.

2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 476 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ κατάργησις δι-
κῆς τινος γίνεται καὶ διὰ μόνου τοῦ συνυποσχετικοῦ, ὅπου οἱ διάδι-
κοι ἔχουσι κατὰ Νόμον τὸ δικαίωμα ν' ἀναθέσωσι τὴν διαφορὰν εἰς
διαιτητὰς, τούτέστι πρὸς κατάργησιν δίκης τινος ἀρκεῖ ν' ἀφαιρεθῇ
ἡ διαφορὰ διὰ συνυποσχετικοῦ ἰσχυροῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν Δικα-
στηρίων καὶ ν' ἀνατεθῇ εἰς διαιτητὰς καὶ δὲν προσαπαιτεῖται ἡ τῶν
διαιτητῶν ἀπόφασις, διότι τούτου οὐδόλως τοῦ Νόμου τοῦ ἡμετέρου
ἀπαιτοῦντος, πρέπει ἀναγκαίως δι' ἄλλης ἀγωγῆς νὰ εἰσαχθῇ ἐκ
νέου ἡ δίκη εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἂν τὸ συνυποσχετικὸν δι'
οἰκονομικὰς αἰτίας δὲν δύναται πλέον νὰ πραγματοποιηθῇ. (179—
1866).

ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕΣΧΕΜΕΝΑ.

45

Οὔτε κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 219, 220,

985) τὰς γενικῶς ὀριζούσας τὴν ἐξηρημένην τῆς κατασχέσεως περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου, οὔτε κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 10 Νοεμβρίου 1858 καὶ τὸν σχηματιζόμενον μετὰ αὐτὸ Νόμον περὶ συνοικισμού τῶν Κορινθίων, καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθὲν διάταγμα τῆς 24 Μαΐου 1858 κηρύσσονται ἀκατάσχετοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον διάταγμα διδόμεναι εἰς τοὺς ἐκ τοῦ σεισμοῦ τῆς 9 Νοεμβρίου 1858 παθόντας Κορινθίους συνδρομαί· διότι αἱ συνδρομαὶ αὗται, αἱ παρὰ τοῦ δημοσίου ταμίου ὀφειλόμεναι, δὲν ὑπάρχοντες εἰς τινὰ τῶν ἐξαιρέσεων τῶν ἀρθρῶν 885 καὶ 920 τῆς Πολ. Δικονομίας. Οἱ δὲ κανονίζοντες τὴν δίκην αὐτῶν εἰς τοὺς Κορινθίους Νόμοι καὶ τὰ δικτάγματα οὐδὲν περὶ τοῦ ἀκατάσχετου αὐτῶν ἀναφέρουσιν, οὔτε ἀμέσως οὔτε ἐμμέσως, καθόσον ἐν αὐτοῖς δὲν διαλαμβάνεται οὐδ' ἄλλως ἐξ αὐτῶν σαφῶς καὶ καθαρώς· δῆθεν συνάγεται ὅτι ὠρίσθη ἡ χρῆσις αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν λαμβανόντων αὐτὰς Κορινθίων ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον πρὸς ἀνέγερσιν οἰκίας ἐν τῇ νέᾳ Κορίνθῳ, ἵνα ἐξαχθῇ ὅτι εἰσὶν ἕνεκα τούτου ἀκατάσχετοι. (227—1861).

46

Κατὰ τὸ ἀρθρον 954 § 1. τῆς Πολ. Δικονομίας, τ' ἀκίνητα τῶν ἀνηλίκων, καὶ ἐὰν οὗτοι ἐχειραφετήθησαν, δὲν δύνανται μὲν νὰ κατασχεθῶσιν εἰμὴ μόνον μετὰ τὴν δίξην αὐτῶν ἢ τὴν ἀναζήτησιν τῆς κινητῆς περιουσίας αὐτῶν· ὅθεν ἐπεται ὅτι ἡ ἐξέτασις αὐτῆς πρέπει συνήθως νὰ γίνηται πρὸ τῆς κατασχέσεως τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου, ἀλλὰ καὶ ἂν μετὰ τὴν κατάσχεσιν ταύτην ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχουσι κινητὰ, ἢ κατάσχεσις αὐτῆς δὲν ἀκυροῦται, καθόσον ὁ Νόμος κυρίως ἀπαγορεύει τὴν ἐκποίησην τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου, ἐνῷ ὑπάρχουσι κινητὰ, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου κατάσχεσις δὲν ἔχει κῆρος. (332—1864).

47

Κατὰ τὸ 956 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, ἐπὶ δὲ ὑποθηκῶν δύναται αὕτη νὰ γίνη καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος· ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης τοῦ Νόμου προκύπτει ὅτι, ἐπὶ ἐνυποθήκων πραγμάτων, μεταβιβασθέντων εἰς τρίτους, ἢ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ, ἢ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἢ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ πράγματος, οὐδὲ ἐπιβάλλει ὁ Νόμος εἰς τὸν δανειστὴν ὅταν ἐπιδιώκῃ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, νὰ κάμῃ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐνεργουμένης ἐκτελέσεως εἰς τὸν τρίτον διακατόχον, ἢ ἄλλαν τινὰ νὰ ἐπιχειρῇ πράξιν. Τὰς διατάξεις δὲ ταύτας τῆς Δικονομίας οὐδόλως ἐτροποποίησεν ὁ περὶ ὑποθηκῶν Νόμος, δι' οὗ ἄλλο τι δὲν ὀρίζεται ὑπὲρ τοῦ τρίτου διακατόχου εἰμὴ ὅτι οὗτος

χρεωστὴ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν δανειστὴν τὸ κτῆμα ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ μετὰ τῶν τέκων. (851—1864)

48

Τὸ δικαίωμα τοῦ γεωργοῦ τοῦ νὰ ζητῇ τὴν ἐκ τῆς κατασχέσεως τῆς κινητῆς περιουσίας του ἐξαίρεσιν τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 885 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀναφερομένων κτηνῶν, εἶναι ἀπύλυτον καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ πάντα ὅρον, ὥστε ὁ γεωργὸς δύναται νὰ ἐξασκήσῃ αὐτὸ, καὶ ὅταν ἡ κατάσχεσις ἐνεργῇται ἐπὶ ἐνὸς μόνου τῶν ἐξαιρετέων κτηνῶν καθὼς καὶ ὅταν περιλαμβάνῃ ἡ κατάσχεσις καὶ ἄλλα πράγματα. (79—1866).

49

Ἐξαίρεται τῆς κατασχέσεως καὶ νέα δάμαλις, καὶ ἐλικιωμένη δάμαλις, διότι ἡ λέξις δάμαλις σημαίνει εἰς τὸ ἀρθρον 885 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸν βούν. (72—1866).

50

Ἐκ μόνης τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὴν στιγμήν τῆς κατασχέσεως, καὶ τῆς σιωπῆς αὐτοῦ, δὲν συνάγεται ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὥστος παρητήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαίρεσιν τῶν μὴ ἐπίδεκτικῶν κατασχέσεως πραγμάτων. (72—1866).

51

Τὸ ἀρθρον 956 τῆς Πολ. Δικονομίας ὕπερ ὀρίζει ὅτι ἡ κατάσχεσις τῶν ἀκινήτων κτιμμάτων γίνεται παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, ἐπὶ δὲ ὑποθηκῶν, δύναται αὕτη νὰ γίνῃ καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ διαταχόμενῳ τοῦ ἐνυπόθηκου πράγματος, ὁρῶς ἐρμηνευόμενον, σημαίνει ὅτι, ὅταν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα μετεβιβάσθῃ εἰς τὴν κυριότητα τρίτου, καὶ ὁ δανειστὴς ἐπιδεικνύει τὴν ἐξόφλησιν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ἡ κατάσχεσις πρέπει νὰ γίνηται παρὰ τῷ κατέχοντι τὸ κτῆμα τρίτῳ, ὅστις τότε ἀπέναντι τῆς πραγματικῆς ταύτης ἀγωγῆς καθίσταται ἰδίως ὀφειλέτης (ἀρθρ. 38 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου) ἡ ἐξαιρετικὴ δὲ αὕτη διάταξις ὑπαγορεύθη ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς κατασχέσεως ὁ τρίτος διακάτοχος, ὅπως πληρώσῃ, ἐὰν προτιμᾷ, τὸ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ὁποίου ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις αὕτη ἐνυπόθηκον χρεός, καὶ οὕτω προλάβῃ τὴν ἐκποίησην αὐτοῦ, καὶ ὅπως ἐπέλθωσι καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς κατασχέσεως συνέπειαι τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀρθρον 963, 964 κλπ. αἵτινες μόνον ὡς πρὸς τὸν κάτοχον τοῦ κτήματος καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς τὸν ἀπλῶς προσωπικὸν ὀφειλέτην δύναται νὰ λάβωσι χώραν, ἄλλως ἢ πρὸς τὸν προσωπικὸν μόνον ὀφειλέτην κατάσχεσις, ἐν τῇ προσηγομένῃ ὑποθέσει τῆς διὰ τοῦ ἐνυπόθηκου κτήματος αὐτοῦ ἐξοφλή-

πεως τοῦ χρέους, καθίσταται πάντῃ ἀσκοπος καὶ ἀτελεσφόρος. (221—1867).

52

Τὸ ἄρθρον 87 τοῦ περὶ λογιστικῶν τοῦ Κράτους Νόμου λέγον ὅτι αἱ κατασχέσεις χρημάτων ὀφειλομένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἔχουσι κύρος καὶ φέρουν ἀποτελέσματα μόνον ἐπὶ πέντε ἔτη, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγένοντο, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἀνανεωθῶσι καὶ ὅτι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν πέντε ἐτῶν διαγράφονται, ἐκφράζει ἀρκούντως, ὅτι ἡ κατάσχεσις διαγράφεται ἀκυροῦται καὶ ἐπομένως οὐδὲν ἔχει ἀποτέλεσμα, οὐ μόνον διὰ τὸ μέλλον ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παρελθούσαν πενταετίαν, διότι ἂν ἡ κατάσχεσις ἐτήρει τὸ κύρος καὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς διὰ τὴν πρώτην πενταετίαν, καίτοι μὴ ἀνανεωθείσα καὶ διὰ τοῦτο διαγραφείσα, ὁ νομοθέτης ἤθελεν εἰπεῖ ὅτι κατάσχεσις μὴ ἀνανεωθείσα ἰσχύει μόνον ἐπὶ πενταετίαν, καὶ δὲν ἤθελε προσθέσει ὅτι διαγράφεται, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἀκυροῦται, καὶ ἐπομένως ἀπόλλυσι πᾶσαν ἰσχύν ἣν εἶχε πρὶν διαγραφῆ. (230—1867).

53

Κατὰ τ' ἄρθρα 985, 911 καὶ 714 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ τῇ κατὰ τινος κατασχέσεως ἀκινήτων γενομένης ἀνακοπῇ τρίτων, οἵτινες διεκδικοῦσι κτήματα ἐν τῶν κατασχεθέντων, ἡ μὲν συνενομένη μετὰ διεκδικήσεως ἀνακοπὴ κοινοποιεῖται εἰς τε τὸν μεσεγγυούχον ἢ φύλακα τῶν κατασχεθέντων, εἰς τὸν καταδιώκοντα δανειστὴν καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἀλλ' ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν κατεσχεμένων ἀκινήτων, καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἐρεσις, διευθύνεται κατὰ τε τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, διότι ταῦτα εἰσὶ τὰ κυρίως πρόσωπα διὰ δίκαια, τὰ ἐνδιαφερόμενα εἰς τὴν νόμιμον περὶ κυριότητος τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων περαιοσιν τῆς δίκης. (267—1867).

ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ.

3

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 938 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ἣν ὁρίζεται δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἀνατρεπτικὴ προθεσμία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 937 τῆς αὐτῆς Δικονομίας προσκλήσεως, ἵνα οἱ δανεισταὶ προσαγάγῃσι τὰς ἀποδείξεις τῶν καὶ αἰτήσωσι τὴν κατάταξίν των, καὶ ἑτέρω ὀκτὼ ἡμερῶν ἀνατρεπτικὴ ὡσαύτως προθεσμία ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων, ἵνα οἱ δανεισταὶ καὶ οἱ ὀφειλέται κῶμῳσι τὰς παρατηρήσεις των καὶ ἡ μετὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἀμέσως ἐπομένη ἄλλη διάταξις, καθ' ἣν πᾶσα βραδυτέρα προσαγωγή ἢ βραδυτέρον γενομένη παρατήρησις εἶναι ἀπαρῶδεντος, ἤθελεν εἰσθαι πάντῃ ἀσκοποι, ἂν οἱ ἀμελήσαντες νῦν συμμορφωθῶσι μετὰ τὰς διατάξεις

ΚΑΤΟΧΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗ. ΚΗΛΕΜΟΝ. ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ, 473
ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ, ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ.

ταύτας ἡδύναντο νὰ προσαγάγωσιν ἐνώπιον τῶν πρωτοδικείων τὰς ἀποδείξεις τὰς ὁποίας δὲν προσήγαγον ἢ τὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἔκαμον ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου. (78—1865).

ΚΑΤΟΧΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗ.

15

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 11 τοῦ Νόμου ΡΑ'. τῆς 5 Μαΐου 1849 ἡ διατήρησις τῆς νομικῆς κατοχῆς τοῦ δημοσίου ἐνεργεῖται ἐπὶ γαιῶν καὶ κτημάτων, ἐφ' ὧν ἐλάβανε δικαίωμα ἐπικαρπίας μέχρι τοῦ 1843 καὶ οὐχὶ ἐπὶ χέρσων καὶ μὴ καλλιεργημένων ἀγρῶν. (53—1864).

16

Ὁ διατρίβων ἐν ἀλλοτρίῳ κτήματι κατὰ παράκλησιν ῥητὴν ἢ σιωπηλὴν ἥτοι κατ' ἀνοχὴν (Ν. 4. § 4. Ν. 8. § 2. Π. [43. 26]) δὲν εἶναι κατὰ παράκλησιν νομεύς ἀλλὰ κατέχει ἐν ὀνόματι τοῦ νομέως σωματικῶς μόνον ὥσπερ ὁ μισθωτὴς καὶ ἐνοικος (Ν. 6. § 2. Π. [43. 26]). (390—1864).

17

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δικαίου ἡ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς κακῇ πίστις τοῦ διακατέχοντος δὲν τεκμαίρεται, ἀλλ' εἶναι ἀντικείμενον ἀποδείξεως. (225—1865).

18

Ὁ κάτοχος οὐδένα ὀφείλει περὶ τῆς κατοχῆς του λόγον ἀπέναντι ἀνυποστάτων ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ κατεχομένου κτήματος ἀξιώσεων. (313—1867).

ΚΗΛΕΜΟΝ.

5

Ἄν καὶ κατὰ τὸ Ῥωμ. Δίκαιον ἡ κηδεμονία εἶναι πάντοτε δοτὴ, δὲ ἀποκλείει τοῦ δικαιώματος τοῦ ν' ἀποδείξῃ τις ὅτι κατ' ἔθιμον αἱ μητέρες θεωροῦνται ὡς φυσικοὶ κηδεμόνες τῶν τέκνων των μέχρι τῆς ἐνηλικιότητός των. (58—1866).

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ, ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ, ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ.

31

Κατὰ τὸν Νόμον (Τερμ. 17, 39 καὶ 46 (29. 2) τῶν Πανδ. Διατ. 8. (6. 59) τοῦ Κώδ. § 6 (3, 2) τῶν Εἰστ.) ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία ἐπάγεται ὅταν καὶ ἀποῦ καταττῇ βέβαιον ὅτι δὲν λαμβάνει χώραν ἡ ἐκ διαθήκης. (128—1864).

ΕΥΡΕΤ. ΑΠΟΦ. ΑΡ. ΠΑΓΟΥ.

58.

32

Κατὰ τὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ Νεαράν 118 κεφ. 6'. μετὰ τῶν ἀνόντων τοῦ τελευτήσαντος, καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ οὐχὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐξ ἑκατέρου γονέως συναπτόμενοι τῷ τελευτήσαντι, ταῦτα δὲ οὐδόλως ἐτροποποίησεν ἡ 127 Νεαρά τοῦ αὐτοῦ Αὐτοκράτορος διότι καὶ αὕτη ὁμιλεῖ (κεφ. 4.) περὶ ἀδελφῶν δυναμένων μετὰ τῶν γονέων καλεῖσθαι εἰς κληρονομίαν, ἄρα ἀμφιθαλῶν. (139—1864).

33

Ὁ καταλαμβάνων αὐθαίρετως πράγματα ἀποτελοῦντα μέρος τῆς κληρονομίας πρὶν ἢ ὁ κληρονόμος καταλάβῃ αὐτὰ, τῇ περὶ κληρονομίας ἀγωγῇ ἐπάγεται, καὶ ὑποχρεοῦται ν' ἀποδώσῃ τὰ καταληφθέντα τῷ κληρονόμῳ, ἐὰν μόνον ἡ αὐθαίρετος κατάληψις καὶ ἡ νομὴ τοῦ κληρονομούμενου ἀποδειχθῶσι. (114—1865).

34

Κατὰ Νόμον (13. 42. 1. 20. § 3) εἰς τὴν περὶ κληρονομίας ἀγωγὴν κατὰγονται καὶ τὰ ἐπαυξήματα αὐτῆς τὰ ἐκ χρημάτων τοῦ κληρονομούμενου μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ προσγεγνημένα. (114—1865).

35

Τὸ ἄρθρον 560 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ πᾶς κληρονόμος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τετράμηνον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας προθεσμίαν διὰ νὰ κάμῃ ἀπογραφήν καὶ νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, οὐδόλως ἐτροποποίησεν τοὺς νόμους 11 καὶ 12 τῶν Πανδεκτῶν (29. 2), αἵτινες ἐπιτρέπουν καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς αὐτοκληρονόμους νὰ ἀρίστανται τῆς κληρονομίας, ἂν εἰσέτι δὲν ἀνεμίσχθησαν εἰς αὐτήν. (453—1866).

36

Κατὰ Νόμον, ὁ παραιτησάμενος τὴν κληρονομίαν καθίσταται τότε μόνον ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν αὐτῆς, ὅτε ἀναγκαῖος ἐστὶ κληρονόμος, τοῦτέστιν ὑπεξούσιος υἱὸς τοῦ κληρονομούμενου πατρὸς καὶ τὴν παραιτήσιν του λόγῳ ἢ ἔργῳ ἀνακαλεῖ λέγων ἐπὶ Δικαστηρίου, ὅτι εἶναι κληρονόμος, ἢ τὴν κληρονομίαν διαχειριζόμενος ὡς τοιοῦτος. (N. 71 § 9. N. 91. Π. (27. 2) N. 12. Π. (14. 1) B. (42. 4) N. 6. K. (6. 31) διότι ὁ αὐτεξούσιος καὶ θέλων δὲν δύναται μετὰ τὴν παραιτήσιν του ν' ἀνακαλέσῃ αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνέχεται πάντοτε εἰς ἀπώδυσιν τοῦ ληφθέντος μέρους τῆς κληρονομίας. (N. 1. § 6. Π. (38. 9) B. (45. 2) N. 1. K. (6. 19) B. (40. 8). (42—1867)

37

Κατὰ τὸν Νόμον 8 τῶν Εἰσηγήσεων (2. 20) ἐὰν εἰς δύο τινας τὸ

αὐτὸ κληροδοτηθῇ πράγμα, ὃ δὲ ἕτερος τῶν κληροδόχων οἰωδῆποτε τρόπῳ αὐτονήσῃ, τότε τὸ κληροδόχημα ὅλον παραγίνεται πρὸς τὸν συγκληροδόχον αὐτοῦ. (246 — 1867).

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ Ἡ ΚΛΗΤΕΥΣΙΣ.

7

Κατὰ τὸ 261 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς πᾶσαν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγομένην ἀποδείξιν ἔχουσιν ἐλευθέραν πρόσδοον πάντες οἱ διάδικοι, ἀλλὰ καλοῦνται πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν, ἐὰν δὲν παρευρέθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ὥστε ὅταν παρευρίσκωνται εἰς τὸ ἀκροατήριον δημοσιευομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ κλήτευσις αὐτῶν, ἀλλ' ὀφείλουσιν αὐτοκλητοὶ νὰ παρασταθῶσιν, ἐὰν θέλωσιν, εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως· ὃ δὲ προφανὴς τῆς τοιαύτης διαφορᾶς λόγος εἶναι, (ὅστις καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 129 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀποδεικνύεται) ὅτι ὁ μὴ παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀγνοεῖ τὸν τε τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων, καὶ δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἔχει τοῦ νὰ παρασταθῇ εἰς τὰς ἀποδείξεις· ἄρα ἡ κλήτευσίς του, ἣν τὸ ἀνωτέρω μνησθὲν 261 ἄρθρον διατάττει, δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ γνωστοποίησις τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων. (124—1861)

ΚΟΙΝΩΝΟΣ.

5

Ὁ κοινωνὸς ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ συνιδιοκτῆτου ἐπὶ κοινοῦ καὶ ἀδιαιρέτως κατεχομένου κτήματος, δύναται συμφώνως μὲ τοὺς Νόμους 68 Π. (17. 2) καὶ 85 § 1. Π. (19. 2) δι' ἃν λόγον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἰδανικὸν ἐπὶ τοῦ κτήματος μεριδιὸν του, καὶ τὴν ἀπλὴν χρῆσιν αὐτοῦ νὰ παραχωρήσῃ πρὸς τρίτον ὡς καὶ πρὸς τὸν συνιδιοκτῆτην δυνάμει μισθώσεως, ὃ δὲ συγκοινωνὸς τοῦ ἐκμισθωθέντος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιορίσῃ τὴν χρῆσιν ταύτην, οὐδὲ ν' ἀποβάλῃ τὸν μισθωτὴν ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ κοινοῦ κτήματος, ὅπως ν' ἀποβάλῃ δὲν δύναται τὸν μισθώσαντα συνιδιοκτῆτην· διότι κατὰ τοῦτου μόνον τὸ περὶ διανομῆς δικαίωμα ἔχει δυνάμει τοῦ Ν. 28 Π. (10. 3) (70—1861).

ΚΡΗΤΕΣ.

1

Τὸ ΚΑ'. ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς 13 Μαρτίου 1831 διαλαμβάνει, ὅτι ὀφείλουσα ἡ Κυβέρνησις ν' ἀποκαταστήτῃ εἰς τὸ νέον κράτος τῆς Ἑλλάδος, τοὺς κατὰ τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀπολέσαν-

τας τὰς ἐστίας των καὶ εἰς αὐτὸ καταφυγόντας Κρητας, ἐψήφισεν ὅπως διαμοιρασθῶσιν οὗτοι εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ κράτους, ὡς ἀποκαταστηθῶσιν ἐν αὐταῖς, καὶ ἐκτὸς τῆς ὁρισθείσης χρηματικῆς πρὸς αὐτοὺς συνδρομῆς νὰ προσδιορισθῇ καὶ δι' ἐκάστην οἰκογένειαν ποσὸν ἐθνικῆς γῆς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀρχηγοῦ ἐκαστης, μὴ ἐπιτρεπομένου ὅμως νὰ ἐκποιηθῇ αὕτη πρὶν ἢ ληφθῇ γενικὸν μέτρον περὶ τῆς μελετωμένης διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς· ἐκ δὲ τοῦ γράμματος καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ρηθέντος ψηφίσματος καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ διληφθέντος ὅρου ἐξάγεται, ὅτι δὲν μετεβιβάσθη δι' αὐτοῦ ἡ ἀμεσος κυριότης τῆς εἰς ἐκάστην οἰκογένειαν Κρήσαν ὁρισθείσης ἐθνικῆς γῆς, ἀλλὰ παρεχωρήθη ἡ κατοχὴ ἐπὶ σκοπῷ μελλούσης μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος, ὅπερ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῶν ὅρων τοῦ ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 1848 περὶ συνοικισμοῦ τῶν Κρητῶν Νόμου, καὶ τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ διατάγματος τῆς 22 Ἀπριλίου 1850. (444—1866).

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ.

1

Ἡ διατάττουσα λογοδοσίαν ἀπόφασις ἀπαγγέλλει κατὰ τοῦ εἰς λογοδοσίαν ὑποχρεωθέντος ὡς ἀναγκαστικὸν μέτρον τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κράτησιν ἢ τὴν κατάσχισιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας του, ὀρίζον τότε καὶ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμα τοῦ λογαριασμοῦ (Πολ. Δικονομία 695, 702, 703). (11—1866).

2

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 695—709 ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐκουσία λογοδοσία κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει τῆς βιαίας, ὅτι ὁ ἐκουσικὸς πειθόμενος εἰς λογοδοσίαν ἀπαλλάττεται τοῦ διὰ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως τῆς περιουσίας τοῦ καταναγκασμοῦ εἰς λογοδοσίαν, καὶ δὲν διατάττεται ὁ διορισμὸς εἰσηγητοῦ, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ αἱ αὐταὶ νόμιμοι διατάξεις ἰσχύουσιν ἐπὶ ἀμφοτέρων, καὶ ἐπομένως ὥστερ ἡ βιαία λογοδοσία αἰτεῖται δι' ἀγωγῆς, οὕτω καὶ ἡ ἐκουσικὴ λογοδοσία πρέπει νὰ γίνηται διὰ δικαγράφου συντεταγμένου κατὰ τὸ ἀρθρον 133 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἄλλως δὲν ὑφίσταται δίκη περὶ ἐκουσικῆς λογοδοσίας (ἀρθρ. 132 τῆς Πολ. Δικονομίας). (323—1866).

ΜΕΣΙΤΗΣ.

1

Ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ ἀρθρ. 72 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου γενικαὶ ἢ μερικαὶ ἀστυνομικαὶ διατάξεις κανονίζουσιν τὰ τῶν παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἐμπορικ. Νόμου προνοηθέντων καλλυψιστῶν καὶ μεσιτῶν κηλίκοντα, καὶ ὀρίζονται τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις

αὐτῶν, αἱ δὲ ἀρχαὶ τὰς ὁποίας ἐκθέττουσιν ὡς πρὸς ταῦτα οἱ Γάλλοι νομοδιδάσκαλοι, στηρίζονται εἰς εἰδικὸν ἐν Γαλλίᾳ ἱσχύοντα ἀστυνομικὸν κανονισμόν, ὅστις ῥητῶς καθιεροῖ τοὺς τοιοῦτους κολυμβιστάς ὑπευθύνους διὰ τὴν γνησιότητα τῆς τελευταίας ὑπογραφῆς τῶν συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν. (194—1866).

ΜΕΤΑΒΟΛΗ.

5

Διχδίκου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 463 § 3 τῆς Πολ. Διοικονομίας ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἐπελθοῦσα τυχὸν μεταβολὴ εἰς τὸ πρόσωπον διχδίκου τινος, δὲν κωλύει τὴν μετὰ τῶν αὐτῶν προσώπων ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης εἰμὴ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἀντίδικον δηλωθείσης τῆς συμβάσεως μεταβολῆς. (354—1865).

6

Κατοικίας.

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 92 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ΤΟΑ. ἡ κατοικία μεταβάλλεται διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον μετακίσεως ἐπὶ πρόθεσι κυρίας καὶ μονίμου αὐτοῦ ἐγκαταστάσεως. Ἡ πρόθεσις δὲ αὕτη ἀποδεικνύεται διὰ ῥητῆς δηλώσεως γενομένης πρὸς τὸ δημαρχεῖον τοῦ τε καταλειπομένου τόπου, καὶ τοῦ εἰς ὃν ἡ μετοίκησις γίνεται ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων δηλώσεων ἡ ἀπόδειξις αὕτη συνάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων. (97—1866).

ΜΙΣΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΙΣΘΩΣΙΣ

35

Μίσθωσις ὑπάρχει ὅσῳκις παραχωρεῖται εἰς ἕτερον ἐπὶ ὠρισμένῳ χρηματικῷ ἀντιτίμῳ ἡ χρῆσις οὐ μόνον πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ δικαίων, οἷον τῆς ἐπικαρπίας καὶ οἰκήσεως (Νομ. 12. § Π. 7. 1. Ν. 13. Κώδ. de usufr) ἐπομένως μίσθωσις ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τοῦ δημοσίου ἐπὶ χρηματικῷ ἀντιτίμῳ παραχωρούμενον εἰς τινὰ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως τῶν διχδίκων, κατ' ὠρισμένον χρόνον, διότι καὶ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης παραχωρεῖται τῷ ἐκλήπτορι ἡ κατὰ τὸν συμφωνημένον χρόνον χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς τοιαύτης φορολογίας τοῦ δημοσίου, μίσθωσιν δὲ καὶ αἱ πηγαὶ (Νομ. 15. § 4. Π. locati συνδ. Νομ. 1. § 1. Π. de publicanis) χαρρικτηρίζουσι τὴν τοιαύτην σύμβασιν. (100—1864).

36

Κατὰ τοὺς Νόμους (Ν. 25. § 6 καὶ Ν. 15 § 2. 7 Πανδ. 19. 2) ἐπὶ μισθώσεων γίνεται ἀνάλογος μείωσις τοῦ μισθώματος ὅταν

ἐκ θεομηνίας ἢ ἀνωτέρας εἰας συμβῇ μεγάλη ζημία ἢ στέρησις τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπὶ τίνα ἔτη. (274—1865).

37

Κατὰ τὸν Νόμον διὰ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως πραγμάτων ἢ κτημάτων τόσον ἀγροτικῶν ὅσον καὶ ἀστυκῶν ἐν γένει ὁ ἐκμισθωτὴς ὑποχρεοῦται πρὸς τὸν μισθωτὴν νὰ τῷ παραχωρήσῃ καὶ διατηρήσῃ ἀδιαλείπτως τὴν χρῆσιν καὶ τὴν κάρπωσιν τοῦ μισθωθέντος πράγματος, διὸ ἐὰν ἐξ ἀνωτέρας εἰας ὁ μισθωτὴς δὲν δυνήθῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ καρπωθῇ τὸ εἰς αὐτὸν μισθωθὲν, εὐθύνεται ὁ ἐκμισθωτὴς. (274—1865).

38

Μίσθωσις ὑπάρχει ὡσάκις παραχωρεῖται ἐπὶ ὠρισμένῳ χρηματικῷ ἀντιτίμῳ ἢ χρῆσις οὐ μόνον πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ δικαίων, οἷον τῆς ἐπικαρπίας καὶ οἰκήσεως· ἄρα μίσθωσιν ἀποτελεῖ καὶ ἡ μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ ιδιώτου τινὸς συναπτωμένη σύμβασις, δι' ἧς τὸ δημοσίον παραχωρεῖ ἐπὶ χρηματικῷ ἀντιτίμῳ εἰς τὸν ιδιώτην τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως διοδίων καθ' ὠρισμένον χρόνον, διότι ἡ σύμβασις αὕτη περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς μισθώσεως (N. 15. § 4. Π. locali καὶ N. 14. 1. public.). 30—1866).

39

Κατὰ τοὺς συνδυασμένους Νόμους 32 καὶ 33. Π. (19. 2) (20. 1) λβ'. καὶ λγ'. ὁ ἐκμισθωτὴς ἔχον ὁ κύριος ἐνέχεται εἰς τὸ διαφέρειν ἂν ὁ μισθωτὴς κωλυθῇ εἰς τὴν νομὴν τοῦ παρ' ἄλλου, ὅν ἠδύνατο (ὁ ἐκμισθωτὴς) κωλύσαι· εἰ δὲ μὴ δύναται κωλύσαι διὰ τὴν βίαν ἢ τὴν δυναστείαν τοῦ προσώπου, ἀποδίδωσι μόνον τὸ μίσθωμα. (32—1867).

ΝΑΥΑΓΙΟΝ.

3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιοτρέσεων ὑπ' ἀριθ. 705 Νόμου τοῦ 1856, πάντες οἱ ἔχοντες συμφέρον ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου ὀφείλουσι νὰ υποβάλλωσι τὰς ἀπαιτήσεις των πρὸς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν, τὴν ἀπόφασιν τῆς ὁποίας δύνανται ν' ἀνακόψωσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου· οὐδεμίαν δὲ ὁ Νόμος ποιεῖται διακρίσιν ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ δυνάμενα ν' ἀνακόψωσι τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς, οὐδ' ὑπάρχει λόγος τις ἵνα ἀποκλεισθῶσι τοῦ ἐνόμιου αὐτοῦ μέσου οἱ ιδιοκτῆται καὶ οἱ ἀσφαλισταί. (365—1867).

ΝΑΥΛΟΣ.

3

Τὸ ἄρθρον 276 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὁρίζον, ὅτι ἡ συμφωνία τῆς ναυλώσεως, διαλύεται ἄνευ τινος ἀποζημιώσεως, ἐὰν πρὸς τοῦ ἀπόπλου

συμβῇ ἀπαγόρευσις τῆς ἐμπορίας μετὰ τοῦ τόπου τῆς διευθύνσεως τοῦ πλοίου ὑποτίθῃσι προδήλως ἀνωτέραν εἶαν, κωλύουσιν τὸν συμφωνηθέντα πλοῦν ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως τῶν συμβαλλομένων οὐχὶ σχετικῶς πρὸς τὸ εἶδος τῶν αποτελούντων τὸ φορτίον ἐμπορευμάτων, ἀλλ' ἐν γένει πρὸς τὴν μετὰ τοῦ εἰρημένου τόπου ἐμπορίαν. (1—1867).

ΝΟΜΗ. ΝΟΜΕΥΣ.

25

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ βοσκησίμων γαιῶν ΚΘ'. Νόμου, ἅπαντες οἱ κάτοικοι μιᾶς κοινότητος εἰς τὴν ἀνήκουσιν ἢ δυνάμει τοῦ Νόμου τούτου παρεχωρήθησαν τοιοῦτοι βοσκήσιμοι τόποι, ἔχουσιν ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα νομῆς (βοσκῆς) τῶν ἰδίων ζώων, τὸ τῆς νομῆς δὲ ταύτης δικαίωμα εἶναι ἀδιαίρετον μετὰ τῶν εἰρημένων κατοίκων καὶ δυνάμει τῶν περὶ ἀδιαίρετων δικαίων διατάξεων τοῦ Νόμου, ἕκαστος τῶν κατοίκων τούτων, προσβαλλομένου τοῦ τῆς νομῆς δικαιώματος του, δύναται νὰ ἀναγάγῃ τοὺς προσβολαίς αὐτοῦ διὰ τὸ ὅλον χωρὶς πρὸς τοῦτο νὰ ᾖ ἀνάγκη νὰ συναινέσωσιν ἢ νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὴν δίκην τὰ δύο τρίτα ἢ τὸ ἥμισυ τῶν συγκαίνωνων μελῶν τῆς κοινότητος. (212—1866).

26

Νομεὺς καθίσταται δι' ἐπιδείξεως τοῦ ἀκινήτου ὁ ἀγοραστής, ἂν ὁ πωλητὴς νομεὺς ᾖ, ὅτε ἐπεδείκνυνεν αὐτὸ ἐπὶ σκοπῷ παραδύσεως. (N. 18 § 2. Π. (41. 27) B. (50. 2. 17). (446—1866).

ΝΟΜΟΣ.

8

Ἀναστασιανός.

Ὁ Ἀναστασιανός Νόμος ἂν καὶ δὲν περιέχεται εἰς τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου ἰσχύει, διότι ὁσάκις ἐν τῇ Ἐξάβιβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου οὕση ἐπιτομὴ τῆς Β. Νομοθεσίας ὑπάρχουσι κενὰ ἢ ἀντιφάσκουσιν ἀλλήλαις διατάξεις, τὰ δικαστήρια καταφεύγουσιν εἰς τὰς πηγὰς εἰς ἃς ῥητῶς παρὰ κέμπει ἡ εἰρημένη ἐξάβιβλος ἐν τῇ προθεωρίᾳ αὐτῆς. (76—1865).

9

Ἀναστασιανός.

Ὁ Ἀναστασιανός Νόμος τότε δὲν ἐφαρμόζεται ὅταν ᾖ ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ἀξία τοῦ θεέντος προσοῦ ἀντὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως. (76—1865).

10

Ἀναστασιανός.

Αἱ τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου διατάξεις ἀφορῶσι μόνον τὸν ἐκδο-

χέα, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἐκχωρητὴν, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατὰ τοῦ τελευταίου, ἐπιδιώκοντος τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἀπαίτησιν, ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, πρὸ τῆς εἰς τὸν ἀρσιλέτην γνωστοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως. (204—1865).

11

Κατ' ἀρχὴν τοῦ Δικαίου καὶ οἱ Νόμοι οἱ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν καὶ εἰς τὰ παραληλυθότα πράγματα ἀναφέροντες, δὲν δύνανται ν' ἀνατρέψωσι δίκαια κεκτημένα ἤδη διὰ τελεσιδίκου ἀποράσεως, ἐκδοθείσης πρὸ τοῦ ὀπισθ' νεργήσαντος Νόμου κατὰ τοὺς τότε ἰσχύοντας Νόμους· διότι καὶ οἱ ἀναδρομικοὶ Νόμοι κατὰ ρητὰς διατάξεις (Βασ. βιβλ. 2. τίτλ. 6. κεφ. 12 καὶ βιβλ. 9. τίτλ. 2. κεφ. 7) ἰσχύουσι μόνον ἐπὶ προλαβόντων πραγμάτων ἐπὶ ἡρηγμένων, τοῦτέστιν ἐπὶ ἐκκρεμῶν εἰσέτι δικαστικῶν διαφορῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ διαφορῶν τετετημένων ἤδη ὀριστικῶς διὰ δικαστικῆς ψήφου (N. 17. Κωδ. [4. 21]) (386—1865).

12

Ὁ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιοματικῶν Νόμος ἤρχησε νὰ ἰσχύῃ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἀφ' ἧς ἐξεδόθη τὸ περὶ ἐκτέλεσεως αὐτοῦ διάταγμα, μὴ ὑπαρχούσης ἐν τῷ εἰρημένῳ Νόμῳ διατάξεως τινος ἀναστελούσης τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου διατάγματος, ὅπερ καὶ μόνου ἡδύνατο ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσίν του, καθόσον ἡ ὑποχρεωτικὴ ἰσχύς τῶν Νόμων ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν. (167—1866).

13

Ὅταντις ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος σιωπᾷ καὶ ἡ σιωπὴ του δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐννοίας τῶν ὀρισμῶν αὐτοῦ, λαμβάνει ἐφαρμογὴν τὸ κοινὸν δίκαιον. (236—1867).

ΟΠΙΣΘΟΓΡΑΦΗΣΙΣ.

6

Ἐκ τοῦ 6 καὶ 7 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν Νόμου προκύπτει ὅτι γραμμάτια εἰς διαταγὴν δύνανται νὰ ἐκδίδωσι καὶ πρόσωπα μὴ ἔχοντα τὴν ιδιότητα τοῦ ἐμπόρου καὶ διὰ πράξεις μὴ ἐμπορικὰς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 187 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου αἱ περὶ ὀπισθογραφήσεως τῶν συναλλαγματικῶν διατάξεις τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ἐφαρμόζονται εἰς τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, φυλαττομένων ὁμῶς ἀκεραίων τῶν, εἰς τὰς περιπτώσεις τὰς ὁποίας προβλέπουν τὰ πρὸειρημένα ἄρθρα 6, 7 καὶ 8 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμου, ἀναπερομένων διατάξεων. (377—1864).

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ.

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ.

1

Τὸ ἀπὸ 16 ὁκτωβρίου 1844 Β. Διάταγμα φέρει τὰ ἑξῆς. «Αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ὀρφανοτροφείου ὡς μὴ πληροῦντος τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ προσδιορισμὸν διακόπτονται πρὸς τὸ παρὸν, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ τοῦτο ἐν καιρῷ ἐπὶ τὸ σκοπούμενον ἅμα ὑπάρξωσι τ' ἀπαιτούμενα μέσα», παρακατιῶν δὲ ὡς διευθέτησις τῆς περιουσίας τοῦ ὀρφανοτροφείου ἀνατίθεται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον, ἡ δὲ πρόσοδος αὐτῆς θέλει χρησιμεύσει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν εἰρημένον σκοπὸν διὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως, ἐκ δὲ τῶν ἐκφράσεων τούτων συνάγεται ἀριθμήτως, ὅτι ἡ διευθέτησις, τούτέστιν ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας τοῦ ὀρφανοτροφείου, ἦτις διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1833 Β. Διατάγματος εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ἀφῆρθη ἀπ' αὐτὸ διὰ τοῦ τελευταίου Διατάγματος, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, εἰς δὲ τὸ τῆς Ἐκπαιδεύσεως δὲν ἀφῆρθη εἰρὴ μόνον ἡ πρόσοδος τῆς περιουσίας τοῦ ὀρφανοτροφείου διὰ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν τὴν πρόσοδον πρὸς ἐκμάθησιν ὀρφανῶν, ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐσυστήθη τὸ ὀρφανοτροφεῖον, καθότι ἂν ἤθελεν ἀφῆρθαι εἰς τὸ αὐτὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας ὀρφανοτροφείου ἤθελε περιορισθῇ τὸ Διάταγμα εἰς μόνον τὴν προσωρινὴν διάλυσιν τοῦ αὐτοῦ ὀρφανοτροφείου, χωρὶς ν' ἀναμίξη παντᾶπαι καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν εἰς αὐτό. (75—1845).

ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ

5

Ἐκ τῆς συστάσεως ἰδίας ἐπὶ τοῦ δανείου σχέσεως, καθ' ἣν ὁ δανειστής ἀπεδέχθη ἐντολὴν τοῦ ὀφειλέτου περὶ πωλήσεως τοῦ δοθέντος αὐτῷ ἐνεχίρου, ἵνα οὗτος πληρωθῇ διὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν, δὲν ἐπεται κατὰ Νόμον τινὰ ἢ τοῦ ὀφειλέτου ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνοχῆς ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ὁ δανειστής τῷ ἀνήγγειλεν ὡς γενομένην τὴν πώλησιν, ὅταν αὕτη δὲν ἔλαβε πραγματικῶς χώραν. (134—1867).

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ.

6

Ἦ ἐκ μέρους τοῦ παραγγελέως παραλαβὴ τῶν ἐμπορευμάτων ἀνεγδιαμνηστεύσεως καὶ χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐξελαιωθῇ διὰ δοκιμασιῶν ἡ κατάστασις αὐτῶν ἐν οὐδενὶ τῶν ἀρθρῶν 91—95 τοῦ ἐμπορικοῦ Νό-

μου, ἅτινα κανονίζουνσι τὰς μεταξὺ παραγγελιοδόχου καὶ παραγγελέως σχέσεις, χαρακτηρίζεται ὡς νόμιμον τεκμήριον ἀποδοχῆς, καθιστώσης ἀπαράδεκτον πᾶσαν ἀγωγὴν στηριζομένην εἰς τὴν μὴ κατὰ τὰ συμπεφωνημένα ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας, οὐδὲ δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐξ ἀναλογίας τ' ἄρθρα 105, 106 καὶ 435 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, δι' ὧν καθιεροῦνται τὸ τοιοῦτον ἀπαράδεκτον ἀπέναντι τοῦ ἀγωγιάτου, τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ασφαλιστῶν, διότι νόμιμον τεκμήριον ὑπάρχει μόνον ὅπου ὁ Νόμος ῥητῶς τὸ καθιέρωσεν. (301—1867).

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑ.

1

Νομῆς.

Τὰ περὶ νομῆς παραγγέλματα δύναται νὰ κινήσῃ ὁ ἀποκτήσας ἤδη τὴν νομὴν καὶ διαταραχθεὶς ἢ ἀποβληθεὶς αὐτῆς· ὁ δὲ ἀγοραστής κτήματος κατεχομένου σώματι ὑπὸ ἄλλου ἐν ὀνόματι τοῦ πωλητοῦ δὲν ἀποκτᾷ τὴν νομὴν αὐτοῦ, ἐνῶς οὐκ ὁ κάτοχος δὲν συγκατατίθεται ἢ εἰς δὲν ἀναγκάζεται νὰ καταλίπῃ τὸ κτῆμα· ἐπομένως καὶ ἐὰν ἄνευ νομίμου τινος λόγου ἀποκρούσῃ ὁ κάτοχος τὸν ἀγοραστὴν, ὁ πωλητὴς θεωρεῖται ἀποβαλλόμενος, καὶ αὐτὸς δύναται νὰ κινήσῃ τὸ περὶ νομῆς παράγγελμα κατὰ τοῦ κατόχου καὶ οὐχὶ ὁ ἀγοραστής. (N. 1. § 45. N. 18 (43. 16) 13 (60. 17. 7) N. 20 (41. 2) 13 (50. 2. 19). (340—1864).

2

Κατὰ Νόμον, τὰ παραγγέλματα περὶ νομῆς κινοῦνται κατὰ τοῦ διαταράξαντος ἢ ἀποβαλόντος, καὶ ἀδιάφορον εἶναι ἂν πρὸς ἴδιον ἢ πρὸς ἐτέρου συμφέρον ἐνήργησεν. (109—1866).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ.

50

Χρέους δημοσίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 69 τοῦ λογιστικοῦ Νόμου, παραγράφεται πρὸς ὄφελος τοῦ Κράτους καὶ ἐξαλείφεται (ἤγουν ἀποσβέννυνται) πᾶν χρέος δημοσίου, ἐὰν δι' ἑλλειψιν ἀποχρώσεως δικαιολογήσεως δὲν ἀνεγνωρίσθῃ, δὲν διετάχθῃ ἢ πληρωμὴ αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐπληρώθῃ ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως· χρήσις δὲ ἀπαιτήσεώς τινος κατὰ τοῦ δημοσίου εἶναι ἐκείνη ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ἡ ἀπαιτήσις, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἐντὸς τῆς πενταετίας προθεσμίας πρέπει τὸ χρέος καὶ ν' ἀναγνωρισθῇ καὶ νὰ διαταχθῇ ἢ πληρωθῇ αὐτοῦ, καὶ νὰ πληρωθῇ πραγματικῶς, ὥστε ἡ παραγραφή τρέχει καὶ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ χρέους, ἐπομένως καὶ

πρὸ τῆς εἰς τὸν προϋπολογισμὸν καταχωρήσεως αὐτοῦ. Ὅτι δὲ αὕτη εἶναι ἡ ἐννοια τοῦ Νόμου ὑποστηρίζεται ἐτι πλέον καὶ ὑπὸ τοῦ αἰε-
σως ἐπομένου 70 ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἐξαιρεῖ τῆς παραγραφῆς τὰ μὴ πλη-
ρωθέντα ἐντὸς τῆς πενταετοῦς προθεσμίας, δι' ἐμποδία προελθόντα
ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, ἢ ὧν ἡ πληρωμὴ ἀνεβλήθη δι' ἀρχαμένην δίκην,
ὅπερ ἐστὶ χρέη μὴ ἀναγνωρισμένα καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ εἰς τὸν προϋπο-
λογισμὸν δικαιούμενα νὰ καταχωρισθῶσιν. (13—1864).

51

Κατὰ τὸν Νόμον 31 § 5 Πανδ. Νόμ. 22 αὐτόν, 31 § 1. Πανδ.
43 § 5 ἡ παραγραφὴ χωρεῖ καὶ ἐπὶ τῆς σχολαζούσης περιουσίας. (92
—1864).

52

Ἡ διὰ βίας ἀφαίρεισις τῆς κατοχῆς διακόπτει φυσικῶς τὴν παρα-
γραφὴν, ἀδιαφόρως ἂν ὁ βιαίως ἀποβληθεὶς ἀνακτήσῃ κοτόπιν τὴν νο-
μὴν διὰ τοῦ πρὸς τοῦτο χορηγουμένου αὐτῷ παραγγέλματος, διότι ἡ
ἀνάκτησις τῆς νομῆς ἀποτέλεσμα ἔχει μόνον ὅτι ἀρχεται νέα παρα-
γραφὴ. (Νόμ. 2, 5 καὶ 15 § 2. Πανδ. 41. 3). (353—1864).

53

Ἡ περὶ τῆς πενταετοῦς παραγραφῆς διάταξις τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ
περὶ δημοσίου λογιστικοῦ Νόμου, καταργοῦσα πρὸς εὐκολίαν καὶ ὑπὲρ
τοῦ δημοσίου ταμείου τὴν τοῦ κοινού δικαίου ἀρχὴν τῆς τριακονταε-
τοῦς παραγραφῆς τῶν προσωπικῶν ἀπαιτήσεων, εἶναι ὅλως ἐξαιρετικὴ
καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται καὶ νὰ ἐφαρμοζῇται στενῶς·
ἀφοῦ δὲ κατ' αὐτὴν πᾶν χρέος δημοσίον παραγράφεται καὶ ἐξαλείρε-
ται πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου, ἐὰν δι' ἑλλείψιν ἀποχρώσεως δικαιο-
λογήσεως δὲν ἀναγνωρισθῇ, δὲν διατάχῃ ἡ πληρωμὴ αὐτοῦ, καὶ δὲν
ἐπληρώθῃ ἐντὸς πάντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως, εἰς ἣν τὸ
χρέος ἀνάγεται, ἔπεται προδήλως, ὅτι ἡ παραγραφὴ αὕτη ὠρίσθη διὰ
μόνα τὰ εἰς μεταγενεστέραν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου τούτου χρῆ-
σιν ἀναγόμενα χρέη, τὰ δὲ προγενέστερα, ὡς μὴ ἀνήκοντα εἰς χρῆσιν
τινὰ μεταγενεστέραν τοῦ εἰρημένου Νόμου, εἰμὴ ἀφοῦ ἀναγνωρισθῶ-
σιν ἢ ἐκκαθαρισθῶσι καὶ ἐκδοθῇ περὶ αὐτῶν ἔνταλμα πληρωμῆς (ἄρθρ.
63), ὑπάγονται ὡς πρὸς τὴν τῆς ἀναγνωρίσεως ἢ ἐκκαθαρίσεως αὐ-
τῶν αἰτησιν εἰς τὴν τριακονταετὴ παραγραφὴν, εἰς ἣν καὶ πρὸ τῆς
ἐκδόσεως τοῦ νέου Νόμου ὑπῆγοντο, μὴ περιέχοντος τοῦ Νόμου τούτου
ἄλλην εἰδικωτέραν περὶ αὐτῶν διάταξιν. (7—1865).

54

Ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διατάξεως 2 Κώδ. (7. 40) ἐξ ἧς ἐλήρθη
τὸ τοῦ Ἀρμενοπούλου γράβιον (§ 11. Α'. γ.) προκύπτει σαφῶς, ὅτι
ὁ Αὐτοκράτωρ Τουρκομανὴς σκηπὸν γράβιον προσέβατο διὰ τοῦ Νόμου

αὐτοῦ νὰ ἄρῃ ἐκ μέσου τὰ περὶ τὴν δικαστικὴν ἐπιδίωξιν τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν παρεμπόδιοντα τυχόν ἐμπόδια, τὰ ἐνεκα τῆς τότε ἰσχυρῆς διαδικασίας προερχόμενα, ἰδίως ἐκ τῆς ἀπουσίας, τῆς ἡλικίας, τῆς μανίας ἢ τῆς δυναστείας τοῦ διαδίκου, καὶ νὰ παράσχω εἰς τοὺς θέλοντας νὰ προνοῶσι περὶ τῶν δικαίων αὐτῶν μέσον εὐκωλον καὶ ἀσφαλὲς προστασίας αὐτῶν κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς παραγραφῆς διὰ τοῦτο ἐπιτρέπει τῷ μὴ δυναμένῳ ἐναγαγεῖν ἵνα προσέλθῃ τῷ ἄρχοντι, ἢ τῷ ἐπισκόπῳ ἢ τῷ ἐνδίκῳ τῆς πόλεως, καὶ μέμψῃται αὐτῷ τούτῳ (ἤγουν ὅτι οὐ δύναται ἐναγαγεῖν διὰ τὴν ἀπουσίαν, τὴν ἡλικίαν, τὴν μανίαν, ἢ τὴν δυναστείαν τοῦ ἐνακτέου) εἰς τῶν χρόνων τῆς παραγραφῆς, ἢ ἐν ἐλλείψει τῶν ἀρχῶν τούτων, ἐξεστὶν αὐτῷ δημοσίᾳ προτείνειν τὸν λιβελλον (τὴν διαμαρτυρίαν) ἐνθα οἰκεῖ ὁ νεμόμενος (ἀντίδικος), τοῦτο δὲ πράξας δικαίῳπται τὴν παραγραφὴν· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι τὸ οὐσιῶδες τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι μόνον ἡ ἔγκαιρος (εἰς τῶν χρόνων τῆς παραγραφῆς) καὶ κατὰ τρόπον ἐπίσημον καὶ ἀμείβολον γινομένη δήλωσις ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι θέλει νὰ διατηρήσῃ τὰ δικαιώματά του, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ τῆς διατάξεως εἰσὶ δευτερεύοντα καὶ ἐπουσιώδη, δυνάμενα ἄνευ ἐλάττης καὶ νὰ περικλειρθῶσιν ἐν τῇ δηλώσει. (66—1865).

55

Ἡ περὶ τῆς πενταετοῦς παραγραφῆς διάταξις τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ Νόμου καταργοῦσα πρὸς εὐκολίαν καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου τὴν τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀρχὴν τὴν τρικωνταετοῦς παραγραφῆς τῶν προσωπικῶν ἀπαιτήσεων, εἶναι ὅλως ἐξαιρετικὴ καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται καὶ νὰ ἐφαρμόζηται στενῶς· ἄρῃ δὲ κατ' αὐτὴν πᾶν χρέος δημοσίων παραγράφεται καὶ ἐξαλείρεται πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου, ἐὰν δι' ἐλλείψειν ἀποχρώσεως δικαιολογήσεως δὲν ἀνεγνωρίσθῃ, δὲν διετάχθῃ ἢ πληρωμὴ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπληρώθῃ ἐντὸς πάντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως, εἰς ἣν τὸ χρέος ἀνάγεται, ἔπεται προδήλως ὅτι ἡ παραγραφὴ αὕτη ὠρίσθη διὰ μόνον τὰ εἰς μεταγενεστέρων τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου χρῆσιν ἀναγόμενα χρέη, τὰ δὲ προγενέστερα ὡς μὴ ἀνήκοντα εἰς χρῆσιν τινὰ μεταγενεστέρων τοῦ εἰρημένου Νόμου, εἰμὴ ἀπὸ ἀναγνωρισθῆαι καὶ ἐκκαθαρισθῆαι καὶ ἐκδοθῇ περὶ αὐτῶν ἐνταλμα πληρωμῆς (ἄρθρ. 63) ὑπάρχοντα ὡς πρὸς τὴν τῆς ἀναγνωρίσεως ἢ ἐκκαθαρίσεως αὐτῶν αἰτησὶν εἰς τὴν τρικωνταετὴ παραγραφὴν, εἰς ἣν καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νέου Νόμου ὑπάρχοντα, μὴ περιέχοντος τοῦ Νόμου τούτου ἄλλην εἰδικωτέραν περὶ αὐτῶν διάταξιν. (167—1865).

56

Ἡ ὅσον καὶ ἂν μένη τις μετὰ τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας αὐτοῦ,

τῆς τριακονταετίας παραγραφή τῆς δεσποτείας του, δὲν δύναται ἀντιταχθῆ εἰμὴ παρ' ἐκείνου, ὅστις ἐπὶ τριακονταετίαν ὅλην ἀδιαιδέως, διανοία κυρίου, διακκτέχει τὸ διεκδικούμενον (N. S. § 1 K. 7. 39) B. (50. 14) (281—1866).

57

Ὁ περὶ διακρίσεως κτημάτων Νόμος (ἄρθρ. 18 καὶ 21) υποβαλὼν ἀρίστως καὶ τὰς πραγματικὰς ἀγωγὰς τοῦ δημοσίου εἰς τὴν τοῦ πολ. Νόμου παραγραφήν, κατήργησε προδήλως μόνον τὴν ἐν τῇ ἐξαίρετῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου (Α'. γ'. § 65) περιεχομένην Νεαράν, ἥτις ἐκλήρυττεν ἀπαράγραπτα τὰ τοῦ δημοσίου δίκαια ἐνῷ ὑπάρχει διάταξις ἀνεπίδεκτα τῆς χρησιδεσποτείας ἀποφαινομένη τ' ἀκίνητα κτήματα τοῦ τε Κράτους καὶ τῶν λοιπῶν κοινοτήτων, καὶ υποβάλλουσα ὅτῳ πάντα ταῦτα εἰς μόνην τὴν τριακονταετῇ παραγραφήν. Τὴν δὲ διάταξιν ταύτην τοῦ Νόμου 9 Πανδ. (41. 3) περιεχομένην ἐν τοῖς Βασιλικαῖς 50 (3. 9) καὶ διὰ τοῦτο ἰσχύουσαν εἰσέτι, δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὰ δημόσιαν σήμερον, προκειμένου περὶ ἀκινήτου αὐτοῦ, ἀνήκοντος εἰς τὴν μεγάλην ἐθνικὴν κοινότητα ἥτοι τὸ Κράτος. (440—1866).

58

Κατὰ τὴν διάταξιν 1. § 1. Κωδ. (7. 40) ἡ παραγραφή χωρεῖ, ἀφ' ὅτου τὸ δικαίωμα κατέστη ἀπαιτητὸν, ἔκτοτε ἀριθμουμένου τοῦ χρόνου τῆς ἀργίας πρὸς εὑρεσιν τοῦ χρόνου τῆς ἀποσβέσεως· διατ. 3. § 1. Κωδ. (7. 39) B. (υ. ιδ'.) 5. διατ 30 Πανδ. (5. 12). (382—1866).

59

Κατὰ τὴν διάταξιν 3. τοῦ Κώδικος (7. 40) ἡ παραγραφή διακόπτεται διὰ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς, ἡ δὲ Πολιτ. Δικονομία ἀπέδωκε τὴν αὐτὴν συνέπειαν εἰς τε τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς διὰ τοῦ § 1. τοῦ ἄρθρου 156 καὶ εἰς τὴν περὶ ἀποπείρας τοῦ συμβιβασμοῦ κλήσιν, ἐν ἐντός 80 ἡμερῶν κινήθῃ ἡ ἀγωγή καὶ δὲν ἀπέδωκε τὴν αὐτὴν συνέπειαν εἰς τὴν περὶ θεραπείας αἰτησιν. (176—1867).

60

Ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διατάξεως 2. Κώδικ. (7. 40) ἐξ οὗ ἐλήφθη τὸ τοῦ Ἀρμενοπούλου χωρίον 117. 11 Α'. Γ'. προκύπτει ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς σκοπὸν κύριον προῦθετο διὰ τοῦ Νόμου αὐτοῦ νὰ ἄρῃ ἐκ μέσου τὰ περὶ τὴν δικαστικὴν ἐκδίωξιν τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν παρεμπύπτοντα τυχόν ἐμπόδια, τὰ ἐνεκα τῆς τότε ἰσχυροῦς διαδικασίας, τῆς μανίας ἢ τῆς δυναστείας τοῦ διαδίκου καὶ νὰ παράσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ προνοῶσι περὶ τῶν δικαίων αὐτῶν μέσον εὐκόλον καὶ ἀσφαλὲς προστασίας αὐτῶν κατὰ τοῦ κινδύνου

νου τῆς παραγραφῆς διὰ τοῦτο ἐπιτρέπει τῷ μὴ δυναμένῳ ἐναγαγεῖν νὰ προσέλθῃ τῷ ἀρχοντὶ ἢ τῷ ἐπισκόπῳ ἢ τῷ ἐνδίκῳ τῆς πόλεως· καὶ μέμφεται αὐτῷ τούτῳ (ἔχουν ὅτι οὐ δύναται ἐναγαγεῖν διὰ τὴν ἀπουσίαν, τὴν ἡλικίαν, τὴν μανίαν, ἢ τὴν δυναστείαν τοῦ ἐνακτοῦ) εἰσω τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς, ἢ ἐν ἐλλείψει τῶν ἀρχῶν τούτων ἔξεστιν αὐτῷ δημοσίᾳ προθεῖναι τὸν λίβελλον (τὴν διαμαρτυρίαν) ἐνθα οἰκεῖ ὁ νεμόμενος (ἀντίδικος), τοῦτο δὲ πράζας διακόπτει τὴν παραγραφὴν. Ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι τὸ οὐσιῶδες τῆς διατάξεως ταύτης, εἶναι μόνον ἡ ἔγκαιρος (εἴτω τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς) καὶ κατὰ τρόπον ἐπίτημον καὶ ἀναμφισβόλον γενομένη δῆλωσις ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος τοῦ ἕνεκα ὁπωςδήποτε λόγου μὴ δυναμένου ἐναγαγεῖν, ὅτι θέλει νὰ διατηρήσῃ τὰ δικαιώματά του, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ τῆς διατάξεως εἰσι δευτερεύοντα καὶ ἐπουσιῶδη δυνάμενα ἕνεκα βλάβης καὶ νὰ παραλειφθῶσιν ἐν τῇ δηλώσει. (165—1867).

61

Ἡ ἀφορώσα τὴν περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ κλήσιν διάταξις, οὕτα ἐξαιρετικὴ δὲν δύναται νὰ ἐπαρμολθῇ εἰς τὴν περὶ θεραπείας αἵτησιν τόσοι μᾶλλον ὅσον κατὰ τὴν διάταξιν ἐκείνην ἡ κλήσις πρὸς συμβιβασμὸν δὲν ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν, εἰμὴ ἐν ἐντὸς τριάκοντα ἀπ' αὐτῆς ἡμερῶν κινήθῃ καὶ ἡ ἀγωγή ἢ δὲ προθεσμία αὕτη μὴ ὁριζομένη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς αἰτήσεως θεραπείας καὶ μὴ δυναμένη ἐξ ἀναλογίας νὰ ἐπαρμολθῇ, κωλύει τὴν πλήρη ἀφομοίωσιν τῶν δύο περιπτώσεων· ὅθεν ἡ αἵτησις θεραπείας, ἐπειδὴ μετ' αὐτὴν δὲν δύναται νὰ κινήθῃ ἀγωγή τοῦ δημοσίου, εἰμὴ ἀρὸς παρέλθωσιν ἐξ ἐδδομάδης, ἐπιφέρει μόνον ἕνεκα τοῦ προκαίρου τούτου κωλύματος τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐὰν συμπέσῃ περὶ τὸ τέλος τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου, ἀπλῶς ἀναττολὴν τῆς παραγραφῆς ἐπὶ ἐξ ἐδδομάδας. (176—1867).

62

Χρέου; δημοσίου.

Ἐκ τοῦ 69 ἀρθρου τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ Νόμου ἔχοντος «παραγράφεται πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου καὶ ἐξαλείφεται πᾶν χρέος δημοσίον ἐὰν δι' ἐλλείψιν ἀποχωρήσῃ δικαιολογήτως δὲν ἀναγνωρισθῇ, δὲν διατάχῃ ἢ πληρωμὴ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπληρώσῃ ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως, » ἐξάγεται ὅτι ἡ πανταστὴς παραγραφὴ ὡρίσθη διὰ μόνον τὰ εἰς μεταγενεστέρων τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου αὐτοῦ χρήσιν ἀναγόμενα χρέη, διότι, λέγων ὁ Νόμος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς χρήσεως » ἐννοεῖ προήλω; τῆς εἰς ἕναστον χρέους τοῦ δημοσίου ἀνήκει χρήσεως; (δρμ καὶ ἀρθρ. 9 τοῦ λογιστικοῦ Νόμου τῆς 31 Ἰαννουαρίου 1331), καὶ τοῦτο ἀποκλείει ἀναγκάτως τὰ εἰς

προγενεστέρων τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ χρῆσιν, ἀνέχοντα χρὴ τοῦ δημοσίου, διότι ἐπὶ τούτων δὲ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ μεταγενέστερος Νόμος, ἄνευ παραβάσεως τῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου, ὅτι οἱ Νόμοι δὲν ἔχουσιν ἀναδρομικὴν δύναμιν· ἡ δὲ αἴτησις περὶ ἀναγνωρίσεως ἢ ἐγκαταλίψεως τῶν μὴ πῶ ἀναγνωρισθέντων ἢ ἐγκαταρισθέντων ὡς προγενεστέρων καὶ μὴ ἀνελόντων εἰς χρῆσιν τινὰ μεταγενεστέρων τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὑπάγεται εἰς τὴν τριακονταετῇ παραγραφῇ τῶν προσωπικῶν ἀπαιτήσεων· ἡ ἀρχὴ δὲ αὕτη ἰσχύει ὅταν ἡ περὶ ἀναγνωρίσεως ἢ ἐγκαταλίψεως αἴτησις ἔχει ἀντικείμενον ποσὸν ὀφειλόμενον λόγῳ ἀποζημιώσεως, καὶ ἡ αἰτία τῆς ὀφειλῆς εἶναι πράξις παρανόμως ἐκτελεσθεῖσα πρὸ τοῦ Νόμου τούτου, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀπαίτησις ἀνατρέχει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἕνεκα τῆς ὁποίας, ἀδικιέται οὕτως, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπαγομένης ἐν μέρει εἰς τὴν τριακονταετῇ παραγραφῇ καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν πενταετῇ. (245—1867).

63

Κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου, οἱ Νόμοι, ἐν οἷς οὐδὲν ἐξαιρετικῶς περὶ ἀναδρομικῆς αὐτῶν δυνάμεως ὥρισθη, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ προγενεστέρων τῆς δημοσιεύσεως τῶν σχέσεων· τὸ δὲ ἄρθρον 69 τοῦ Νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ, καὶ ὃ ἡ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη παραγραφὴ λογίζεται ἐπὶ παντός χρέους τοῦ δημοσίου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς χρήσεως, δὲν λαμβροῖ ἐξαιρέσιν τινὰ τῆς ἐκτεθείσης ἀρχῆς, ἀλλ' ὀρίζει τὴν χρῆσιν ὡς σημεῖον ἐνάρξεως τῆς παραγραφῆς, καὶ χρῆσιν ἐννοεῖ προδήλως ἐκείνην, εἰς ἣν ἕκαστον χρέος τοῦ δημοσίου ἀνήκει, ὥστε προκειμένου περὶ δημοσίου χρέους ἀνήκοντος εἰς προγενεστέρων τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προμνησθέντος Νόμου χρῆσιν, ἰσχυρῶς ἀποκρούεται πᾶσα ἐφαρμογὴ τῆς, ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου ὀριζομένης παραγραφῆς. (320—1867).

64

Κατὰ τὸ κεφ. ζ'. τῆς 119 Νεαρχῆς, ἐπὶ ἐκποίησιν πραγμάτων παρὰ κακῆς πίστεως κατόχου γενομένης, ἡ δεκαετῆς παραγραφὴ δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατὰ μόνον τοῦ γινώσκοντος τὴν ἐκποίησιν ταύτην δεσπότη· ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται ὅτι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς παραγραφῆς τῆς δεκαετίας ἢ εἰκοσαετίας δὲν ἀρκεῖ ἡ καλὴ πίστις τοῦ ἀγοραστοῦ, ὅποτε παρὰ τοῦ κακῆς πίστεως γενομένου τὸ ἀγορασθῆναι ἀκίνητον ἐκμισματο, ἀλλὰ προσαπαιτεῖται νὰ ἰσχυρισθῇ ὁ ἀγοραστής καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐν γνώσει ὄντος τοῦ ἀλλήλου ἰδιοκτητοῦ ὅτι τὸ ἔλθον αὐτοῦ κτῆμα ἐπωλήθη, διακατεῖχεν αὐτὸ ἐπὶ δεκαετίαν ἢ εἰκοσαετίαν. (350—1867).

ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ.

7

Κατὰ τὰ συνδυασμένα 61, 232 καὶ 604 § ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἐναγόμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλέσῃ τοὺς πρὸς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ὑποχρέους, οὗτοι δὲ ἐμφανισθέντες δύνανται ἢ νὰ ἀναλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης ἢ νὰ παρεμβῶσι πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ ἢ νὰ διαμφισβητήσωσι τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσιν των, κατὰ δὲ τὸ 665 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας στεροῦνται τοῦ δικαιώματος νὰ διαμφισβητήσωσι ταύτην ἐὰν ἀναλάβωσι τὴν δίκην ἢ παρασταθῶσιν ὡς παρεμβαίνοντες, ἐκ τούτου δὲ δηλοῦται ὅτι ὁ προσκληθεὶς εἰς παρέμβασιν δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος νὰ ἀναλάβῃ τὴν δίκην, ἢ νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου, ἀποκρούων τὴν ἀγωγὴν, ὅπως, ἀναλαβὼν μίαν ἐκ τῶν δύο αὐτῶν θέσεων, στερῆται τοῦ δικαιώματος νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν του. (233 — 1867).

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ.

5

Κατὰ τοὺς σαφεῖς ὁρισμοὺς τῶν ἁρθρῶν 946, 947 καὶ 949 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀποὺ κατασταθῇ τελεσιδίκως ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ καὶ κατὰ συνέπειαν γίνῃ ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος μεταξὺ τῶν δανειστῶν, οὐδεὶς αὐτῶν τῶν δανειστῶν, οὐδὲ ὁ ὀφειλέτης, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι προσκαλεῖται καὶ οὗτος νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ πίνακος, ἔχει πλέον δικαίωμα ν' ἀνακόψῃ αὐτὸν τὸν πίνακα, εἴτε ἔλαβεν εἴτε δὲν ἔλαβε γνῶσιν περὶ αὐτοῦ· ἐὰν δὲ ὁ ὀφειλέτης, ὅστις τυχὸν δὲν ἔλαβε γνῶσιν τοῦ πίνακος, καθὼς μὴ προσκληθεὶς πρὸς τοῦτο, θεωρῇ ἑαυτὸν ἡδίκημένον ἀπὸ τινος δανειστὴν λαβόντα πλείοτερα τῶν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένων, δύναται μόνον νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ κυρίαν ἀγωγὴν ἢ τὴν περὶ ἀχρεωστήτου, προηγουμένης τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποπειράς, περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀχρεωστήτως πληρωθέντος, καὶ οὐχὶ ν' ἀνακόψῃ τὸν τελεσιδίκως ἀποκαταστάνα πίνακα, καθότι μετὰ τὴν τελεσιδικίαν αὐτοῦ καὶ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἶναι περαιωμένη ἡ μετακλήτως ἢ περὶ κατατάξεως συνοπτικὴ διαδικασία. (255—1864).

6

Τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν τοῦ ὀφειλέτου, τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ χρεωστούμενα εἰς ἱατροὺς καὶ ἱατρικὰ κατατάσσονται μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ ἐδ. 1 καὶ 2 τοῦ ἁρθρου 940 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τελευταίαν δὲ ἀσθένειαν ἐννοεῖ ὁ Νόμος· ἐν τῷ ἐδ. 3 τοῦ αὐτοῦ ἁρθρου, οὐχὶ μόνον τὴν ἐπενεγκοῦσαν τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὴν πλησιεστέραν τῆς ἀναγκαστικῆς καταδίωξης

ξως, διότι διάκρισιν τινα δὲν κάμνει ὁ Νόμος, λόγος δέ τις ἰδιαίτερος δὲν ὑπάρχει, ἵνα περιορισθῇ ἡ ἔννοια τοῦ Νόμου μόνον εἰς τὴν ἐπενεγκούσαν τὸν θάνατον ἀσθένειαν, ἀλλὰ μάλιστα ἀτοπὸν εἶναι τὸ νὰ υποθέσῃ τις ὅτι ὁ Νόμος, ἠθέλησε νὰ προτιμήτῃ τὴν ἱατρὸν, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὸν ὀφειλέτην ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸν ἱατρὸν ὅστις κτύπησεν εἰς τοῦτο· ἐκτὸς τούτου ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἀπεινότητας ἐνταῦθα ἐξηγείται σαφῶς καὶ ἐκ τοῦ § 4 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ. (278—1864).

7

Τὸ ἀρθρον 938 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει ῥητῶς καὶ σαφῶς α.) ὅτι τὸ βραδύτερον δεκατέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 937 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀναφερομένης προσκλήσεως ὀφείλουσιν οἱ δανεισταὶ νὰ προσαγγίωσι τὰς ἀποδείξεις καὶ νὰ αἰτήσωσι τὴν κατάταξιν των β.). ὅτι ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς ἔχουσιν οἱ δανεισταὶ τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων καὶ νὰ υποβάλωσι τὰς παρατηρήσεις των καὶ γ.) ὅτι πᾶσα βραδύτερον γενομένη παρατήρησις εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅθεν καὶ ἀπορρίπτεται παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, τὸ δὲ ἀρθρ. 949 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅπερ ἐπιτρέπει εἰς τοὺς δανειστάς νὰ ἀνυψώσιν τὸν πῖνακα τῆς κατατάξεως, ἔννοεῖ ὅτι δύναται οὗτοι νὰ παραπονεθῶσι διὰ τῆς ἀνακοπῆς των ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς ἀδικίας, τὴν ὅποιαν τυχὼν ἐπέφερεν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅστις συνέταξε τὸν πῖνακα, ἢ ὁ Πρόεδρος μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς υποβληθείσας εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλον παρατηρήσεις του καὶ οὐχὶ ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ υποβάλωσι κατὰ πρῶτον διὰ τὴν ἀνακοπῆς των παρατηρήσεις, αἱ δὲ δὲν ὑπέβαλον ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, καθόσον ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀρθρῳ 949 εἶχε τοιαύτην ἔννοιαν, τότε καθίσταται ματαία ἡ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου διαδικασία, ἀλλ' ἕκαστος δανειστὴς ἠδύνατο νὰ ζητήτῃ ἀπ' εὐθείας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὴν κατάταξιν του, καὶ νὰ υποστηρίξῃ τὰς ἐνστάσεις του ἢ νὰ προσβάλῃ τὰς τῶν ἄλλων δανειστῶν υποβάλλων αὐτότε κατὰ πρῶτον τὰς παρατηρήσεις του, χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ ποσῶς ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου, ὅπερ ὅμως ἀντίκειται εἰς τὰς προμνησθείσας σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 938, καθ' ἃς πᾶσα βραδύτερον γενομένη παρατήρησις κηρύττεται ἀπαράδεκτος. (242—1865).

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ.

20

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 979 συνδυασμένον μετὰ τὸ 906 τῆς Πολ. Δικονομίας

ΕΥΡΕΤ. ΔΗΟΦ. ΑΡ. ΠΑΓΟΥ.

69.

ἢ πώλησις τοῦ κατασχεθέντος κτήματος περαιοῦται μὲν διὰ τῆς κατακυρώσεως, ἀλλὰ διὰ τὴν κατὰσταθῆν κύριος τοῦ κατακυρωθέντος κτήματος ὁ ὑπερθεματιστής, ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸ ἀρθρ. 980 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὸ τίμημα ἢ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιβληθείσας περὶ τῆς πωλήσεως συμφωνίας καὶ νὰ λάβῃ τὴν περὶ κατακυρώσεως ἔκθεσιν· πρὸς δὲ νὰ παραιτήσῃ ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ πρῶτος γενόμενος κύριος τὴν κατοχὴν τοῦ κατακυρωθέντος καὶ νὰ λάβῃ αὐτὴν ὁ ὑπερθεματιστής. Ἐνὸς δὲ δὲν ἐκπληρωθῶσιν ὅλαι αἱ ἀνωτέρω διατυπώσεις, δὲν ὑποχρεοῦται ὁ τρίτος, ὅστις τυχὸν ἤθελεν ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος, νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς συνήθους διεκδικητικῆς ἀγωγῆς περὶ αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἀλλὰ δύναται νὰ κάμῃ συνοπτικῶς ἀνακοπὴν συνεχομένην μετὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς καὶ ν' ἀπευθύνῃ ταύτας κατὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, κατὰ τοὺς ὅρισμούς τῶν συνδυασμένων ἀρθρῶν 985 καὶ 911 τῆς Πολ. Δικονομίας. (177—1864).

21

Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 974 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ κατακύρωσις τοῦ πλειστηριαζομένου ἀκινήτου κτήματος γίνεται μόνον τρία λεπτά μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν, γενικὴ οὖσα καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν διὰ τοῦ ἀρθρου 978, ἢ τοῦ τροποποιήσαντος αὐτὸ διατάγματος τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836 ὑταχθεῖσα, ἐφαρμόζεται ἀναντιρρήτως, καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἀρθρου τούτου ὀριζομένην κατακύρωσιν, ἥτις γίνεται πρὸς τὸν διώκοντα πιστωτὴν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου προσφερθεῖσαν τιμὴν, θεωρουμένην ὡς τελευταίαν προσφορὰν ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως παντὸς ὑπερθεματιστοῦ. (4—1866).

22

Τὸ ἀρθρον 913 τῆς Πολ. Δικονομίας οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖ, ἵνα προὔδωσῃ πλειστηριασμὸς ἀναβληθεὶς διὰ τινος παρεμπίπτοντος μετὰ τὸ πέρας ὅλων τῶν κοινοποιήσεων, ἢ τὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 895 ἀναγκαίαν δηλοποιήσιν διὰ κηρύξεως κατὰ τὸν τύπον, καὶ τὴν προσδιορισθεῖσαν νέαν ἡμέραν τοῦ γεννησομένου πλειστηριασμοῦ. (237—1866).

22

Ἡ διακοπὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν ἐπιφέρει ἀκύρωσιν, καθόσον ἡ διακοπὴ αὕτη μᾶλλον ὠφελεῖ. (214—1866).

ΠΑΗΡΕΞΟΥΣΙΟΤΗΣ.

33

Ἐκ τοῦ ἀρθρου 138 τοῦ δικαστικοῦ οργανισμοῦ, ὅπερ ἀπαγορεύει εἰς τὸν παρὰ τινι δικαστηρίῳ διορισμένον δικηγόρον νὰ συνηγορῇ εἰς

ἄλλο δικαστήριον, οὐδ' ὅλως ἔπεται ὅτι πρὸς τὸν δικηγόρον πληρεξούσιον δύνανται νὰ γίνωσιν αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 138 καὶ 148 τῆς Πολιτ. Δικονομίας κοινοποιήσεις καὶ ἐπιδόσεις, μόνον ἐπὶ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ οὗτος δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἄλλῃ τινὶ περιφερείᾳ, ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, συνεπείᾳ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐπιχειρητέων πράξεων, ἀφοῦ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ σκοπὸς τῆς κοινοποιήσεως ἐκπληροῦται ἀρκούντως λαμβάνοντος τοῦ διαδίκου διὰ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δικηγόρου πληρεξουσίου του γινώσιν τῶν ἐπιχειρητέων πράξεων, καὶ δυναμένου ἐπομένως νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἄλλου, ἕνεκα τῆς ἐκτεθείσης ἀπαγορεύσεως, πληρεξουσίου του, αὐδὲ προκύπτει ἐκ τῶν παρατεθέντων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς διατάξεως, ὅτι ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον ἐπίδοσις ἰσχύει μόνον διὰ τὰς πράξεις κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ὁποίων δύναται οὗτος τὰ παρασταθῇ ἀντὶ τοῦ διαδίκου ἢ νὰ διορίσῃ πρὸς τοῦτο ἄλλον πληρεξούσιον. (46—1865).

34

Ἀφοῦ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 95 καὶ 740 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ διὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δοθεῖσα πληρεξουσιότης, παρέχει ῥητῶς εἰς τὸν πληρεξούσιον καὶ τὸ πρὸς ἑρεσιν δικαίωμα, ἔπεται ἀναντιρρήτως ὅτι δύναται εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦτον νὰ ἐπιδόθῃ καὶ ἡ πρωτοδικὴ ἐκδοθεῖσα, ἐριττικὴ ἀπόφασις. (280—1867).

ΠΛΟΙΟΝ.

6

Ἀληθὲς μὲν ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει τοῦ πλοίου λόγῳ καθίσματος μετὰ διαρρήξεως, δὲν ἐφαρμόζεται ἡ περὶ τοῦ ἐφικτοῦ τῆς ἀνακινήσεως καὶ ἐπισκευῆς τοῦ πλοίου διάταξις τοῦ ἄρθρου 389 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἥτις ἀφορᾷ εἰδικῶς ἄλλαν ὠρισμένην περίπτωσιν ἐγκαταλείψεως. Καθόσον ὅμως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 369 καὶ 381 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἕνεκα τοῦ πρώτου ἐγκαταλείψεως ὑποτιθησὶ διαρρήξιν ἐκ τοῦ καθίσματος, ἐπενεγκούσαν δυσεπανόρθωτον βλάβην κατὰ τὰ οὐσιώδη μέρη τοῦ πλοίου, ἔπεται ἀναντιρρήτως ὅτι, ἡ τοῦ πλοίου ἀνακίνησις καὶ ἐπισκευή, δι' ἧς ἐτέθη τοῦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ταχέως καὶ δι' ἐπτελοῦς δαπάνης ἐπιτευχθεῖσα, ὡς γεγανός, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας πείθεται περὶ τοῦ μὴ οὐσιώδους τῆς ἐκ τοῦ καθίσματος διαρρήξεως, δύναται νομίμως ν' ἀποκρούσῃ, ὡς ἀνυπόστατον, τὴν ἕνεκα τῆς διαρρήξεως ταύτης ἐγκατάλειψιν. (273—1864).

7

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας Νόμου ιδιοκτῆται Ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων ἀναγνωρίζονται μόνον α) ἐκπληρώσαντες τοὺς ὅρους τῶν ἁρθρῶν 6 καὶ 12 τοῦ περὶ Ἑμπορικῆς Ναυτιλίας διατάγματος τῆς 14 Νοεμβρίου 1836 κατεγράφησαν ὡς τοιοῦτοι εἰς τὸ Νηϊλόγιον τοῦ ἀρμοδίου λιμένος καὶ εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ιδιοκτησίας καὶ β') ὅσοι νομίμως κληρονομήσαντες ἢ ἀποκτήσαντες τακτικῶς πλοῖα ἐπρόντισαν νὰ γενῇ εἰς τὸ ἀρμοδίον Νηϊλόγιον ἢ ἀντικατάστασις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν καὶ νὰ ἐκδοθῇ τὸ ἀνήκον νέον ἔγγραφον ιδιοκτησίας, ὥστε κατὰ τὸν Νόμον αὐτὸν πάντες οἱ ιδιοκτῆται πλοίων ὑπόκεινται εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς ἐγγραφῆς, μόνον δὲ οἱ ἐγγεγραμμένοι ἀναγνωρίζονται εἰς τὸ κοινὸν ὡς ιδιοκτῆται τῶν πλοίων, καὶ ἐνεκὰ τούτου πᾶσα πρᾶξις αὐτῶν ἐπιβαρύνουσα τὸ πλοῖον, οἷα εἰσὶ καὶ τὸ ναυτοδάνειον, ὑποχρεοῖ πέντα, ὅστις ἀντιποιεῖται δικαιώματα ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἄγνωστα εἰς τὸν μετὰ τοῦ νομίμου ιδιοκτῆτου συναλλαζόμενον. (27—1865).

8

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ ἀστυνομίας τῆς Ἑμπορικῆς Ναυτιλίας, ιδιοκτῆται Ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ἀναγνωρίζονται μόνον, ὅσοι ἐκπληρώσαντες τοὺς ὅρους τῶν ἁρθρῶν 6 καὶ 12 τοῦ αὐτοῦ ἀναφερομένου ἐτέρου Διατάγματος, κατεγράφησαν ὡς τοιοῦτοι εἰς τὸ Νηϊλόγιον τοῦ ἀρμοδίου λιμένος καὶ εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ιδιοκτησίας. Ἐπομένως ἡ ἐγγραφή αὕτη μέχρι τῆς προσβολῆς αὐτῆς ὡς εἰκονικῆς ἢ πλαστής ἀποτελεῖ νόμιμον τῆς ιδιοκτησίας τοῦ πλοίου τίτλον· κατὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἐξαδίδῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου (εἰδλ. 3. τίτλ. 3 καὶ 36) περιεχομένους Νόμους, τὸ ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀγορασθὲν καὶ παραδοθὲν αὐτῇ πρᾶγμα, θεωρεῖται μὲν δυνάμει τοῦ Μουκικανοῦ τεκμηρίου, ὡς ἀποκτηθὲν διὰ χρημάτων τοῦ ἀνδρὸς μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως, ὁ ἀνὴρ ὅμως ἐν ἐλλείψει τῆς ἀποδείξεως ταύτης δὲν καθίσταται διὰ τοῦτο κύριος τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἔχει μόνον προσωπικὴν κατὰ τῆς γυναικὸς περὶ ἀποδόσεως τοῦ τιμήματος ἀπαίτησιν. (302—1865).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΗΡΙΑ ΔΩΡΕΑ.

1

Ἐκ τῆς ξά. Νεαρᾶς τῆς περιεχομένης ἐν τοῖς Βασιλικοῖς (29. 7) ἐξάγεται, ὅτι καὶ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου γενομένης πρὸς τὴν νύμφην ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνδρὸς προγαμίας δωρεᾶς κυρία γίνεται ἡ γυνὴ μετὰ τὴν τοῦ γάμου διάλυσιν, ἐὰν αὕτη θανάτῳ τοῦ ἀνδρὸς συμβῇ· διότι ῥητῶς μὲν λέγεται ἡ κλητὴ διόταξις, ὅτι ἀγωγὴ, διαδικη-

τικὴν ἐπὶ τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς ἔχει ἡ γυνὴ μετὰ τὴν τοιαύτην διάλυσιν γάμου, ἄκυρος δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς γενομένη ἐκποίησης αὐτῆς ἢ υποθήκευσις· ἐστίν, ὡς ἐπιζήσασα ἡ γυνὴ κερδίσῃ τὸ διὰ τὸν γάμον δωρηθὲν ἀκίνητον. (Νεαρά Λέοντος 20 καὶ 22 ἐξάβιβλος Ἀρμενοπούλου (Δ'. γ'. 5—7). (79—1867).

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ.

46

Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἵτησις πρέπει νὰ ἐπιδίδηται τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ πρὸ τῆς παρελεύσεως τριάκοντα ἡμερῶν, ἀλλ' ἡ προθεσμία αὕτη πρέπει ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων νὰ ἐπεκτείνηται κατὰ τὰ συνδυασμένα 846, 753, 195 καὶ 196 ἄρθρα τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐὰν ὁ διάδικος, ὁ μέλλων νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πράξιν, δὲν κατοικῇ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον μὲ τὸν πρὸς ὃν αὕτη πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ ἀντίδικον. (314—1864).

47

Ἡ ἐξαιρετικὴ, ὡς πρὸς τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως, διάταξις τοῦ ἁρθρου 871 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀφορᾷ εἰδικῶς μόνον τοὺς διαταγμῶν καὶ τὰς ἐντάσεις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστῶν κατὰ τ' ἄρθρα 854—856 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀναφρομένας ἐριδας κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ἥτις δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἄνευ ἐκτελεστοῦ τίτλου, ἐπὶ ἀπλῷ ἐγγράφῳ, ἐμφαίνοντι ἀπλῶς ἐκκαλοισμένην ὀφειλὴν πρὸς τὸ δημόσιον, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν αὐστηρότητα τῆς ἐκτεθείσης ἐξαιρετικῆς διατάξεως. (286—1865).

48

Ἡ τῷ ἀντιδίκῳ γνωστοποιήσις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων κατὰ τ' ἄρθρα 312 καὶ 310 ἐδαφ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, πρέπει νὰ γίνηται 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ὀρισμένης εἰς ἐξέτασιν αὐτῶν ἡμέρας. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπεταὶ ὅτι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν πρόκειται νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες, δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ εἰς τὰς 24 ὥρας, διότι ἀποῦ ὁ Νόμος θέλει αἱ 24 αὗται ὥραι νὰ ᾔναι πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐξετάσεως, δὲν δύναται ἀναγκαιῶς ἡ ἡμέρα αὕτη νὰ συμπεριληφθῇ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον εἰς τὴν τῶν 24 ὥρων προθεσμίαν. (345—1865).

49

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 934 καὶ 869 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ παρ' ᾧ γίνεται ἡ κατάσχες τρίτος μὴ ὢν διάδικος εἰς τὴν περὶ κύρου αὐτῆς δίανη μεταξὺ τοῦ κατασχόντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου του, δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν κηρύττουσαν ἔγκυρον τὴν κατάσχεσιν ταύτην ἀφάσιν καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ταττομένης διὰ τοὺς διαδίκους ὑπὸ τοῦ Νόμου. (122—1865).

50

Τὸ ἄρθρον 194 τῆς Πολ. Δικονομίας παρέχει νέαν προθεσμίαν τοῖς κληρονόμοις, ἂν ὁ κληρονόμος ἀπέθανε, διαρκούσης τῆς προθεσμίας, καὶ τοῦτο ἀδιακρίτως, εἴτε ἐκαينوποίησαν τὸν θάνατον καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν κληρονομίαν οἱ κληρονόμοι πρὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς προθεσμίας, τῆς ἀρξαμένης ζῶντος τοῦ κληρονομουμένου, εἴτε ταῦτα ἐγένοντο μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τῆς προθεσμίας ἐκείνης· ὅτι δὲ γίνεται ἐπὶ προθεσμίας ἀρξαμένης, ἥδη χωρεῖ πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ προθεσμίας, ἥτις οὐδὲ ἤρξατο ζῶντος τοῦ κληρονομουμένου, τούτέστι σύμφωνα πρὸς τὰ ἄρθρ. 193 καὶ 194 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν ἡ ἀπόφασις ἐπεδόθη πρὸς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀποθανόντος δικηγόρου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας, οἱ κληρονόμοι ἔχουσι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ἐκείνην νέαν προθεσμίαν. (464—1866).

51

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 946, 947 καὶ 949 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ δεκαπενθήμερος πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία λογίζεται ἀφ' ἧς οἱ δανιστὰι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τοῦ πίνακος, τούτέστιν ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς καὶ παρακαταθέσεως αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ δίδωσι τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 946 λέγον ὅτι συγχρόνως καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἥτοι τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, ἀποστέλλονται ὁ πίναξ καὶ αἱ τῶν δανιστῶν κλήσεις, ἐκφράζει ἀρκούντως, ὅτι ἡ δεκαπενθήμερος πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ πίνακος προθεσμία δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἀποστολῆς καὶ παρακαταθέσεως αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. (391—1866).

52

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 981 καὶ 994 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ περιοριστικὴ τῆς πρὸς ἔφρσιν προθεσμίας ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ διάταξις τοῦ ἄρθρου 871 ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν τῆς κατατάξεως διαδικασίαν. (89—1867).

53

Ὅταν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον κατοικοῦν ἅπαντες οἱ διάδικοι, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐπεκτάσεως προθεσμίας, καὶ ἡ μετὰ τὴν τριακονθήμερον προθεσμίαν παραδοθεῖσα ἀναίρεσις καθίσταται ἀπαράδεκτος, καὶ ἀδιάφορον ἂν ὁ συνπάξας τὴν αἴτησιν ἀναίρεσως πληρεξούσιος κατοικῇ ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀναίρεσιν δικαίωμα τοῦ πληρεξουσίου περιορίζεται ἐντὸς τῆς κοινῆς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου προθεσμίας, καὶ αὕτη δὲν ἐπεκτείνεται κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 196, 753 καὶ 816 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰμὴ ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσιν εἰς διαφόρους πόλεις, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸ ἀναιρετήριον

συνετάχθη ὑπὸ τοῦ ἐν ἄλλῳ τόπῳ κατοικοῦντος πληρεξουσίου. (291 — 1867).

54

Διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος ἀκυρωθέντος τοῦ 596 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣ ἡ κατὰ τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἀνακοπὴ ἦτο δεκτὴ μέχρι τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἐν ἣ περιπτώσει ὁ διάδικος κατῴκει εἰς ἄλλον παρὰ τὸν τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου τόπον, ἡ δὲν εἶχεν αὐτόθι ἀντίκλητον, ἐπετράπη νὰ γίνῃται ἡ ἀνακοπὴ αὐτῇ, ἐὰν μὲν ὁ καταδικασθεὶς κατοικῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ἡ διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, ἀπ' ἧς παρεδόθη ἡ ἀπόφασις εἰς τὸν διάδικον, ἡ εἰς τὸν ἀντίκλητον τούτου, ἐὰν δὲ ὁ διάδικος κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον καὶ δὲν διώρισεν ἀντίκλητον, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπ' ἧς ἔγινεν ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν διάδικον, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 195 καὶ 196 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν τούτων καὶ τοῦ εἰρ' μένου Διατάγματος γίνεται πρόδηλον ὅτι ἡ διὰ τοῦ τελευταίου ὀριζομένη πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία, δὲν ἀφορᾷ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας διαδίκους, διότι ἅπαντα ταῦτα προσδιορίζουσι προθεσμίαν, εἰς ἣν ὑπάγεται ἡ ἀνακοπὴ διαδίκων κατοικούντων ἢ διζυμένων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, εἴτε εἰς τὴν αὐτὴν ἑδρὰν τοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, εἴτε ἐκτὸς τῆς ἑδρας αὐτοῦ, τὰ δὲ ἄρθρα 145 καὶ 152, καθ' ἃ καὶ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις κοινοποιεῖται ἰσχυρῶς, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας διαδίκους πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα ὡς εἰς νόμιμον ἀντίπλ. τον αὐτῶν, οὐδεμίαν περιέχουσιν ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὰς προθεσμίας περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τ' ἄρθρα 195 καὶ 196, οὐδὲ προνοοῦν περὶ τινος προθεσμίας χορηγητέας ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διζυμένων δικδίκων, καθ' ὃν τρόπον προνοεῖ τὸ 541 ἄρθρον διὰ τὴν εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπάντησιν χορηγοῦν ὑπὲρ αὐτῶν τρίτον ἢ ἐξάκθον προθεσμίαν, ἀπ' ἧς πρέπει ν' ἀρχωνται αἱ νόμιμοι συνέπειαι τῆς ἐπιδόσεως, ἥτις γίνονται διὰ τοῦ αὐτοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τ' ἄρθρα 145 καὶ 146 τῆς αὐτῆς Δικονομίας· ἀλλ' εἰς τὸ 541 ἄρθρον δὲν παραπέμπει τὸ προμνησθὲν διάταγμα ὡς πρὸς τὴν τῆς ἀνακοπῆς προθεσμίαν, ὅπως ἐπὶ ἐφέσεων, ἐπὶ ἀναψηλαφίσεως δίκης, καὶ ἐπὶ ἀναίρεσεων ἀναφέρονται τὰ ἄρθρα 754, 793 καὶ 816, καθ' ἃ, εἰς τὴν τακτικὴν προθεσμίαν πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων αὐτῶν μέσων, πρέπει νὰ προστιθῇται καὶ ἡ ἐν τῷ ἁρθρῷ 541 διαλαμβανομένη, καὶ ἐπομένως αἱ διατάξεις τούτου δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν εἰς τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐνδικὸν μέσον περὶ οὗ προβλέπει τὸ εἰρημένον διάταγμα· ὥστε τὰ ἀν-

καστήρια, ὧν ἡ ἀπόφασις προσβάλλεται δι' ἀνακοπῆς διαδίκου τινὸς δικασθέντος ἐρήμην καὶ διατριβόντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δὲν ἔχουσι δικαίωμα ἐξ ἀναλογίας τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 541 νὰ προσθέτωσι διὰ τὴν ἀνακοπὴν ταύτην τὴν ἐν τῷ ἀρθρῷ αὐτῷ ὀριζομένην εἰς τὴν ἐν τῷ ρηθέντι διατάγματι περιεχομένην προθεσμίαν, χωρὶς παραβιάσεως τοῦ 197 ἀρθρου τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἣ ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὰ νὰ ἐπεκτείνωσι τὰς παρὰ τοῦ Νόμου ὠρισμένας προθεσμίας, οὐδ' ἀφ' ἐτέρου πρέπει νὰ περιορίζωσι τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατριβόντων διαδίκων κατὰ τρόπον ἄνισον πρὸς τὸ τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ κατοικούντων καὶ προφανῶς προσβάλλοντα τὴν ἐκ τοῦ Νόμου προστατευομένην ὑπεράσπισιν αὐτῶν. (360—1867).

ΠΡΟΙΚΟΚΤΗΤΟΝ.

2

Κατὰ τὸ 9 ἀρθρον τοῦ περὶ προικοδοτήσεως Νόμου τῆς 12 Αὐγούστου 1855 πᾶν εἶδος πλεονάσματος, ὑπάρχοντος ἐν τῷ προικοδοτηθέντι κτήματι, εἴτε ἐκ πλημμελοῦς καταμετρήσεως προῆλθεν, εἴτε καὶ ἐκ καταπατήσεως ἐκ μέρους τοῦ προικοδοτηθέντος, δύναται αὗτος νὰ κρατήσῃ πληρόνων εἰς τὸ δημόσιον τὴν ἀξίαν αὐτοῦ· τὸ ἀρθρον δὲ αὐτὸ ὁμιλεῖ γενικῶς περὶ πλεονάσματος ἄνευ τινὸς διαστολῆς, ἡ δὲ ἀναθεώρησις τῆς καταμετρήσεως τῶν προικοδοτημένων κτημάτων ἔμελλε νὰ γίνῃ, κατὰ τὴν εἰς τὴν βουλὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ αἰτιολογικὴν τοῦ Νόμου ἐκθεσιν, πρὸς ἀνακάλυψιν παντὸς εἶδους πλεονάσματος, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐκ καταπατήσεων προελθόντος. (432—1866).

3

Ὁ Νόμος ΧΚΗ'. τῆς 25 Ἰουλίου 1861 δὲν εἶναι ἐρμηνευτικὸς τοῦ Νόμου ΣΥΕ'. τῆς 12 Αὐγούστου 1855, ἀλλ' ἐπεκτείνει τὰς διατάξεις τοῦ 8 καὶ 9 ἀρθρου αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς ὀφειλέτας ἐκ δεκαετοῦς πιστώσεως φηαρτῶν κτημάτων ὡς καὶ εἰς τοὺς μὴ συμμορφωθέντες μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ΣΥΕ'. Νόμου ἐκ δεκαετοῦς πιστώσεως προικοκτητῶν. (432—1866).

ΠΡΟΙΞ.

50

Οὐδεμία τοῦ Νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὴν ὑπὸ ὅρον σύστασιν προικῶς, ὅταν ὁ ὅρος δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν προορισμὸν τῆς. (154—1864).

51

Οὐδεμία τοῦ Νόμου διάταξις ὀρίζει ὅτι πρὸς ἀντικατάστασιν προικῶν κτήματος ἀπαιτεῖται δικαστικὴ ἀδεία, τοῦ Νόμου 26 Π. (23. 8) ἐπιτρέποντος ῥητῶς τὴν, συνεστῶτος τοῦ γάμου ἀνταλλαγὴν, τῶν

προικίων κτημάτων, πρὸς ὄφελος τῆς συζύγου χωρὶς νὰ διατάσῃ τι περὶ δικαστικῆς ἀδείας. (8—1865).

52

Ἀπαγορευμένης διὰ τοῦ νόμου ἐν γένει τῆς ἐκποιήσεως καὶ ἐπομένως τῆς ὑποθηκεύσεως τοῦ προικίου ἀκινήτου ἐν γνώσει πάντων, καὶ μόνον ἐξαιρετικῶς, ὡς εἴρηται, εἰς περιπτώσεις τοῖς πᾶσι μὴ γνωστάς, καθ' ἃς δύναται νὰ εὐρεθῇ ἐκτάκτως οἰκογενεῖά τις, ἐπιτρεπομένης τῆς ἐκποιήσεως, ἔπεται ἀναγκάως, ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶναι ἐντελῶς καὶ προδήλως ἐλευθέρᾳ καὶ ἀππλλαγμένη ἀμφισβήτησεως ἡ ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι ἐπιχειρουμένη ἐκποίησις ἢ ὑποθήκευσις τοῦ προικίου ἀκινήτου παρὰ τῶν συζύγων, ἀφοῦ κατὰ νόμον δὲν ἀρκεῖ, ἵνα ἀσφαλιστῇ τοὺς τρίτους, ἢ ἀπλῆ τῶν συζύγων ὁμολογία τῆς προτεινομένης ἀνάγκης (άρθρ. 264 καὶ 679 τῆς Πολ. Δικονομίας), καὶ ἀφοῦ δύναται καὶ παρ' αὐτῶν τῶν συζύγων νὰ ζητηθῇ ἡ ἀκύρωσις τῆς παρ' αὐτῶν γενομένης ἐκποιήσεως ἢ ὑποθηκεύσεως τοῦ προικίου ἀκινήτου, ἂν ἀποδείξωσι μετὰ ταῦτα ὅτι οὐχὶ διὰπραγματικὴν, ἀλλὰ πλαστὴν ἀνάγκην παρεδίεστη ἡ νόμιμος ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ τοιαύτου κτήματος, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔγκειται εἰς τὴν φύσιν τῆς τοιαύτης ἐξαιρετικῆς ἀπαλλοτριώσεως, στηριζομένης εἰς ἀνάγκαν μὴ πράδηλον εἰς τοὺς τρίτους, ὁ κίνδυνος τοῦτων, καὶ ἐπομένως ὁ διασταγμὸς καὶ ἡ ἀνοχὴ αὐτῶν τοῦ νὰ συμπερυνήτωσιν ἀγορὰν καὶ ὑποθήκην προικίου ἀκινήτου, ὅπερ ἐπιφέρει τὴν μὴ ἐλευθερίαν τῶν συζύγων εἰς τὴν τοιαύτην διάθεσιν τῶν ἀντικειμένων τούτων καὶ τὴν ἐκ προοιμίων σιωπηρὰν, ἀλλὰ βεβαίαν ἀμφισβήτησιν τῶν προκαλουμένων ἀγοραστῶν ἢ δανειστῶν. (21—1865).

53

Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου (Ἀρμ. 1. (4. α.) Π. τεμ. 73 § 1. καὶ τεμ. 85 (23. 3) Βασ. (29. 1) 69. II. τεμ. 20. 24. Πρ. (24. 3) καὶ συνεστώτος τοῦ γάμου, ἡ προῖξ τῇ γυναικὶ καλῶς καταβάλλεται ἐπὶ τῷ προνοήσασθαι παίδων, ἢ ἐπὶ τῷ τὸν ἴδιον ἄνδρα πενόμενον θρέψαι, κατὰ δὲ τὰς παγὰς τοῦ Ῥωμᾶϊκοῦ Δικαίου, τὸ προνοήσασθαι δὲν ἀναφέρεται εἰς μόνον τὴν διατροφὴν τοιούτων συγγενῶν, ἀλλ' ἐν γένει εἰς τὴν διατροφὴν καὶ ἀντίληψιν αὐτῶν ἐκ τοῦ σκοποῦ δὲ τῶν Νόμων τούτων καὶ ὡς ἐκ τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ τεμ. 24 τῶν Πανδ. (24. 3) Βασ. (28. 8) 21 γίνεται δέλον, ἔπεται ἀναγκάως ὅτι νουεχὴς καὶ μὴ ἀπολύουσα (μὴ ἄστωτος) συζυγία, δύναται, κατὰ τὰς δικληρονομίας, περιπτώσεις καὶ νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ὅλον ἢ μέρος τῆς προίκου, διότι ἄλλως ἢ πρὸς αὐτὴν καταβολὴ τῆς προίκου ἤθελεν εἶσθαι μάταια καὶ ἀνωφελὴς, ὡς καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς διαχειρίσεως

αὐτῆς δὲν ἡδύνατο νὰ πληρωθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ Νόμου. (24—1865).

54

Κατὰ τὴν ἔννοίαν πῶν διατάξεων τοῦ Νόμου (τεμ. 25, 26 καὶ 27 Πανδ. 23. 3) πρὸς ἀντικατάστασιν προικίου ἀκινήτου ἀπαιτεῖται ἀνταλλαγὴ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τεθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ προικίου τὸ ληθὲν ἀντάλλαγμα, καὶ συνεπῶς νὰ υπάρξῃ περὶ τούτου συμφωνία μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ τὸ εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ληθὲν νὰ παραδοθῇ τῷ ἀνδρὶ ὡς κυρίῳ τῆς προικῆς. (161—1865).

55

Οὐδεὶς Νόμος ὁρίζει ὅτι ἐπὶ ἀνταλλαγῆς τῆς προικῆς πρὸς ἄλλα πράγματα τοῦ ἀνδρός, ἐν μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου σώζονται αὐτοῦσια καὶ τ' ἀρχικῶς προικῆα καὶ τὰ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀντικατασταθέντα εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, δύναται ὁ εἰς ἐπιστροφὴν τῆς προικῆς ὑπόχρεως νὰ δώσῃ κατ' ἐκλογὴν ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ δευτέρα. (169—1865).

56

Κατὰ τὸν Νόμον, ἡ ἀντικατάστασις τῆς ἀκινήτου προικῆς ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται μόνον δι' ἄλλων ἀκινήτων, καθόσον ἡ διὰ μετρητῶν ἀντικατάστασις τῶν ἀκινήτων προικῶν θεωρεῖται ὡς ἀπαλλοτριώσις αὐτῶν, ἥτις δὲν ἐπιτρέπεται μήτε εἰς τὴν προικοδοτηθεῖσαν, μήτε εἰς τὸν σύζυγον τῆς. (5—1866).

57

Ἐν κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς προικῆς περιγραφῇ, ἡ γυνή, δύναται μὲν αὕτη νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ ἀνδρός ἢ τὴν δικαίαν διατίμησιν, ἢ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προικίου (Νόμ. 12 § 1. Π. (23. 3) Νόμ. 5. Κωδ. (5. 12) συνδ. Νόμ. 7. § 5. Π. (24. 1), ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς τοῦτο, ὡς ἐκ τῶν χωρίων αὐτῶν συνάγεται, εἶναι ἀπλῶς προσωπικόν κατὰ τοῦ συζύγου καὶ μόνον ἂν σώζηται ἐν τῷ προικίῳ ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνδρός δύναται καὶ διὰ πραγματικῆς ἀγωγῆς νὰ προστατευθῇ, (Νόμ. 30 Κωδ. (5. 12) συνδυασμένον μὲ τὸ σχόλ. ὑπὸ τὸν Νόμον 92. Βασιλ. (29. 1), ὥστε ἐὰν ὁ σύζυγος ἀπαλλοτριώσῃ τὸ διατετιμημένον ἀκίνητον ἢ παραχωρήσῃ ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα ὑποθήκης, ἡ γυνή δὲν δύναται νὰ ἐνασχέσῃ κατὰ τῶν τρίτων τὸ δικαίωμα τῆς πρὸς ἀπόλην παρὰ τούτων ἢ τῆς δικαίας διατιμήσεως, ἢ τοῦ πράγματος αὐτοῦ. (214—1866).

38

Ἡ σύμβασις δι' ἧς συνεστῶτος τοῦ γάμου ἡ ἀδιατίμητος προῖξ μετατρέπεται εἰς διατετιμημένην καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἐπιτρέπεται ἀπὸ τοῦ Νόμου 26 καὶ 27 Π. (23. 3) ὅταν ἡ μετατροπὴ αὕτη γίνηται πρὸς

τὸ συμφέρον καὶ τὴν ὠφελειν τῆς συζύγου, ἀδιαφόρως ἂν τὸ προικὸν πρᾶγμα ᾖναι κινήτον ἢ ἀκινήτον. (355—1866).

59

Οἱ Νόμοι 26 καὶ 27 τῶν Πανδεκτῶν (21. 3. 3) ἐπιτρέπουσι νὰ μεταβάλληται, συνεστῶτος τοῦ γάμου, ἡ προῖξ ἐκ χρημάτων εἰς πρᾶγμα, καὶ ἐκ πράγματος εἰς χρήματα, χωρὶς νὰ διακρίνωσιν, ἂν τὸ εἰς χρήματα μεταβαλλόμενον πρᾶγμα, ᾖναι ἀκινήτον ἢ κινήτον, ἀλλ' ἀπαιτοῦσι μόνον οἱ Νόμοι οὗτοι ὡς ὅρον τὰ νὰ γίνη ἡ μετατροπὴ πρὸς ὠφελειν τῆς γυναίκος. (466—1866).

60

Προῖξ συνιστάται καὶ ὅταν μετὰ τὸν γάμον ἐν συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ ὁμολογῇται ὑπὸ τῶν συζύγων ὡς προικῶν ἰδιότης τῶν εἰς προῖκα πρὸ τοῦ γάμου ὡς ἐξ ἀνόματος τῆς γυναίκος, παρ' ἄλλου πινος δοθέντων τῷ ἀνδρὶ πραγμάτων διὰ συμβολαιογραφικῆς ὡσαύτως πράξεως. (412—1866).

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ.

7

Κατὰ τ' ἄρθρα 81 καὶ 82 τῆς Πολ. Δικηγορίας πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν τότε μόνον γίνεται, ὅταν ὁ προκαλούμενος χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν κατοχὴν καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀξίωσιν, ἐνεκα τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐνάχθῃ ἄλλος· πρέπει δὲ νὰ περιέχῃ τὸ ἐγγράφον τῆς προκλήσεως ἀκριβῆ σημεῖωσιν τῆς ἐνδίκου ἀξιώσεως, περὶ τῆς ὁποίας καυχᾶται ὁ προκαλούμενος· τούτεστι· πρόκλησις χωρεῖ 1) ὅταν ὁ προκαλούμενος καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀξίωσιν κατὰ τοῦ προκαλοῦντος, ἢν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς, καὶ οὐχὶ ὅτι ἔχει ἀξίωσιν, ἢν ὁ προκαλὼν ὀφείλει κατὰ Νόμον νὰ ἐπιδιώξῃ, κατὰ τοῦ προκαλουμένου, ὡς εὐρισκομένου εἰς θέσιν ἐναγομένου ὡς πρὸς τὴν ἀξίωσιν, καὶ 2) ἡ καύχησις τοῦ δικαιώματος δὲν περιορίζεται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ προκαλουμένου κατεχόμενον πρᾶγμα, ἀλλ' ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ προκαλοῦντος κατεχόμενα. (21 — 1865).

ΠΡΟΞΕΝΟΙ.

5

Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν Προξενικῶν ἀρχῶν Νόμον· εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἀρχῶν τούτων ὑπεβλήθησαν παῖσαι αἱ ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν ἀναφερόμεναι μεταξὺ Ἑλλήνων διαφοραί. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν ἀρθρῶν 24, 26 καὶ 30 (δι' ὧν ὀρίζεται ὅτι τὸ Προξενικὸν Δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν διαδίκων καὶ μάλιστα κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνίοτε ἡμέραν) ὅτι τὰ δικόγραφα ἐπιδίδονται ὑπὸ τοῦ ἐκπληροῦντος ἔργα γραμμα-

τέως υπαλλήλου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δικαίου ἢ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ, ἂν δὲ οὗτοι δὲν ᾖναι παρόντες εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντας συγγενεῖς ἢ ὑπρέτας, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ ἡ ἐλλείψει καὶ τούτων εἰς τοὺς λοιποὺς συνοίκους, ἢ τοιχοκολλῶνται εἰς τὰς θύρας τοῦ Προξενικοῦ γραφείου, ἐάν δὲν εὑρεθῇ τις εἰς τὸν οἶκον, ὅπερ γίνεται καὶ ὡς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες διαμένοντες ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς προξενικῆς ἀρχῆς δὲν ἔχουσιν ἐντὸς αὐτῆς γνωστὴν κατοικίαν, ὅτι οἱ διαμένοντες ἐκτὸς τῆς ἑδρᾶς τῆς προξενικῆς ἀρχῆς διάδικαι ὀρεῖλουν νὰ διορίσωνσιν αὐτόθι ἀντίκλητον), συνάγεται προφανῶς, ὅτι ἡ ἀρμοδιότης τῶν Προξενικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν μεταξὺ Ἑλλήνων διαφορῶν περιορίζεται εἰς ἐκείνους μόνον τοὺς Ἑλληνας, ὅσοι διαμένοντες ἀμρότεροι ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς Προξενικῆς ἀρχῆς, ἐλθῶσιν εἰς διαφωνίαν καὶ ἔριν, ἀναγκαστικὰ καθιστάσαν τὴν εἰς τὸ δικαστήριον προσφυγὴν. (48—1864).

6

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 11—13 τοῦ περὶ προξενικῆς δικαιοδοσίας Νόμου συνδυαζομένης μετὰ τὸ ἀρθρον 2^ῃ τῆς ἐμπορικῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συνθήκης τοῦ 1855, ἡ ἀρμοδιότης τῶν κατὰ τὰ Ὁθωμανικὰ κράτος Ἑλληνικῶν προξενικῶν δικαστηρίων περιορίζεται πρῶτον εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ὑπηκόων ἄλλων ἀναφυομένων διαφορῶν, ἐν οἷς οἱ Ἑλληνες εἰσὶν ἐναγόμενοι· αἱ δὲ αὐτόθι μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἑγχωρίων ἀναγόμεναι διαφοραὶ διακρίνονται οὐχὶ παρὰ τῶν Ἑλληνικῶν προξενικῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἐγγωρίους Νόμους τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθνη καὶ τὰς διπλωματικάς συμβάσεις.

Ἐντεῦθεν ἔπεται ἀναντιρρήτως ὅτι πᾶσα διαφορὰ, ἥτις δὲν ὑφίσταται καθαρῶς μεταξὺ Ἑλλήνων, ἀλλὰ περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν ἐναγομένων, Ὁθωμανὸν τινα ὑπῆκοον, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ἀγωγὴ ἀπευθινηται κατ' αὐτῶν ἀτομικῶς, ἢ ὡς συγχροτούντων ἑθικόν τι πρόσωπον, διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἑλλήνων Προξενικῶν δικαστηρίων, ἥτις ἐξαιρετικῶς ὑπὲρ τῶν ἐν Τουρκίᾳ διαμενόντων Ἑλλήνων ἀναγνωρισθεῖσα, δὲν δύναται κατ' οὐδεμίαν περίστασιν νὰ στερήσῃ τὸν ἐγγώριον ἐναγόμενον τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ. (97—1865).

7

Τὸ ἀρθρον 13 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας καὶ καθηκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν Νόμου, λέγον, ὅτι τὰ προξενικά δικαστήρια ἀποφασίζουσι περὶ ὅλων τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν ἀναφυομένων μεταξὺ Ἑλλήνων διαφορῶν, οἰκισθῆποτε φύσεως καὶ ἀνθρώπων, ἐξαίρεσει τῆς περὶ διαζύγιος, ἐκφράζει ἀρκούντως ὅτι πλὴν τῶν περὶ διαζύγιος δικῶν, πᾶσα ἄλλη δίκη, ἔχουσα ἀντικείμενον δικαίωμα ὑποδήποτε καὶ ὅ-

ποιονδήποτε γεννηθέν, κινουμένη μεταξὺ Ἑλλήνων διατελούντων ἐν τὸς τῆς περιφερείας τοῦ προξενείου ὑπ' αὐτοῦ ἢ τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου ἀποφατίζεται. (149—1866).

8

Κατὰ τὸ ἄρθρον 54 τοῦ περὶ προξενικῆς δικαιοδοσίας Νόμου, οἱ πρόξενοι καὶ τὰ προξενικά Δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ συμμορφούνται καθ' ὅλα τὰ διαδικαστικά ἀντικείμενα, ὅσα δὲν προνοοῦνται ἐν τῷ Νόμῳ αὐτῷ, μετὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅσας οἱ Νόμοι ἢ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἐνθα ἑδρεύουσιν, αἱ διπλωματικαὶ συμβάσει. ἢ ὁ ὀργανισμὸς τῶν προξενικῶν δικαστηρίων, δὲν ἀντίκειται εἰς τοῦτος (117—1867).

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΜΕΤΡΑ.

1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 490 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀναγομένων μόνον εἰς ἑξίδας περὶ τὴν διακατοχὴν, ἥγουν θάσιν ἐχόντων προσωρινῶς τὴν νομὴν τοῦ πράγματος. (99—1866).

2

Ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος κατὰ τὸ ἄρθρον 490 ἐδάφ. ζ'. τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ διατάσῃ προσωρινὰ μέτρα εἰς παντὸς εἶδους ἐκτάδας περὶ διακατοχῆς, ἐπομένως καὶ ὅταν ὁ αἰτῶν τὸ προσωρινὸν μέτρον διάδικος ἐξεβλήθῃ ἡδὴ τῆς νομῆς, ἀρμόδιως δικάζει ὁ εἰρηνοδίκης, φθάνει μόνον νὰ ὑπάρχωσι τὰ λοιπὰ τοῦ προσωρινοῦ μέτρου προσόντα, ταῦτέστι νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος ἐπικείμενος, καὶ νὰ ἔχωσι πρόσκαιρον ἀποτέλεσμα τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου διατασσόμενα. (113—1866).

3

Προσωρινὰ μέτρα εἰς διαφορὰς περὶ νομῆς λαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἐδ. ζ'. τοῦ ἄρθρ. 490 συνδυασμένου τοῦ ἄρθρου 624 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅτε οἱ διάδικοι ἀμφισβητοῦντες ἀλλήλους τὴν διακατοχὴν ἑταμοὶ εἰσι νὰ προστατεύσωσιν αὐτὴν διὰ τῆς βίας. Ἐπομένως ἡ προστασία τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὡς ἀντικαταστήσασα τὴν βίαν, τὰς αὐτὰς ἔχει συνεπείας, ἀς καὶ αὕτη ἤθελεν ἔχει, ἂν ἐλάμβανε χώραν, ταῦτέστιν ὅπως ὁ βιαίως ἀποκρουσθεὶς τῆς νομῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, δύναται νὰ κινήτῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν του ἐντὸς ἑτους καὶ μιᾶς ἡμέρας, λογιζομένης ἀφ' ἧς ἀκαταμάχτος ὑπῆρξεν ἡ κατ' αὐτοῦ βία, καὶ ἄλλως δι' ἀγωγῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανορθωθῇ ἡ ἐξ αὐτῆς ζημία (Ν. 1. πρ. Π [43. 17] καὶ Ν. 1. πρ. Π. [43. 16]), οὕτω καὶ τῷ διὰ διατάξεως τοῦ Εἰρηνοδίκου κωλυθέντι τῆς νομῆς τοῦ κτήματος διάδικῳ ἀκέραιον ἐπιφυλάττειται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κινήσῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν του ἐντὸς.

πιοι των Πρωτοδικῶν ἐντὸς ἑτῶς καὶ ἡμέρας μιᾶς, λογιζομένων ἀφ' ἧς ἀνεπίδεκτος προσβολῆς δι' ἐνδίκου μέτρου κατέστη ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διάταξις, καὶ ἐπομένως ἡ ἐντεῦθεν ζημία νὰ ἐπαναρθῇ ἢ το δυνατόν μόνον δι' ἀγωγῆς προκαλούσης σύμφωνα πρὸς τὸ εἰρημένον ἀρθρ. 490 διεξαγωγῇ τῆς ὑποθέσεως ἀκριβοστέραν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὰ προειρημένα ἡ ἐνιαύσιος πρὸς κίνησιν τῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν προθεσμία ἀργεταὶ ἀπὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων διατάξεως τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδέσεως τῆς διατάξεως ταύτης. (452—1866).

4

Τὸ ἀρθρὸν 490 ἐδάφ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζον, ὅτι τὰ εἰρηνοδικεῖα δικάζουσι περὶ προσωρινῶν διατάξεων ὡς πρὸς παντοίας διαφορὰς ἀναγομένας εἰς τὴν διακατοχὴν, ἐπιφυλαττομένης τῆς περαιτέρω διεξαγωγῆς τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, δὲν ἀπαιτεῖ νὰ θεβαιῶται καὶ τὰ «κατεπεῖγον» ἵνα ἐπιληφῶσι τὰ εἰρηνοδικεῖα τοιούτων διαφορῶν. (414—1866).

5

Ἐκ τῶν συνδυασμένων ἀρθρῶν 490 ἐδάφ. 6 καὶ 627 τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτει ὅτι, τὰ εἰρηνοδικεῖα δικάζουσι μὲν περὶ προσωρινῶν διατάξεων ὡς πρὸς παντοίας διαφορὰς ἀναγομένας εἰς τὴν διακατοχὴν, ἀλλ' ἡ περαιτέρω διεξαγωγὴ τῆς δίκης ὑπάγεται εἰς τὰ πρωτοδικεῖα, καὶ αἱ περὶ τοιούτων προσωρινῶν μέτρων ἀποφάσεις γίνονται τὴν ἰσχὺν των διὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐκδίδεται ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ κατὰ τοῦ προκαλέσαντος τὴν προσωρινὴν διάταξιν. (96—1867).

Ὅσοι ἀπὸ τῶν ἀρθρῶν 490 καὶ 627 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐκτελέσει.

Τὸ ἀρθρὸν 186 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέπον εἰς ὠρισμένας πε-

ριπτώσεις τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἐκκλήσιν προθεσμίας, ἀποτελεῖ μὲν προδήλως ἐξαίρεσιν τῶν γενικῶν περὶ ἐκτελέσεως διατάξεων καὶ ἰδίως τῶν ἀρθρῶν 185 καὶ 856, δι' ὧν ὠρίσθη ὅτι ἐκτὸς τῶν προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτούσων ἐκτελεστέαι εἰς μόνον αἱ τελεσίδικαι ἀποφάσεις· ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται ὁρῶσι φητῶς (ἀρθρ. 867) μόνον τὴν κατὰ τῶν διαδίκων ἐκτέλεσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐναντίον τρίτων, οἵτινες μὴ ὄντες διαδίκαι ὑπεχρεώθησαν νὰ πράξωσι τι, καθόσον περὶ τῆς ἐναντίον τούτων ἐκτελέσεως διέλαθεν ὁ Νόμος εἰδικὰς ἐξαίρετικὰς διατάξεις ἐν ἀρθρ. 600 καὶ 869. Ἐπομένως ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν τελευταίων τούτων ἀρθρῶν δὲν ἐφαρμόζεται ποτὶς ἡ προαναφερθεῖσα τῶν γε-

νικῶν διατάξεων ἐξαίρεσις, τοῦτο μὲν διότι ὁ εἰδικὸς Νόμος εἶναι τοῦ γενικοῦ ἐπικρατέστερος, τοῦτο δὲ διότι ἐφαρμοζομένου τοῦ ἄρθρου 186 ἐπὶ τῆς ἐναντίον τρίτων ἐκτελέσεως καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐκπλήρωσις τῶν εἰδικῶν τύπων, οὗς ὁ Νόμος ἐξαιρετικῶς διὰ τῶν ἄρθρων 600 καὶ 869 διέγραφεν ὡς ἀπαραιτήτους πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις τρίτου. (401—1866).

ΠΡΟΤΑΣΙΣ.

11

Ἡ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ διαδικασία στηρίζεται εἰς τὴν ἐγγράφον προδικασίαν κατὰ τὰ ἄρθρα 158 § 1. τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δὲ κατὰ πρῶτον δύναται ὁ ἐνάγων νὰ κάμῃ νέας προτάσεις μόνον ἐὰν αὗται περιείχοντο σιωπηλῶς ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἰτησιν ἢ διάταξις δὲ αὕτη κανονίζουσα τὴν προσήκουσαν προπαρασκευὴν τῆς ὑποθέσεως πρὸς εἰσαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον εἶναι δημοσίας τάξεως, καθόσον ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀκριβῆ διανομὴν τῆς δικαιοσύνης. (325—1864).

12

Τὸ Ἐφετεῖον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν προτάσεις ὑποβληθείσας εἰς προγενεστέρας συνεδριάσεις. (2—1866).

13

Ἡ περὶ συμφηρισμοῦ πρότασις δὲν δύναται κατὰ πρῶτον ἐνῶπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ προταθῇ. (35—1866).

ΠΤΩΧΕΥΣΙΣ.

18

Κατὰ τὸ ἄρθρον 437 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ὡς πτωχεύσας θεωρεῖται ὁ ἔμπορος, ὅστις παύει τὰς πληρωμὰς του, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 441 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως ἀποφαίνεται παρὰ τοῦ ἐμποροδικείου, εἴτε ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ χρεώστου, εἴτε ἀφ' ἧς κλεισθῇ τὰς ἀποθήκας του, εἴτε ἀπὸ τῆς χρονολογίας ὅποιουδήποτε ἐγγράφου ἀποδεικνύοντος ἄρνησιν ἐκπληρώσεως ἢ πληρωμῆς ἐμπορικῶν ὑποχρεώσεων, καμίας ὅμως τῶν ἀνωτέρω πράξεων δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἐνάρξιν τῆς πτωχεύσεως, ἂν δὲν ἔγινε παύσις πληρωμῆς ἢ δηλοποίησις παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος. (401—1864).

19

Κατὰ τὰ συνδρασμένα ἄρθρα 441 καὶ 449 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, ἡ πτώχευσις δύναται νὰ κηρυχθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου, οὐ μόνον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὀριζομένῃ δηλοποιήσει τοῦ πτωχεύσαντος, ἀλλὰ καὶ ἀνευ τοιαύτης δηλώσεως ἐπὶ τῇ βάσει ἀπλῶς τῆς

κοινῆς περὶ τῆς πτωχεύσεως ἐρήμης, ἀρχεται δὲ ἡ πτώχευσις οὐχὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κηρυγτούσης αὐτὴν ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς ἣν ἡ ἀπόφασις δηλώνει τὴν ἐναρξιν αὐτῆς. (243—1865).

20

Κατὰ τὸ ἄρθρον 437 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, πᾶς ἔμπορος ὅστις παύει τὰς πληρωμὰς του θεωρεῖται ὡς πτωχεύσας, καὶ κοινοποιεῖ τοῦτο εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον (ἄρθρον 440 τοῦ αὐτοῦ Νόμου), εἰς ὃ ἀπόκειται κατὰ τὸ ἄρθρον 441 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ν' ἀπορραίσῃ περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐναρξέως τῆς πτωχεύσεως, τῆς δὲ ἐναρξέως ἡ ἐποχὴ προσδιορίζεται ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ χρεώστου, εἴτε ἀφ' ἧς κλείσθαι τὰς ἀποθήκας του, εἴτε ἀπὸ τῆς χρονολογίας ὁποιοῦνδήποτε ἐγγράφου, ἀποδεικνύοντος τὴν ἀρνησιν ἐκπληρώσεως, ἢ πληρωμῆς ἐμπορικῶν ὑποχρεώσεων. (66—1866).

21

Ὁ ὀρεϊλέτης πτωχεύσαντος πινος, ὡν συνάμα καὶ δανειστής αὐτοῦ. ἐὰν δὲν καταζητηθῇ κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς πτωχεύσεως ὑπὸ τῆς ομάδος νὰ πληρώσῃ, καὶ ἐὰν δὲν ἀναγγελθῇ εἰς τὴν ομάδα διὰ νὰ πληρωθῇ δύναται μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ πτωχεύσαντος ἐναγόμενος διὰ τὸ πρὸς τὸν ἀντικαταστηθέντα χρέος, τὸ πρὸ τῆς πτωχεύσεως παρηχθὲν ν' ἀντιτάξῃ εἰς αὐτὸν πρὸς συμφηρισμὸν τὴν ὡσαύτως πρὸ τῆς πτωχεύσεως κεκτημένην κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησιν. (284—1866).

22

Κατὰ τ' ἄρθρα 437 καὶ 441 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου θεωρεῖται μὲν ὡς πτωχεύσας ὁ ἔμπορος ὅστις παύει τὰς πληρωμὰς του, ἀλλ' ἡ ἀπλὴ ἀρνησις τῆς ἐκπληρώσεως ἢ πληρωμῆς ἐμπορικῶν ὑποχρεώσεων, δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἐναρξιν τῆς πτωχεύσεως, ἀν δὲν συνυπάρχῃ παύσις πληρωμῶν ἢ δὴλῳσις τοῦ ἐμποροῦ ὅτι παύει τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ. (300—1855).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

6

Τὸ 20 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου τούτου Β. Διατάγματος, ὀρίζουσι μόνον ὅτι θέλει διορίσει ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τριμελῆ ἐπιτροπὴν, ἥτις θέλει καταστρώσει ἀκριβῆ ὀνομαστικὸν κατάλογον κατὰ βαθμὸν καὶ ἀρχαιότητα τῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου Νόμου καὶ διατάγματος τεθέντων καὶ διατελούντων εἰσέτι εἰς ἀρχίαν ἀξιωματικῶν, διὰ νὰ ὁριθῇ ἐπομένως εἰς τίνα τῶν παρὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ διαληφθέντος Νόμου διχλαμδανομένων κατηγοριῶν ὑπάγονται οἱ διαληφθέντες

ἀξιωματικοί, οὐδαμοῦ δὲ ὁ προμνημονευθεὶς Νόμος καὶ τὸ διάταγμα ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν Κυβερνήσιν νὰ καλῇ εἰς ἐνέργειαν τοὺς πρὸ τοῦ Νόμου τούτου τεθέντας ἐκτὸς ἐνεργείας ἀξιωματικούς (77—1864).

7

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου, οἱ τιθέμενοι εἰς ἀργίαν ἕνεκα διαλύσεως σώματος, καταργήσεως θέσεως ἢ ἐπανόδου ἐξ αἰχμαλωσίας ἀξιωματικοὶ ἀναλαμβάνουσι τὸ ἥμισυ τῶν χρευσουσῶν θέσεων τοῦ βαθμοῦ των, εἰ δ' ἀνῆκουσιν ὄπλον, ἀνκαλοῦμενοι εἰς ἐνέργειαν κατὰ λόγον ἀρχαιότητος. Ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὁ ἐν ἀργίᾳ διατελὼν ἀξιωματικὸς διὰ τινὰ τῶν μνησθεισῶν τριῶν αἰτίων, ἅμα χρεύσεται δύο θέσεις τοῦ βαθμοῦ του εἰς τὸ ὄπλον του καὶ εἶναι αὐτὸς ἀρχαιότερος τῶν λοιπῶν ἐν ἀργίᾳ ἰσοζήτῳ ἀξιωματικῶν, ἀποκτᾷ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἐνέργειαν ἀπ' οὐδενὸς ἄλλου περιστατικοῦ ἐξαρτώμενον. (281—1864).

8

Τῶν συναξιαύχων ἀξιωματικῶν τῆς φάλαγγος αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ ἔχουσι δικαίωμα πρὸς ἀπόλαυσιν συντάξεως, ἢ προικοδοτικοῦ ἀντὶ ταύτης γραμματίου, τὰ μὲν ἄρρενα μέχρι οὗ γίνωσιν ἐνήλικα, τὰ δὲ θήλεα μέχρι οὗ ἀποκατασταθῶσι (ἄρθρ. 20 τοῦ περὶ συντάξεως τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς Νόμου), καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα αὐτὸ δὲν εἶναι ὑπόχρεα τὰ ὀρφανὰ ταῦτα νὰ ἐνασκήσωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας αὐτοῦ διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητος αὐτῶν. (194—1835).

9

Κατὰ τὸ ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1852 Β. Διάταγμα περὶ κανονισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ δὲν εἶναι ἄκυρος ὁ ἄνευ ἀδείας τῆς στρατιωτικῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς γενόμενος γάμος ἀξιωματικοῦ, διότι τὸ ἄρθρον 234 τοῦ εἰρημένου κανονισμοῦ, ὅπερ ἐπικαλεῖται τὸ ταμεῖον τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, καὶ ὅπερ κανονίζει τὰ περὶ νυμφεύσεως τῶν ἀξιωματικῶν, διαλαμβάνει μὲν, ὅτι οὐδεὶς στρατιωτικὸς δύναται νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον ἄνευ ἐδικῆς περὶ τούτου ἀδείας, ἀλλὰ, οὔτε κηρύττει ἄκυρον τὸν ἄνευ ἀδείας γενόμενον γάμον ἀξιωματικοῦ, οὔτε στερεῖ τὸν τελέσαντα τοιοῦτον γάμον ἀξιωματικὸν τῶν δυνάμει τῶν κειμένων νόμων κεκτημένων δικαιομάτων. (231—1865).

10

Δι' μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ πηγάζουσαι σχέσεις, δὲν διέπονται ἀπὸ τὰς περὶ συναλλαγμάτων ἀρχάς, ἀλλὰ ρυθμίζονται ἐιδικῶς ὑπὸ τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου, τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ δια-

τάγματος καὶ τοῦ κανονίζοντος τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατοῦ ἑτέρου διατάγματος, ἐπὶ δὲ τῆς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τοῦ εἰς ἀργίαν τιθεμένου ἀξιωματικοῦ, οὐδεμίαν τοῦ ἐιδικοῦ τούτου Νόμου διάταξιν ἀπαιτεῖ ὥς ἀναγκαίαν τὴν ἀμεσὸν πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν κοινοποιῆσιν τοῦ περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης διατάγματος· ἀπεναντίας ὁ παράτεθεις Νόμος ἀπαιτήσας τὴν ἀμεσὸν κοινοποιῆσιν ῥητῶς καὶ ἐξαιρετικῶς μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ διατάγματος, ἵνα ὁ παραιτηθεὶς ἀξιωματικὸς ἀπαλλαχθῇ ἐντελῶς τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ ὑποχρεώσεων, δὲν ἐθεώρησε προδήλως ἀναγκαίαν τὴν αὐτὴν κοινοποιῆσιν ἐπὶ τῆς ἀπλῆς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τοῦ εἰς ἀργίαν τιθεμένου ἀξιωματικοῦ, ὅς τις καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην ὑπόκειται οὐχ ἥττον εἰς τὰς περὶ τάξεως καὶ ὑποταγῆς διατάξεις (ἄρθρ. 37 τοῦ Νόμου), ἀλλ' ἠρκέσθη εἰς τὴν διὰ τῆς ἡμερησίας διαταγῆς ὑπὸ τοῦ κανονίζοντος τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατοῦ διατάγματος (ἄρθρ. 144) ὀριζομένην κοινοποιῆσιν, διότι δι' αὐτῆς πάντες οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικοὶ νομίμως θεωροῦνται λαβόντες γνῶσιν πάσης πρὸς τὸ σῶμα ἢ τὴν ἀμέσως προϊσταμένην αὐτῶν ἀρχὴν κοινοποιηθείσης διαταγῆς, καθόσον ὡς ἐκ τῆς καταστάσεώς των (ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου) ὀρεῖσονται οὗτοι νὰ διατελῶσι παρὰ τῇ στρατιωτικῇ αὐτῶν σώματι ἢ νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν διωρίσθησαν τυχόν ἐιδικὴν θέσιν (ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς ἀδείας ἀπομακρύνσεως, ἥτις ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει) καὶ διότι κυρίως δι' αὐτῆς τῆς κοινοποιήσεως γενομένης εἰς ἐπὶ τόσον ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν συνηγμένων ἐν κύκλῳ (ἄρθρ. 144 καὶ 147), ἐπέρχεται ἀμεσὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν περιεχομένων διατάξεων, καθ' ὅλας τὰς πρὸς τὸν στρατὸν σχέσεις των, καθόσον ἕκαστος στρατιωτικὸς ὀρεῖται ἕκτοτε ὡς πρὸς τὸν κλάδον τῆς ὑπηρεσίας τοῦ νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὰ κοινοποιηθέντα καὶ νὰ ρυθμίσῃ κατ' αὐτὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειάν του. (249—1863).

11

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου, ἡ ὑπὲρ τὰ τρία ἔτη ἐν ἀργίᾳ παράδοσις, εἶναι μία τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ ἀξιωματικὸς τίθεται εἰς ἀπόταξιν, ἀλλὰ δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν διὰ τὸ τριετὲς τοῦτο διάστημα, ἂν παρανόμως διέμεινεν ἐν ἀργίᾳ, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχωσιν αἱ περιπτώσεις τῆς ἐνεκα πειθαρχικῶν λόγων κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον, συνδυασμένον μετὰ τὸ ἄρθρ. 5, τελευταίαν περίπτωσιν, καὶ ἄρθρ. 8 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἀπελύσεως ἢ προκαίρου παύσεως ἀπὸ τῆς θέσεως. (45—1866).

12

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 περὶ κατὰστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου οἱ ἐν ἀρχῇ ἕνεκα διαλύσεως σώματος, καταργήσεως θέσεως, ἢ ἐπικνήδου ἐξ αἰχμαλωσίας διατελοῦντες ἀξιωματικοὶ ἀναλαμβάνουσι τὸ ἥμισυ τῶν χρευνουσῶν τοῦ βαθμοῦ τῶν θέσεων εἰς ᾗ ἀνήκουσιν ὄπλον, ἢ δὲ εἰς ἐνέργειαν ἀνάκλησις αὐτῶν γίνεται κατὰ λόγον ἀρχαιότητος, ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι ὁ μὴ ἀνακληθεὶς εἰς ἐνέργειαν ἀξιωματικὸς, καθ' ἃς περιπτώσεις ἡ ἀρχαιότης αὐτοῦ τῷ ἐδίδε πρὸς τοῦτο δικαίωμα, δύναται νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀποζημίωσιν δι' ἣν ὑπέστη ζημίαν. (45—1866).

13

Ὁ ΧΕ'. Νόμος περὶ μεταθέσεως εἰς ἀποστρατεῖαν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ μονίμου στρατοῦ τῶν ὑπηρετησάντων κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ὀρίζει, ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ, οἱ ἀποκτήσαντες τὸ δικαίωμα τῆς ἀποστρατείας, κατὰ τὸν ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1852 περὶ συντάξεως τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς Νόμον, καὶ συμπληρώσαντες δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των εἰς τὸν τελευταῖον βαθμὸν, δύνανται δι' αἰτήσεώς των νὰ τεθῶσιν εἰς ἀποστρατεῖαν προδιβιζόμενοι εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν καὶ ἀπολαύοντες τῆς συντάξεως τοῦ βαθμοῦ τούτου. (95—1866).

14

Διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1854 Β. Διατάγματος, διαταχθείσης τῆς τε διαλύσεως τῶν ὁκτῶ ταγμάτων τῆς ὀροφυλακῆς, καὶ τῆς συστάσεως τριῶν ταγμάτων τῶν ἀκροβολιστῶν, διατάχθη συγχρόνως διὰ τοῦ ἀρθρ. 16 τοῦ προμνησθέντος διατάγματος 1) ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε ὁκτῶ ἐλαφρὰ τάγματα τῆς ὀροφυλακῆς συγχωνευόμενα βαθμικῶς θέλουσιν σχηματίσει τ' ἀνωτέρω τρία τάγματα τῶν ἀκροβολιστῶν, 2) ὅτι ἅπαντες οἱ ἀποτελοῦντες μέρος εἰς τὰ εἰρημένα ὁκτῶ ἐλαφρὰ τάγματα ἄνδρες, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰ σχηματιζόμενα τρία τάγματα τῶν ἀκροβολιστῶν θέλουσιν γίνει δεκτοί.

Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων ἐξάγεται ὅτι οἱ τῶν διαλυθέντων ὁκτῶ ταγμάτων τῆς ὀροφυλακῆς ἀξιωματικῶν, ἐδικαιοῦντο, (ἂν εἶχον τ' ἀπικτούμενα προσόντα καὶ συγκατετίθεντο) νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰ σχηματιζόμενα τρία τάγματα τῶν ἀκροβολιστῶν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν εἰρημένων ταγμάτων καὶ τῆς εἰς αὐτὰ πραγματικῆς κατατάξεως αὐτῶν δὲν ἐδικαιοῦντο νὰ λαμβάνωσι τὸν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τῶν πεζικῶν ταγμάτων τῆς γραμμῆς χορηγούμενον μισθὸν, καθ' ὅσον οὐδὲν περὶ τούτου διέλαβε τὸ προμνησθὲν ἀρθρον.

Ἡ τοιαύτη δ' ἐρμηνεία τοῦ προμνησθέντος Διατάγματος ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, μὴ οὕτως ἐρμηνείας τῆς αὐτοῦ συγχωνεύσεως τῶν δια-

λυθέντων ὁκτὼ ταγμάτων τῆς ὁροφυλακῆς εἰς τὰ τρία σχηματιζόμενα τῶν ἀκροβολιστῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου 1854 καὶ 9 Ἀπριλίου 1855 ὑπουργικῶν διαταγῶν (αἵτινες ἐγκριθέναι διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1856 Διατάγματος καθίστανται ἰσχυραὶ καὶ ὑποχρεωτικαί) ἐνεκρίθη ἡ σύστασις ἐπικουρικῆς χωροφυλακῆς εἰς προσωρινὴν τοποθέτησιν ἀξιωματικῶν τινῶν ἐκ τῶν διαλυθέντων ταγμάτων τῆς ὁροφυλακῆς, καὶ διετάχθη, οἱ κατατασσόμενοι εἰς τὴν ἐπικουρικὴν χωροφυλακὴν νὰ λαμβάνωσι τὸν μισθόν, ὃν εἶχον, μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς εἰς αὐτὴν κατατάξεώς των, τούτέστι τὸν μισθὸν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὁροφυλακῆς. (128 — 1865).

15

Ὁ ἀπὸ 28 Μαΐου 1859 Νόμος περὶ αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν ἀξιωματικῶν τῆς γραμμῆς καὶ τινῶν ἄλλων ῥητῶς ὀνομαζομένων σωμάτων, οὐδὲν διέλαθε περὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐπικουρικῆς χωροφυλακῆς, ἐπομένως ὁ καταταχθεὶς εἰς τὴν ἐπικουρικὴν χωροφυλακὴν καὶ λαμβάνων κατὰ τὰ προακτεθέντα τὸν μισθόν, ὃν εἶχε μέχρι τῆς κατατάξεώς του, ὡς ἀξιωματικὸς τῆς ὁροφυλακῆς, δὲν ἐδικαιούτο νὰ λαμβάνῃ τὸ πέραν αὐτοῦ, καθόσον μόνον οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν σωμάτων, περὶ ὧν ῥητῶς διέλαθεν ὁ προμνησθεὶς Νόμος ἢ ἄλλος τις εἰδικός, ὡς τῆς 29 Μαΐου 1859 περὶ τῆς μισθοδοσίας τῆς χωροφυλακῆς, δικαιούνται ν' ἀπαιτήσωσι τὴν δι' αὐτῶν αὐξήσιν τῆς μισθοδοσίας, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἔχοντες μὲν μὲ αὐτοῦς τὸν αὐτὸν βαθμὸν, μὴ ἀνήκοντες δὲ εἰς οὐδὲν τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ περὶ ὧν διέλαθεν ὁ προμνησθεὶς Νόμος. (128 — 1866).

16

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ κατατάξεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου τῆς 7 Μαρτίου 1851, ὁ Βασιλεὺς ἀποφαρίζει περὶ τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεως τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικοῦ ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, στηριζομένη ἐπὶ δικαιολογητικῶν ἐκθέσεων τῆς ἀρμοδίας στρατιωτικῆς ἀρχῆς, ὅθεν ἐπεται ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τίθεται ἐν ἀργίᾳ ὁ ἀξιωματικὸς εἶναι καθαρῶς κυβερνητικὸν ἐξηρημένον τῆς δικαστικῆς δικαιοδοσίας, τὰ δὲ δικαιολογητικὰ ἐγγράφα χρησιμεύουσιν ἀπλῶς ὡς ἀποδεικτικὰ μέσα πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ ὑπουργοῦ καὶ δὲν ἀποτελοῦσι τύπον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πράξεως διατεταγμένον, διότι οὔτε ὑπὸ τοῦ Νόμου διατάσσεται ἡ ἀκύρωσις, οὔτε κηρύσσονται ὑποχρεωτικὰ διὰ τὸν ὑπουργόν, ὥστε οὔτε νὰ μὴ δύναται ἐναντίον τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν ὑποδεστέρων στρατιωτικῶν ἀρχῶν νὰ προκαλέσῃ τὴν εἰς ἀργίαν μεταθέσιν ἀξιωματικοῦ ἀλλ' οὔτε ἡ ἔλλειψις τῶν δικαιολογητικῶν ἐκθέσεων, οὔτε τὸ πλεῖστον αὐτῶν χορηγοῦσιν εἰς τὸν εἰς ἀργίαν μετατεθέντα

ἀξιοματικὸν κατὰ τοῦ δημοσίου δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τὰ δικαστήρια πρὸς ἀποζημίωσιν, καθόσον ἡ τῆς ἐνεργείας θέσις τοῦ ἀξιοματικῷ δὲν εἶναι κεκτημένον δικαίωμα δι' αὐτὸν ὡς τὸ τοῦ βαθμοῦ, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τεθῇ ἐκτὸς αὐτῆς, ἐξ ἐναντίας, ὡς ἂν ἐξετέθη, ὁ Νόμος δίδει εἰς τὸν Βασιλέα τὴν ἐξουσίαν νὰ θέτῃ τὸν ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιοματικὸν εἰς ἀργίαν ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ ὑπευθύνου ὑπουργοῦ. (152 — 1866).

17

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 20 τῆς 7 Μαρτίου 1851 περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου αὐτοῦ καὶ οἱ ἕως τότε ἐκτὸς ἐνεργείας διατελοῦντες ἀξιοματικοὶ ὑπὸ διαφόρους τίτλους, οἷον ἀργίας, ἐκτὸς ἐνεργείας καὶ διαθεσιμότητος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1852 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ αὐτοῦ Νόμου Β. Διατάγματος ἀπαιτεῖται νὰ ὁρισθῇ κατὰ τοὺς ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένους τύπους εἰς τινὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Νόμου ἐνδιελαμβανομένων κατηγοριῶν, οὗτοι ὑπάρχοντες, καὶ νὰ καταστρωθῇ ἀκριβῶς ὀνομαστικὸς κατὰλογος αὐτῶν, κατ' ἀριθμὸν καὶ ἀρχαιότητα, καὶ νὰ δικταχθῶσιν ἀκολουθῶν· τὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὁρισθέντα, ὥστε ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω 28 καὶ 38 ἄρθρων προκύπτει ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ εἰρημένου Νόμου διατεταγμένη εἰς ἐνεργείαν ἀνάκλησις τῶν πρὸ αὐτῶν τοῦ Νόμου ἐκτὸς ἐνεργείας διατελούντων ἀξιοματικῶν, γίνεται αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀνευ αἰτήσεως αὐτῶν. (153 — 1866).

18

Ὅταν ἐπιδιώκηται ἀνθρώποις ζημία ἀν αὕτη παρήχθῃ ἐπὶ προὑπαρχουσῶν μεταξὺ τῶν διαφερομένων ἐνοχικῶν ἢ αἰνεῖ ἐνοχικῶν σχέσεων, καὶ οὐχὶ διὰ πράξεω, ἐκτὸς πάτης ταιαύτης σχέσεως ἐκτελεσθείσης, τότε ἐφαρμόζονται αἱ κανονίζονται τὴν ἐκ τῆς παραβίασεως ἐνοχικῆς σχέσεως ζημίαν διατάξεις, εἴτε τοῦ συναλλάγματος, ὡς ἰδιαιτέρου Νόμου τῶν συναλλαττομένων, ἐὰν ὑπάρχωσιν (ἐν αὐτῷ ῥητῶς ὁρισμένα, εἴτε ἐν αἰωπῇ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τοιοῦτου συναλλάγματος Νόμου) προκειμένου δὲ ἐνταῦθα περὶ ζημίας ἐκ στερήσεως μετῶν ἀξιοματικῶν, ἢ τῆς στερήσεως ζημία προέρχεται ἐκ τῆς ἀθετήσεως προὑπαρχούσης ἐνοχικῆς σχέσεως εἰς μισθώσεως ὑπηρεσιῶν μεταξὺ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἀξιοματικοῦ ὑπαγομένης εἰς τοὺς ὅρους τοῦ κανονίζοντος τὰς ἀμοιβαίας ἐνοχίας τοῦ τε ἀξιοματικοῦ καὶ τοῦ Κράτους στρατιωτικοῦ Νόμου, ἀντὶ συναλλάγματος ἰδιαιτέρου μὴ ὁρίζοντος δὲ τοῦ Νόμου τούτου τὰς ζημίας ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως ἐν

μέρους του Κράτους, επερχεται ἡ εφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν κοινοῦ Νόμου. Κατὰ δὲ τὸν Νόμον τούτον, ὅταν ὁ μισθώσας τὴν ὑπηρεσίαν ἐτέρου ἐπὶ ὠρισμένῳ χρόνῳ (ἐνταῦθα δὲ εἴς ὅσον διαρκεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀξιοματικοῦ) αὐθαριέτως ἐμποδίσῃ ὥπωςδῆποτε τὴν περὶ τούτου ἐκτέλεσιν τῆς ἐκμισθωθείσης ὑπηρεσίας, οὗτος ἔχει πρὸς ἀποζημιώσιν τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τοὺς κανονισμένους μισθοὺς, καίτοι μὴ ἐκδουλευθέντας ὑπ' αὐτοῦ (Ν. 38 ἐν ἀρχῇ Πανδ. (19) καὶ Ν. 24. Πανδ. (35. 1), ἐκτὸς ἂν παρέχῃ ἄλλην ὑπηρεσίαν καλύψασαν τὴν ζημίαν ταύτην (Ν. 19. § 2. Πανδ. (19. 2), τοῦτο δὲ ἀποφασίσας ἤδη κατὰ Νόμον ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Γ. Βρονταμίτου δικασθέντος διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως νὰ λάβῃ τὸ ὑπερβάλλον ποσὸν μεταξύ τοῦ μισθοῦ τοῦ λαχαγοῦ α. τάξεως ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ λαχαγοῦ α. τάξεως ἐν ἀργίᾳ, ἀφ' ἧς τὸ δημόσιον ὀφείλον νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν ἐκ τῆς ἐν ἀργίᾳ καταστάσεως εἰς τὴν τῆς ἐνεργείας δὲν ἐπραξε τοῦτο, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐκ τῆς ἰδίας αἰτήσεως ταύτης καθυστέρησιν τῶν μισθῶν καὶ τὸ ἐκ ταύτης γεννηθὲν ζήτημα τῶν τόκων, ὁ αὐτὸς Νόμος προνοεῖ ὅτι ἡ ἀπλὴ καθυστέρησις τῶν μισθῶν δὲν γεννᾷ δικαίωμα εἰς τόκους (ἂν ῥητῶς τοῦτο δὲν συνειρηγίη), ἀλλὰ μόνον ἡ διὰ μνηύσεως ἢ ἀπρκτησεως ἀποτελεσθεῖσα ὑπερμερία τοῦ ὀφειλέτου. (Ν. 17. § 4. Πανδ. (22. 4) Ν. 32 ἐν ἀρχῇ Πανδ. αὐτόθι Ν. 127. Πανδ. (45. 1). (231—1866).

19

Τὸ ἀρθρ. 5. τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιοματικῶν Νόμου ἐπιφέρει τὴν εἰς ἀργίαν μετάθεσιν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιοματικοῦ ἕνεκα χρονίου νοσήματος· τῆς εἰς ἀργίαν δὲ μεταθέσεως τοῦ ἀξιοματικοῦ κατὰ πάσας τὰς περιπτώσεις, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης, τὴν ἀπόφασιν ἐπαφυλάξατο ὁ βασιλεὺς εἰς ἐκὺτὴν διὰ τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1852, διαγράψας συγχρόνως διὰ τῶν ἐπομένων ἀρθρῶν διατυπώσεις· τινὰς εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς περὶ τῆς προπαρσκευῆς τῆς εἰς αὐτὸν προτάσεως περὶ τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεως· εἰς οὐδένα δὲ περιορισμὸν κατὰ τοῦτο ὑποβάλλει τὴν βασιλικὴν ἀπόφασιν ὁ εἰρημένος περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιοματικῶν νόμος ἐν τοῖς ἀρθρ. 4—3 ὡς πρὸς τὴν ἕνεκα χρονίου νοσήματος εἰς ἀργίαν μετάθεσιν, ὥστε νὰ προκύπῃ ἐκ τῆς βασιλικῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως, παράδοσίς τις τοῦ Νόμου αὐτοῦ, ἐπομένως αἱ διατυπώσεις αἱ διαγράψωσι τὰ ἀρθρα 9—12 τοῦ διαλεφθέντος διατάγματος, ἀφορῶσιν ἀπλῶς τὰς ἐνεργείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς τὰς κρινομένας κατὰ τὸ διάταγμα αὐτό, ἀναγκαίως πρὸς ἐκδοσιν τῆς βασιλικῆς ἀποφάσεως, ἡγοῦν τὰς ἀναγκαίας ἐνα πεισθῇ ὁ βασιλεὺς καὶ ἐποφασίσῃ τὴν εἰς ἀργίαν ἕνεκα χρονίου νοσήματος μετάθεσιν τοῦ

ἀξιωματικοῦ. Ὅθεν ἔπεται ὅτι τὰ τακτικά Δικαστήρια δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῶσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἂν κατὰ τὴν ἐνέργειάν της ταύτην ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ συνεμορρώθῃ ἀκριβῶς μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 9—12 τοῦ Διατάγματος, διότι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἀνετίθη εἰς τὴν ἐξουσίαν ὅλης τῆς κυβερνητικῆς ἀρχῆς. (§218—1866).

20

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 12, 15 καὶ 16 τοῦ Νόμου ΧΝΕ', περὶ στρατιωτικῶν προβιβασμῶν ἐξάγεται ὅτι ἐκ τῶν χρεουσιῶν θέσεων ἀνθυπολοχαγῶν, ὑπολοχαγῶν καὶ λοχαγῶν ἀπονέμονται ἐν ἐκάστῳ ὅπλῳ στρατιωτικῷ σώματι ἡ κλάδι, τὰ μὲν δύο τρίτα κατ' ἀρχαιότητα, τὸ δὲ ἕτερον τρίτον κατ' ἐκλογὴν εἰς τοὺς ἀνθυπασπιστάς, ἀνθυπολοχαγοὺς καὶ ὑπολοχαγοὺς, ὅτι ἡ ἀρχαιότης αὕτη εἶναι ἡ τοῦ βαθμοῦ ὃν κατέχει ὁ προβιβαστέος (αρ. 16) καὶ ὅτι τὸ ἐκ τῆς ἀρχαιότητος δικαίωμα τοῦ προβιβασμοῦ κατ' οὐδὲν διὰ διατάγματος δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ (ἀρθρ. 15). (339—1866).

21

Τ' ἀρθρα 27 καὶ 99 τοῦ Συντάγματος τοῦ ἔτους 1844 ἐνῶ ὀρίζουσιν ἀφ' ἐνός ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ ἀξιωματικοὶ δὲν στεροῦνται τοῦ βαθμοῦ των, εἰμὴ ὅπως καὶ ὅταν ὁ Νόμος διατάττῃ, ἀφ' ἑτέρου καθυστεροῦσι δικαίωμα πλήρως εἰς τὴν Βασιλικὴν ἐξουσίαν ν' ἀποφανθῇ περὶ τῶν διορισμῶν καὶ παύσεων εἰς τὰς δημοσίους θέσεις ὅθεν τὰ προμνησθέντα ἀρθρα καθῶς καὶ οὐδεμίᾳ ἄλλῃ διάταξις Νόμου δὲν ἐκώλυσαν τὴν ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ εἰρημένου συντάγματος Κυβερνήσιν νὰ θέττῃ εἰς ἀργίαν τὸν ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικόν, διότι ὁ εἰς ἀργίαν τιθέμενος δὲν στερεῖται τοῦ βαθμοῦ του, καὶ διότι ἡ ἐκ τῆς ἐνεργείας εἰς τὴν ἀργίαν μετὰθεσις ἀξιωματικοῦ, ἀφορώσα ἀπλῶς τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἦν δικαίωμα καθαρῶς διοικητικόν, ἐξασκούμενον παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὥσπερ εἶναι καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 Νόμου περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν, ὅστις ἀναθίττει εἰς τὸν Βασιλέα τὴν ἐξουσίαν τῆς εἰς ἀργίαν μετὰθεσεως ἐπὶ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ, αἰτιολογουμένη ἐπὶ διοικητικῶν πληροφοριῶν, δυναμένων νὰ σχηματίσωσι τὴν τοῦ Βασιλέως πεποίθησιν. (§19—1866).

22

Διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Αὐγούστου Β. διατάγματος ἀπερασίσθη ἡ διάλυσις τῶν ὀκτὼ ταγμάτων τῆς ὀροφυλακῆς καὶ ἡ σύστασις τριῶν ταγμάτων τῶν ἀκροβολιστῶν, διατάχθη δὲ συγχρόνως ὅτι τὰ διαλυθέντα ὡς εἴρηται ὀκτὼ ἐλαφρὰ τάγματα συγχωνεούμενα εἰς τὴν δὲν θέλουν σχηματίσει τὰ τρία τάγματα τῶν ἀκροβολιστῶν, ἀ-

παντες δὲ οἱ ἀποτελοῦντες τὰ διαλυόμενα τάγματα ἄνδρες νὰ καταταχθῶσιν ἐν τῷ ἐπιθυμοῦν εἰς τὰ συστηθησόμενα τρία τάγματα τῶν ἀκροβολιστῶν ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων ἐξάγεται ὅτι οἱ τῶν διαλυομένων ταγμάτων τῆς ὀροφυλακῆς ἀξιωματικοὶ ἐδικαιούντο, ἐὰν εἶχον τ' ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ συγκατετίθεντο νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰ σχηματιζόμενα τρία τάγματα τῶν ἀκροβολιστῶν, ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἦτοι πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν εἰρημένων ταγμάτων, καὶ τῆς εἰς αὐτὰ πραγματικῆς κατατάξεως αὐτῶν, δὲν εἶχον οὗτοι δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι τὸν εἰς τοῦ ἀξιωματικοῦ τῷ πεζικῶν ταγμάτων τῆς γραμμῆς χορηγούμενον μισθόν, καθόσον οὐδὲν περὶ τούτου περιεῖχε τὸ μνησθὲν διάταγμα, τοῦτο δὲ ἐστὶ μᾶλλον ἐνισχύετο καὶ ὥς ἐκ τοῦ ὅτι μὴ οὕσης ἐρικτῆς τῆς ἀμέσου συγχωνεύσεως τῶν διαληφθέντων ὁκτὼ ταγμάτων τῆς ὀροφυλακῆς, καὶ τῆς συστάσεως τῶν τριῶν ταγμάτων τῶν ἀκροβολιστῶν, ἀπερασίσθη διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Β. Διτάγματος τῆς 30 'Ιουλίου 1856 ἐπικυρωθεῖσων ὑπουργικῶν διαπαγῶν τῆς 28 Δεκεμβρίου 1854 καὶ 9 'Απριλίου 1855, ἡ σύστασις ἐπικουρικῆς χωροφυλακῆς πρὸς προσωρινὴν τοποθέτησιν ἀξιωματικῶν τινῶν ἐκ τῶν διαληφθέντων ἤδη ὁκτὼ ταγμάτων τῆς ὀροφυλακῆς, διαταχθέντος ἵνα οἱ κατατασσόμενοι εἰς τὴν ἐπικουρικὴν χωροφυλακὴν νὰ λαμβάνωσι τὸν μισθόν, ὃν εἶχον μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς εἰς αὐτὸν κατατάξεώς των, τούτεστι τὸν μισθόν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὀροφυλακῆς. (162—1866).

23

Συνεπεῖα τῶν ἀπὸ 1 'Ιανουαρίου 1838 καὶ 16 'Οκτωβρίου 1856 Νόμων περὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος, τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ τελευταίου τούτου Νόμου Βασιλ. διάταγμα τῆς 24 'Οκτωβρίου 1856 μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν τεσσάρων τετραρχιῶν τῆς φάλαγγος ἐπαμύεν εἰς ἀπερίριστον ἀδείαν μὲ τὴν ἀπολαβὴν τοῦ πλήρους μισθοῦ τῶν ἐντὸς τοῦ 'Ελληνικοῦ Κράτους, ἀπαντας τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος, ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ ἂν θεωρηθῇ ἀναγκαῖα ἡ παρουσία τῶν ἀξιωματικῶν τούτων εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὃ ἀνακαλῶνται μέρος ἐξ αὐτῶν ἢ ἅπαντες ὁμοῦ ἐκ τῆς ἀδείας των· τούτου δὲ δοθέντος ἤρχισαν ἑκτοτε εἰς ἐνέργειαν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος νὰ διατελῶσιν ἐν ἀδείᾳ. (473—1866).

24

Κατὰ τὸ 5 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 Νόμου περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ τίθεται εἰς ἀργίαν ὁ ἀξιωματικὸς μόνον ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῷ προσδιοριζομένων αἰτιῶν καὶ κατὰ τὸ 7 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Νόμου, οἱ ἐν ἀργίᾳ ἕνεκα διαλύσεως σώματος κλπ.

διατελούντες αξιωματικοὶ ἀνακαλοῦνται εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὴν δι' αὐτοῦ προσδιοριζομένην σειράν, τὸ αὐτὸ δὲ πράττεται καὶ περὶ τῶν πρὸ τοῦ Νόμου αὐτοῦ διατελεσάντων ἐκτός ἐνεργείας αξιωματικῶν ὑπὸ διαφόρους τίτλους, δυνάμει τοῦ 20 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἀλλ' ὅπως ὁρίσθη εἰς τινὰ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 μνημονευομένων κατηγοριῶν ὑπάγονται οἱ πρὸ τοῦ Νόμου αὐτοῦ τεθέντες ὑπὸ διαφόρου λόγου, καὶ εἰσέτι διατελούντες εἰς ἀργίαν αξιωματικοί, πρέπει νὰ διακριθῇ τριμελὲς ἐπιτροπὴ ἣτις ὀφείλει νὰ καταστρώσῃ ἀκριθεὶς ὀνομαστικὸν κατάλογον αὐτῶν κατὰ βαθμὸν καὶ ἀρχαιότητα, καὶ ὑποβάλλῃ αὐτὸν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, τὴν δὲ ἐπιτροπὴν διορίζει ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, δυνάμει τοῦ 38 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1852 Β. διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ εἰρημένου Νόμου, οὐχὶ κατ' αἴτησιν τῶν εἰς ἀργίαν διατελούντων, ἀλλ' ἐξ ἐπαγγέλματος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου, ὡς γίνεται πρὸδῆλον ἐξ αὐτοῦ τοῦ 38 ἄρθρου τοῦ διατάγματος. (211—1867).

25

Κατὰ τὸ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1841 Β. διάταγμα, δι' οὗ συνέστησαν εἰς νέαι θέσεις ὑποστρατήγων καὶ ὠρίσθη, ὅτι ὁ μισθός, ὃν ὀφείλουσιν ἀπολαμβάνει οἱ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον προοιδιαζόμενοι συνταγματάρχαι αὐξάνει κατὰ χιλίας διακοσίας δραχμὰς ἐτησίως, ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς διάταγμα περὶ τοποθετήσεως εἰς μίαν τῶν θέσεων τούτων, καὶ ὅτι τὸ ἐπιρρίθιον αὐτὸ δὲν δίδεται αὐτοδικαίως εἰς τοὺς εἰς ἀρχαιοτέρους ὑποστρατήγους. (235—1867).

26

Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ Θ'. ψήφισματος τῆς ἐν Ἀθήναις Β'. ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ὃ πληρεξούσιος Χ. Ζαμπρακάκης ὑπέβαλε τροπολογίαν καθ' ἣν οἱ μετὰ τὴν νέαν τοποθέτησιν τῶν αξιωματικῶν εἰς τὰ διάφορα ὅπλα καὶ σώματα τοῦ στρατοῦ ἐκτός τῶν τάξεων αὐτῶν μένοντες αξιωματικοί, ἤθελον διατηρεῖ τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν αξιωματικῶν Νόμου ἀπορρέον δικαίωμα τῆς ἀνακλήσεως αὐτῶν εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἀναλαμβάνοντες τὸ ἕμισυ τῶν χηρευσθῶν θέσεων τοῦ βαθμοῦ τῶν εἰς ὃ ἀνέκουσιν ὅπλον κατ' ἀρχαιότητα, ἀλλ' ἡ Συνέλευσις ἀπέρριψε τὴν τροπολογίαν ταύτην καὶ παρεδέχθη τὸ ψήφισμα ἀπαράλλακτως ὡς ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, κατὰ δὲ τὸ ψήφισμα τοῦτο, ὅπως αὐτὸ εἶπει, οἱ ἐκτός τῶν τάξεων μένοντες αξιωματικοί, περὶ ὧν εἰδικῶς αὐτὸ τὸ ψήφισμα ὁρίζει, τίθενται εἰς ἀργίαν, διατηροῦντες τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν καὶ λαμβάνοντες τὰς τῆς ἀργίας ἐνέκον διὰλλοισιν σώματος ἀποδοχάς, ὥστε καθίσταται πρὸδῆλον ὅτι οἱ τοιοῦτοι αξιωματικοὶ ἔχουσιν

τες δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι τὰς ἀποδοχὰς ἀρχίας, ὡς λαμβάνουσιν οἱ ἔνεκα διαλύσεως σώματος τεθέντες εἰς ἀρχίαν ἀξιωματικοί, καὶ προσέτι διατηροῦντες τὴν ἀρχαιότητα, δὲν διατελοῦσιν ὅμως εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὸ ἥμισυ τῶν χρευσουσῶν θέσεων κατὰ ἀρχαιότητα δυνάμει τοῦ ρηθέντος 7 ἄρθρου, τοῦ ὁποίου ἐπικαλεῖται τὴν ἐφαρμογὴν, καθόσον τὸ δικαίωμα τοῦτο χορηγεῖ τὸ ἄρθρον 7 εἰς μόνον τοὺς ἔνεκα διαλύσεως σώματος τεθέντας εἰς ἀρχίαν, τὸ δὲ προκείμενον ψήφισμα ἐὰν θέσῃ τοὺς ἐν αὐτῷ προνοουμένους εἰς ἀρχίαν ἔνεκεν διαλύσεως σώματος, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξουσίῳσε τούτους, ὡς ἐλέχθη, μὲ ἐκείνους ὥστε ὡς πρὸς τὸν ὅρον τῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰς ἀρχίαν καταστάσεώς των διατηροῦσι καὶ τὴν ἀρχαιότητά των. (250—1867).

27

Τὰ ἄρθρα 6 καὶ 8 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου μὴ ὀρίζοντα τοὺς λόγους δι' οὓς μετατίθεται εἰς ἀρχίαν ὁ ἀξιωματικὸς δι' ἀπολύσεως ἢ προσκαίρου παύσεως ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἢ ἀνακαλεῖται εἰς ἐνέργειαν ὁ εἰς τοιαύτην ἀρχίαν μετατίθεις, ὡς τοῦτο γίνεται ἐπὶ μεταθέσεως εἰς ἀπόταξιν ἢ ἀποστρατείαν, ὀρίζοντιον τῶν ἄρθρων 11, 12 καὶ 14 τοῦ αὐτοῦ Νόμου τοὺς λόγους τῆς ἀποτάξεως καὶ ἀποστρατείας, μὴδ' ἐξαρτῶντα τὸ κύρος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Βασιλέως ἐκ γνωμοδοτήσεως ἀναγκρικοῦ συμβουλίου, τ' αὐτὰ ἢ χεῖρωνα κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀποφαινομένης, ὡς ἐπὶ τῆς μεταθέσεως εἰς ἀπόταξιν (ἄρθρ. 13), ἐκφράζουσιν ἀρκούντως, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν προκαλούντων τὴν εἰς ἀρχίαν μετάθεσιν δι' ἀπολύσεως ἢ προσκαίρου παύσεως λόγων, ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰς μόνον τὸν Βασιλέα καὶ τὸν προτείνοντα ὑπεύθυνον ὑπουργόν, καὶ ὅτι ἐπομένως αἱ περὶ αὐτῆς ἀποφάσεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἀνεπίδεκτοι εἰσὶν οἰαζομένης δικαστικῆς ἐξελέγξεως· εἰς τὰς διατάξεις δὲ ταύτας τοῦ Νόμου δὲν ἀντίκεινται αἱ τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ διατάγματα, ὡς μὴ καθιστῶσαι καὶ αὐταὶ ἀρμόδια τὰ δικαστήρια εἰς ἐξέλεξιν τῶν περὶ τῆς εἰς ἀρχίαν μεταθέσεως διοικητικῶς ἀποφασιστέων, οὐδὲ δύνανται καὶ ἂν ἀντέκειντο νὰ κατισχύσωσι τοῦ Νόμου. (272—1867).

28

Καὶ μὲν ὁ Νόμος τῆς 7 Μαρτίου 1851 ἐκδεδίει ἵνα ὀρίσῃ τὰς καταστάσεις τῶν ἀξιωματικῶν, ἀσφαλίζει ἕκαστον ἀξιωματικὸν ἐν ᾧ κέκτηται κατὰστάσει τοιοῦτοτρόπως ὥστε, ἂν τις ἐξ αὐτῶν μετατιθῇ εἰς ἄλλην κατὰστασιν ἐπιβλαβεστέραν δι' αἰτίαν ἄλλην, παρ' ἐκείνης ἔνεκα τῶν ὁποίων μόνον κατὰ τὰς ρητάς τοῦ Νόμου διατάξεις τοῦτο ἐπιτρέπεται, προσβάλλεται ἐκ τούτου κεκτημένον δυνάμει τοῦ αὐτοῦ Νόμου δικαίωμα καταστάσεως καὶ ἡ τοιαύτη προσβολή, ἐφ' ᾧ

συν ἐπιφέρει αὐτῷ ζημίαν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς πολιτικὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἀπαίτησιν, πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ, καθόσον ἀφορᾷ τὴν διχδικασίαν τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην κατάστασιν μεταθέσεως, ἐξεταστέον ἐκάστοτε ἐστίν, εἰς ὅποιαν ἀρχὴν ταῦτα πάντα ἀνέθεσεν ὁ αὐτὸς Νόμος, συνδυασμένος καὶ μὲ τὸ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ διά-αγχα τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1852, καὶ ἂν ταῦτα ἀνατεθειμένα εἰσιν εἰς διοικητικὴν δικαιοδοσίαν, ἀπαγορεύεται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἢ εἰς τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἐπέμβασις, δυνάμει τοῦ 3 ἄρθρου τῆς αὐτῆς Πολ. Δικονομίας. (271—1867).

29

Πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 Νόμου περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν, οὗτοι, τιθέμενοι εἰς ἀργίαν δὲν εἶχον δικαίωμα ἀποζημιώσεως, διότι τότε ὁ Βασιλεὺς ἄνευ περιορισμοῦ τινος εἶχε τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν νὰ θέττῃ αὐτοὺς ἐκτὸς ἐνεργείας, ὡς μὴ ὑπάρχοντος Νόμου προσδιορίζοντος τὰς αἰτίας, δι' ἃς ἡδύνατο νὰ τεθῶσιν εἰς ἀργίαν, καὶ ὁ ἐκκαλῶν ὁμολογεῖ διὰ τῆς ἀγωγῆς του, ὅτι ἐτέθη εἰς ἀργίαν, γενόμενος πραγματικῶς ταγματάρχης διὰ Βασιλ. διατάγματος τῆς 25 Ἰανουαρίου 1847, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 αὐτοῦ πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ ὑπόκεινται εἰς μίαν ἐκ τῶν καταστάσεων αὐτοῦ, ἐπεταί, ὅτι πᾶς ὅστις πρὸ τοῦ Νόμου τούτου ἐτέθη εἰς ἀργίαν ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διατελῇ εἰς ἀργίαν, ἐὰν δὲν πρέσῃ νὰ ὑπαχθῇ εἰς μίαν ἐκ τῶν λοιπῶν καταστάσεων, περὶ ὧν διαλαμβάνει ὁ αὐτὸς Νόμος, ἢ ἐὰν ὑπῆλθῃ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀργίας ἐνεκὰ διαλύσεως σώματος ἢ καταργήσεως θέσεως κατὰ τὸ πέμπτον ἄρθρον αὐτοῦ, πρέπει ν' ἀνακληθῇ αὐτεπαγγέλτως ἐν ἐνεργείᾳ κατὰ λόγον τῆς ἀρχαιότητός του, ἀναλαμβάνων τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν χρευσουσῶν θέσεων τοῦ θάμβου του, ἅμα κενωθῶσι θέσεις τοιαῦται, συμφώνως μὲ τὴν διατάξιν τοῦ 7 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἢ, τοῦτου μὴ γενομένου, ἔχει δικαίωμα ν' ἀποζημιωθῇ χρηματικῶς ἐρ' ὅσον χρόνον κατὰ παραβίασιν τοῦ Νόμου αὐτοῦ ἔμεινεν ἐν ἀργίᾳ, καὶ καθόσον ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἐζημιώθη στερηθεὶς ἀδίκως τῶν ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ θάμβου του πλεονεκτημάτων καὶ ἀποδοχῶν. (345—1867).

ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ.

3

Κατὰ τὸν Νόμον ἡ λέξις συγγένεια καὶ συγγενὴς δὲν ἐννοεῖ εἰμὴ τὸν ἐξ αἵματος δεσμόν, αὕτη δὲ ἡ ἐξ αἵματος συγγένεια διακρίνεται ἑξῆς: πρῶτον τῶν Νόμων ἀπὸ τῆς ἐξ ἀγγλιστείας καὶ λοιπῶν εἰδῶν σφέ-

**516 ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ. ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ.
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ. ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ. ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΗ.**

τιν, ὡς δηλοῦται ἰδίως ἐκ τῶν ἐξῆς Νόμων 1. 4. § 4. π. 38. 8. 1. 4. § 1, 2, 3, 4. καὶ 1. 10. § 4. π. 38. 10. 1. 4. § 8, 9, 10, 11. π. 38. 10. καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 324 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἄρθρ. 177 καὶ 179 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. (49—1867).

ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ.

1

Τὸ ἄρθρ. 65. ἐδ. 4 τῆς Πολ. Δικονομίας διαλαμβάνον ὅτι τὰ μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου δὲν δύνανται νὰ ᾖναι ὅσοι ἔχουν λογοριασμόν ἢ διαφοράν τινα μὲ τὸν ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντα, ἐννοεῖ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ἅτινα ἔχουσι μὲ τὸν ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντα ἢ λογαριασμόν, ἤτοι τοὺς δοσιλόγους καὶ δεξιλόγους ἢ διαφοράς, τοὔτεσι δικαστικὴν ἐριδὴ ἢ δίκην. (215—1866).

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ.

5

Σύγκρουσις δικαιοδοσίας ὑπάρχει κατὰ τ' ἄρθρα 4 καὶ 6 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅταν ὑπόθεσις διοικητικὴ εἰσαχθῇ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ ταῦτα δὲν κηρύξωσιν ἑαυτὰ ἀναρμόδια· τότε δηλαδὴ ὁ ἀρμόδιος Νομάρχης αἶρει τὴν σύγκρουσιν καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφαίνεται ἂν ἡ ὑπόθεσις ᾖναι τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων ἢ ὑπάγῃται εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς. (250—1866).

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ.

13

Τὸ ἄρθρον 181 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἀπαιτεῖ ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ τὴν μνείαν ἀπλῶς τῆς κατοικίας τῶν μαρτύρων, ἥγουν τοῦ τόπου εἰς ὃν οὗτοι κατοικοῦσι πραγματικῶς ἐν καιρῷ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου, καὶ οὐχὶ τοῦ τῆς μονίμου αὐτῶν κατοικίας. (29—1865).

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ.

23

Αἱ ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις τοῦ πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου συμφηρίζονται κατὰ τὸν Νόμον (Ναμ. 4. Κωδ. 4. 31) ἀφ' οὗ χρόνου συνυπάρξωσι καὶ οὐχὶ ἀφ' οὗ χρόνου δικαστικῶς ἐκκαθαρισθῶσι. (463—1866).

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΗ.

30

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 117 καὶ 170 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἐκ

τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὑποίων προκύπτει ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τῆς συναλλαγματικῆς δὲν ἀποδεικνύει τὴν πρόβλεψιν ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου, προδήλως ἀποδοχὴν συναλλαγματικῆς, ἐν ᾗ κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου (ἄρθρ. 110) διαγεγραμμένον τύπον τῶν συναλλαγματικῶν, οὐδὲν περὶ ὀφειλῆς τοῦ ἀποδέκτου πρὸς τὸν ἐκδότην ἀναφέρεται, ἀποδοχὴν δηλαδή, ἥτις καίτοι συνδυαζομένη μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποδεχθείσης συναλλαγματικῆς, δὲν ἐμφαίνει ὡς πρὸς τὰς μεταξὺ τοῦ ἐκδότου καὶ τοῦ ἀποδέκτου σχέσεις, ἢ ὅτι οὗτος ἀπεδέχθη τὴν περὶ πληρωμῆς ἐντολὴν ὅπερ οὐδὲν τεκμήριον περὶ τῆς λήψεως τοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς ἀπαιτουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ παρέχει ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου. (327—1865).

31

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθροῦ 729 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀφοῦ διὰ τῆς ἐπὶ τῆς συναλλαγματικῆς αὐτῆς ὑπαρχούσης τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως ἐν ὀνόματι τοῦ ἐνάγοντος, ἡ νομιμοποίησις αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐνάγειν, ἐξ αὐτῆς τῆς συναλλαγματικῆς ἀποδεικνύεται, ὅπερ τὸ δικαστήριον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζον εὐρίσκει ἀποδεδειγμένον, καὶ δὲν ἔχει ἐπομένως ἀνάγκην ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ διατάξῃ ἵνα πρὸς τὴν νομιμοποίησιν ἀποδειχθῇ, πᾶσα κατ' αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου τῆς συναλλαγματικῆς ἐνστάσις προτεινομένη παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ μὴ ἀποδεικνυομένη ἐν αὐτῇ τῇ ἐπὶ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσει, παραπέμπεται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια. (212—1867).

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΝ.

6

Τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον, οὗ ἡ δικαιοδοσία ἐκτείνεται ἐφ' ὅλων τῶν ὑπολόγων διαχειριστῶν δημοσίας περιουσίας, ἀρμόδιον ἐστὶ νὰ ἐξελέγξῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ πάντων, ὅσα ἀνάγονται εἰς τοὺς περὶ τοιαύτης διαχειρίσεως λογαριασμούς· ἐπομένως αὐτὸ εἶναι ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ περὶ τε τῆς ὑποχρεώσεως εἰς λογοδοσίαν καὶ περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς ὀρθότητος πάσης προκηθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ διοικητικῆς ἐξελέγξεως (ἄρθρ. 211—213, 215 τοῦ περὶ λογιστικοῦ τοῦ κράτους Νόμου) καὶ οὐχὶ τὰ τακτικά δικαστήρια. (67—1865).

7

Κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 2 Νοεμβρίου 1834, οἱ ἀλαταποθηκάριοι ὀφείλουσι καὶ ὅταν ἡ φέρα δὲν ὑπερβαίῃ τὸν παρὰ τοῦ διατάγματος αὐτοῦ ὀριζόμενον ἀνώτατον ὅρον τῶν 6 ἢ 8 τοῖς ἑκατὸν, νὰ προσάγωσιν ἐκάστοτε τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀληθοῦς φέρας, τὸ δὲ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον δύναται δι' ἀποχρώντας λόγους νὰ προσδιορίσῃ τὴν φέραν καὶ κατωτέρω τοῦ ἀνωτάτου ὅρου. (249—1866).

8

Κατὰ τ' άρθρον 38 καὶ 39 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου Νόμου, εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐντελῶς ἀρέθῃ ἂν ᾖναι ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ πρὶν ἀποφασίσῃ τὴν ἀπολογία τοῦ ὑπολόγου. (253—1866).

ΣΥΝΤΑΞΙΣ.

3

Οὐ μόνον τὰ περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Β'. τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως θεσπιοῦσιν ὅτι αὕτη παρεδέχθη τὴν υποβληθεῖσαν αὐτῇ πρότασιν περὶ ἐρμηνείας τοῦ πρώτου ἁρθρου τοῦ περὶ πολιτικῶν συντάξεων Νόμου, καὶ κατέστησε τὴν πρότασιν ταύτην ψήφισμα τῆς Συνελεύσεως ὑπὸ στοιχ. ΡΟΕ', ἀλλὰ καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο διέλαβε ῥητῶς, ὅτι τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον πρῶτον τοῦ περὶ πολιτικῶν συντάξεων δικαίωμα πρὸς σύνταξιν τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου τούτου καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐξηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των μετὰ εἰκοσιπενταετῇ ὑπηρεσίαν, ἄρχεται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐξηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἀφ' ἧς οὗτοι ὑπέβαλον ἢ υποβάλλουσι τὴν περὶ συντάξεως αἰτησίν των· ἐκ τούτων δὲ σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τοῦ μνημονευθέντος ψηφίσματος, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 53 τοῦ ἔτους 1864 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ Συνέλευσις ἐν τῇ νομοθετικῇ αὐτῆς ἐξουσίᾳ ἐρμηνεύσασα τὸν § γ'. τοῦ πρώτου ἁρθρου τοῦ περὶ πολιτικῶν συντάξεων Νόμου, ἐθεώρησεν ὡς ἔχοντας δυνάμει αὐτοῦ δικαίωμα πρὸς σύνταξιν καὶ τοὺς πρὸ τοῦ Νόμου τούτου καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐξηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ μετὰ εἰκοσιπενταετῇ ὑπηρεσίαν, παραιτηθέντας ὑπαλλήλους. (410—1864).

4

Κατὰ γενικὸν κανόνα τοῦ Δικαίου ἢ ὑποχρέωσις τοῦ ὀφειλέτου ἄρχεται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἄρχεται τὸ κατὰ τὸν νόμον κεκτημένον δικαίωμα τοῦ πιστωτοῦ, καὶ ῥητῇ τοῦ Νόμου ἐξαίρεσις ἀπαιτεῖται ἵν' ἀρχίσῃ μόνον ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ ἐπιδιδομένης εἰς τὸν ὀφειλέτην αἰτήσεως, ἀλλὰ τοιαύτην ἐξαίρεσιν δὲν καθιεροῖ ὁ περὶ ναυτικῶν συντάξεων Νόμος τῆς 6 Ἀπριλίου 1853, ὅστις δὲν ὀρίζει ποσῶς ὅτι ἡ σύνταξις ἣτις παραχωρεῖται εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπολαύσαντας τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως ὀφειλέτας μόνον, ἀφ' ἧς ἐποχῆς γίνεται περὶ πληρωμῆς αὐτοῦ αἰτήσις. (318—1864).

5

Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1862 διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων Νόμου, δὲν ἐκινῶντε μόνον τὰ μέτα τῆς ἀποδείξεως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ αἰ-

ποιόντος τὴν σύνταξιν ὑπαλλήλου, ἀλλ' ὥριτε προσέτι, ὅτι ὀφείλει
οὗτος νὰ προσαγάγῃ συγχρόνως μὲ τὴν αἰτησίαν τοῦ ἅπαντα τὰ πρὸς
ἀπόδειξιν τοῦ δικαιώματός του ὁρισθέντα ἔγγραφα, ἢ ἐν ἐλλείψει
τουούτων διὰ τὴν μέχρι τοῦ ἔτους 1829 οἰανδήποτε δημοσίαν ὑπη-
ρεσίαν ἐνόρκους καταθέσεις τῶν τότε προϊσταμένων ἢ ἀρχηγῶν.
(3—1865).

6

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὀφειλέτου ἀρχε-
ται ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννηθῇ κατὰ Νόμον τὸ δικαίωμα τοῦ πωλητοῦ
καὶ ῥητὴ τοῦ Νόμου ἐξαίρεσις ἀπαιτεῖται, ἐν ἀρχίσῃ μόνον ἀπὸ τῆς
ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ ἐπιδιδομένου εἰς τὸν ὀφειλέτην αἰτήσεως, ἀλλὰ
τοιαύτην ἐξαίρεσιν δὲν καθιεροῖ ὁ περὶ ναυτικῶν συντάξεων Νόμος τῆς
6 Ἀπριλίου 1853, ὅστις δὲν ὀρίζει ποσῶς ὅτι ἡ σύνταξις, ἣτις πα-
ραχωρεῖται εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπολαύοντας τοῦ δικαιώματος τῆς
συντάξεως, ὀφείλει μόνον, ἀφ' ἧς ἐποχῆς γίνεται περὶ πληρωμῆς αὐ-
τοῦ αἰτήσις. (34—1863).

7

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 4, 6 § α. καὶ 9 τοῦ περὶ συντά-
ξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων Νόμου, ἐξάγεται ὅτι ἡ σύνταξις ὀρί-
ζεται μὲν κατὰ τὸν μέσον ὅρον τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν ἐπιμισθίων τῆς
τελευταίας τετραετίας τῆς ὑπηρεσίας, συνισταμένη δὲ μετὰ εἰκοσι-
πενταετῇ ὑπηρεσίαν εἰς εἴκοσι πέντε πεντηκοστά, τοῦ μέσου ὅρου τού-
του προβαίνει κατ' ἑτος αὐξάνουσα κατὰ ἐν πεντηκοστόν μέχρι πο-
σοῦ ἴσου τοῖς $\frac{2}{3}$ τοῦ μισθοῦ τοῦ τελευταίου ἔτους.

Οὐδενμία ἀντίφασις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν διατάξεων ταύτων· διότι
αἱ μὲν δύο πρῶται ὀρίζουσι τὸ μέτρον, καὶ ὁ μετρεῖται ἡ σύνταξις,
πρὶν ἢ φθάσῃ τὸν ἀνώτατον ὅρον αὐτῆς, ἡ δὲ ἐννάτη ὀρίζει τὸν ὅρον
τοῦτον, ὅν τὸ μέτρον ἐκεῖνο δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ· σαφὲς δὲ εἶναι
ἡ αὐτὴ διάταξις καὶ ἀνεπίδεκτος πάσης ἀμφιβολίας, διότι ἂν ὁ νομο-
θέτης ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ ὅτι ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς συντάξεως συνί-
σταται εἰς τὰ τρία τέταρτα, οὐ μόνον τοῦ μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν
διαρκῶν ἐπιμισθίων, ἤθελεν ἐπαναλάβει τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἐννάτῃ δια-
τάξει ὡς ἐπανελάβεν αὐτὸ ἐν τῇ ἑκτῇ. (150—1866).

8

Δι' ὑπηρεσίας εἴκοσι πέντε ἐτῶν ὁ ὑπάλληλος ἐξασφαλίζει ἀληθῶς
μόνον τὴν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ λογιζομένην σύνταξιν, καὶ οὐχὶ τὴν
ἐπὶ τῶν ἐπιμισθίων, καθόσον ἡ μὲν ἀφαίρεσις τοῦ μισθοῦ δι' ἀποβολῆς
ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἢ διὰ τοῦ ὑποβιβασμοῦ, μετὰ εἰκοσιπενταετῇ ὑπη-
ρεσίαν, δὲν δύναται κατὰ τὸ ἀρθρ. 1. § γ'. τοῦ αὐτοῦ Νόμου νὰ μα-
ταιώσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ λογιζομένην σύνταξιν, ἢ δὲ κατάργηται ἢ

μετάδασις εἰς ἄλλον ὑπάλληλον μόνον τοῦ ἐπιμισθίου ἐπιφέρει μετά τετραετίαν καὶ τὴν ἀπώλειαν ὅλου τοῦ μέρους τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιμισθίου συντάξεως· ἐπομένως καὶ ἐκ τούτου, ὅτι οὐδὲν βέβαιον συντάξεως δικαίωμα προσβάλλει ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῆς συντάξεως εἰς τὰ τρία τέταρτα μόνον τοῦ μισθοῦ, ἐτι μᾶλλον καταφαίνεται τὸ ὀρθὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφετείου γενομένης ἐρμηνείας τῆς ἐννάτης διατάξεως τοῦ Νόμου περὶ συντάξεως τῶν ὑπαλλήλων, ὅστις, ὡς ἔχει, πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται κατ' ἀναλογίαν καὶ εἰς τοὺς γερουσιαστάς. (150 — 1866).

9

Ὁ μισθὸς καὶ τὸ ἐπιμισθίον τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν ὁποίων κανονίζεται ἡ σύνταξις αὐτῶν, ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ Νόμου, τὸν ὁποῖον ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων αὐτῷ αἰτήσεων, ὀφείλει καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐφαρμόσῃ. (215 — 1866).

10

Προκαίμενου λόγου περὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῆς Βασιλείας, δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἔχουσι κατὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολ. ὑπαλλήλων Νόμου πάντες οἱ διὰ Βασιλικῷ Διατάγματος διορισθέντες, ἐκ δὲ τῶν λαιπῶν μόνον οἱ ἐν αὐτῷ κατανομαζόμενοι, ἥτοι οἱ δημοδιδάσκαλοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ οἱ ὑπογραμματεῖς, πρωτοκολισταὶ καὶ γραφεῖς, οἱ εἰς δημοσίᾳ γραφεῖα δυνάμει τῶν κειμένων Νόμων διοριζόμενοι· ἐπομένως κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην συνδυασμένην τῷ α. ἄρθρῳ τοῦ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1833 Διατάγματος περὶ διορισμοῦ καὶ ὁρκοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων, καθ' ὃ ἕκαστος διορισμὸς εἰς δημοσίον θέσιν γίνεται διὰ διπλώματος, ἐκδιδόμενου ὑπὸ τῆς ἀρ. ἧς καὶ ἀποστελλομένου πρὸς τὸν διοριζόμενον, ὑπηρεσίαι ἄνευ τοιοῦτου διπλώματος, ἢ ὑπηρεσίαι οὐχὶ ὑπογραμματέως, πρωτοκολιστοῦ ἢ γραφέως, ἀλλὰ βοηθοῦ αὐτοῦ δὲν πρέχουσι δικαίωμα πρὸς σύνταξιν. (324 — 1866).

11

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1854 Νόμου, ὁ χρόνος τῶν δυνάμει τοῦ Συντάγματος τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 διορισθέντων γερουσιαστῶν, καὶ ἐπὶ ἐπταετίαν τοῦλάχιστον ὡς τοιοῦτων διατελεσάντων, λογίζεται ὡς χρόνος ὑπηρεσίας πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως, τὸ δὲ δικαίωμα αὐτῆς ἐκκαθαρίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων Νόμου, κατὰ δὲ τὸν Νόμον ταῦτον (ἄρθρον 4) ἡ σύνταξις ὁρίζεται κατὰ τὸν μέσον ὅρον τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν δικῶν ἐπιμισθίων τῶν τεσσάρων τελευταίων ἐτῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπομένως διὰ νὰ ὁρισθῇ τὸ ποσόν, ἐπὶ τῇ βίᾳ, τοῦ ὁποῦ προέπει νὰ κανονισθῇ ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς συντάξεως

των ἐπὶ ἐπταετίαν διατελεσάντων γερουσιαστῶν, καθίσταται ἐπ' ἀνάγκης νὰ προσδιορισθῇ ποία ἐκ τῶν εἰς τοὺς εἰρημένους γερουσιαστὰς χορηγησμένων ποσῶν ἐξομεινῶντο μὲ τὸν μισθὸν τῶν ὑπαλλήλων.

Οἱ γερουσιασταὶ ἐδικαιοῦντο νὰ λαμβάνουν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου 1) δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 79 τοῦ συντάγματος τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 ἀποζημιώσιν 500 δραχμὰς κατὰ μῆνα, δι' ὅσον ἐκάστοτε διαρκέσωσιν αἱ νομοθετικαὶ ἢ δικαστικαὶ ἐργασίαι αὐτῶν· 2) δυνάμει τοῦ ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1856 Νόμου (περιορισθείσης εἰς ἑξὶ τὸ πλὴν μῆνας τῆς ἐργασίας τῶν ἐργασιῶν τῶν Βουλῶν), σύνταξιν δραχ. 500 κατὰ μῆνα καθ' ὃν χρόνον δὲν εἶναι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῆς συγκλημένης ἡ γερουσία, καὶ 3) δυνάμει τοῦ ἀπὸ 5 Μαΐου 1860 Νόμου δραχ. 1800 δι' ἐκάστην βουλευτικὴν σύνοδον δοθείσης λόγῳ ὑπερτιμῆσεως εἰς ἑκάστην ἐκπληροῦντα τὰ χρῆμα γερουσιαστῆν.

Οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω τριῶν ποσῶν, ἅπερ οἱ γερουσιασταὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως συντάξεως καὶ ὑπερτιμῆσεως ἀπελάμβανον, δὲν χαρακτηρίζεται παρὰ τῶν προμνησθέντων νόμων, οὔτε ὡς μισθός, ἀλλ' οὔτε ὡς ἐπιμίσθιον, ἀλλ' ἅπαντα ἐχορηγοῦντο τοῖς γερουσιασταῖς πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐξόδων, εἰς ἃ ὑπέκυπτον ἐγκαθιστάμενοι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων· ἐπομένως πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ προμνησθέντος ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1864 Νόμου περὶ συντάξεων γερουσιαστῶν δι' ὃν λόγον πρέπει νὰ ληρῇ ὑπ' ὅψιν πρὸς προσδιορισμὸν τῆς συντάξεως, ἡ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 79 τοῦ συντάγματος τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 χορηγοῦμένη ἀποζημιώσις ἐκ δραχμῶν 500, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν πρέπει νὰ ληρῇ ὑπ' ὅψιν ἡ ἐκ δραχμῶν λεγομένη σύνταξις, καὶ ἡ ἐκ δραχμῶν 1800 λόγῳ ὑπερτιμῆσεως χορηγοῦμένη ἀποζημιώσις, διότι τὸ μὲν ἐκ δραχμῶν 1800 ποσὸν δὲν χαρακτηρίζεται παρὰ τοῦ Νόμου ὡς ἐπιμίσθιον (ὅπερ διδεται δι' ἐκτετακτοῦ ἢ πρόσθετον ὑπηρεσίας) ἀλλ' ὡς αὐξήσις τῆς διὰ τοῦ συντάγματος τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 προσδιοριζομένης ἀποζημιώσεως, ἥτις λόγῳ ὑπερτιμῆσεως ἠδὲ καὶ ἀσφάλτου, ὡς τοῦτο ἐγένετο καὶ δι' ἅπαντας σχεδὸν τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ὑπαλλήλους· διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Μαΐου 1859 Νόμου αὐξηθέντων τῶν μισθῶν αὐτῶν ἕνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν πραγμάτων καὶ διότι ἡ ἐκ δραχμῶν 500 σύνταξις χορηγοῦμένη διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν ἐχορηγεῖτο καὶ ἡ ἐκ δραχμῶν 500 ἀποζημιώσις, καθ' ὅσον πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ λαμβάνωσιν οἱ γερουσιασταὶ τὰς λόγῳ ἀποζημιώσεως 500 δραχμὰς κατὰ μῆνα καὶ μετὰ τὴν διακατὴν τῶν ἐργασιῶν τῶν προσδιορισθῇ ὡς αὐτῆς, μετονομασθείσης τῆς ἀποζημιώσεως εἰς σύνταξιν, (δὲν δύναται νὰ ἐξομειωθῇ μὲ τὴν χορηγοῦμένην σύνταξιν εἰς τοὺς μετὰ

πολυετή υπηρεσίαν υπαλλήλους, οἵτινες ἀπεμακρύνθησαν αὐτῆς, καθόσον μάλιστα καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν οἱ γερουσιασταὶ μὴ ἐργαζόμενοι ἐλάμβανον τὴν προσδιορισθεῖσαν σύνταξιν ἐκ δραχ. 500, λογίζεται κατὰ τὸν προμνησθέντα Νόμον τῆς 31 Ἰανουαρίου 1864 ὡς χρόνος υπηρεσίας, ἐνῷ κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ὁ ἐν συντάξει διατελὼν υπάλληλος δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἐξακολουθεῖ υπηρετῶν.

Ἡ δὲ τοιαύτη ἐρμηνεῖα τῶν προμνησθέντων νόμων ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1861 νόμου περὶ συντάξεως τῶν γερῶν καὶ ὀφραῶν γερουσιαστῶν, καθ' ὃν ὡς μέγιστος ὅρος τῆς συντάξεως πῶν γερουσιαστῶν λογίζεται τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν καὶ ἐκρατεῖτο 4 τοῖς 0/0 καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προμνησθέντων ποσῶν, ἅπερ ἐμφαίνουσιν ὅτι καὶ αἱ τρεῖς εἰρημέναι χορηγίαι πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ἑψιν πρὸς προσδιορισμὸν τῆς συντάξεως, διότι ἄλλως μὴ δυναμένης ταύτης νὰ υπερβαίνει τὰ τρία τέταρτα τοῦ μισθοῦ ἢ τῆς ἀποζημιώσεως, οὐδέποτε ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς συντάξεως τῶν γερουσιαστῶν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχ. καὶ δὲν θὰ ἐκρατοῦντο 4 τοῖς 0/0 καὶ ἐκ τοῦ λόγῳ συντάξεως διδομένου ποσοῦ.

Τελευταῖον δὲ ἡ προκειμένη λογικὴ ἐρμηνεῖα περὶ τοῦ ὅτι ὅλα τὰ εἰρημένα ποσὰ πρέπει νὰ λογισθῶσιν ἐξ ἴσου ἀντὶ μισθοῦ πρὸς λογισμὸν τῆς συντάξεως τῶν γερουσιαστῶν καθιεροῦται καὶ διὰ ρητῆς διατάξεως τοῦ αὐτοῦ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως τῶν γερουσιαστῶν προκειμένου νόμου, καθότι οὗτος ἐν τῷ ἄρθρῳ τρίτῳ αὐτοῦ χαρακτηρίζει ἅπαντα τὰ ποσὰ ταῦτα ἀδικρίτως διὰ τῆς λέξεως ἀντιμισθία. (478—1866).

12

Προκειμένου περὶ τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡλικίας τοῦ υπαλλήλου, ἀφ' ἧς ἀρχεται κατὰ Νόμον ὁ πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ δικαιώματος τούτου ἀπαιτούμενος χρόνος τῆς υπηρεσίας, ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου στοιχείον, ὅπερ ὁ δικαστὴς ὀφείλει καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ (ἄρθρ. 172 τῆς Πολυδικονομίας. (13—1867).

13

Κατὰ τὸν Νόμον, ἡ σύνταξις τῶν πολιτικῶν υπαλλήλων ἀρχεται διὰ τὰ ἐκτὸς τῆς υπηρεσίας πρόσωπα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς τὸν ἀρμοδίον ὑπουργὸν αἰτήσεώς των. (23—1867).

14

Τὸ α'. ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1861 Β. διατάγματος ὀρίζει, ὅτι ὁ αἰτῶν πολιτικὴν σύνταξιν ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ πιστοποιητικὸν γεννήσεως ἐξηγμένον ἐκ τοῦ ληξιαρχικοῦ βιβλίου, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ δύο ἀξιωματικῶν μαρτύρων, δὲν ἀποκλείει τὸν

καθ' οὗ αὐτὸ προάγεται τοῦ δικαιώματος, ὅπερ τ' ἄρθρα 231; 274 καὶ 351 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιτρέπουσι τῆς τοῦ ἐναντίου διὰ νομίμων μέσων ἀποδείξεως. (131—1864).

15

Ὁ ΝΕ. Νόμος τῆς 30 Ἀπριλίου 1864 ὅστις ἐν ἄρθρῳ 2 διέλαβεν ὅτι ὅσοι ἐκ τῶν μέχρι τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐρέδρων ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυ. ναυτικοῦ ἐχρημάτισαν πλοίαρχοι ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος λαμβάνουσι τοῦ λοιποῦ ὡς συντάξιν τὴν μέχρι τοῦ Νόμου τούτου μισθοδοσίαν τιν ὡς ἐρέδρων, δὲν ὥρισεν εἰδικόν τι μέσον ἀποδείξεως τῆς ιδιότητος τῶν ἀξιωματικῶν τούτων, ὡς διατελεσάντων πλοίαρχων ἐπὶ τοῦ προμνησθέντος ἀγῶνος, οὔτε ἀπήτησε τὴν ὑπαρξίν τῆς μνείας αὐτῶν ὡς τοιούτων ἐν τῷ ναυτικῷ μητρώῳ τοῦ 1833, ἢ ἐν ἑτέρῳ τινὶ πίνακι. (232—1867).

ΤΙΤΛΟΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΟΣ.

2

Ὁ ἐκτελεστὸς τίτλος κατὰ τὸ ἄρθρον 854 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτεῖται, οὐ μόνον νὰ ἐμφαίνῃ ἀπαίτησις, βεβαίαν, ἥτοι μὴ ἐξαρτωμένην πλέον ἐκ τινος ὅρου, ἀλλὰ προσέτι ἀπαίτησιν ὠρισμένην κατὰ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν, ἢ δὲ πίστωσις, ἣν ἀνοίγει τις ὑπὲρ ἄλλου ἀποτελοῦσα ἀπλὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θέλει δανείσει αὐτὸν μέχρι ῥητῆς ποσότητος, δὲν εἶναι ἀπαίτησις ὠρισμένη κατὰ ποσὸν, ἥτοι ἀπαίτησις γινομένου, ἀλλὰ γεννησομένου δανείου. (280—1866).

ΤΟΚΟΣ.

51

Οἱ ἀπὸ τοῦ δικηματοῦ ἀρχόμενοι τόκοι, θεωρούμενοι ὡς μεταγενέστεροι τῆς ἀγωγῆς, δὲν συγκεχλαιοῦνται μὲ τὸ ἀρχικὸν ποστὸν τῆς ἐκ συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου αἰτήσεως, οὐδὲ δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας. (29—1854).

52

Κατὰ τὰς περὶ ἀγροαπωλησίας διατάξεις τοῦ Νόμου, ὁ ἀγοραστὴς ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τόκου τοῦ τιμήματος, δι' ἧς ὁ πωλητὴς παρέδωκε τὸ πωληθέν πρᾶγμα. 103—1364).

53

Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 864 καὶ 156 τῆς Πολ. Δικονομίας, δι' ἧς κατὰ τὸ ἄρθρον 1100 καταργοῦνται ὅλα τὰ προνομιοθετιμένα, ἀντιβαίνοντα εἰς αὐτήν, ἡ περὶ πληρωμῆς διαταγὴ, ἐάν μετὰ ταῦτα ἐπαχθῇ ἡ κατὰσχέσις ἀποτελεῖ νέαν δίκην, συνεπείᾳ δὲ αὐτῆς ἀρχοῦνται καὶ οἱ ἕνεκα ὑπερμερείας τόκοι. (107—1864).

54

Οἱ τόκοι ἀκολουθοῦν καὶ πέραν τοῦ διπλασιασμοῦ. (202—1865).

55

Διὰ τοῦ ἀρθρου 12 τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1857 Νόμου δι' οὗ ὁ ἀνώτατος ὅρος τοῦ τόκου, τὸν ὁποῖον ἡ ἐθνικὴ τράπεζα θέλει λαμβάνει, περιορίσθη διὰ μὲν τὰ χρεωλυτικά, τὰ ἐπὶ ἐνεχύρῳ καὶ τ' ἀπλᾶ δάνεια εἰς 7 τοῖς 0/0, ἐκανονίσθη τὸ μέτρον τοῦ ἐκ συμφωνίας τόκου, καὶ οὐχὶ ὁ τόκος τῆς ὑπερμερίας, εἰς ὃν ὑπόκειται ὁ ὀφειλέτης ἀφοῦ κατασταθῇ ὑπερήμερος διὰ τῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀπότισιν τοῦ χρέους τεταγμένης προθεσμίας ἐπιδόσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς. (165—1866).

56

Ἡ ἀπλὴ καθυστέρησις τῶν μισθῶν δὲν γεννᾷ δικαίωμα εἰς τόκους (ὡν ῥητῶς τοῦτο δὲν συνεφωνήθη), ἀλλὰ μόνον ἡ διὰ μνηύσεως ἢ ἀπαιτήσεως ἀποτελεσθεῖσα ὑπερμερία τοῦ ὀφειλέτου (N. 17 § 4. Πανδ. 22. 1) N. 32 ἐν ἀρχῇ Πανδ. αὐτόθι N. 127. Πανδ. 45. 1). (16—1866).

57

Κατὰ τοὺς Νόμους 12 § 9. Πανδ. (17—1) καὶ 28 τοῦ Κώδικος (2. 19) πρὸς τὸν ἐντολοδόχον καὶ τὸν διαχειριστὴν ἀλλοτρίων υποθέσεων διὰ τὰ ἐξ ἰδίων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς ἢ τὴν διοίκησιν καταβληθέντα χρηματικά ποσά, ὀφείλεται ὑπὸ τοῦ ἐντολοδότου καὶ τοῦ κυρίου τῶν υποθέσεων τόκος ἀπὸ τῆς καταβολῆς καὶ ἀνευ μνηύσεως. (275—1866).

58

Αἱ περὶ περιορισμοῦ τῶν τόκων διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Δικαίου ἀποκρουόμενα ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας ψηφισθέντων Νόμων, οἱ εἰσὶν ὁ περὶ προικοδοτήσεως τῆς 26 Μαΐου 1835, κατὰ τὸ 27 ἄρθρον τοῦ ὁποῖου πληρῶνεται τόκος ἐπὶ 35 ἔτη ὑπερβαίνων κατὰ πολὺ τὸ κεφάλαιον, ὁ καταστατατικὸς τῆς τραπεζῆς ὅστις ἐπιτρέπει τόκον ὑπερμερίας ἐπὶ τοῦ καθυστεροῦντος τόκου τοῦ κεφαλαίου, ὁ περὶ πληρωμῆς τῶν χρεῶν τῶν δόμων ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1852 καθὼς καὶ ὑπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν ἐμπόρων ἰσχύοντος ἐθίμου τοῦ νὰ πληρῶνεται τόκος ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως τοῦ διὰ τοῦ κλεισθέντος λογαριασμοῦ ὡς ὀφειλομένου σημειωθέντος τόκου, δὲν ἰσχύουσιν σήμερον· ἐπομένως οἱ τόκοι ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς ὑπερμερίας πρέχουσι καὶ πέραν τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου μέχρι ἐξοφλήσεως. (240—1866).

59

Προκύπτει μὲν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρων 864 καὶ 156 §

2 τῆς Πολ. Διοκονομίας, ὅτι ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ἀρχονται οἱ τῆς ὑπερμερείας τόκοι, ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται ὑποθέττουσαι προδήλως ὀφείλῃν δεκτικὴν τόκου, δὲν χωροῦσιν ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν καρπῶν ἐνοχῆς, ἥτις κατὰ τὸν Νόμον 15 Πανδ. (22. 2) δὲν εἶναι δεκτικὴ τόκου. (39—1867).

60

Ὁ Βυζαντινὸς Νόμος τὸν μὲν ἡμιεκατοστιαῖον τόκον βαρὺν καὶ νόμιμον λέγει, τοὺς δὲ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς καὶ ἐλαφροτέρους, τόκους συνηθείας ἀποκαλεῖ Βασ. (37. 7. 7. § 10) (23. 3. 1. πρ. 13. πρ. καὶ 37)· ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται ὅτι, ὅπου ὁ Νόμος αὐτὸς τὸ ἀπὸ τρίτης ἢ τετάρτης ἑκατοστῆς τόκον παρέχει, τοῦτο πράττει διὰ δύο λόγους α) διότι τοιοῦτος ἦτο τότε ὁ συνήθης συμφωνούμενος τόκος, τούτέστι διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ τῆς συνηθείας τόκος ποῦ μὲν εἰς τὸ τρίτον τῆς ἑκατοστῆς συνίστατο, ποῦ δὲ εἰς τὸ τέταρτον αὐτῆς καὶ β') διότι τὸν τῆς συνηθείας τόκον ἤθελε καὶ ἔπρεπε κατὰ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀρχὰς τοῦ Δικαίου νὰ παρέχῃ τῷ ἀδίκως στερηθέντι τῆς χρήσεως τῶν χρημάτων του ἐνάγοντι· ἐπομένως καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Νόμου παρεχόμενος τόκος, ὡς τόκος πρὸς τὴν συνήθειαν ὀριζόμενος, ἀμετάβλητος μένει, ἐνόσω καὶ ὁ τῆς συνηθείας τόκος ἐκ νομοθετικῆς ἀνάγκης ἀμετάβλητος ἐστὶ· μεταβάλλεται δὲ πρὸς αὐτὴν ἄμχ ἢ ἀνάγκη ἐκεῖνη ἐκλείψῃ.

Ὁ μὲν Βυζαντινὸς νομοθέτης ἀπηγόρευσε τῇ συνηθείᾳ νὰ παράσχη ποτὲ τόκον μείζονα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένων μέτρων τοῦ ἀπὸ τετάρτης, τρίτης καὶ ἡμισείας ἑκατοστῆς· ὁ δὲ ἡμέτερος νομοθέτης ἀποφαινόμενος διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1835 Βασιλικοῦ Δικτάγματος, ἐπικρατέστερα τοῦ Νόμου τὰ ἔθιμα ἐπιτρέπει, τὸναντίον τῇ συνηθείᾳ νὰ παρέχῃ τόκον πέραν τοῦ περιορισμοῦ ἐκεῖνων.

Ἀφοῦ κατὰ τὰ εἰρημένα ὅπου ὁ Νόμος τὸν ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς παρέχει τόκον, τὸν τῆς κρατούσης συνηθείας τόκον ἐννοεῖ νὰ παράσχη, πᾶσαι δὲ αἱ τῶν τῆς συνηθείας τόκον περιορίζουσαι διατάξεις οὐδὲν ἔχουσι σήμερον κῦρος ὡς ἀντικείμεναι εἰς πολυχρόνιον καὶ ἀδιάκοπον συνηθείαν διὰ πλείστων ὅσων δικαστικῶν ἀποφάσεων καθιερωμένην, καθ' ἣν ὁ ἐτήσιος τόκος εἰς 12 τοῖς 0/0 συνίσταται, ὁ δικαστὴς δύναται καὶ ὀφείλει πρὸς τὴν συνήθειαν ταύτην νὰ ὀρίξῃ τὸ μέτρον τοῦ τόκου, ὅπουδ' ἂν ὁ Νόμος τόκον τῷ ἐνάγοντι παρέχει, κατηργημένον θεωρῶν αὐτὸν πάντοτε μόνον, καθ' ὅσον ἀντίκειται εἰς τὴν συνήθειαν, τούτέστιν ὡς πρὸς τὸ μέτρον τοῦ τόκου. (104—1867).

ΤΡΑΠΕΖΑ.

2

Κατὰ τὸ ε'. ἐδ. τοῦ πρώτου ἀρθροῦ τοῦ ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1843 κατ'

ταστατικῇ τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὑπόχρεως οὖσα ἡ ρηθεῖσα Τράπεζα νὰ πληρώσῃ τὰ γραμμάτια αὐτῆς εἰς τὴν ἐμφανισίν των, δὲν ὑποχρεῖται νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ ἡμισυ τούτων εἰς ἀκέραιον, ὅταν τὰ λοιπὰ ἡμισυ ἀποκοπέντα ἀπώλεσεν ὁ κύριος καὶ ὁ κάτοχος αὐτῶν, καὶ ὅτι ἄλλως ἤθελεν ὑπόκεισθαι πάλιν νὰ πληρώσῃ αὐτὰ ταῦτα εἰς ἀκαίρουν καθ' οἷονδ' ἕποτε χρόνον καὶ παρ' οἰουδ' ἕποτε τυχὸν ἐμφανισθῶσι εἰς αὐτὴν, ὡς μὴ ὀφείλουσα κατὰ τὸν ρηθέντα Νόμον νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ὁ κομιστὴς ᾖ καὶ ἀληθὴς κύριος τούτων, ὥστε εἶναι πρόδηλον ὅτι ἡ Τράπεζα ὑποχρεῖται νὰ πληρώσῃ τὰ γραμμάτια αὐτῆς, ὅταν ἀκαίρως τῇ παρουσιάζονται, ἢ ὅταν ἄλλως ἀποδεδειγμένως ἐκφανεῖσθαι, διότι καὶ εἰς τὴν τελευταίαν περὶ τῶν ταύτων ἡ Τράπεζα ἀπαλλάττεται πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεως ἐξαλειφθέντος τοῦ τίτλου ἐξ οὗ πηγάζει ἡ ἐνοχὴ τῆς. (175—1866).

3

Διὰ τοῦ ἀρθρου 31 τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1851 περὶ Τραπεζῆς Νόμου ἐνομοθετήθησαν ἐξαιρετικῶς ὑπὲρ αὐτῆς αἱ ἐπὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως διατάξεις ἐκεῖναι, αἵτινες ἀφορῶσιν εἰδικῶς καὶ ρητῶς μόνον τὰς ἀνακοπὰς τὰς ἀναγομένας εἰς τὰς τοῦ προγράμματος καὶ τῆς διαδικασίας ἀταξίας, τούτέστιν εἰς τὰς παραβιάσεις, τῶν περὶ τὴν τάξιν τῆς διαδικασίας διαγεγραμμένων διατυπώσεων, αἱ δὲ διατάξεις αὗται, καθὼ ἐξαιρετικαί, δὲν δύνανται νὰ ἀπεκτανθῶσι καὶ εἰς τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ὀφειλέτου, δι' ἧς προτείνεται ἡ ἐξόρλησις τοῦ χρέους περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ ὁποῖου ἐπεχειρήσθῃ ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις τῆς περιουσίας αὐτοῦ, τούτέστιν ἡ ἑλλειψὶς τίτλου πρὸς ἀπαίτησιν, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐνστάσιν ἀφορῶσαν τὴν οὐσίαν τοῦ δικαίου καὶ οὐχὶ τὰς τῆς διαδικασίας παρατυπίας ἢ ἀταξίας, καὶ ἡτις διὰ τοῦτο ὡς μὴ προσβαλλομένη εἰς τὴν ἐξάρεσιν διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν γενικῶν τῆς Πολιτ. Δικονομίας διατάξεων, αἵτινες δὲν περιορίζουσι τὴν τοιαύτην ἀνακοπὴν ἐντὸς ἀποκλειστικῆς τινος προθεσμίας. (232—1866).

ΥΛΟΤΟΜΙΑ.

1

Κατὰ τὰ ἀρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, περὶ ὑλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας, ὁ ἔχων ἄδειαν πρὸς ὑλοτομίαν ἢ ἐξαγωγὴν ῥητίνης ἐὰν φωραθῇ ὅτι κατεχράσθη αὐτὴν, ὑλοτομήσας ἢ ἐξαγαγὼν ῥητίνην ἢ εἰς ἄλλον τόπον ἢ μετὰ παρέλευσιν τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας, θέλει καταδιώκεσθαι κατὰ τὸν Νόμον τῶν περὶ τὴν ὑλοτομίαν παραπτωμάτων, ἢ δὲ ἐκκοπεῖσα ξυλεῖα ἢ ἡ ἐξαχθεῖσα ῥητίνη θέλει ἐκποιεῖσθαι πρὸς ἔμμελος τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἰδιωτικοῦ δάπου· ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῆς ἀπαιτῶνται οὐ μόνον εἰς

μόν υλοτομήσαντα αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τρίτον κατέχοντα τὴν ἄνευ ἀδείας ἢ παρὰ τὴν ἀδειαν κοπεῖσαν ξυλείαν ἢ ἐξαχθεῖσαν ρητίνην, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 14 τοῦ ἄνω μνησθέντος Διατάγματος καὶ 4 τοῦ Διατάγματος τῆς 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δάση γινομένων ἀνομημάτων, καθ' οὗς οἱ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμενοι ὑπάλληλοι ἔχουν τὸ δικαίωμα ὅπου καὶ ἂν ἀπαντήσωσι τινὰ ἔχοντα ξυλικὴν, ρητίνην ἢ ἄλλα δασικὰ προϊόντα, χωρὶς νὰ φέρῃ ἀδειαν τοῦ δασονόμου, δύναται ὅποιουδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ ἔχων τὴν ξυλικὴν ἢ τὴν ρητίνην νὰ κρατήσωσιν αὐτήν, προσέτι δὲ οἱ δασονομικοὶ ὑπάλληλοι ὀρεῖλουν καὶ νὰ ἀνεύρωσι πᾶσαν πρᾶξιν ἀντιβαίνουσαν εἰς τὰς περὶ δασῶν διατάξεις, δικαιοῦμενοι νὰ διώκωσι τὰ ἀρπαχθέντα πράγματα μέχρι τοῦ τόπου ὅπου μετεφέρθησαν καὶ νὰ ἐνεργῶσι τὰ πρὸς κατάσχεσιν αὐτῶν καὶ νὰ εἰσέρχωνται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ οἰκήματα ἢ ἐργαστήρια ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ παρέδρου αὐτοῦ, τοῦ ἀσυνόμου, τοῦ δημάρχου, ἢ τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου. (38—1865).

2

II ποινικὴ διάταξις τοῦ § 4 τοῦ διατάγματος τῆς 4ης Δεκεμβρίου ἢ ἐπιβαλλομένη εἰς τὴν παραβίασιν τῆς υποχρεώσεως τοῦ νὰ λαμβάνῃ ἀδειαν παρὰ τῆς δασονομικῆς ἀρχῆς πᾶς ὁ βέλων νὰ υλοτομήσῃ εἰς δάση ἢ νὰ ἐξαγάγῃ ἀπ' αὐτῶν ρητίνην, δὲν κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 32 — 35 τοῦ ΣΟΖ. Νόμου τοῦ 1855 τῶν τιμωρούντων ἐπέεινεν ὅτις; συλλέξῃ λαθραίως ρητίνην ἢ κατράμην εἰς ἐθνικὰ δάση, ἢ δασικὰ προϊόντα εἰς ἰδιωτικὰ δάση, ἢ δι' οἰουδήποτε ἄλλου τρόπου ζημιώσῃ τὸν ἐνοικιαστὴν, ἔχουν τὸ ἀρθρον 35 κολάζει τὸν παραβιάζοντα, διὰ τῆς λαθραίας συλλογῆς ρητίνης, τὴν πρὸς πληρωμὴν φόρου υποχρεώσιν του, ἐπομένως κατήργησε μόνον τὸν § 11 τοῦ εἰρημένου διατάγματος τῆς 4 Δεκεμβρίου, ἐνῷ ἀδειαν πρὸς υλοτομίαν ὀρεῖλον νὰ ἔχωσι πάντες οἱ ξυλευόμενοι εἰς δάση καὶ αὐτοὶ εἰ μὴ πληρόντες φόρον. (§ 12). (38 — 1855).

ΥΠΟΘΗΚΗ.

13

Προκειμένου περὶ τροπῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην δυνάμει ἀποφάσεως, ἥτις κατέστη τελεσίδικος δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως, ἢ παρὰ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου ὀριζομένη αὐξάνει τῆς προσημεσίας συγχωρεῖται ἀναγκαιῶς καὶ ὅταν ὁ προσημειώσας καὶ ὑποθηκοφύλαξ κατοικῶσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἐκτὸς τῆς ἐδρας τοῦ ἀπορρίψαντος τὴν ἐρεσιν δικαστηρίου, καθόσον ὁ προσημειώσας δὲν δύναται νὰ τελεῖ τὴν προσημεσίωσιν εἰς ὑποθήκην πρὶν ἢ λάβῃ πρὸς

ἐπιδείξιν εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα τὴν ἀπορρίψασαν τὴν ἔρξιν ἀπόφασιν. (135—1864).

19

Κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ διομολόγησις χρέους πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου ὁ ὀφειλέτης χορηγεῖ τῷ πιστωτῇ καὶ δικαίωμα ὑποθήκης, δύναται νὰ γίνῃ καὶ μονομερῆς, ἥτοι ἄνευ τῆς ἐν τῇ διομολογήσει συμμετοχῆς τοῦ πιστωτοῦ, οὐδεμία δὲ τοῦ Νόμου διάταξις ὑποχρεοῖ αὐτὸν ν' ἀποδεχθῇ τὴν διομολόγησιν ταύτην δι' ἐπισήμου ἐγγράφου, μὴ ἐχόντων ἐνταῦθα ἐφαρμογὴν τινὰ τῶν εἰδικῶς περὶ δωρεῶν ὀρισμένων, ὥστε ἡ τῆς διομολογήσεως ἐκείνης ἀποδοχὴ δύναται νὰ γίνῃ εἴτε ῥητῶς, εἴτε σιωπηλῶς, ἡ δὲ ἐκ μέρους τοῦ πιστωτοῦ ἀποδοχὴ τῆς διομολογήσεως ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἀνατρέχει ἀναγκαίως εἰς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ὀφειλέτης ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξετέλεσε τὴν ἐγγραφὴν αὐτῆς. (239—1864).

20

Ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν ἀρθρῶν 26 καὶ 28 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἡ ὑποθήκη ἐπεκτείνεται, οὐ μόνον εἰς τὴν φυσικὴν προσαύξησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μετὰ τοῦ κυρίου κτήματος διὰ τῆς διαχειρίσεως ἐνωθὲν ἀκίνητον προσάρτημα, ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ἐνώσεως δὲν ὑπῆρχον ἐπ' αὐτοῦ ἐγγεγραμμένα ὑποθῆκαι. (173—1866).

21

Τὸ ἀρθρον 23. § 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ὅπερ ἀπαιτεῖ ἀπλῶς βεβαιωτικὸν ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως ἐγγράφον, δὲν ἐννοεῖ ἐγγράφον δι' οὗ ῥητῶς καὶ σαφῶς ν' ἀποδεικνύηται ἡ ὑπαρξὶς τοιούτης ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἐγγράφον πιθανολογοῦν αὐτὴν, ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι πραγματικῶς ἡ παρὰ τοῦ εἰρημένου ἀρθρου 23. § 2. ἀποδιδομένη σημασία εἰς τὴν λέξιν «βεβαιωμένη δι' ἐγγράφων» ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀπαιτήσεως, καὶ οὐχὶ ἡ ἐννοια τῆς ἀποδείξεως, προκύπτει ἐκ περισσοῦ ἐκ τῆς παραβαλλομένης διαφορᾶς τῶν ἐν τῷ αὐτῷ παραγράφῳ ἐπομένων λέξεων ὡς πρὸς τὸ δικαιολογητικὸν ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς, διότι ἐνῷ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀπαιτήσεως ἀπαιτεῖ ἀπλῶς τὸ νὰ ᾖναι βεβαιωμένη δι' ἐγγράφων, περὶ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς (πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἐπιδίκασιν τῆς τοιούτης ἀπαιτήσεως) ἀπαιτεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀπόδειξις, ὥστε ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῶν ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ λέξεων τούτων προκύπτει ἡ ἐν γνώσει διάκρισις μεταξὺ τῶν ὅρων τῶν ἀπαιτουμένων δι' ἕκαστον ἀντικείμενον δικαιολογητικῶν ἐγγράφων. (364—1866).

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ.

4

Κατὰ τὸ 6 ἀρθρον τοῦ Νόμου τῆς 6 Ἰανουαρίου 1853 φαλαγγιτικῶς

ἡ ναυτικά γραμμάτια, εἴτε ἐξεδόθησαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου, εἴτε προῆλθον αὐτῷ κληρονομικῷ δικαιώματι, εἴτε μετεβιβάσθησαν εἰς αὐτὸν οἰωδῆποτε ἄλλω νομίμῳ τρόπῳ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νόμου αὐτοῦ, εἶναι δεκτὰ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους· ἐπομένως τὸ εὐεργέτημα τῆς διὰ φαλαγγιτικῶν ἢ ναυτικῶν γραμματίων πληρωμῆς ἐχορηγήθη εἰς τὸν ὀφειλέτην πρὸς εὐκολίαν τῆς ἀποτίσεως τοῦ χρέους τοῦ· ὅθεν ὁ ἐγγυητὴς αὐτοῦ, ὁ διὰ φαλαγγιτικῶν γραμματίων πληρώσας, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πρωτοφειλέτου, δι' ὃν ἐπλήρωσεν, εἰμὴ ὅ,τι ἐδ᾽ ἐπ᾽ ἀπέκτησιν τῶν γραμματίων, τὰ ὅποια τὸν ὀφειλέτην ὠφέλησαν. (195—1864).

3

Τὰ φαλαγγιτικά γραμμάτια εἶναι δεκτὰ εἰς ἀγορὰν οἰωνδῆποτε ἐθνικῶν ἀκινήτων κτημάτων, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν ἤδη ἀγορασθέντων, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1838 Νόμου περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν εἰς τοὺς φαλαγγίτας, δύνανται οὗτοι διὰ τοῦ γραμματίου, τὸ ὅποιον κατ' αὐτὸν τὸν Νόμον λαμβάνουσι, ν' ἀγοράσωσιν ἐπὶ δημοπρασίᾳ πᾶν διαθέσιμον καὶ πωλητέον ἐθνικὸν ἀκίνητον κτῆμα.

Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης καὶ ἐκ τοῦ ὅτι συγχωρεῖται ἡ εἰς ἄλλον μεταβίβασις φαλαγγιτικοῦ γραμματίου, δύναμις διατάγματος, συνάγεται προδήλως ὅτι, πᾶς ὅστις νομίμως ἀπέκτησεν φαλαγγιτικὸν γραμμάτιον, δύναται ἐν κατακυρωθῇ εἰς ὄνομα τοῦ ἀκινήτου ἐθνικοῦ κτῆματος, νὰ πληρώσῃ, μὴ γενομένης ἐναντίας συμφωνίας, τὸ τίμημα αὐτοῦ διὰ φαλαγγιτικῶν γραμματίων, διότι τὸ τοῦ Νόμου ἀγοράζειν διὰ γραμματίων σημαίνει καταβάλλειν πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος γραμμάτιον ἀντὶ μετρητῶν. (256—1864).

ΦΟΡΤΩΤΙΚΗ.

3

Τὸ ἐγγραφοῦν τῆς φορτωτικῆς καὶ ἂν δὲν ᾖ ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ παραλήπτου καὶ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀμεσῶς ἀποδείξις, δύναται ὅμως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δικαστικὸν τεκμήριον. (2—1855).

4

Ἡ ὑποσημογράφησις φορτωτικῆς ἐμφαίνει ἐντολὴν πρὸς παραλαβὴν τῶν πραγματειῶν καὶ οὐχὶ μεταβίβασιν τῆς κυριότητος αὐτῶν. (102—1855).

ΧΕΙΡΑΦΕΤΟΣ.

5010X

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 365 καὶ 374 τοῦ Ἰονίου πολιτικοῦ κώ-

δικος ὁρῶσιν ἅπαντας τοὺς χειραφετοὺς ἀνγλικούς ἀνευ διακρίσεως γένους, ἐν οἷς καὶ αἱ ὑπανδροὶ ἀνγλικοὶ γυναῖκες, καὶ ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 193 τοῦ αὐτοῦ κώδικος δὲν ἀπαλλάττουσι τὸν χειραφετὸν σύζυγον τῆς ἐν τῷ προμνησθέντι ἄρθρῳ 374 ἀναφερομένης υποχρεώσεως τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ δανεισθῇ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀνευ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ κηδεμόνος τῆς ἐπικυρουμένης παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως, διότι ἐκ τῶν προμνησθέντων ἄρθρων 365 καὶ 374, ἅπερ διαλαμβάνονται ἐν τῷ περὶ τῆς χειραφεσίας τῶν ἀνγλικῶν κεφαλαίῳ τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, τὸ μὲν ὀρίζει, ὅτι ὁ ἀνγλικὸς χειραφετεῖται αὐτοδικαίως διὰ τοῦ γάμου (χωρὶς νὰ γίνηται ἐν αὐτῷ διάκρισις τις περὶ ἀρρένων καὶ θηλέων) τὸ δὲ, ὅτι χειραφετηθεὶς ἀνγλικὸς δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀνευ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ κηδεμόνος τοῦ ἐπικυρουμένης παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως. Ἐκ τούτων δὲ ἐξάγεται ἀριδύλως ὅτι ὁ νομοθέτης ἐνόησε νὰ ὀρίσῃ ἐν γένει τὰ περὶ τῆς χειραφεσίας τῶν ἀνγλικῶν ἀνευ διακρίσεως γένους, διὸ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ τὰ διὰ τοῦ γάμου χειραφετούμενα ἀνγλικά θήλεα, αἱ δὲ διατάξεις τῶν ἄρθρων 183—200 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος περιεχόμεναι ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους δικαιοματιῶν καὶ υποχρεώσεων τῶν συζύγων κεφαλαίῳ, δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, ἀλλ' οὔτε ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 374 τοῦ Ἰονίου πολιτικοῦ Κώδικος διότι κατ' ἐκείνας μὲν, ἡ σύζυγος καίτοι ἐνγλικὸς, δὲν δύναται νὰ δωρήσῃ ἢ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἰδία αὐτῆς ἀκίνητα κτήματα ἀνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ἀνδρός τῆς, κατ' αὐτὰς δὲ τῆς συζύγου οὐσας εἰσέτι ἀνγλικὸς διὰ νὰ δανεισθῇ αὐτὴ καὶ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἰδία τῆς δὲν ἐξαρκεῖ ἡ συναίνεσις τοῦ συζύγου, ἢ ἐὰν οὗτος εἴη τιχὸν κηδεμὼν αὐτῆς ἀλλ' ἀπαιτεῖται πάντοτε καὶ ἡ ἔγκρισις τοῦ δικαστηρίου ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως. (484—1866)

ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ.

3

Κατὰ τὸν Νεαρόν περὶ χαρτοσήμου ρις. Νόμον, αἱ ἀντιρρήσεις δυν ζητεῖται ἡ πληρωμὴ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν Νόμον ὑπὸ τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀντικειμένων τῆς κληρονομίας ἢ κληροδοσίας ὀφειλομένου τέλους δικάζονται παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου, καὶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀπαγορεύεται ῥητῶς ἡ χρησιμὴ παντός ἐνδίκου μέσου. (317—1867).

ΧΡΕΟΣ.

2

Ἢ τοῦ ἄρ' ρου 19 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ Νόμου διάταξις

καθ' ἣν πᾶν χρέος δημοσίον ἐξαλείφεται, ἐὰν δι' ἔλλειψιν ἀποχρώσεως δικαιολογήσεως, δὲν ἀνεγνωρίσθῃ, δὲν διετάχθῃ ἡ πληρωμὴ τοῦ καὶ δὲν ἐπληρώθῃ ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως εἰς ἣν τοῦτο ἀνήκει, δὲν ἰσχύει κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὡς πρὸς τὰ χρεὴ τὰ ὁποῖα δὲν ἐπληρώθησαν ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας δι' ἐμπόδια προελθόντα ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν. (320—1864).

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ.

1

Οἱ κληρονόμοι δὲν ἐνέχονται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δημοσίων χρηματικῶν ποινῶν, ἃς ἐπέτρεε καθ' ἑαυτῶν ὁ κληρονομηθεὶς, πλὴν ἂν, ζῶντος τοῦ ἀδικήσαντος, κατεγνώσθησαν τελεσιδικῶς κατ' αὐτοῦ (ἄρθρον 548. § 5 τῆς Ποινικ. Δικονομίας καὶ 118 τοῦ Ποινικ. Νόμου.) (20 — 1865).

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΥΣΙΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΙΣ.

	Σελίς		Σελίς
Ἀεαρία	389—390	Ἀνακοπή	21—23 καὶ 401—402
Ἀγοραπωλησία καὶ ἀγοραστής	1—5 καὶ 390—394	Ἀνάκτησις Πολ. Δικαιωμ.	25—26
Ἀγχιστεία	5	Ἀναμίσθωσις	26
Ἀγωγή	5—11 καὶ 394—394	Ἀναπλειστηριασμός	26
Ἀγωιάτης	44	Ἀνατοκισμός	26
Αἰγιαλός	44	Ἀνατροπή	26—29 καὶ 402—404
Αἵτησις θεραπείας	11—12 καὶ 394	Ἀνέκκλητον	29 καὶ 405
Αἰχμαλωσία	12	Ἀνήλικες	29—30
Ἀκλῆρος	12	Ἀνταγωγή	30—31 καὶ 405
Ἀκυρότης	12—14 καὶ 394—395	Ἀνταλλαγή	31 καὶ 405—406
Ἀλληλέγγυον	45	Ἀνταπαίτησις	31
Ἀλλότριον	45	Ἀντέφεσις	31—32
Ἀρνηστέα	395	Ἀντίγραφον	32
Ἀμυνα	46	Ἀντίκλητος	32—33
Ἀναγγελία	46	Ἀντιπρόσωπος	33 καὶ 406—407
Ἀναγνώρισις πράξεως	46	Ἀοριστία	33
Ἀναγωγή	16 καὶ 395	Ἀπαγόρευσις	33 καὶ 407
Ἀναδοχή χρέους	46	Ἀπαίτησις ἱκανοποιήσεως	34
Ἀναίρεσις καὶ Ἀναρεστήριον	16—20 καὶ 396—400	Ἀπαλλοτρίωσις	34 καὶ 407
Ἀνάκλησις	20—21 καὶ 400—401	Ἀπογραφή	34
		Ἀπόδειξις (*)	34—47 καὶ 407—412

(*) Ἐνταῦθα κατεχωρήθησαν ὅλα τὰ ζητήματα τ' ἀφορῶντα καὶ τὰ ἑπτὰ μέσα ἀποδείξεων τὰ ἵποια εὕρισται τις ὡς ἑξῆς:

α) Πραγματογνωμοσύνη εἰς τὰ ζητήματα 4, 6, 13, 14, 21, 24, 25, 29, 36, 40.
 β) Παιδείδιον εἰς ζητήματα 2. γ) Ὁρκος εἰς ζητήματα 3, 7, 12, 15, 30, 48, 50, 53, 54. δ) Μάρτυρες εἰς ζητήματα 4, 8, 20, 23, 27, 28, 35, 38, 39, 41, 47, 49, 63, 65, 66, 69, 74, 75, 78. ε) Ἐγγραφοὶ εἰς ζητήματα 8, 10, 11, 16, 18, 19, 22, 26, 31, 32, 34, 37, 45, 51, 55, 57, 68, 70, 76. ς) Τεκμήριον εἰς ζητήματα 9, 33, 52, 56. ζ) Ὁμολογία εἰς ζητήματα 17, 42—44, 46, 48, 64.

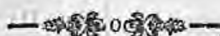
	Σελ.		Σελ.
Ἀποδοχή	48—49 καὶ 413	Διαιτησία	97—99 καὶ 441—442
Ἀποζημίωσις	49—52 καὶ 414	Διακατοχή	99—100
	—417	Διακοπή	100 καὶ 442—444
Ἀποκατάστασις εἰς ἀκαίρεον	53	Διαμαρτυρικὸν	— 444
Ἀποκήρυξις τέκνου	53	Διανομή	100—101
Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν	54	Διάταγμα	101
	—55, 417—418	Διατροφή	101—102 καὶ 444—
Ἀπόστασις	56—57		445
Ἀπόφασις	57—59 καὶ 418—	Διαχείρησις ἀλλοτρίων	102—104
	420	Διεκδικήσις	104
Ἀπρικοὺς χάρις	59—60	Δικαιοδοσία	104
Ἀρμοδιότης	61—68 καὶ 420—	Δικαιώματα δικηγορικά	445
	426	Δικαστής	104—106
Ἀρράθων	69	Δίκη	106
Ἀστυνομικά	69 καὶ 426	Δικηγόρος	106—107
Ἀφαίρεσις	69—70	Διορία	107
Ἀφορία	70	Δουλεία	107—108 καὶ 445—
Ἀχρεώστητον	70		446
=====		Δωρεὰ	108—113 καὶ 446—447
Βασιλικὴ χάρις	70	=====	
Βελλιδάνειον δόγμα	427	Ἐγγύησις καὶ ἐγγυητής	113—
Βία	70—71		114 καὶ 447—449
Βουλευτικά	427	Ἐθιμον	114—117 καὶ 449
=====		Ἐθνικαὶ γαῖαι	449
Γάμος	428	Εἰκονικότης	117 καὶ 449
Γραμματεὺς	428	Εἰσηγητής	118 καὶ 449—450
Γραμμάτιον	71—73	Ἐκθεσις	118—119
Γυνή	73	Ἐκπρεμαδικία	119
=====		Ἐκκλητὸν	120
Δάνειον καὶ δανειστής	73—78	Ἐκτίκησις	120—121 καὶ 450
	καὶ 428—429	Ἐκπλειστηρίασμα	121—122
Δαπάναι	78—80	Ἐκποίησις	450—451
Δεδικασμένον	80—81 καὶ 429	Ἐκτέλεσις	122—123 καὶ 451—
	—436		452
Δενδροφυτεία	436	Ἐκχώρησις καὶ ἐκδογὴς	123—
Δήλωσις	81—82 καὶ 436		127 καὶ 452
Δῆμος	82—85 καὶ 437—438	Ἐμποροδικεῖον καὶ ἔμπορ. πρά-	
Διάζευξις	86—89 καὶ 438—439	ξεις	127—128 καὶ 452—454
Διαθήκη	89—97 καὶ 439—441	Ἐμπρησμός	128—129 καὶ 454

	Σελ.		Σελ.
Ἐμφύταιαι	129	Ἰκανότης	167
Ἐνδικα μέτα	129	=====	
Ἐνέχυρον	129—130	Καινοτομία	167
Ἐνεικίας	130—132 καὶ 455	Κανονισμός	167—168
101—100	—456	Καρποί	168—169 καὶ 468
Ἐναγὴ	132 καὶ 446	Καταδίωξις τῶν Καθυστερούν-	
Ἐντολή, Ἐντολὴς, Ἐντολο-		των	169—174 καὶ 468 —
δόχος	132—135 καὶ 456		469
Ἐνστάσις	135—139 καὶ 457	Καταμέτρησις	469
101	—458	Κατάργησις δίκης	174 καὶ 469
Ἐξαίρεσις	139—140 καὶ 458	Καταλύματα	174
Ἐξηκόνταρχος	459	Κατάσχεσις καὶ Κατεσχεμένα	
Ἐξώπρικοιν	140	174—187 καὶ 469 —	472
Ἐπανάληψις διαδικασίας	140—	Κατάταξις δανεισῶν	187 καὶ 472
101—100	141		—473
Ἐπίδικον	141—142 καὶ 459—	Κάτοχος καὶ Κατοχὴ	187—189
	460		καὶ 473
Ἐπίδοσις καὶ Ἐπιδότησις	142	Κηδεμὼν	189—190 καὶ 473
141—	—147 καὶ 460—462	Κινητὰ	190
Ἐπικαρπία	147—148 καὶ 462	Κληρονομία, Κληρονόμος, Κλη-	
Ἐπιταγή	148—149 καὶ 463	ροδότημα	190—199 καὶ 473
Ἐπιτροπεία καὶ ἐπίτροπος	149—		—475
	151 καὶ 463—464	Κοινοποιήσις	199—201 καὶ 475
Ἐπίσχεσις	151—152	Κοινωνός	201—203 καὶ 475
Ἐργολαβία	152—153	Κρῆτες	475—476
Ἐταίρις καὶ συνεταῖρος	153—156	Κτήμα	203
	καὶ 464—465	Κυριότης	203—204
Εὐεργέτημα εὐπορίας	156—157	=====	
Εὐθύνη	157—160	Λιμὴν	204—205
Ἐρεσις καὶ ἐρετήριον	160—165	Λογαριασμός	205
101—100	καὶ 465—467	Λογοδοσία	476
	=====		=====
Ζημία	467—468	Μεσεγγύησις	205—207
=====		Μεσίτης	476—477
Θρησκεία	166	Μεσότοιχον	207—208
=====		Μεταβολή	208—209 καὶ 477
Ἰδιοκτησία	468	Μίσθωσις καὶ ἀναμίσθωσις	210—
Ἰδιωτικὴ ἀπαιτήσις	166—167		216 καὶ 477—487
Ἰθαγένεια	167	Μουσεία	216

	Σελ.		Σελ.
Ναυάγιον	216—217 καὶ 478	Πληρωμή	266—267
Ναῦλος	217—218 καὶ 478—	Πλοίαρχος	268—268
	479	Πλοῖον	268—270 καὶ 491—492
Ναυτοδάνειον	218	Πολιτικός θάνατος	270—271
Νεογνόν	218	Πολιτογράφησις	271
Νομή. Νομεύς	218—222 καὶ 479	Προγαγιαῖα δωρεά	492—498
Νόμος	223—224 καὶ 479—480	Πρόεδρος	271—272
==		Προθεσμία	272—285 καὶ 493—
Ὀδὸς	224—225		496
Οἰκδομή	225—227	Προϊκόκτητον	285—286 καὶ 496
Οἰκόπεδον	227	Προίξ	286—300 καὶ 496—499
Ὀμοδικία	227—228	Πρόκλησις	300—302 καὶ 499
Ὀπισθογράφησις	228—229 καὶ	Προνόμιον	308
	480	Προσεπείλκησις	303—305
Ὀρφανοτροφεῖον	481	Πρόξενοι	305—306 καὶ 491—501
Ὀφειλίτης	229—230 καὶ 481	Προσωπικὴ κράτησις	307—308
==		Προσωρινὰ μέτρα	501—502
Παληκαριάτικον	230—231	Προσωρινὴ ἐκτέλεσις	308—310
Παραγγελιοδόχος καὶ Παραγγε-			καὶ 502—503
λία	231—232 καὶ 481—482	Πρότασις	310—312 καὶ 503
Παράγγελμα	482	Πτώχευσις	312—318 καὶ 503—
Παραγραφή	232—242 καὶ 482		504
	—487	Πώλησις καὶ πωλητής	318—321
Παραίτησις	242—243	==	
Παρακαταθήκη	243—244	Στρατιωτικὰ	321—324 καὶ 504
Παράστασις ἐπὶ δικαστηρίου	244—		—515
	245	Συγγένεια	324—325 καὶ 515—
Παραχωρησις	245—247		516
Παρέμβασις	247—248 καὶ 488	Συγγενικὸν συμβούλιον	516
Πάρδος	248	Συγκατάθεσις	325—326
Πινάκιον	248—249	Σύγκρουσις ἢ ἄρσις συγκρούσεως	326
Πίναξ κατατάξεως	249—250 καὶ		καὶ 516
	488—489	Συμβιβασμός	326—328
Πλάνη	250—251	Συμβόλαιον	329—331 καὶ 516
Πλυστὸν	251	Συμφωνία	331—332
Πλειστηριασμός	251—257 καὶ	Συμφηρισμός	332—337 καὶ 516
	489—490	Συναίνεσις	337—338
Πληρεξουσιότης	257—266 καὶ	Συναλλαγματική. Συναλλάγμα	338
	490—491		345 καὶ 516—517

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΔΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΟΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ.

Δημ. Κυπαρίσσης, Πρόεδρος Εφετ.
 Στ. Κοντογούρης Εφέτης
 Μ. Μαρκίδης »
 Ίω. Μοσχονήσιος »
 Στ. Ἀθανασιάδης »
 Α. Πλαίτας »
 Γ. Μαντζούρας »
 Ν. Γ. Καρατζᾶς
 Π. Γαλανόπουλος
 Π. Δημητρόπουλος
 Γ. Σχίζας
 Δ. Καρόκης
 Ἀριστ. Χρυσάνθης
 Γ. Παναγόπουλος
 Χ. Ἀργυρόπουλος
 Ν. Δ. Φινόπουλος
 Κωνστ. Μαυριόπουλος
 Ἀριστ. Κρεστανίτης
 Σπηλ. Μιχαλακόπουλος
 Ἀθ. Πολυχρονιάδης
 Ἀντ. Χαμμητζόπουλος
 Κωνστ. Ν. Μανιάκης
 Γεώργιος Ροῦφος
 Ίω. Α. Ζητής
 Ίωάννης Κορίνθιος
 Παναγιώτης Φωτήλας
 Σπυρ. Σκλαβούνης
 Ἀπας. Βάλβης, εἰρηνοδίκης
 Ἀνδρ. Κ. Θεοχάρης
 Α. Ἀθανασόπουλος, ἔμπορος
 Ν. Πετρόπουλος, συμβολ.

Νικόλαος Ἀλεξόπουλος
 Νικόλαος Ἀβδελόπουλος
 Λεων. Ψηλοπούλος
 Ίω. Κ. Παπαδιαμαντόπουλος
 Πολ. Ιωαννίδης
 Ἀνδρέας Ν. Πεταλᾶς
 Θεόδ. Ζούκης
 Γ. Ψάχκαλος
 Α. Ζωγράφος
 Δ. Ποταμιάνος
 Π. Κουδέλης
 Π. Θεορίλου
 Π. Νεζερίτης
 Α. Πικραμένος
 Δ. Κωνσταντινίδης
 Κ. Γκολφινόπουλος
 Ν. Πεταλᾶς
 Α. Εὐσταθίου
 Κ. Ἀθανασιάδης
 Α. Σωτηρόπουλος
 Σ. Καρβούνης
 Ἀνας. Μητζόπουλος
 Χ. Διγενόπουλος
 Γ. Χ. Πανάγου
 Ν. Σχῆς
 Στ. Στράιτ
 Π. Χαλικοπούλος
 Γ. Σωτηριάδης
 Π. Χοϊδᾶς
 Ἀνδρ. Διμητρόπουλος
 Σπυρ. Γιαννακόπουλος
 Δυσάνδρος Ζώρας

Ἰω. Ηλιοπούλος
Π. Ι. Σπηλιοτόπουλος
Η. Λυκόπουλος
Δ. Γρούσσας
Δ. Χ. Κλοντιρόπουλος
Δ. Α. Καρεντιρόπουλος
Ἰλιάς Συνοδινός

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Τὸ Γραφεῖον τῆς Βουλῆς
Ἰπουργεῖον Δικαιοσύνης
» Ἐσωτερικῶν
» Οἰκονομικῶν
» Στρατιωτικῶν
» Ναυτικῶν
» Ἐξωτερικῶν
Ἑθνικὴ Τράπεζα
Τ. Μανταφούνης
Α. Σ. Κασσανδρῆς
Ἰ. Α. Ἀποστολόπουλος
Δ. Παπαρηγόπουλος
Ν. Πανταλέων
Δ. Χαριτάς
Κ. Λεκάτης
Δ. Λεονάρδος
Ε. Βερδάμπελης
Ἰω. Σοφριανός
Ἀθ. Βερενίκης
Παναγιώτης Μαμούρης
Κωνστ. Ποντρόπουλος
Ἀναστ. Γ. Παναγιωτόπουλος
Π. Σ. Παππαδόπουλος
Γ. Κ. Δημητρακόπουλος φοιτ.
Ἰ. Ταμπακόπουλος
Τρυφ. Παπασωτηρίου
Σ. Α. Σωτηρακόπουλος
Λάζαρος Ἰ. Χόντζας
Π. Α. Θανόπουλος
Κ. Κοσονάκος Φωκῆς
Χαρ. Ν. Βαλτατσίου
Κωνσ. Η. Τσουκόπουλος
Λεωνίδ. Καλογερόπουλος

Αναστ. Π. Μανδραπώλιας
Γεώργιος Φασουλᾶκης
Σωκράτης Βαρβαρέσος
Γ. Γονίδης
Κ. Σταυρόπουλος
Παν. Παπαδικμαντόπουλος
Δημ. Παπακωνσταντινίδης
Πάνος Α. Ροῦλός

5 Σ. Μελισουργός
20 Ν. Ι. Σπυρακόπουλος
5 Αντ. Μηλιαράκης
5 Ἰ. Ἀλ. Φιλίππου
5 Γεωρ. Παντελέοντας
5 Εὐθ. Σ. Λεονάρδος
5 Ανδρ. Δ. Σπηλιάδης
2 Στεφ. Α. Βαβός
Π. Ῥέτσας
Ν. Παγώνης
Α' Κωνσταντινίδης
Ε. Ν. Βασιλειάδης

ΣΥΡΟΙ.

Δημηρχία Ἑρμουπόλεως
Ἰω. Πρεζάκης, εἰρηνοδίκης
Νικόλαος Α. Κουτ'αλέξης, δικηγόρος
Σ. Λογοθέτης
Ν. Ἀρπατζής
Γ. Δ. Ποσειδών
Ν. Βαρδής
Χ. Στεκούλης
Γ. Ζαβός ἀντεισαγγελεὺς
Ἑμμ. Γ. Ἐλευθεριάδης
Εὐσ. Η. Κεχαγιῆς
Σταμάτιος Ν. Μπίστης
Ν. Δ. Καλάρης

ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Ἐγγραφέντες διὰ τοῦ ἐκείσε Εἰσαγγελέως, συνδrom. 40
Ι. Πιέρρης Χαλικιόπουλος
Α. Ῥοδίτης
Γ. Τριβόλης
Στέφανος Μ. Πατρίκιος

Ὁνούφριος Ζερβός
 Ἰωάννης Δαμψακηνός
 Ἰλίας Παδοβάς
 Σ. Γορτίλλας
 Στέφανος Δεσύλας
 Σπυρ. Γερακάρης
 Ἰω. Ἀγγελικόπουλος
 Ἀνδρέας Κ. Πικαδάτος
 Χρῆστος Μηλιαρέσης
 Ἀνδρέας Μονκστηριώτης
 Ν. Φορεντίνος, Εἰρ. Ἐπιλιμνίων
 ΚΕΦΑΛΑΙΗΝΙΑΣ.

Α. Παπαφράγγος, Εἰσαγγελεὺς
 Δ. Γ. Χοδᾶς
 Μιχαὴλ Ἰγγλέσης Ἰδρωμένος
 Σπυρίδων Α. Πόγγης
 Δημήτριος Ἰ. Βονδρωτὸς
 Νικόλαος Δ. Χωραφᾶς
 Μ. Π. Ἀννίος
 Ἑμμ. Δ. Λαζαρέτης
 Ν. Σταύρου
 Νικόλ. Γ. Φωκᾶς Θεοδωράτος
 Σπυρ. Α. Βαρδάλης
 Ν. Μ. Σημάνης
 Θ. Μεταξᾶς
 Α. Κ. Μεταξᾶς Λιόνος
 Γεώργ. Καββαδίας Εἰρην. Ληζουρ
 Χ. Κιγκλῆς Αντωνίου
 Θεόδωρ. Γερ. Κλαδᾶς
 Ἰωάν. Ἰ. Μετέριος Εἰρηνοδ. Ἀσσαν
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

Α. Μαρούλης Πρόεδρος
 Νωντ. Ῥικάκης
 Θεόδωρος Καραμαλίκης
 Γ. Μόρμαρης
 Ν. Κοντολέων
 Α. Τερτσέτης
 Ἀρ. Ἀρμένης
 Αντώνιος Χ. Ζιζάνης
 Διονύσιος Πλατυμέτης
 Δ. Μάνεσης

Νικόλ. Α. Σιδηροκαστρίτης
 Διονύσιος Α. Μεσσίνης
 Διονύσιος Κούμκης
 Διονύσιος Δ. Κωσταδούκας
 Ἀνδρέας Δ. Καβουρόπουλος
 Νικόλαος Γ. Βιθούλκας
 Ἀντώνιος Δαμουλιάνος
 ΙΘΑΚΗΣ.

Γρηγόριος Ἰ. Πεταλᾶς Εἰρηνοδ.
 Ἀλέξανδρος Θ. Βλασσόπουλος
 Βασίλειος Ἰ. Πήλικας
 ΛΕΥΚΑΔΟΣ.

Δημ. Γ. Βαρνακιώτης
 Σπυρίδων Καββαδᾶς
 Α. Βλάχος Εἰσαγγελεὺς
 Σωκράτης Γορτύνας Δικαστής
 ΠΑΞΩΝ.

Π. Κ. Δεσπέρμος Εἰρηνοδ.
 Σπυρίδων Μάσσικας
 Μιχαὴλ Γ. Βελιάντζη
 ΚΥΘΙΡΩΝ.

Γ. Καλούτης
 Α. Κοντολεων
 Γ. Ν. Λεβούνης
 Θεόδωρος Κασιμάτης
 Α. Στάης Ἀστυνόμος
 Βαλέριος Σ. Σιμητιόλος
 Δημ. Γ. Μινώτης Εἰρην. Πατριῶν
 ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ.

Φώτης Κανελόπουλος εἰσαγγ.
 Ἀναστάτ. Κ. Γιαννόπουλος δικηγόρ.
 Δ. Σ. Γερομᾶτζος
 Π. Χ. Ἀρτίς
 Ἀντώνιος Ἀδόνης πρωτοδ.
 Μιχθαῖος Τριανταφυλλίδης, ὑπογρ.
 Παναγ. Σ. Ψωμάκης
 Ι. Γ. Σκελλερόπουλος
 Ι. Κ. Ἀλεξανδρόπουλος
 Ι. Κωνσταντίνου ἀνθυπακούτης
 ΑἴΤΩΛΙΚΟΥ.
 Γ. Ἀμπράζης Εἰρηνοδ.

Σταύρος Ν. Σταυρόπουλος

Γ. Α. Ζερμακούπης

Ἰωάννης Σωτηρόπουλος

Σ. Κ. Βαλτινός

Ἀθ. Ν. Αθανασιάδης

Ἐπαμ. Ι. Ἀθανασιάδης

Σπυρίδων Βυζάντιος

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ.

Ν. Πασχάλης

Χαρ. Ν. Παπακωνσταντίνου

Γεωρ. Κουτζούμπας

Ὁδ. Βλαχόπουλος

Ἐμ. Λεβούνης

Ἰω. Ἐλ. Θεοχάρης

Χρήστος Π. Κυρίτζης

Χρήστος Τατσόπουλος

Ἀνδρέας Βλαχογιαννόπουλος

Χρήστος Βλαχόπουλος

Ἰ. Πλαστήρας

ΠΑΤΑΝΟΥ.

Νικόλαος Ι. Νικολίτσας, εἰρηνοδ.

Ἰω. Γ. Σακελαρόπουλος, γραμ.

Ἀντ. Αθ. Νεοντόπουλος, ὑπογραμ.

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ.

Κωνσταντίνος Ἰωαννίδης, εἰρην.

Τηλέμαχος Ν. Κουτροβέλης, συμβ.

Σπύρος Α. Γιαννής

Θεοδόσιος Παπαϊωάννου

Ἰω. Δ. Τσορβαντζής, γραμ.

ΕΧΙΝΟΥ.

Λεωνίδας Ναούμ, εἰρηνοδ.

Δημήτριος Ι. Καλλιγόπουλος, γραμ.

ΒΟΝΙΤΖΗΣ.

Κωνσ. Βλάχος

Δημ. Γαβριλάκης

Σπυρίδων Χορμόβας

ΠΑΜΦΙΑΣ κλπ.

Α. Μ. Ῥαφτόπουλος, εἰρηνοδ.

Γεωρ. Ἀντ. Κουβέλης

Ἀνδρέας Χ. Εὐθυμίου, δήμαρχ.

Δημήτριος Παπαδόγιαννης, συμβ.

ΒΙΛΤΟΥ.

Λεωνίδας Ι. Ῥάγκος, δικαστής,

Γεώργιος Τζακανίκας, εἰρηνοδ.

ΜΑΚΡΥΝΙΑΣ.

Χρήστος Γ. Χρηστίδης, εἰρην.

ΑΓΡΑΙΩΝ.

Κωνσ. Γεωργοσιανόπουλος, εἰρην.

Κωνσταντίνος Καρφαντάρης

Δημ. Δεσποτόπουλος, δικολάβος

Θ. Μπουρδέρης

Νικόλαος Κ. Καραγιαννόπουλος

ΣΟΛΙΟΥ.

Δημήτριος Σιδερωμένος

Ἠλίας Σακελλαρόπουλος, εἰρην.

Φώτιος Αλεξάνδρου

Ζ. Μπαμπουνάς

ΑΜΦΙΣΣΗΣ.

Σπυρ. Κρεμίζης

Μιχ. Ταταράκης

Ἰω. Φασίτσας

Μιλ. Ὁθωναῖος

Παναγ. Κολοκανάκης

Ἀθ. Μπονισέρης.

Τρ. Σ. Ἀναστασόπουλος

Ἀλ. Σκληθωνιώτης

Γαζής Παπαδόπουλος

Ἰω. Κυρίμης

Θρ. Δρόσος

Θεοδ. Καλλικάντζαρος

Ἀνδρ. Πετρόπουλος

Χαρ. Ν. Παππᾶς

Εὐθ. Ζαχαρόπουλος

Ἀνδ. Δεδουσόπουλος

Ἰω. Οἰκονομίδης

Χρ. Γερογιάννης

Εὐθ. Α. Νικολαΐδης

Χρ. Παπαϊωάννης

ΓΑΛΛΕΒΙΔΙΟΥ.

Β. Π. Σκελλαρόπουλος, εἰρην.

Εὐθύμιος Αὐγέρης, γραμ.

ἈΡΑΧΩΒΑ ΛΕΒΑΔΙΑΣ.

Ἀμπρος Καλαϊτζής, εἰρην.

Σπυρ Δ. Παπασταθόπουλος

ΧΑΙΡΩΝΙΑ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ.

Ἰ. Αἰ. Σακελλαρόπουλος

ΔΟΜΒΡΑΙΝΗΣ.

Σάββας Γεωργίου, εἰρην.

Μ. Κομίνης

Ἄντ. Γ. Γαλεμάτης

Ἀριστείδης Γ. Μιχαλάκης, γραμ.

ΕΛΑΤΙΑΣ—ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΝ.

Γεώργιος Α. Χαλκιδόπουλος, εἰρην.

Κωνσ. Α. Δημακίδης

Λουκάς Δ. Οἰκονόμου

Ἰωάννης Γ. Αλεξάνδρου

Σπυρ. Δ. Νκουμίδης

Σπυρ. Α. Μακρυναῖος

ΛΟΙΔΩΡΙΚΙΟΥ.

Νικόλαος Ἀμύλλας, εἰρην.

Λεωνίδα Γ. Κόταρης, γραμ.

ΠΟΤΙΔΑΝΕΙΑΣ.

Κωνσ. Καρυκινίδης, εἰρην.

Δημήτριος Θ. Παπαναστασίου, γραμ.

ΚΥΤΙΝΙΩΝ.

Κωνσταντ. Κουτρομπόσης, δήμαρχ.

ΥΠΑΤΗΣ.

Ν. Σ. Αναστασόπουλος, εἰρην.

Ἰω. Νικολαΐδης, γραμ.

Σπυρίδων Σερετόπουλος, συμβ.

Γ. Καλχυάρας

Ἰω. Αλιώτης

Κ. Δ. Σαακάρης

Ἰωάννης Πανόπουλος

ΛΑΜΙΑΣ.

Α. Τριανταφυλλόπουλος γραμματεὺς
πρωτοδικῶν 25

Νικόλαος Δ. Σπένδος, εἰρην.

Ξενοφών Παπαγεωργιάδης, γραμ.

Γεώργιος Ἰω. Κυριαζής, ὑπογραμ.

Ἐπαμεινώνδας Γ. Στεργιάκης

ΚΑΡΥΣΤΟΥ.

Ἀπόστολος Μπουρνιᾶς

Δημήτρ. Λένωσης

Θ. Γ. Μικρὸς

Α. Σ. Σοροβάνος, δήμαρχος

Ἰω. Γ. Δουζίνας, εἰρην.

Νικόλαος Γεωργίου, γραμ.

Ἀριστείδης Γ. Μακραῖος

ΣΚΟΠΕΛΟΥ.

Ἀριστομένης Χ. Μυριανθούσης, εἰρην.

Σπύρος Παπαδόπουλος

Κ. Ἐπιφανίου

Ἐπιφάνιος Πατακῆς

Α. Κωνσταντινίδης

ΧΑΛΚΙΔΟΣ.

Δημ. Γ. Τάτζης

ΚΥΘΑΡΙΣΣΙΑΣ.

Σ. Π. Κοκκῆς

Ἰω. Δ. Μανολόπουλος

Α. Κασιστόπουλος

Δημ. Δ. Ζήρας

Α. Στεριόπουλος

Π. Γεωργακόπουλος

Ν. Ἐμμανουήλ

Ν. Λέξερης

Κανάρης Ἰω. Γαλλίας

Π. Σμυρῆς

Γ. Μαλισῆς

Ἰ. Ἡρακλῆς Παπαγεωργίου

Σ. Σωτηρόπουλος

Γ. Σακελλαρόπουλος

Χ. Μιχαλόπουλος

ΚΑΛΑΜΩΝ.

Λεων. Βλάχος

Λεων. Ράγκος

Α. Κ. Πιττακός

Α. Βασιλείου

Ἰωάννης Μ. Μακρῆς

Γ. Σ. Παπαδόπουλος

Χ. Σ. Καρβήτης δικηγόρος

Γ. Θ. Γαρίδης

Φ. Ν. Δοῦσκος

Πρ. Σ. Μάλιαρης δικηγόρος

Ν. Α. Στρατηγόπουλος

Λεωνίδ. Κ. Δεληγιάννης

Δημήτριος Π. Τζάνης δικηγ.

Δ. Α. Λυμπερόπουλος »

Γ. Δαμιτλάτης »

Ἀθανάσιος Κάβουρας

Κ. Δημοκλείδης

ΑΙΓΙΟΥ.

Φώτιος Καρβελόπουλος

Κωνσταντ. Α. Μπόγδανος

Θεόδ. Κ. Σταματόπουλος

Κ. Α. Δημακόπουλος

Περικλῆς Σ. Κατζερός

Α. Στεφανίδης

Θεόδ. Π. Κλειδιῆς

Θεόδ. Α. Θεοδωρόπουλος

Ἀ. Φραζουλῆς

Κωνστ. Μελετόπουλος

Κ. Ἀσημακόπουλος

Κ. Κανελλόπουλος

Μιχ. Κουτζουβέλης

ΖΑΧΟΛΗΣ.

Βασίλειος Πιπᾶ Χατζῆς εἰρηνοδ.

Γεώργ. Α. Κάτσιοις

Ἀριστείδης Μεντζελόπουλος

Πανχ. Τσουτσάνης δικηγ.

Βασίλειος Τσουτσάνης »

Χρήστος Κηλγογεῖς »

Βασίλ. Σπικιόπουλος »

Κωνστ. Γ. Κυριακόπουλος

Νικόλ. Γ. Παμπρούκης (Ἀκράτα)

ΕΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ ΤΡΙΚΑΛΩΝ.

Κωνστ. Α. Κορωνάκης

Σπῆλ. Α. Παυλόπουλος

Πέτρος Πατρόπουλος

Π. Γιαννόπουλος

Κωνστ. Ἀνδριανίδης

Ἐπ. Τσαλδάρης

ΝΕΑΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

Νικόλαος Ειρήνης, ἀστ. Σολυγίας

Β. Σ. Ἀγγελετόπουλος γραμμ.

ΜΕΓΑΡΩΝ.

Ἰωάννης Διδασκαλόπουλος εἰρηνοδ.

Ἐμμ. Ρίτσος εἰρηνοδ. Ἐλευσίνας

ΠΕΤΑΛΙΜΟΥ.

Β. Ρουσέας, εἰρηνοδ.

Δ. Μ. Φουτράκος, κλητῆρ

Ἰωάν. Πρεβόλαιμος, δικολ.

Γρ. Α. Μπανάκης, κλητῆρ

Γεώργ. Μανουέας, πρ. ἐπαρχ.

Ἀθανάσ. Παλαμάρος, δικολ.

Βασίλειος Δαρνός, γραμμ.

ΘΟΥΡΙΑΣ—ΚΑΛΑΜΩΝ.

Ἰω. Γ. Κουμουτζῆς, εἰρηνοδ.

Θ. Σ. Θωμόπουλος, δικολ.

Ν. Α. Μκούνης (ἐξ Ἀρεοχωρίου)

Ἰωάν. Ἀλεξόπουλος, δικολ.

Δ. Ι. Μανδηλώρος, ὑποθηκοφ.

Α. Κ. Κυριακόπουλος, κλητῆρ

Ἰωάν. Πιπαθασιλείου, δικολ.

Ἀντ. Σπακτῆς »

Ἀγγελῆς Ἰωάννου, ὑπογραμμ.

Β. Π. Οἰκονόμου, δικολ.

ΚΑΜΠΟΥ—ΚΑΛΑΜΩΝ.

Σ. Ν. Ψαλτήρης, εἰρηνοδ. Κόμνου

Ἰωάν. Χαϊδεμένος »

Γ. Δεπασακίδης »

ΚΟΡΩΝΗΣ.

Μιχαήλ Ἀντωνιάδης, εἰρηνοδ.

Ἀναστάσιος Π. Ἀναστατίου

ΕΥΑΣ—ΑΝΔΡΟΥΣΗΣ.

Παναγιώτης Τσαουσιδῆς, εἰρην. Εὔας

Παναγιώτης Στυλιανόπουλος, δικ.

Γεώργιος Καστανᾶς »

Πανχ. Παυλόπουλος, γραμμ.

Ἀλέξανδρος Ἀντωνιάδης, δικολ.

Ἀνδρέας Πιπαθασιλείου »

Βελισάριος Πάνου »

ΑΓΟΥΛΙΝΙΤΗΣ.

Παναγ. Κ. Θεοχαρόπουλος, εἰρην.
Δ. Ἰ. Γεωργιόπουλος, δικολ.
Γεώργ. Δι Γκιόσας
Μητ. Σμυρνιώτης
Λάμπρος Π. Παρασκευόπουλος
Γεώργ. Ρίζος
Διονύσιος Π. Μοσχούλας, γραμμ.
Ἰωάννης Θ. Μοσχούλας
Νικόλαος Γ. Τζανέτου (Ἀνδριτζ.)

ΑΝΔΡΙΤΖΑΙΝΗΣ.

Ἀποστ. Γ. Μπλαχατόπουλος, εἰρην.

ΑΡΗΝΗΣ.

Ἀθανάσιος Παπαζαφειρόπουλος, εἰρ.
ΦΥΓΑΓΕΙΑΣ.

Χρῆστος Μαρκελίδης, εἰρηνοδ.
Διονύς. Γρ. Παπαλεξόπουλος δικολ.
Δημήτριος Ζ. Ζαφειρόπουλος
ΝΑΥΠΑΙΟΥ.

Γεώργιος Ι. Γκολφινόπουλος, εἰσαγ.
Ὁ ἴδιος διὰ τού· ἐκεῖ συνδρομ. 10
Κωνστ. Α. Σαραβάκος, εἰρην.
Α. Α. Αντωνιάδης

ΑΡΓΟΥΣ.

Μιλτ. Γ. Ζωγράφος, δικηγόρ.
Κωνς. Δ. Βαρδουνιώτης, εἰρην.
Ι. Πετρίδης, δικηγόρ.
Δ. Ι. Κατσόπουλος
Δημ. Γ. Κατσόπουλος, συμβ.
Ἰωάννης Ἀλμπανόπουλος, εἰρην.
Χ. Δ. Μαδόβαστης, κτηματίας
Δ. Παπαδόπουλος, δικηγόρος
Θεοφάνης Κατζάμβας
Βασίλειος Βώκος, πάρεδρος
Ἰω. Λογοδηρόπουλος, δικηγόρος
Χ. Γ. Δαΐδης

ΥΔΡΑΣ.

Λέων. Ν. Τσάντας, εἰρην.
Βασίλειος Πάτερος
Ἰωάν. Δ. Δοντζής
Ἐλευθέριος Ν. Μάτζης

ΜΥΣΤΡΑΣ ΣΠΑΡΤΗΣ.

Χ. Νικολαΐδης, εἰρην.

Νικόλαος Γ. Σαραντάκος

ΣΠΑΡΤΗ.

Γραμματεὺς Πρωτοδικῶν

ΙΕΡΟΘΡΩΝ.

Ἰλίας Μεγαλόπουλος, εἰρην.

Δημ. Γ. Καραμάνος, κλητὴρ

ΟΙΝΟΥΤΟΣ.

Γ. Κ. Διγενῆς, εἰρην.

Παναγιώτης Δημόπουλος, δικολ.

Γεώργιος Σ. Οἰκονομόπουλος

Κωνσταντῖνος Κοσινίκος

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.

Σωτήριος Ζ. Οἰκονομόπουλος, εἰρην.

ΓΥΘΕΙΟΥ.

Ἰω. Ἀλεξ. Σταματίδης, εἰρην.

Νικόλαος Βαβουγιός, δικολ.

Ἀναγνώστης Χαδόγιαννης

Ν. Οἰκονομίδης, Γραμμ.

Σωτήριος Μπακωστόπουλος

Ἰωάννης Ν. Σποκούπουλος

Γρηγ. Θ. Παπαδάκος

Γεώργιος Π. Ξηναράκος

Σωτ. Κ. Κωφός, ταμίας

Π. Ἠλιάδης

Γεώργιος Τζ. Μαντζάκος

ΟΪΘΑΟΥ.

Ἀντ. Ι. Γεωργόπουλος, εἰρην.

Δ. Ἀλεξανδρόπουλος, ἀνθυπομ.

Σ. Ἀζάπης

Κ. Δ. Καλαποθάκης

Ν. Ι. Γκιτάκος

Γρηγ. Α. Μυράλης

ΛΩΝΑΚΡΙΔΟΣ ΚΑΛΑΒΡΙΤΩΝ.

Νικόλαος Διονυσιάδης, εἰρην.

Δ. Ι. Οἰκονομόπουλος, γραμμ.

Λεωνίδας Γ. Οἰκονομόπουλος

Κωνσταντῖνος Σκεκλαρόπουλος

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ.

Π. Γ. Πανόπουλος

Ν. Γεωργιάδης
 Μιχ. Π. Δελιγιάννης
 ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ.
 'Αριστ. Σωτηρακόπουλος, εἰρην.
 Χαρίλαος Ν. Οικονομίδης
 Δημήτριος 'Αναστασιάδης
 Βασίλειος Κ. 'Αποστολόπουλος
 Βασίλειος 'Ιω. 'Αποστολόπουλος

ΔΗΜΗΤΖΑΝΗΣ.

Ν. 'Αναγνωστόπουλος, γραμμ. ἐφορ.
 'Ιω. Θ. Γελεράνης, γραμμ. ταμ.
 'Ιω. Δ. Εὐθυμιάδης, ἐμπορ.
 Π. 'Εμμ. Σεργόπουλος,
 Φίλιππος Δημόπουλος
 Α. Δημηταρόλος, δικολ.
 Α. Π. 'Ιερειάς
 'Ι. Λιναρδάκης

ΑΥΛΩΝΟΣ

Λάμπρος Λαμπρινίδης, εἰρηνοδ.
 'Εμμ. Παπαδόπουλος Γραμμ.

ΒΥΤΙΝΑΣ.

Σωτήριος Σωτηρόπουλος εἰρ.
 Γεώργιος Α. Πουλῆς γραμμ.
 Νικόλαος Πολυζωίδης
 Ιωάννης Χρ. Ψαρός

ΣΕΒΑΣΤΙΑΣ.

Π. Α. Παπαγιαννόπουλος
 Π. Κουρεὺς Γραμμ. τεύ.
 Ι. Νικολαΐδης
 Κωνστ. Αθανασόπουλος

ΤΙΝΟΥ.

Γ. Α. Κρανιωτάκης, εἰρηνοδ.
 Νικόλαος Δημητριάδης, δικηγ.

Γεώργιος Κορδάκης, γραμμ.
 Νικόλαος 'Αγγελίδης
 Γεώργιος Σακελλίου, συμβολ.

ΚΕΑΣ.

Θεόδωρος Κάψης, εἰρηνοδ.
 'Ιωάννης Ζάννης, δικολ.
 Φραγκῆσκος Καστρισιάνης, δικολ.
 Δημήτριος Δεδιάδης "
 Κωνσταντῖνος Δογιάκος "
 Γρηγόριος Στέφανος
 Α. Γιαβροῦδης

ΠΑΡΟΥ.

Κωνστ. Α. Διγενῆς, εἰρηνοδ.
 'Ιωάννης Η. Ν. Βιτσαράς
 Φ. Α. Κονδύλης

ΘΗΡΑΣ.

'Ιωάννης Μ. Σταυράκης, εἰρην.
 Νικόλαος Γ. Ζάνος
 'Ιωάννης 'Αγγέλου

ΑΝΔΡΟΥ—ΚΟΡΘΙΟΥ

'Ιωάννης Φικελῆς, εἰρηνοδ.
 Μιχαήλ Ν. Καμπάνης

ΝΑΞΟΥ.

'Ελευθέριος Καμπάνης, εἰρηνοδ.

—
 Ν. Λογοθέτης, εἰρηνοδ.
 Γ. Α. Καϊρης, γραμμ.

—
 Ν. Ν. Βλαβιανῆς, εἰρηνοδ.

—
 Μιχαήλ Πραντάνης, εἰρηνοδ.

ΣΑΜΟΥ.

Κωνσταντ. Πέππ, Πρῶτος

KINHTE BIBLIOΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16
17	18	19	20
21	22	23	24
25	26	27	28
29	30	31	32
33	34	35	36
37	38	39	40
41	42	43	44
45	46	47	48
49	50	51	52
53	54	55	56
57	58	59	60
61	62	63	64
65	66	67	68
69	70	71	72
73	74	75	76
77	78	79	80
81	82	83	84
85	86	87	88
89	90	91	92
93	94	95	96
97	98	99	100

No 3

300

ΕΥ

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ἀριθ. χρ. 83

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας